Carolina Hills

-AT

Ve
IUBIREA MI-A
JURĂMÂNT DE SÂNGE

wM **J**

■

Când tatiil pare-se că-şi revine pe %jsul nonnal, cât de cât, sperі cu desăvârşire că surprizele nu vor mai apărea, însă kannafe pregăteştdsa-ţi ofere u altfel de lecţie. Şi îrid una duremA fkând ca întreaga viaţa a Christinei ă fie pusă sub senului întrebării; de îndată ce un adevăr &Q$ietor iasă la iveală, zguduind sufletul ce începea sa se vindece de umv4e definite ale suferinţei.

Şi cum toate se adună, amintiri pierdute revin în forţă, punâiKk) pe aceasta în faţa faptului împlinit de a-şi dori săatle cât mai multe despre cine e ea ai adevărat, scoţând astfel din ascunzătoare persoane ce-şi doresc cu ardoare ca scânteia ce se înteţeşte între Augustin şiClirisluia să se piardă în neant. Însă, toate astea vin cu un preţ. iar secretele ce se ţin lanţ de cei doi, aduc în viaţa lor doar nori gri ce ameninţă să distrugă totul în calea lor.

CAROLINA HILLS

IUBIREA MI-A SALVAT VIAŢA

Volumul 2

JURĂMÂNT DE SÂNGE

3

Timişoara, 2019

„ Cu un jurământ două suflete s-au unit, Pe inimi cu petale de trandafir s-a scris: Ce un Demon şi-un înger au legat De nimeni să nu poată fi dezlegat.

”- Capitolul 1 -

Augustin Ozera (/ „Inimile suntem noi... nu nişte obiecte. **V.** ^

îmi întorc capul spre stânga şi privesc spre frumoasa adormită, zâmbind. încă suntem pe acoperişul casei lui John şi parcă nu aş mai pleca de aici, însă nu vreau să-i creez micuţei mele probleme din cauza mea. I-am făcut deja prea multe, iar acum mă comport ca un adolescent plin de hormoni şi îndrăgostit până peste cap. Drace! Nu că n-aş fi unul, bine, în afară de faptul că nu mai sunt de mult un adolescent, ci un bărbat în toată firea. Nu ştiu cât e ceasul, căci telefonul îmi este în maşină, dar după soarele care tocmai răsare sigur e deja cinci sau şase dimineaţa. Mă ridic de jos cu grijă ca să nu o trezesc pe Christina, fiind în acelaşi timp şi atent pe unde calc, şi o iau pe braţe, ca mai apoi să-mi trec câte un picior, pe rând, peste pervaz înapoi în dormitor. O aşez în

aşternuturi şi o privesc preţ de câteva minute. *E atât de frumoasă,* murmur în sinea mea. îi dau o şuviţă rebelă de pe faţă şi o privesc în continuare, la felul în care se întinde, de parcă ar fi o pisicuţă şi zâmbesc. Şi când mă gândesc că mai niciodată n-am privit o femeie aşa, încep să mă întreb pe unde m-am rătăcit cu adevărat. Zâmbesc din nou.

— Mi-ai dat lumea peste cap într-un mod neaşteptat, rostesc în şoaptă, deşi ştiu că nu are cum să mă audă.

îi sărut creştetul şi mă îndrept înapoi pe unde am intrat. Trec pervazul şi aterizez pe acoperiş, înaintez câţiva paşi spre dreapta şi cobor gărduleţul prins de peretele casei. Mai bine plec înainte ca John să mă fugărească cu vreo puşcă pe care sigur o are ascunsă pe undeva prin casă. Deblochez maşina oftând prelung. Mai arunc o ultimă privire spre geamul Christinei şi demarez în trombă, chiar dacă s-ar putea să fi trezit jumătate de cartier - puţin îmi pasă de babele pe care moartea le caută în fiecare zi - şi mă îndrept spr

ecasă. Gândul îmi zboară la momentul în care am găsit-o pe Christina la Doniinic în apartament şi-am văzut numai negru în faţa ochilor.

Pe lângă faptul că era cam lovită - nu am înţeles de ce - şi chiar dacă Dom e şeful meu, eram destul de pornit încât să-i mut faţa cu totul la spate, apoi să-l îngrop la doi metri sub pământ, trecându-mi prin cap că poate i-a făcut ceva. Fir-ar! Chiar o iubesc ca un dement şi n-aş putea să o împart cu absolut nimeni, deoarece ea e doar a mea. E A MEA ŞI PUNCT! Ajung repede în faţa casei şi parchez. La naiba în ea treabă! Aş fi făcut crimă, nu altceva, dar aflând ultimele veşti de la Dom şi, de fapt, ce-a păţit Christina, m-am mai liniştit. însă, chiar şi aşa am simţit că dacă nu fac pasul decisiv şi nu-i spun ceea ce simt pentru ea risc să o pierd de tot, mai ales că nici nu m-a iertat, dar şi din cauza respingerilor ei. Ies din maşină şi pornesc spre intrarea principală cu un milion de gânduri în cap. Arunc o privire spre ecranul telefonului şi observ că e deja opt dimineaţa. S-a dus naibii şi somnul meu. La zece trebuie să fiu la sediu pentru a găsi o soluţie ca să rezolvăm tranzacţia aceea cu nemţii. Ne-au cam pus beţe în roate în ultima vreme, mai ales că ameninţările la adresa noastră, cum că dacă nu le trimitem marfa, or să înceapă să-i rănească pe cei pe care-i iubim. Nu înţeleg ce a mers prost, noi am trimis marfa aşa cum ne-am înţeles, însă voi afla cât de curând. Sigur voi fi nevoit să fac o plimbare până în Germania, ceea ce nu îmi surâde mai deloc. Două-trei zile departe de Christina nu mă va ajuta să-i câştig încrederea.

Fir-ar! Urc scările în grabă şi odată ce intru în dormitor, trântesc uşa în urma mea destul de revoltat. îmi frec faţa cu palmele, mă postez în faţa dulapului şi îl deschid larg. Arunc o privire înăuntru şi fără niciun chef de nimic, scot din acesta o pereche de boxeri, o pereche de blugi albaştri, un tricou alb cu imprimeu pe el şi fug în baie. Fac un duş rapid, trag hainele pe mine şi mă postez din nou în faţadulapului. Scot geanta din compartimentul de sus şi îndes în aceasta câteva haine necesare, gândindu-mă să le iau cu mine, în caz de nevoie.

Deschid compartimentul secret din fundul dulapului şi scot din acesta câţiva euro, paşaportul şi alte lucruri de care e posibil să am nevoie. Le îndes şi pe acelea în geantă. îmi verific din nou telefonul, de parcă mă aştept ca din clipă în clipă să sune, însă ştiu că nu va fi aşa. Micuţa mea încă doarme şi cred că nu m-a iertat.

Drace! Nu-mi place situaţia în care suntem şi simt că înnebunesc. Mă împac cu gândul şi ies din dormitor, nu înainte să iau şi geanta cu mine, îndreptându-mă acum spre scări. Le cobor repede, dar un mic lătrat îmi captează atenţia, aşa că încep să caut cu privirea sursa acestuia. Dau peste ochişorii negri, blăniţa maronie şi limba mov.

— Aici erai, pufoşenie! mă adresez lui Azriel, care dă din codiţă bucuros şi îl iau în braţele mele, trezindu-mă lins pe faţă. Bine, bine! Mai uşor cu balele, îl mustru şi îl scarpin pe burtică.

Lângă micuţa mea, Azazel mai mult ca sigur va fi bine, decât în casa asta imensă singurel. Acum că Emma e plecată cu Kyle într-o minivacanţă. Au plănuit asta de foarte mult timp şi cred că se datorează faptului că în ultima vreme relaţia lor nu mai e ce-a fost. Nu sunt genul de frate care să facă vreo criză că sora lui se simte atrasă de vreo fată, deoarece cred că în viaţă contează mai mult cum eşti cu adevărat înăuntrul tău, nu orientarea ta sexuală.

— Domnule Ozera, mi se adresează Henry şi îmi ridic privirea spre acesta. Vă caută nişte domni...

Micuţo?! îi întrerup lui Henry şirul cuvintelor, uimirea de pe chipul meu spunând tot, mai ales că o văd pe Christina aici.Nu mă aşteptam la asta, mai ales că o

lăsasem dormind. Henry îşi drege uşor glasul şi dispare, lăsându-ne singuri, îmi trec vârful limbii peste buze, umezindu-le şi pentru prima dată nu ştiu ce să fac sau ce să spun. *Aşa rău m-am înmuiat?* îşi trece şi ea limba peste buze, apoi inspiră adânc, jucându-se nervoasă cu degetele şi de abia dacă mă priveşte în ochi. *Oare s-a întâmplat ceva?* Mă încrunt şi păşesc spre locul în care poposeşte, încercând să-mi dau seama de ce e aici. îl las pe Azriel jos şi pe când să spun ceva, mi-o ia înainte.

— Mă simt de parcă aş fi pentru prima dată aici, oftează.

Zâmbesc, amintindu-mi perfect de ziua în care ea a păşit în casă lângă sora mea. Părea tipul acela de fată pe care ai ii putut s-o duci uşor de nas, apoi să o amăgeşti prin cuvinte cât mai dulci doar ca să-ţi cadă în pat şi a doua zi să te prefaci că nu o mai cunoşti. Sigur n-ar fi spus nimic, fiind prea ruşinată de tot. însă ea mi-a arătat contrariul, atunci când prima ei palmă s-a izbit atât de dur de faţa mea. Am ştiut că va fi o provocare, o mică sălbatică care trebuia îmblânzită, doar că mi-a îmblânzit ea demonul într-un mod în care nu m-aş fi aşteptat ca vreo fată să reuşească.

Iar faptul că nici acum nu am ajuns să o fac pe deplin a mea, spune multe. Mi-ar plăcea să pot gusta din dulceaţa ei, să mă îmbrac în parfumul pielii sale, să o ating, să o sărut, să mă simt adânc între coapsele sale şi să o aud rostindu-mi numele atunci când fac dragoste cu ea. Mă opresc şi îi ating obrazul cu degetele, apoi le duc sub bărbie şi o îndemn să mă privească. Ochii ei par atât de verzi acum, dar încă se poate distinge puţinul căprui din mijlocul lor, făcându-i să fie atât de unici şi de frumoşi. O privesc hipnotizat şi mă trezesc prins de tricou şi cu buzele ei peste ale mele.

Clipesc des şi fără să mai stau pe gânduri tâmpite, care mai mult ca sigur îmi scurtcircuitează neuronii, îmi înfig degetele în părul său moale şi adâncesc sărutul pe care l-a iniţiat, introducându-mi limba în gura ei dulce. Ne mişcăn buzele încet, ca şi cum ne dorim amândoi să savurăm să rutul şi îmi încolăcesc braţul liber în jurul taliei sale, tră gând-o astfel mai aproape de mine.

— Ai grijă de inima mea şi şansa e a ta, altfel aici ne spunem *„adio* îmi şopteşte peste buze şi mă simt de parcă tocmai am primit un ultimatum.

Scutur uşor din cap şi după felul în care mă priveşte, parcă abţinându-se să nu plângă, îmi dau seama că vorbeşte serios. Inspiră adânc, mai ales că pieptul i se ridică şi coboară ritmat, şi îşi scoate de pe mână o brăţară cu o inimă legată de aceasta. Mi-o aşază pe mâna dreaptă, în timp ce ea poartă aceeaşi brăţară, doar că aceea are o cheie legată de ea. Se întoarce cu spatele şi înainte să mai poată face alţi paşi spre ieşire, o prind de braţ, o întorc cu totul spre mine şi îi revendic din nou buzele. O sărut şi îmi aşez palmele pe coapsele ei, apoi cobor cu acestea şi îi strâng fundul cu putere, până în momentul în care îi pot auzi mârâitul pe care îl scoate. Şi îmi place. O salt în braţele mele, punân- du-i picioarele în jurul meu şi mă îndrept spre canapeaua din living, ignorând total telefonul care a început să sune insistent.

Sigur e Dom, dar numai chef de el nu am sau de problema pe care trebuie să o rezolvăm. O aşez cu grijă pe suprafaţa canapelei şi o iau prin surprindere, de fapt şi pe mine. O lipsesc de buzele care parcă nu mai voiau să se dezlipească de ale ei şi îmi aşez capul pe pieptul său cald, ascultând inima ce-i bate atât de regulat. Vreau doar s-o simt, măcar pentru câteva minute sau secunde, deoarece telefonul ăsta idiot încă sună ca un nebun. îi simt palmele pe spatele meu, coborând şi urcând uşor şi dacă n-ar trebui să plec, aş adormi aici.

— Nu ai de gând să răspunzi? glasul Christinei mă face să oftez. Probabil e Dom, continuă şi îmi ridic brusc capul şi o privesc. M-a sunat să vadă dacă sunt bine, după faza de ieri, apoi mi-a spus că aveţi ceva de rezolvat.

îmi deschid buzele, dorindu-mi într-un fel să-i spun anumite lucruri, dar mă opreşte, inspiră adânc - o simt foarte bine sub mine - şi continuă să-mi vorbească.

— Nu vreau să ştiu, Augustin. Vreau doar să-mi promiţi că te vei întoarce întreg, cuvintele ei mă surprind din ce în ce mai mult.

Cred că orice altă fată mi-ar fi sărit în cap, ar fi făcut crize şi nu m-ar fi înţeles cum o face ea. Nici Eva nu m-a înţeles în multe privinţe, probabil de aceea căuta constant să mă controleze, să-mi spună ce să fac şi ce nu, de parcă aş fi fost un căţeluş dresat. Mă ridic şi îi întind mâna, pentru a o ajuta şi pe ea să se ridice.

— Nu fac promisiuni de obicei, spun serios. însă, îţi promit că îl iau pe Dominic la bătaie dacă mă aduce în bucăţi înapoi, îi fac jucăuş din ochi.

De fapt, numai normal nu mă ştiu şi chiar dacă mulţi au zis că ar trebui să mai spăl din când în când acest caracter, ei bine, n-am s-o fac. Micuţei mele îi cam place asta. Un scheunat micuţ şi fioros ne captează atenţia. Azriel dă bucuros din codiţă şi începe să se învârtă pe loc, în jurul cozii. Christina se apleacă, chiar înainte să o pot face eu, şi îl ia în braţele ei, alintându-l puţin, în timp ce îi mângâie blăniţa. La naiba! De ce mama naibii mă imaginez iar în locul câinelui, doar nu sunt o potaie, poate doar dacă m-aş transforma într-un vârcolac cu părul negru. Dar probabil faţa mea o va speria şi o va face să o rupă la fugă înainte de a reuşi să mă apropii.

Drace! O dau în lucruri SF sau fantasy deja şi cred că ar trebui să merg să-mi fac un control. Probabil m-a muşcat vreun ţânţar vampir azi-noapte şi nu mi-am dat seama.

— Crezi că Azazel se va supăra dacă ghemotocel îi va ţine companie? mă refer la micuţa blăniţă din braţele ei.

Nu cred că se vor mânca, deşi poate ne vom trezi mai degrabă cu trei - patru în loc de doi, se amuză puţin şi pot s-o observ cum râde pe sub mustăţi

.încă doi ca aceştia pe lângă Azriel şi Azazel, o să-mi facă zile fripte sau mai bine spus cu *„gel exotic de înfrumuseţare „* la câte bale vor lăsa. Blăniţele astea nu pierd niciodată ocazia de a-şi lăsa balele pe toată faţa mea. îmi dau ochii peste cap într-un mod ironic şi îmi strâng buzele într-o linie, scuturând frenetic din cap. Trebuie să-mi scot imaginea asta de pe retină.

— Cred că tu vrei să te răzbuni pe mine, mormăi cuvintele cu voce tare şi o privesc cu o sprânceană arcuită şi cu mâinile în sân.

— Poate, îmi face cu ochiul. Doar aşa, puţin, îşi trece vârful limbii peste buza de sus, apoi o prinde între dinţi, abţinându-se să nu râdă.

— Eşti o mică afurisită.

— Iar tu eşti un nemernic incurabil, mi-o întoarce şi nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

— Vino aici, o trag spre mine, chiar dacă îl are şi acum pe Azriel în braţele sale şi mă aplec puţin cât să-i ating buzele cu ale mele.

Mi le mişc încet peste ale ei, simţind nevoia să i le simt cât mai mult, deoarece s-ar putea ca zilele astea să nu o văd. îmi aşez palmele pe umerii ei şi cobor cu acestea pe braţe, strâng uşor şi mă opresc. O privesc în ochi şi rostesc primele cuvinte care îmi vin în cap.

— Te amo, chiquita[1]!

îmi cuprinde brâul cum poate, îngropându-şi faţa în pieptul meu. Inspiră adânc, căci îi pot simţi bine pieptul cum se ridică şi coboară, apoi mă priveşte în ochi cu o căldură care mă face să dau naibii toată misiunea de azi şi să sfârşesc cu ea în braţele mele. Doar că... asta nu se va întâmpla, din moment ce telefonul începe să sune din nou şi mai insistent decât prima dată.

— Ai grijă, rosteşte, şi îmi dă drumul.

— întotdeauna.

îi sărut scurt buzele, chiar înainte să o las să plece şi îmi îndes mâna în buzunarul din faţă, scoţând din acesta telefonul care, încă sună. Fără să mă uit la apelant, răspund şi îl duc la ureche.

— *Data viitoare îţi îndes telefonul în dos, că poate aşa îl vei simţi din cauza vibraţiilor şi vei avea nesimţirea să răspunzi, în mama ei de treabă,* glasul mult prea tare a lui Dominic, care practic îmi urlă în timpane, mă face să îndepărtez telefonul de lângă ureche preţ de câteva secunde.

Scutur frenetic din cap ca să-mi revin şi cred că tocmai am surzit de-o ureche, aşa că duc telefonul pe partea cealaltă, sperând că nu voi surzi şi de aceasta. Oftez prelung şi

---

[1] **Te iubesc, micuţo!**

iau geanta între degete, trântindu-i câteva cuvinte care poate îi vor închide gura sau măcar să-l scoată din minţi, în timp ce mă îndrept spre curtea din faţă.

— Nu ţi-am răspuns pentru că n-am avut chef să auzi gemetele Christinei în timp ce i-o trăgeam pe canapeaua din living, rostesc printre dinţi, revoltat şi în celălalt capăt al telefonului tot ce se aude e doar linişte.

Şi iar linişte. Zici că şi-a înghiţit limba. Aşa îi trebuie.

— *Doar n-ai..., mârâie după vreun minut şi jumătate. Sper că nu ai... Te omor, ştii?* jumătăţile de fraze mă fac să izbucnesc într-un râs nebun şi deschid portiera, acum că am ajuns în faţa maşinii.

— Doar nu mă crezi atâta de...

— *Fustangiu?* îmi întrerupe Dom şirul de cuvinte. *Oh, nu! Tu eşti sfântul dintre sfinţi,* mă ironizează.

Urc în maşină, arunc geanta pe scaunul din dreapta şi bag cheile în contact, şi o iau din loc.

— *Nu ţin minte să fi avut relaţii stabile în afară de scorpia aceea,* mi-o aduce pe Eva în vorbă şi scrâşnesc din dinţi. *Deci, vezi ce faci...*

— Ţi-ai activat simţurile părinteşti, Dom? îl întrerup, doar ca să nu-mi mai ţină morală.

După ce mi-am revenit din depresia în care m-a lăsat Eva, după moartea ei, Dom mi-a ţinut o morală. Mi-a spus vrute şi ne vrute, chiar dacă îmi doream doar să mă lase dracului în pace şi să-mi vindec inima şi sufletul în linişte. Dar n-a făcut-o şi pentru asta îi mulţumesc. Practic a stat pe capul meu ca un părinte până m-a văzut din nou pe picioarele mele, cu inima şi sufletul adunate de pe jos şi închise în străfundul meu, lăsând la suprafaţă doar un om căruia nu-i pasă de nimic, care nu simte nimic, ci doar obţine ce vrea, ca în cele din urmă să le arunce la gunoi. Apoi... am cunoscut-o pe ea, micuţa care mi-a dat efectiv lumea peste cap.

— *Nu începe*, mă dojeneşte. *Ai face bine să-ţi proiectezi fundul aici cât mai repede, altfel te atârn de el pe cea mai înaltă clădire din New York,* îmi închide telefonul în nas fără să-mi dea ocazia să i-o întorc.

Arunc telefonul pe bordul maşinii şi virez spre stânga, apoi spre dreapta şi după treizeci de metri virez din nou

dreapta şi mă îndrept spre clădirea dărăpănată de la periferia oraşului. Parchez în faţa clădirii, îmi iau telefonul şi ies din maşină, îndreptându-mă spre intrarea în sediu.

— Uite cine s-a gândit să apară, Andy îşi freacă mâinile una de alta şi ridică din sprâncene, de parcă ar aştepta să spun ceva.

Ştiu ce şi-ar dori să audă, dar nu o să aibă parte de acţiune verbală nici în visele lui erotice. Zâmbesc într-un colţ al gurii, cu cât mă apropii de locul în care e, îmi îndes telefonul în buzunar şi îi trag o palmă zdravănă peste cap, sperând că poate încetează cu iluziile din mintea sa bolnavă.

Te-a părăsit Bombonela, de hormonii tăi încep să o cam ia razna? fac referire la păpuşa lui gonflabilă pe care o molestează cam de câte ori are ocazia. Sau poate ţi-a stri- vit-o vreun hipo azi-noapte şi acum nu ştii cum să faci faţă durerii? încă nu mă pot decide care din astea două, altfel aş fi găsit mai repede răspunsul la faţa ta, care pare să fi fost lovită de-o lopată, mă iau de el într-un mod *„subtil”* şi mă îndrept spre biroul lui Dominic

— .Marele Augustin n-a avut parte de acţiune azi-noapte, fiind lăsat cu buza umflată şi de aceea îşi varsă frustrările de om nefutut pe noi, Andy strigă în gura mare şi dacă n-ar fi tâmpenia aceea de problemă cu care mă sâcâie Dom, m-aş întoarce înapoi, l-aş prinde de ceafă şi l-aş băga cu faţa în wc, sperând că poate aşa îi voi spăla gura de cuvintele tâmpite pe cârc le scoate.

îmi aşez mâna pc clanţă şi o apăs, dând năvală în birou de parcă aş fi la mine acasă. Dom îşi ridică scurt privirea din acesta, mă priveşte încruntat de parcă m-ar certa pentru a nu ştiu câta oară de ce nu bat la uşă, apoi îşi lasă privirea în jos. continuând să răsfoiască câteva foi şi vorbeşte nervos la telefon.

— Ce mama naibii s-a întâmplat acolo, Carsten? Dom bate cu pumnul în birou, ridicându-se mai apoi în picioare. Cum adică nu a ajuns la voi? E imposibil, mârâie aprins, apoi îşi masează nasul cu două degete, fiind probabil sătul să încerce să rezolve problema de la distanţă. Ne vedem acolo, închide telefonul fără alte explicaţii şi începe să umble dintr-o partea în alta.

Carsten Griinspan este cel mai mare magnat al diamantelor din Germania, care nu pierde niciodată ocazia de a cumpăra maşini de colecţie. Iar acum, marfa pe care i-am trimis-o de ceva timp se pare că nu a ajuns la destinaţie. Aşa spune el, însă cred că ceva e putred la mijloc şi doar cineva pus pe răzbunare ne-ar fi putut sabota relaţiile. *Katherine,* îmi trece prin minte şi scrâşnesc furios din dinţi. îmi aşez mâinile pe spătarul scaunul şi privesc spre Dominic, care parcă nu mai are de gând să se oprească din umblatul aiurea. Sigur a făcut gaură în podea, dar într-un fel îl înţeleg. Simte că şi-a găsit fiica de mult pierdută şi s-ar putea să fie fix micuţa pe care am ajuns să o iubesc nebuneşte. îmi dreg glasul, apoi îmi trec vârful limbii peste buze, degetele prin păr şi izbucnesc.

— Vrei să încetezi să te mai învârţi ca o găină beată? Nu rezolvăm nimic dacă stăm doar şi nu vedem ce mama dracului s-a întâmplat, mă răstesc la el şi îl observ oprindu-se

.Mă săgetează cu o privire încruntată, aruncându-se mai apoi în scaun şi îşi propteşte coatele pe birou. Stă aşa minute bune, apoi răsfoieşte câteva foi agitat şi scoate de sub dosare o agendă. O răsfoieşte şi pe aceasta până la pagina dorită, se opreşte şi trece pe o altă foaie un număr şi o adresă. Se ridică de pe scaun şi se îndreaptă spre ieşirea din birou. Dacă el are impresia că va merge cu noi, cred că s-a ţicnii. N-am de gând să-l las, mai ales în condiţia lui.

— Nu mergi niciunde, îl opresc din drum. Dom, nu! practic îi dau un ordin, acum că mă priveşte de parcă m-ar spinteca.

— Nu pot...

— Ba da, poţi, îl opresc înainte de a mai spune ceva. Rămâi aici şi aşteaptă rezultatele ADN, ne ocupăm noi de Carsten. Nu ţi-o spun de două ori şi nu-mi pasă că eşti şeful meu, tot nu mergi.

Oftează învins. Ştie că nu mă mişc de aici până nu cedează. Nu am de gând să-l adun de pe jos, pe undeva de prin Germania. Inima lui e predispusă infarctului. Dă din cap afirmativ şi îmi întinde foaia.

— Ia-l cu tine pe Andy, pe Arman şi pe Toby. într-o oră plecaţi, îmi spune răspicat şi încuviinţez din cap, luând şi foaia dintre degetele lui.

Fără să mai spun ceva, ies din birou şi mă îndrept spre sala mare, aruncând un ochi în foaie. *Hamburg,* murmur numele oraşului în sinea mea şi mă opresc în loc.

— Arman, pregăteşte tot ce trebuie. în mai puţin de o oră plecăm. Ia-l şi pe Toby şi unde mama naibii mai e acum Andy? întreb revoltat, negăsindu-l prin zonă.

— De unde să ştiu eu pe unde-şi risipeşte viaţa?

Iar face doar ce vrea idiotul, mai mult ca sigur şi când e ceva serios nu mai e aici. Fir-ar! Arunc o privire prin încăpere şi observ că Arman şi-a luat tălpăşiţa, iar Toby... ei bine, Toby e Toby! îşi butonează telefonul, mai ceva ca viteza luminii şi zâmbeşte din când în când. Am impresia că şi-a găsit pe cineva. îmi dau ochii peste cap şi ies din sediu, căutându-l pe idiotul de Andy. îl găsesc în parcare vorbind de zori la telefon şi fără nicio avertizare, mă îndrept ca un fulger spre el, îl prind de ureche şi îl trag după mine.

— Au. au, au! urlă şi încearcă să-şi elibereze urechea. lo-a apucai, ncbunulc?

— în mai puţin de o oră plecăm în Germania, iar tu îţj aranjezi o partidă de sex? Spune-i lui Candy, Mandy sau Sandy, cum dracu' o chema-o, că nu ai vreme de tras pe nas şi dezmăţ şi mişcă-ţi fundul de babalâc înapoi, altfel îţi trag un şut în el de zbori peste ocean, îi ordon printre dinţii încleştaţi şi în acest moment simt nevoia să o am pe Christina lângă mine, deoarece doar ea ştie cum să-mi calmeze demonii ce mocnesc de furie în mine.

— Bine, bine! Andy îşi ridică mâinile în aer şi se îndreaptă spre intrarea principală. Ar trebui să ţi-o tragi mai des, nu de alta, dar sacii tăi cam atârnă, face mişto pe

seama mea, mergând crăcănat şi se face nevăzut înainte să-i sar în cap şi să-l lovesc.

Inspir, expir, inspir, expir şi oftez profund, trecându-mi degetele prin păr. Drace! Cretinului chiar îi face plăcere să mă scoată din minţi de vreo câteva ori pe zi. Intru înapoi în clădire şi merg direct spre sala tehnică.

— Vreau să mă ţii la curent, douăzeci şi patru din douăzeci şi patru, cu tot ce se întâmplă aici până mă întorc, îl rog într-un fel pe Alex să fie cu ochii pe Christina ca să nu i se întâmple ceva rău şi mă întorc în sala mare, de îndată ce primesc confirmarea de la el.

Nu ştiu ce ne aşteaptă când vom ajunge acolo. Trebuie să fim pregătiţi pentru orice.

— Totul e gata de plecare, mă anunţă Arman.

Verificăm totul de două ori înainte de a pleca şi mă aşez pe scaunul din dreapta, în timp ce Toby şi Andy stau în spate, iar Arman preia conducerea şi se aşază pe scaunul şoferului. Arman e un vitezoman înnăscut, iar acum că suntem în întârziere nu e timp de stat şi holbat după tipe pe stradă. Ieşim din garajul sediului, îmi scot telefonul şi îmi aţintesc privirea în el. Aş vrea să-i pot scrie ceva, dar la cât de bun sunt în a scrie mesaje, o las baltă şi îmi îndes telefonul în buzunar. De obicei o fac de pe numărul celălalt de IUL telefon, acoperindu-mi urmele, mai ales că folosesc doar o literă ca să mă semnez. E altceva, dar acum... Fir-ar! îmi strâng buzele într-o linie şi scot din nou telefonul din buzunar, îl deblochez şi mă opresc chiar în momentul în care aproape că-i scriu ceva. *Ce ai, idiotule?* mă mustră conştiinţa. *Hai, nu fi tembel şi scrie-i ceva, până acum ai putut să-i scrii*, continuă aceasta să mă dojenească grav. Dau să tastez câteva cuvinte, dar nu mai apuc, deoarece telefonul îmi este sustras de un idiot din spate.

— Ai face bine să-mi dai telefonul înapoi, Andy, sau jur că te arunc din maşină în timpul mersului, mârâi la el, dar tot ce aud venind din spate sunt sunetul unor taste.

îl omor, îmi ies din fire şi mă întorc cu totul în spate, dorindu-mi să-mi recuperez telefonul, dar se pare că e prea târziu. Tocmai a trimis mesajul pe care l-a scris. La dracu! îmi înfig degetele în gâtul lui, în timp ce Arman şi Toby urlă

la mine să-i dau drumul, însă n-am de gând s-o fac. Boul s-a pus cu cine nu trebuie, mai ales că sunt al naibii de scos din minţi.

— încetaţi! Ce dracu' v-a apucat? Arman pune frână brusc fix în mijlocul şoselei, întrerupând circulaţia şi mă simt azvârlit în faţă. Dacă nu încetaţi amândoi să vă mai comportaţi ca doi copii, vă leg de mâini şi vă pun să fugiţi după maşină, ne ceartă pe amândoi şi mă aşez înapoi în scaun fără să spun ceva, recuperându-mi şi telefonul.

îl deblochez şi arunc un ochi peste mesajul pe care l-a scris.

„ Cu ce eşti îmbrăcată? Ceva sexy şi obraznic? De fapt, nu contează. Tot ce aş vrea e să te pun pe burtă, să-ţi plesnesc fundul şi să ţi-o trag într-un stil mare

„Grozav! îmi dau ochii peste cap şi-mi proptesc capul de speteaza scaunului. Măscăriciul ăsta are de gând să mă bage doar în belele sau poate la balamuc. Nu ştiu sigur în care dintre aceste două voi ajunge, dar clar ca Iadul e un loc mai bun decât orice altceva. Mă împac cu gândul şi sper ca micuţa mea să nu creadă ceea ce scrie în mesaj. îmi deschid ochii şi scot telefonul din buzunar, atunci când acesta în, cepe să vibreze, anunţându-mă de mesajul primit. Acum e acum. Deschid mesajul şi tot ce găsesc în acesta e un emoji zâmbitor şi cam atât. Zâmbesc ca un idiot şi mă relaxez, dar nu pentru mult timp, căci telefonul îmi vibrează din nou. i| deschid şi aproape că izbucnesc într-un râs isteric, văzând poza pe care Christina mi-a trimis-o.

— Bucură-ţi ochii, mă adresez lui Andy şi îi întind telefonul.

Christina tocmai l-a îmbrăcat pe Azriel într-un costum de baie roşu, din două piese, cu ochelari de soare şi cu un mesaj scurt:

„ Spune-i lui Andy că iubita îl aşteaptă acasă îmbrăcată sexy”

O iubesc pe fata asta, poate şi mai mult decât o fac deja, iar faptul că nu a înghiţit mesajul lui Andy, ci i-a ţinut isonuL mă face doar să fiu mândru. Andy îmi trânteşte telefonul în poală şi se aşază pufnind pe bancheta din spate.

Se pare că nu i-a mers cum a crezut de la bun început. După alte câteva minute de mers, ajungem în faţa aeroportului şi ne învârtim preţ de alte câteva minute până ce reuşim să găsim un loc de parcare. Lăsăm maşina, ne luăm lucrurile şi ne îndreptăm spre intrarea în aeroport, unul câte unul, privind în stânga şi în dreapta. Ne facem check-în-ul şi ne îndreptăm spre poarta cu numărul C20, destinaţia Hamburg. Se pare că încă nu s-a anunţat îmbarcarea, ceea ce înseamnă că mai avem câteva minute pentru a ne relaxa. Mă fac comod într-unui din scaune şi las bagajul pe jos, apoi scot telefonul şi ca un îndrăgostit ce sunt privesc poza pe care o am în galerie. Dt fapt, am mai multe, deoarece am reuşit să-i fac Christinei poze fix când se aştepta mai puţin şi când încă locuia la noi
Trebuie să recunosc că totul pare mai pustiu acum, de când ea s-a mutat înapoi la Maryse, şi asta din vina mea. Mă las moale în scaun. Privesc spre dreapta mea şi-l observ pe Andy pierdut parcă în gânduri.

— Nu mai fi supărat, Andyluţă, *„ iubita „* te aşteaptă gata echipată pe când ajungi înapoi acasă, fac referire la poza pe care mi-a trimis-o Christina.

Andy strâmbă din nas şi îmi arată degetul mijlociu gen *„mai scuteşte-mă, idiotule”* şi îşi întoarce privirea într-o altă parte, doar ca să nu mă mai vadă. Arunc o privire fugitivă în ecranul telefonul, fix în momentul în care cursa noastră e anunţată. îmi iau bagajul şi mă îndrept cu ceilalţi pe urmele mele, spre poarta de îmbarcare. Trecem cu uşurinţă de control şi ne urcăm în avion, ocupându-ne în final locurile repartizate, aterizând fix lângă tembelul de Andy. *Cum se face că tot lângă el ajung să stau?*

— Of, ştiam eu că mă iubeşti. Mă simt ca la prima întâlnire, începe Andy cu maimuţărelile, chiar dacă încă nici nu am ajuns în aer şi îmi dau ochii peste cap într-un mod ironic.

— Ai face bine să-ţi ţii chestiile de domnişoară pe partea ta, asta dacă nu ai vrea să zbori toată cursa cu un tampon în gură, îi spun cu frumosul şi mă aşez în scaun.

Se întoarce cu faţa către mine, îşi împreunează palmele sub bărbie şi începe să fluture din gene ca o paiaţă, vorbind din nou.

— Ce drăguţ din partea ta că te gândeşti şi la mine, continuă cu tâmpeniile lui. Eu mi-am uitat tampoanele acasă, dar bine că le ai tu, altfel s-ar trezi lumea cu o inundaţie roşie pe aici.

Scrâşnesc din dinţi, auzindu-l vorbind şi mai am puţin până să cer o bandă adezivă cu care să-l leg de mâini şi de picioare, dar şi să-i acopăr gura lui spurcată. Apoi să-l arunc în cala avionului şi să stau liniştit pe tot parcursul a celor şapte ore şi patruzeci de minute, cât facem până ajungem la dcslinaţic, (cr o mlicln (Ic apA, Htewardena fiind în drcpiul nostru, >i dau drumul tabletei din Hcaunul vecinului, dorin du-mi sA vizionez un film. Sper cA aşa pot scăpa de gura Iu, Andy, mAcar de data uceasta. (îAsesc repede un film can. îmi atrage atenţia şi îmi bag căştile în urechi, dând volumul cui pot dc tare. doar ca să nu o mai aud pe „domnişoara' dc lângA mine.

++*

.. Viaţa poate fi crudă atunci când arunci un ochi în por, tofel şi observi că mai ai doar foarte puţini bani ce-ţi vor ajunge de azi pe mâine şi cam atât. Bag portofelul în buzunar şi mă îndrept spre Jo .V *Club, cel de la colţul străzii. Din câte mi-a spus Leo, se fac angajări, dar şi faptul că aici îşi face veacul Andy Gardner, cel mai de temut mafiot din New York. Puţin îmi pasă de nemernicul acela, cât îmi pasă de femeia pe care o are pe lângă el, fiind sora acestuia. Nici nu ştiu de ce-mi fac iluzii, ea nu s-ar uita la un sărăntoc ca mine. îmi frec mâinile una de alta, ajuns în faţa clubului ¡¡i privesc scurt în jur, apoi îmi aşez mâna pe clanţă şi intru încrezător înăuntru. Kate Rose cântă în seara aceasta. Arata destul de bine în rochia roşie pe care o poartă, dar cel mai mult mă încântă vocea ei suavă. Mai arunc o privire în jur şi mă îndrept direct spre bar.*

— *Bună, Warren! îl salut pe barman şi mă aşez pe scaun.*

— *Ce te aduce pe aici, Augustin? Ştii bine că domnului Gardner nu-i plac oamenii de jos pe la el prin club, mi-o aruncă ca şi cum ar vrea să-mi iau tălpăşiţa.*

— Am auzit că se fac angajări, ştii tu..., mă aplec către el şi mai arunc o privire în jur.

încă nu a venit, murmur în sinea mea, încercând să o găsesc pe Christina cu privirea. Oare va apărea?

— Nu cred că domnul Gardner va fi de acord ca un măscărici ca tine să aibă grijă de sora lui, cât timp el nu e prin preajmă, îmi taie Warren din nou craca de sub picioare şi oftez.

De ce naiba mi-a trecut prin minte că poate reuşesc ceva? Mă ridic în capul oaselor, aproape îndreptându-mă spre ieşire, când scena ce se desfăşoară doar la câţiva paşi de mine, îmi captează atenţia. Christina, îi rostesc numele în gând şi o privesc lung. Rochia albă îi vine ca turnată pe corp, în timp ce părul e lăsat liber să cadă în valuri peste umerii ei goi. îşi trage blăniţa neagră mai bine pe lângă ea şi încearcă să scape de un idiot care se pare că nu are de gând să-i dea pace. Acum e şansa mea să arăt ce pot. îmi suflec mânecile şi pornesc ca un taifun spre locul în care e.

— Lasă-mă în pace, cretinule! o aud spunând către tipul care pare destul de turmentat şi fără să mai stau pe gânduri, îl prind de guler, îmi trag pumnul mai în spate, ca mai apoi să-l lovesc direct în moacă, făcându-l să se împrăştie cu totul pe jos.

— Domnişoara a spus să o laşi în pace, mârâi către acesta, apoi îmi îndrept privirea spre Christina.

— Cum te numeşti? mi se adresează pe un ton ce mă face să-mi înghit cuvintele.

— Augustin, don 'şoară.

— Augustin, ce vânt te aduce pe aici? glasul lui Andy Gardner îmi captează atenţia, apărut de nicăieri.

— Am auzit că se fac angajări şi..., răspund, dar nu duc fraza până la capăt

Mă priveşte din cap până în picioare, apoi trage puternic din trabucul aprins şi lasă fumul să iasă printre buzele întredeschise, cât timp privirea lui se îndreaptă spre a mea.

— Şi ce te califică ca fiind bun pentru a-mi proteja sora?

— Eu...

Ce te face să crezi că mi-ar trebui un tip ca tine prin preajmă? glasul Christinei îmi captează total atenţia, între- rupându-mi cuvintele şi inspir adânc. Nu eşti decât un..., mă priveşte lung, mijindu-şi ochii şi face un pas spre mine. Am nevoie de persoane capabile, nu de amatori.

„Tresar în scaun, deschizându-mi ochii brusc şi privesc în jur. *încă suntem în a| ion,* constat în sinea mea şi imi arunc un ochi în ecranul telefonului, realizând că mai este doar o jumătate de oră şi aterizăm. Am avut cel mai ciudat vis posibil. Totul se derula încet într-un cadru alb-negru. La naiba! Mă simţeam de parcă rolurile s-au inversat, iar ea era în locul meu, iar eu în al ei când am cunoscut-o prima dată. Sau ceva de genul. îmi scot căştile din urechi, mă aşez mai bine în scaun şi îmi frec faţa cu palmele. Cred că ar trebui să fiu mai altfel cu micuţa mea. Să o ascult să o...

Drace! Nu sunt bun la aşa ceva, dar voi încerca. Privesc spre Andy şi îl găsesc cu ochii închişi. Slavă Domnului că am scăpat de el, măcar pentru câteva clipe. îmi las capul pe spate şi privesc ţintă spre tavanul avionului, simţind felul în care se îndreaptă în jos, pregătindu-se astfel de aterizare. După alte câteva minute trecute avionul se zguduie puţin, roţile acestuia tocmai ce au atins pista aeroportului şi-l observ pe Andy tresărind în scaun.

— Ce? Cum? Cine? Unde arde? priveşte buimac înjur şi se trânteşte înapoi.

— Cred că-ţi arde ţie creierul de la meditaţia pe cane o faci, dormind şi sforăind ca un porc, îmi masez nasul cu două degete şi mă ridic în picioare, acum că avionul s-a oprit de tot.

— Ha? face pe idiotul şi se ridică. Nu-mi spune că te-ani luat în braţe şi te-am pupăcit? mă priveşte pe sub gene şi îşi ţuguie buzele spre mine, de parcă ar vrea să mă pupe.

Face pas cu pas pe lângă scaune şi ajuns în dreptul meu, începe să mă strângă în braţe şi să mormăie cuvinte care nici nu vreau să le aud, făcând pe toţi cei din jurul nostru să ne privească ciudat.

— Vrei să încetezi cu apucăturile tale de muiere nebună? mă răstesc la Andy şi îl împing cât colo, apoi îmi iau bagajul din compartimentul de sus şi îl privesc din nou. Tura viitoare te leg de fundul avionului şi te pun să alergi după el poate îţi vine mintea la cap şi-ţi revii, îl ameninţ şi pornesc spre ieşirea din avion.

Ne îndreptăm, într-un final, spre ieşire şi coborâm. Traversăm tunelul ce leagă clădirea de avion şi ne îndreptăm spre ieşirea din aeroport. Ajungem pe la jumătatea drumului când o pancartă cu numele meu îmi atrage atenţia şi le tac semn şi celorlalţi să mă urm e/e. Mă opresc în faţa

unui bărbat înalt, îmbrăcat la costum, cu o privire ageră, statură rigidă şi cam trecut de prima vârstă.

— Augustin Ozera? îmi pronunţă numele ca o întrebare şi încuviinţez din cap afirmativ. Urmaţi-mă! Domnul Carsten Grünspan vă aşteaptă, îmi spune, ca mai apoi să-mi întoarcă spatele şi începe să se deplaseze spre ieşirea principală.

Se pare că Grünspan nu pierde timp dacă şi-a trimis şoferul personal ca să ne ia de la aeroport, însă, de ce am sentimentul că ceva nu este în regulă? Ajunşi în faţa limuzinei şoferul ne ia bagajele pe rând, le aşază în portbagaj şi ne face semn să urcăm. Facem întocmai şi ne aşezăm pe bancheta din spate, dar şi pe cele laterale şi odată ce maşina se pune în mişcare, îmi scot telefonul şi încep să tastez, privind în acelaşi timp, din când în când, în faţă.

„ Ceva nu mi se pare în regulă. Fiţi cu ochii în patru şi aşteptaţi-vă la orice.”

Apăs pe butonul verde, trimiţând astfel mesajul la toţi în acelaşi timp şi îi observ încuviinţând scurt din cap, înţelegându-mi cuvintele scrise.

Privesc pe geam şi observ că suntem în faţa unei porţi imense din fier. Aceasta se deschide, şoferul comunicând ceva portarului în germană şi înaintăm până ajungem în faţa vilei în care locuieşte Grünspan. Privesc spre cei trei cu care sunt şi inspir adânc, încuviinţând din cap ca un semnal de a fi cu ochii în patru. Portiera se deschide şi şoferul ne face semn să coborâm. încă am sentimentul ciudat că ceva se va întâmpla. Privesc în stânga, privesc în dreapta şi peste tot sunt numai oameni înarmaţi până în dinţi. Se pare că Carsten Grünspan ţine mult la siguranţa lui, dar şi a colecţiei sale, altfel nu-mi explic de unde atâta pază. Sau arehihitVíi mi o |<ilv<tf v f t t f i i
mai mulţi duşmani decât prieteni. Înaintam cu paşi mărunţi spre intrarea în vila şi vâ/ându-nc înăuntru pmvutycm holul îngust şi lung. până în capătul acestuia Nc oprim în laţ» unei uşi imense din lemn masiv cu toi felul dc dccoraţium şi inspir adânc, pregătindu-mă sufleteşte pentru ccea ce ui mează să se întâmple. Uşa se deschide larg şi nc întâmpina nimeni altul decât Carsten.

— Intraţi, intraţi, ne face semn. Luaţi loc, nc îndeamnă, acum că suntem în dreptul biroului său şi facem întocmai.

Mă aşez confortabil pe scaunul din faţă. cu Arman pe cel din stânga mea, iar restul pe cele din spate şi îmi proptesc coatele pe mânerele scaunului, împreunându-mi mai apoi degetele sub bărbie şi-I privesc pe Carsten cu ochii mijiţi. Continui să-I privesc aşa preţ de câteva secunde, apoi îmi dreg uşor glasul şi spun:

— Să trecem la..., încep, dar Carsten mă opreşte din a-mi duce fraza până la capăt, cu o ridicare a mâinii.

— De ce atâta grabă?

Felul în care ne zâmbeşte nu mă face să fiu mai liniştit, ba din contră, să fiu alert. Nu semnifică nimic bun şi cred ca tocmai am căzut într-o capcană sau un fel de recuperare **a** ceea ce îi aparţine, constatând faptul că banii ne sunt viraţi în conturi de ceva timp. Carsten face semn cuiva de lângă uşi, iar în următoarea secundă suntem serviţi cu băutură.

— Haideţi, serviţi! ne îndeamnă şi ia paharul său între degete, apoi îl duce spre buze şi soarbe liniştit din lichidul maroniu.

Privesc în stânga şi în dreapta, la cei trei nătărăi cu care am venit şi pe când să soarbă din paharele lor, privirea mea încruntată îi îndeamnă să n-o facă. N-am venit până

aici ca să petrecem sau mai ştiu eu ce, ci am venit să rezolvăm o idioată de problemă ca mai apoi să mă pot întoarce liniştit la micuţa mea.

— Uite ce e, domnule Grünspan, îmi dreg glasul şi continui să vorbesc. Vă mulţumim pentru ospitalitate, însă nu am venit pentru a ne distra, ci ca să rezolvăm problema apărută, îmi împreunez din nou degetele şi-l privesc ţintă. Aşa că...

Carsten rânjeşte cu gura până la urechi, lăsând totodată paharul pe suprafaţa biroului, apoi îşi aţinteşte privirea spre mine. Pare un tip de treabă atunci când ajungi să-l cunoşti, şi atât de tânăr, chiar dacă nu are mai mult de patruzeci şi şapte de ani. Puţin cărunt, îmbrăcat ca cel mai mare mafiot din istorie, Al Capone fiind idolul său, dar dacă îl calci rău pe bătături poate deveni cel mai mare duşman al tău. Face semn din priviri celor din spatele nostru şi brusc devine serios, trezindu-ne astfel înconjuraţi de câţiva oameni înarmaţi. Fir-ar! Am ştiut eu că ceva nu-i a bună, iar faptul că suntem înconjuraţi îmi confirmă ceea ce bănuisem de la bun început.

— Foarte bine, glasul lui Carsten ne atrage atenţia şi scrâşnesc din dinţi. Atunci să trecem la afaceri. Uite cum stă treaba. Banii i-aţi primit, însă eu nu am primit ceea ce am cumpărat, de aceea cele două marmote din spatele tău vor rămâne ca şi garanţie, cât timp tu şi colegul din stânga ta veţi merge şi-mi veţi aduce marfa. Altfel, capetele lor vor sta unde le sunt picioarele; ameninţarea din vorbele lui Carsten e destul de clară, după felul în care rosteşte fiecare cuvânt în parte. M-am făcut destul de înţeles?

— Şi unde s-ar presupune că ar trebui să căutăm? întreb, fiind deja nervos.

— Asta ar trebui să ştiţi voi, deoarece voi aţi trimis marfa, nu invers, mârâi Carsten, plasându-şi palmele pe birou. Aveţi patruzeci şi opt de ore la dispoziţie, altfel vă puteţi lua adio de la cele două marmote, oamenii lui îi iau pe sus pe Toby şi Andy, ducându-i afară din biroul acestuia.

Nu ştiu unde se presupune că ar trebui să căutăm marfa, dar cum Hamburg nu ne este un oraş prieten, avem de căutat acul în carul cu fân şi totul în mai puţin de patruzeci şi opt de ore. Carsten ne face semn din mână că putem pleca, aşa că mă ridic în picioare, în acelaşi timp cu Arman şi pornim spre ieşire.

— Trebuie să găsim marfa şi repede, altfel...

— Sunt conştient de asta, Arman, îl întrerup şi privesc în jur, scanând totul. Cred că treaba va deveni şi mai urâtă decât e de fapt, continui şi ieşim din clădire.

îmi pun mâinile în cap şi scap o înjurătură printre bu/.c, dar maşina care tocmai se opreşte în faţa noastră mă oprcşle din a mă preumbla.

— Domnul Griinspan vă oferă această maşină pentru a îndeplini misiunea, şoferul care nc-a adus îmi aruncă chcilc şi odată ajunse în mâinile mele îl privesc ciudat. Mi-a spus să vă transmit, citez: *„Cu cât rezolvaţi mai repede totul, cu atât ne putem vedea fiecare de viaţă, altfel vă puteţi lua adio de la cei doi*termină şi deschide portbagajul. Un mic cadou de generozitate, mai adaugă, apoi se face nevăzut.

Arman ridică materialul negru şi îmi face semn să privesc. Se pare că Griinspan s-a asigurat că va merge bine misiunea, acum că avem armamentul necesar. Tot cred că e o nebunie şi un joc bolnav de-a lui. Acesta trânteşte portbagajul, închizându-l şi ne urcăm în scaunele din faţă deodată. Scot telefonul din buzunar, cât Arman porneşte maşina şi îl apelez pe Alex. Nu prea îmi pasă cât e ora peste ocean, poate fi şi unu noaptea că tot nu mă interesează, trebuie să-i scoatem pe cei doi de aici. Şi acum! Pun telefonul pe speaker.

— Nu-mi pasă ce naiba faceai tu acum, tot ce vreau e să-ţi mişti fundul în faţa calculatoarelor şi să-ţi faci magia până la capăt, urlu ca să mă audă, în timp ce Arman virează spre dreapta şi o ia tot înainte pe Brooktorkai. Carsten îi ţine pe Andy şi Toby ca şi garanţie, cât timp eu şi Arman căutăm acul în carul cu fan, îl pun la curent cu ceea ce se întâmplă, şi tot ce aud sunt nişte foşniri, uşi trântite şi alte foşniri.

— *Alex şi Happy locuiesc în apartamentul de deasupra sediului, acum că au fost nevoiţi să evacueze apartamentul pe care îl deţineau în sudul New York-ul şi asta din cauza unui locatar care s-a hotărât să arunce blocul în aer. Nu că i-ar fi ieşit, însă stricăciunile cauzate sunt colosale.Am accesat toate camerele din Hamburg şi cred că am găsit ceva*, ne pune în temă, şi aud cum continuă să tasteze. *Două camioane au intrat în oraş acum*

patru zile, însă au fost deturnate fix la câteva străzi mai la sud de reşedinţa lui Carsten. Trebuie să fie pe undeva pe acolo, continuă să tasteze cu repeziciune.

Arman virează spre stânga, făcând o manevră periculoasă, chiar în mijlocul drumului şi o ia înapoi pe unde am venit. Drace! Asta se complică şi mai mult şi ca totul să fie şi mai bine, sirenele ce se aud în următoarele secunde ne alertează că tocmai ne-am pus poliţia pe cap. Lovesc bordul maşinii cu palmele, iritat fiind de toată situaţia tâmpită în care am căzut. îmi proptesc capul de spateaza scaunului şi înjur colorat.

— Spune-mi că ai aflat cine sunt cei care ne-au furat marfa, îl îndemn.

— *Nu*, îmi răspunde prompt. *Fiecare dintre cei care au luat parte la deturnarea camioanelor poartă cagule, deci nu am nicio şansă pentru a-i putea identifica.*

Ultimele veşti nu ne ajută cu absolut nimic, ba din contră ne încurcă şi mai mult. Privesc scurt spre ecranul ceasului din bord şi constat că ne învârtim, cu poliţia pe urmele noastre, de mai bine de patru ore şi încă tot n-am rezolvat problema. Arman virează brusc spre dreapta, luând-o pe o străduţă laterală, apasă ambreiajul, schimbă viteza şi accelerează din nou, doar pentru a scăpa de copoii ăştia idioţi.

— La dracu în ei copoi, înjură Arman după câteva minute de tăcere. Nu pot scăpa de ei.

Privesc în oglinda de la portieră şi număr cam trei-patru maşini de poliţie pe urmele noastre. Trebuie să scăpăm de aceştia, repede.

— *Virează spre dreapta la prima ieşire*, glasul lui Alex ne captează atenţia şi Arman face întocmai cum îi spune şi virează brusc dreapta, intrând pe o străduţă. *După douăzeci de metri trebuie să fie un gang, intră acolo, apoi virează stânga şi stai ascuns până vă confirm că drumul e liber*, continuă să ne ofere indicaţiile necesare.

Facem exact cum ne spune Alex şi rămânem ascunşi în locul indicat

.***

Nu ştiu cât timp a trecut de când stăm ascunşi, dar cred că e cazul să ieşim din ascunzătoare şi să căutăm nenorocita aia de marfă. Arman învârte cheia în contact, dă în marşarier şi iese cu totul din locul în care am stat ascunşi de ceva timp. *începe să se întunece*, constat în sinea mea. Chiar dacă Andy mă scoate din minţi, deşi cred că o face şi dinadins şi oricât mi-ar plăcea să-l las aici, nu pot. încă este şi va fi un membru important în echipă. Se pare că drumul e liber, însă nu ştiu pentru cât timp. Telefonul începe să-mi sune şi înghit în sec de îndată ce observ apelantul. *Carsten,* rostesc numele în gând şi răspund.

— *Deci, ce se mai aude de marfa mea?* întrebarea lui pare pusă special pentru a mă scoate din minţi şi pot auzi pe fundal gura lui Andy şi a lui Toby.

Nu ştiu ce mama naibii se întâmplă, dar nu-mi place ce aud.

— *Timpul trece, Augustin,* scrâşnesc din dinţi la felul în care Carsten îmi pronunţă numele. *Sper să-mi văd marfa în câteva ore, altfel...*

— O să ai blestemata aceea de marfă în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, îl informez, fiind deja nervos peste măsură din cauza ameninţărilor lui şi îi fac semn lui Arman să accelereze, apoi închid telefonul şi îl sun pe Alex.

— Te-ai ţicnit? mă mustră Arman şi pun telefonul pe speaker. Nu ştim unde naiba e marfa şi tu i-ai promis-o în mai puţin de douăzeci şi patru de ore? urlă la mine şi virează brusc spre dreapta.

— *Ce s-a întâmplat?* intervine şi Alex, iar eu îmi dau ochii peste cap într-un mod ironic.

— Deşteptăciunea asta tocmai i-a promis lui Carsten marfa în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, Arman îl pune pe Alex în temă cu ceea ce am făcut deja.

însă, nu pot da înapoi. Nu acum, mai ales că Andy şi Toby au de suferit. îl aud pe Alex oftând profund, apoi degetele care încep să tasteze şi simt că deja ne învârtim în cerc fără o destinaţie anume. Fără să ştim măcar unde e mai exact marfa, iar pe mine se pare că m-a luat gura pe dinainte. Drace! Drace! Drace! îmi trec mâinile prin păr şi las aerul să iasă printre buze. *Unde mama dracului o fi ajuns*

marja aceea? mârâi în sinea mea, scos din minţi şi privesc înainte. Doar că degeaba mă enervez că nu rezolv nimic cu asta. Arunc o privire în ecranul telefonului şi constat că e deja unsprezece seara, ceea ce înseamnă că peste ocean se crapă de zi. Gândul îmi zboară la micuţa care mă aşteaptă acasă şi privesc spre brăţara de pe mâna mea.

„Ai grijă de inima mea şi şansa e a ta, altfel aici ne spunem adio.”

Cuvintele Christinei îmi răsună în cap şi îmi închid ochii preţ de câteva secunde. îi deschid la loc în acelaşi timp cu glasul lui Alex care s-a hotărât să vorbească din nou.

— *Luaţi-o tot înainte pe strada principală, apoi după trei kilometri faceţi dreapta şi mai mergeţi încă cinci sute de metri. De aici faceţi stânga şi ajungeţi la cimitir. însă, acesta se împarte în trei*, ne comunică ceea ce a aflat deja şi Arman porneşte maşina.

— Eşti sigur de asta? întreb cu cât maşina accelerează tot mai mult şi demarăm în trombă pe străzile Hamburg-ului.

Sută la sută, vine şi răspunsul lui Alex, apoi se aud din nou degetele tastând de zor butoanele.Facem întocmai cum ne-a indicat Alex, iar după o oră jumătate ajungem la destinaţie. Cum cimitirul e împărţit în trei va fi puţin cam greu să ne dăm seama în care dintre acestea este ascunsă marfa. în partea aceasta camerele de supraveghere sunt cam nule, iar Alex nu ne poate spune cu exactitate în care dintre aceste trei părţi ale cimitirului se află ceea ce căutăm. Parcăm maşina cât mai aproape de prima intrare şi coborâm în acelaşi timp. Ne îndreptăm amândoi spre partea din spate a maşinii, deschidem portbagajul şi ne înarmăm pentru orice eventualitate, luând totodată şi câte-o lanternă. Nu ştim exact peste cine vom da sau dacă în spatele acestei probleme se află Katherine sau nu. Ascund cele două arme la spate şi ne îndreptăm precauţi spre intrare şi odată ajunşi găsim lacătul pus pe porţile din fier ale cimitirului. Dar şi doi câini imenşi şi fioroşi care au început să ne latre cu furie. Mă strâmb şi mă dau cu un pas înapoi.

— Nu cred că sunt aici, spun captând atenţia lui Arman care dă târcoale pe lângă zid, apoi face un pas în spate, îşi ia avânt şi din noi paşi sare în sus, reuşind să se prindă de barele din fier.

Se caţără pe zidul din beton şi se urcă pe acesta, privind de jur-împrejur după nenorocitele acelea de camioane.

— Aruncă-mi lanterna. Asta ce o am eu nu e bună de nimic, îmi spune şi scot lanterna, îi dau drumul, dar se pare că şi aceasta e cam defectă.

Grozav. O bat cu palma de câteva ori până luminează, apoi i-o arunc lui Arman. Acesta îndreaptă lumina înainte, în timp ce dulăii care sunt de pază latră ca nebunii şi priveşte în toate părţile. Nu că s-ar vedea cine ştie ce, dar e mai bine decât nimic.

— Nicio urmă, mă anunţă referindu-se la urmele pe care cauciucurile maşinilor le lasă pe pământ şi mă surprinde faptul că a reuşit să observe asta. Nu sunt aici, sare jos de pe zid şi păşeşte către mine. Pământul încă pare umed, câinii lasă urme, însă altceva nimic, oftează profund şi-şi trece degetele prin păr.

Ne urcăm în maşină şi pornim spre a doua intrare în cimitir, fiind situată la mai bine de doi kilometri de prima. Ajungem acolo în cel mult treizeci de minute şi parcăm într-o zonă cât mai ferită de ochii lumii. Nu că ar fi cineva la ora aceasta pe aici. Ne îndreptăm spre intrare, găsind şi aici lacătul pus pe porţile de fier. *Dracel* înjur în sinea mea. Ne holbăm ca nebunii în continuare, aşteptându-ne ca doi dulăi să ne latre şi aici, însă e o linişte ca de mormânt. Arman face întocmai ca şi la prima parte a cimitirului, suindu-se pe zid şi aruncă o privire prin împrejurimi.

— La dracu! înjură şi scrâşneşte din dinţi. Nimic, nici aici. Nici măcar o urmă, mă anunţă şi îmi muşc brutal buza de jos, punându-mi în acelaşi timp şi mâinile în cap. Dacă nici la ultima parte a cimitirului nu găsim nimic, am dat de dracu, pare exasperat de-a binelea de toată treaba asta şi loveşte pământul cu piciorul.

Ne hotărâm să ne îndreptăm spre maşină, când deodată câteva voci venind dinspre cimitir ne captează atenţia. Ne privim unul pe altul, oprindu-ne în loc şi ascultăm în continuare. Aceleaşi voci se aud din nou, vorbind într-o germană fluentă. Cred că până la urmă marfa lipsă e în acest loc. Păşim cu mare precauţie spre intrare şi ne ascundem după zid, de îndată ce o lumină este proiectată chiar spre partea noastră. Ne facem semne din

priviri, că ar trebui să căutăm un mod de a intra, dar zici că suntem doi idioţi care niciodată nu reuşesc să se înţeleagă în asemenea situaţii. îmi dau ochii peste cap într-un mod ironic, continuând să ne certăm.

— Niciodată nu-ţi place să ţi se spună ce să faci, mi-o aruncă Arman în faţă. Eşti şeful şi îţi place să fii doar în frunte, dar se pare că nu în toate. Cineva tot ţi-a tăiat craca de sub picioare, tind să cred că aici se referă la Christina.

Micuţa care mi-a pus la propriu viaţa pe jar, ajungând astfel să mă îndrăgostesc de ea.

— De parcă tu eşti mai breaz, îl împung cu degetul în piept. Nu eşti în stare să-ţi ţii o relaţie cum trebuie şi...

— Sunt gay, omule! îmi oferă un şoc la care nici nu mă aşteptam, mai ales că mai niciodată nu a dat vreun semn că ar fi. Fir-ar! înjură.

Scutur frenetic din cap şi îl privesc încruntat, dar surprins să aflu, tocmai acum, despre orientarea lui sexuală, îmi deschid buzele să spun ceva, dar le închid înapoi, deoarece nu e nici momentul, nici locul oportun pentru a vorbi despre lucruri sfinte. Şi în fond, e viaţa lui, nu a mea. Pentru mine tot ce contează e ca echipa să meargă, să fim uniţi ca o familie şi să nu ne stricăm prietenia pentru lucruri care le vom regreta mai târziu. Oftez profund.

— Dacă ai găsit o intrare..., încep să spun.

Arman mă priveşte puţin surprins, poate din cauză că nu mă urc în capul lui, cerându-i explicaţii. îşi deschide buzele, privindu-mă încă ciudat, apoi scuturã din cap şi inspiră adânc.

— Bun, treb...

— *Hei!* un glas, venind de undeva din spatele meu, îi întrerupe lui Arman cuvintele şi îşi scoate arma, într-o fracţiune de secundă, ca mai apoi să înceapă să tragă.

— Ce naiba! mă încrunt şi încerc să mă feresc, lipindu-mă de zid.

— Ne-au descoperit, Arman îşi încarcă arma cu un alt cartuş plin de gloanţe şi scot şi eu unul dintre pistoale ce le am ascunse la spate.

— Drace!

Spre noi se îndreaptă o altă ploaie de gloanţe. Tragem şi noi în cei care ne-au descoperit şi pot auzi cu uşurinţă

cum unul din ei îşi dă ultima suflare, agonizând. Arman îmi face semn să-l urmez, găsind o portiţă de intrare în afurisitul acesta de cimitir. Facem cam douăzeci de paşi şi ne oprim. Bag pistolul la spate, apoi aruncăm o privire în jur, ca în cele din urmă să ne căţărăm pe zid, ajungând sus şi privim din nou, doar ca să ne asigurăm că drumul e liber.

Sărim jos, îmi scot pistolul şi încep să-l urmez pe Arman, care se îndreaptă spre unul dintre mormintele acelea de zici că sunt căsuţe şi ne ascundem după acestea. îmi verific arma, la fel face şi Arman. Ne privim preţ de câteva secunde, încuviinţăm din cap şi ne îndreptăm înspre marea agitaţie.

Simt o mână bătându-mă pe umăr şi mă întorc brusc în spatele meu, aţintindu-l pe Arman cu pistolul.

— Drace! înjur şi las pistolul jos. Era cât pe ce să-ţi zbor creierii.

— Tu ne zbori creierii în fiecare zi când o iei razna, de zici că ai o pioneză înfiptă în fund, mă ia peste picior.

Dacă ai terminut cu ironizarea la adresa mea, ar cam trebui sfl mergem şi să rezolvăm problema asta idioată, mă-rdi către Arman. Plus de asta, nu sunt eu cel care şi-o ia în fund, i-o trântesc în fată şi îl observ zâmbind, deşi nu ştiu dc ce.

— Măcar dacă ar (i aşa, dar fundul meu e prea frumuşel ca să lic stricat.

— Şi cam păros, îl completez, dar cred că a sunat al naibii dc ciudat.

— Dacă n-aş şti că eşti mort după boboacă, aş crede că-mi faci avansuri, Arman continuă să-mi ţină isonul şi dacă n-ar fi prietenul şi colegul meu aş crede...

La dracu! Scutur uşor din cap şi îl privesc încruntat.

— Dacă ai încetat să faci pe muierea sau pe domnul ma- cho, îţi reamintesc că avem o problemă de rezolvat, apoi te poţi lua cu Andy de mână, de îndată ce o face pe muierea.

Fără să mai spun ceva o iau înainte printre morminte, înaintând cu multă precauţie.

Arman mă urmează şi înaintăm spre locul în care sunt numai idioţi înarmaţi. Ne

furişăm printre morminte şi ne ascundem după altele, ca să nu fim capturaţi, altfel totul se duce naibii, iar Andy şi Toby vor avea de suferit. Mă strecor pe lângă un alt mormânt şi-l prind pe unul de gât cu braţele şi-l strâng până în momentul în care nu mai reacţionează şi îşi pierde conştiinţa. Fac întocmai şi cu alţi doi, plimbân- du-mă în zig-zag până ajung în dreptul camioanelor furate, îmi pregătesc arma şi sper să nu fiu descoperit. Apăs pe închizătoarea de la uşile din spate ale camionului şi trag de o uşă până când se deschide larg, dar surpriză. Se pare că nenorociţii şi-au dat seama de prezenţa noastră, dacă acum sunt doi care mă aţintesc cu pistoalele. Ridic mâinile în aer, aruncând totodată şi pistolul la pământ

.La naiba! *Pe unde mama dracului e Arman acum când ai nevoie de el?* murmur în sinea mea şi-mi simt o mână prinsă şi dusă la spate, apoi şi pe cealaltă, dar n-am de gând să mă predau. Nu sunt atât de prost să fac asta tîlrfl o luptă. Într-o fracţiune de secundă îl pocnesc pe cel din spatele meu cu colul, apoi cu piciorul şi mii întorc spre stânga şi-l pocncsc în moacă cu pumnul, lăsându-l lat pe pământ. Cei din cu. mion sar în spatele meu, doborfmdu- mfl. însă, tot LUI MI las. Pun piedică unuia dintre ei şi dau sA mă ridic, dar sunt trântit la loc, simţind în acelaşi timp cum ceva se rupe şi sc împrăştie peste tot, câteva biluţe îmi ajung pe faţă.

Drace! înjur, deoarece brăţara primită de la micuţa mea nu mai e.

Cum să mă întorc aşa la ea, când nu sunt în stârv sa am grijă de inima ei? Furios de-a dreptul mă năpustesc asupra

celui care a îndrăznit să-mi fure ce aveam mai de preţ şi practic îl snopesc în bătaie, oferindu-i pumn după pumn. Un zgomot ca aplaudat de palme mă face să mă opresc brusc şi să-mi întorc privirea încruntată în spate. îl privesc pe Carsten cu ochii mijiţi şi plin de furie şi nu înţeleg ce caută el aici. Ce naiba se întâmplă?

— Felicitări! îmi urează şi acum sunt băgat cu totul în ceaţă. îl înţeleg pe deplin pe Dominic de ce te vrea în fruntea frăţiei, continuă Carsten şi îl privesc tot la fel de confuz. Ai trecut testul, completează, în timp ce mă ridic de jos.

— Stai puţin, lasă-mă să înţeleg, vorbesc într-un final. Toată idioţenia asta a fost... un test?!?! sunt şocat de ce aud. Puteam să-l omor, la dracu în voi, urlu cât mă ţin plămânii şi păşesc apăsat spre ieşirea din cimitirul acesta blestemat.

— Augustin..., îmi pronunţă numele, dar continui să merg fără să mai iau pe nimeni în seamă.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că Dominic are de gând sft mă supună la un alt test. Al câtelea? Deja le-am pierdut şirul, cred, mai ales că se întâmplă asta de câţiva ani încoace.

— Ce faci, bosumflici? mă ia Andy peste picior, însă numai de glumele lui tâmpite nu am chef.

Aş fi preferat să fiu lângă Christina, să o strâng în braţele mele, să o simt aproape, să... Fir-ar! Am pierdut-o, pentm
că nu am fost în stare să am grijă de inima ei, aşa cum mi-a cerut. Ajuns în faţa maşinii urc în scaunul şoferului, învârt cheia pe care o găsesc în contact şi conduc fără încetare, chiar dacă străzile Hamburg-ului mă scot din minţi, fiind atât de îmbârligate, până ajung în dreptul porţii de fier de la vila lui Carsten. Tot ce vreau e să-mi iau bagajul, actele şi să plec dracului din ţara asta nebună. Parchez maşina în faţa clădirii, de îndată ce reuşesc să intru în curtea acestuia. Ies din maşină cu nervii mei făcuţi praf şi mă îndrept spre intrarea principală.

— Bună seara! mă întâmpină un domn mai în vârstă, îmbrăcat la costum. Domnul Carsten v-a pregătit camera...

— Nu-mi pasă, n-o să rămân, îi întrerup şirul cuvintelor. Vreau doar să ştiu unde îmi sunt bagajele şi actele, continui.

— Prea bine, îmi răspunde la fel de politicos, chiar dacă eu spumeg. Bagajele dumneavoastră sunt în camera de la primul etaj, a doua pe dreapta cum mergeţi de-a lungul holului, îmi explică şi mă îndrept spre scări. Domnul v-a aranjat o mică companie, mă anunţă.

Din câţiva paşi ajung în dreptul camerei şi îmi aşez mâna pe clanţă. O apăs şi deschid uşa, dezvăluind compania pe care Carsten mi-a aranjat-o. O tipă pe jumătate îmbrăcată, cu o privire de felină, machiată până la refuz şi pornită pe făcut prostioare. Poate că altă dată aş fi acceptat aşa ceva, însă acum prefer să spun pas, chiar dacă simt că înnebunesc fără să mi-o trag.

— Ieşi, îi ordon, dar zici că e surdă, căci stă doar şi mă priveşte, poziţionându-se în genunchi în mijlocul patului şi începe să-şi desfacă dresul.

îmi dau ochii peste cap, trecându-mi degetele prin păr şi oftez exasperat.

— Aussteigen[1], urlu în germană să iasă dracului afară şi o văd cum tresare speriată.

Tleşî
_37j

Tipa îşi strânge dresul pe lângă ea şi iese fugind din cameră, lăsându-mă de unul singur. îmi caut ca disperatul telefonul. Odată găsit încep să caut o rezervare pentru zborul de acum. Găsesc unul, însă e doar peste patru ore şi decât să nu mai găsesc altul şi să rămân aici încă câteva ore, mai bine nu. îmi rezerv biletul, apoi îmi verific bagajul şi tot ce mai trebuie şi ies atât din cameră, cât şi din întreaga vilă. Dominic se pare că s-a gândit să-mi mai dea un afurisit de test, de parcă ultimele pe care mi le-a dat nu au fost de-ajuns. Dacă asta a fost din cauza glumei mele despre Christina...

Mă îndrept spre maşina cu care am venit, însă mă opresc pentru un minut şi mă întorc înapoi în casă. Ştiu că am văzut cheile maşinii pe măsuţa de la intrare. Caut

printre cheile de acolo. O găsesc repede şi mă îndrept spre maşina mică, cu două uşi, care stă parcată la câţiva metri de cea cu care am venit. O deblochez şi mă urc, demarând spre aeroport. Pe tot parcursul drumului gândul îmi zboară la micuţa care mă aşteaptă să mă întorc şi încă nu ştiu ce aş putea să-i spun atunci când am s-o văd. Arunc o privire spre mâna mea dreaptă şi îmi strâng degetele pe volan până în punctul în care degetele încep să se albească. Inspir adânc, las gândurile deoparte şi apăs ambreiajul, schimb viteza şi accelerez din nou. în câteva minute ajung la destinaţie şi las parcată maşina pe unde apuc, Carsten şi-o va lua de îndată ce va afla de dispariţia ei. Puţin îmi pasă în momentul acesta de aşa ceva. îmi iau bagajul şi mă îndrept spre intrare. Mă duc şi-mi fac check-în-ul, apoi mă îndrept cu paşi lejeri spre terminalul la care îmi fac îmbarcarea în avionul spre New York. Privesc când în bilet când la însemnele de deasupra terminalelor până ajung în dreptul celui dorit, N34.

Mă aşez pe unul dintre scaunele din sala de aşteptare şi las bagajul să cadă la picioarele mele. îmi proptesc coatele pe genunchi şi-mi frec faţa cu palmele. Până în acest moment Dominic m-a supus câtorva teste, iar cu acesta de acum s-au înmulţit considerabil. Nici prin cap nu mi-a trecut că toată această problemă cu Carsten face parte dintr-un test, nu a dat niciun semn cum că ar fi unul. După alte câteva minute de aşteptare aud în difuzor anunţarea îmbarcării şi oftez profund. îmi frec faţa cu palmele pentru a nu ştiu câta oară, oboseala spunându-şi cuvântul şi iau bagajul între degete, îndreptându-mă într-un final spre poarta terminalului. Arăt biletul, apoi înaintez prin tunelul care face legătura dintre clădire şi avion, iar odată ajuns înăuntrul acestuia, îmi pun bagajul în compartimentul de sus şi mă aşez în scaunul meu, mulţumind în sinea mea că Andy nu e aici ca să mă sâcâie pe tot parcursul celor opt ore şi patruzeci de minute de zbor spre casă.

***

îmi deschid ochii fix în momentul în care roţile avionului ating pământul şi mă aşez mai bine în scaun, privind fugitiv pe geam. Arunc o privire în ecranul telefonului şi

constat că e aproape după-amiază. Oftez, clipind des doar ca să-mi revin din ameţeala pe care o am şi aştept ca avionul să se oprească. După alte zece minute, în care poposesc în scaun îmi desfac centura şi mă ridic în picioare. îmi iau bagajul din compartimentul de sus şi mă îndrept spre ieşirea din avion cu gândul să-i fac o vizită lui Dominic înainte să mă duc să o văd pe Christina.

Recunosc, îmi este dor de ea, de dăţile în care ne contrazicem, aproape că ne scoatem ochii, dar întotdeauna ajungea în braţele mele. Trec de toate controalele şi odată ieşit din clădirea aeroportului arunc o privire de jur-împrejur, observând în final maşina cu care am venit. Păşesc leneş spre aceasta, scot cheia din buzunar, deblochez maşina şi mă fac comod în scaunul şoferului, aruncând totodată bagajul pe scaunul din dreapta. Apăs acceleraţia până în pământ şi demarez în trombă spre apartamentul lui Dom.

Are câteva explicaţii de dat. în mai puţin de treizeci de minute ajung la destinaţie, parchez fix lângă maşina lui Dominic şi cobor din aceasta, îndreptându-mă spre complexul de apartamente. însă, se pare că nu mai trebuie să urc, de îndată ce în faţa mea, la câţiva paşi se află însuşi şeful.

— M-ai trimis în Germania pentru un tâmpit de test sau m-ai trimis acolo ca să stau departe de ea? întrebarea mea are două variante şi cred că una dintre ele e cea bună, dar înclin spre cea cu micuţa mea, altfel nu înţeleg de unde i-a venit faza cu testul.

—Augustin, şi mie îmi pare bine să te văd, mă ironizează.

— Lasă rahaturile de genul deoparte, Dom. Ştii bine că nu mai sunt un copil de mult ca să mă duci de nas cu asemenea şmecherii, aşa că mai bine...

— Dacă voiam să te ţin departe de ea o faceam deja, însă nu, nu am s-o fac, deoarece..., mă întrerupe, dar nu-şi duce fraza până la capăt.

— Deoarece, ce? întreb nedumerit şi îl observ oftând prelung.

Priveşte în părţi, suflă puternic printre buzele întredeschise. Face câţiva paşi spre locul în care sunt, îşi aşază o palmă pe umărul meu şi mă priveşte în ochi.

— Vei afla la timpul potrivit, mi-o trânteşte ca de fiecare dată. Voiam să ştiu dacă eşti făcut pentru...

— Da, da, îl întrerup. Ştiu exact ce vrei să spui. Tura viitoare când mai ai chef de aşa ceva caută alt cobai, e tot ce mai adaug şi mă îndrept spre partea stângă a maşinii.

Arunc o privire încruntată spre Dominic, chiar în momentul în care deschid portiera şi îmi las corpul să alunece greoi în scaun. Pornesc motorul, dau în marşarier, apoi îndrept botul maşinii şi plec spre casa lui John şi a lui Maryse. Trebuie să o văd, chiar dacă probabil va fi pentru ultima dată. Ajung mai repede decât mă aşteptam, apartamentul lui Dom, dar şi casa în care locuieşte Christina, fiind la o distanţă mică una faţă de alta. îmi îndrept privirea spre ecranul telefonului. Mă las moale în scaun şi îmi îndrept privirea spre camera micuţei mele, realizând că nu există nicio mişcare.

îmi frec faţa cu palmele, simţind cum oboseala îşi cam pune amprenta pe simţurile mele şi clipesc des doar ca să mă menţin treaz.

— Drace! tresar de îndată ce un ciocănit scurt în geamul din dreapta îmi captează atenţia.

Se pare că am adormit, constat şi arunc o privire spre sursa ciocănitului. John îmi zâmbeşte şi îmi arată două căni. Mă aplec mai spre dreapta şi îi deschid portiera, lăsându-l astfel să se facă comod în scaunul pasagerului. îmi întinde una dintre căni şi inspir adânc mirosul cafelei proaspete.

— Şi-a făcut griji pentru tine, vorbeşte John într-un final, referindu-se la Christina şi îl aţintesc cu privirea. Nu mi-a spus nimic, fiindcă încerca să ascundă îngrijorarea prin zâmbetele ei şi chiar dacă nu e fiica mea, am simţit că ceva nu e în regulă.

— Nu cred că sunt bun pentru..., mă trezesc spunând fără să-mi duc fraza până la capăt.

— Eşti sigur de asta? vine întrebarea lui John şi sorb din cafea. Acum ceva timp nu păreai să gândeşti aşa. Ce te-a făcut să te răzgândeşti? mă întreabă nedumerit.

— Un mic incident, mă refer la faza că am pierdut brăţara primită de la Christina şi chiar dacă pare o prostie ceea ce gândesc, totuşi e ceva relevant în tot.

M-a rugat să am grijă de inima ei şi n-am fost în stare să fac un lucru atât de mic. Poate că... Bătaia pe picior mă readuce în simţuri şi îl observ pe John privindu-mă cu un zâmbet pe buze.

— Vino, mă îndeamnă. Mai mult ca sigur se va bucura să te vadă atunci când va ajunge acasă, continuă John să-mi vorbească şi încuviinţez din cap.

Chiar îmi dorcsc să o văd. Ies din maşină, în acelaşi timp cu John, apoi trântim portierele şi blochez totul, îndreptân- du-mă în final spre intrarea principală. John îmi face semn că pot urca şi fac întocmai, găsind repede camera.

Dau să pun mâna pe clanţă, dar mă opresc şi cobor înapoi. îl caut pe John. Dau peste Maryse, care doar mă priveşte lung cu o încruntătură uşoară pe chip. îl ia pe cel mic în braţele sale şi se face nevăzută, ieşind cu acesta în curtea din spate.

— S-a întâmplat ceva? glasul lui John îmi captează atenţia.

— Voi avea nevoie zilele astea de ajutorul tău, îmi trece prin cap o idee şi ştiu că nu voi putea să o duc până la capăt de unul singur.

— Sigur, doar să-mi spui de ce ai nevoie, încuviinţez din cap că aşa voi face şi mă reîntorc spre baza scărilor. Le urc şi de data aceasta intru în camera Christinei fără alte gânduri tâmpite sau mai ştiu eu ce. Parfumul ei mă îmbracă ca o haină pe care nu aş mai da-o jos, ci aş păstra-o tot timpul pe mine şi aş purta-o cu mândrie. Aşez cana pe noptiera de lângă pat şi iau poza între degete, aşezându-mă pe marginea patului. Zâmbetul ei mă face până şi pe mine să zâmbesc, căci e molipsitor şi chiar dacă nu o fac prea

des şi îmi cam place să o tachinez cu asta, atunci când îmi aduc
aminte, pot să jur că am o faţă de îndrăgostit idiot. ***

Clipesc des şi îmi deschid ochii larg, neînţelegând când naiba am adormit. Ştiu doar că priveam poza ei, apoi pur şi simplu... nici eu nu ştiu când şi cum. îmi frec faţa cu palmele şi arunc o privire spre geam, realizând repede că afară s-a cam întunecat. La dracu! Mă ridic în şezut şi mă aşez la marginea patului, frecându-mi palmele una de alta şi casc. *Mai mult ca sigur m-a găsit dormind şi a ieşit din cameră fără să mă trezească*, mormăi în sinea mea şi mă aşez mai bine pe marginea patului, fix în momentul în care uşa se deschide larg şi pe aceasta intră Christina, ţinând în mână un ghiozdan. Becul se aprinde, luminând întreaga cameră şi aud deodată un mic ţipăt, realizând că tocmai s-a speriat de mine. înseamnă că până acum nici n-a fost în cameră, altfel ar fi ştiut că sunt aici. Lumina se stinge brusc, întunericul acaparând din nou dormitorul, aşa că aprind veioza de pe noptieră, în timp ce uşa se închide de parcă ar vrea să ascundă ceva. Zâmbesc în colţul gurii cât timp o idee îmi străfulgeră mintea nebună.

— De când eşti aici? glasul micuţei mele se aude şi inspir adânc.

îmi aşez palmele pe genunchi şi mă ridic în capul oaselor, păşind mai apoi spre Christina care se îndreaptă spre birou.

— De când m-a trimis John aici, răspund şi chiar şi prin semi-întunericul din cameră pot vedea surprinderea de pe chipul ei.

— Adică..., priveşte când la mine, când spre uşă şi încă e surprinsă de faptul că John m-a lăsat să intru.

Chiar dacă Christina nu e fiica lui, el se comportă cu ea ca şi un adevărat părinte şi îmi place asta. Poate că dacă el ar fi fost tatăl ei, micuţa mea ar fi dus o viaţă mai bună. Inspir şi las apoi ca aerul să iasă printre buzele uşor întredeschise. Privesc spre ea şi disting cu uşurinţă micile boabe de lacrimi care dansează în colţurile ochilor ei. îi mângâi obrazul cu degetele şi spun:

— îmi pare rău, sunt primele cuvinte care îmi vin în cap. N-am fost în stare să am grijă de inima ta şi te-am pierdut, continui, arătându-i totodată încheietura goală.

Se presupune că acolo ar fi trebuit şi acum să fie acea brăţară, dar nu mai e.

îmi ia încheietura între mâinile sale şi îmi atinge pielea cu buricele degetelor

— .Te înşeli, îmi spune şi mă priveşte în ochi. Lucrurile sunt doar lucruri şi cam atât, Augustin. Se pot păstra, se pot pierde, nu sunt atât de importante pe cât crezi, poate doar atunci când chiar ai nevoie de ele pentru cu totul altceva, însă, în rest..., oftează profund fără să mai ducă fraza până la capăt.

Îşi trece vârful limbii peste buze, umezindu-le, apoi îşi aşază o palmă fix în dreptul inimii mele şi mă priveşte din nou, în timp ce face un pas către mine.

— Eşti aici, nu? mă întreabă uşor zâmbind şi încuviinţez din cap, chiar dacă sunt puţin nedumerit de întrebarea ei. Eşti viu, eşti tu! continuă şi face încă un pas spre mine. Noi suntem inimile de care avem nevoie, nu nişte obiecte, aşa că nu văd cum ai fi putut să îmi pierzi inima, de îndată ce ai avut grijă de ea, adaugă şi zâmbesc, realizând că mi-a făcut-o chiar bine.

A ştiut cum să mă pună pe gânduri, cum să-mi înnoade sentimentele încât să simt că înnebunesc când nu sunt lângă ea. Cred că acel test pe care Dominic m-a pus să-l fac fără să suspectez ceva, a fost pus la cale de micuţa mea. Doar ca să mă înveţe minte şi i-a ieşit, ce-i drept. Cred. Nu ştiu. Oricum ar fi, i-a mers.

— Afurisită mică, o alint şi îi iau faţa între palmele mele.

— Nemernicule, mă alintă şi ea în acelaşi fel ca mine şi mai face un pas.

Se lipeşte de trupul meu, îşi aşază palma dreaptă în locul în care inima îmi bate şi mă fulgeră până în străfundul sufletului cu privirea ei caldă. îmi duc chipul puţin mai jos şi îmi presez buzele de ale ei într-un sărut care mă face să înţeleg că tocmai am primit acea şansă pe care mi-o doream. Voi profita de asta la maxim, căci am de gând să-i câştig pe deplin încrederea şi s-o fac să fie a mea.

- Capitolul 2 -

y

Christina Hera

Viaţa e plină de surprize

Inspir adânc aerul proaspăt al dimineţii şi îmi deschid ochii. Razele soarelui se simt tot mai mult pe chipul meu şi oftez. Zâmbetul îmi apare din senin şi tot nu-mi vine să cred cât e de nebun Augustin, dacă e în stare să se caţere pe gărduleţul lipit de peretele casei şi să se furişeze în dormitorul meu, doar ca să-mi fie alături. Sunt momente când doar stăm şi povestim, ceea ce e ciudat pentru mine. El nu face aşa ceva, de obicei.

Mă simt de parcă îşi doreşte să mă cunoască mai bine, nu doar să mă sărute şi să-mi spună fără nicio ruşine ce e în mintea lui. Şi sunt al naibii de multe. încă zâmbind, mă ridic din pat şi mă duc spre geam, aşezându-mă mai apoi pe pervazul acestuia şi îmi aţintesc privirea înainte. Dacă acum o săptămână şi un pic priveliştea mea era o grădină imensă şi o piscină, ei bine acum, e doar aleea din faţa casei şi strada care pare destul de circulată.

— Nebun incurabil, rostesc cu voce tare, caracterizându-l pe Augustin apoi îmi frec faţa cu palmele, ca în cele din urmă să mă întind mai rău decât o pisicuţă.

E atât de bine. Mă ridic de pe pervaz şi mă îndrept spre noptiera de lângă pat. Iau telefonul în mână şi-l verific, constatând faptul că am un mesaj de la... *Augustin?!?!* Dacă la capitolul trimiterea mesajelor nu era un as, acum însă a început să se mai obişnuiască cu asta, fiind chiar ok. Fără să mai stau pe gânduri, îl deschid cu inima bătându-mi puternic în piept şi încep să citesc.

„ Somn uşor, micuţa mea! Odihneşte-te bine, mai încolo vin după tine. Aşa că nu-ţiface planuri pentru ziua de azi.

Augustin”Mesajul lui mă pune puţin pe gânduri. *Unde vrea să mă ihtcă şi ce anume vrea să facem?* încerc să-mi dau seama, plimbându-mă dintr-o parte în alta a camerei, dar nu prea reuşesc. E plin de surprize şi la cât e de nebun, trebuie să mă pregătesc pentru absolut orice. Scutur uşor din cap, zâmbind, şi mă îndrept spre dulap. îl deschid larg şi scot din el salopeta scurtă din blugi, un maiou negru şi o pereche de lenjerie intimă din bumbac şi le aşez pe suprafaţa patului.

închid dulapul şi mă îndrept spre baie cu Azazel şi Azriel pe urmele mele, dând fiecare din codiţă fericiţi. Ghemotoacele pufoase i-au cam ţinut locul lui Augustin după ce pleca dimineaţa de la mine, doar ca să nu-I prindă John, deşi, n-aş fi **Tut** să plece. Mă simt ca în povestea Twilight, în care Edward se furişa în camera Bellei fără ca Charlie să ştie, însă aici e puţin mai altfel, căci am sentimentul că John oricum ştie că nebunul meu se furişează aproape seară de seară în dormitorul **meu** şi rămâne aici până dimineaţa. în ciuda acestui fapt tot nu zice nimic, poate din cauza lui Maryse, care sigur l-ar tranşa pe Augustin. Poate doar să încerce, căci ştie că dacă asta se va întâmpla aş fi în stare să mă mut înapoi în casa Ozera. Să întrerup orice legătură cu ea, fie chiar şi doar câteva priviri fugitive fără să ne vorbim. încă tot nu ne înţelegem.

Privesc scurt la reflexia mea în oglinda de la măsuţa de toaletă şi gândul mă poartă tot la Augustin. Nu pot să spun că l-am iertat în totalitate, deoarece acea seară încă e vie pentru mine, dar oricine merită o a doua şansă. Sper doar să nu mă înşel şi să cad ca o toantă într-o capcană. încrederea se câştigă, nu se oferă, însă trebuie să fii precaut în orice clipă, pentru că mulţi sunt înşelători şi-ţi vor spune vrute şi nevrute doar ca să ajungă acolo unde îşi doresc. Sper doar să fie bine, altfel voi suferi din nou şi nu mai vreau să vărs alte lacrimi. Intru în baie, scap de hainele de pe mine, arun- cându-le în coşul cu rufe murdare şi intru în duş cu tot cu Azazel şi Azriel. Ce mai contează, trebuie să facă şi ei o mică băiţă. Mă aplec şi încep să îi săpunesc puţin pe fiecare în parte. îmi vine să râd cu poftă, gândindu-

mă că dacă ar fi aici Augustin, sigur ar râde de s-ar prăpădi, văzându-ne ce facem în duş.

Oh, Augustin! Nemernic idiot ce eşti, mă faci să-ţi duc dorul ca o nebună ce sunt. O nebună înnebunită după tine, după săruturile tale pătimaşe, după îmbrăţişările tale calde, după inima ta care bate în ritm cu a mea, după privirea ta hipnotizantă care mă face să mă înec în albastrul ochilor tăi. Toate aceste lucruri simple îmi amintesc de tine, chiar şi duşul acesta, în care cândva mă ţineai strâns la pieptul tău şi-mi mângâiai pielea. îmi continui duşul, lăsându-i pe cei doi să se joace cu picurii de apă şi îmi răsfăţ pielea cu gelul meu de duş cu aromă de trandafiri şi părul la care ţin foarte mult. După nici douăzeci de minute, ies din duş revigorată şi cu un prosop în jurul corpului, oprindu-mă în dormitor. *Oare de ce mă aşteptam ca el să fie aici?*

Poate din simplul fapt că întotdeauna are prostul obicei de a intra peste mine în momente ca astea. Scutur frenetic din cap ca să-mi revin, apoi încep să mă îmbrac cu hainele deja pregătite şi în cele din urmă mă aşez în faţa oglinzii. Dau cu puţină cremă pe faţă, tenul meu fiind cam uscat, apoi termin totul cu un balsam hidratant pentru buze. Nu mă machiez, nu îmi vopsesc părul, asta ţine de personalitatea mea. Sunt simplă şi prefer să judec ceea ce e în interiorul unui om decât înfăţişarea lui, dar ştii cum se spune: uită-te prima dată în ochiul tău şi judecă-te pe tine însuţi, apoi uită-te în ochiul celui de lângă tine şi judecă-l.

Trec cu peria de două-trei ori prin păr. Iau un elastic din suportul de pe măsuţă şi-mi împletesc părul într-o coadă lejeră, într-o parte. Inspir adânc, simţindu-mi palmele trarispirate şi încerc să fiu cât se poate de calmă, pentru că e timpul să dau ochii cu mama mea, pentru a nu ştiu câta oară şi sincer, nici nu ştiu ce aş putea să-i spun. De abia dacă am vorbit ceva de când sunt aici. Nu am iertat-o nici acum pentru ceea ee a făcut, nu pentru că nu vreau, ci pentru cá nu pot încă. N-am crezut niciodată că o mamă va putea «tá facă aşa ceva, să-şi trădeze propriul copil pentru un pic de libertate. \i trist şi încă mă doare, iar asta mă face să fiu **Uit** mai singură.

înghit în sec nodul care mi s-a acumulat brusc în gât y îmi şterg repede ochii ce s-au umplut de lacrimi. Afişez un zâmbet pe buze, dar parcă nu sunt eu. Nu pot să fiu fericită dacă nu simt asta. Nu pot să mă prefac că totul e roz, când nici măcar gri nu c. Oftez profund, de parcă aş vrea să prelungesc statul în cameră, ca de fiecare dată, dar trebuie să o fac şi pe asta. Acum e acum.

— Hai, mititeilor! Trebuie să mergem la masă, spun către Azazel şi Azriel, luându-i în braţele mele şi tot ce primesc de la fiecare e un *„pupic „* pe toată faţa. Şi eu vă iubesc.

Pun mâna pe clanţă cum pot, ca să nu-i scap pe cei doi şi deschid uşa larg, mirosul divin de mâncare învăluindu-mă total. îmi duc o mână spre faţă, recunoscând mirosul mâncării şi nu-mi vine să cred că tocmai mi-a pregătit ceea ce îmi place de când sunt mică. Clătitele pufoase cu gem de căpşuni şi cu un strop de smântână şi mai mult ca sigur are şi un pahar cu lapte lângă. E singurul desert cu care mă răsfăţa mama atunci când tata nu era acasă.

îmi trag nasul şi încerc să-mi stăpânesc lacrimile cu greu, înaintez spre începutul scărilor şi mă opresc pentru un minut. Inspir, expir de vreo câteva ori. Cobor scările treptat şi cu inima bubuindu-mi în piept, îndreptându-mă acum spre bucătărie. Imaginea pe care o găsesc aici e cea a unei familii fericite care pare că nu a trecut prin nimic şi că aşa a fost dintotdeauna, iar eu mă simt ca şi exclusă. Mă bucur că mama e din nou fericită, că zâmbeşte.

— Bună dimineaţa! îmi spune John, observându-mă, apoi o sărută tandru pe mama şi în cele din urmă se îndreptă spre ieşirea principală din cauza soneriei.

— Bună dimineaţa, John! îl salut şi eu la rândul meu, dar nu cred că m-a auzit prea bine.

înghit cu greu nodul care mi s-a acumulat din nou în gât şi tot ce vreau e să mă întorc în camera mea şi să mă încui acolo pentru tot restul vieţii mele. Măcar dacă aş putea să fac asta, dar uite, cum nu se poate, trebuie să fiu puternică şi să merg mai departe. înaintez cu paşi mărunţi spre interiorul bucătăriei, privind-o pe mama cum se joacă cu Kain şi asta îmi aminteşte de perioada în care făcea şi cu

mine la fel. E atât de drăgălaş, încât îţi vine să-l pupăceşti şi să-l smotoceşti de obrăjorii săi rotunjori. Kain e unicul copil a lui John. Soţia lui a murit la naştere din cauza unor complicaţii grave de sănătate, dar se pare că atât John, cât şi soţia lui, Hailee, o cunoşteau de foarte mult timp pe mama, dar şi pe tata. Din câte mi-a povestit John, Hailee simţea că sfârşitul îi este aproape şi l-a rugat să-şi refacă viaţa. însă, se pare că a durat ceva timp până când mama să fie alături de el, nu de alta, dar până şi John ştie cum e tata.

— Christina, îmi pronunţă mama numele blând, observându-mă şi îmi face semn să mă aşez la masă.

încuviinţez scurt din cap, schiţând un zâmbet, cât de cât. Trag scaunul şi mă aşez pe el, cu cei doi pufoşi încă în braţele mele. îi ador prea mult ca să nu le ofer un pic din dragostea mea. Mama îmi aşază în faţă exact mâncarea copilăriei mele şi nu ştiu ce să fac sau ce să spun. Pentru prima dată nu ştiu. îmi închid ochii preţ de câteva secunde, simţindu-mi lacrimile curgând. îi deschid şi o privesc pe mama, suflând puternic aerul printre buzele întredeschise.

Aceasta mă priveşte la rândul ei cu ochii în lacrimi. Fără să mai stau pe gânduri mă ridic şi o îmbrăţişez, deşi mai mult o face ea decât mine.

— Te iubesc, mamă. însă mi-e atât de greu să trec peste ceea ce ai făcut, îi mărturisesc printre sughiţuri şi suspine.

Ştiu, draga mea. De aceea nici nu mă aştept ca tu să mă ierţi, dar voi face tot posibilul să îndrept ceea ce am făcut, îmi mărturiseşte sincer şi mă strânge şi mai tare în braţele ei.Lătratul lui Azazcl şi scheunatul lui Azriel nc captează atenţia. Îmi dau scama că ei sunt încă în braţele mele, iar îmbrăţişarea noastră îi cam sufoca. Mă desprind din braţele mamei şi privesc spre cele două ghemotoace.

— Am şi pentru ei ceva, spune mama deodată, scoţând din dulap două pliculeţe cu mâncare pentru căţei. Nu ştiu exact ce le place să mănânce sau de ce anume au nevoie, dar am fost la cumpărături şi am luat de toate ca să nu le lipsească nimic, continuă mama să-mi spună, în timp ce toarnă mâncarea la fiecare în bol şi acum observ toate jucăriile de căţei împrăştiate prin toată casa.

Când a avut timp pentru toate astea? Nici nu am auzit când au ieşit din casă sau când au venit înapoi. Cred că oboseala şi-a cam pus amprenta asupra mea, poate prea mult. Clipesc des, îmi îndrept privirea spre Maryse şi observ zâmbetul ei radiant, zâmbind la rândul meu.

— Tu nu ai nevoie de nimic, draga mea? mă întreabă Maryse. De haine, de lucruri pentru şcoală sau chiar pentru banchet? continuă să mă întrebe şi acum realizez că am uitat total de banchetul de sfârşit de liceu.

— Nu, sunt bine, mamă. Cât despre banchetul de sfârşit de şcoală, e cam târziu să mă gândesc la el. S-au făcut deja toate pregătirile şi sincer, nu mă prea atrage să merg, îi spun, în timp ce îi las pe Azazel şi pe Azriel jos.

Mama le aşază bolurile cu mâncare şi mă întorc şi eu să-mi savurez deliciul copilăresc.

— Eşti sigură de asta? Nu aş vrea să ratezi un eveniment aşa de important, continuă să-mi vorbească mama şi tot ce pot să fac e să-i răspund afirmativ printr-o înclinare a capului, în timp ce savurez mâncarea.

— Hmm, mormăi, simţind gustul dulce al gemului de căpşuni, dar şi gustul acrişor al smântânii. O combinaţie delicioasă din punctul meu de vedere.

Se pare că cineva a primit un cadou special, glasul lui John se aude tot mai aproape şi mult mai clar, în timp ce înaintează spre noi.Ajuns în dreptul meu, aşază pe suprafaţa blatului un co- şuleţ plin cu trandafiri de un roşu spre negru.

— Aceştia sunt pentru tine, draga mea! îmi spune, alin- tându-mă şi singura mea reacţie e aceea de a mă uita la el cu ochii cât cepele.

De când primesc eu trandafiri? Şi mai ales de unde ştie ce fel de trandafiri îmi plac? îmi pun întrebări în sinea mea şi mă holbez ca nebuna la ei. înghit cu greu bucata de clă- tită, apoi iau o gură zdravănă din paharul cu lapte, ca în cele din urmă să mă bat cu pumnul pe piept, încercând să nu mă înec.

— Unde arde? se amuză John, dar nu-l bag în seamă.

—Dragul meu, las-o să se bucure, îl dojeneşte mama. Mai mult ca sigur sunt de la băiatul acela care vine mai tot timpul pe aici, continuă mama să vorbească, făcându-mi inima să bată şi mai rău în piept, realizând că trandafirii sunt de la Augustin.

Iau între mâini coşuleţul cu trandafiri şi îi miros, constatând mai apoi că acesta are şi un bilet. îl iau între degete şi îl deschid.

„Bună dimineaţa, micuţa mea! Pregăteşte-tepentru o zi cât mai nebună.

Augustin „

O zi cât mai nebună? Oh, Doamne! exclam în sinea mea şi îmi fac tot felul de scenarii. însă, chiar şi aşa nu ştiu ceea ce are în plan pentru ziua de azi, dar mai mult ca sigur va fi ceva ieşit din comun. E tipic lui, căci nebunia îl reprezintă. Aşez înapoi biletul de unde l-am luat şi continui să-mi sa- vurez ultimele clătite, dar cu gândul la Augustin şi la ziua lui nebună.

— Mulţumesc, spun în cele din urmă, acum că am terminat din farfurie şi mă ridic de la masă.

Iau coşul cu trandafiri în braţe şi mă îndrept spre baza scărilor, dorindu-mi să merg în camera mea şi să-i las acolo, însă glasul mamei mă opreşte.

— Christina, îmi pronunţă numele pe un ton cald, în- drcptându-sc spre mine şi îmi întinde o cheie, acum că e în l

faţa mea. Ca să ai cu ce intra atunci când te întorci de unde eşti plecată. Te întorci, nu? mă întreabă cu o nesiguranţă în glas.

Am sentimentul că se aşteaptă ca eu să plec oricând şi să o las în urmă, aşa cum ea a făcut cu mine, însă eu nu sunt aşa. Nu sunt genul de om care se gândeşte doar la el şi la nimic altceva. Chiar dacă nu o să plec de la mama, vreau ca începând de azi să mă pun pe primul loc.

— Sigur, îi răspund şi îi zâmbesc. Am să mă întorc. Mulţumesc pentru cheie, e tot ce mai adaug şi dau să plec, dar glasul ei mă opreşte din nou.

— Christina, îmi pronunţă numele pe un glas tremurând şi mă simt trasă într-o îmbrăţişare, luându-mă total prin surprindere atitudinea ei.

— Mamă, eşti bine? o întreb nesigură.

— îmi pare rău pentru tot, copila mea. Meriţi o familie care să te iubească şi să te ocrotească pe măsura sufletului tău. Am greşit atât de mult faţă de tine, încât mi-e frică că nu mă vei mai ierta niciodată.

— N-am spus că n-o să te iert niciodată, doar că acum îmi este puţin greu să mai cred că nu mă vei mai trăda. Sunt copilul tău, de ce ai făcut una ca asta? Nu te-am iubit destul? Ţi-am creat prea multe probleme? Dacă asta e, îmi cer iertare pentru tot, mamă. N-am vrut să te supăr cu nimic, îi spun cu un glas sugrumat.

Nu, nu spune asta, draga mea! îmi cere şi-mi ia faţa între palmele ei. Erai doar un copil, de unde să fi ştiut ce e bine şi ce e rău? Trebuia să-ţi fi fost alături şi să te înţeleg, aşa cum ai făcut tu pentru mine mereu, dar nu am făcut asta, ci mai mult te-am îndepărtat şi uite unde am ajuns. Te iubesc, copila mea şi sper ca într-o bună zi să ai puterea să mă ierţi pentru că ţi-am furat viaţa, e tot ce-mi mai spune şi se îndepărtează de mine, lăsându-mă de una singură.Cuvintele ei mă sperie puţin, de parcă şi-ar lua adio sau aşa ceva. Ce a vrut să spună cu acele cuvinte? Scutur uşor din cap, îndreptându-mă în continuare spre baza scărilor. Le urc destul de gânditoare spre dormitorul meu. îmi aşez mâna pe clanţă şi deschid uşa, gândindu-mă că ar fi mai bine să fac o plimbare prin mall înainte de ziua mea nebună cu Augustin. Am nevoie de câteva lucruri şi poate de o carte nouă.

îmi place să citesc în timpul liber, asta dacă nu are Augustin ceva în plan, exact ca azi. încă mă gândesc despre ce e vorba, dar tot nu ghicesc. Aşez trandafirii pe noptiera de lângă pat şi verific din nou telefonul, sperând să am măcar un mesaj de la Emma. Nu m-a sunat deloc, dar nici nu mi-a dat vreun mesaj de ultima oară şi cred că se distrează cu părinţii. Nu o condamn, mă bucur că şi-a mai prelungit vacanţa, deoarece îi vede din an în Paşte, însă de abia aştept să vină înapoi, pentru că îi cam duc lipsa.

Dacă ar şti câte s-au întâmplat de când a plecat! **Las ca aerul să iasă afară printre buzele întredeschise. îmi în- calţ tenişii negri şi mă îndrept spre oglinda de la măsuţa de toaletă. îmi desfac părul şi trec din nou cu peria prin el, de câteva ori. îmi privesc scurt reflexia în oglindă, apoi iau portmoneul, gentuţa şi telefonul, dar şi căştile, ieşind din cameră.**

Cobor scările lejer şi mă îndrept spre bucătărie, găsindu-l pe John, sărutându-mi mama de zor. Cred că ar fi timpul să plec la o plimbare, căci se pare că l-au pus pe Kian la somn, în timp ce Azazel şi Azriel sunt fiecare în pătuţurile pe care le-a cumpărat mama. Deci, nu e loc de mine aici, nu acum.

— Eu... plec, îi anunţ pe cei doi, dar par că nici nu mă iau în seamă.

Ok! Fără să mai spun ceva, mă îndrept spre uşa principală. O deschid şi ies pe peluza din faţa casei, îndreptân- du-mă acum spre staţia de autobuz. Va fi destul de plăcut să merg cu transportul în comun, constatând faptul că n-am mai făcut asta de ceva timp. Până acum mă aducea şi mă ducea Emma cu maşina familiei sale. îmi scot căştile din gentuţă şi le conectez la telefon, în timp ce păşesc destul de relaxată spre staţia de autobuz. Cu gândul la nebunul care mi-a dat lumea peste cap, apoi bag căştile în urechi şi dau drumul la muzică. Melodia *„Sometimes „* a Arianei Grande, îmi ajunge până la suflet, iar eu am ajuns în staţia de autobuz, dar se pare că nu trebuie să aştept prea mult, că autobuzul cu numărul 241 ce duce spre Pearl Mall, e deja aici.

Urc în autobuz şi mă aşez pe un scaun liber la geam, nu înainte de a plăti cursa la conducător. Drumul spre mall pare destul de liniştit, aşa că în cincisprezece minute ajung la destinaţie şi mă ridic de pe scaun, îndreptându-mă spre uşa glisantă. E aşa aiurea să vin de una singură în mall. Până acum eram mai tot timpul cu Emma, uitându-ne prin toate vitrinele şi savurând câte o îngheţată. Cobor din autobuz şi mă îndrept spre intrarea principală cu gândul să-mi mai cumpăr vreo două tricouri, o pereche de tenişi şi un şampon cu aromă de ciocolată şi trandafiri, ca în cele din urmă să mă pierd puţin prin lumea cărţilor. De îndată ce melodia se schimbă, dau volumul mai tare şi las ca melodia *„New Rules”* a lui Dua Lipa să-mi încânte auzul. încep să mă plimb aproape prin toate magazinele, reuşind într-un final să-mi cumpăr tot ce am nevoie şi ceva în plus.

— Cred că asta e tot, spun cu voce tare, îndreptându-mă acum spre partea de food court, cu gândul să-mi iau o îngheţată cu gust de căpşuni.

Tot mai plăcut e cu Emma la cumpărături, căci cu ea mă distrez cel mai bine, nu de una singură. Oare ce face? Cum e? Inspir adânc şi mă gândesc să o sun. Ce se poate întâmpla? Apăs pe butonul verde şi duc telefonul la ureche, ascultând. Acesta începe să sune, însă de îndată ce melodia *„ Pour it up „* a Rihannei - o melodie specifică Emmei - se aude în dreapta mea, mă întorc cu totul în direcţia aceea şi încep să mă uit prin împrejurimi, încremenind într-un final.

Aceea e Emma? Clipesc des şi mai arunc o privire spre masa la care Emma se sărută de zor cu... o fată?!?! Scutur frenetic din cap, de parcă n-am văzut bine. Mă uit din nou la ea, simţind tot mai mult dezamăgirea care mă învăluie odată cu apelul care mi se închide în nas.

De ce mi-ar face Emma una ca asta? De cine încearcă să se ascundă? De mine?

Eu nu m-am ascuns niciodată de ea, exceptând partea cu fratele ei de care şi-a dat şi singură seama, dar ea de ce face asta? Acum înţeleg de ce atunci când ajungeam acasă, se încuia mai tot timpul în dormitor. încerc să-mi ţin în frâu lacrimile care doresc să cadă şi mă îndrept spre masa la care stă, dorindu-mi să vorbesc cu ea. îmi dau şuviţele de păr după ureche şi oftez scurt, apoi îmi deschid buzele şi spun:

— Credeam că suntem ca două surori şi chiar vreau să cred asta în continuare, dar..., încep să vorbesc, însă mă opresc şi înghit cu greu nodul ce mi s-a acumulat în gât.

— Christina?!?! îmi pronunţă numele cu surprindere, observându-mă şi cred că nu ştie unde să se ascundă de ruşine sau pentru faptul că mi-a ascuns un lucru atât de important. Eu...

— Parcă erai la Paris cu părinţii tăi, încep să spun către Emma fără ca măcar să o bag în seamă pe fata cu care e. Când ai ajuns... şi de...? încerc să vorbesc în continuare, dar mă opresc pentru că nu ştiu exact ce să-i spun şi ce nu.

— I-ai spus că pleci la Paris cu părinţii tăi?! o întreabă fata cu care e, pe un ton surprins şi cred că nici ea nu ştia asta. Emma, de ce ai făcut asta? îţi este ruşine cu...? Ea ştie

că părinţii tăi...? îi pune câteva întrebări care nu le duce până la capăt şi-mi simt capul bubuind.

în momentul de faţă mă uit când la Emma, când la fata cu care e în mall şi nu mai înţeleg nimic. Ce îmi ascunde de fapt? Se pare că nu numai pe mine m-a minţit în legătură cu mersul la Paris, ci şi pe fata a cărui nume nu îl ştiu. încep să mă fâstâcesc când pe un picior, când pe altul şi mă gândesc că ar fi mai bine să o las să-şi continue întâlnirea şi să vorbim într-o altă zi.

— Ne auzim la telefon, spun deodată. îmi cer scuze că v-am deranjat. Te las să-ţi continui...

— Christina, îţi pot explica, începe Emma să-mi spună, întrerupându-mă şi se ridică de pe scaun. Te rog, doar as- cultă-mă, îmi cere. Nu vreau ca ceea ce este între noi să se strice.

— Nici eu nu vreau, îi răspund scurt.

— Nu cred că ai procedat bine, Emma! intervine din nou tipa care e de faţă, dojenind-o şi tot nu ştiu cum o cheamă.

îmi închid ochii preţ de câteva secunde apoi îi deschid şi mă aşez pe scaunul liber de la masă. îmi întorc privirea spre prietena mea, spre sora mea şi spun:

— De ce mi-ai ascuns un lucru atât de important, Emma? o întreb şi-mi simt inima lovind pereţii toracelui. Ai crezut că n-o să te înţeleg, că o să te judec? continui să-i pun întrebări şi tot ce face e să mă privească cu ochii în lacrimi. Ştii bine că nu sunt ca alţi oameni, oftez.

— Christina..., eu..., încearcă să-mi explice, dar nu prea reuşeşte, ci doar se apucă de plâns, iar în momentul acesta mă simt chiar prost pentru că am luat-o la întrebări.

Mă ridic de pe scaun, o trag în braţele mele şi încerc s-o calmez, dar se pare că are prea multe p,e suflet. Nu mă slăbeşte deloc, ci mă strânge şi mai tare în braţe.

— îmi pare rău, Christina. îmi pare rău că ţi-am ascuns ceva atât de important, începe să-mi spună printre sughiţuri şi suspine, trăgându-şi nasul într-un final.

— E în ordine, Emma! încerc să o calmez şi mai mult.

— Nu, nu e în ordine, Christina. Tu mi-ai spus atât de multe pentru că ai avut încredere în mine, iar eu ce-am făcut? N-am avut încredere în tine, încât să-ţi mărturisesc că sunt bisexuală.

Mărturia ei e chiar sinceră şi asta mă bucură, pentru că nu vreau să-mi pierd prietena. îi datorez asta, să o ascult, să-i fiu alături aşa cum şi ea a făcut pentru mine. Zâmbesc sincer şi o îmbrăţişez din nou. Ne aşezăm la masă şi îmi face cunoştinţă cu iubita ei sau... iubitul ei.

— Christina, ea e Kyle, îmi spune, făcându-mi cunoştinţă cu fata care a asistat la micul nostru *„spectacol”* şi acum îmi dau seama cine e acel *„el”* de data trecută când s-au întâlnit în mall.

— Deci, atunci când ai avut întâlnire în mall cu *„el”,* spun şi fac ghilimelele de rigoare. De fapt acel *„el”...,* încep să spun, dar nu apuc să duc fraza până la capăt, că o observ pe Emma încuviinţând scurt din cap că, de fapt, e vorba de o fată şi nu de un băiat.

— Tot cred că îţi este ruşine cu mine, deşi sunt dăţi în care nu ai nicio treabă, dar asta se întâmplă când suntem doar noi două, intervine Kyle în discuţia noastră şi după felul în care vorbeşte, cred că se simte rănită de faptul că Emma nu a zis nimic până acum.

îmi întorc înapoi privirea spre Emma, apoi spre Kyle, iar tensiunea pe care o emană cele două, nu pare a fi prea bună. Poate că am aterizat în mijlocul unei împăcări, iar asta mă face să mă simt prost.

— Am spus *„el”* atunci, pentru simplul fapt că Augustin are un obicei din a asculta tot ceea ce vorbesc cu altcineva, glasul Emmei se aude deodată, spărgând liniştea care s-a aşternut la masă, mărturisind de ce a făcut-o şi acum îmi pică şi mie fisa de ceva.

— Oh, Doamne! exclam şi-mi pun mâinile în cap.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă nedumerită şi cred că nu înţelege de ce am reacţionat în felul acesta.

— Mai ţii minte când m-ai întrebat dacă am avut primul meu sărut şi eu ţi-am spus că da? o întreb şi încuviinţează din cap. Apoi m-ai întrebat dacă sărută bine, iar eu ţi-am răspuns că al naibii de bine, încep să-i spun şi îmi simt faţa arzând, pe semne că roşesc, amintindu-mi.

— Da, aşa e. De ce spui asta? mă întreabă şi mai nedumerită, iar eu nu ştiu cum să-i spun cine e cel care mi-a oferit primul sărut. Acum înţeleg! exclamă, zâmbind.

— Da?!?! o întreb surprinsă.

— E fratele meu, nu-i aşa? continuă să mă întrebe şi în acest moment faţa mea artă ca o tomată.

— Da, îi răspund sincer. în acel moment m-am simţit penibil faţă de tine, încât nu ştiam cum să-ţi spun sau ce să-ţi spun, continui şi tot ce primesc e o strângere de mână şi un zâmbet cald, în sensul că mă înţelege.

Mă simt destul de bine că, în sfârşit, am avut curajul să ne mărturisim ceea ce ţineam amândouă de mult în suflet, dar de un lucru nu sunt lămurită.

— Şi cu părinţii tăi? o întreb şi o observ, întristându-se brusc.

— Nu a fost nicio vacanţă cu părinţii mei, Christina, îmi mărturiseşte deodată. De fapt, nici n-am ieşit din ţară, continuă să-mi spună şi încep să mă întreb unde a fost până acum.

— Dar, chiar eu te-am condus la aeroport.

— Ştiu! Doar că nu am plecat niciodată. La terminal mă aştepta Kyle şi am plecat la ea, continuă să-mi mărturisească sincer. N-a existat niciodată vacanţa de la Paris, pentru că părinţii mei sunt morţi, Christina.

Şocul m-a lovit până în moalele capului, m-a lăsat efectiv fără cuvinte. A fost o vreme în care bănuiam asta, dar văzând-o cu zâmbetul pe buze mai tot timpul, am presupus că e doar în mintea mea.

— îmi pare rău, Emma! glasul meu sugrumat de abia dacă îmi dă voie să vorbesc.

— E în ordine. M-am obişnuit deja cu ideea că părinţii mei nu mai sunt, dar nu a fost corect faţă de tine, Christina. Trebuia să-ţi spun totul de la bun început. îmi pare rău că ţi-am trădat încrederea.

— Nu, Emma. Nu ai de ce să-ţi pară rău. Cred că...

— Dar cu încrederea mea cum rămâne? pare revoltată Kyle de faptul că Emma se comportă ca şi cum n-ar exista, iar pe mine asta mă face să mă simt ciudat.

Poate ar fi mai bine să le las să-şi rezolve problemele pe care le au, iar eu cu Emma mai putem vorbi şi în altă zi.

— Poate ar fi mai bine să vorbim altă dată, Emma! le întrerup. E clar că voi două trebuie să vă rezolvaţi proble-

mele, iar eu am picat într-un moment prost, încerc să mă sustrag de la discuţie şi să plec, dar se pare că Emma nu are de gând să facă asta.

— Nu pleca, mă roagă, apoi îşi întoarce privirea spre iubita ei. Nu mi-e ruşine cu tine, Kyle, doar că fratele meu nu ştie. Şi ştii bine cât de mult mi-a luat să accept faptul că îmi plac atât fetele, cât şi băieţii, tot ceea ce aud nu e de bine, reproşându-şi una alteia câte ceva.

— Emma, o atenţionez. Poate că dacă-mi spuneai toate astea de la început, acum Kyle nu s-ar fi simţit atât de ciudat în prezenţa mea. Nu e că mi-ai trădat încrederea mie, pentru că te iertam oricum, însă nu e corect faţă de iubitul, iubita ta, spun şi-mi întorc privirea spre Kyle, care pare supărată.

— Poate ar fi mai bine să plec, se scuză Kyle şi dă să se ridice, dar Emma o opreşte.

— îmi pare rău că v-am trădat încrederea la amândouă şi sincer Kyle, nu pleca. Chiar te vreau lângă mine, îi mărturiseşte şi-i cuprinde mâna în a ei.

— E în ordine, spune Kyle pe un glas ce vrea să pară că e ok, dar parcă nu e glasul ei.

Oftez prelung şi spun:

— E ok, Emma! Singurul care mi-a trădat cu adevărat încrederea e de fapt fratele tău.

— Ce-a făcut nebunul? mă întreabă nedumerită, schimbând subiectul.

— M-am mutat la mama acum o săptămână, îi servesc crudul adevăr.

— Stai, cum s-a întâmplat asta şi de ce?! mă ia la întrebări, surprinsă de ceea ce i-am spus.

— îmi trec limba peste buze. Privesc scurt prin jurul meu, apoi îmi întorc privirea spre Emma şi inspir adânc o cantitate mare de aer în plămâni înainte de a începe să-i povestesc.A fost o petrecere în seara aceea după ce am venit de la aeroport, iar lucrurile au degenerat, sfârşind prin a mă certa foarte aspru cu Augustin de faţă cu toată lumea, iar a doua zi m-am hotărât să mă mut la mama şi aşa am făcut, îi mărturisesc totul.

— îl omor când ajung acasă, spune Emma printre dinţi, revoltată de atitudinea fratelui ei.

— Emma, nu e nevoie. Până la urmă mi-a spus că-i pare rău pentru tot şi că vrea să-mi câştige din nou încrederea, vorbesc, în timp ce gândul îmi zboară la nemernicul de Augustin.

Oare pe unde e? Nu a dat niciun semn de viaţă.

— Şi asta am de gând să fac, să-ţi câştig încrederea, mi- cuţo! glasul lui Augustin mă face să tresar la propriu, speri- indu-mă ca mai apoi să mă întorc cu totul spre el.

De când e el în mall? Şi de unde a apărut aşa, dintr-odată? Mă ridic de pe scaun, privindu-l cu ochii cât cepele, neve- nindu-mi să cred că e aici. Nu mai apuc să spun nimic, pentru că ceea ce face mă ia total prin surprindere. Cu un braţ îmi înlănţuie talia, în timp ce cu mâna liberă îmi mângâie obrazul. îi simt buzele peste ale mele, sărutându-mă.

E pentru prima dată când mă sărută în public, iar asta m-a încremenit de tot, neştiind ce să fac. îndată ce simt du-rerea, realizez că nebunul tocmai m-a muşcat de buză, ne-venindu-i să creadă că nu-i răspund la sărut. Cum aş putea, când el face asemenea gesturi pe care până acum nu le-a făcut nici măcar o dată.

— Au! mormăi în sărut şi mă încrunt vizibil, plasân-du-mi palmele pe pieptul lui şi îl împing. Tu chiar vrei să mă laşi fără buză? îl întreb nervoasă, dojenindu-l.

— Eu ce să-ţi fac dacă nu ştii să-mi răspunzi la sărut, mă dojeneşte şi el la rându-i fără ca măcar să-mi dea drumul din braţele sale.

— M-ai luat total prin surprindere, cum ai vrea să reacţionez? îi mărturisesc sincer. N-am crezut că...

— N-ai crezut că o să te sărut în public? mă întreabă amuzat. Sunt plin de surprize, micuţo! îmi mărturiseşte şi-mi face jucăuş din ochi.

— Eşti aşa un nemernic...

— Adorabil? mă întreabă, completând mai departe fraza începută de mine.

Şi da, e al naibii de adorabil. Mă face mai degrabă să vreau să sar pe el şi să mă las pierdută în iubirea lui nebună, decât să-i colorez faţa.

— Poate dacă ai avea o codiţă şi ai da fericit din ea, atunci mai mult ca sigur ai fi adorabil, iar eu te-aş fi mângâ-

iat cu plăcere pe burtică, fac mişto de el şi zâmbesc cu gura până la urechi.

— Oh, micuţa mea! începe să mă alinte, strângându-mă şi mai tare în braţele sale. Am deja o codiţă, aşa că dacă asta îţi doreşti, pot oricând să dau fericit din ea, în orice poziţie vrei, îmi spune pe un ton pervers şi realizez destul de repede la ce se referă, înghiţind în sec.

Ştiu că asta îşi doreşte, încă de când ne-am cunoscut. Mi-a spus-o direct în faţă, dar la cât sunt de încăpăţânată, n-am de gând să cedez, dar se pare că nici el. Mă încăpăţânez şi mai tare, iar ceea ce scot pe gură, mă uimeşte până şi pe mine.

— Aş vrea să o văd şi pe asta. Sigur nu ai nevoie de dresaj? îl întreb amuzată şi îmi trec limba peste buze.

— Dacă tot ai adus vorba, nu m-ar deranja chiar deloc. Mai mult ca sigur îmi vei arăta tu cum se face, iar eu o să mă iau după tine pe la spate, îmi şopteşte la ureche, luân- du-mi apoi lobul între dinţi şi-l muşcă subtil.

înghit în sec, simţind firicelele de electricitate care-mi gâdilă fiecare simţ din corp şi-i prind tricoul în pumnii mei micuţi, privindu-i ochii de un albastru aproape senin. Mă omoară încet cu gesturile sale tandre, atunci când îl apucă, exact ca şi acum.

— Luaţi-vă o cameră, nebunilor! ne readuce cu picioarele pe pământ glasul amuzat al Emmei,şi mă desprind din îmbrăţişarea lui Augustin, simţindu-mi obrajii în flăcări.

E pentru prima dată când păţesc aşa ceva în public şi asta mă face să mă simt puţin ciudat, dar şi plăcut. Surâsul

zgomotos a lui Augustin mă îndeamnă să îmi îndrept privi, rea spre el şi mă încrunt. Ceea ce face el acum nu mă ajută deloc să mă liniştesc, ci mai degrabă să mă ruşinez.

— Deci, să înţeleg că sunteţi împreună? ne întreabă Emma gânditoare, iar eu nici nu ştiu ce să spun sau cum să reacţionez.

— Iar tu te-ai gândit, în sfârşit, să-ţi scoţi iubita la iveală? o întreabă Augustin, încrucişându-şi mâinile la piept şi-şi priveşte sora cu o sprânceană ridicată, fără ca măcar să-i răspundă la întrebare.

— Deci, ştii! constată Emma şi-şi strânge buzele într-o linie şi răsuflă uşurată. De când? îl întreabă curioasă.

— Nu contează asta acum. Spune-mi ce ai de gând să faci azi, o ia tare şi o observ pe Emma, privindu-l nedumerită.

— Mă gândesc să mă duc până acasă şi după aceea să ies cu Kyle, îi răspunde. Şi Kyle, el e fratele meu mai mare, Augustin. Augustin, ea e iubita mea, Kyle! îi prezintă scurt.

— îmi pare bine să te cunosc, se adresează Kyle lui Augustin, iar acesta încuviinţează scurt din cap.

— De ce? intervine din nou Emma, adresându-se lui Augustin.

Fără să-i răspundă, Augustin îşi scoate telefonul din buzunarul blugilor apoi şi-l duce la ureche iar după câteva secunde spune:

— Josef, în zece minute să fii la mall după sora mea. 0 duci acasă şi după ce îşi termină treburile, o aduci la Silver Park, ordonă către şoferul familiei şi o observ pe Emma zâmbind cu gura până la urechi.

Ok! E ceva ce-mi scapă? Emma pare destul de fericită, auzind numele parcului, însă eu sunt total pe dinafară. Ce e acolo? Mă uit când la Emma, când la Augustin şi încerc să-mi dau seama ce se întâmplă, dar tot nimic. Sunt groaznică la citit omul, mai ales în cazul de faţă.

— Nu-mi vine să cred, ţipă Emma, atrăgând atenţia celor din jur. Mergem din nou acolo? îl întreabă, iar eu tot nelămurită sunt. O să-mi iau revanşa de data asta, nemernicule! îl ameninţă, iar eu mă simt de parcă mi-ar vorbi în germană.

—Bine, tigroaico, fugi acum acasă şi după aceea ne vedem acolo. Poţi s-o iei şi pe iubita ta cu tine, îi spune, întorcându-se mai apoi spre mine şi-l privesc ca şi cum *„ despre ce mama naibii tot vorbeşti acolo? „* Vino! spune către mine - fără ca măcar să primesc o explicaţie.

Mă dau puţin mai în spate şi nu-l las.

Se întoarce spre mine şi mă priveşte încruntat.

S-o crezi tu că mă mişc de aici fără să-mi spui unde mă duci, mârâi în sinea mea şi încă aştept o explicaţie, care se

pare că nu mai vine. îmi pun mâinile în sân şi-i arunc o privire nebună, făcându-l să-mi zâmbească cu gura până la urechi şi sincer, nu-mi place deloc zâmbetul acela, întotdeauna prevesteşte ceva nu tocmai bun.

— Augustin, îi pronunţ numele, iar el doar îmi zâmbeşte, apropiindu-se şi mai mult. Augustin, ce vrei să faci? continui să-i pun întrebări, însă tot nu primesc niciun răspuns.

Omul ăsta mă omoară cu calmul de care dă dovadă, speri indu-mă până în măduva oaselor. în următoarea secundă mă trezesc cu capul în jos şi cu burta pe unul dintre umerii săi, captând atenţia tuturor celor din mall. Afurisitul! Se foloseşte de faptul că e cât un munte, iar eu sunt cât o... pană în mâinile sale, pentru că la felul în care mă manevrează cam asta îţi dă senzaţia.

— Augustin, lasă-mă jos. Se uită lumea la noi, nu e amuzant, aproape că urlu la el, doar ca să mă audă, dar mai mult atrag atenţia celor din jur de parcă Augustin m-ar duce la pierzanie sau aşa ceva.

Foarte inteligent, Christina, mă dojenesc de una singură în sinea mea şi sper din suflet ca nimeni să nu cheme poliţia.

—Puţin îmi pasă de ce crede lumea asta nebună şi n-au decât să se holbeze ca nişte idioţi, mi-o trânteşte şi-şi continuă drumul spre ieşirea din mall, dar îmi amintesc că eu nu mi-am luat punga cu ceea ce mi-am cumpărat.

Augustin, nu mi-am luat..

— .Asta? mă întrerupe şi îmi arată punga, ducându-şi mâna la spate. Sunt curios ce surpriză mi-ai pregătit, îmi spune şi-i simt buzele pe pielea de pe coapsa stângă, apoi dinţii ce muşcă puternic.

—Nemernicule, o să-mi rămână semn! urlu la el şi-l lovesc cu pumnii în spate, ffccându-I doar să râdă cu poftă. Augustin, ce naiba faci? îl întreb de îndată ce-i simt limba atingându-mi locul vătămat.

— Am grijă de tine, îmi răspunde scurt şi continuă să lingă, la propriu, locul unde m-a muşcat.

Doamne, îmi vine să-i trag o mamă de bătaie, dar probabil îi va plăcea. îmi reprim orice dorinţă de genul şi aştept să mă pună jos. Aşteptarea mea nu durează prea

mult. Mă văd pusă în capul oaselor şi fără să stau pe gânduri, mă reped spre el. îi prind tricoul în pumnii mei micuţi şi-l trag spre mine.

Buzele mele se lipesc de ale lui şi-l iau prin surprindere, sărutându-l. Dacă tot s-a plâns că nu-i răspund sărutului, uite că acum o fac. îmi înlănţuie brâul cu un braţ, iar cealaltă mână şi-o duce în părul meu, adâncind sărutul care devine tot mai sufocant, lăsându-ne practic fără aer. Ne despărţim, gâfâind, iar felul în care mă priveşte, îmi dă de înţeles că m-ar devora cu totul dacă ar putea, chiar aici şi chiar acum. îmi deschide portiera şi-mi face semn să urc, aşa că fac întocmai şi-mi las corpul să alunece în scaunul pasagerului, închide portiera, ocoleşte maşina prin faţă, aruncându-mi câte o privire jucăuşă. Se urcă în scaunul şoferului, cu ceea ce mi-am cumpărat, încă în mâinile sale. Dau să-i iau punga din mână, dar nu mă lasă.

O deschide larg şi voia să se uite la ceea ce mi-am cumpărat. *S-o crezi tu că te las*, mârâi în sinea mea şi mă reped spre el încă o dată.

— Nici nu mă gândesc, îmi spune, făcându-mă să mă îmbufnez şi începe să scoată pe rând cele două tricouri, o carte, o pereche de tenişi şi un şampon cu aromă de ciocolată şi trandafiri, ca apoi să scoată la iveală lenjeria intimă pe care mi-am cumpărat-o şi pe care am îndesat-o bine la fundul pungii.

Bine, recunosc! Nu m-am putut abţine, mai ales că arată atât de bine, de un negru intens, cu puţin roşu şi dantelă - prima mea lenjerie intimă de acest gen - mi-am cumpărat-o fără să mai stau pe gânduri, găsind destul de repede mărimea potrivită.

— Augustin, nu! îl cert, de îndată ce îl observ, despătu- rând lenjeria.

Mă reped spre el şi dau să-i iau materialul dintre mâini, dar se pare că nu are de gând să mi-l dea prea repede înapoi, încă încerc să-mi recuperez lenjeria, dar fără nicio şansă, ajungând să trec peste schimbătorul de viteze şi sfârşesc strivindu-i drăcuşorul cu fundul, înghiţind în sec.

— Te-ai liniştit? se amuză pe seama mea şi mă îmbufnez mai rău decât un copil. Hmm! Chiar aş vrea să văd cum

vine lenjeria asta pe tine, micuţa mea! îmi spune, fa- cându-mi jucăuş din ochi şi îşi linge buzele cu limba. Mai mult ca sigur vei arăta al dracului de sexy, continuă să-mi vorbească şi-i simt mâna, urcând încet pe piciorul meu, spre interiorul coapsei, în timp ce ochii lui îmi analizează când buzele, când privirea.

Uf! E aşa un nemernic câteodată, folosindu-şi partea perversă şi masculinitatea de care dă dovadă, pe care nu se sfieşte să o arate. Mă face să-mi doresc să-l las să-mi sfâşie hainele, la propriu, nu doar la figurat şi să mă domine până în măduva oaselor, dar...

Reuşesc să-mi recuperez lenjeria intimă, dar sfârşesc în- călecându-i talia cu totul şi cu chipul mult prea aproape de al său.

—Ar trebui să plecăm, spun deodată şi dau să mă aşez pe scaunul pasagerului, însă nu mă lasă şi mă trage mai bine în poala sa, strângându-mi fundul cu putere în palmele sale.

— Nu încă, gâfaie peste buzele mele, privindu-mă mai rău decât o fiară care-şi vânează prada şi pot să jur că deja mă dezbracă din priviri.
îi simt palmele strângându-mi coapsele cu putere şi apă-sându-mi bazinul în aşa fel încât să-i simt drăcuşorul întărit, dându-mi de înţeles cât de mult mă doreşte. într-un act de nebunie şi copleşită de toate senzaţiile pe care mă face să le simt, îi revendic buzele şi-l sărut aşa cum nu l-am sărutat până acum, cu foame de ceva mai mult, simţindu-i mâinile plimbându-se nestingherite pe tot corpul meu.

Dar cum toate lucrurile frumoase nu ţin prea mult, uite că totul se risipeşte, de îndată ce o ciocăni re uşoară în geam se aude. Ne despărţim din sărut şi sar la propriu în scaunul pasagerului, cu inima bubuindu-mi în piept. Fir-ar! Cine naiba poate fi? îmi întorc privirea spre Augustin, în timp ce coboară geamul de la portiera din partea lui şi simt că-mi crapă obrazul de ruşine, văzându-l pe domnul poliţist.

— Te pot ajuta cu ceva, Ben? vocea lui Augustin îmi captează atenţia şi cred că îl cunoaşte pe poliţist de îi spune pe nume.

Oftez prelung şi încerc să mă fac cât mai mică în scaun, uitându-mă într-o altă parte numai la cei doi nu, şi-mi do-

resc şi mai mult să dispar. Ce naiba m-a apucat de am sărit aşa pe el? Nu-mi stă în fire să fac asemenea lucruri, dar uite că atracţia dintre noi e tot mai mare şi mai nebună, iar pe mine mă cheamă să explorez necunoscutul.

— Nu e nimic. Doar că... încurcaţi circulaţia, spune Ben către Augustin şi-l aud pe nemernicul meu râzând.

Da, bine, recunosc! E nemernicul meu, iar eu cred că sunt afurisita lui, spun în sinea mea şi zâmbesc involuntar cu gura până la urechi. Doamne, ce poate să-mi treacă prin cap. Mă surprind până şi pe mine ce gânduri am de multe ori.

— Ce e aşa amuzant? mă întreabă deodată Augustin, scoţându-mă dintre gândurile nebune care m-au acaparat şi doar acum realizez că maşina e în mişcare.

— Nu e nimic, doar un gând prostesc, îi răspund sincer şi-mi aţintesc privirea afară.

Drumul spre Silver Park pare liniştit. îmi închid ochii preţ de câteva minute şi încerc să mă relaxez până ajungem.

***

„— Mami. Mami, uite ce am găsit, glăsciorul meu răsună în tot parcul, în timp ce mă apropii cu paşi repezi spre doamna frumoasă care stă liniştită pe o bancă, privindu-mă cu zâmbetul pe buze. E pentru tine, mami, spun în continuare şi-i întind trandafirul ca să îl ia din mânuţele mele mici.

— Oh, scumpa mea! exclamă. E atât de frumos, exact ca tine, îmi spune, apoi ia trandafirul între degetele sale gingaşe din mâinile mele micuţe şi mi-lpune în păr.

Zâmbesc cu gura până la urechi şi încep să fac piruete, arătându-i doamnei frumoase, pe care eu o numesc „mami", cât de bine îmi stă cu trandafirul în păr. Fug prin tot parcul, ascunzându-mă doar ca ea să mă găsească.

— Christina, scumpa mea, unde eşti? glasul cristalin al mamei mă strigă şi tot ce fac e să zâmbesc, ascunzându-mă după tot ce-mi iese în cale.

— Sunt aici, mami, găseşte-mă, o îndemn şi mă ascund după trunchiul unui copac.

Nu ştiu de câte minute stau ascunsă, dar se pare că doamna frumoasă nu mai vine după mine. Unde e?

Mă întristez vizibil şi ies în final din ascunzătoare, arun- cându-mi privirea prin tot parcul şi spun:

— Mami? o strig pe doamna frumoasă, dar nu-mi răspunde nimeni. Ies mai bine din ascunzătoare şi pornesc să o caut, uitându-mă când într-o parte, când în alta. Mami? o strig din nou, dar tot nimic.

Clipesc des şi las ca lacrimile să-mi curgă, simţindu-mă tot mai singură, în timp ce soarele dispare treptat de pe cer. Unde e doamna frumoasă care-mi zâmbea acum câteva minute? Unde e mami?

— Mami? strig din nou, însă acel glas dulce şi suav nu mai e aici ca să-mi răspundă.

Unde ai plecat, mami?

67J

— Te-ai rătăcit, frumoaso? mă întreabă deodată o voce de bărbat.

Mă înton cu tot corpul spre el şi înghit în sec, în timp ce inima mea micuţei bate şi mai râu în pieptul meu. Nu ştiu cine e domnul din faţa mea, dar mami mi-a spus să nu vorbesc cu străinii şi că cel mai bine e să strig după ajutor sau să o iau la fugă.*

— Dă-mi mânuţa şi te duc eu la mama ta, îmi spune bărbatul din faţa mea şi tot ce fac, e să-i răspund că „nu” dând fivnetic din cap într-o parte şi în alta. Vino aici, pramatie ce eşti, tună acum către mine pe un ton drăcesc, văzând că nu vreau de bună voie şi asta mă sperie şi mai rău.

Dau să Jug cât mai departe de bărbatul oribil care mă sperie până în măduva oaselor, însă nu prea reuşesc de rochiţa înflorată pe care mami mi-a dat-o s-o îmbrac.

— Dă-mi drumul, vreau la mami, încep şi urlu, zbătându-mă să ies din braţele bărbatului oribil.

— Ţine-ţi gura, pacoste ce eşti sau jur că-ţi trag o mamă de bătaie, încât să-ţi înghiţi limba, mă ameninţă şi tot ce pot să fac, e să plâng, dorindu-mi ca mami să fie aici.”

— Christina! Christina, trezeşte-te. E doar un coşmar, micuţa mea! aud glasul lui Augustin destul de vag, simţindu-mă tot mai scuturată şi tresar destul de speriată.

Mă uit în jurul meu, tremurând din toate încheieturile şi de îndată ce îl observ pe Augustin în dreapta mea, îi sar în braţe.

— Nu-l lăsa să-mi facă rău, îl rog pe Augustin, strângându-l şi mai tare în braţe. Te rog, nu-l lăsa să-mi facă rău, continui să-l rog înspăimântată şi-mi simt ochii plini de lacrimi.

— Micuţa mea, ce tot spui acolo? Cine să-ţi facă rău? mă întreabă nedumerit, în timp ce-mi mângâie lin spatele ca să mă liniştească.

— Bărbatul care m-a luat de lângă mama, îi răspund cu un glas sugrumat, dar până şi eu nu îmi dau seama dacă ceea ce spun are vreun sens sau nu.

Nu ştiu de câte minute stăm aşa, îmbrăţişaţi, dar simt că m-am mai liniştit cât de cât, după coşmarul pe care tocmai l-am avut. Cumva, nemernicul care-mi colorează întreaga viaţă, îmi vindecă rănile sufletului şi îmi reanimează toate simţurile vitale, dând un nou sens vieţii mele.

Mă desprind uşor din îmbrăţişare şi-l privesc. Augustin îmi şterge de pe obraji lacrimile rămase, apoi scoate o sticlă de apă din torpedou şi mi-o dă ca să o beau. O iau între degetele uşor tremurânde şi o duc spre buze. Beau câteva înghiţituri, doar ca să mă liniştesc şi mai mult şi inspir adânc.

— Eşti mai bine? mă întreabă şi-mi zâmbeşte.

— Da, îi răspund scurt.

— Bun! Atunci, mai mult ca sigur îţi va face şi mai bine nebunia de azi, continuă să-mi vorbească şi încerc să-mi dau seama despre ce nebunie e vorba. Vino, îmi cere şi-şi împleteşte degetele cu ale mele, ajutându-mă să cobor din maşină.

Dacă stau bine să mă uit la el şi apoi la mine, mă amuză faptul că sunt ca o copiliţă pe lângă Augustin, care e cât un munte, iar asta mă face să mă simt protejată. Mă uit de jur-împrejur şi tot ce văd sunt mulţi copaci şi un gard.

— Unde suntem? îl întreb nedumerită şi mă întorc în spate, observându-l pe Augustin, deschizând portbagajul.

— Silver Park, îmi răspunde. Sper că-ţi place paint-ball-ul, pentru că asta o să facem azi sau mai bine spus, o să

jucăm azi, continuă să-mi vorbească pe un ton cald şi-l privesc ca şi cum mi-ar fi vorbit în chineză. Nu ştii ce e, nu? mă întreabă, văzându-mi reacţia şi-i răspund că *„nu* dând din cap într-o parte şi-n alta.

Mă priveşte amuzat. Scoate din portbagaj un geamantan imens, închide maşina şi se îndreaptă spre mine. îşi deschide buzele ce-mi vine să le sărut şi vorbeşte din nou.

Atunci, am să te învăţ, nu e atât de greu, îşi împleteşte degetele cu ale mele, îndreptându-ne acum spre intrarea în parc

.Mă uit când în stânga, când în dreapta, în timp ce înaintăm prin pădure şi încerc să fiu destul de atentă pe unde păşesc. Peste tot sunt numai crengi rupte şi căzute, iar eu cu cele două picioare stângi ale mele, sigur o să mă văd căzuta în nas.

— A dat Domnul să ajungeţi odată, îmi captează atenţia glasul Emmei şi aproape că mă împrăştii pe jos nevăzând rădăcina unui copac ieşită din pământ.

Fir-ar! înjur în sinea mea şi îmi aranjez mai bine salopeta pe mine. Ajungem în dreptul Emmei, care ne aştepta privindu-ne de departe, şi realizez că e singură.

— Kyle? o întreb şi tot ce primesc înapoi e o încuviinţare negativă, realizând că iubita ei nu va fi aici.

Augustin lasă geamantanul să cadă pe jos. Se întoarce cu privirea spre mine, măsurându-mă din cap până în picioare, în timp ce mă uit ca o nebună la el.

— Trebuie să porţi asta ca să nu-ţi intre vopsea în ochi, îşi mişcă buzele, deschizând geamantanul larg şi scoate din acesta o pereche de ochelari imenşi. Sunt ochelari de schi. 0 să-ţi protejeze ochişorii tăi frumoşi.

— Şi ce altceva mai trebuie să port în afară de ochelari? îl întreb, mustăcind şi îmi trag ochelarii de pe ochi.

— Păi, vom fi nevoiţi să purtăm costume speciale, deoarece cred că nu vrei să-ţi colorezi prea tare pielea. Bilele cu vopsea pot fi destul de dureroase, dar şi greu de curăţat şi bineînţeles arma cu care trebuie să tragi, mă pune în tema cu totul şi de îndată ce aud cuvântul *„armă* înghit în sec.

N-am mai pus mâna pe o armă de când cu incidentul de la şcoală, din ziua în care William a răpit-o pe Emma şi a luat vieţile unor elevi şi profesori, însă acum nu e vorba de o armă cu gloanţe adevărate, ci una cu bile de vopsea. Tot o armă e.

— Deci, să înţeleg că acele costume ne vor salva viaţa într-un fel? îl întreb şi-l observ zâmbind.

— Da, cam aşa ceva, micuţo! îmi răspunde şi zâmbeşte în continuare cu gura până la urechi.Şi dacă mă rănesc, ce-o să faci? îl întreb puţin nesigură. O să mă îngrijeşti tu? continui să-i pun întrebări, gândindu-mă cum ar fi dacă m-ar îngriji.

Ştiu, gândesc prost la ora asta, dar într-un fel nebun chiar vreau ca el să mă îngrijească aşa cum ştie. Fir-ar! Deja mă molipseşte nebunia pe care o are şi cred că-mi pierd minţile.

— Oho, o să-mi facă mare plăcere să te îngrijesc dacă te răneşti, micuţa mea! îmi răspunde şi-şi umezeşte buzele cu limba. Mă trage în braţele sale şi-mi strânge coapsele puternic în palme, realizând destul de repede modul în care are de gând să aibă grijă de mine.

Of, Doamne! Tocmai i-am activat puterile de mascul alfa. înghit în sec şi mă întreb ce mai urmează să facem până începe jocul propriu-zis.

— Vino să-ţi arăt cum să manevrezi puşca cu bile de vopsea şi să-ţi explic regulile jocului, îmi spune şi-şi împleteşte degetele cu ale mele, îndemnându-mă să-l urmez. Regulile jocului sunt destul de simple, începe să-mi vorbească deodată, în timp ce ne îndreptăm spre standul cu arme şi bile de vopsea. Sunt două echipe. Echipa roşie, cea a fetelor şi echipa albastră, cea a băieţilor. Tot ce trebuie făcut, e să dobori echipa adversă împuşcându-i cu vopsea, continuă să mă pună în temă cu jocul.

— Deci, să înţeleg că vom fi noi, fetele contra voi, băieţii? îl întreb, arcuindu-mi o sprânceană şi îmi fac tot felul de planuri cum să îl dobor.

Nu că aş fi vreo Wonder Woman, dar tot nu am de gând să mă las învinsă de el. Am să lupt până la ultima bilă de vopsea.

— Da, cam aşa ceva, îmi răspunde, zâmbind. De ce, ţi-e frică? mă ia peste picior, iar dacă el crede asta, se înşală amarnic.

— Pregătiţi-vă să vă facem praf, îl ameninţ în joacă, fă- cându-l să râdă cu poftă.

— De ce eşti atât de sigură că veţi şi reuşi? mă întreabă amuzat şi mă trage în braţele lui.

Cred că îşi doreşte din tot dinadinsul ca eu să mă rănesc, iar el să aibă grijă de mine. *Afurisitul! îţi arăt eu ţie.*

— De unde ştii că nu va fi aşa? glasul Emmei ne cap. tează atenţia şi încerc să-mi dau seama de unde a apărut aşa, dintr-odată.

— Foarte amuzant, Emma! mârâie către sora lui. N-aţi reuşit data trecută şi tu crezi că veţi reuşi acum? se ia de ea şi tot ce primeşte înapoi e un semn al păcii şi o limbă scoasă. Să-ţi bagi limba undeva, i-o trânteşte.

încep să mă holbez amuzată la cei doi fraţi, în timp ce se tachinează unul pe celălalt. Mi-ar face plăcere să am şi eu un frate sau o soră cu care să mă tachinez, cu care să mă cert sau la care să pot fugi când mă doare sufletul şi inima. Să-i spun vrute şi nevrute. Să mă liniştească în modul lui frăţesc, dar dacă viaţa nu a vrut asta, mă mulţumesc cu ceea ce mi-a oferit.

— Ai vrea tu, i-o întoarce Emma şi rămân uimită de felul ei de a fi.

Dacă până în acest moment s-a cam abţinut din a se exprima liber, ei bine, acum nu mai are nicio problemă în a face asta, nu de când am aflat adevărul despre ea. îmi duc o mână spre chip şi încerc să-mi înăbuş râsul ce pune treptat stăpânire pe mine, dar nu prea îmi iese.

— Deci, aşa! Ţi se pare amuzant, constată Augustin. Se repede spre mine, luându-mă pe sus.

— Augustin, lasă-mă jos, protestez, dar degeaba, râsul punând deja stăpânire pe mine şi nu mă pot opri.

După alte câteva minute trecute, în care ne prostim mai rău decât copiii, reuşim să ajungem la standul cu arme, luându-ne câte una fiecare. Ne luăm şi costumele speciale de care avem nevoie şi începem să le îmbrăcăm.

— Oh, Doamne! exclam cu voce tare. Arăt ca un soldat din forţele speciale, continui să vorbesc şi-mi aţintesc privirea spre Augustin, care pare că nu are nicio treabă cu toate astea, pe când eu sunt total pe dinafară.Hmm, mormăie deodată Augustin, analizându-mă din cap până în picioare. Se pare că ti-am nimerit bine mărimea, constată, apropiindu-se cu o puşcă cu bile de vopsea, în mână şi mi-o întinde.

O iau între degetele tremurânde şi încep să mă holbez ca o dementă la arma din mâinile mele. Augustin se postează în spatele meu şi începe să-mi explice totul, dar şi să-mi arate cum trebuie să folosesc drăcovenia asta cu bile de vopsea.

— Ok! Stai să văd dacă am înţeles, spun deodată. Deci, apăs aici, continui cu voce tare, punându-mi degetul pe trăgaci. Şi trag, mai adaug, muşcându-mi cu putere buza pe interior.

Tot ce se aude în următoarele secunde e un şuierat lung şi sper din suflet să nu fi nimerit pe cineva, însă de îndată ce glasul sugrumat al unei persoane se aude, mă îngrozesc.

— Direct la ţintă, spune un glas răguşit de băiat, făcân- du-mă să las puşca cu bile de vopsea jos şi să-mi aţintesc privirea spre el, observându-l ţinându-se strâns de bijuterii şi suflând greu.

— îmi pare rău, nu am vrut..., încep să spun, însă mă opresc, dându-mi seama cine e de fapt.

E acelaşi tip care a încercat să profite de mine în seara aceea la petrecere şi care mi-a provocat numai dureri de cap, ajungând într-un scandal monstru cu Augustin din cauza lui. îmi încrucişez nervoasă braţele la piept şi îmi strâng buzele.

— De fapt, ştii ceva? Nu-mi pare deloc rău, chiar ai me- ritat-o. Sper că acum ai înţeles fraza *„ lasă-mă în pace* i-o trântesc în faţă şi-l aud pe Augustin râzând în spatele meu.

— Da, am înţeles-o pe deplin, îmi răspunde cu un glas sugrumat, ca mai apoi să sufle puternic pe gură.

Sincer, nu mi se pare amuzantă faza. E într-o agonie de nedescris, însă a meritat-o pentru ceea ce mi-a făcut în

seara petrecerii. Tipul cade în şezut şi suflă profund printre buzele întredeschise apoi spune uşor nervos:

— Râzi tu râzi, dar dacă ai fi în locul meu acum, nu ai mai râde cu aşa poftă, mârâie tipul către Augustin, ţinân. du-se în continuare de bijuterii. Drace! se văicăreşte.

— Vezi dacă te-ai luat de fata mea, Mărio! i-o întoarce Augustin înapoi şi se apropie de mine. Ca să nu se mai în. tâmple accidentări de genul, vom juca paintball clasic, nu de alta, dar cred că nu vrei să rămâi fără moştenitori.

— Hai, omule! Pe bune? se smiorcăie Mărio. N-o să mai fie la fel de distractiv, continuă să se smiorcăie ca un bebeluş.

— Şi atunci preferi încă o lovitură sub centură? îl întreabă amuzat şi-mi întinde puşca cu bile de vopsea.

De îndată ce vede puşca între mâinile mele, îşi măreşte ochii îngrozit şi-şi fereşte şi mai bine bijuteriile, încercând să spună ceva, dar Augustin i-o ia înainte.

— Te întreb, nu de alta, dar eu chiar îmi doresc vreo doi, poate trei sau chiar cinci copii, îi spune şi rămân surprinsă la faptul că el chiar îşi doreşte o familie. Sau mai bine spus, o echipă de fotbal, ce zici? îmi şopteşte la ureche şi aproape scap puşca din mână când aud ce vrea, lăsându-mă cu o falcă în cer şi alta în pământ.

Mă întorc cu faţa spre Augustin şi-l privesc cu ochii mari. îmi face jucăuş din ochi. Aud arma descărcându-se şi împroşcând vopseaua la picioarele lui Mărio.

— Bine, jucăm paintball clasic, urlă cât îl ţin plămânii şi tresar, în timp ce Augustin râde cu poftă.

Mărio se lasă cu totul pe spate ca şi leşinat şi rămâne acolo în agonia lui, cât timp eu şi Augustin ne îndreptăm înapoi spre standul unde se află echipamentele pentru paintball. Ajunşi în dreptul acestuia, lăsăm puştile şi bilele de vopsea, îndreptându-ne într-un final spre grupul nostru pentru a le da vestea.

— Nu mai râde, nu e amuzant, îl dojenesc, fixându-l cu J privirea.

Văd că nu vrea să înceteze, aşa că-i dau un cot, dar toi degeaba.

— Mai mult ca sigur îl doare, tot nu e amuzant, Augustin. Poate ar trebui să-l ducem la spital, îngrijorarea bruscă de pe chipul meu, referindu-mă la Mărio, spune totul, însă râsul nebun a lui Augustin spune cu totul altceva. Hei! mă îmbufnez.

— Oh, micuţa mea! Ce mă fac eu cu tine? mă întreabă şi mă trage în braţele lui. O să-şi revină, stai liniştită.

Oftez prelung, încuviinţând scurt din cap. Luăm câte un săculeţ plin cu baloane cu vopsea, pentru fiecare şi ne întoarcem înapoi. În tot acest timp mâna lui o ţine strâns pe a mea, făcându-mă să simt acea legătură care se formează între noi tot mai mult, însă într-un fel nebun, mi-e frică. Nu vreau să sufăr chiar dacă nebunia a devenit ceva normal pentru noi şi chiar dacă mi-a mărturisit că mă iubeşte.

Un nebun şi o nebună, pentru că lângă el chiar mă simt o nebună în adevăratul sens al cuvântului, păşind împreună spre o lume dementă care ne învăluie în mister şi întuneric, presărat pe alocuri cu lumină.

— Emma, asta e pentru tine, îi aruncă Augustin un săculeţ plin cu baloane cu vopsea, acum că am ajuns în dreptul ei şi o observ, privindu-ne nedumerită, în timp ce deschide săculeţul.

— Parcă era vorba că vom folosi puştile cu bile de vopsea, se smiorcăie Emma, îmbufnându-se şi mai rău.

— După ce-a păţit Mărio, mai bine nu. Nu vrem ca micuţa mea să ne lase pe toţi fără moştenitori, glasul amuzat a lui Augustin mă face să cred că deja mă vede castrând pe fiecare mascul în parte şi mă îmbufnez.

Deci, aşa? Ţi-e frică că te las fără moştenitori? întreb în sinea mea, amintindu-mi că mai devreme mi-a spus că vrea o echipă de fotbal. Desfac săculeţul pe care îl am asupra mea şi scot din acesta unul dintre baloanele pline cu vopsea. Mă joc puţin cu el şi îl arunc cu putere, lovindu-l pe Augustin direct în umăr. Acesta se întoarce fix în momentul în care mai iau un balon şi-l arunc, murdărindu-l cu albastru pe toată faţa.

— Deci, joci murdar? mă întreabă, ştergându-şi vop. şeaua de pe faţă şi mă fixează încruntat, de parcă ar vrea sa j mă intimideze. Oh, micuţa mea! Nici nu ştii cu cine te-ai

pus, continuă să-mi vorbească amenințător și-l observ scoțând unul dintre baloane și-l aruncă spre mine.

Fir-ar! încerc să mă feresc cât de cât, dar nu prea îmi iese, așa că mă trezesc murdărită de un mov închis. Scot un alt balon plin cu vopsea și-l arunc spre Augustin, dar acesta se trage și o nimeresc direct pe Emma. Oh, la naiba!

—Lasă că vă arăt eu vouă, ne amenință pe amândoi. I deschizând săculețul.

Scoate din acesta câte un balon și-l aruncă spre noi, în-! cepând astfel toată nebunia jocului. Cine ar fi crezut că o zi! obișnuită se poate transforma într-o nebunie curată? încerc să mă ascund cât pot de bine, dar se pare că sunt ușor de prins și asta mă face să mă gândesc serios la faptul că am nevoie de antrenament. Da, trebuie să discut cu Dominic.

Mă ascund după primul copac care-mi iese în cale și inspir adânc, dorind să-mi dreg suflul, dar se pare că cineva nu are de gând să mă lase. îl disting destul de ușor pe Mărio în tufișurile din apropiere. Mă pregătesc sufletește, scoțând din săculeț un balon cu vopsea, dar pe când să-l nimeresc, mă opresc brusc din cauza a ceea ce îmi este dat să văd. Fir-ar! Mărio sărutând de zor o tipă și cred că sunt pe cale să facă cu totul altceva.

Mă retrag cât pot de subtil și o iau la fugă, de preferat înainte să mă trezesc cu altă vopsea în cap.

***

Nu știu de câte minute fug ca o nebună printre copacii care-mi ies în cale, dar tot ce știu e că trebuie să mă feresc și să mă ascund cât pot de bine, ca nu cumva să mă mai murdăresc și mai mult decât sunt deja. însă, încercarea mea de a mă ascunde după primul copac, nu prea îmi iese și mă trezesc cu un Augustin pus pe șotii și cu o mână la spate.

Sigur are un balon plin cu vopsea și tot ce dorește e să mi-l servească. De ne-ar vedea cineva acum, sigur ar râde de noi. De felul în care arătăm, de parcă am fi scoși din tablourile pictate de artiști. Fac un pas în spate, cu cât Augustin se apropie de mine și mă gândesc să o iau la fugă, dar glasul lui mă oprește.

— Unde crezi că mergi? mă întreabă, apropiindu-se mai mult şi înghit în sec, abţinându-mă să nu izbucnesc în râs.

Dau să fug, de îndată ce scoate un balon plin cu vopsea de la spate, însă nu apuc să fac bine doi paşi, că mă simt prinsă de mână, oprindu-mă din a evada de sub asediul culorii, îmi strâng ochii în timp ce-mi muşc buza de jos şi aştept inevitabila lovitură, dar aceasta nu mai vine. în schimb mă trezesc cu buzele lui peste ale mele, sărutându-mă. în acest moment cred că arătăm destul de caraghios aşa coloraţi.

îi înlănţui gâtul cu braţele, în timp ce mă ridic pe vârfuri şi îi răspund sărutului care mă îmbată puţin câte puţin. Felul în care mă strânge în braţele sale e mult mai diferit decât toate îmbrăţişările pe care mi le-a oferit până acum. Cred că ceva se schimbă, dar ce? Eu? El? Noi? Lumea în care suntem meniţi să trăim? Oricare ar fi schimbarea asta, nu vreau să se termine. Nu mai vreau să simt acea singurătate care mi-a ţinut companie în ultimii ani. Mă lipseşte de buzele sale şi le plasează în dreptul urechii mele, îndemnându-mă să-i simt respiraţia caldă brăzdându-mi pielea.

— Te iubesc, micuţa mea!

E pentru a nu ştiu câta oară când îmi spune că mă iubeşte, de parcă îi este frică că poate mă pierde dacă nu pronunţă cele două cuvinte magice. Nu o să mă piardă. *Oare chiar sunt trează ori sunt, de fapt, în patul meu şi visez?* mă întreb în sinea mea, fiindcă încă simt că vizez. Nici eu nu ştiu, dar în acest moment aş vrea ca buzele lui să-mi repete cele două cuvinte, încă o dată şi încă o dată şi încă o dată, până la nesfârşit.

— A-Augustin, îi pronunţ numele, bâlbâindu-mă, iar acel „te iubesc” îmi încălzeşte acum sufletul.Te iubesc, micuţa mea!

Oftează.

— Ar fi trebuit de la bun început să realizez multe, dar mă minţeam încontinuu, crezând că nu îmi face bine. Am iubit ca un bolnav o persoană care nu m-a iubit nici măcar un pic, iar atunci când cineva chiar a ajuns să mă iubească, am rănit, cuvintele lui sunt atât de sincere. Te vreau lângă mine şi nu o spun ca şi cum aş vrea să-mi cazi în pat, căci nebunul acesta vorbeşte cât se poate de serios, chiar dacă de multe ori..., îmi aşez degetele peste buzele lui şi-l opresc din a turui cuvintele.

îi înlănţui încă o dată gâtul cu braţele şi-mi presez puternic buzele de ale sale, sărutându-l şi arătându-i că-l iubesc şi eu. însă, chiar şi aşa tot mai are de lucru la capitolul încredere. îl lipsesc de buzele mele, de îndată ce mă simt săltată în braţele lui şi spun, privindu-l adânc în ochi.

— Şi eu te iubesc! îi mărturisesc sincer, iar zâmbetul larg pe care-l are spune totul.

— Ştiu, micuţa mea. Ştiu şi nici nu-ţi poţi da seama cât mă bucură asta, mă anunţă, fiind atât de sigur şi mă încrunt.

De abia dacă i-am spus *„ te iubesc „* de vreo câteva ori şi nu din cauză că nu simt aşa ceva, ci poate că nu îmi doresc să şi-o ia în cap şi să calce strâmb. încă îmi este frică să mă deschid cu totul.

— Nu e nevoie să-mi spui că mă iubeşti, îmi întrerupe gândurile şi-l observ zâmbind din nou cu o sclipire nebună în ochi.

— Ce vrei să spui? întreb nedumerită.

— Ochii tăi îmi spun ceea ce simţi, îmi explică şi zâmbesc. Hai să mergem, trebuie să te scap de vopseaua asta, curcubeu! mă alintă şi începe să se deplaseze, cu tot cu mine, spre ieşirea principală a parcului.

Cum naiba o să mă care până acolo, aşa cu picioarele înlănţuindu-i talia? îmi umezesc buzele cu limba apoi dau să-i spun ceva, dar mi-o ia înainte.

— Nici nu mă gândesc, nu am de gând să te las jos, încăpăţânată mică, mă dojeneşte şi-şi continuă drumul spre maşină. îmi place să te simt, aşa cum îmi place să-ţi simt inima bătând în pieptul meu, îmi mărturiseşte şi dacă tot îi place asta, îi înlănţui gâtul şi mai bine cu braţele şi-mi las capul să-i atingă pieptul, ascultând melodia inimii sale.

— Să nu crezi că scapi cu un simplu *„ te iubesc* mă iau de el, dojenindu-l şi-i simt vibratul râsului, bătându-mi în ureche.

— Nici nu vreau să scap, afurisită mică! Mă lasă în capul oaselor şi-mi deschide portiera.

Mă uit când la Augustin, când la maşina sa şi fac o faţă de căţeluş plouat, din simplul fapt că n-am de gând să mă urc plină de vopsea în maşina lui. Fără să mai stea pe gânduri, mă suie cu forţa în scaunul pasagerului şi închide portiera. Ocoleşte maşina prin faţă, privindu-mă intens. Ajuns în dreptul portierei, o deschide şi urcă în scaunul şoferului.

— Nu cred că e frumos să plecăm aşa, pe nepusă masă şi nici n-am predat costumele, sparg tăcerea dintre noi, în timp ce maşina goneşte cu câţiva kilometri la oră, zburând practic pe asfalt.

— Practic, n-am plecat pe nepusă masă, micuţa mea! Oricum am rămas doar noi doi în tot parcul şi m-am gândit că e momentul să o ştergem. Nu vreau ca Maryse să mă ia la rost că-i aduc fata târziu acasă, amuzamentul din glasul lui îmi spune că oricum nu dă doi bani pe ceea ce spune mama.

Niciodată nu a dat, mai ales după câte s-au întâmplat. Nici acum nu o înghite şi ştiu că ar fi preferat să mă mut înapoi, dar nu pot. Dacă mă vrea înapoi în casa aceea imensă, trebuie să-mi câştige şi mai mult încrederea.

— Cât despre costume, nu-ţi face griji în legătură cu astea, i le aduc eu înapoi mâine lui Leon, mă asigură. Îl cunosc de când eram copii, chiar eu l-am ajutat să se poată angaja aici.

Drumul spre casă îl parcurgem în linişte, în timp ce gân. dul meu analizează tot ceea ce s-a întâmplat azi. O zi nebună şi o mărturisire, e tot ce-mi vine în cap şi oftez. Mai

are de lucrat încă la încredere, dar nu mă întristez. Ceva îmi spune că va fi bine. în mai puţin de patruzeci de minute ajungem la destinaţie. Opreşte maşina pe aleea din faţa casei, dar parcă nu aş intra. *Şi uite cum ne despărţim din nou*, murmur în sinea mea şi oftez, întorcându-mi privirea tristă spre **el.**

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă nedumerit, văzându-mi brusca schimbare.

— Nu, nimic, mint şi înghit în sec, simţindu-mă vinovată şi până la urmă spun ce am pe suflet. Nu aş vrea să pleci, **îi** mărturisesc pe un glas stins şi destul de sincer, clipind doar ca să nu mă apuc de plâns.

Doamne, de ce naiba sunt aşa de sensibilă? Cred că sunt cu câteva zile înainte de perioada aceea critică a lunii, aşa cum o numesc eu, iar asta mă face să mă comport aşa. Urăsc perioadele acelea, nu doar din cauza stărilor idioate pe care mi le oferă, dar şi din cauza faptului că de abia mă pot mişca fără ca să simt unele lucruri inconfortabile. îmi simt mâna strânsă, scoţându-mă din gândurile ciudate pe care le am şi-mi întorc privirea spre nebunul care mi-a furat complet inima şi-i zâmbesc.

Se lasă puţin peste schimbătorul de viteze şi-mi înlănţuie talia cu braţul său, trăgându-mă mai aproape de el şi-şi duce o mână în părul meu. îşi presează buzele de ale mele, sărutându-mă cu patos. L-aş săruta minute în şir, simţindu-l în braţele mele şi tot nu m-aş sătura de el, însă chiar trebuie să plec, deşi nu vreau s-o fac, oboseala spunându-şi cuvântul, în timp ce întunericul se cam lasă peste oraş destul de repede.

— Te iubesc, micuţo! îmi spune din nou şi zâmbesc. Te iubesc!

— Şi eu te iubesc, nebun incurabil.

Mă priveşte preţ de câteva secunde, de parcă s-ar gândi ce să facă, apoi îşi deschide buzele senzuale şi-mi spune:

— Hai, du-tc! Nu vreau să creadă mama ta că te-am sechestrat şi că nu te mai aduc înapoi, deşi chiar mi-ar face plăcere să te răpesc şi să le duc cât mai departe, unde să fim doar noi doi, îmi mărturiseşte sincer şi tot ce pot citi în ochii lui, c adevărul.

îi sărut scurt buzele, luându-mi mai apoi punga cu ceea ce mi-am cumpărat din mall şi gentuţa, ca în final să ies din maşină. Ajunsă în faţa casei, mă opresc şi-mi întorc privirea spre maşina care pleacă, lăsându-mă singură. Mi-ar fi plăcut ca el să rămână aici peste noapte, căci nu cred că s-ar fi supărat John din cauza asta sau poate da, nu ştiu. De fapt, încă n-am împlinit cei optsprezece ani, pe care îi aştept de mult şi dacă Augustin ar fi rămas, mama mai mult ca sigur i-ar fi ţinut o morală.

Oricum a mai rămas el peste noapte zilele trecute, dar până acum nimeni n-a spus nimic. Deşi, mă aştept oricând ca unul dintre ei să-i sară în cap. Oftez prelung, pentru a nu ştiu câta oară şi deschid larg uşa şi intru în casă.

Urc scările destul de gânditoare, dar şi destul de obosită. Un duş lung şi fierbinte e numai bun. Din câţiva paşi ajung în faţa dormitorului şi oftez, trăgându-mi suflul. Oh, Doamne! Cine-ar fi crezut că sportul acesta te poate epuiza. Inspir adânc şi intru în cameră. Aprind lumina de la întrerupătorul de pe perete şi ceea ce găsesc mă lasă mască şi nici nu ştiu cum să reacţionez. Scap din mâini cumpărăturile şi gentuţa şi-mi ascund chipul în palme. Toată camera mea e împânzită de zeci de bileţele, care mai de care mai colorate şi încerc să-mi dau seama cine mi le-a pus aici, şi când. Mă uit când în stânga, când în dreapta, înaintând prin camera mea şi iau în cele din urmă unul dintre bileţele între degete şi încep să citesc.

„Iubirea este un fum făcut din arborii suspinelor,
Purificată, e un foc în ochii celor ce se iubesc;
Tulburată, este o mare hrănită cu lacrimile celor ce se îndrăgesc.
Şi încă ce mai e? E nebunia cea mai înţeleaptă.

Fierea ce înăbuşă, dulceaţa ce ne mântuie. „Recunosc repede fragmentul, fiind dintr-o operă pe cart am ajuns să o îndrăgesc, poate şi din cauza nebunului cu care am recitat o scenetă şi gândul mă duce la *„Romeo .>, Julieta*| actul 1, scena 1 de William Shakespeare, însă toi nu ştiu cine e persoana care l-a scris pe bilet. Oftez prelung simţindu-mi inima bubuind în piept şi iau încă un bilet încep să îl citesc.

„Nu ştiu unde duce drumul meu, dar merge mai ***bine*** *când te ţin de mână. „*

— Alfred de Musset, murmur cu voce tare autorul şi continui cu bileţelele, luând altul.

Oricine a făcut asta, mi-a făcut atât ziua, cât şi seara mai frumoasă. Clipesc des, doar din cauza lacrimilor şi inspir, expir profund printre buzele întredeschise şi mai iau un bilet.

„ Când plecăm unul de lângă celălalt nu ni se pare că ne despărţim, ci că mergem să ne aşteptăm altundeva."

— Cesare Pavese, continui să spun cine a scris fiecare fragment în parte şi zâmbesc cu gura până la urechi.

Visele sunt cele care ne conduc spre un alt tărâm, în care ne întâlnim cu persoana pe care o iubim, chiar dacă dormim în braţele ei.

Doamne, dar sunt cu zecile! murmur în sinea mea şi citesc mai departe.

„ Dragostea nu este doar un zâmbet, nu este doar o floare, dragostea este un suflet rănit şi apoi vindecat ^ altul."

Octavian Paler, spun numele unui alt autor care a scri> aceste cuvinte şi adevăr grăieşte, pentru că aşa şi e.Inspir adânc, uitându-mă haotic prin tot dormitorul şi observ, într-un final, trandafirul şi cartea care stă frumos lângă acesta pe suprafaţa patului, cu un bilet deasupra. Oh, Doamne! Fără să mai stau pe gânduri, mă îndrept cu paşi mărunţi spre pat. Iau biletul între degetele mele, care tremură acum de două ori mai mult şi-l desfac, citind cuvintele frumos scrise:

„ Vreau să-ţi intru-n sânge, Să-ţi gust dulceaţa sufletului tău pur Să-ţi ating pielea, să-ţi sărut buzele Să te răsfăţ, pentru că doar tu îmi reanimezi viaţa într-un mod nebun

Şi chiar dacă aceasta depinde de multe ori, de un glonţ pe o ţeavă
Eu tot cu tine aş vrea să fiu, Să trecem prin foc şi gheaţă

Pentru că doar tu m-ai învăţat ce înseamnă să iubeşti din nou

-Augustin Christian Ozera”

Termin de citit cuvintele scrise în acest bilet şi îmi duc o mână spre chip, încercând să mă abţin să nu izbucnesc în plâns. Realizez că în tot acest timp, persoana care îmi trimitea mesaje, era nimeni altcineva decât Augustin. *Oh, Doamne! El e „C”. Nebunul...* Clipesc des şi încerc să-mi stăpânesc lacrimile care stau să cadă, dar nu mai apuc, căci două braţe puternice mă strâng în braţele sale, în timp ce aerul cald îmi furnică trupul şi-mi şoptesc:

— Te iubesc, micuţa mea! Te iubesc al naibii de mult.Inger şi Demon

Vocea lui suavă îmi mângâie auzul cu ale sale cuvinte
Care-mi îmbată toate simţurile,
Făcându-mă să uit de lume, să uit de mine
Şi să mă las învăluită de aripile albe
Ce vor să ocrotească fiinţa pură care i-a fost menită s-o aibă.
Chiar dacă el se afundă în întuneric şi disperare
El tot ajunge în braţele mele.
îmi atinge spatele tremurând
Cu grijă, îşi avântă antebraţele printre firele de păr
Jucăuş, îmi muşcă buzele,
În timp ce tremur
Sub pielea aţintită de ochii săi flămânzi. Ne revanşăm durerea în plăcere Ne scoatem acele prin durere Sunt silenţioşi.
Ca strigătul de iubire a unui înger şi a unui Demon În bătaia vântului asurzitor. Vibraţia atingerilor îşi fac de cap Cu emoţie-n glas îi străbat abdomenul, Mângâind cu ale mele falange subţiriSufletul şi inima Care de mult duc dorul unei iubiri pure şi reale Unite de flacăra ce nu se stinge nici în ploaie. Un ţipăt scurt îşi făcu apariţia la intrare, Ca mai apoi să gust din păcatul său divin, Lăsându-mă să cad în acel abis Care mă primeşte cu braţele deschise, Care mă învăluie în veşmântul său alb şi negru Unindu-ne pe vecie. Mârâitul gâfâit creează o stare euforică Printre norii care se afundă Dintre centimetri puţini, Dintre trupurile noastre, Dintre sufletele care se unesc, Supravieţuind întotdeauna chiar şi într-un loc grotesc.
Ritmul inimilor care se unesc, Dar chipurile rămân privitoare într-un spaţiu imens, Dar totuşi mic, excitant Pe care doar un nebun şi o nebună îl pot simţi cu adevărat.

- Capitolul 3 -

August în Ozera
„ Dăruire şi Iubire „

14 Iunie 2015
Duminică

Au trecut două săptămâni de când m-am împăcat cu micuţa mea, dar la capitolul încredere, încă mai am de lucrat. Ştiu, ştiu! Atunci când faci scrum încrederea cuiva, greu o mai reabilitezi, dar n-am de gând să renunţ. La naiba, **o** iubesc! Cine ar fi crezut că un demon ca mine se poate îndrăgosti de un înger ca ea? Oftez şi-mi las capul să atingă speteaza canapelei din sediu şi aţintesc tavanul pierdut în gânduri. Plecarea ei bruscă de a doua zi după petrecere m-a pus serios pe gânduri, realizând într-un final că nu vreau să o pierd, căci mi-am simţit sufletul gol şi am ştiut că doar ea mi-l poate umple la loc.

Şi da, am şi eu un suflet, cretinilor. Poate nu la fel de curat ca şi al ei, dar e totuşi acolo, făcându-mă să realizez că încă sunt viu, că inima mea poate să bată şi pentru altcineva, alta decât Eva. O iubesc pe afurisita asta mică care îmi dă lumea peste cap, care îmi ţine în frâu toţi demonii, făcându-mă să vreau să o aştept până când ea o să fie pregătită să mi se dăruiască complet. Şi da! Am s-o aştept. Însă cât, nu ştiu, dar pentru ea o să fac sacrificiul acesta, apoi o voi iubi în fiecare zi. Scot nervos telefonul din buzunarul blugilor şi-l deblochez, verificând în cele din urmă ceasul. E trecut de zece dimineaţa şi nu ştiu ce mama dracului face Alex prin camera tehnică. L-am rugat să-mi rezolve câteva lucruri şi tot nimic

.Stau ca idiotul şi vegetez, aşteptând să se întâmple o minune, dar se pare că Dumnezeu nu e la datorie ca s-o înfăptuiască. Oftez prelung pentru a doua oară şi-mi frec

faţa cu palmele, aţintind tavanul în continuare. Vreau să mă apropii tot mai mult de micuţa mea şi să-i câştig încrederea, de accea l-am pus pe Alex să-mi rezolve cu biletele de avion, dar şi cu închirierea unei căsuţe şi multe altele pentru Santorini, Grecia.

— Alex, ce mama mă-sii tot îndrugi pe acolo? mă răstesc la el şi-l aud plescăind nemulţumit.

— Ar trebui să ţi-o mai tragi din când în când, mi-o aruncă în faţă şi mă încrunt. Nu de alta, dar te-ai cam pleoştit de-o vreme încoace. Te ţine Christina pe tuşă sau ce? continuă să mă dojenească aspru şi de nu termină odată, mă văd nevoit să-i aplic câte-o corecţie, dar într-un fel are dreptate, sunt pe tuşă.

Olivia a fost ultima femeie pe care am băgat-o în pat şi ca să fiu sincer, de când sunt cu Christina nu mi-a mai trebuit nicio altă femeie, însă simt că înnebunesc dacă nu mi-o trag cât mai repede. Până acum n-am avut problema asta, însă de când sunt cu micuţa mea trebuie să rabd dacă vreau ceva. Fir-ar! Nici duşul rece nu prea îşi mai face efectul ca înainte. De câte ori o văd în pantaloni scurţi, imaginaţia mea o cam ia razna, dorindu-mi cu ardoare să o întind în locul în care suntem, fără să-mi pese că ne vede cineva sau nu, şi să fac dragoste cu ea până la epuizare.

— Să vezi ce tuşă îţi trăsnesc eu după cap, de nu termini odată acolo, urlu la el şi mă ridic în capul oaselor, îndrep- tându-mă mai apoi spre sala tehnică. Avionul pleacă în mai puţin de patru ore şi tu nu eşti gata? mă răstesc din nou la el şi aproape că reuşesc să-i dau una peste cap, însă glasul lui Dominic mă opreşte din a duce până la capăt sarcina.

— Augustin, la mine în birou. Acum! tună către mine nervos, făcându-mă să-mi strâng buzele de ciudă şi palmele în pumni.

Ce dracu mai e acum? De când mi-a dat vestea că şi-a găsit fiica, e într-o agitaţie continuă. Nici nu mai ştie pe ce să pună mâna, ce să facă, ce să nu facă, de abia

dacă mai doarme. Zici că e pierdut cu
totul, de parcă n-ar mai fi pe lumea asta

.Până şi Alyah e foarte îngrijorată de starea lui de sănătate. E predispus infarctului din cauza

problemelor pe care le are cu inima, iar situaţia devine tot mai gravă, de îndată ce se stresează din orice.

— Sper că o să termini cu totul până mă întorc, mârâi către Alex şi tot ce primesc de la el e un rânjet de parcă mi-ar spune *„ mai du-te dracului”*

îmi dau ochii peste cap şi ies din camera tehnică, îndreptându-mă acum spre biroul lui Dom. Nu ştiu ce are să-mi zică, dar sper că nu are treabă cu mine zilele astea, căci n-am de gând să anulez vacanţa pentru nimic în lume. Ajuns în dreptul uşii, îmi aşez mâna pe clanţă şi o deschid. Intru de parc-aş fi la mine acasă. Dominic pare destul de îngrijorat, în timp ce se învârte ca un titirez dintr-o parte în alta a încăperii, frecându-şi barba uşor crescută şi destul de adâncit în gânduri.

— Sunt aici. Ce voiai să-mi spui? îl întreb curios şi mă fac comod în scaunul din faţa mea, încrucişându-mi mâinile la piept.

— Vreau să o iei pe Christina şi să plecaţi pentru o vreme, îmi trânteşte vorbele pe nepusă masă şi rămân perplex.

— Dom! îl atenţionez şi-l observ, oftând.

— Nu-ţi face griji în legătură cu Emma, ea va fi plecată la Kyle toată săptămâna, cât despre toată treaba asta, ei bine, se pare că Emanuel s-a cam pus pe treabă şi a aflat că fiica mea trăieşte, continuă să-mi spună, punându-mă la curent cu tot ce se întâmplă.

— Aşa, şi? Ce treabă are Christina cu toate astea? îl întreb nedumerit ca într-un final să-mi pice fisa, de îndată ce-mi aduc aminte de faptul că atât fiica lui, cât şi Christina au acelaşi semn din naştere, fiind identic. E fiica ta, nu? continui să-i pun întrebări şi-l observ, închi/ându-şi ochii şi inspirând adânc pentru o secundă.Da, Augustin, Christina e fiica mea. Tocmai ce ani primit rezultatele ADN şi se confirmă că ea e fiica mea biologică, îmi mărturiseşte sincer şi încep să mă întreb cum de nu mi-am dat seama de asta până acum. Toate semnele sunt evidente, deşi avusesem o

bănuială că micuţa mea e fiica lui. De aceea vreau ca voi doi să plecaţi zilele astea din New York. Mă ocup eu de Emanuel şi de restul cu echipa, aşa că nu-ţi face griji, continuă să-mi vorbească şi încuviinţez scurt din cap că aşa voi face.

îmi închid ochii preţ de câteva secunde, amintindu-mi de cuvintele pe care mi le-a spus Christina în ziua aceea la paintball, chiar înainte de jocul propriu-zis. Cred că ceea ce a avut ea, nu a fost un coşmar aşa cum am crezut, ci o amintire din trecut.

— Ea ştie? îl aţintesc cu privirea, referindu-mă la Christina.

— încă nu, îmi răspunde prompt, aşezându-se în scaun şi-şi propteşte coatele pe birou, privindu-mă. Nici nu ştiu cum aş putea să-i spun, îmi mărturiseşte. Vreau să mă apropii cât mai mult de ea mai întâi, apoi să-i spun crudul adevăr. Nici Mărio nu ştie că sora lui trăieşte, poate e mai bine aşa, nu de alta, dar ştii bine cât de mult s-a învinovăţit pentru răpirea ei.

îmi amintesc destul de bine acele zile sau mai bine spus acei ani pentru că au fost câţiva - aproape patru mai exact - în care a început să se învinovăţească şi mai mult pentru că sora lui lipsea şi asta după ce mama lor şi-a luat viaţa. Eu şi Mărio am copilărit împreună, mai ales că părinţii noştri se cunosc de pe băncile facultăţii, devenind cei mai buni prieteni într-un timp relativ scurt.

— Oricum vreau să plec cu Christina în Santorini până în data de douăzeci, când e majoratul ei, îi dau vestea. Avionul pleacă în mai puţin de..., încep să spun, dar mă opresc.

Scot telefonul şi-mi arunc privirea în ecranul acestuia, verificând ceasul şi mă încrunt.

— în mai puţin de două ore jumătate plecăm, continui să-l pun în temă cu ceea ce vreau să fac şi mă ridic în capul oaselor.

— Sper să n-o răneşti, mă atenţionează Dom, ridicându-se în capul oaselor la rândul lui, ştiind foarte bine ce fel

de bărbat am devenit după moartea Evei. Nu de alta, **dar** chiar te iubeşte şi...

— Am rănit-o o singură dată de idiot ce-am fost, dar **o** iubesc al naibii de mult şi n-am de gând s-o fac să sufere din nou, îi mărturisesc sincer, întrerupându-l. A suferit destul, Dom. Fiica ta a suferit cât pentru noi toţi laolaltă şi totul i se datorează aşa zisului ei *„ tată* mă răstesc la el, fâcându-l să mă privească cu ochii cât cepele.

— Dacă s-a atins de ea..., mârâie nervos.

— Dacă s-a atins?! îl întreb mirat, întrerupându-i şirul de cuvinte. E puţin spus. Dom, fiica ta a fost bătută în cel mai crud mod, drogată ca apoi acea scursură imbecilă să vrea să-i curme viaţa, nu înainte de a o viola. Până şi ea mi-a spus că *„ tatăl"* ei a vrut să o omoare şi nu o singură dată, ci în repetate rânduri, continui să-i spun crudul adevăr, făcând ghilimele de rigoare la *„tata'* şi acum înţelege prin ce calvar a trecut fiica lui timp de doisprezece ani.

Dom pare din ce în ce mai pierdut. Observ cum se aşază în scaun cu ochii în lacrimi şi cu privirea în gol, simţindu-se tot mai rău şi asta nu-mi place. Inima lui nu cred că mai face faţă şi altor lovituri.

— Dom, îi pronunţ numele, văzându-l pierdut în suferinţa lui şi mă reped spre el.

ii cuprind trupul cu braţele şi-l ajut să se ridice din scaunul în care s-a proptit. îl întind uşor pe canapeaua din birou pentru a se linişti. Dau să mă ridic ca să-i aduc un pahar cu apă, dar mă simt oprit, de îndată ce-mi prinde mâna cu a lui, îndemnându-mă să-l privesc.

— Du-te după Christina şi plecaţi, acum! îmi ordonă încruntat. O să fiu bine, mă minte, dar ştiu că nu e aşa.

— Măcar lasă-mă s-o sun pe Alyah şi să o anunţ că mergi la ea, apoi îl sun pe Arman. Nu te pot lăsa singur aici, îi răspund vizibil tensionat, îngrijorându-mă mult pentru sănătatea lui.

Mi-a fost ca un tată în toţi aceşti ani, un mentor pe urmele căruia vreau să păşesc, de aceea nu pot să-l las şi să plec. îmi scot telefonul din buzunarul din faţă a blugilor,

formând în cele din urmă numărul lui Alyah. Duc telefonul la ureche şi aştept ca să-mi răspundă.

— *Augustin, s-a întâmplat ceva?* mă întreabă uşor nesigură, ştiind că o apelez doar în cazuri de urgenţe, ca acum.

— Am să-l trimit pe Arman cu Dominic la tine, o anunţ, privindu-l în continuare pe Dom. Are nevoie de odihnă şi nu-l lăsa în niciun caz să facă ceva necugetat, o rog.

— *Iar s-a simţit rău?* mă întreabă îngrijorată.

— O să-ţi explice el totul când ajunge, deşi cred că în mare parte cunoşti deja povestea, e tot ce-i mai spun şi închid telefonul, în timp ce privirea mea îl fixează în continuare pe Dominic.

Acesta îşi deschide buzele, imediat după ce şi le umezeşte cu limba, dorindu-şi să-mi vorbească, dar nu îl las.

— Nici nu mă gândesc, i-o trântesc. Echipa se va ocupa de tot, iar tu nu vei ridica un deget. Cât despre Christina, nu-ţi face griji. Voi avea eu grijă de ea şi-ţi promit că nu-i va lipsi absolut nimic, îl asigur de tot şi-l observ, încuviinţând scurt din cap.

— Cum o vei scoate din ţară? mă întreabă nedumerit. Mama ei..., începe să spună, dar se opreşte. Inspiră adânc şi continuă ce a început să-mi spună. Maryse n-o s-o lase, mai ales că încă e minoră, iar eu nu pot să-i aprob ieşirea. Practic nu sunt tatăl ei, îmi vorbeşte pe un ton trist şi-şi aţinteşte privirea spre tavan.

— Am rezolvat deja şi asta, îi spun sigur pe mine, citind mesajul de la Alex, cum că totul e gata.

— Cum? mă întreabă curios de nedumerit.

Inspir adânc şi aproape că-mi vine să zâmbesc la cum va arăta buletinul ei acum. Andy poate fi un nemernic şi un fustangiu înnăscut, însă ideea pe care mi-a dat-o e destul de bună

— .L-am pus pc Alcx să-i modificc atât vârsta, cât şi nu mele dc familie în ha/a de date, ffccându-i un nou buletin Aşa nu va mai fi o problemă când vom ajunge la aeropon şi o să ne verifice actele. Practic ca e soţia mea acum, ii servesc vestea pe nepusă masă, dar ştiu că e doar temporar.

N-am de gând să-i explic lui Maryse vrute şi nevrute, **că** vreau să o scot pe Christina din ţară şi să o duc în Santorini timp de patru zile, ci pe undeva aproape doar ca să nu-şi facă griji şi să nu urle la mine, deşi nu e în măsură să facă asta. Nu are niciun drept, mai ales la felul în care s-a comportat cu micuţa mea.

Mă uit în continuare spre Dominic, care-mi zâmbeşte ca un idiot, neînţelegând ce-i trece acum prin cap, dar puţin îmi pasă de asta, cât îmi pasă de sănătatea lui, dar şi de fiica încăpăţânată pe care o are. îi seamănă leit până şi la caracter. Duc telefonul la ureche, în timp ce acesta sună şi dc îndată ce nebunul de la celălalt capăt îmi răspunde, spun:

— Ai face bine ca în cinci minute să fii la Dominic în birou, ca după aceea să-l duci la Alyah acasă, mârâi către Arman şi-l aud mormăind un fel de *„ du-te naibii!”* apoi îmi închide telefonul în nas.

Grozav! Toată lumea e cu susul în jos azi, enervându-mă pe mine, de parcă nu am destule pe cap. Verific din nou telefonul şi constat că mai avem la dispoziţie cam o oră şi jumătate să ajungem la aeroport şi mai trebuie să trec să o iau şi pe Christina. Fir-ar! încep şi umblu de colo-colo ca un tolomac, verificând ceasul şi aşteptându-l pe Arman să apară, dar zici că în ciudă îmi face toată lumea şi numai nu mai vine.

Du-te! îmi captează atenţia glasul lui Dominic. Nu mai sta, pleacă! se răsteşte la mine şi încuviinţez scurt din cap că aşa voi face. O să fiu bine, doar pleacă după Christina odată şi ieşiţi naibii din ţară, continuă să urle la mine şi fac întocmai cum mi-a spus, îndreptându-mă spre ieşirea din birou.Ajuns în dreptul uşii, mă întorc spre Dom preţ de câteva secunde, asigurându-mă că e bine apoi dau să ies, însă mă trezesc cu o uşă direct în faţă, servită de nimeni altul decât Arman.

— Frumoasă sincronizare, mârâi printre dinţi către acesta şi-mi masez nasul.

— Nu e vina mea că te-ai pus în faţa uşii, mârâie. Nu am puteri cu raze x ca să văd prin ea, mi-o aruncă în faţă şi mă încrunt, ieşind într-un final din biroul lui Dominic, bolborosind vrute şi nevrute la adresa lui Arman.

Cretinii ăştia mă scot din minţi şi tocmai azi şi-au pus în gând s-o facă. Mă îndrept cu paşi grăbiţi spre sala tehnică, în timp ce gândul îmi zboară la Christina şi odată ajuns în dreptul lui Alex, mă opresc.

— Aici ai tot ce-ţi trebuie, îmi înmânează un plic. Dacă e ceva, doar dă-mi un mesaj şi se rezolvă, e tot ce mai adaugă, întorcându-se la treaba lui.

Deschid plicul şi scot actele, aţintindu-mi privirea spre buletinul micuţei mele şi citesc numele scris pe el. *Christina Ximena Ozera*, murmur în sinea mea şi zâmbesc, gândindu-mă la ce faţă va face când îşi va vedea noul buletin. Bag actele înapoi în plic şi ies din camera tehnică, şi implicit din tot sediul, îndreptându-mă spre maşina parcată pe aleea din faţa clădirii. Odată ajuns în dreptul maşinii, deschid portbagajul şi verific din nou bagajele pe care le vom lua în călătorie, asigurându-mă că totul e cum vreau eu să fie. Gândul îmi zboară din nou la micuţa care mi-a dat viaţa peste cap şi oftez. întotdeauna mi-am dorit să o cunosc pe fiica lui Dominic, în adevăratul sens al cuvântului, însă cine ar fi crezut că ea e sub nasul meu în tot acest timp. Şi încă cum am mai cunoscut-o, gustând la propriu din ea. îmi prind buza de jos între dinţi, cu cât gonesc pe străzile oraşului, cu

gândul la ziua în care ea îşi va doborî barierele şi mi se va dărui cu totul.

Când se va întâmpla asta, din ziua sau seara aceea o voi iubi aşa cum poate nu am iubit vreo altă femeie, făcând-o să se simtă specială în toate privinţele, pentru că doar ea a reuşit să-mi stăpânească demonii, aşa cum altele n-au reuşit în toţi aceşti ani. Apăs ambreiajul, schimb viteza şi accelerez, apăsând pedala până în pământ şi în mai puţin de douăzeci de minute ajung la destinaţie. Parchez pe aleea din faţa casei lui Maryse şi a lui John. Scot cheile din contact şi deschid portiera. O trântesc în urma mea şi mă îndrept cu paşi grăbiţi spre intrarea principală a casei. Bat de câteva ori în uşa de lemn masiv şi aştept, în timp ce verific din nou ceasul şi constat că mai este doar o oră până când avionul să decoleze. Se aude brusc scârţâitul specific uşii de lemn, aceasta se deschide şi îmi întorc privirea în spate, dând peste Maryse care mă priveşte îndelung.

— Ai venit să o vezi pe Christina? mă întreabă, spărgând liniştea dintre noi.

Starea ei de spirit îmi oferă senzaţia că ceva s-a întâmplat, însă nu ştiu ce anume, dar sper ca micuţa mea să nu fi păţit nimic şi nici Emanuel să nu o fi găsit, altfel nu ştiu de ce sunt în stare să fac. încerc să mă calmez, apoi îmi deschid buzele, de îndată ce le umezesc cu limba.

— Nu! îi răspund scurt. Am venit să o iau cu mine, e singura informaţie pe care i-o dau şi încerc să intru, nu de alta, însă timpul e destul de limitat, dar mă opreşte.

— Nu ştiu ce intenţii ai cu fiica mea, dar dacă păţeş...

— Cred că ştim amândoi că nu eşti în măsură de a-mi ţine predici sau vrei ca secretul tău să iasă la iveală? o ameninţ, fiind presat de timp şi nu vreau să-i dau prea multe explicaţii. Ar fi de prisos.

Mă priveşte cu ochii cât cepele, înghiţind în sec şi cred că tocmai am atins o coardă sensibilă, ceea ce mă încântă. Clipeşte des şi-şi ia postura de om serios, ca şi cum nimic nu o afectează, dar nu ştiu pe cine vrea ea să ducă cu zăhărelul, căci pe mine nu are cum. Sunt chiar curios cum o va scoate la capăt acum.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, mi-o trânteşte în faţă, fă- cându-mă să zâmbesc, în timp ce îi observ intens starea.

— Amândoi ştim că minţi, aşa că lasă prefăcătoria că nu ţine. Ştiu din surse sigure că nu eşti mama biologică a Christinei, i-o întorc aspru printre dinţi.

Aceasta se dă cu un pas mai în spate privindu-mă destul de speriată, încât nu ştie cum să riposteze. După felul în care tremură, mai mult ca sigur îi este frică de reacţia Christinei, nu de a mea sau a altora.

— D-de... u-unde ştii? mă întreabă, bâlbâindu-se, în timp ce se joacă nervoasă cu degetele.

— Nu contează asta acum, vei afla mai multe pe parcurs, între timp eu mă duc după Christina. Unde e? o iau tare şi o observ tresărind.

— În curtea din spatele casei, se joacă cu..., îmi spune şi mă îndrept spre micuţa mea, întrerupându-i lui Maryse discursul.

Puţin îmi pasă de ce mai are de spus. Tot ce vreau e să o iau pe Christina de aici şi să plecăm, de preferat, înainte ca lucrurile să degenereze. Emanuel o caută doar ca să-i facă rău lui Dominic şi implicit şi mie.

Ajuns în curtea din spate, mă opresc în prag şi mă uit preţ de câteva minute la imaginea din faţa mea. Felul în care Christina se joacă cu cel mic, mă face să mă uit într-un mod ciudat la ea, imaginându-mi lucruri la care până acum nici nu mi-a stat capul. Zâmbetul ei e de milioane, în timp ce-l ridică pe cel mic în aer şi se joacă în continuare cu el, făcându-l să râdă cu poftă. înaintez cu paşi lenţi spre cei doi şi le captez atenţia, de îndată ce mă las pe un genunchi în faţa lor.

— Hei! mă salută şi îmi zâmbeşte. S-a întâmplat ceva? mă întreabă nedumerită de faptul că nu îi răspund şi tot ce pot să fac e să mă uit în ochii ei, destul de pierdut.

De ce în momentul acesta îmi doresc ca ea să fie cea care îmi va purta copiii în pântec? mă întreb în sinea mea. Scutur uşor din cap, revenindu-mi în simţuri.

— Nu s-a întâmplat nimic, doar că mă uimeşte felul în care te comporţi cu un bebeluş, chiquita, îi spun şi-i zâm- besc. Nu te-am mai văzut până acum.

—îmi plac copiii, Augustin şi din moment ce nu am **o** soră sau un frate, m-am gândit să alin puţin din suferinţa celor mici care sunt singuri la părinţi, îmi răspunde şi mă întreb dacă ar şti că, de fapt are un frate, fix pe idiotul care s-a dat la ea, oare cum va reacţiona când va afla? Aşa că m-am făcut babysitter chiar dacă a fost pentru o perioadă scurtă de timp, dar sper ca într-o bună zi să am ocazia de a aduce pe lume o bombonică ca aceasta, continuă să-mi vorbească cu un zâmbet pe buze, privind spre mititelul din braţele ei.

Mai mult ca sigur va fi o mamă minunată. Oftez prelung, îmi umezesc buzele cu limba şi odată revenit în toate simţurile mă uit la ceas.

— Trebuie să plecăm.

îşi întoarce privirea nedumerită spre mine şi dă să-mi vorbească, dar i-o iau înainte şi vorbesc eu în locul ei.

— O să plecăm într-o vacanţă împreună, doar noi doi, timp de patru zile, o pun la curent cu ceea ce urmează să facem şi mă ridic, întinzându-i mâna ca să o ajut să se ridice. Vino! o îndemn.

— Augustin, îmi pronunţă numele atât de suav, ridicân- du-se în capul oaselor, prinzându-mă de mână, cu cel mic încă în braţele ei.

Să fiu al naibii dacă nu-i stă bine cu un bebeluş în braţele sale, iar ei doi lângă mine. Fir-ar! Scutur frenetic din cap a doua oară, revenindu-mi din ce gânduri s-au năpustit asupra mea şi o trag după mine, dar mă opreşte.

— Augustin, nu mi-am pregătit nimic. Nici nu ştiu ce trebuie să-mi iau şi mamei..., începe să vorbească pe nerăsuflate, dar o opresc din a continua să turuie cuvintele destul de speriată, punându-mi un deget peste buzele ei.

— Am pregătit eu totul, nu-ţi face griji. Cât despre mama ta, nu are nimic împotrivă, o asigur de tot şi ştiu sigur că Maryse nu-şi va bate gura, încât s-o oprească pe Christina din a veni cu mine şi asta din cauza secretului pe care-l ştiu.

O privesc blând şi-i iau chipul între palmele mele făcute căuş şi îi sărut buzele, ce de mult mi-am dorit să o fac, dar

suntem cam presaţi de timp şi trebuie să ne mişcăm repede dacă vrem să prindem avionul. Oftează.

— Cât avem la dispoziţie până să plecăm? mă întreabă şi încerc să-mi dau seama ce vrea să facă.

— În jur de jumătate de oră, poate patruzeci de minute. Nu mai mult, îi răspund.

— Şi tu acum îmi spui? se alarmează şi e aşa drăguţă când e nervoasă şi speriată. Lasă-mi cinci minute şi revin, îmi spune şi mi-l pune pe cel mic în braţe, apoi o ia la pas alergător spre intrarea în casă, dar se opreşte în prag. E cald unde mergem?

— Foarte, îi răspund şi zâmbesc, în timp ce mă îndrept spre ea.

Christina dispare cu totul în casă, iar eu mă îndrept spre living ca să-i las lui Maryse pe cel mic. O găsesc pe Maryse destul de plânsă, dar cu John lângă ea, captându-le atenţia, imediat ce mititelul din braţele mele rosteşte *„ mama „*

— Am să-i spun tot adevărul, dar am nevoie de timp, îmi cere Maryse, acum că a ajuns în dreptul meu şi-l ia pe cel mic din braţele mele, ocrotindu-l.

— Sper să fie repede şi nu o spun doar aşa ca să mă aflu în treabă, ci pentru că sunt persoane destul de periculoase care au aflat deja de existenţa ei şi nu e tocmai bine, le dau vestea. Se vor folosi de asta şi vor face numai rău, aşa că, gândeşte-te bine înainte să-i pui din nou viaţa în pericol, îi spun totul pe nerăsuflate, dar nu mai continui, căci paşii Christinei se aud pe scării în jos.

— Sunt gata, îmi spune, respirând greoi şi cred că s-a mişcat cu viteza luminii de gâfaie acum. Cu Azazel şi Azriel ce fac? mă întreabă deodată, privind în jos spre pufoşeniile care dau voioase din codiţă.

— Nu-ţi face griji. O să vină Henry după ei şi va avea grijă să nu le lipsească nimic până ne întoarcem, îi răspund cu un zâmbet pe faţă apoi mă întorc către Maryse şi John. Noi plecăm, e tot ce le mai spun.

îmi împletesc degetele cu ale micuţei mele, îi iau bagajul făcut între degete şi ieşim din casă, îndreptându-ne acum spre maşină. De îndată ce ajungem în dreptul

acesteia, deschid portbagajul, în timp ce Christina se face comodă în scaunul pasagerului şi aşez bagajul făcut în grabă, în el, ca mai apoi să-l închid la loc şi mă urc şi eu în scaunul şoferului. Mă întorc puţin în spate şi iau plicul cu actele de pe banchetă, punându-l în braţele micuţei mele şi revin cu pri- virea în faţă. Bag cheia în contact şi pornesc în trombă spre aeroport. Deja suntem în întârziere.

— Ce e asta? mă întreabă nedumerită, în timp ce desface plicul şi începe să scoată conţinutul acestuia.

— Sunt actele de care avem nevoie la aeroport, îi răspund şi-mi întorc privirea spre ea, observându-i reacţia, acum că ajunge la buletinul său şi-l priveşte îndelung.

— Stai, dar acesta nu e..., ci e..., încearcă să vorbească, dar parcă şi-a înghiţit cuvintele şi într-un final îşi întoarce privirea şocată spre mine. A-Augustin! zâmbesc de îndată ce-mi pronunţă numele, bâlbâindu-se şi ştiu sigur că nu şi-a văzut numele de familie în dreptul numelui ei, ci numele meu de familie.

îmi întorc privirea înainte şi apăs ambreiajul, schimb din nou viteza şi accelerez, ajungând în mai puţin de cincisprezece minute în faţa aeroportului şi parchez în dreptul lui Andy şi a lui Happy, care ne aşteaptă de ceva vreme.

— V-aţi oprit pentru un „ *mic dejun* „ mai de amiază sau ce mama naibii aţi făcut? se răsteşte Andy la noi destul de amuzat şi-mi vine să-l pocnesc, dar îmi reprim această dorinţă din simplul fapt că suntem în întârziere.

Deschid portbagajul şi scot bagajele din acesta, aruncân- du-i-le lui Andy în braţe pentru a le duce la cală. Iau plicul cu actele şi pe Christina de mână şi ne îndreptăm cu paşi grăbiţi spre avionul care încă nu a decolat.

— Trecem repede de check-în fără probleme şi ne îndreptăm în pas alergător spre terminalul cu numărul E5. Ne urcăm în avion chiar în ultima secundă şi ne ocupăm locurile de pe bilet, unul lângă altul şi o las pe Christina la geam.Eşti bine? o întreb într-un târziu, întorcându-mi privirea spre micuţa mea şi-i strâng uşor mâna, captându-i atenţia.

— Da, doar că n-am fost niciodată cu avionul şi mi-e frică puţin, îmi mărturiseşte sincer şi-i cuprind faţa în palme.

îmi presez buzele de ale ei şi i le sărut prelung, gustându-le intens, căci vreau să-i mai iau gândul de la zbor şi să o liniştesc. Nu ştiu de câte minute o sărut, dar nu i-aş mai da drumul.

— O să fie bine, ai să vezi, o asigur şi o observ încuviinţând scurt din cap.

Se aşază comod în scaun, la fel fac şi eu şi aşteptăm ca avionul să pornească. Privesc în continuare, fascinat, fiinţa ce a intrat în viaţa mea ca un hop şi în acest moment pot să mă declar cel mai norocos bărbat din lume. Ea mi-a arătat că se poate şi altfel, doar că trebuie să ai răbdare pentru ca totul să fie într-un final aşa cum vrei, iar sufletul tău să se simtă din nou împlinit. îmi strânge mâna. Avionul se pune în mişcare şi începe să inspire şi să expire profund, încercând să se liniştească. îmi pun cealaltă mână peste mâna ei şi o mângâi, încercând să o asigur că totul va fi bine şi că nu are de ce să-şi facă griji, apoi îi duc mâna spre buzele mele şi o sărut delicat, simţind-o liniştindu-se treptat.

***

— Christina, micuţa mea! spun către ea, încercând să o trezesc, în timp ce îi mângâi obrazul cu degetele. Am ajuns, continui să-i vorbesc, de îndată ce-şi deschide ochii şi mă priveşte somnoroasă.

— Da? mă întreabă nedumerită şi zâmbesc în continuare. Cât am dormit? Mai mult ca sigur am dormit ca o ciudată, continuă să vorbească, aşezându-se mai bine în scaun.

Măcar eşti o ciudată frumoasă, o tachinez, făcând-o să se îmbufneze ca un copilaş şi îi zâmbesc. Vino, trebuie să coborâm.Ne ridicăm în acelaşi timp şi ne îndreptăm spre ieşirea din avion, nu înainte de a ne lua bagajul de mână care conţine actele noastre. Afară soarele a cam dispărut de pe cer şi când verific ceasul, constat că e nouă seara şi avem la dispoziţie doar o oră ca să ajungem la vapor. Grăbesc puţin pasul, trăgând-o pe Christina după mine şi ne îndreptăm spre check-în pentru a ne lua bagajele de la cală. Terminăm cu tot ce trebuie, ieşim din aeroport şi ne îndreptăm spre maşina care ne aşteaptă de câteva minute bune.

— De ce ne grăbim aşa? mă întreabă Christina deodată, gâfâind. Parcă ai spus că am ajuns, mă dojeneşte într-un fel şi zâmbesc.

— Da, am ajuns, îi răspund. Dar suntem în Atena, însă noi trebuie să ajungem pe insula Santorini. De aceea trebuie să ne grăbim puţin ca să luăm feribotul înainte să plece din port fără noi, o anunţ şi-i deschid portiera.

Mă îndrept spre spatele maşinii şi aşez bagajele în port-bagaj, Tymon închizând uşa şi mă urc lângă Christina, pe bancheta din spate şi o trag în braţele mele.

— Noi suntem în Grecia? tresare Christina, înghiţind în sec şi cred că doar acum şi-a dat seama de asta.

— Surpriză! zâmbesc în continuare, chiar dacă ei nu-i vine să creadă şi o trag din nou în braţele mele, în timp ce maşina goneşte în trombă pe străzile Atenei.

Pe ultima sută de metri ajungem şi noi în port, iar acum stăm la coadă, în spatele unui tir ca să putem urca pe feribot. Christina se face şi mai comodă pe bancheta din spate, cât timp aşteptăm ca să urcăm şi spune:

— Eşti complet nebun, mă dojeneşte şi râd. Nu-mi vine să cred că m-ai adus tocmai în Grecia, continuă să-şi mişte gura aia senzuală, făcându-mă să vreau să i-o închid de tot.

Aşa că, fără să mai stau prea mult pe gânduri, îi revendic buzele şi o sărut cu patos apoi ne despărţim şi-i iau mâna într-a mea. Mă abţin cu greu să nu-i rup hainele la

propriu de pe trupul ei senzual şi să facem dragoste aici în maşină. Trebuie să o las pe ea să mi se dăruiască de una singură, iar eu să mă controlez cât pot de bine. Nu suntem deloc singuri, ci înconjuraţi de prea multă lume. După cinci minute de aşteptat, tirul din faţa noastră se pune în mişcare şi noi după el, însă glasul alarmat al micuţei mele, mă readuce în simţiri - dintre gândurile nebune pe care le am - şi mă uit înainte. Plăcuţele feribotului, care acum câteva minute erau apropiate, acum sunt depărtate, în timp ce maşina înaintează.

— Augustin, o să cădem, groaza din glasul ei spune totul. De ce nu se apropie la loc? Nu vreau să mor, continuă să-mi vorbească de-a dreptul speriată.

— Nu o să murim, încerc să o calmez, dar nu prea reuşesc.

E mult prea speriată. O trag în braţele mele ca să o calmez, în timp ce Tymon urcă cu grijă pe feribot şi opreşte maşina într-un loc sigur.

— Poţi să-ţi deschizi ochii, e totul în regulă acum, îi şoptesc la ureche.

îşi ridică ochii din pieptul meu şi mă priveşte ca un căţeluş ce face ochii mari spre tine, doar ca să îl alinţi.

— Nu e amuzant, mă dojeneşte, lovindu-mă cu pumnii ei micuţi în piept şi zâmbesc în continuare. Pentru un minut chiar am crezut că vom pica, răsuflă uşurată după care se mai calmează puţin, în timp ce se aşază pe banchetă şi-şi freacă faţa cu palmele. Eu m-am speriat de moarte şi ţie îţi vine să râzi? se îmbufnează şi eu râd şi mai tare. Uf, îmi vine să te iau la bătaie.

— Oh, micuţa mea! Ai timp să mă baţi în aceste patru zile cât stăm aici, o dojenesc cu subînţeles şi mă trezesc cu o privirea urâtă din partea ei.

Oftează profund şi îşi închide ochii.

— îmi pare rău! glasul ei stins mă cam nedumereşte şi nu înţeleg ce s-a schimbat într-o secundă, pe când acum două secunde voia să-mi tragă o mamă de bătaie, în timp ce se joacă nervoasă cu degetele.

— Pentru? o îndemn să mă privească, prinzându-i chipul între degetele mele şi-i întorc privirea spre mine.

— Ştiu că vrei ceva mai mult decât un sărut şi o mângâiere, însă tot ce fac e să pun paie pe foc, refuzându-te de prea multe ori şi deja asta mă duce cu gândul că...

— Prefer să aştept decât să mă duc la o altă femeie, o întrerup pentru că ştiu foarte bine ceea ce urmează să-mi spună.

N-am de gând să merg la o altă femeie ca să-mi satisfac nevoile carnale, doar pentru că micuţa mea nu se simte pregătită să mi se dăruiască. Pentru un bărbat e destul de josnic, făcând lucrul acesta aşa cum este şi pentru o femeie care merge la altul, doar pentru că bărbatul de lângă ea nu-i mai oferă ceea ce trebuie în dormitor. Când iubeşti faci sacrificii, chiar şi compromisuri dacă trebuie, doar ca relaţia cu cel iubit să fie bine şi să evolueze prin comunicare şi încredere, altfel totul se duce pe apa sâmbetei şi rămâi cu ochii în soare când altul îţi iubeşte femeia aşa cum tu nu ai fost în stare.

— Te iubesc, micuţa mea. Aşa că voi aştepta cât trebuie, îi spun, privind-o în ochi.

— Cât? mă întreabă revoltată şi cred că e cam nervoasă pe ea însăşi, din simplul fapt că nu poate să-mi dăruiască ceea ce vreau, încă de când am cunoscut-o. Poate o să realizezi în aceste zile că sunt doar defectă şi că nu sunt bună pentru tine, cuvintele ei nesigure mă îndeamnă grav să-i tăbăcesc fundul doar pentru că vorbeşte numai prostii.

— Nu eşti defectă, eşti doar diferită şi asta te face perfectă şi mult prea bună pentru mine, îi mărturisesc. Dar sunt al dracului de egoist şi n-am de gând să-ţi dau drumul, aşa că te voi aştepta cât trebuie, dar îţi promit un singur lucru: de îndată ce îţi vei doborî barierele şi mi te vei dărui cu totul, am să te iubesc, făcându-te a mea ca şi cum ar fi pentru prima dată. Nu ai scăpare, micuţo, îţi promit asta, îi spun totul pe nerăsuflate şi e o promisiune de care am de gând să mă ţin.

Clar am s-o fac. Mă priveşte cu ochii mari şi tot ce pot să fac e să-i zâmbesc. îmi presez buzele de ale ei şi o sărut,

în timp ce braţele mele se încolăcesc în jurul trupului său micuţ, trăgând-o mai aproape.

— Te iubesc, îmi şopteşte peste buze, despărţindu-ne din sărut şi-mi înlănţuie trupul cu braţele ei mici.

— Şi cu te iubesc, micuţo.

ii sărut scurt creştetul şi ne facem şi mai comozi pe ban- chcta din spate, privind cerul înstelat prin trapa de deasupra maşinii.

♦♦♦

Razele soarelui se simt tot mai mult pe chipul meu şi realizez că e deja dimineaţă. Deschid ochii şi privesc cerul de un portocaliu deschis. Scot telefonul din buzunarul din faţă al blugilor şi verific ceasul, constatând că e deja ora cinci dimineaţa şi tot ce mai avem, sunt două ore până la destinaţie. Mă fac comod pe bancheta din spate, întinzându-mă şi o simt pe micuţa mea fâstâcindu-se lângă mine.

Nici nu ştiu când am adormit după discuţia pe care am avut-o aseară cu ea, însă nesiguranţa din glasul ei, îmi dă de înţeles că trebuie să-i câştig încrederea şi asta o pot face doar aşteptând-o şi înţelegând-o. Sunt destul de matur să-i înţeleg nevoile, nu sunt un adolescent plin de hormoni excitaţi. Privesc în continuare prin parbriz răsăritul superb din faţa mea şi oricât de mult aş vrea să o mai las să doarmă, nu vreau ca ea să rateze asta.

— Christina, îi pronunţ numele şi tot ce primesc e un *„hm”* şi zâmbesc. Trezeşte-te, micuţo!

— Mai lasă-mă cinci minute, mormăie cu faţa în abdomenul meu - trebuie să recunosc că e aşa adorabilă în momentul de faţă.

încep să-i mângâi chipul cu degetele, făcând-o să se trezească treptat şi de îndată ce-şi deschide ochii, o întâmpin cu un zâmbet şi o îndemn să se ridice şi să privească prin parbriz. Ochii ei se măresc. Deschide portiera şi iese cu totul din maşină, făcând şi eu întocmai. Mă duc în spatele maşinii, amintindu-mi de faptul că în portbagaj sunt câteva sticle de apă şi mâncare pe care Tymon le-a cumpărat înainte de a veni să ne ia. Deschid uşa şi iau două sandvişuri şi două sticle de apă şi mă îndrept spre locul în care micuţa

mea priveşte răsăritul, sprijinita de barele de fier. Îi aşe? sticla de apă şi un sandviş în faţă. O aud căscând în palme, apoi mi le ia din mână şi începe să le savureze.

— Cine ar fi crezut că poţi fi şi romantic, căldura cuvintelor ei e ca un cântec pentru inima mea, care se pare că se dezgheaţă şi mai ia o muşcătură din sandvişul din mână, în timp ce-şi întoarce privirea spre mine.

— Ţi-am spus că sunt plin de surprize, micuţo! îi fac jucăuş din ochi şi mă postez în spatele ei, acum că am terminat cu sandvişul şi-i înlănţui trupul cu braţele, privind amândoi spre răsăritul superb din faţa noastră.

Sper ca aceste zile să ne apropie şi mai mult, încât să-i pot câştiga încrederea pentru că-mi simt sufletul din ce în ce mai viu, iar demonii care mi-au călăuzit viaţa până în acesi moment, au ajuns să iubească acest înger pur, dorindu-ş; să nu-i mai dea drumul. După încă două ore de mers cu feribotul, ajungem la destinaţie: insula Santorini. Un loc superb care te acaparează în doar câteva secunde, făcându-te să-ţi doreşti să nu mai pleci. Mă aşez pe bancheta din spate, trăgând-o pe Christina în braţele mele, în timp ce Tymon coboară cu mare atenţie din feribot. Odată ce roţile maşinii ating drumul pavat cu pietre de diferite mărimi, ne îndreptăm spre hotelul Gizis din capitala Fira, acolo unde este căsuţa pe care am închiriat-o pentru noi doi.

— E atât de superb, glasul Christinei îmi captează atcn ţia, în timp ce priveşte oraşul în care suntem. Atât de superb, încât mă face să vreau să nu mă mai întorc, îmi mărturiseşte şi pot spune că o înţeleg.

— Cum aşa? o întreb puţin curios.

Câteodată îţi mai doreşti şi o fiirâmă de linişte, nu doar furtună, îmi răspunde şi cred că e cu gândul departe Şi pentru ce ai mai vrea să le întorci? mă întreabă şi într-un fel are dreptate.Pentru ce anume ţi-ai mai dori să te întorci într-un k* care ţi-a adus numai suferinţă, nu fericire? Realizezi că toi ce simţi e nevoia de linişte, de ceva care să-ţi umple sufletul şi inima cu lumina de care ai nevoie, uitând

efectiv de perioada în care pur şi simplu erai într-o cădere continuă.

— Pentru cei care te iubesc, îi răspund şi-mi îndrept privirea spre ea. Nu te-ai întoarce nici pentru mine? o întreb cu o nesiguranţă în suflet şi e pentru prima dată când simt acea durere, aşteptând ca ea să-mi răspundă.

Privirea ei caldă îmi străpunge sufletul şi inima, iar aşteptarea e ca o lovitură continuă ce adânceşte durerea.

Deodată îmi simt obrazul mângâiat de degetele ei fine şi mă trezesc cu ea încălecându-mi la propriu talia, privin- du-mă adânc în ochi.

— Atâta timp cât nu mă transformi în scrum, am să mă întorc pentru tine, îmi răspunde sincer şi-mi revendică buzele, sărutându-mă cu o foame pe care n-am mai întâlnit-o la ea până în acest moment şi pot să spun că-mi place al dracului de mult.

îi înlănţui trupul cu braţele şi-mi trec mâinile peste spatele ei. Cobor furtunos spre fundul său bombat şi-l strâng cu putere între palmele mele. Geamătul pe care îl lasă să-i scape îmi spune că e mai pregătită să mi se dăruiască, decât cred eu că e, chiar dacă aseară spunea cu totul altceva.

— Am ajuns, domnule! glasul lui Tymon ne atrage atenţia şi ne oprim brusc.

Felul în care micuţa mea îşi muşcă buza de jos, în repetate rânduri, mă face să zâmbesc cu gura până la urechi şi cred că tocmai s-a ruşinat. O ajut să-mi descalece talia şi să se aşeze pe bancheta din spate, în timp ce-mi simt blugii cam strâmţi pe mine. Fir-ar! încerc să-mi reprim toate impulsurile de a sări pe ea şi deschid portiera şi cobor din maşină, îndreptându-mă spre portbagaj. Scot bagajele din acesta, în timp ce Christina coboară şi

rămâne preţ de câteva minute, uitându-se prelung la priveliştea ce ne înconjoară. Fira este capitala insulei Santorini, iar noi suntem pe coasta acesteia, într-un sătuc numit Imerovigli, iar hotelul Gizis e unul dintre cele mai frumoase hoteluri de pe coastă. Aici urmează să stăm în aceste zile, într-o căsuţă doar a noastră

— .îţi place? o întreb, de îndată ce ajung în dreptul ei şj zâmbesc.

— Vrei să spui că...? dă să mă întrebe dacă aici vom sta. dar parcă şi-a cam pierdut cuvintele pe drum, căci a muţit de tot. Doamne, e atât de...

— Vino! o îndemn să mă urmeze, în timp ce înaintez spre intrarea în hotel şi mă opresc, întorcându-mă în spate. Ce faci acolo? o întreb, văzând că nu s-a clintit nici măcar un milimetru. Ai prins rădăcini printre pietre sau ai de gând să-ţi mişti fundul acela sexy încoace? o dojenesc şi dacă nu se mişcă de unde îi acum, jur că am s-o iau pe sus şi o bag cu forţa înăuntru.

— Nu mă laşi nici să mă uit prin împrejurimi, maimuţoi ce eşti! mi-o trânteşte pe nepusă masă şi înaintează spre mine cu braţele încrucişate la piept.

— Maimuţoi, ha? o întreb amuzat şi o plesnesc puternic peste fund, acum că c în dreptul meu, flcând-o să-şi înghită la propriu cuvintele ce urma să mi le adreseze. Tura viitoare maimuţoiul ăsta..., spun arătând către mine,... n-o să mai fie aşa blând cu fundul tău, o ameninţ jucăuş, în timp ce-şi freacă locul vătămat cu palmele şi-mi aruncă o privire urâtă. Intri sau te bag eu cu forţa? o întreb, zâmbindu-i pervers. O observ, dându-şi ochii peste cap în sensul ***„ai*** *vrea* ***tu*** *„* şi intră în hotel cu mine pe urmele ei.

După ce dăm toate datele cu privire la căsuţa noastră, ne îndreptăm spre aceasta. Ajunşi, o las pe Christina să intre prima. Căsuţa pe care am ales-o nu e foarte mare, aşa că odată intrat dai într-un mic hol, apoi în livingul destul de spaţios amenajat cu o canapea, o măsuţă în faţa acesteia, două fotolii, iar în dreapta se află o mică bucătărie echipată cu tot ce-ţi trebuie. Dormitorul se află în partea stângă a căsuţei împreună cu baia echipată şi aceasta cu tot ce ai nevoie. Dormitorul în sine e amenajat cu un dulap în perete, măsuţă de toaletă, un pat imens prevăzut cu baldachin şi foarte multe perne, iar în faţa lui se află o mică canapea cu vedere spre terasa spaţioasă, amenajată şi aceasta cu două şezlonguri, o canapea albă cu măsuţă în faţă şi, bineînţeles, piscina proprie.

Deasupra căruia este prevăzută o saltea cu câteva perne într-un capăt al acesteia şi ca totul să fie complet,

terasa este îngrădită între doi pereţi imenşi şi acoperită pe jumătate, dar cu o privelişte deschisă spre mare. Las bagajele jos şi mă apropii de micuţa mea afurisită - care acum e pe terasă - şi-i înlănţui trupul cu braţele, plasându-mi buzele pe linia pulsului de pe gâtul ei.

— E atât de..., încearcă să-mi spună, dar cred că aducând-o în locul acesta superb, tocmai i-a pierit tot graiul.

Cred şi eu. Un loc ca acesta te face să uiţi de toate grijile. Se întoarce cu privirea spre mine şi mă ia din nou prin surprindere, prinzându-mi tricoul în pumnii ei micuţi. Mă trage spre ea şi îşi lipeşte buzele de ale mele, sărutându-mă destul de pasional. Şi le mişcă încet, introducându-şi din când în când limba în gura mea. Gesturile ei cred că prevestesc ceva.

— Dacă continui să mă iei prin surprindere în felul acesta, mai mult ca sigur vom rămâne fără haine până la urmă, mârâi pervers către micuţa mea şi tot ce primesc de la ea, e o privire inocentă de parcă n-ar fi făcut nimic. Afurisită mică ce eşti, o dojenesc.

Fără să mai stau pe gânduri, o iau pe sus şi sar în piscina nu foarte adâncă... O simt, agăţându-se la propriu de mine, de îndată ce ieşim la suprafaţă şi mă trezesc pentru a doua oară cu apa scuipată în faţă. Grozav!

— încă cred că vrei să mă omori, îmi spune, în timp ce-şi freacă faţa cu o mână, dându-şi excesul de apă jos şi mă priveşte blând.

— Mai trebuie să-ţi repet că singurul mod prin care vreau să te omor, e de plăcere? o întreb, zâmbindu-i cu gura până la urechi şi o observ, încuviinţând scurt din cap că nu. Bun! Acum fugi şi schimbă-te, că trebuie să plecăm, nevasto!

— Apropo de asta, cum ţi-a venit ideea, soţule? mă întreabă, punând accent pe cuvântul *„sof”* şi râde.

— Surâd zgomotos, în timp ce mă îndrept spre marginea piscinei cu Christina, încă încolăcită în jurul meu şi tot ce-mi trece prin cap, e: *de nu fac eu dragoste cu tine în piscină, atunci nu mă cheamă Augustin Christian Ozera,* mârâi în sinea mea.Se pare că Andy nu e doar un nemernic fustangiu, ci are şi idei destul de bune atunci când îşi pune mintea la contribuţie, îi răspund. Trebuie să-i mulţumesc lui Andy pentru ideea lui strălucită de a-ţi schimba vârsta, ca să nu fie vreo problemă atunci când ne urcăm în avion, dar şi pentru ideea de a-ţi schimba numele de familie cu al meu.

Aşa Emanuel nu o va putea găsi.

— De aceea mă cheamă acum Ozera şi nu Hera? continuă cu întrebările şi încuviinţez scurt din cap că da, deşi numele ei de familie e de fapt Evans. Şi câţi ani se presupune că am? mă priveşte suspect de parcă aş fi la interogatoriu.

— Eşti majoră, micuţo! Aşa nu fac corupere de minori, în caz că îmi doresc să fac dragoste cu tine în piscină, în dormitor, pe terasă şi mai văd eu pe unde, îi înşir locurile în care aş iubi-o până în zorii zilei, făcând-o să zâmbească uşor.

— Atunci mai ai de aşteptat încă câteva zile, mi loco[I], îmi taie tot elanul, dar sunt surprins de felul în care mă alintă.

— *„Mi loco”?* Se pare că micuţa mea e plină de surprize, vorbindu-mi în spaniolă, constat uimit.

O limbă pe care o ştiu şi eu, de asemenea şi pe care o vorbesc destul de fluent.

— Nu pot să spun că sunt expertă în vorbitul spaniolei, dar îmi e în de ajuns să-ţi spun: Te amo, mi loco[II]!

Yo tambien te amo, loca[III]! îi răspund înapoi. îi acaparez în totalitate buzele şi o sărut cu pasiune, în timp ce plutim în piscină. Acum mişcă-ţi fundul ăsta sexy şi du-te schimbă-

I **Nebunul meu**

II **Te iubesc, nebunul meu!**

III **Şi eu le iubesc, nebuna mea!**

te, o îndemn, despărţindu-ne şi-i strâng fundul în palmele mele, făcând-o să icnească.Fără să mai stea pe gânduri, altfel s-ar putea să nu mai răspund de ce îi fac şi după ce îmi oferă un sărut scurt, iese din piscină şi dispare din raza mea vizuală, lăsându-mă pe mine aici. Am de gând să o duc să vadă oraşul pentru prima zi apoi vom face şi restul nebuniilor. Ies şi eu din piscină şi mă îndrept spre dormitor, nu înainte de a lua un prosop de pe canapeaua de pe terasă. încep să mă dezbrac de hainele umede, rămânând gol puşcă şi-mi pun prosopul în jurul taliei. După alte câteva minute trecute, în care reuşesc să mă schimb într-o pereche de pantaloni scurţi din blugi şi un tricou alb, Christina iese din baie îmbrăcată într-o salopetă de tip pantaloni scurţi, vaporoasă de un roz pal, cu imprimeuri şi un decolteu cam obraznic, iar în picioare poartă o pereche de sandale joase şi negre. Părul şi l-a împletit într-o coroană în jurul capului cu câteva şuviţe lăsate să zburde rebele pe lângă chipul ei angelic şi-mi muşc buzele, abţinându-mi gândurile neortodoxe în frâu.

— Eşti al naibii de frumoasă, îi fac un compliment şi-i iau chipul între palmele mele, apropiindu-mi buzele de ale ei. Le sărut, simţindu-le gustul de căpşuni ce mă înnebuneşte ori de câte ori îl gust.

îmi împletesc degetele cu ale ei şi ieşim din mica noastră căsuţă, nu înainte de a-mi lua portmoneul, telefonul şi încui uşa de la intrare.

***

Ne plimbăm mai bine de câteva ore bune pe străduţele labirint ale sătucului Imerovigli, cu multe scări care pot fi destul de înşelătoare - nu ştii dacă după colţ se va continua drumul sau va răsări poarta unei case.

N-am mai văzut-o pe micuţa mea atât de fericită până acum, iar lucrul acesta mă face să zâmbesc cu gura până la urechi şi pot spune cu mâna pe inimă că sunt fericit. Sunt al naibii de fericit. Ea mi-a adus lumină în viaţa mea, ce o ştiam de mult apusă, iar acum străluceşte şi mai tare de

când afurisita asta mică a intrat ca un hoţ în străfundul sufletului meu şi l-a cuprins în palmele sale, oferindu-i dragostea de care a avut nevoie.

— Bine, trebuie să recunosc că asta e bună rău, îmi măr- turiseşte cu gura aproape plină, în timp ce-şi savurează ia- urtul îngheţat cu nuci şi fructe uscate, pe drumul înapoi spre căsuţa în care stăm.

— Şi eu care credeam că n-o să-ţi placă, însă când am văzut că vrei şi a doua porţie, m-a surprins, mai ales că ştiu cât ţineţi voi fetele la silueta voastră, mă iau puţin de ea şi-i fac jucăuş din ochi. Vezi să nu te faci ca un ursuleţ dc pufoasă, nu că m-ar deranja, măcar aşa am ce prinde, o ta- chinez şi o observ, îmbufnându-se.

— Ţi-e frică că o să te strivesc, drăcuşorule? mă întreabă şi în momentul acesta îmi trec tot felul de gânduri nebune prin cap.

— Vorbeşti cu mine sau cu el? o iau peste picior şi-mi mut privirea în jos spre „ *drăcuşorul*” din pantalonii mei, căci cred că pe unul dintre noi l-a numit aşa şi aproape că se îneacă cu iaurtul îngheţat.

— Afurisit mai eşti, mă dojeneşte, tachinându-mă şi mai gustă din îngheţata ei.

— Iar tu eşti o mică afurisită care mă face să mă gândesc doar la lucruri perverse şi tind să te anunţ că nu e bine pentru sănătatea ta, mârâi către ea, tachinând-o în continuare, însă gândul meu pervers o cam ia razna. Nu de alta, dar s-ar putea să te sechestrez în dormitor pe tot parcursul vacanţei şi am să-ţi tăbăcesc fundul până n-o să mai poţi să te aşezi pe el o săptămână întreagă, o ameninţ în continuare, tachinând-o şi izbucneşte în râs.

— Aş vrea să o văd şi pe asta, mă aţâţă şi mai rău, în timp ce înaintează în faţă, lăsându-mă pe mine în spate, mârâind printre dinţi.

— Ah, da! Vino aici, să vezi ce-ţi fac, prăpădito! spun zâmbind şi mă reped spre ea, dar mi-o face, de îndată ce scapă de paharul gol - pe care l-a aruncat într-un coş de gunoi - şi o ia la fugă, îndemnându-mă să o prind.

Chiar dacă în momentul acesta mă comport ca un copil de cinci ani, jucându-mă de-a prinselea, pot să spun că îmi face plăcere să fug după nemernica asta adorabilă. Aşa arată un om fericit şi recunosc că mi-a fost dor să zâmbesc, să mă simt viu, să mă simt copil. O ajung repede din urmă - antrenamentul îşi spune cuvântul - şi o prind în braţele mele, oprind-o. O întorc cu totul spre mine şi-i revendic buzele, sărutând-o cu o foame ce îmi oferă un impuls nebun de a-i sfâşia hainele de pe ea, însă îmi reprim gândul acesta şi o privesc, în timp ce o îndemn să meargă cu spatele.

— Şi acum mă întreb încă cum de am căzut în mrejele iubirii tale, pe când tot ce îmi doream era să te bag în patul meu. Apoi să scap cât mai repede de tine, dar uite că acum nu ţi-aş mai da drumul, îi mărturisesc gândurile mele profunde, privind când la ea, când la drum.

— Nu ţi-am făcut nicio vrajă, nici n-aş avea cum, chiar dacă mi-ai tot spus asta. Chiar am stat şi m-am gândit pentru o perioadă, dar tot ce-am făcut a fost să încerc să te înţeleg, să nu te alung atunci când simţeai nevoia să te agăţi de ceva doar ca să nu cazi, iar răbdarea e cea mai bună armă când vine vorba de un încăpăţânat ca tine, îmi răspunde, tachinându-mă şi tind să cred că-i cam place asta.

Mă reped cu gura spre gâtul ei şi îi muşc delicat pielea, făcând-o să icnească. îmi împletesc degetele cu ale sale, de îndată ce ne despărţim din îmbrăţişare şi ne îndreptăm spre căsuţa noastră, acum că cerul s-a umplut de stele. în mai puţin de treizeci de minute ajungem la destinaţie. Christina dispare brusc în baie, făcându-şi siesta de seară, în timp ce îmi schimb hainele, trăgându-mi pe mine o pereche de bermude şi mă duc să înot în piscină.

Las prosopul pe canapeaua de pe terasă şi plonjez în apa destul de caldă, înaintând spre celălalt capăt al piscinei. Ies la suprafaţă şi-mi trec mâinile prin păr, scăpând de excesul de apă. Priveliştea e magnifică. îmi proptesc braţele pe marginea piscinei şi privesc îndelung marea timp de câteva minute bune. Gândul îmi zboară la micuţa care nu ştiu ce

face în baie de atâta timp, aşa că mă las pe spate şi înot spre celălalt capăt, ieşind într-un final cu totul din piscină. Iau prosopul şi încerc să scap de excesul de apă de pe tot corpul. Intru în dormitor şi constat că micuţa mea tot în baie e, iar asta nu îmi place. Sper doar că nu i s-a făcut rău de la atâta iaurt îngheţat sau mai rău, să-şi provoace singură rău doar pentru că m-am legat de silueta ei. Eu o iubesc aşa cum e şi chiar dacă ar mai pune ceva pe ea, tot nu aş lăsa-o să plece de lângă mine, ci mi-ar face plăcere să am ce prinde. Mă apropii de uşa băii şi bat de câteva ori în aceasta.

— Eşti bine, micuţo? Ţi-e rău? Ai nevoie de ceva? îi pun întrebare după întrebare. Spune-mi orice, doar să ştiu că eşti bine, altfel sparg uşa şi intru.

— *Sunt bine, serios. Nu am nimic, doar lasă-mă cinci minute şi ies imediat*, vine şi răspunsul ei şi după tonul pe care îl are tind să cred că are emoţii.

De ce? Doar ne-am mai petrecut noaptea împreună, am şi dormit chiar în acelaşi pat, dar acum de ce i s-ar părea diferit? Fără să mai spun ceva, mă îndrept spre dulap şi-l deschid. Scot din acesta o pereche de boxeri şi una de pantaloni scurţi, pe care îi îmbrac, după ce scap de bermudele umede de pe mine şi le pun pe un şezlong la uscat afară pe terasă. Vreau să-i câştig încrederea.

Dar vreau ca un egoist ce sunt şi iubirea ei, mult mai mult decât am câştigat-o deja, aşa că romanticul din mine s-a gândit că ar fi frumos ca dormitorul să fie luminat de lumânări. Inspir adânc şi mă pun să aprind câteva pe care le amplasez prin toată camera şi mă întind în pat, aşteptând. Iau telefonul de pe noptiera de lângă pat şi odată ce văd cât e ceasul, realizez că a trecut aproape o oră de când s-a încuiat în baie. Cred că micuţei mele îi este rău, chiar dacă ea a spus că nu e aşa, iar eu stau ca un idiot fără să fac nimic.

Fir-arl Dacă a leşinat cumva şi de aceea nu mai iese o dată? Dacă îi e... Ok, deja îmi trec prea multe chestii tâmpite prin cap şi nu e bine. Dau să mă ridic din aşternuturi şi să merg să văd cum e, însă nu mai apuc să fac asta, căci uşa

de la baie se deschide larg. Tot ce apare în faţa mea, e o Christina îmbrăcată într-o cămăşuţă de noapte neagră, până sub fese, cu breteluţe subţiri, iar materialul care-i acoperă sânii fermi sunt cât palmele mele. înghit în sec, plimbându-mi ochii pe trupul ei, apoi pe picioare în jos. Are părul desfăcut şi lăsat liber să-i cadă pe umerii ei micuţi, iar felul în care se joacă nervoasă cu tivul cămăşuţei, tind să cred că are emoţii, dar nu ştiu din ce cauză. Mă aşez mai bine pe marginea patului, în timp ce micuţa mea înaintează cu paşi nesiguri spre mine. îşi muşcă încontinuu buzele, iar felul în care mă priveşte, pe sub gene, cu atât de multă căldură, mă înmoaie ca dracu. Ce-mi face fata asta? De mă mai priveşte mult în felul acesta, atât de blând, n-o să mă mai pot abţine şi atunci chiar am să corup un minor. Un înger pur, atins doar de mine. îi fac loc între picioarele mele şi-i înlănţui trupul cu braţele, privind-o.

— Te-ai gândit să mă seduci în seara aceasta, micuţo? o întreb cu zâmbetul pe buze.

îşi deschide buzele cărnoase şi începe să-mi vorbească, în timp ce palmele sale se lipesc de pieptul meu gol, transmiţându-mi firicele până în locuri care devin tot mai mari şi încă mă abţin cu greu să nu fac vreo prostie. Deşi, îmi vine chiar acum să-i sfâşii materialul ce-i acoperă trupul şi să o fac a mea.

— Tot ce e posibil, vine şi răspunsul ei şi pot să jur că nu la asta mă aşteptam. De fapt, nici nu ştiu dacă îmi iese măcar. O, Doamne! continuă să-mi vorbească şi pot să văd cu uşurinţă cât de roşii îi sunt obrajii. Nu mă prea pricep la a seduce pe cineva, iar îmbrăcămintea...

0 opresc din a mai continua să turuie cuvintele emoţionată, plasându-mi un deget peste buzele ei fine şi dacă ar şti cât de răscolit sunt acum pe dinăuntru, doar privind-o la felul cum e îmbrăcată, e ca un afrodiziac pe picioare.

Nu vreau să te simţi obligată să mi te dăruieşti, doar pentru că mai fac aluzie la asta, din când în când, chiquita[I]! îi spun,

I **Micuţo**

încercând să o fac să înţeleagă că eu chiar am de gând să o aştept până se simte ea pregătită

îngerul meu

.— Nu o fac pentru că mă simt obligată, o fac pentru că vreau. Pentru că te vreau, mi angel'! îmi spune, alintându-mă.

în momentul acesta mă simt neputincios în faţa îngerului care mă alintă ca fiind eu însumi îngerul ei şi pentru prima dată îmi este teamă să ating o femeie. *Ce mama naibii e cu mine?* Nu aşa trebuie să fie un bărbat. Fără să mai stau pe gânduri de muiere beată, îmi zdrobesc la propriu buzele de ale ei şi o sărut cu gândul de a-i arăta că sunt bărbat în adevăratul sens al cuvântului, iubind-o şi făcând-o femeie, îmi aşez palmele pe fundul ei şi-l strâng cu putere în palme, în timp ce buzele mele îi devorează gâtul flămând şi pot să aud cu uşurinţă respiraţia ei accelerând. Am aşteptat acest moment încă de când am cunoscut-o, iar acum după patru luni şi ceva, uite că se întâmplă. îmi trec mâinile peste spatele ei, apoi cobor în jos spre fese şi într-un final îmi strecor degetele pe sub cămăşuţa pe care o poartă. îi ating pielea înfierbântată, odată cu buzele ei ce îmi sărută delicat pielea de pe gât.

Nebună mică şi perversă, mârâi în sinea mea, zâmbind, în timp ce cobor cu palmele înapoi spre fundul ei apoi pe coapse în jos, sfârşind pe picioare şi o salt în braţele mele, încolăcindu-i picioarele în jurul meu. Geme prelung, lăsând ca aerul să-i iasă printre buzele întredeschise, acum că-mi simte membrul al dracului de tare ca piatra şi nerăbdător. Mă dau mai în spate prin aşternuturi, dând la o parte pernele şi pătura subţire, doar ca să nu cădem cumva pe jos, ofe- rindu-mi spaţiul necesar pentru a-mi iubi îngerul. îmi ridic privirea şi o privesc preţ de o secundă, în timp ce degetele mele se înfig în părul ei şi...

Drace! Imaginea care ia contur în faţa ochilor mei, e al naibii de excitantă, mai ceva ca orice oral primit de la tipele cu care mi-o trăgeam înainte, şi-mi muşc puternic buza, mârâind. îmi strivesc din nou buzele de ale ei şi o sărut la fel de flămând, simţindu-i mâinile atingându-mi fin pielea.Micile firicele de electricitate pe care le simt prin toţi nervii din corp, mă fac să gem, mârâind peste buzele ei, în timp ce mâinile mele prind breteluţele cămăşii. Le trag pe umeri în jos, dezvelindu-i sânii fermi şi sfârcurile deja întărite, care mă cheamă să îi dezmierd, jucându-mă cu limba pe ei. îmi aşez mâinile pe talia ei micuţă şi strâng uşor, în timp ce-i simt bazinul mişcându-se, de jos în sus şi mârâi, privind-o prelung, ca mai apoi să mă apropii cu buzele de urechea ei.

— Tu chiar ţi-ai propus să mă seduci, constat, urcând cu mâinile spre sânii ei şi-i cuprind în palmele mele, masându-i, iar felul în care geme mă întărâtă şi mai mult.

— Fac doar ce ştiu de la tine, îmi răspunde şi în următoarea secundă îi simt buzele pe gâtul meu, excitându-mă.

Drace! Mâinile ei se plimbă pe toată suprafaţa abdomenului meu, coborând, iar prin minte îmi trece un singur lucru. Atingerea ei o să mă menţină şi mai viu, aşa că o îndemn să se ridice puţin, cât să pot da pantalonii scurţi şi boxerii puţin mai jos, eliberând membrul excitat, şi o îndemn să-l cuprindă cu mâna ei micuţă. Face întocmai şi începe să şi-o mişte în sus şi în jos pe toată lungimea lui. îmi îndrept privirea spre chipul ei şi mă uit la felul în care mă priveşte, făcând să-mi scape printre buze un mârâit profund venit din străfundul meu, căci mă excită al dracului de rău. îmi încleştez dureros degetele în coapsele sale şi o văd icnind.

0 trag mai aproape şi-mi strecor prin spate degetele care coboară încet pe fundul ei în jos, spre feminitatea pe care o simt pulsând uşor şi ştiu că nu mai are mult până să aibă primul orgasm, deşi cred că i-o iau eu înainte, căci plăcerea deja mă învăluie ca naiba. Am de gând să-i ofer cât de multe în noaptea asta. Dau puţin la o parte materialul ce-i acoperă intrarea şi-mi introduc înăuntrul ei două dintre degetele mele lungi şi o aud gemând prelung. *Micuţa mea e excitată,* constat, simţind-o. *Acum nu mai scapi*, mârâi

profund în sinea mea şi mă întorc într-o parte cu tot cu ea. Mă postez deasupra ei, aruncând-o în aşternuturi şi o fac să geamă din nou prelung, cu cât mă împing puternic cu bazinul în coapsele ce aşteaptă să tremure de plăcere.

îi simt degetele încleştându-se în părul meu, ciufulindu-l, în timp ce limba mea trasează linii circulare în jurul sfârcului drept, făcând-o să geamă pentru a nu ştiu câta oară, îndemnându-mă astfel să continui ceea ce am început, încep şi îi dezmierd sânii într-un mod dement. Faptul că am gustat din ea a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut până în acest moment, dar faptul că urmează să o devorez cu totul e ca şi cum ai invita un înger să danseze un vals cu un demon, transformând-o în cele din urmă în demoniţa lui. Felul în care trupul ei răspunde la atingerile mele, la săruturile pe care le las pe pielea ei, mă îndemn să duc totul până la extrem şi s-o fac să fie a mea. Cobor încet şi dureros, ta- chinându-i sânii, apoi abdomenul, pe care îl sărut, îl ling şi îi muşc fin pielea, făcând ca buzele micuţei mele să scoată sunete care-mi încântă auzul. Prind cămăşuţa între pumnii mei şi trag efectiv de aceasta, în direcţii opuse, sfaşiind la propriu materialul fin. Scap de ea şi îmi înfig degetele în chiloţii pe care-i poartă şi trag de ei, sfaşiindu-i şi pe aceştia. E atât de frumoasă în momentul acesta, în timp ce se întinde ca o pisicuţă fără să se mai jeneze de goliciunea ei şi-mi prind buza de jos între dinţi şi muşc cu putere din ea, simţindu-mi membrul tare urlând după puritatea ei, dar mai trebuie să aştepte puţin.

Scap şi eu de hainele incomode de pe mine, apoi îmi aşez palmele pe talia ei micuţă şi o îndemn să se întoarcă pe burtă. Face întocmai. Cobor cu degetele spre fundul ei bombat şi implicit spre feminitatea care aşteaptă să fie gustată într-un mod erotic şi o ating, în timp ce buzele mele gustă, apoi dinţii mei muşcă subtil pielea de pe spatele ei, ca în cele din urmă limba mea să amelioreze totul. Felul în care buzele sale gem atât de profund mă îndeamnă să cobor cu săruturile spre fundul ei şi-l muşc subtil. O întorc pe spate şi încep să-i sărut interiorul coapsei, înaintând spre

feminitatea care mă îndeamnă să gust al dracului de mult din dulceaţa ei.

— Augustin, o aud gemându-mi numele, în timp ce gura mea flămândă gustă hămesită din feminitatea ei delicioasă şi o simt tremurând.

Dar nu o las să atingă apogeul, nu încă, pentru că vreau să-i ofer o noapte de neuitat şi mă opresc brusc, lăsând-o să se liniştească pentru un minut. În momentul de faţă tot la ce mă pot gândi e cum să fac să nu o doară prea tare în timp ce fac dragoste cu ea. Noaptea aceasta, e noaptea în care ea devine femeie în braţele mele, pentru prima dată. Să intru încet, poate fi destul de dureros pentru ea, făcând-o mai mult să plângă de durere, decât să simtă acea plăcere care să-i inunde trupul şi simţurile. Inspir adânc şi îi revendic din nou buzele, sărutând-o. Mă postez deasupra ei, ameţind-o şi făcând-o să uite de tot şi toate, lăsându-se învăluită de iubirea pe care i-o port, dar şi de aripile albe ale demonului care-şi iubeşte îngerul într-un mod dement şi-mi plasez mâna pe coapsa ei stângă, strângând-o cu putere şi făcând-o să geamă peste buzele mele. Mă priveşte adânc în ochi, strecurându-şi mâinile pe sub braţele mele şi o simt mai pregătită ca niciodată.

— Te iubesc, micuţa mea! îi spun peste buzele ei cărnoase şi-i simt unghiile, înfigându-se la propriu în spatele meu, în timp ce intru brusc în interiorul ei umed şi cald, nu înainte de ai încolăci picioarele în jurul meu.

Ochii ei se strâng cu putere, în timp ce-şi muşcă buza de jos şi cred că se abţine să nu urle, doar ca să-mi arate cât e de puternică. Ştiu că o doare, nu trebuie să-mi spună, pot să văd şi eu asta, aşa că încep şi mă mişc încet până o simt, relaxându-se treptat şi primindu-mă tot mai adânc în interiorul ei, făcând astfel dragoste cu ea. *Doamne, ce strâmtă* e, constat în sinea mea, cu cât buzele mele îi sărută gâtul şi încep să mă mişc când mai alert, când mai încet doar ca să o fac să se obişnuiască. Doar ca să-i arăt că-mi pasă de ea, poate mai mult decât îmi pasă de mine şi că tot ce vreau e să o fac să simtă plăcere, nu durere.— Mi angel[I], mă alintă, acum că ochii ei sunt deschişi şj mă priveşte blând.

îmi revendică buzele şi mă sărută cum nu cred că m-a sărutat până acum. Măresc viteza şi mă adâncesc tot mai mult între coapsele ei, făcând-o să geamă prelung şi îi simt trupul vibrând sub al meu. îmi plasez palma grea pe coapsa sa dreaptă şi mă las într-o parte, îndemnând-o astfel să-mi încalece talia şi o fac să-mi simtă membrul în totalitate. Palmele ei micuţe îmi ating pieptul, sprijinindu-se, în timp ce îi coordonez mişcările când mai alerte, când mai încete, iar felul în care îşi dă capul pe spate, mă face să mă ridic în şezut şi să cuprind trupul îngerului care se uneşte cu demonul din mine, sărutându-i baza gâtului, de îndată ce orgasmul ne învăluie pe amândoi. Se împinge în poala mea pentru ultima dată şi o simt tremurând de plăcere, în timp ce buzele mele gem în acelaşi timp cu ale ei, şi o strâng şi mai tare în braţe.

— Oh, tu înger pur care mi-ai fost dat ca să te am, îţi promit că n-am să-ţi mai dau drumul şi am să te iubesc până când inima mea va înceta să mai îmi bată în piept, rostesc cuvintele peste buzele ei şi o sărut apăsat.

— îngerule! mă alintă şi pot să văd lacrimi în ochii ei şi cred că sunt de fericire.

— Nu sunt un înger, micuţo, ci mai degrabă un demon menit să iubească şi să ocrotească un înger ca tine, hermosa.

— Tu pentru mine tot *mi angel* vei rămâne, aşa cum eu sunt micuţa ta, îmi mărturiseşte, făcându-mă să-i zâmbesc şi să-i sărut buzele.

Îngerul meu

în seara aceasta nu am corupt un minor, ci un demon s-a unit cu îngerul său, făcând ca dragostea pe care şi-o poartă reciproc să fie tot mai puternică şi mai rezistentă.- Capitolul 4 -

Christina Hera

„ Pasiune şi Răzbunare „

Mă trezesc cu un zâmbet imens pe faţă şi mă întind ca o pisicuţă în aşternuturi, amintindu-mi de noaptea trecută. *Of, la naiba! Nu-mi vine să cred că am facut-o, chiar am jacut-o?* Nu de alta, dar mă simt de parc-aş fi fost într-un vis din care n-aş fi vrut să mă mai trezesc.

Zâmbesc în continuare, aţintind tavanul şi-mi muşc buzele încontinuu, venindu-mi să strig în gura mare că îl iubesc pe nebunul care mi-a zguduit întreaga lume, dând un nou sens vieţii mele. Chiar dacă la început am simţit acea durere specifică primei dăţi, Augustin a ştiu cum să amelioreze totul. A reuşit să mă facă să simt acea plăcere care ne învăluia pe amândoi într-un mod nebun.

Mă întind pe partea dreaptă şi realizez că locul de lângă mine e gol, iar tot ceea ce găsesc e un bilet cu numele meu pe el. Îl desfac şi-mi trec privirea peste scrisul îngrijit şi descifrabil.

„Bună dimineaţa, micuţa mea! Urmăreşte bileţelele care duc către terasă, conţinând fiecare câteva cuvinte smulse din sufletul meu şi mă vei găsi acolo, aşteptându-te. „

0, Doamne! Gesturile lui tandre mă uimesc pe zi ce trece. Cine-ar fi crezut că un tip atât de impunător, de arogant, de nemernic ca el, poate fi atât de iubitor pe dinăuntru? Scutur uşor din cap şi-mi înfăşor trupul în cearşaful cu care sunt acoperită şi mă aşez pe marginea patului, găsind primul bilet fix pe noptiera de lângă acesta. Îl iau între degete şi-l despătur repede, citind într-un final ceea ce scrie pe el.

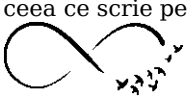

„Me has atraido como un iman, desde el primer momento...”

Nu-mi vine să cred că tocmai mi-a scris în spaniolei murmur în sinea mea şi-mi simt inima bătând cu putere în piept, în timp ce ochii mi se umezesc. Nu cunosc limba spa. niolă foarte bine, însă o înţeleg, dar ceea ce mi-a scris mă uimeşte, făcându-mă curioasă să aflu ce scrie şi pe celelalte bileţele. Mă ridic în capul oaselor ţinând în continuare cear-şaful strâns într-un pumn ca să nu cadă de pe mine şi încerc să nu mă împiedic în el, în timp ce mă îndrept spre terasă. La nici doi paşi, găsesc al doilea bilet pe jos. Mă aplec puţin şi-l iau între degete, despăturindu-l cu grijă.

„ Y lo único que queria fue tenerte por una noche
Pero la vida me dio la bofetada mas doloroso y una lección...”

Cuvintele sunt tot mai profunde, iar asta mă face să mă simt şi mai specială. *Nebunul meu incurabil,* murmur din nou în sinea mea, simţindu-mi ochii şi mai plini de lacrimi şi trebuie să recunosc că e pentru prima dată când cineva face ceva aşa frumos pentru mine. îmi şterg repede obrajii de lacrimi şi înaintez cu paşi mărunţi spre terasă. Ajunsă în dreptul canapelei din faţa patului imens, pe acesta găsesc al treilea bilet. îl iau şi-l despătur de parcă totul depinde de acesta şi citesc.

„Para que al final, te entregue a ***mi*** *de una* ***manera*** *especial*
Mostrándome que el amor verdadero aun existe... „

îmi şterg şi de data aceasta obrajii cu palmele şi înaintez cu inima aproape ieşindu-mi din piept, şi ajunsă pe terasă, mă opresc. îmi duc o mână spre faţă şi mă uit înmărmurită la ceea ce e în faţa mea, în timp ce încerc să-mi ţin lacrimii în frâu.

Pe salteaua de deasupra piscinei sunt aşezate căpşuni-ciocolată, vafe, chiar şi florile mele preferate: trandafirii deun roşu spre negru, plus încă un bileţel. Păşesc cu grijă ca să nu mă împiedic în cearşaf. Ajunsă în dreptul bileţelului, îl iau între degetele tremurânde şi-l despătur. îmi deschid buzele ca să citesc, dar Augustin mi-o ia înainte, simţindu-l acum în spatele meu - nici nu ştiu când a apărut şi de unde - şi-mi înlănţuie trupul cu braţele sale puternice şi citeşte ceea ce scrie pe bileţel, în locul meu.

„ Y este es lo que encontre en ti, mi loco Angel!”

Mă întorc spre el şi-l privesc, muşcându-mi insistent buzele şi tot ce-mi vine să fac e să-i gust buzele care m-au gustat pe mine în totalitate azi-noapte. Fără să mai stau puţin pe gânduri, îmi zdrobesc buzele de ale lui şi-l sărut cu pasiune, în timp ce mâinile îi coboară furtunos spre fundul meu şi-l strânge puternic între palmele sale, fâcându-mă să gem. Mă simt ca într-un vis, însă totul e real. El e real, iar felul în care mă iubeşte, e unul nebunesc.

— Bună dimineaţa şi ţie, micuţa mea! îmi spune şi îi zâmbesc dulce.

Mă priveşte preţ de o secundă, îşi umezeşte bine buzele cu limba, apoi îmi mângâie obrazul cu degetele şi oftează profund.

„ M-ai atras ca un magnet, încă din prima clipă
Şi tot ce-am vrut a fost să te am pentru o noapte,
Dar viaţa mi-a tras cea mai cruntă palmă şi mi-a dat o lecţie,
Ca într-un final să mi te dăruiască într-un mod special,
Arătându-mi că iubirea pură încă există
Şi asta am găsit în tine, mi loco Angel „

îmi acopăr faţa cu palmele şi mă abţin să nu plâng. Faptul că mi-a tradus ceea ce mi-a scris în spaniolă, chiar dacă am ştiut ce înseamnă, mi-a ajuns şi mai adânc în suflet. Sunt mai sensibilă de felul meu, chiar dacă sunt puternică şi (jc aceea reacţioncz aşa. îmi sărută scurt creştetul şi mă trage din nou în braţele lui încercând probabil să mă calmeze, jar eu mă cuibăresc ca un căţeluş la pieptul său.

— Mă simt de parc-aş visa, dau glas gândurilor mele şj.| observ, zâmbindu-mi - acum că privirea mea o întâlneşte pe a lui. îşi aşază palmele pe talia mea şi mă întoarce cu spatele la el dintr-o mişcare, îndemnându-mi picioarele să înainteze spre salteaua de deasupra piscinei.

Ajunşi în dreptul acesteia, mă aşez cu grijă pe suprafaţa saltelei şi strâng cearşaful mai bine în jurul meu, făcându-l pe Augustin să chicotească. Ştiu, ştiu! M-a văzut deja goală, dar tot mă jsimt puţin ciudat, mai ales atunci când mă priveşte de parc-ar vrea să mă devoreze mai tot timpul.

— Nu trebuie să te ascunzi, micuţo! îmi spune deodată, aşezându-se cât mai aproape de mine. Ai un corp frumos şi... delicios, dulce, parfumat şi al naibii de sexy, îmi face complimente peste complimente şi îmi simt obrajii arzând, pe semne că tocmai am roşit.

Gesturile lui tandre mă uimesc, încât mă fac să mă holbez ca o ciudată la el. Dacă acum o lună şi ceva mi-ar fi urlat cineva în faţă că Augustin poate fi tandru, atent şi iubăreţ, i-aş fi spus că mai mult ca sigur s-a lovit la cap şi că minte. Dar nu vreau ca el să se schimbe pentru mine, nu vreau să devină ceva care nu îl defineşte pe el, doar de dragul cuiva, pentru că atunci când iubeşti o persoană nu o schimbi, o iubeşti aşa cum e, cu tot cu defecte şi calităţi. Mă aplec puţin spre el şi-mi aşez palma pe chipul lui, mângâindu-l.

— Nu vreau să te schimbi, nici pentru mine, nici pentru altcineva, îi spun deodată, captându-i atenţia şi-l observ pri- vindu-mă nedumerit. Eşti perfect aşa cum eşti. Eu te iubesc aşa cum eşti, îi mărturisesc sincer.

— Şi atunci preferi să fiu rece şi nepăsător? mă întreabă destul de serios. Să mă comport cu tine aşa cum m-am comportat cu altele, cu dezgust? continuă să-mi pună întrebări, dar cred că nu a înţeles la ce mă refer.

— Nu, Augustin. Vreau să fii tu, cel de aici, spun şi-mi aşez palma în dreptul inimii sale, privindu-l în continuare în ochi.

Inima lui bate atât de tare încât o simt de parcă mi-ar bate în palmă. îmi ia chipul între palmele sale şi-şi

zdrobeşte puternic buzele de ale mele, sărutându-mă într-un mod unic, dar atât de special şi de pasional.

— Unde ai fost până acum, îngerul meu nebun? mă întreabă şi mă priveşte pentru o clipă.

îmi sărută din nou buzele scurt, ca după o secundă să ia o căpşună între degetele sale lungi şi o trece prin ciocolată. Mi-o aduce în dreptul buzelor, însă picurii ce se preling pe fructul pe care îl ador, îmi mânjeşte sânii acoperiţi pe jumătate, spre deliciul lui Augustin. Felul în care îmi priveşte sânii pătaţi de ciocolată, în timp ce-şi muşcă frenetic buzele, îmi dă de înţeles că are chef de nebunii. Mă văd întinsă pe saltea, cu Augustin deasupra mea, iar cu limba lui lingându-mi cu foame sânii, făcându-mă să gem, de îndată ce îndepărtează cearşaful de tot de pe ei. Felul în care limba sa jucăuşă se mişcă peste sfârcul meu întărit, mă face să îi încânt auzul cu gemetele mele, nu de alta, dar mârâitul lui prelung îmi dă de înţeles că vrea să mă devoreze cu totul aici şi acum. Termină cu sânul drept, se repede asupra celui stâng şi începe să-i aplice acelaşi tratament ca şi la precedentul, umplându-şi gura cu sfârcul deja întărit, în timp ce degetele mele se înfig în părul său, dezordonându-l.

— Mi Angel[1]! rostesc de îndată ce termină cu sânii, simţindu-l cum trage de cearşaful care-mi acoperă şi restul trupul şi-mi dezveleşte abdomenul, muşcându-mi cu putere buza de jos.

Felul în care mă răsfaţă mă înnebuneşte şi la propriu şi la figurat. Ia o altă căpşună între degetele sale, o trece prin ciocolată şi într-un final îmi mânjeşte pielea, lăsând ca picăturile să se prelingă spre abdomenul meu. Limba sa jucăuşă trasează din nou linii fierbinţi de jos în sus, făcând ca firicelele de electricitate să-mi străbată fiecare nerv din corp într-un mod dement, în timp ce buzele mele întredeschise scot sunete care-i încântă auzul.

[1] **îngerul meu**

— Te iubesc, hermosa[I]! îl aud vorbind peste pielea mea şi mă simt pătrunsă adânc şi brusc, de îndată ce-şi face loc între coapsele mele.

Gem prelung. Mişcările lui sunt lente şi adânci, ca şi cum ar vrea să prelungească momentul, iubindu-mă în felul lui nebun şi trebuie să recunosc că-mi place. îmi place iubirea lui dementă. *îngerul meu demonic*, murmur în sinea mea, în timp ce-i prind trupul masiv în braţele mele micuţe şi-mi plasez buzele în dreptul urechii sale, fâcându-l să mârâie gâfâit şi-mi simt coapsa strânsă cu putere de palma sa, încât icnesc.

— Te amo, mi angel[II]! îi şoptesc blând în ureche şi-l simt accelerând mişcările din bazin, de parc-ar şti că mă apropii de orgasm.

în acest moment am ajuns să-l iubesc şi mai mult pe omul dur care şi-a doborât barierele în faţa mea şi mi s-a dăruit complet. Sufletul lui e la fel de scrum ca şi al meu, şi asta se datorează doar trecutului sumbru pe care l-am avut fiecare. Amândoi suntem unul pentru celălalt, acel pansament de care avem nevoie ca să ne vindecăm în totalitate, iar acum că ne-am găsit, ne-am agăţat unul de celălalt mai rău ca un lipici.

— Yo tambien te amo, hermosa[III]! îmi spune şi-mi sărută buzele, cu cât orgasmul ne învăluie pe amândoi, făcându-ne să tremurăm unul în braţele altuia. Ţi-am promis c-am să te iubesc, făcându-te a mea.

Da, chiar mi-a promis asta, căci îmi aduc foarte bine aminte atunci când mi-a spus acele cuvinte şi faptul că mă iubeşte nebuneşte, mă face să zâmbesc cu gura până la urechi. Reuşim într-un final să ne savurăm micul dejun, mai mult dezbrăcaţi decât îmbrăcaţi, ca în cele din urmă să

I **Frumoaso**

II **Te iubesc, îngerul meu'.**

III **Şi eu te iubesc, frumoaso!**

ne pregătim pentru încă o zi nebună. Nu ştiu exact pe unde vrea să mergem, dar tot ce ştiu e că m-a rugat să-mi iau un costum de baie întreg pe sub rochia pe care o port. îmi privesc reflexia pentru ultima dată în oglinda de pe peretele din baie, asigurându-mă că mi-am prins bine cocul dezordonat deasupra capului. îmi iau portfardul şi scot folia de pastile anti bebe din ea, locul în care le-am ascuns de Augustin.

N-am uitat să iau nici măcar una, nici când Happy a plecat în seara petrecerii cu restul pastilelor mele. A doua zi după ce m-am mutat la mama, m-am strecurat din casă cu pretextul că trebuie să-mi cumpăr tampoane, dar de fapt, am plecat la farmacie ca să-mi cumpăr o nouă folie de pastile anti bebe. Ştiu, pare aiurea că am continuat să le iau, dar n-am vrut să întrerup ceva ce am început deja să iau şi sincer, ceva din străfundul sufletului meu, îmi spunea s-o fac şi nu regret.

— De cât timp le iei? glasul lui Augustin mă face să tresar, scăpând folia de pastile pe jos şi mă întreb în sinea mea de cât timp e aici şi mă priveşte.

îmi deschid buzele ca să spun ceva, dar le închid la loc pentru că nu ştiu ce să spun mai exact şi simt că i-am trădat încrederea într-un fel. Se apropie de mine cu paşi lenţi, făcându-mi inima să bubuie în piept şi ajuns în dreptul meu, se apleacă şi ia folia cu pastile. Recunosc că nu am vrut ca el să ştie, mai ales că decizia am luat-o din cauza impulsurilor sale nebuneşti şi pentru că ştiam că într-o zi am să cedez. De aceea e mai bine să gândeşti matur din timp, decât prostesc şi să te afunzi în ceva din care să nu mai poţi să ieşi. îmi las capul în jos, pentru că nu-l pot privi în ochi şi-mi muşc buzele cu putere, abţinându-mă să nu plâng. Nici nu ştiu de ce-mi vine să plâng, însă aşa mă făcea tata să mă simt atunci când mă prindea că ascund ceva sau îşi închipuia tot felul de lucruri ciudate. îmi simt obrazul mângâiat de degetele sale lungi, îndemnându-mă să-l privesc, dar îmi este imposibil să o facă, ştiind că i-am ascuns un lucru atât de important.

—De ce nu mă priveşti? mă întreabă nedumerit.Cum aş putea să te privesc, când mai mult ca sig^ eşti supărat pe mine, îi răspund sincer printre suspinele r^ care cu greu le mai abţin.

Ce naiba e cu mine de-mi vine să plâng? Fii bâr. bat,Christina, nu o smiorcăită! încerc să mă încurajez ¡n sinea mea, dar se pare că nu prea îmi iese.

— De ce aş fi supărat pe ceva ce ştiu deja? mă întreabă şi-mi ridic brusc privirea nedumerită spre el. Oh, prostuţă mică! exclamă, de îndată ce-mi vede ochii în lacrimi. Urăsc felul în care Paul şi-a pus amprenta asupra ta, continua să-mi spună, referindu-se la tata. Nu vreau să-ţi fie frică de nimic, nici de mine şi oricum ştiam că le iei, încă din ziua în care ai plecat şi te-ai mutat la mama ta. Le-am găsit în camera ta şi am pus totul cap la cap, aducându-mi aminte de micul tău *„control de rutină”,* îmi mărturiseşte sincer, făcând ghilimelele de rigoare.

Ce-aş mai putea să spun acum? Mă bucur că nu s-a supărat, dar totuşi mă simt ciudat, mai ales că mă aşteptam să îşi iasă din minţi. Ştiu, el nu e tata, dar se spune că o fată îşi găseşte un bărbat care fără să vrea îi seamănă părintelui care i-a dat viaţă, poate de aceea m-am speriat ca o idioată. însă tind să cred că mă pot şi înşela, dar când treci prin- tr-o copilărie sumbră, chiar dacă ajungi să gândeşti matur şi raţional, câteodată fără să-ţi dai seama ajungi să mai ai şi gânduri care te fac să tremuri.

— Nu trebuie să-ţi fie frică, hermosa[I]. Nu te pot obliga să-mi spui lucruri pe care încă nu simţi că e cazul să mi le împărtăşeşti, căci asta ar însemna să-ţi trădez şi mai rău încrederea pe care simt că o câştig încetul cu încetul, iar eu nu vreau asta, îmi mărturiseşte ia fel de sincer, privindu-mă în ochi, în timp ce-mi înlănţuie trupul cu braţele.

— De aceea nu ai folosit prezervativul când am făcut dragoste? îl întreb şi-mi muşc buzele, observându-l chicotind.

— Hmm, dragoste! Sună al dracului de bine şi da, nu l-am folosit aseară pentru că am vrut să te simt mai bine,

I **Frumoaso**

făcând dragoste cu tine. Să te simt într-u totul şi ştiam că din moment ce iei pastilele de atâta timp, îşi fac efectul, îmi explică şi sunt puţin surprinsă că ştie asta. Ştiu şi eu una alta despre asemenea lucruri, chiquita! Şi stai liniştită, sunt destul de vaccinat, continuă să-mi vorbească zâmbind, făcând aluzie la faptul că ştie câte boli cu transmitere sexuală sunt şi se pot lua oricând, dar eu nu trebuie să-mi fac griji de asta.

Îi prind tricoul în pumni şi-l trag către mine. îi ating delicat buzele cu ale mele şi-l sărut, luându-l prin surprindere, de îndată ce îmi introduc limba în gura sa mentolată, căutând-o pe a lui. Palmele sale îmi strâng cu putere fesele şi cred că are ce are cu fundul meu, în timp ce mârâitul pe care îl scoate din străfundul gâtului, mă anunţă că ar fi bine să ne oprim.

— Ar cam trebui să plecăm, asta dacă nu vrei să ţi-o trag chiar aici şi chiar acum, cuvintele lui directe şi sincere mă omoară încet.

La capitolul obişnuinţă mai am încă de lucru, deoarece nu m-am obişnuit cu vocabularul lui direct. însă, nu mi-a stat capul doar la asta. Tot ce am vrut e să-i sărut buzele rozalii, în semn de mulţumire că nu mă judecă şi mă înţelege, oferindu-mi timp ca să mă deschid în faţa lui. Mi-e greu să mă deschid în faţa altora, bine, doar cu Emma a fost mai diferit, însă în general sunt destul de închisă în mine.

— Şi, unde mergem? îl întreb curioasă, acum că atmosfera s-a mai destins, ieşind amândoi din baie şi implicit din căsuţă, nu înainte de a ne lua ceea ce ne trebuie.

— M-am gândit că ar fi momentul perfect să-ţi înfrângi frica de apă, îmi răspunde şi-mi deschide portiera maşinii care se pare că ne aşteaptă de câteva minute.

Ăăă, ce-a spus? Mă urc pe bancheta din spate, încă nedumerită de aceea ce m-a anunţat că vom face azi şi mă fac comodă, în timp ce se aşază lângă mine, împletindu-şi în cele din urmă degetele cu ale mele.

— Ce vrei să spui? îl întreb într-un târziu şi-l observ, chicotind.Ai să vezi, mieuţo! îmi răspunde scurt şi mă trage mai aproape de el.

— Secretos mai eşti, îl dojenesc şi-i trag o privire nebună.

— Dacă ţi-aş spune, mai mult ca sigur o să dai bir cu fugiţii, mă dojeneşte şi el la rândul lui, zâmbindu-mi. O să fie distractiv, ai să vezi, mă asigură şi-mi sărută creştetul. Nu-ţi mai face atâtea griji, piticot!

Din moment ce m-a rugat să-mi iau un costum de baie pe mine, presupun că vom înota, dar eu neştiind să înot, asta mă sperie puţin. Bine, poate puţin mai mult, însă sunt convinsă că am să-l omor dacă mă înec din cauza lui. Nu ştiu dacă chiar e posibil să omori pe cineva dacă tu te-ai înecat, dar vreau să cred că nu doar în desene se poate întâmpla asta, deşi mă amăgesc de una singură. îmi întorc privirea pe geam şi realizez că ne îndreptăm spre port. Ce căutăm noi aici?

— Sunt mândru de tine, glasul lui Augustin mă readuce în simţiri şi rămân uimită de ceea ce-mi spune.

îmi întorc privirea spre el, privindu-l încă uimită de faptul că mi-a spus că e mândru de mine, dar nu înţeleg de ce. Pe când să-mi deschid buzele şi să-l întreb *„de ce?* mi-o ia înainte şi vorbeşte, probabil văzându-mi nedumerirea de pe chip.

— Sunt mândru de tine pentru că ai luat o decizie, gândind matur şi nu te-ai aruncat cu capul înainte, aşa cum fac multe alte fete. Când te-am cunoscut m-am gândit că o să-mi cazi repede în plasă, însă de la prima palmă pe care am primit-o de la tine, am ştiut că eşti o provocare, mărturiile lui sincere mă şochează şi chiar dacă nu aş vrea s-o fac, chicotesc.

— îţi simţi orgoliul masculin gâdilat, domnule Augustin Ozera, pentru faptul că m-ai făcut a ta doar acum şi nu mai devreme? îl iau peste picior, chicotind în continuare şi mă uit pe sub gene la el.

— Afurisită mică, mă tachinează şi se repede spre mine, apucându-mi chipul între palmele sale.

îşi lipeşte buzele de ale mele, dar pe când cred că vrea să mă sărute, durerea pe care o simt îmi dă de înţeles că tocmai m-a muşcat de buză.

— Au! protestez nervoasă şi-l pocnesc cu pumnul în umăr, dar mai mult îl fac să râdă decât să-l doară. Nu-i corect, mă bosumflu. Dacă aşa stă treaba, nu mai primeşti nimic, îl ameninţ şi-l observ privindu-mă cu ochii mari, ca apoi să devină brusc serios.

Ok! Nu-mi place deloc rânjetul din colţul gurii pe care îl are. întotdeauna prevesteşte ceva ieşit din comun şi nebunesc. Pe cuvânt de cercetaş. Nu e bine să te pui cu un mascul alfa.

— **Nici să nu te gândeşti, îi tai tot elanul, dar tot degeaba.**

— Dacă tu crezi că ameninţându-mă că nu mai facem dragoste, mă va opri din a te devora cu totul, te înşeli amarnic, mârâie printre dinţi. Aşa că pregăteşte-te sufleteşte pentru diseară, micuţa mea. Nu scapi tu de mine, e tot ce îmi mai spune şi nu-mi place deloc rânjetul lui de drac.

înghit în sec şi încă cred că tocmai am provocat un mascul alfa la a-mi arăta că tot obţine ce doreşte.

Fir-ar! îmi deschid buzele ca să spun ceva, dar le închid înapoi pentru că nu ştiu cum aş putea riposta, căci m-a închis de tot. Simt maşina încetinind tot mai mult şi de îndată ce Augustin îmi ia mâna într-a lui, îmi revin şi eu dintre gândurile care m-au acaparat brusc.

— Vino! îmi cere şi deschide portiera.

lese primul şi se întoarce cu totul spre mine, plasându-şi mai apoi palmele în jurul taliei mele şi mă ajută să cobor, iar ceea ce-mi apare în faţă acum, sunt zeci de bărci ancorate la mal. Ce căutăm noi aici?

îmi întorc privirea spre Augustin, acesta împletindu-şi degetele cu ale mele şi îl observ, zâmbindu-mi. îmi aduc (iestul de repede aminte de ceea ce mi-a spus acum jumătate de oră, cum că ar fi momentul perfect să-mi înfrâng frica de apă, dar nu prea am înţeles în ce sens. însă, doar faptul căsuntem aici mă face să simt un fior rece pe şira spinării. î^j umezesc buzele cu limba, simţindu-le brusc uscate, în timp ce păşim printre şirurile de bărci ancorate la mall.

— Ce facem noi aici? întreb temătoare.

N-am fost în viaţa mea pe o barcă, iar asta mă sperie puţin, dat fiind faptul că tata nu m-a scos mai niciodată din casă, încât să învăţ şi eu ceva. Nu ştiu dacă mi se va face rău de la valurile care sunt în continuă mişcare sau nu voi şti să-mi ţin echilibrul şi să cad în mare... Uf!

— Vom face scuba diving, mă informează şi cred că s-a ţicnit de tot, dacă el crede că mă bag în apă.

Mă opresc din mers, făcându-l şi pe el să se oprească în acelaşi timp cu mine şi să mă priveşte nedumerit.

— Augustin, nu ştiu să înot, iar ţie îţi arde de scuba diving? mă răstesc la el. Ţi-ai propus să mă omori de tot? Şi nu, nu mă refer la acel fel de omorât, i-o retez când îşi deschide buzele, dorindu-şi să-mi vorbească şi ştiu exact ce vrea să spună şi în ce fel de mod vrea el să mă omoare, de fapt.

Se apropie de mine, dar fac un pas înapoi şi aproape dau bir cu fugiţi - aşa cum m-a avertizat el că aş face, dacă mi-ar fi spus de la bun început - însă mă strânge şi mai tare de mână, ţinându-mă pe loc.

— Nu o să se întâmple nimic, o să fie distractiv, mă asigură, uitându-se în ochii mei şi-mi mângâie obrazul. Ştiu că încă nu ai încredere deplină în mine, dar măcar acum încearcă să ai, mă roagă şi simt siguranţa pe care mi-o oferă prin cuvintele pe care le rosteşte şi oftez înfrântă până la urmă, văzând adevărul în ochii săi.

Ce poate fi aşa de rău? Mă las purtată de Augustin până în dreptul bărcii pe care urmează să urcăm şi ajunşi în drep-

tul acesteia, îmi fac curaj şi urc. Până acum totul e bine, aşa că urcăm şi mai sus, acum că barca s-a pus în mişcare şi simt cum panica mă cuprinde brusc. Şi nu, nu din **cauză** că sunt pe o barcă, ci din cauza a ceea ce urmează să se întâmple şi mai exact, vom face scuba diving. *Oare o să ştiu cum să respir? Oare este destul oxigen în tuburile acelea? Doamne, nu vreau să mor*, mă smiorcăi în sinea mea şi îmi simt brusc palmele transpirând. Toate gândurile stupide pe care le am, tot ce fac e să-mi alimenteze şi mai rău panica.

— O să fie bine, vocea lui Augustin se aude chiar în dreptul urechii mele, fâcându-mă să tresar. Voi fi tot timpul lângă tine, mă asigură şi mă întorc spre el, observând că poartă doar o pereche de bermude. Acum dă jos rochia aceea şi vino, mă roagă şi fac întocmai lăsând-o lângă hainele lui Augustin.

Costumul întreg de pe mine e negru cu danteluţă albă şi cu un decolteu cam prea adânc pentru gusturile mele, nu degeaba m-am repezit să cos puţin adâncitura dintre sânii mei şi să-i ascund puţin mai mult. E un costum de baie pe care nu mi l-aş fi pus eu. Printre bagajele pregătite de Augustin, se pare că Emma şi-a cam băgat mânuţele şi mi-a strecurat câteva haine mai indecente, să spun aşa.

Privirea lui Augustin mă măsoară din cap până în picioare şi încerc să-mi dau seama dacă mă dezbracă din priviri sau e altceva, dar nu mai apuc să spun nimic, căci mă prinde de mână şi mă trage după el. îmi prind buza de jos între dinţi, muşcând-o, şi mă holbez ca o dementă la fundul lui Augustin. *De ce nu am observat până acum ce fund sexy şi bombat are?* mă întreb în sinea mea şi realizez repede la ce îmi trece prin minte, trăgându-mi până la urmă două palme mintal şi-l urmez în continuare. Ajungem la baza bărcii unde sunt câteva tuburi de oxigen, dar şi costume speciale pentru scuba diving şi înghit în sec.

— Acesta sigur o să-ţi vină, îmi spune Augustin, punân- du-mi în faţă unul dintre costume.

— Nu cred că pot să fac asta, mă smiorcăi, vizibil panicată. Dacă n-o să ştiu cum să respir şi mă înec? Sigur

este oxigen în tuburile alea? încep şi turui întrebare după întrebare, făcându-l pe Augustin să chicotească. Nu e amuzant, mă răstesc, însă tot ce face e să râdă de mine.

îi pun costumul în braţe şi dau să plec, vizibil iritată de faptul că râde de panica mea stupidă, dar nu apuc să fac bine doi paşi că mă simt prinsă de braţ şi întoarsă cu forţa spre sursă.

— Eşti aşa un nemernic, îl dojenesc, lovindu-l cu pumnii în piept şi îmi strâng buzele într-o linie.

— N-o să păţeşti nimic, îţi promit, încearcă să mă asigure din nou şi-mi ia chipul între palmele sale şi mă obligă să-l privesc. N-am să-ţi dau drumul, dar trebuie să-ţi înfrângi frica asta, continuă să-mi vorbească şi oftez.

— Bine, dar dacă păţesc ceva...

— încăpăţânată mică! mă dojeneşte şi-mi sărută scurt buzele.

Se apleacă puţin într-o parte, ia costumul între degetele lui şi mi-l înmânează, ajutându-mă în cele din urmă să-l îmbrac. Mă simt de parcă aş avea un al doilea strat de piele, aşa îl simt de lipit de corpul meu. încalţ înotătoarele specifice costumului de scufundări şi mă simt de parcă aş avea labe de raţă sau de gâscă, mă amuz de una singură, păşind ciudat şi dând din fiinduleţ.

— Te amuzi? mă întreabă Augustin, văzându-mi mersul ciudat de raţă sau poate e de gâscă.

Cine ştie? Probabil de pinguin, da. Mai mult ca sigur ăsta e.

— Puţin, chicotesc şi mă trezesc cu masca special pentru scufundări, pe faţă.

Mă strâmb către el şi ştiu că probabil acum mă comport ca un copil de trei ani, dar sincer, mai am puţin şi intru într-o panică dezastruoasă.

— Cu asta poţi să respiri şi pe nas şi pe gură, mă anunţă şi inspir adânc apoi expir profiind pe gură, pregătindu-mă pentru ceea ce urmează să facem. Aşa că stai liniştită că n-o să te îneci, mi-o trânteşte. Nu că nu mi-ar face plăcere să-ţi fac respiraţie gură la gură, micuţo, dar chiar nu vreau să te am pe conştiinţă, pentru că încă nu mi-ai purtat copiii în pântec, buzele lui se mişcă atât de senzual, dar ce scoate pe ele, mă înlemneşte.

LUI

Ce tocmai mi-a spus? Sigur am auzit bine? Vrea copii? Oh, Doamne! Mă uit ca o idioată la el şi încerc să asimilez ceea ce mi-a spus, dar într-un fel nebun chiar mi-ar face plăcere să-i pot dărui un copil. Ştiu că poate e prea devreme să gândesc în felul acesta, mai ales că relaţia noastră e la început. Nu ştiu ceea ce îi trece prin capul acela frumos, însă chiar şi aşa, tot aş vrea să-i dăruiesc unul fără să regret că o fac. îmi zâmbeşte în timp ce ia tubul cu oxigen şi îmi face semn din priviri să mă întorc cu spatele. Fac întocmai. Mă ajută să îmi pun în spate tubul cu oxigen şi aproape că mă dezechilibrez, neştiind că e atât de greu.

—■ Doamne, cum o să înotăm cu astea în spate? Cântăresc o tonă, mă plâng, întorcându-mă cu totul spre Augustin şi încerc să mă ţin cât mai bine pe picioare. Mai mult ca sigur ne vom duce la fund.

— Nici măcar nu o să le simţi, micuţo! mă asigură pentru a nu ştiu câta oară, şi-mi face jucăuş din ochi.

îşi împleteşte degetele cu ale mele, acum că a terminat şi el de îmbrăcat costumul de scufundări şi tot tacâmul şi ne îndreptăm spre marginea bărcii.

Se pare că vom fi acompaniaţi de un profesionist, iar asta mă mai calmează puţin. Inspir adânc pe gură apoi expir profund tot pe gură şi încerc să nu intru în panică. Trag masca care mă va proteja de înec şi prin care pot respira, dar şi comunica, peste faţă şi-mi întorc privirea spre dreapta, ob- servându-l şi pe Augustin gata. îmi împletesc şi mai bine degetele cu ale lui şi inspir pentru a doua oară, ca într-un final să plonjăm cu totul în apă.

— Deschide-ţi ochii, micuţa mea! mă îndeamnă Augustin şi acum realizez că îi ţin închişi.

Fac întocmai cum îmi cere şi îi deschid. Pot să jur că sunt uimită. Priveliştea din jurul meu e superbă, în timp ce peştii dansează pe lângă noi, în diferite culori şi mărimi. Augustin a avut dreptate când mi-a spus că o să-mi placă ceea ce văd, făcând ca panica pe care am avut-o la început să dispară subit. Picioarele mele se mişcă în voia lor,

înotând şi mă întorc spre nemernicul care-mi mănâncă zilele într-un sens bun şi dacă n-am avea nenorocitele astea de măşti l-aş f, sărutat, dar aşa va trebui să aştepte până ieşim.

— Acum mai vrei să ieşi din apă? mă întreabă uşor amu. zat, trăgându-mă spre el şi face semn celui care ne acompa- niază să se apropie de noi.

— Aş minţi dacă aş spune că da, îi răspund sincer şj.j zâmbesc, trezindu-mă mai apoi cu ceva în mână.

—E mâncare specială pentru peşti, îmi explică, văzându-mi nedumerirea şi mă priveşte cu o sclipire în ochi. întinde mâna şi ai să vezi ce se întâmplă.

Fac întocmai şi întind mâna în faţă, iar ceea ce se întâmplă în următoarele secunde mă face să privesc totul destul de uimită. Felul în care peştii roiesc în jurul mâncăm din palma mea, încercând să mănânce tot înainte de a se termina, îmi fac colţurile gurii să se ridice într-un zâmbet Sunt atât de drăgălaşi, de ameţitori, dând atât de liniştiţi din codiţa lor, încât privesc în continuare destul de fascinata fiecare peştişor în parte şi le analizez culorile, mărimea şi tot mi se pare un vis.

— Doamne, e atât de superb! exclam de fericire, întorcându-mi privirea spre Augustin şi-i observ zâmbetul pnn masca pe care o are pe chip.

Mă prinde şi mai bine de mână, îndemnându-mă să-l urmez şi înotăm câţiva metri în larg, privind încă destul de fascinată ceea ce se află în apă la câţiva metri adâncime Totul e atât de viu colorat şi plin de tot felul de peşti, dar şi de crustacee care mişună de colo-colo prin nisipul de pe fundul mării, făcându-mă să vreau să mai rămânem puţin $ chicotesc. A avut dreptate Augustin când mi-a spus că s-ar putea să-mi placă, până la urmă, poate prea mult.

— Trebuie să ieşim, îmi spune deodată, captându-m' atenţia şi încuviinţez scurt din cap, acum că văd şi eu semnul făcut de instructorul care e cu noi.

Ne mişcăm picioarele, înotând şi înaintând spre supr» faţă. îmi scot masca şi inspir aerul curat - acum că nu m*[1]

suntem cu totul în apă. Mă prind de barele metalice cu mâinile şi urc câte-o treaptă pe rând înapoi în barcă, simţind greutatea bruscă a tuburilor de oxigen. Doamne! Ziua asta poate fi mai nebună decât e? Scăpăm repede de echipamentele de scufundare de pe noi şi urcăm şi mai sus, luându-ne lucrurile. Mâinile lui Augustin se instalează frumos pe talia mea şi mă trage mai aproape de el, lipindu-mă cu totul de abdomenul său musculos şi bine lucrat şi-mi revendică buzele, sărutându-mă scurt.

— Acum îţi mai este frică de apă? mă întreabă curios.

— N-am spus niciodată că mi-ar fi frică de apă, drăcuşo- rule, ci mai degrabă îmi este frică să nu fiu luată pe nepregătite pe sus şi aruncată pur şi simplu în apă, exact cum ai făcut tu odată. Nu de alta, dar mă panichez ca naiba şi nu e bine deloc, atât pentru mine, cât şi pentru persoana care m-a aruncat, îi mărturisesc temerile mele, amintindu-mi de ziua în care m-a pedepsit pentru că i-am turnat bolul cu cereale cu lapte direct în cap şi-l observ, încuviinţând.

Ştie şi el destul de bine ce s-a întâmplat în acea zi, nu trebuie să-i reamintesc toate detaliile.

— Micuţa mea, îmi mângâie obrazul, alintându-mă. încerc să-mi dau seama cu cine ai vorbit de fapt în aceste câteva minute, mă ia puţin peste picior, deşi ştie bine cu cine am vorbit, dar se pare că are chef de glume. Cu mine sau cu el? mă întreabă şi-şi întoarce privirea spre drăcuşorul din pantalonii săi. Căci el e drăcuşorul împieliţat, iar eu sunt doar un biet îngeraş, face un cerc deasupra capului, în timp ce-şi afişează mutrişoara de căţeluş plouat puţin cam eşuat.

— Da, da! Un îngeraş cu corniţe mai degrabă, îi ţin isonul, luându-l peste picior şi tot ce face e să-mi zâmbească complice. Afurisit mai eşti, îl dojenesc şi oftez. Şi de aici unde mergem? întreb, schimbând puţin subiectul, fiind într-un fel curioasă de ce urmează să facem pentru tot restul zilei.

Trebuie să recunosc că la început mi-a fost puţin frică de scuba diving, însă acum aş mai repeta experienţa, încă o

dată fără să ezit, fără să spun nu, pentru că a fost al naibii de plăcut. Se spune că prima dată e mai greu, apoi totul vine de la sine, învăluindu-te în dependenţa pe care ţi-o oferă îmi întorc privirea spre zecile de tatuaje pe care le poarta cu mândrie pe tot corpul său şi încep să trasez contururile acestora cu buricele degetelor, analizându-le fineţea cu care au fost întipărite pe pielea sa. Ştiu că mă priveşte, neînţele- gând ceea ce fac, dar nu spune nimic, ci doar mă priveşte în continuare şi pot simţi uşor felul în care inima lui bate. îmi închid ochii pentru câteva secunde, îi simt mâinile pe talia mea şi inspir adânc. îi deschid din nou şi ştiu exact ceea ce vreau să facem în următoarele minute.

— Vreau şi eu unul, mă trezesc spunând şi-i captez atenţia. Vreau ceva care să-mi aducă aminte de acest loc, dar şi de noi, continui să-i vorbesc, referindu-mă la faptul că vreau un tatuaj.

Nu vreau nimic complicat, doar ceva simplu, cum ar fi un *„infinity tattoo"* sau cum se spune. îmi ridic privirea spre chipul său angelic şi-l observ zâmbind în colţul gurii.

Ok! Asta îmi oferă un sentiment ciudat, însă lângă el nimic nu mă mai surprinde. E atât de imprevizibil şi de nebun, încât de ar umbla până şi în costumul lui Adam pe stradă, în plină zi, tot nu m-ar mai surprinde, nu de alta, dar Augustin e... doar Augustin şi atât. Trag rochia pe mine, îmi încalţ sandalele, de îndată ce barca opreşte la mal, fix în locul de unde am plecat. îl iau de mână pe Augustin, coborâm din barcă şi ne îndreptăm spre maşina cu care am venit.

Ajunşi în dreptul acesteia, deschid portiera şi mă urc pe bancheta din spate, cât timp Augustin urcă şi el şi mă cuibăresc ca un căţeluş în braţele lui.

— nfiyaive |j,a<; oto 7cXr|aieaTepo Ivotttouto xaiouâ^ Tymon! limba pe care Augustin o foloseşte e străină pentm mine, însă cred că e greacă, dacă tot suntem în Grecia.

îmi ridic privirea spre el şi chiar dacă am spus că nimi^ nu mă mai surprinde când e vorba de Augustin, ei bine, se

pare că m-am înşelat. Nu doar că ştie spaniola la perfecţie, dar se pare că ştie şi limba greacă pe deasupra, iar asta mă face să mă întreb câte alte lucruri mai ştie.

— Ce înseamnă? curiozitatea din mine îşi spune cuvântul, referindu-mă la ceea ce a spus şi aştept răbdătoare să-mi răspundă.

— L-am rugat pe Tymon să ne ducă la cel mai apropiat salon de tatuaje, îmi răspunde zâmbindu-mi, şi-mi simt creştetul sărutat de buzele lui cărnoase, ce mă ameţesc uşor cu a sa dulceaţă vie.

— Oh! exclam surprinsă că e de acord ca eu să-mi fac acel tatuaj. Câte limbi străine cunoşti? mă hotărăsc să-l întreb.

— Destul de multe, micuţa mea! Te quiero, e în spaniolă. le a^and), e în greacă. Ich liebe dich, germană. Ti amo[I], italiană. JIIOGJIK) TeGfl, **Mofi npeKpacHbiii** AicGap[II], continuă cu rusa, o limbă care pentru mine doar mi-ar îmbârliga limba în gură dacă aş încerca să o vorbesc şi mă uit la el, ca la poarta nouă. fl GMJI **.ziypaKOM,** HTOGH HE 3AMETHTB C **caMoro** Haqajia, HTO BI>I GMJIH *JXJIU* MEH«[III], continuă cu aceeaşi limbă ciudată şi tare aş vrea să ştiu ceea ce mi-a spus.

Că totuşi, nu sunt vreun magician ca să ştiu limba aşa deodată şi-l privesc nedumerită. Zâmbetul ce mi-l oferă îmi confirmă faptul că şi-a dat seama că limba în care tocmai mi-a vorbit e o limbă străină mie. Viaţa mi-a furat atât de multe, dar în schimb mi l-a oferit pe el.

— Te iubesc, frumoasa mea cu ochişori ciudaţi! spune deodată. Am fost un prost să nu remarc de la început că tu eşti totul pentru mine, asta înseamnă tot ceea ce ţi-am spus în rusă, mă lămureşte şi înghit în sec.

I **Te iubesc în spaniolă, greacă, germană, italiană**

II **Te iubesc, frumoasa mea cu ochişori ciudaţi - rusă**

III **Am fost un prost să nu remarc de la început că tu eşti pentru mine - rusă**

Faptul că Augustin e un tip impunător, de temut atunci când face pe nebunul, nu-l ajută deloc, mai ales când gândurile sale profunde pun stăpânire pe ceea ce scoate pegură, iar asta mă bulversează într-un mod năucitor. Ştiu că încearcă să fie el, să-mi spună ceea ce simte, dar câteodată simt că se închide brusc în faţa mea, de parcă i-ar fi teamă de ceea ce poate ar simţi. Şi ştiu că simte, exact cum simt şi eu. îmi aşez palma pe pieptul său, simţindu-i muşchii tresărind, chiar în dreptul inimii şi-i zâmbesc dulce, aşteptând într-un fel să continue să-mi vorbească.

— în domeniul în care lucrez e destul de important să ştii cât mai multe limbi străine, altfel s-ar putea să se ducă totul naibii, iar asta ne poate costa viaţa. Dar indiferent **în** câte limbi îţi voi vorbi, doar una e mai importantă şi aceea e atunci când buzele tale scot sunete, ce sunt ca o melodie pentru auzul meu, îndemnându-mă să-ţi *„ vorbesc „* în continuare. Dar asta vei afla când ne vom întoarce la căsuţă, continuă să-mi vorbească, făcând ghilimelele de rigoare. Cred că am o mică idee despre ce fel de limbă e vorba.

înghit în sec, simţindu-mi brusc gâtul şi buzele uscate, îmi umezesc bine buzele şi mă fac cât mai comodă pe bancheta din spate aşezându-mi capul pe umărul lui Augustin, în timp ce maşina înaintează spre cel mai apropiat salon de tatuaje. Dacă stau bine să mă gândesc, nu prea ştiu cu ce anume se ocupă mai exact sau în ce domeniu lucrează.

Tot ce ştiu e faptul că participă la cursele de la periferia oraşului şi asta doar din când în când, fiind mai mult pentru distracţie - curse pe care eu însămi le-am experimentat într-o seară când a venit să mă ia de la cafenea. îmi ridic capul de pe umărul său şi-l privesc pentru o secundă, apoi îmi deschid buzele şi mi le mişc în aşa fel încât să mă înţeleagă cât mai bine.

— Ştiu că poate n-ar trebui să spun asta, dar niciodată nu mi-ai spus cu ce anume te ocupi de fapt, adică... în ce domeniu lucrezi, glasul meu uşor nesigur se aude în toată maşina.

îşi închide ochii preţ de câteva secunde, respirând greoi îşi duce o mână spre tâmple, masându-le puternic.

— îmi pare rău! Nu eşti obligat să-mi spui, eu doar...

— M-ai mai iubi oare dacă ai şti ce fel de persoană sunt sau cu ce anume mă ocup de fapt? întrebarea lui mă întrerupe şi sincer, nu la asta m-am aşteptat, ci la a-mi spune că nu mă priveşte şi că n-ar trebui să mai întreb.

11 privesc nedumerită în ochi - acum că privirea lui mă aţinteşte - şi încerc să-mi dau seama de ce a devenit serios atât de brusc, dar felul în care privirea lui mă analizează, mă înspăimântă, de parcă... De parcă ceea ce urmează să aflu mă va despărţi definitiv de el.

Scutur uşor din cap, pentru că nu vreau să ajung atât de departe cu gândul, dar sentimentul pe care îl am acum nu-mi dă altă variantă. îmi ia chipul în palma sa dreaptă şi mă sărută de parcă ar fi pentru ultima dată, iar asta îmi face inima să-mi bată într-un mod nebunesc în piept, de parc-ar vrea s-o ia la fugă. Ne despărţim şi-şi sprijină fruntea de a mea. Oare ce ascunde sufletul lui? Oare ce vrea inima sa să-mi transmită, încât prin cuvinte îi este teamă să se exprime? Cred că duce povara asta pe umerii săi de prea mult timp şi asta îl sfâşie pe dinăuntru.

—■ Nu sunt ceea ce par a fi, Christina! felul în care buzele lui îmi pronunţă numele îmi oferă un mic fior pe şira spinării, făcându-mă să înghit în sec. Tot ceea ce Emma şi cu mine avem e câştigat prin metode atât ilegale, cât şi legale, dacă pot să le spun aşa, înfăptuite de mine şi de echipa mea; gaşca pe care ai cunoscut-o deja, continuă să-mi vorbească, dezlipindu-şi fruntea de a mea şi privindu-mă în ochi.

— A-Augustin!

— Chiar dacă buzele mele tremură mai mult decât aş vrea să se vadă, îmi plasez palma pe obrazul lui şi încerc în felul meu de a-l asigura că e în ordine şi că poate să-mi spună ceea ce îl apasă pe suflet. Ochii lui se închid, suflând aerul printre buzele sale întredeschise.Părinţii noştri nu au fost niciodată nişte părinţi normali, aşa cum poate au alţii, chiquita. Tot timpul pe drumuri, ocupându-se de lucruri nu

tocmai legale, pentru nişte oameni destul de periculoşi, iar asta le-a adus moartea într-un final, îmi mărturiseşte sincer şi se lasă moale pe bancheta din spate, privind în gol spre tavanul maşinii. întotdeauna şi-au dorit ca eu să ajung vreun avocat de succes sau un medic, chiar dacă Dominic m-a luat sub aripa sa încă de la vârsta de zece ani. Dar am ales să merg pe un alt drum, sfidându-le dorinţele. După o ceartă zdravănă cu părinţii mei mi-am luat viaţa în propriile mâini şi am plecat de acasă pe un termen nedeterminat. N-am spus nimănui unde mă duc şi când am să mă întorc, iar asta a dărâmat-o rău de tot pe Emma, continuă să-mi povestească şi oftează la final.

Pot simţi cu uşurinţă durerea prin cuvintele pe care le rosteşte şi dacă acum câteva minute am crezut că poate nu mă mai vrea în viaţa lui, acum cred că el crede asta despre mine.

— Ceea ce facem noi, micuţo, mai exact, e să deturnăm camioane pline cu armament, droguri, chiar şi maşini ale unor traficanţi destul de periculoşi, fără să lăsăm martori în urma noastră, altfel s-ar putea să dăm de dracu. După asta le vindem şi noi la rândul nostru, continuă să-mi mărturisească şi tot ce pot să fac, e să-l privesc cu ochii mari. Aşa că ai avut tot dreptul să-mi urli în faţă că sunt un criminal, pentru că în fond, asta şi sunt. Un criminal care ucide fără scrupule, fără să-i pese câtuşi de puţin de faptul că cel pe care îl aţinteşte cu pistolul îl roagă să-i cruţe viaţa. Sunt un monstru care bântuie visele celor care se tem de noi, de aceea mă aştept să fugi în orice clipă cât mai departe de mine, mai adaugă fără să mă mai priveasca în ochi.

Mă las moale pe bancheta din spate, fără ca măcar să scot vreun cuvânt care să-i dea de înţeles că fug sau că rămân, şi înghit în sec. în timp ce analizez mărturisirea pe care mi-a făcut-o, deschizându-şi astfel sufletul în faţa mea, privesc în gol, exact ca el.

Am intrat în lumea lui pentru că am vrut să-i cunosc sufletul şi inima, dar am aflat

mult mai multe decât aş fi sperat şi decât aş putea duce. însă, nu am de ce să mă plâng. Viaţ

amea e la fel de periculoasă ca şi a lui şi da, e un încăpăţânat arogant, nemernic până la ultimul nerv, plin de sine, nebun cu acte în regulă şi aşa mai departe - aş putea înşira asta la nesfârşit - şi chiar dacă o să fiu judecată aspru pentru alegerea facută, n-am de gând să renunţ la el.

îmi aşez mâna peste a lui şi-mi împletesc degetele cu ale sale, captându-i atenţia de care am acum nevoie, şi-mi simt inima bătând cu putere în piept, în timp ce privirea lui se intersectează cu a mea. Ochii săi strălucesc senini şi plini de durere, încât mă doare să-l văd în stadiul acesta de vulnerabilitate. Parcă nu e el.

— Trăim într-un pericol continuu, pentru că viaţa în sine e periculoasă, chiar dacă sunt în diferite moduri, Augustin! rostesc cuvintele ce vin din suflet. Ceea ce faci tu nu defineşte ceea ce ai cu adevărat în sufletul tău şi în inima ta, pentru că fiecare dintre noi purtăm un scut în jurul nostru, doar ca să nu ne arătăm vulnerabilitatea, altfel am cădea într-un abis continuu şi toţi cei care ne vor morţi, vor profita de asta. Nu scapi aşa uşor de mine, mi angel! îi spun şi începe să zâmbească.

—Oh, micuţa mea! exclamă. De câte ori trebuie să-ţi repet că nu sunt un înger, nici pe departe, ci mai degrabă un demon care tocmai a corupt un înger, transformându-l în jumătatea lui, demoniţo!

—îngerul meu demonic, dau glas gândurilor mele nebune şi mă trezesc deodată cu Augustin peste mine, mărâind profund, iar eu chicotesc.

— îmi sărută buzele şi mă trage în braţele sale, dar nu pentru mult timp, pentru că maşina încetineşte. Ne îndreptăm privirea înainte, semnul cu „ *Tattoo*" de deasupra clădirii din faţa noastră, indicându-ne faptul că am ajuns la destinaţie. Coborâm din maşină şi înaintăm spre intrarea în salon. Dacă Augustin e deja obişnuit cu aşa ceva, corpul fiindu-i acoperit de cerneala neagră care-i pictează pielea, ei bine, eu am emoţii, fiind primul meu tatuaj, însă e vorba de unul care să conteze.Şi cum ai vrea să fie? mă întreabă Augustin, referin. du-se la tatuajul pe care vreau să mi-l fac, postându-se în spatele meu pentru a ne putea uita amândoi prin catalog.

— Nu vreau nimic complicat, îi răspund. îmi plac cele simple, ca acesta, arăt spre modelul pe care mi-l doresc.

E un *„infinity tattoo"* cu o pană pe mijloc, câteva rândunele pe o parte, iar pe cealaltă parte în loc de cuvântul *„Faith „* vreau să conţină iniţialele lui Augustin. E tatuajul perfect pentru a-mi aminti de Santorini, dar şi de vacanţa noastră spontană pe care o avem.

— Şi unde îl vrei tatuat? îmi face semn să mă aşez pe scaun.

Fac întocmai şi mă aşez pe scaunul din faţa mea şi chiar dacă inima mea o ia la goană, aştept cuminte ca tatuajul să fie făcut de tipa care îşi pregăteşte ustensilele.

— M-am gândit că aici ar sta foarte bine, indic spre locul în care mi-l doresc bătut pe piele şi anume încheietura de la mâna stângă.

— Eşti sigură, micuţo? mă întreabă serios Augustin privindu-mă,şi aprob scurt din cap. E un loc destul de dureros, să ştii asta, mai ales că sunt câteva vene importante pe acolo, mă anunţă, dar nu am de gând să renunţ.

îmi întind mâna cu palma în sus, arătându-mi încheietura de la mâna stângă şi înainte să pot să-i spun lui Augustin, ca în loc de cuvântul *„faith „* vreau să fie scrise iniţialele sale, rămân uimită că deja sunt acolo. îmi întorc privirea spre nebunul meu, în timp ce se aşază pe scaunul de lângă mine şi-şi întinde mâna cu palma în sus, arătându-şi încheietura dreaptă.

—Doar tu să-l ai? mă tachinează, făcându-mi jucăuş din ochi şi-şi împleteşte degetele cu ale mele, încercând să-mi mai amelioreze durerea, cât timp tipa brunetă îmi bate tatuajul pe piele.

După o oră în care mi-am muşcat buzele **încontinuu,** mi-am strâns puternic ochii doar ca să nu mă apuc de plâns şi l-am strâns pe Augustin puternic de mână; acum pot să răsuflu uşurată şi destul de mulţumită de tatuajul pe care îl am. îmi întorc privirea spre încheietura lui Augustin şi-mi observ iniţialele pe tatuajul identic.

— Pentru primul tău tatuaj ai fost destul de curajoasă, micuţa mea, mă felicită şi-mi plasează un sărut scurt peste tatuajul acoperit de un strat subţire de cremă specială pentru vindecarea acestuia şi o folie transparentă, care împiedică apa să intre.

***

Ziua a trecut destul de repede, poate mai repede decât mă aşteptam, dar a fost presărată cu mărturisiri sincere şi nebunii, iar asta ne-a apropiat şi mai mult. Inspir adânc, în timp ce mă descalţ de sandalele din picioare, pe care le arunc într-un colţ şi mă îndrept spre dormitor ca să scap de costumul de baie şi de rochia de pe mine, întinzându-mă mai rău decât o pisicuţă, în timp ce Augustin lasă în bucătărie cumpărăturile făcute. Ajunsă în pragul camerei, încremenesc la propriu la vederea cuvintelor scrise cu un roşu sângeriu pe peretele din dreptul patului.

„ Pentru că ai îndrăznit să mă sfidezi, voi rupe aripile îngerului tău şi-l voi arunca în adâncul infernului, de unde n-o vei mai putea scoate, nici de ţi-ai vinde sufletul diavolului.”

înghit în sec şi mă dau cu un pas mai în spate destul de speriată, neînţelegând cum au ajuns cuvintele acelea acolo, îmi umezesc buzele cu limba, simţindu-le al naibii de uscate şi îmi deschid buzele, strigând în gura mare cât să mă audă.

— Augustin!!! groaza din glasul meu se intensifică, şi pentru faptul că nu-i aud imediat glasul, urlu din nou. Augustin!!! strig şi mai tare şi tresar când simt braţele sale

încolăcindu-se în jurul meu şi doar acum îmi dau seama că tremur.

Tremur atât de rău.

— Sunt aici! constată că tremur din ce în ce mai mult. Eşti bine, micuţo? mă întreabă, întorcându-mă cu faţa spre el, dar parcă cuvintele nu mai vor să iasă. Spune ceva, mă îndeamnă, şi tot ce pot să fac e să înghit în sec.

— Cine a făcut asta? îl întreb şi-mi întorc din nou privirea spre acele cuvinte însângerate şi doar acum observ cuţitul înfipt în pat drept avertisment.

— Nu ştiu, dar am să aflu, mârâie nervos printre dinţi, apoi îşi întoarce privirea spre mine. N-am să las pe nimeni să-ţi mai facă rău, micuţo! mă asigură de asta şi-mi sărută creştetul.

îşi scoate telefonul din buzunar şi începe să-l buto- neze destul de rapid, ducându-l într-un final spre ureche şi aşteaptă.

— Alex, avem probleme, îşi anunţă echipa.

De ce tocmai acum? murmur în sinea mea îngrijorată şi-mi trec mâinile prin păr, dar starea de panică nu dispare deloc.

***

Nu ştiu de câte minute stau şi mă uit cum dormitorul nostru e curăţat şi aranjat, dar fiorul ciudat pe care îl simt pe şira spinării mă face să înghit în sec - noroc că am apucat să facem poză la ceea ce era scris pe perete.Augustin se plimbă de colo-colo, urlând la Alex vrute şi nevrute, din cinci în cinci minute, încercând să afle cine naiba a intrat aici.

— Cum adică nu e Emanuel? urlă în continuare. Sigur ai verificat bine? îl întreabă din nou şi-şi trece mâna prin păr stresat, umblând dintr-o parte în alta a camerei. Atunci trebuie să fie nemernica de Katherine. Ea şi răzbunarea ei stupidă, continuă să vorbească răspicat printre dinţi, dar se pare că după expresia lui Augustin, nici ea nu se face vinovată.

în tot acest timp mi-a explicat cine îi sunt duşmanii şi în cine ne putem încrede, în caz de orice. Nu regret faptul că am hotărât să rămân lângă el, nu regret nici că îl iubesc, dar am ştiut de la bun început - încă din noaptea în care m-a scos afară din casă, apoi m-a salvat din ghearele lui Fabian - la ce pericole mă înham când am ales să păşesc în lumea lui. Mă întorc cu faţa spre el şi-l observ, făcându-mi jucăuş din ochi, ca şi cum totul e în regulă şi ştiu că facc asta doar ca să mă calmeze. îi zâmbesc scurt şi mă apropii de locul în care se opreşte, în timp ce închide telefonul şi-l aruncă pe noptiera de lângă pat. E nervos, pot vedea asta cu ochiul liber. îmi frec palmele una de alta, de parcă mi-ar fi frig şi trebuie încălzite.

— Cine crezi că vrea să ne facă rău? îl întreb şi-mi dă o şuviţă rebelă după ureche, în timp ce ochii lui îmi analizează chipul.

— Nu nouă, micuţo! Doar mie şi asta prin intermediul tău, îmi răspunde vizibil mai calm şi oftează.

— Pe cine ai supărat în ultimul timp, de vrea să se răzbune? îi pun din nou întrebări, în scopul de a-l ajuta să-şi amintească.

— îţi faci griji pentru mine? mă întrebă el şi încuviinţez din cap că da. Nu ai de ce, nu eu contez, ci tu. Tu trebuie să fii bine, demoniţa mea! mă alintă şi-mi sărută scurt buzele. Am o idee, aşa ca să ne mai destindem puţin şi să uităm de ce s-a întâmplat, mă trage după el spre terasă.

Nu ştiu ce idee trăsnită i-a venit aşa dintr-odată, dar voi afla. Ajunşi pe terasă şi implicit în faţa piscinei, Augustin începe să scape de tricoul de pe el, dar şi de bermude, rămânând într-un final gol şi sare în piscină, ieşind după niciun minut la suprafaţă. Oh, Doamne! îmi duc mâinile spre chip şi mă uit uimită la el şi la nebunia sa. Se mai afundă o dată în apă, apoi iese la suprafaţă şi-şi îndepărtează excesul de apă de pe chip.

Vino! Suntem doar noi doi, aşa că nu-ţi fie ruşine.Inspir adânc aerul până când plămânii mi se umple, apoi expir profund şi încep să mă dezbrac, în timp ce-mi muşc buzele frenetic - cred că voi rămâne fără ele până la urmă - rămânând complet goală într-un final şi-l observ pe Augustin lingându-şi senzual buzele.

Nu-mi vine să cred c-o fac şi pe asta, mormăi în sinea mea şi mă aşez pe marginea piscinei, intrând cu picioarele mai întâi în apa uşor caldă. Reuşesc să intru cu totul în apă, ajutată de nebunul ce-mi colorează viaţa şi-i înconjor gâtul cu braţele, privindu-l intens.

— Te amo, mi demonia[I]! mă alintă, dar pe când să-i spun că şi eu îl iubesc, buzele sale le revendică pe ale mele şi începe să mă sărute pasional şi tandru, de parcă ar încerca să mă facă să uit de ultimele două ore în care ne-am panicat.

I **Te iubesc, demoniţa mea!**

— Buzele sale coboară încet cu săruturile spre maxilar în jos, sfârşind pe linia pulsului de pe gâtul meu şi-i simt mâinile strângându-mi fundul cu putere în palmele sale, facându-mă să gem prelung. Limba sa jucăuşă trasează linii fierbinţi până în dreptul sânilor mei şi mă lipeşte cu spatele de marginea piscinei. îi ia pe fiecare în parte şi îi dezmiardă în felul lui specific, sugându-i, muşcându-i subtil, în timp ce mii şi mii de furnicături îmi circulă prin toţi nervii, privindu-mă pe sub gene. Totul devine şi mai ameţitor cu cât limba se joacă cu sfârcurile întărite. Felul în care-şi trece limba peste fiecare sfârc în parte mă face să-mi deschid buzele şi să las o cantitate considerabilă de aer să iasă afară, gemând uşor, în timp ce îmi frământă celălalt sân în palma sa, dorindu-mi tot mai mult să-l simt înăuntrul meu. îşi aşază palmele pe talia mea micuţă şi mă ajută să ies puţin mai la suprafaţă, în timp ce se afundă cu totul în apă, neînţelegând ce naiba vrea să facă. Dar îndată ce-i simt gura gustând cu nesaţ din feminitatea mea, mă prind şi mai bine de marginea piscinei ca să nu intru la fund şi aproape că urlu din cauza plăcerii pe care mă face să o simt.A-Augustin, îi pronunţ numele, mai mult gemând prelung, decât panicată, nu de alta, dar nu mai dă Domnul să iasă la suprafaţă şi nu înţeleg cum face asta.

Mă prind şi mai puternic de marginea piscinei, în timp ce spatele mi se cambrează şi gem puternic, simţindu-mi trupul scuturat de orgasmul care îl simt în valuri. *Fir-ar!* înjur în sinea mea şi gem din nou.

— Eşti complet sărit de pe fix, îl dojenesc, încă gâfâind în încercarea de a-mi trage suflul.

Fiind la suprafaţă pot să-i observ zâmbetul de drac pe care îl afişează şi-I trag într-un sărut.

— Drace! înjură peste buzele mele. Doamne, cât te doresc, încât am să ţi-o trag ca un demon scăpat din infern şi am să-ţi fac trupul să vibreze puternic lângă al meu, în timp ce fac dragoste cu tine, mi hermosa demonia!

Mârâie jucăuş spre mine apoi îmi muşcă subtil buza de jos, în timp ce palmele sale se aşază pe talia mea şi mă întoarce cu spatele către el, printr-o smucitură, lipindu-mă cu

totul de abdomenul său. La naiba! *De ce se simte atât de bine iubirea lui nebună?* îmi simt părul dat într-o parte, cât timp ochii mei se închid involuntar şi-mi sărută baza gâtului, fix în dreptul semnului din naştere.

—Oh, Doamne! exclam, acum că privesc peisajul din faţa noastră şi stelele care împânzesc întreg cerul senin. Te amo, mi angel! reuşesc să spun printre micile guri de aer.

— Yo tambien te amo, mi hermosa demonia[1]!

Buzele lui îmi ating delicat pielea de pe umăr, urcând treptat spre urechea mea, iar palma sa grea mă ţine lipită de trupul său fierbinte, în timp ce cu cealaltă coboară furtunos spre feminitatea mea. începe să-mi stimuleze mugurul sensibil cu mişcări circulare. îmi las capul pe umărul său, frecându-mi fundul de drăcuşorul lui împieliţat şi-l simt întărindu-se tot mai mult, făcându-l pe Augustin să-mi mârâie puternic în ureche.

— Eşti al dracului de sexy, aşa că nu te opri. Freacă-I mai tare, îmi şopteşte şi fac întocmai, cât timp muşcă din pielea de pe gâtul meu.

Îi simt palmele strângându-mi fundul, apoi îl ridică puţin şi mă pătrunde adânc şi brusc, pe la spate, făcându-mă să gem puternic. Mişcările lui sunt lente, pătrunzându-mă adânc, încât îl simt până în măduva oaselor, scuturându-mi trupul de plăcerea pe care mi-o oferă ca un nebun şi gem prelung. îmi cuprinde trupul cu un braţ în timp ce intensifică mişcările, adâncindu-se şi mai mult în interiorul meu umed şi cald şi-l aud mârâind profund în dreptul urechii mele.

— Augustin, îi pronunţ numele, gemând din nou şi-mi simt trupul scuturat de al doilea orgasm pe care mi-l provoacă, dar nu se opreşte şi mă pătrunde şi mai adânc, strângându-mi coapsa în palma sa, destul de puternic şi cred că în acest moment nu mai e el, ci partea lui întunecată.

Nu l-am crezut când a încercat să pară că totul e în regulă când, de fapt, nici nu e aşa şi ştiu că e destul de

[1] **Şi eu te iubesc, frumoasa mea demonică!**

îngrijorat, o simt prin felul în care face dragoste cu mine acum.

— Augustin! îi pronunţ numele, simţindu-mă uşor ameţită şi dau să mă prind mai bine de marginea piscinei, însă nu prea reuşesc, mă simt fără vlagă. Augustin, o să leşin, e tot ce mai apuc să-i spun, înainte ca în faţa ochilor mei să se facă negru.

***

îmi deschid ochii şi aţintesc tavanul alb din dormitor *Când am ajuns aici?* mă întreb în sinea mea şi dau să mă ridic, însă eşuez lamentabil, trântindu-mă înapoi în aşternuturi. Tot corpul mă doare şi cred că nu voi mai putea merge prea bine câteva zile. Tot ce îmi aduc aminte e faptul că eram cu Augustin goi în piscină şi făceam dragoste, apoi totul s-a întunecat brusc şi de aici nu mai ştiu absolut nimic îmi frec faţa cu palmele şi tresar, de îndată ce zgomotul venit din bucătărie şi implicit din living, îmi captează toată atenţia şi dau să mă ridic din nou. Reuşesc cu chiu cu vai mă aşez pe marginea patului, oftând.

Unde naiba e Augustin? mă alarmez. Mă ridic în capul oaselor, simţindu-mă puţin ameţită, dar îmi revin repede şi mă îndrept spre ieşirea din dormitor. Ajunsă în bucătărie, îl găsesc pe Augustin spărgând pahare, chiar şi farfurii, însă ceea ce-mi captează atenţia e mâna lui sângerândă. *Oh, Doamne! Ce naiba a păţit?* îngrijorarea pune stăpânire pe mine şi mă înfior, realizând că poate îşi face rău singur. Mă reped spre el, înainte să mai spargă ceva şi-i prind mâna cu mâinile mele mici, oprindu-l.

— Augustin, ce naiba faci? mă răstesc la el, dar nici nu mă priveşte, de parcă nici n-ar avea dreptul.

— Christina, pleacă! mi-o trânteşte, expediindu-mă brusc. Nu vreau să te mai rănesc mai mult decât am facut-o deja, mârâie către mine cu un glas vinovat şi nu prea înţeleg la ce se referă. Poate ar fi mai bine să te duc înapoi şi să plec cât mai departe, poate aşa nu te mai poate răni nimeni, dar nici eu, continuă să-mi vorbească şi nu-mi vine să cred că tocmai se desparte de mine şi pentru ce?

— Nu plec niciunde până nu-mi spui ce mama naibii e cu tine şi de ce te desparţi aşa brusc de mine, urlu la el şi-mi simt ochii plini de lacrimi, lovindu-l cu pumnii în piept.

— Mi chiquita[I], n-am rănit în viaţa mea o femeie în timp ce-i ofeream plăcere, dar pe tine te-am rănit, îmi mărturiseşte şi-şi pune mâinile în cap. Şi mai mult de asta, după ce-ai leşinat, ai căzut cu totul în apă, pentru că n-am apucat să te prind la timp şi dacă te scoteam cu câteva secunde mai târziu, te pierdeam, îmi mărturiseşte şi fără să mai stau pe gânduri, îi înconjor trupul cu braţele.

— Chiar dacă mă minţi pe faţă şi nu-mi spui nimic, doar ca să nu mă îngrijorezi, ştiu sigur că tu eşti îngrijorat al naibii de rău. Ochii tăi nu mint, Augustin, şi n-am de gând să te las singur, chiar dacă tu îmi spui să plec, nemernicule, rostesc, aşezându-ne amândoi pe podea şi-l privesc, îmi vine să-ţi trag o mamă de bătaie, încât să-ţi înghiţi toate cuvintele spuse, mârâi către el nervoasă şi-l observ mărindu-şi ochii.

— De când vorbeşti tu urât? mă întreabă nedumerit, do jenindu-mă puţin.

— De când foloseşti cuvântul *„despărţire”* şi mă scoţ din minţi, urlu la el şi tot cc face c să-mi zâmbească. Ni e amuzant, idiotule! urlu în continuare la cl şi-l lovesc ci pumnii în piept, dar mă opreşte repede, prinzându-mă d< încheieturi.

— Vei fi o conducătoare al naibii de bună într-o zi, în cepe să-mi spună. Se vede că-i semeni întru totul, continui să-şi mişte buzele şi încerc să-mi dau seama despre cine, c< şi cum.

— Ce vrei să spui?

îmi înconjoară talia cu braţele şi-şi afundă nasul în sco bitura gâtului meu, simţindu-l inspirând adânc.

— Te amo, chiquita[II]! Şi-mi pare rău pentru că mi-arr ieşit din minţi, dar am crezut că te pierd, îmi mărturiseşti sincer. Drace, nu vreau să te pierd. Pentru tine aş străbate până şi cele nouă cercuri ale iadului şi aş dezlănţui întreg infernul pe pământ, doar ca să te găsesc şi să te aduc din nou lângă mine.

I Micuța mea
iubire

II **Te iubesc, micuţu**

Ultimele sale cuvinte mă cutremură. îl cred în stare de aşa ceva, nu ştiu de ce, dar ceva îmi spune că ar face-o fără ca măcar să stea şi să ezite. îi iau chipul între palmele mele făcute căuş şi-mi lipesc buzele de ale sale, gustându-i-le şi-l sărut.

— Yo tambien te amo, mi loco angel[1]!

***Zilele au trecut mai repede decât mă aşteptam, deşi aş ti vrut să mai rămânem în Santorini, chiar dacă am avut prima noastră ceartă ca şi cuplu oficial, însă ceea ce s-a întâmplat acolo în ultimele zile, ne-a pus serios pe gânduri. După mesajul amenințător pe care l-am primit, cel scris pe peretele dormitorului, a doua zi ne-am trezit cu un şarpe veninos pe capul nostru şi atunci am înţeles că trebuie să plecăm dracului de acolo. De aceea ultimele zile de vacanţă, înainte de a ne întoarce acasă, le-am petrecut în Atena, un oraş superb după mine, vizitând ruinele antice şi gustând mâncărurile specifice locului.

Oftez prelung şi ies din duş, luând şi prosopul din suportul de pe perete şi mi-l înfăşor în jurul trupului, proptindu-mă în faţa oglinzii. începând de azi sunt majoră, iar asta mă face să zâmbesc, dar nu pentru mult timp. Telefonul începe să vibreze puternic pe suprafaţa chiuvetei, anunţându-mă de primirea mesajului. îl iau între degete şi-l deschid, citind ceea ce conţine.

„îmi pare rău, chiquita, dar nu pot să ajung la club. Trebuie să plec chiar acum până în New Jersey; ca să rezolv ceva, altfel Dominic îşi iese din minţi. „

Mesajul lui Augustin mă întristează brusc, ştiind că nu va putea fi prezent la majoratul meu şi îmi vine să-l înjur pe Dominic, pentru că tocmai acum s-a gândit să-mi trimită nebunul pentru a rezolva o problemă.

Fir-ar! înghit în sec, ţinându-mi lacrimile în frâu şi de îndată ce las telefonul deoparte, încep să mă aranjez.

— *Christina, ce mama naibii faci în baie?* îmi captează atenţia glasul puternic al Emmei, venind din dormitor, şi îmi dau ochii peste cap. *Ieşi odată de acolo sau o să întârziem*

[1] **Şi eu le lubeuc, îngerul meu nebun!**

la petrecerea de ziua ta, urlă în continuare şi cred că e gata să spargă uşa dacă nu ies.

— Eu ţi-am spus că nu vreau nicio petrecere, protestez, în timp ce deschid uşa larg şi păşesc pe covorul moale din cameră. Se poate să mă asculţi măcar o dată? o dojenesc şi o observ, dându-şi ochii peste cap şi se aşază pe marginea patului, privindu-mă cu o expresie vinovată.

De ce am impresia că-mi ascunde ceva?

Da, da! Dacă nu aş mai fi dat o petrecere de ziua ta, totul ar fi fost banal şi sincer, odată în viaţă împlineşti optsprezece ani, îmi explică rolul petrecerii şi oftez învinsă

.Cu ea nu am cum s-o duc la capăt, mai ales că oricum face cum vrea. Strâng mai bine prosopul în jurul meu şi mă îndrept spre dulap, cu gândul să îmi scot o pereche de lenjerie intimă din dantelă neagră... Eu şi dantela, însă odată ce iubitul tău îţi cumpără aşa ceva, nu e frumos să refuzi, altfel va sta pe capul tău până cedezi. Am păţit-o de mai multe ori când am fost în Grecia.

— La mulţi ani, draga mea! îmi urează mama şi aşază cutia pe suprafaţa patului. Nu prea am ştiut exact ce să-ţi cumpăr de ziua ta, aşa că ţi-am cumpărat o rochie, mă anunţă şi ridică capacul cutiei, rochia neagră cu crem şi câteva modele pe ea, îmi fură ochii şi mă apropii de ea.

O iau între mâinile mele şi o analizez îndeaproape, simţind materialul fin pe care urmează să-l îmbrac. Are spatele gol şi se prinde la baza gâtului, iar de la brâu în jos e puţin mai lărguţă. E ceva pe gustul meu şi asta mă bucură.

— Ţi-aş sugera să nu-ţi iei o rochie pe tine, mă atenţionează Emma şi nu înţeleg de ce nu vrea să port o rochie. Surpriza pe care ţi-am pregătit-o, ei bine... începe să-mi spună, dar se opreşte pe la jumătatea frazei şi nu mai continuă. Nu prea e ok rochia, crede-mă, mă asigură şi-mi dau ochii peste cap, pufăind.

Oftez învinsă şi mă întorc spre mama, spunându-i din priviri că voi purta rochia cu altă ocazie, apoi îmi fixez ochii pe Emma, care doar îmi zâmbeşte cu gura până la urechi.

— Şi ce propui să port? o întreb şi o văd ridicându-se de pe marginea patului şi se îndreaptă spre dulap.

— Ajunsă în dreptul acestuia, îl deschide larg şi-şi înfige mâinile în hainele mele, scoţându-le rând pe rând, apoi le analizează. Le aruncă aiurea prin cameră şi trece fără reţineri la un alt şir de haine. *Doamne, o să am ce aduna după ea!* Mă aşez pe marginea patului şi încep să-mi aranjez hainele aruncate pe jos, cât timp ea încă umblă prin dulapul meu ca la ea acasă.Perfect! o aud exclamând, odată ce a găsit ce căuta şi se întoarce spre mine, ţinând între mâinile ei o pereche de pantaloni scurţi din piele şi o bluziţă subţire albă, lungă până peste fund, cu mâneci lungi şi care cade pe un umăr. Imbracă-te cu astea, îmi sugerează şi mi le trânteşte în braţe. Acum, să vedem cu ce te încalţi, nu de

alta, dar pantofii cu toc sunt excluşi, continuă să vorbească de una singură, în- vârtindu-se ca un titirez prin tot dormitorul.

O să înnebunesc cu ea. Cât timp Emma caută încălţămintea pe care să o port, mă pun şi îmbrac hainele pregătite de ea. Mă aşez în faţa oglinzii şi oftez. Gândul îmi zboară la Augustin şi la mesajul pe care l-am primit de la el şi mă întristez brusc.

Ce naiba face? Deşi, trebuia să mă aştept la aşa ceva, ca el să plece în vreo misiune, însă chiar şi aşa putea Dom să-l lase liber, măcar azi. Măcar de ziua mea de naştere! îmi şterg lacrimile care mi-au apărut în ochi, căci mi-e dor de nemernic. Iau peria de pe măsuţa de toaletă şi trec de câteva ori cu ea prin părul lung, încercând să-l aranjez cât de cât, dar parcă stă doar cum vrea el.

Dau cu puţină cremă pe faţă, dar şi pe păr, astâmpărându-l şi completez totul cu un balsam de buze cu gust de căpşuni. După cum ştiţi bine nu-mi place să mă machiez, aşa că nu vă aşteptaţi la mai mult din partea mea, mai ales că Augustin iubeşte simplitatea, dar şi naturaleţea la o femeie.

— Gata, am găsit, se trezeşte Emma după jumătate de oră de căutări şi-mi aşază în braţe o pereche de balerini negri. S-a întâmplat ceva? mă întreabă nedumerită, văzându-mi faţa pe care o am.

— Nu e nimic, Emma, doar că... Fratele tău mi-a trimis mesaj că nu ajunge la club, din cauză că trebuie să meargă chiar acum în New Jersey, pentru a rezolva o problemă urgentă, o pun la curent cu schimbarea mea bruscă de spirit şi o văd plescăind nemulţumită.

Ce naiba face acolo? Şi de ce acum? pune întrebare după întrebare revoltată şi-şi verifică din nou telefonul, căci a primit un alt mesaj

.Doamne, nu mai lasă telefonul ăla din mână de când a venit, dar cred că doar Kyle poate fi. Atunci când am cunoscut-o părea cam supărată şi pe bune dreptate, Emma a cam

minţit-o, dar şi pc mine şi asta nu e tocmai bine. Însă acum cred că s-au împăcat şi de aceea vorbesc atât de mult.

— Nu mai face faţa asta şi zâmbeşte, sigur fratele meu o să găsească el ccva cu care să se revanşeze.

Ştiu că vrea să mă facă să zâmbesc, e totuşi o zi importantă. Nebuna asta mică numai surprize îmi face şi când vine de la ea... Nici nu vreau să spun mai multe. Reuşesc să mă aranjez şi-mi încalţ balerinii, ca în cele din urmă să ieşim din cameră. Coborâm scările în grabă - mai degrabă sar peste ele, decât le cobor - şi ne îndreptăm spre maşina sport a Emmei, parcată pe aleea din faţa casei. Ajunsă în dreptul acesteia, deschid portiera şi mă urc în scaunul pasagerului, verificând în cele din urmă telefonul. Ceasul indică douăzeci şi treizeci de minute seara. Avem cel puţin câteva minute la dispoziţie ca să ajungem la clubul Neon de pe strada Acorn Row Street. Sincer, nici nu ştiu cine va fi acolo şi cine nu. Nu am foarte mulţi prieteni. în mai puţin de douăzeci de minute ajungem la destinaţie şi mulţumesc lui Dumnezeu că n-am făcut accident, la cum conduce Emma...

Să spunem doar că ea conduce cu viteză, ceea ce nu credeam că o va face vreodată. Deschid portiera şi ies odată cu Emma din maşină, îndreptându-ne acum spre intrarea în club. îmi simt stomacul învârtindu-se şi-l caut din priviri pe Augustin, dar nici nu ştiu de ce fac asta, el nu e aici şi nici nu va ajunge prea curând. îmi duc o mână spre tâmple şi le masez puternic, apoi inspir adânc şi înaintez spre locul în care se pare că este toată gaşca, chiar şi Dominic, numai Augustin nu e. Mă simt puţin ciudat şi prin minte îmi trece doar un singur lucru, că poate m-a minţit în legătură cu ceea ce are de făcut în New Jersey şi, de fapt, el e în altă parte, cu altcineva, trăgându-i-o aşa cum poate cu mine se simte ciudat să o facă, doar din cauză că am leşinat în seara aceea.

La naiba, Augustin! Nu mă face să cred asta, pentru că atunci aş arăta ca o proastă, care ţi-a dăruit pe tavă ce avea mai scump, puritatea. încerc să-mi ţin lacrimile în frâu şi zâmbesc - mai mult forţat decât natural - şi ajunsă în dreptul mesei, încep să-i salut pe fiecare în parte

— .La mulţi ani, fetiţa mea! glasul lui Dom îmi captează atenţia, alintându-mă de parcă aş li copilul său şi chiar dacă îmi vine să-l iau la rost pentru că l-a trimis pe Augustin la mama dracului, fix de ziua mea, îl las să mă strângă în braţele lui.

îmi înmânează o cutiuţă destul de mărişoară şi neagră.

— Deschide-l, mă îndeamnă.

Deschid cutia şi în faţa mea apare un lănţişor cu un pandantiv în formă de trandafir, de un roşu cu reflexii spre negru şi-mi deschid puţin buzele de uimire. îmi ridic privirea spre Dom şi nici nu ştiu ce aş putea spune.

E atât de superb şi de unic şi sunt exact florile pe care le iubesc.

— Acest lănţişor e în familia mea de generaţii, începe să-mi vorbească. Mama i l-a oferit soţiei mele drept cadou, pe când aceasta a împlinit vârsta de optsprezece ani, iar acum ţi—1 ofer eu ţie drept cadou, deşi o mamă ar trebui să facă asta, continuă să-mi vorbească şi mă întristez, ştiind că mama a refuzat vehement să vină aici.

Nu găsesc o explicaţie bună, dar nici nu am de gând să stau să caut.

— Dom, nu pot să-l primesc, spun pe un ton sugrumat. Ar trebui să i-l dăruieşti fiicei tale, nu mie, continui şi-l observ, luându-l din cutie, apoi se postează în spatele meu şi mi-l pune la gât.

— Până voi ajunge să-mi cunosc fiica, va mai trece mult timp, Christina. De aceea vreau ca tu să-l ai, mărturia lui mă îndeamnă să-l privesc şi văd cum înghite în sec.

încuviinţez scurt din cap şi-l îmbrăţişez cu căldură. Prezenţa sa chiar asta şi emană în fond... o căldură părintească pe care nu pot să mi-o explic. Nu am cum.

— Vino, e timpul pentru surpriza mea, mă smulge Emma la propriu din braţele lui Dominic şi mă trage după ea până în dreptul scenei.

Aăă, de ce naiba m-a adus aici? mă întreb în sinea mea şi înghit în sec, încercând să-mi dau seama ce mama naibii

J55|facem aici. Privesc în jur şi chiar dacă nu sunt mulţi, **doar** noi, cei apropiaţi să spun aşa, tot îmi pare prea aglomerat. Ajunse în dreptul unui scaun, Emma mă obligă forţat să mă aşez pe el şi fac întocmai.

— Emma! De ce naiba m-ai adus aici? mârâi printre dinţi la ea şi la felul în care cei prezenţi mă privesc, îmi face inima să o ia la galop, neînţelegând ce poate fi aşa super în a mă privi.

Mai mult ca sigur arăt ca o tomată.

—Face parte din surpriza mea, aşa că stai cuminte **acolo** şi nu te mişca, mă dojeneşte ca pe un copil mic care **a** fost pedepsit. Mă lasă de una singură, plecând de pe scenă.

— Emma!

Oh, Doamnei Luminile încep să se mai diminueze câte puţin, în timp ce melodia *„Don'tplay"* a lui Halsey începe să răsune puternic în boxe, făcând ca basul acesteia să**-mi** bubuie direct în piept. Nici nu ştiu la ce să mă aştept, **dar** trebuie să recunosc că până acum mă sperie grav surpriza Emmei. Dau să-mi închid ochii, inspirând adânc, însă două mâini se preling pe braţele mele în jos şi încremenesc **la** propriu. Nu ştiu cine e şi sincer, nici nu îndrăznesc să**-mi** întorc privirea într-o parte ca să mă uit. Glasul familiar **îmi** răsună brusc în timpane, chipul meu întorcându-se involuntar spre sursă.

— La mulţi ani, demoniţa mea! îmi urează Augustin şi-mi oferă un sărut scurt pe buze, simţind că visez.

Mă uit cu ochii cât cepele la felul în care e îmbrăcat, aco- perindu-mi gura cu o mână şi trebuie să recunosc că arată al dracului de bestial într-o pereche de blugi negri, rupţi pi alocuri şi lăsaţi mult prea pe şolduri şi-un maiou alb pe A *Oh, Doamne! Ce vrea să facă? Şi parcă era în New Jerseş;* murmur în sinea mea, privind în continuare la felul în care se mişcă. îmi trag câteva palme mintal şi acum îmi pică tisa. surpriza Emmei. Un număr de striptease din partea fratelui său. Fir-ar! *Chiar trebuia asta?* Oare unde să mă ascund, deoarece ochii celorlalţi sunt ţintă pe noi. Acum înţeleg de ce m-a pus Emma să mă îmbrac aşa şi nu în rochia primită cadou de la mama. Mai arunc o privire prin încăpere şi-l observ pe Dominic ieşind pe uşa principală. Suflu uşurată, căci din- tr-un motiv neînţeles nici de mine, nu îl voiam aici, mai ales acum. îmi muşc cu putere un deget şi mă uit ca o dementă la bărbatul care mi-a dat lumea peste cap, cum îşi apucă ma- ioul în pumni şi-l sfâşie la propriu de pe el, punându-mi-l mai apoi în jurul gâtului şi-mi plasează încă un sărut pe buze. în acest moment pur şi simplu am uitat cum să respir, îmi ia mâinile şi mi le aşază pe pectoralii săi ce-mi taie şi mai mult respiraţia şi coboară cu acestea spre abdomen, apoi spre betelia blugilor şi mă îndeamnă să mă ridic, în timp ce îl privesc ca o dementă în ochi. Nu ştiu exact ce vrea să facă, dar mă simt hipnotizată.

Mă întoarce brusc cu spatele şi mă îndeamnă să mă aplec puţin în faţă. Fac întocmai, căci se pare că nu am încotro, fiind pusă aşa de el şi mă prind cu mâinile de scaun. îl simt, frecându-se la propriu de mine şi cred că tocmai mimează o partidă de sex, mai ales că toţi ceilalţi au început să fluiere şi să urle. Oh, drace! îmi simt obrajii, încălzindu-se, pe semne că roşesc şi încep să-mi muşc buza de jos. Augustin mă trage înapoi în braţele sale şi simt cum mâinile-i coboară pe şoldurile mele, întorcându-mă dintr-o simplă mişcare cu faţa spre el. Zâmbetul şiret pe care îl afişează pe chip, îmi dă de înţeles că tocmai arăt destul de răvăşită şi e doar vina lui.

— încă n-am terminat, micuţo! mă anunţă, făcându-mi jucăuş din ochi şi mă întinde pe jos cu faţa spre el şi cu mâinile puse deasupra capului.înghit în sec şi sunt curioasă de

ceea ce mai vrea să facă. Bazinul începe să i se mişte tot mai sus spre faţa mea - acum că e cu spatele spre mine - şi nici nu ştiu cum ar trebui să reacţionez. Zâmbesc ca idioata şi îmi vine să mă ascund pe undeva, în timp ce el se mişcă în voia lui, atât de natural şi fără nicio grijă. O omor pe Emma, dar trebuie să recunosc că-mi şi place surpriza ei. Ajuns cu chipul în dreptul gurii mele, îl privesc, muşcându-mi buza şi tot ce vreau să fac e să i le sărut al naibii de mult. Mă ajută să mă ridic de jos, ajungând din nou în braţele sale şi timp de o secundă ne privim. Îi simt mâna înfigându-se lent în părul meu şi-şj apropie chipul până în punctul în care buzele noastre se unesc într-un sărut.

— La mulţi ani, micuţo! îmi urează din nou şi îmi zâmbeşte, cu cât scena începe să se aglomereze, în timp ce muzica se schimbă subit. Ce-ai zice dacă o ştergem de aici, îmi propune şi încuviinţez scurt din cap că da.

Fără să mai stăm pe gânduri, ieşim prin spate. Din câţiva paşi ajungem în dreptul maşinii, deschid portiera şi urc în scaunul pasagerului, nu înainte de a-l săruta pe Augustin. Mă fac comodă, cât timp el ocoleşte maşina şi se urcă în scaunul şoferului şi plecăm.

— Unde mergem? îl întreb într-un târziu.

— La apartamentul meu din centru. Nu o să ne deranjeze nimeni acolo, mă anunţă şi apasă acceleraţia până în pământ, făcând ca maşina să zboare de-a dreptul pe şosea.

în câteva minute ajungem la destinaţie şi opreşte maşina în parcarea unui complex de apartamente din centru. E pentru prima dată când vin aici şi cred că nu de foarte mult timp şi l-a achiziţionat. Deschid portiera în acelaşi timp cu Augustin şi coborâm din maşină, îndreptându-ne apoi spre intrarea principală a blocului. Luăm liftul şi urcăm cu el până la penultimul etaj.

Apartamentul pare destul de spaţios, amenajat în nuanţele care îmi plac la nebunie: negru, roşu şi alb. îmi simt părul dat la o parte, apoi buzele ce se lipesc inevitabil de linia pulsului de pe gâtul meu şi începe să-mi guste pielea

deja înfierbântată de numărul pe care mi l-a oferit chiar el însuşi acum câteva minute.

— Augustin, îi gem numele, auzindu-i mârâitul şi îi[nl1] ridic mâinile în sus, ajutându-l

.Scapă destul de repede de bluza subţire de pe mine, dar şi de pantalonii scurţi pe care îi port şi mă întorc cu faţa spre el. îşi aruncă privirea de jos în sus, analizându-mă şi zâmbesc subtil. Ei bine, nu e singurul care are surprize în program, ci şi eu. Cămăşuţa de noapte din satin, cu breteluţe subţiri, dantelă la cupele sânilor şi lungă până pe coapse, îl face pe Augustin să-şi prindă buza între dinţi, mârâind excitat. Se năpusteşte asupra mea, exact ca o felină care şi-a prins prada şi în acest moment, şi nici nu-mi mai pasă de faptul că m-a minţit în legătură cu plecarea la New Jersey şi că de fapt el se pregătea pentru ceea ce mi-a oferit drept cadou sora lui.

Pasiunea cu care mă sărută, de parcă depinde totul acum de noi şi de iubirea noastră ca să salvăm lumea, mă îndeamnă să-i înlănţui gâtul cu braţele. Palmele sale alunecă uşor pe coapsele mele, apoi pe picioare şi mă simt săltată în braţele sale, în timp ce-mi încolăceşte picioarele în jurul său şi se îndreaptă spre dormitor. Nici nu ştiu cum îşi dă seama care e acela. Deschide cu greu uşa - nu înainte de a mă izbi cu spatele de aceasta - şi intră, îndreptându-se cu paşi repezi spre patul care tronează în mijlocul camerei şi mă aşază între aşternuturile reci. Pârâitul ce se aude în următoarele secunde, îmi confirmă că tocmai mi-a sfâşiat atât cămăşuţa de noapte, cât şi chiloţii de pe mine, lăsându-mă complet goală în faţa lui. Se pare că-i cam place.

Buzele i se lipesc de sânul meu drept, iar spatele mi se cambrează, gemând prelung şi îmi înfig degetele în părul lui mătăsos, dezordonându-l şi mai mult decât e deja. Limba sa caldă trasează cerculeţe în jurul sfârcului deja întărit, înnebunindu-mă şi îmi doresc să-l simt adânc între coapsele mele. îi iau chipul între palme şi-l trag la nivelul meu, pregătindu-mă să-l primesc f$ră reţineri. Buzele noastre zici că poarta o luptă continuă, devorându-se, în timp ce drăcuşorul său neastâmpărat intră brusc şi destul de adânc înăuntrul meu, ca şi cum ar fi pentru prima dată, doar ca să mai amelioreze disconfortul. Mişcările lui sunt când lente,când acccieratc, ieşindu-i întotdeauna în întâmpinare şi.| aud, mârâind cu chipul afundat în scobitura gâtului meu. ¡1 cuprind trupul cu braţele şi-mi înfig unghiile în carnea dc pc spatele său, alunecând cu acestea în jos cu cât orgasmul ne scutura necontrolat trupurile asudate şi-l privesc în ochi.

— Te amo, mi chiquita loca'! îmi spune, ca mai apoi să se lase într-o parte şi mă trage în braţele sale.

— Yo tambien te amo, mi demonio[I]! îl alint şi-l aud mârâind.

Razele soarelui îmi mângâie uşor chipul, îndemnân- du-mă astfel să-mi deschid ochii, dar îi închid repede la loc din cauza luminii prea puternice care îmi irită irişii. Mă întind ca o pisicuţă în aşternuturi şi-mi frec ochii cu palmele ca să-mi revin şi aţintesc tavanul. Zâmbesc ca o nebună şi-mi acopăr faţa cu palmele, amintindu-mi de ziua de ieri. Nebunie curată, atât pot să spun. Mă ridic în şezut şi privesc înjur, realizând că locul de lângă mine e gol şi nici urmă de Augustin.

I **Şi eu te iubesc, demonul meu**

Zgomotul care se aude venind dinspre bucătărie, îmi confirmă prezenţa lui, dar nu prea ştiu ce face. Sper doar să nu mai facă o scenă ca în Santorini. Mă aşez pe marginea patului cu cearşaful în jurul meu gândindu-mă ce să iau pe mine, nu de alta, dar atât chiloţii mei, cât şi cămăşuţa de noapte sunt făcute ferfeniţă pe podea. Casc prelung şi decid să mă îndrept spre dulap. Ajunsă în dreptul acestuia, îl deschid şi îmi trec degetele peste hainele frumos aranjate, inspirând adânc în plămâni parfumul lui Augustin. îmi închid ochii preţ de câteva secunde şi mă las îmbrăcată de acesta, ca şi cum el ar fi lângă mine, încântându-mă cu atingerea sa. Scot într-un târziu o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou, gândindu-mă să le îmbrac, căci hainele mele sunt pe undeva prin living. Arunc cearşaful pe marginea patului, îmbrachainele deja pregătite şi ies din cameră, îndreptându-mă cu paşi lejeri spre bucătărie unde-l găsesc pe Augustin, care încerca să gătească ceva. Mă amuză puţin încercarea lui, dar trebuie să recunosc că e demn de admirat pentru strădania de care dă dovadă.

— Bună dimineaţa! îi urez, în timp ce-i cuprind trupul cu braţele, pe la spate, şi-l îmbrăţişez.

— Bună dimineaţa şi ţie, micuţa mea! Sper că îţi plac ouăle cu bacon şi cu un pahar de suc de portocale pe lângă? mă întreabă şi zâmbesc. Nu sunt mare bucătar, dar...

— E perfect, amore[1]! îl asigur, întrerupându-l şi-i sărut scurt buzele. Mi-ai văzut gentuţa? îl întreb deodată, ştiind că o aveam cu mine când am plecat de la club, dar nu am găsit-o în apartament. Trebuie să-mi iau pastila..., încep să spun, dar mă opresc.

Zâmbetul imens ce se află acum pe chipul lui Augustin, mă debusolează şi nu înţeleg de ce zâmbeşte sau sunt eu încă prea somnoroasă ca să-mi dau seama şi de altceva.

— Acum pot spune că ne comportăm ca un cuplu normal, vorbeşte şi zâmbesc şi eu. Cred că gentuţa ţi-a rămas în maşină, iar cheile sunt pe măsuţa din hol, mă anunţă şi

încuviinţez scurt din cap că am înţeles, îndreptându-mă spre ieşirea principală. Vin cu tine, îmi spune, lăsând totul deoparte, dar îl opresc.

— Mă duc doar după gentuţa mea, nu mă duc în lume, Augustin! Ce poate să mi se întâmple? îl întreb şi-l observ, oftând.

îmi pun mâna pe clanţă, deschid uşa şi mă îndrept spre lift. Ajunsă jos, ies pe uşa blocului şi păşesc lejer, dar şi cu zâmbetul pe buze, spre maşina parcată în faţa complexului de apartamente. Ridic puţin mâna, având cheia între degete, şi pe când s-o deblochez nu mai apuc, căci brusc totul devine negru în faţa mea.-
Capitolul 5 -
Augustin Ozera
„ Trandafir Sălbatic „

Aşez pe suprafaţa măsuţei din living cele două farfurii cu micul dejun pregătit de mine - nu sunt un bucătar înnăscut, însă intenţia contează cel mai mult - şi îmi iau telefonul la verificat. De îndată ce-l deblochez, constat că e trecut de nouă şi jumătate dimineaţa, iar Christina încă nu s-a întors de la maşină. *Ce naiba face?* mârâi în sinea mea şi încă sper să nu fi dat bir cu fugiţii, mai ales după ce i-am dezvăluit cu ce anume mă ocup. Chiar dacă şi tatăl ei, Dominic, e în aceeaşi oală cu mine, tot cred că într-o bună zi ceea ce fac o va îngrozi şi va pleca, lăsându-mă singur.

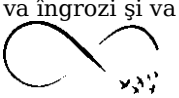

Oftez prelung şi încerc să alung orice gând prostesc pe care îl mai am şi îmi trec o mână prin păr, în timp ce mă îndrept spre uşile glisante care dau spre balcon. Ajuns în dreptul acestora, le deschid larg şi păşesc desculţ în balconul spaţios. îmi aşez mâinile pe balustradă, mă aplec puţin în faţă şi privesc spre maşina care pare pustie şi nici urmă de Christina. încă cred că a dat bir cu fugiţii - sincer nici nu o condamn - însă sentimentul ciudat care mă învăluie dintr-odată, mă pune serios pe gânduri. Mă aplec din nou peste balustradă şi privesc atent în jos spre maşină, realizând într-un final că uşa de pe partea şoferului e întredeschisă. Mă retrag înapoi şi mă hotărăsc să cobor. îmi încalţ repede adidaşii, îmi iau telefonul şi ies ca un taifun pe uşa apartamentului şi o iau la fugă pe scări în jos. Chiar dacă sunt în jur de vreo nouă etaje de coborât, tot nu mă opresc şi continui să le cobor în fugă, ajungând de multe ori să sar şi peste câte trei-patru trepte odată doar ca să ajung unde

trebuie. în câteva minute sunt jos, gâfâind al dracului de rău şi mă reped spre maşină cu inima bubuindu-mi în piept şi încerc să nu-mi fac scenarii macabre. Ajuns în dreptul acesteia, deschid portiera larg şi încremenesc. Pe scaunul şoferului stă o poză cu micuţa mea, legată de mâini şi de picioare, cu un căluş la gură şi pare destul de inconştientă, iar în spatele ei, e nimeni altul decât Emanuel Del Castillo. Ce mama naibii? Iau poza între degetele tremurânde, de la furia care creşte treptat în mine, şi-o întorc pe partea cea-laltă. îmi trec privirea peste scrisul de pe aceasta şi citesc.

„ Dacă vrei să-ţi mai vezi regina în viaţă, ai face bine să-mi aduci atât marfa, cât şi toate acţiunile furate, la de-pozitul cinci sute cincizeci şi şase, de pe West Chammob, altfel o transform în produsul meu favorit.

Emanuel”

îmi strâng palmele în pumni până când unghiile îmi intră în carne şi las ca furia să izbucnească afară ca un vulcan în erupţie, în timp ce trântesc portiera maşinii şi o lovesc cu piciorul de parcă ar avea vreo vină. Nemernicul s-a luat de cine nu trebuie. Drace! Am să-l omor de se atinge şi de un fir din părul ei, e mai mult decât stabilit. Nimeni nu se atinge de îngerul meu, doar eu. îmi scot telefonul din buzunarul blugilor şi-l apelez pe Dominic, nu de alta, dar e fiica lui şi trebuie să ştie ceea ce s-a întâmplat. După două bip- uri, acesta răspunde.

— Emanuel Del Castillo o are pe Christina! îl informez, fără să mai salut, chiar dacă ştiu că asta îi va face mai mult rău decât bine şi inspir adânc.

— *Spune-mi că glumeşti?* mă întreabă printre dinţi alarmat şi mi-aş dori să fie doar o glumă proastă, dar nu e.

—Dom, îi pronunţ doar numele şi oftez prelung.

— *Cum mama dracului s-a întâmplat asta?* urlă cât îl ţin plămânii şi e doar vina mea.

Nu trebuia să o las să meargă de una singură, dar e aşa de încăpăţânată, exact ca tatăl ei. îmi vine să zâmbesc când mă gândesc la Dominic şi la Christina, căci sunt ca două

picături de apă, dar nu e timp pentru aşa ceva acum. Trebuie să o scot din ghearele lui Emanuel, chiar dacă trebuie să-mi vând sufletul diavolului, murind. Fir-ar! îmi umezesc buzele cu limba şi încerc să mai spun ceva, dar Dominic mi-o ia înainte şi vorbeşte în locul meu.

— Nu-mi pasă cum mama dracului vă descurcaţi şi pe cine trebuie să omorâţi, dar mie îmi scoateţi fiica din ghearele lui Emanuel sau vă omor eu pe toţi, începând cu tine, urlă în continuare la mine, al naibii de furios şi ştiu sigur că nu glumeşte.

Şi-a căutat fiica ani de zile, iar acum că a găsit-o, e normal să nu mai vrea să o piardă, dar nici eu. O iubesc al dracului de mult şi simt că fără ea, viaţa mea nu mai are culoare. Fără să-i mai spun un afurisit de cuvânt, îi închid telefonul în nas şi intru înapoi în bloc. Am să-l găsesc pe Emanuel de unul singur şi o să-mi aduc îngerul înapoi acasă. Dau să intru grăbit în lift, acum că uşile s-au deschis, dar mă retrag şi îi fac loc doamnei Knox să iasă din acesta apoi intru în el şi mă rog Domnului ca liftul să urce cu viteza luminii, însă cum asta nu se întâmplă, aştept cuminte, chiar dacă îmi vine să-l pocnesc şi urc spre penultimul etaj. Dau năvală în apartamentul recent cumpărat - doar ca să mă pot refugia cu Christina aici, ori de câte ori avem ocazia, făcându-ne nevăzuţi - şi puţin îmi mai pasă de micul dejun care s-a răcit deja şi intru în dormitor.

Imagini cu mine şi micuţa mea în diferite poziţii, îmi revin acum în minte şi-mi arunc privirea prin încăpere, realizând că nu este un colţ al camerei în care să nu fi fo- cut dragoste aseară. Mă surprinde că încă mai poate merge pe picioarele ei. Scutur uşor din cap ca să-mi revin şi mă îndrept într-un final spre dulap. îl deschid larg şi încep să arunc hainele pe pat, descoperind ceea ce ascund în compartimentul secret din fundul acestuia. în caz de urgenţă e bine să ai la îndemână un arsenal întreg de arme, muniţie, bani şi cât mai multe identităţi. Nu ştii niciodată când ai nevoie să fii altcineva decât tu însuţi. Scot tot ceea ce-mi

trebuie, plus câteva haine în caz de orice şi ies din apartament. Emanuel şi-a semnat sentinţa la moarte, de îndată ce eu am semnat un pact cu însuşi diavolul doar ca să-mi aduc îngerul înapoi acasă.

Nici nu ştiu cum am ajuns aşa de repede jos, doar acum realizez că sunt în parcare şi deschid portiera. îmi las corpul să alunece în scaunul şoferului, aruncând în acelaşi timp şi geanta pe scaunul din dreapta şi plec în trombă spre depozitul cinci sute cincizeci şi şase, din West Chammob. Nu ştiu ce voi găsi acolo, dar nu plec fără Christina. Apăs am- breiajul, schimb viteza într-a cincea şi accelerez, călcând pedala până în pământ. N-am de gând să o pierd aşa cum am pierdut-o pe Eva şi pe părinţii mei. Poate că sunt eu un egoist, un nemernic, un nebun cu acte în regulă, un criminal fără scrupule sau oricum mai vreţi voi să mă faceţi, dar atunci când îmi deschid inima şi sufletul cu totul, dau tot ce trebuie - chiar şi viaţa - doar ca să protejez persoanele la care ţin cu adevărat.

Nimeni nu ştie cum sunt eu de fapt, cum am ajuns un demon fără sentimente, fără emoţii, fără să-mi pese puţin de alţii. Când am cunoscut-o pe Eva, am fost un băieţandru naiv şi prost, oferindu-i tot ce-am avut mai bun din mine şi am continuat să o iubesc chiar dacă ştiam că ea mă înşală cu cel mai bun prieten al meu, Ashton Mason Harys, vărul primar al Christinei. în perioada aceea eram ca şi fraţii, ajungând chiar să ne tatuăm pe gamba dreaptă câte o panteră neagră - animalul nostru de pradă preferat, dar karma se pare că a avut alte planuri şi din

fraţi am ajuns duşmani. Şi totul din cauză că am prins-o pe Eva, trăgându-şi-o cu Ash la marginea oraşului, într-o maşină. La câţi nervi am avut atunci, am crezut că îi omor pe amândoi acolo fără să-mi pese de consecinţe, însă am închis ochii şi am rupt definitiv legătura cu Ash, făcându-i pe plac Evei, neştiind că acesta era şi planul ei de la bun început

.Nemernica a încercat să mă facă să rup orice legătură cu familia Evans şi cu toţi ceilalţi, inclusiv de tot ce ţine de frăţia Tigrului şi să trec la o altă frăţie mult mai puternică, din câte îmi spunea ea. Dar ceea ce m-a adus în stadiul în care sunt, e moartea ei violentă şi destul de fulgerătoare, dar şi moartea neaşteptată a părinţilor mei, la doar două zile după moartea Evei. Nici acum după aproape trei ani de la moartea lor, nu pot să desluşesc biletul pe care mi l-a lăsat Eva.

Te rog iart-o, nu e în toate minţile, rostesc în sinea mea aceleaşi cuvinte care sunt scrise până şi acum pe acelaşi bilet pe care mi l-a lăsat în urma sa, dar tot nu ştiu pe cine trebuie să iert. Am încercat totul, doar ca să aflu adevărul din spatele acelor cuvinte, dar tot nimic, iar moartea părinţilor mei şi acum îmi pare la fel de suspectă, căci nici în ziua de azi nu am găsit cutia neagră a avionului în care erau, îndreptându-se spre San Antonio pentru a încheia o afacere.

Moartea lor m-a băgat într-o depresie de neimaginat, ajungând să mă comport ca un dement psihic, scăpat de la balamuc, însă trebuie să recunosc că imaginea îndurerată a surorii mele m-a pus serios pe gânduri în perioada aceea, realizând că fără mine nu mai are o familie. Toate astea m-au transformat în ceea ce sunt azi: un egoist fără sentimente, fără emoţii, un demon scăpat din lanţurile infernului, care nu cunoaşte durerea, frica, iertarea sau iubirea. Sunt doar ceea ce m-au creat alţii, pentru că trădarea lor e cea mai dureroasă, schimbând o persoană de la o extremă la alta.

Dar uite că îngerul promis mi-a fost trimis şi să o pierd acum nu e permis. Mi-e dor de micuţa mea nemernică, de încăpăţânata care nu s-a lăsat şi mi-a demonstrat contrariul în tot, oferindu-mi iubirea ei necondiţionată, încât am ajuns să mă îndrăgostesc nebuneşte de ea şi dacă mi-ar cere cineva să-mi dau viaţa în schimbul ei, aş face-o fără să regret. Virez brusc spre dreapta, amintindu-mi de ceva important şi mă îndrept spre casa lui John şi a lui Maryse. Femeia aia se joacă grav cu nervii mei, dar şi cu răbdarea care începe să

cam dispară. I-am lăsat timp de gândire cât am fost cu micuţa mea în vacanţă, dar observ că nici acum nu i-a spus încă adevărul, aşa că am de gând să o strâng de gât dacă nu face ceva în privinţa asta. Opresc pe aleea din faţă şi ies ca un dement din maşină, îndreptându-mă cu paşi repezi spre intrarea principală. Ajuns în dreptul uşii, încep şi bat cu pumnii în aceasta, doar ca să mă audă şi aştept destul de stresat. După alte cinci minute - cronometrate, privind intens ceasul - aud uşa, deschizându-se şi mă întorc în spate, dând nas în nas cu Maryse, exact persoana pe care îmi doream să o vad.

— Ce cauţi aici şi unde e Christina? mă ia la rost, privin- du-mă cu ură.

— Timpul a expirat, Maryse! mârâi şi intru neinvitat în casă. Ţi-am spus să-i spui Christinei adevărul, dar puţin îţi pasă de asta din câte observ, încep să urlu la ea, fără să-mi pese dacă mă aude cineva sau nu. Iar acum e în mâinile unui traficant de droguri, dar şi de carne vie şi toate astea pentru că tu nu eşti în stare să-i spui adevărul, astfel încât familia ei biologică să o poată trece pe numele de drept, făcând ca protecţia ei să fie şi mai bună.

— Şi tu ce eşti, doar de formă pe lângă ea? Cum ai putut să-i laşi pe nemernicii aceia să-mi răpească fiica? urlă la mine şi rămân surprins că încă o consideră pe Christina ca fiind fiica ei, mai ales după câte i-a făcut.

— încetează să mai crezi că e fiica ta, Maryse. Scoateţi dracului asta din cap şi împacă-te odată cu adevărul, urlu la ea. Ea e fiica lui Dominic Evans, şeful frăţiei Tigrului şi aşa trebuie să rămână. Şi-a căutat fiica timp de doisprezece ani ca un dement, iar acum că a găsit-o, te asigur că nu va m-ai lăsa pe nimeni să o ia de lângă el, dar te asigur că nici eu nu te voi lăsa să o iei de lângă familia ei, dar nici de lângă mine, îi fac un jurământ.

— Ce te face să crezi, că o să creadă Christina faza cu familia ei? mă întreabă pe un ton drăcesc, iar asta nu îmi place deloc. N-am de gând să te las să-mi iei fiica de lângă mine. E a mea şi aşa va rămâne cât timp trăiesc, urlă şi ea la mine.

— Peste cadavrul meu, mă răstesc doar ca să mă fac înţeles.

— Atunci mori odată, mârâie, ca în secunda următoare să se repede spre mine cu un cuţit în mână.

De unde *mama dracului l-a mai luat şi pe acela? Mă* trag în spate, ferindu-mă din calea cuţitului şi mă reped spre ea, în încercarea de a-i lua arma albă pe care o are şi o imobilizez, prinzându-i mâinile.

1 le duc la spate şi o fac cumva să scape de nenorocitul acela de cuţit.

— Ce naiba se întâmpla aici? ne captează atenţia vocea lui John, iar asta o face pe Maryse să izbucnească în plâns şi să cadă în şezut pe podea. Maryse, iubito! Ce ai mai făcut acum? o întreabă îngrijorat şi se îndreaptă spre ea.

— Nu-l lăsa să mi-o ia pe Christina, îi cere cu ochii în la crimi şi îl observ pe John, întorcându-şi privirea spre mine şi oftează sătul.

— O să mă asigur că va afla adevărul. Toată treaba asta a mers mult prea departe, îmi spune, asigurându-mă.

— Sper să fie aşa, altfel va ieşi destul de urât şi niciunul dintre noi nu cred că ne dorim una ca asta, e tot ce-i mai spun şi ies din casă.

Mă îndrept cu alţi paşi grăbiţi spre maşină. îmi proptesc capul de speteaza scaunului şi-mi frec faţa cu palmele. Tot ce îmi doresc acum e să mă trezesc şi să mă întorc pe o parte, găsind-o pe micuţa mea acolo, dar degeaba visez la cai verzi pe pereţi, pentru că acesta nu e un vis, ci un coşmar care trebuie să se termine... azi. învârt cheia şi pornesc motorul. Pe tot parcursul drumului gândul îmi zboară la tot felul de metode prin care pot să-l torturez pe Emanuel până la moarte, dar parcă toate astea nu sunt de ajuns. Oftez prelung şi dau drumul staţiei.

— ***Cum dracu a reuşit Emanuel să o prindă pe Christino*** **mă întreabă Alex aproape urlând, de**

îndată ce staţia e des**chisă şi nici prin cap nu mi-ar fi trecut că poate e cineva 1* celălalt capăt.**

— Am fost un idiot că am lăsat-o să meargă de una singură până la maşină, îi răspund nervos, strângând şi mai tare volanul în mâini. Însă cred că nemernicul n-a făcut nimic până în acest moment şi a aşteptat cuminte. Iar noi ca nebunii ne-am întors înapoi, crezând că s-au calmat lucrurile şi că putem rezolva totul altfel, dar se pare că nu a fost aşa cum am crezut, iar acum Christina e la el. Oricum, Emanuel şi-a semnat sentinţa la moarte, îi spun şi accelerez şi mai mult.

— *Ce ai de gând să faci?* nelinişstea pe care o are, în timp ce degetele lui trec cu uşurinţă peste butoanele de la tastatură, îmi spune că ştie exact de ce sunt în stare să fac.

— Mă duc să o aduc pe Christina acasă şi am de gând să o strâng pe Maryse de gât, dacă nu-i spune odată pentru totdeauna adevărul, nu înainte de a-l băga pe Emanuel la doi metri sub pământ, gândurile mele întunecate sunt cele mai de temut, mai ales când cineva se leagă de ce-i al meu.

— *Augustin!* glasul îngrijorat a lui Happy, de undeva din spate, ajunge până la urechile mele şi cred că ştie ce am de gând să fac.

Nu, Happy! N-am de gând să dau înapoi, n-am de gând să mă fac că plouă când, de fapt, e soare afară. Ea e singura care mi-a arătat ceea ce trebuia să observ de mult timp şi pierderea ei nu este o opţiune pentru mine. O iubesc prea mult ca să-mi mai pese de viaţa mea acum, răspund sigur şi aici nu mai sunt doar gândurile mele, ci şi ce îmi dictează inima şi sufletul.Opresc maşina chiar în faţa depozitului cinci sute cincizeci şi şase, de pe West Chammob şi fără să mai stau prea mult să ascult ceea ce au ceilalţi de spus, ies din maşină - nu înainte de a scoate din geantă câteva pistoale şi cartuşe pline cu gloanţe - şi mă îndrept spre intrarea în depozit. Un sentiment ciudat mă învăluie cu cât înaintez, dar tot nu dau înapoi. Ajuns în dreptul acestuia, mă lipesc de peretele depozitului şi înaintez pe lângă el până în dreptul unui geam. Arunc o privire înăuntru, dar nu o văd pe micuţa mea, iar asta mă înfurie groaznic. *Unde*

naiba o ţine? mârâi în sinea mea şi mai fac câţiva paşi până ajung la un alt geam şi privesc înăuntru. Totul pare al naibii de pustiu, dar de ce mama dracului simt că tocmai am căzut într-o capcana? Chiar dacă aşa e, tot nu plec de aici fără îngerul meu nebun. Fac încă câţiva paşi, privind lateral ca să nu fiu prins şi reuşesc să ajung la un alt geam, puţin mai în faţă. Arunc o privire înăuntru, cercetând fiecare colţ al încăperii ca în final să o găsesc pe Christina. Aceasta încearcă din răsputeri să se elibereze, dar nu prea îi iese. Se uită când în stânga, când în dreapta, doar ca să se asigure că nu o vede nimeni şi încearcă din nou. Scot una din arme şi o armez, înaintând spre uşa din capătul celălalt.

Din câţiva paşi ajung în dreptul acesteia, o deschid larg. cu greu ce-i drept şi încep să privesc în lateral asigurân- dumă că nu e nimeni care să-mi sesizeze prezenţa şi intru, îndreptându-mă acum spre locul în care micuţa mea e ţinută ostatică. După câteva cotituri ajung repede la ea şi îi acopăr gura cu mâna, doar ca să nu ţipe şi să alerteze pe toată lumea, şi îi şoptesc:

— Sunt eu, micuţa mea! Am venit să te iau de aici. 0 calmez şi tot ce primesc de la ea sunt nişte mormăieli indescifrabile, aşa că îmi iau mâna de la gura sa dulce şi o las să vorbească.

— Augustin, e o capcană, pleacă! îmi cere cu ochii tn lacrimi şi dacă ea crede că am să o las aici, sacrificându-se pentru mine, înseamnă că s-a lovit la cap şi nu mai ştie ce spune.

— Nu plec de aici fără tine, mă răstesc către ea, în timp ce-i desfac legăturile de la mâini.

— E doar vina mea, dacă te ascultam şi te lăsam să \ » cu mine..., începe să-mi spună cu părere de rău, dar nu mai continuă. Sunt doar o pacoste pe capul tău, continuă după câteva secunde să-mi vorbească din nou, dar ceea ce-nu spune mă face să-mi doresc să-i înroşesc chiar acum fundul

Reuşesc să-i desfac legăturile, care zici că sunt tăcute de un om prost şi fără minte, şi o trag în braţele mele, sărutau* du-i creştetul.

— Eşti pacostea mea şi aşa vreau să şi rămână. Acum vino, să plecăm naibii de aici, o îndemn, împletindu-mi de-

getele cu ale ei şi ne îndreptăm spre ieşirea din depozit, doar că nu mai apucăm să ajungem, Emanuel şi oamenii lui încep să ne înconjoare din toate părţile.

— Bravo, fenomenal! vocea batjocoritoare a lui Emanuel îmi zgârie timpanele, în timp ce bate din palme, aplaudân- du-ne. Şi uite-l pe Augustin în persoană, venind să-şi recupereze regina, face o plecăciune. Cât de eroic! gesticulează, în timp ce vorbeşte, amuzându-se, iar eu o trag pe Christina în spatele meu.

— Las-o să plece, Emanuel! Mă ai pe mine, nu asta ţi-ai dorit? îl întreb şi o ţin pe Christina.

— Nu plec fără tine, Augustin, glasul sugrumat care vine din spatele meu, mă face să-mi strâng palmele în pumni, dar nu din cauza cuvintelor Christinei, ci din simplul fapt că va trebui să mă lupt cu Emanuel pentru eliberarea noastră, dar pentru ea aş face orice.

— Cine ar fi crezut că până şi nemilosul, neînfricatul, Augustin Ozera are o slăbiciune, şi anume pe ea. Cum îi spui? face o mică pauză, de parcă s-ar gândi, apoi îşi îndreaptă privirea spre mine. Ah, da! Your wild rose[1]! vorbele pe care le scoate zâmbind mă scot şi mai mult din minţi.

Şi, da! Christina e trandafirul meu sălbatic, care s-a lipit de inima mea şi a rămas acolo, dar e şi îngerul care m-a vindecat şi mi-a dăruit totul necondiţionat, fără să ceară ceva în schimb. Şi să o pierd acum? Aş prefera să mor în chinuri decât să se întâmple asta.

îmi iau poziţia de atac, ştiind exact ceea ce urmează să se întâmple, mai ales că matahalele lui Emanuel se pregătesc intens pentru o confruntare, şi o trag pe Christina şi mai bine în spatele meu. Chiar dacă nu-i văd chipul, ştiu că e speriată, mai ales că îi simt trupul tremurând. Ochii lui Emanuel privesc când spre noi, când spre oamenii săi şi-odată ce primul se năpusteşte asupra mea, la comanda idiotului care ne priveşte cu amuzament, îi servesc un cro.i şeu de dreapta, apoi de stânga şi tot aşa, ajungând să împart pumni şi picioare în orice direcţie doar ca să-mi apăr

---

[1] **Trandafirul tău sălbatic**

micuţa. Dar la naiba, sunt mult prea mulţi, iar noi, doar doi, asta limitându-ne şansa de a putea ieşi din dărăpănătura asta de depozit. O prind pe Christina de braţ şi o învârt în aşa fel, încât să o aduc din nou în spatele meu şi împart din nou pumni şi picioare, până în punctul în care mă simt doborât la pământ de una dintre matahalele lui Emanuel. Sunt luat pe sus de către cinci indivizi, ce acum mă ţin imobilizat şi mă dezarmează complet, în timp ce micuţa mea se zbate în mâinile celor doi bărbaţi.

— Dă-i drumul, Emanuel! Ea nu are nimic de-a face cu totul, mă ai pe mine, ce mama dracului? mă răstesc către acesta şi tot ce primesc în schimb e un râs batjocoritor, în timp ce se apropie de fata care a dat un nou sens vieţii mele.

— Şi să pierd un aşa trandafir sălbatic? mă întreabă, cât timp îi mângâie chipul micuţei mele cu degetele sale murdare, făcând-o să se dea mai în spate, scârbită de gestul lui.

Te omor de te mai atingi de ea, mârâi nervos în sinea mea, în timp ce scrâşnesc din dinţi şi încerc să scap din mâinile idioţilor, dar la fel cum nici eu nu mă las, la fel fac şi ei. Mă resemnez pentru moment.

— Ce doreşti, Emanuel? îl întreb, deşi ştiu exact ceea ce îşi doreşte şi anume marfa pe care pretinde că am furat-o, dar şi acţiunile de care Katherine se face vinovată.

— Ştii bine ce-mi doresc, aşa că nu mai face pe prostul şi dacă nu-mi dai ceea ce e de drept al meu, poţi să-ţi iei adio de la trandafirul tău sălbatic, mârâie către mine.

Dacă el are impresia că micuţa mea îi aparţine, se înşală amarnic. E atât de proaspătă, ca un bobocel de trandafir care de abia aşteaptă să înflorească.

Deci, nu-mi pune răbdarea la încercare, mă amenință din nou şi asta îmi face nervii să clocotească în vene, numai gândindu-mă la

toate prostiile pe care i le poate face şi
asta din cauza mea

.Mă zbat cât pot de tare, încercând să mă eliberez, dar strânsoarea cretinilor care încă mă ţin pe loc, e mult prea puternică şi singura opţiune e să-l provoc pe Emanuel la o luptă corp la corp. Însă la cât de laş îl cunosc eu, va refuza repede provocarea.

— N-am ştiut că ai nevoie de nişte idioţi ca să-ţi aperi onoarea, mă hotărăsc să-l aţâţ şi-l văd cum se întoarce cu totul spre mine, mormăind nemulţumit de atitudinea mea.

Acesta se apropie de locul în care sunt ţinut, zâmbind de parcă aş fi spus ceva amuzant şi-odată ajuns în dreptul meu, îmi iau avânt şi-i trag un cap direct în moacă, făcându-l să se clatine pe picioare.

— De ce întotdeauna vă place să faceţi pe eroii? întreabă mai mult pentru sine, ştergându-şi nasul şi acum că sângele îi curge şiroaie pe chip, zâmbesc, dar zâmbetul meu nu ţine pentru mult timp, căci mă trezesc cu un pumn direct în burtă, în timp ce maimuţele lui Emanuel mă repun pe picioare.

Tuşesc de câteva ori şi încerc să-mi regăsesc suflul, de preferat înainte să mai primesc vreo surpriză, dar înainte să pot face asta, mă trezesc cu încă un pumn în stomac, care mă face să cad în genunchi în faţa lui. Fir-ar! Nemernicul şi-o caută grav cu lumânarea. *Am să-ţi vin eu de hac.*

Lasă-l în pace, jigodie! glasul micuţei mele, răstin- duse la necioplitul de Emanuel, mă face să-mi întorc ochii spre ea şi să o privesc aşa cum n-am privit nicio altă fată, nici pe Eva şi zâmbesc spre micuţa mea războinică. N-ai auzit, lasă-l în pace! continuă să se ia de el, zbătându-se în braţele celor doi care o ţin pe loc.Privesc când spre Emanuel, când spre femeia care mi-a dat viaţa peste cap şi zâmbesc şi mai al dracului, văzând nedumerirea de pe faţa nemernicului. *Doar n-ai crezut că va tăcea şi doar se va uita la cum mă torturezi pe mine, nu?* întreb şi trebuie să recunosc că sunt mândru de micuţa mea, pentru că nu cedează nici în situaţii de genul, dar tot ce vreau acum, e să nu păţească nimic, căci Emanuel e genul accia de tip temperamental mult mai rău decât mine sit de orice fel de sentimente, emoţii şi puţin

îi pasă daci eşti femeie. Te va lovi fără să clipească, pentru el fern^ trebuie pusă la respect prin bătaie, doar ca să ţi se supura aşa cum vrei tu. îl observ, apropiindu-se de micuţa mea y-, prinde bărbia între degetele sale, făcând-o să-l privească forţat.

— Eşti chiar frumoasă şi crudă, exact ca un trandafir sălbatic, spune către Christina, măsurând-o din cap până în picioare şi le face semn celor două matahale să-i dea drumul Chiar nu înţeleg ce vezi la un idiot ca el, continuă să spună arătând spre mine. Vino lângă mine şi vei avea parte de tot ce-ţi doreşti, chiar şi de un bărbat adevărat, îi propune, dar gândul că poate chiar va accepta asta, mă sperie.

— Nu, mulţumesc! Am deja tot ce-mi doresc, chiar şi un bărbat adevărat, îi răspunde ferm pe poziţie, privindu-măcu afecţiune şi zâmbesc.

Emanuel începe să zâmbească cu gura până la urechi, fre- cându-şi în acelaşi timp barba uşor crescută şi se întoarce cu faţa spre mine, privindu-mă intens cu o sprânceană arcuita.

— Păcat, pentru că oricum eşti a mea dacă scumpul tău iubit nu-mi restituie ceea ce a furat de la mine. Vezi tu, nimeni nu se pune cu Emanuel Del Castillo, doar dacă îşi doreşte să moară, cuvintele lui ameninţătoare spuse pe nerăsuflate prevestesc doar ce nu trebuie, ca în secunda următoare să observ cum îmi loveşte micuţa peste faţă, trăsnindu-i un dos de palmă şi o face să cadă pe jos.

Acţiunile lui sunt imprevizibile din câte observ, iar asta mă pune în dificultatea de a acţiona fără să gândesc, dar trebuie cumva să calculez totul, încât să-mi scot micuţa de aici, însă sunt mult prea furios ca să mai acţionez cu cap.

— Nemernicule, te omor, urlu către Emanuel, repezin-du-mă spre el, dar nu pot să-l ajung din cauza idioţilor care încă mă ţin pe loc şi tot ce face, e să-mi râdă în nas ca un dement, întorcându-se din nou cu faţa spre mine.

— Augustine, Augustine, ştii foarte bine că nu e tocmai indicat să te pui cu mine, dar se pare că nu ţi-ai

învăţat lecţia, batjocura lui la adresa mea nu mă afectează cu nimic. Totuşi, singura care a ştiut ce să facă şi a făcut-o destul de bine e Eva, pronunţă numele persoanei care m-a transformat în demonul de azi şi încremenesc.

Ce legătură are Eva cu Emanuel? nedumerirea din sinea mea urlă tare şi încerc să le pun toate cap la cap, dar dacă stau bine să mă gândesc, se pare că nemernica ne lucra pe la spate şi noi nici nu ştiam de asta. Inspir adânc şi încerc să mă calmez, dar nu prea îmi iese. Realizez cât de naiv şi prost am fost atunci, lăsându-mă manipulat de o cretină care îşi dorea să mă schimbe până în măduva oaselor şi să mă transforme în jucăria ei proprie, după bunul ei plac. Şi eu care am crezut că mă iubea, dar m-am înşelat.

Singura care chiar mă iubeşte în adevăratul sens al cuvântului, e fata care stă acum şi mă priveşte blând, cu o mână pe obrazul roşiatic şi probabil îşi pune un milion de întrebări la care voi ii nevoit să îi răspund.

Nu vreau să-i ascund nimic, dar sper din tot sufletul ca Eva să se întoarcă pe toate părţile în mormânt, chiar în acest moment, pentru că am de gând să aflu tot ce a făcut cât timp a fost în viaţă. Blestem ziua în care am cunoscut-o pe Eva.

— Ce legătură ai tu cu Eva? sunt mult prea bulversat de tot ce se întâmplă şi nu mai înţeleg nimic, sfârşind să scrâşnesc din dinţi, spumegând de nervi.

— Eva a fost mâna mea dreaptă, îmi răspunde şi mă uit perplex spre el, nevenindu-mi să cred ce aud. Toate fetele pe care le primeam erau racolate de ea, promiţându-le un viitor frumos şi multe alte prostii, dar a fost şi un bun spion fix în punctul în care am avut nevoie, continuă să-şi mişte buzele neobosit şi acum realizez de ce s-au stricat toate treburile în perioada aceea.

Cretina probabil îi vindea informaţii vitale din interiorul sediului şi asta mă face să mă urăsc şi mai mult, pentru că doar din vina mea s-a ajuns în punctul acesta. Emanuel le face semn celor două matahale să se apropie de C'hrisim,, iar asta nu îmi place dcloc. Nu ştiu ce vrea să facă. dar n-$_{tiin}$ de

gând să îl mai las să o rănească. A rănit-o deja de prea multe ori, iar eu n-am putut să fac nimic.

— Luaţi-vă mâinile jegoase de pe ca, urlu la ei, în timp cc mă zbat să ies din strânsoarea celor care mă ţin şi incep să-i lovesc.

Trebuie să ajung la ea. îl prind pe cel din stânga mea de braţ şi îl sucesc în aşa fel încât mâna lui ajunge să-i stea cu degetele în sus la spate, făcându-l să scrâşnească din dinţi de durere. Dar nu-mi pasă şi-l lovesc pe cel care vine spre noi cu piciorul direct în stomac, trimiţându-l la mama dracului, dar fără să-i dau drumul idiotului. îi sucesc din nou braţul celui pe care îl ţin, încă în mâinile mele, reuşind să-i disloc umărul într-un final şi-l împing, scăpând şi de acesta, ca apoi să mă reped spre matahalele care-mi ţin micuţa în strânsoarea lor. Dar fata asta mă uimeşte pe zi ce trece, căci nu se lasă cu una, cu două din câte văd şi chiar dacă e femeie şi cam micuţă de statură, loveşte al dracului de bine.

Se pare că antrenamentele intensive de auto-apărare a lui Dominic dau roade, chiar dacă nu sunt multe orele pe care le-a făcut până acum. Deodată mă simt prins ca într-o menghină de un tip solid, care nu ştiu de unde mama naibii a mai apărut, şi-mi simt oasele trosnind în tot corpul, acum că îşi încordează puternic braţele în jurul meu şi urlu înfundat printre dinţi din cauza durerii ce mi-o provoacă. îmi strecor cumva mâinile pe sub braţele sale imense şi încerc să le depărtez din jurul meu, eliberându-mă, dar să fiu al naibii, e mult mai puternic decât am anticipat.

— Dă-i drumul, urlă Christina de undeva din spatele nostru şi nu ştiu ce anume vrea să facă, însă de îndată ce mă simt brusc eliberat, mă întorc cu totul în spate şi o obsen pe namila asta idioată, aruncând-o pe Christina la pământ.

Te-ai pus cu cine nu trebuie, mârâi în sinea mea şi mă uit haotic prin încăpere, găsind într-un final o ţeavă aruncată aiurea şi mă reped spre ea

.O iau între degete şi mă îndrept spre hipopotamul imens, îi sar în spate şi-i înfig ţeava direct în gât. Acesta se zvârcoleşte de durere, în timp ce sângele îi curge şiroaie pe corp şi reuşesc cumva să i-o înfig şi mai adânc, până a ieşit prin partea cealaltă. Mă simt aruncat pe jos dintr-o smucitură şi se întoarce cu faţa spre mine. Mă priveşte cu furie, în timp ce cu greu îşi scoate ţeava din gât, urlând grotesc şi odată ce-a scăpat de ţeava buclucaşă, aruncând-o cât colo, se îndreaptă spre mine, mârâind. Dar sângele care se scurge mult prea repede din corpul său imens, ţâşnind mai bine spus, în toate direcţiile îl face să se împleticească pe picioare şi să se prăbuşească la podea ca şi secerat.

— Augustin! mă readuce în simţiri glasul sugrumat al Christinei şi mă ridic de jos, îndreptându-mă spre ea, dar mă opresc de îndată ce-l văd pe Emanuel ţinând-o pe loc.

— Ce-ai zice dacă ai încerca să nu mai faci pe eroul, îmi sugerează, în timp ce ţine între degetele sale un pistol îndreptat spre tâmpla micuţei mele, ca un avertisment.

— Las-o în pace Emanuel, sau vei avea de-a face cu mine, mârâi printre dinţii încleştaţi, încercând să găsesc o modalitate de a-mi salva micuţa din mâinile lui.

Mă uit la ţeava plină de sângele hipopotamului care stă la câţiva paşi de mine şi într-o fracţiune de secundă mă reped spre aceasta, dorindu-mi cu ardoare să-l pot lovi pe Emanuel cu ea. Dar glasul lui sadic mă opreşte din a o lua între mâinile care-mi fac venele să iasă la suprafaţă şi mârâi nemulţumit, aţintindu-l cu privirea.

— Nţ, nţ! Eu n-aş face asta în locul tău, sau nu mai vrei ca micul tău trandafir sălbatic să mai trăiască? mă întreabă, strângând şi mai tare braţul în jurul gâtului ei, strangulând-o aproape de tot.

Augustin, nu-l asculta. Fă ceea ce simţi că trebuie să faci, am încredere în tine, ultimele cuvinte ale Christinei îmi dau şi mai multă putere şi asta e tot ce am nevoie.Mă reped spre ţeava de lângă mine, dar arma care tocmai se descarcă în direcţia mea, mă face să sar într-o parte şi să mă ascund după o masă răsturnată, ceea ce nu e tocmai indicat, constatând faptul că micul meu trandafir sălbatic e încă în mâinile bestiei. Drace! îmi închid ochii preţ de câteva

secunde şi încerc să-mi reglez respiraţia. Trebuie să ajung cumva la Christina şi să o scot naibii de aici.Emanuel nu va scăpa viu din toată treaba asta.

— Haide, Augustin! Unde mai e toată distracţia dacă tu te ascunzi, iar trandafirul tău sălbatic se cam ofileşte încetul cu încetul? mă scoate din minţi glasul lui Emanuel, făcân- du-mă astfel să ies din ascunzătoare şi mă îndrept spre el hotărât să cedez doar ca să o elibereze pe Christina.

— Dă-i drumul, Emanuel şi te las să faci ce vrei din mine, îi spun destul de hotărât şi-mi îndrept privirea spre Christina, care încearcă să-i îndepărteze lui Emanuel braţul din jurul gâtului ei, de preferat, înainte să se învineţească de tot.

îmi strâng palmele în pumni şi încă aştept să-i dea drumul, apoi poate să facă ce vrea din mine. Nu-mi pasă, atâta timp cât Christina rămâne în viaţă, sunt în stare să mor pentru ea. îmi dau şi viaţa pentru iubirea ei sinceră şi nemărginită pentru că o merită din plin.

— Chiar aşa? întrebarea lui surprinsă îl face să zâmbească ca un tembel, făcându-mi semn cu pistolul să mă apropii şi mai mult. Atunci îngenunchează, îmi cere şi fac întocmai, chiar dacă nu vreau, ţinându-mi mâinile în aer, dar cu privirea la micuţa mea.

Christina mă priveşte cu ochii în lacrimi - probabil şi de la durerea provocată de Emanuel - şi îmi face semn din cap să nu fac asta. Ştiu că nu vrea să mă vadă aşa, probabil arăt destul de vulnerabil, dar ca să o pot elibera pe ea, trebuie să o fac. Scrâşnesc din dinţi şi-mi mut privirea spre Emanuel ce parcă zâmbeşte satisfăcut de reuşita lui; dar nu pentm mult timp. Am de gând să-i scot inima din piept ca să mă asigur că nu mai trăieşte, nu după câte a făcut.

— Augustin, nu face asta, mă roagă Christina, ca în următoarea secundă să se trezească trântită la pământ.

— Nemer..., dau să spun, ridicându-mă de jos şi mă reped spre el, dar Emanuel mă opreşte, îndreptând pistolul către mine şi-mi face semn să îngenunchez din nou, neînţelegând ce are de gând să facă mai exact.

— Dacă tot ai o gură aşa de mare, să văd cum te descurci cu asta, spune către Christina. îşi înfige o mână în părul ei, forţând-o să se ridice de jos.

— Dă-mi drumul, cretinule! urlă către Emanuel, dar acesta nici măcar nu o ia în seamă şi o trage după el până în dreptul meu.

O postează în faţa mea, iar felul în care arată, destul de răvăşită, îmbrăcată doar într-un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi -haine pe care le-a luat din dulapul meu - şi chiar dacă ştiu că nu e momentul pentru asemenea gânduri, nu mă pot abţine. E atât de sexy în hainele pe care le poartă, încât acum înţeleg mai bine de ce fetelor le place să ne poarte hainele. Nu doar că le arată inocente, dar le fac şi al dracului de sexy. Scutur uşor din cap, revenindu-mi din gândurile care m-au acaparat pentru câteva secunde şi încremenesc acum că Emanuel îi pune pistolul în mâinile ei, strângându-i bine degetele în jurul acestuia şi o îndeamnă să-l îndrepte în direcţia mea. Nemernicul! Felul în care mă priveşte Christina, cu ochii plini de lacrimi şi tremurând, îmi arată faptul că îi este frică şi că nu are de gând să facă aşa ceva. îi fac semn din priviri că e în regulă, dar tot ce primesc de la ea e un răspuns negativ, dând frenetic din cap. îmi mut privirea pe Emanuel, care doar stă şi ne priveşte râzând, şi aşteaptă în continuare ca micuţa mea să apese pe trăgaci fără pic de resentiment, dar ştiu că nu o va face, aşa cum nici eu nu aş putea să o omor. înghite cu greu în sec, apoi îşi umezeşte buzele cu limba şi cu buzele tremurânde, spune:

— A-Augustin, n-nu pot să fac asta!

Tremură din toate încheieturile, încât şi pistolul pe care-l are între degete tremură odată cu ea şi oftez, trecându-mi limba peste buze.

— Ştiu că poate nu ţi-am dovedit cât de mult însemni pentru mine, ci mai mult am încercat să te îndepărtez, încă de la bun început, încerc să-i mărturisesc că o iubesc, chiar dacă ea dă frenetic din cap şi murmură încontinuu ***„nu”***

— Termină, Augustin! Să nu îndrăzneşti să-ţi iei adio de la mine, că te iau la bătaie, mă ameninţă şi zâmbesc

subtil spre ea, dorindu-mi să mă ia la bătaie şi continui să-i spun, chiar dacă ea continuă să murmure acelaşi cuvânt.

— Şi poate că nu ai încredere deplină în mine, chiar dacă mi-ai spus că ai, dar crede-mă, micuţo când îţi spun că o să fie bine. Aşa că te rog, apasă pe trăgaci, o îndemn, altfel suntem amândoi ca şi morţi şi tot acelaşi răspuns îl primesc de la ea, dând frenetic din cap.

Fir-ar!

— Te-ai ţăcănit de tot, cum să fac asta? se răsteşte la mine, făcând ca lacrimile ei să curgă şi mai mult şi-şi trage nasul, clătinându-se de pe un picior pe altul. Dacă tu mori, mor şi eu, mă muţesc complet cuvintele ei.

Ceea ce-mi spune e ca o declaraţie de dragoste, arătându-mi că e gata să se sacrifice pentru mine, exact cum m-aş sacrifica şi eu pentru ea.

— Doamne, câtă melodramă! exclamă Emanuel asistând la micul nostru moment, plimbându-se dintr-o parte în alta, privindu-ne. Totuşi mi-au plăcut toţi aburii ăştia emanaţi de tot momentul acesta lacrimogen şi presărat de mărturisiri, însă vezi tu, oamenii din ziua de azi nu mai ştiu ce înseamnă doar să apeşi pe trăgaci şi gata, continuă să-şi bată gura, masându-şi tâmplele puternic. Iar asta mă cam plictiseşte, vorbeşte, încărcându-şi arma şi privesc când la el, când la micuţa mea. Aşa că, să facem totul şi mai incitant, ce zici? descarcă arma, în timp ce-mi pune întrebarea tâmpită, scoasă din gura lui idioată, proiectând glonţul direct în piciorul Christinei.

Ţipătul înfundat al micuţei mele răsună ca un ecou în tot depozitul şi mă reped spre ea ca să o prind înainte de a se prăbuşi la pământ, dar se pare că Emanuel nu pierde deloc timpul şi trage din nou

.Mă fercsc cum pot din calca gloanţelor, care vin ca roiul şi de îndată ce o văd pe Christina în

braţele melc, mă ascund cu ea cu tot după un corp aruncat aiurea prin depozit şi o las jos cu grijă, apoi iau pistolul pc care încă îl are asupra ei. îl verific rapid, constatând că am doar trei gloanţe la dispoziţie şi inspir adânc, apoi mă ridic puţin, ieşind din ascunzătoare şi trag fără pic de milă spre Emanuel, dar nemernicul o ia la fugă şi dispare cu tonii, făcându-se nevăzut. Drace! Mai mult ca sigur s-a dus după întăriri, aşa că nu e timp de pierdut şi mă reîntorc cu faţa spre Christina, analizând împuşcătura. Ştiu că o doare, se observă după expresia feţei sale. îmi dau tricoul jos şi-l rup în două. înfăşor cu o bucată porţiunea de pe la jumătatea coapsei Christinei în sus oprind cât de cât sângerarea, apoi o trag în braţele mele şi pornesc grăbit spre ieşirea din depozit, înainte ca toate lucrurile să degenereze. îndată ce mă văd în afara depozitului, mă îndrept spre maşina parcată la câţiva metri distanţă de clădirea care stă să cadă şi ajung din câţiva paşi în dreptul acesteia. O las pe Christina în picioare, făcând-o să ţopăie din cauza durerii pe care o are şi pe când să vreau să-i sărut scurt buzele, fiindu-mi dor să fac asta - să o simt dar nu mai apuc.

— *Prindeţi-i! Îi vreau morţi pe amândoi*, glasul lui Emanuel se aude tot mai aproape, aşa că deschid portiera şi o ajut pe Christina să urce în scaunul pasagerului, apoi ocolesc şi urc în scaunul şoferului. Vreau să o duc pe Christina la cel mai apropiat spital, dar cum nu toate planurile merg aşa cum ţi-ai dori, se pare că Emanuel tot nu vrea să renunţe şi ne urmăreşte, ajungându-ne repede din urmă.

— Pune-ţi centura, o rog pe Christina, făcând şi eu întocmai, apoi apăs ambreiajul, schimb viteza şi accelerez şi mai mult, gonind cu câţiva kilometri pe oră pe străduţele întortocheate de la marginea oraşului. Poţi să ajungi la torpedou? o întreb, privind când la ea, când la drum.

— Da, îmi răspunde scurt şi după felul în care arată, durerile ei sunt destul de mari. Ştiu că poate o să spun o prostie, începe să vorbească, respirând sacadat. Dar la

dracu! înjura în gura mare, cât o ţin plămânii şi nu o condamn. Durerile astea sunt de zece ori mai mari decât noaptea în care am ia- cut pentru prima dată dragoste, îmi mărturiseşte, respirând tot mai greoi, în timp ce picături de transpiraţie curg şiroaie pe chipul ei şi chiar dacă nu ar trebui să o fac, zâmbesc.

O comparaţie destul de bună pot spune, dar zâmbetul meu nu se datorează faptului că pe ea o doare, ci a comparaţiei pe care tocmai a făcut-o. Inspiră adânc, apoi se ridica mai bine în scaun şi în cele din urmă se apleacă puţin în faţa şi deschide torpedoul, scoţând din acesta o cutie neagră. Se aşază înapoi, inspirând şi expirând şi-şi aţinteşte privirea spre mine.

— Ce e asta? mă întreabă, înghiţind în sec, încercând să reziste durerii. Deschide cutia şi scoate o seringă cu ac. plină cu un lichid transparent.

— Morfină, îi răspund scurt. O să te ajute să mai scapi de durerile pe care le ai. Tot ce trebuie să faci, e să îţi înfigi acul cât mai aproape de rană pentru a-şi face efectul mai repede, îi explic totul şi o observ, înghiţind în sec pentru a doua oară. Ştiu că îţi este greu să faci asta, micuţo, dar trebuie.

îşi strânge palmele în pumni, apoi le deschide la loc şi repetă procedura, încă o dată, pregătindu-se pentru ce urmează să facă. E mult prea slăbită - observ asta constat că a pierdut cam mult sânge, văzându-i piciorul.

Ia seringa între degetele tremurânde şi de îndată ce scoate capacul acului, inspiră adânc, dar se opreşte brusc la jumătatea drumului, durerea străfulgerându-i corpul mult prea rău. Dacă nu scot glonţul acela cât mai repede şi să închid cumva rana, s-ar putea să piardă şi mai mult sânge decât a pierdut deja, iar infecţia şi-ar face repede loc acolo Nu pot risca să o pierd, nu acum când am realizat că ea e tot ce vreau lângă mine, trandafirul meu sălbatic.

îi iau seringa din mână, fiind totodată atent şi la drum şi înfig acul în piciorul ei fiiră să stau pe gânduri, cât mai aproape de plaga împuşcată. O observ pe Christina

muşcându-şi buzele doar ca să nu ţipe, apoi răsuflă uşurată şi cred că şi-a ţinut respiraţia până acum o secundă.

— Eşti bine? o întreb, ştiind cât de repede îşi face morfina efectul şi o observ încuviinţând din cap şi-şi întoarce privirea spre mine.

Folosim morfina doar în cazuri excepţionale, căci trebuie cumva să facem faţă multiplelor răni pe care le avem în anumite misiuni, altfel ne-am duce dracului, urlând ca nebunii din cauza durerii. Apăs ambreiajul şi schimb viteza, accelerând şi virez brusc spre dreapta, încercând să scap cumva de Emanuel, dar nemernicul tot nu se lasă. Aud sunetul provocat de gloanţele care se lovesc de caroseria maşinii. Ştiu că trebuie cumva să scap din urmărirea asta şi să ne ascundem până reuşim să ajungem acasă. Virez din nou şi o iau prin pădurea de la marginea oraşului şi înaintez adânc prin ea, încercând cumva să scap de Emanuel care nu se dă bătut şi continuă să ne vâneze. Fir-ar! îmi întorc privirea spre micuţa mea preţ de o secundă şi acum că glasul ei răsună în toată maşina, destul de alarmată.

— Augustin, opreşte, altfel o să picăm, mă roagă aproape ţipând şi privesc înainte, observând prăpastia din faţa noastră. Nu, nu, nu! Nu se poate întâmpla asta.

—Micuţa mea, o alint şi-i iau mâna într-a mea.

—Am visat momentul acesta, Augustin! îmi răspunde cu ochii în lacrimi şi cu un glas tremurând. Mi-e frică.

Virez spre stânga, chiar la limită şi o iau tot înainte pe lângă prăpastie, însă gorilele lui Emanuel nu pierd deloc timpul şi ne încolţesc cu maşinile, intrând pe rând în noi. La dracu! Am să-i omor pe fiecare în parte, numai să scăpăm vii din toată treaba asta murdară. Dacă Christina moare, e doar vina mea. Atât eu, cât şi echipa ştim cu toţii cât de mult şi-a căutat Dominic fiica şi să o piardă din nou, îl va aduce în pragul unui nou infarct şi poate fi definitiv de data aceasta, curmându-i viaţa. Dar ştiu sigur că nici eu nu vreau să o pierd, aşa că virez brusc spre stânga şi intru într-una dintre maşini, încercând să-mi fac loc să ies din închisoarea în care ne ţin.Dar din câtc observ nu au de gând să cedeze şi încep să micşoreze distanţa dintre noi, apropiindu-se cât mai mult de maşina în cârc suntem, doborându-ne într-un final. Maşina începe să se rostogolească, coborând tot mai adânc în prăpastie şi-mi întorc privirea spre Christina ce mă priveşte cu ochii în lacrimi şi o prind de mână. Dar zguduitul maşinii mă face să mă lovesc destul de rău cu capul de volanul acesteia, în timp ce se opreşte brusc. Inspir adânc pentru ultima dată, simţind mirosul motorinei ce se scurge din rezervorul maşinii şi constat că aceasta poate sări oricând în aer, dar se pare că lovitura primită îşi cam face efectul, de îndată ce ochii mi se tot închid.

— Augustin! aud ca prin ceaţă glasul alarmat al Christinei, dar ceva nu mă lasă să reacţionez în niciun fel.

Cad, mă lovesc din nou şi mă simt tras afară, dar totul pare atât de întunecat şi tot ce-mi vine să fac, e să adorm.

Mă trezesc cu o durere imensă de cap, de zici că m-a lovit marfarul şi aţintesc... tavanul?! Ce naiba? încerc să-mi dau seama ce se întâmplă şi cum naiba aţintesc tavanul, dar zici că nici să gândesc nu pot. *A fost totul doar un vis?* Nu are cum, mai ales că toate mă dor. îmi trec palmele peste faţă şi oftez prelung, apoi mă ridic în şezut, privind haotic prin încăpere. Unde naiba sunt şi cum am ajuns aici? Pentru că e clar ca bună ziua că numai acasă nu sunt şi unde e Christina?

— Te-ai trezit, glasul Christinei îmi captează atenţia şi o văd răsuflând uşurată. Am crezut că te-am pierdut, groaza pe care o avea în voce se risipeşte cât de cât şi-mi înconjoară gâtul cu braţele, dând frâu liber lacrimilor.

îi înconjor trupul cu braţele şi-mi afund nasul în părul ei, inspirând adânc. Miroase atât de bine, miroase a ea, miroase a trandafirul meu sălbatic. O strâng puţin mai tare, ca şi cum vreau să ştiu că e aici, însă icnetul ei de durere mă face s-o eliberez subit, analizând-o destul de atent. Sângele i s-a cam uscat şi nu-mi place deloc ceea ce văd - acum că îndepărtez bandajul provizoriu de la piciorul ei - descoperind negrul ce se cam răspândeşte în jurul plăgii.

— Sunt bine, nu mă mai doare, îmi spune şi mă uit încruntat la ea.

Cred că sângele i s-a cam coagulat, de aceea nici nu mai curge şi dacă asta s-a întâmplat, cheagul poate călători până la inimă, provocându-i într-un final moartea. Trebuie să scot glonţul acela din coapsa ei şi să curăţ bine rana.

— întinde-te, îi cer şi o observ că mă priveşte nedumerită.

înainte să-i dau ocazia să protesteze, o iau pe sus şi o întind în pat. Mă îndrept de spate şi încep să caut prin toată cabana după o sticlă, chiar două de tărie. E cel mai bun dezinfectant dar şi un bun anestezic, mai ales că va trebui să fac o operaţie pe viu. Ştiu că nu-i va plăcea asta, dar sunt cam nevoit să o fac, dacă nu vreau ca ea să moară.

— Augustin, îmi pronunţă numele, încă nedumerită, în timp ce deschid uşa de la dulapul de sus, găsind ceea ce-mi trebuie.

O sticlă de Jack Daniels, cam pe jumătate plină şi una de Tequila plină. Măcar iese ceva bun din asta, doi nebuni beţi, undeva prin pustietate. Grozav! Mă întorc înapoi la Christina şi o văd privindu-mă cu ochii mari, dar nu spune nimic, ci doar mă urmăreşte îndeaproape la tot ceea ce fac. Ştiu că e speriată, aşa că îmi deschid buzele şi vorbesc, în încercarea de a mai destinde puţin atmosfera, înainte de ceea ce trebuie să fac.

— Cum am ajuns aici? o întreb, trăgând sertarul de la dulapul din dreapta, căutând un cuţit destul de lat şi imens pentru a-l putea băga în foc şi să-i cauterizez rana, ce mai mult ca sigur îi va lăsa o cicatrice imensă şi urâtă.

îşi drege puţin glasul, gâtul fiindu-i uscat şi spune:

— Te-am cărat tot drumul până am găsit cabana asta după ce-am ieşit din pădure, îmi răspunde şi încremenesc, oprindu-mfl din coca ce lac şi o privesc. Nu ştiu a cui c, însă îndată ce vom pleca de aici. Ic vom lăsa proprietarilor un bilet în care ne cerem scuze pentru intrarea prin efracţie, continuă să-mi vorbcuscft, însă tot cc mi-a rămas în capa fost partea cu căratul.

Cum mama naibii m-a cărat până aici, nu de alta, dar până şi eu admit că sunt cât un munte, iar ea... nu mai are rost să vorbesc. E micuţă pe lângă mine şi crcd că nu are mai mult de un metru cincizeci şi opt în înălţime, iar asta mă tace să zâmbesc ca un idiot, constatând că eu am un metru optzeci şi cinci înălţime, dar să fiu dat naibii dacă nu îmi place asta.

îmi oferă ocazia de a fi protectiv cu acea persoană, dar şi delicat, ceea ce nu-mi stă deloc în fire să fac. Până acum mai toate au fost cât girafele, iar ea e... E perfectă aşa cum e. Inspir adânc şi încerc să mă concentrez pe ceea ce am de ftcut şi-mi alung gândurile perverse, de preferat, până ajungem acasă. îmi duc o mână spre tâmplă şi-o masez puternic, încercând să alung durerea de cap care nu-mi dă pace de câteva minute şi mă întorc la micuţa mea.

— îmi pare rău, spune deodată şi nu înţeleg pentru ce. N-am vrut să te scap de patru ori, vorbeşte în continuare, iar eu tot nedumerit sunt. De fapt, n-am vrut să te scap deloc, dar..., continuă să-mi vorbească, apoi se opreşte brusc, neştiind ce să mai spună, şi zâmbesc, realizând într-un final că despre durerea mea de cap e vorba.

Nu o condamn că nu am de ce, am meritat-o, cred.

—încăpăţânată mică, o tachinez, îndreptându-mă acum spre ea şi o observ înghiţind în sec.

—Ce ai de gând să faci cu toate astea? mă întreabă de-a dreptul alarmată, schimbând subiectul.

— Trebuie să-ţi scot glonţul din picior, altfel rişti să mori din cauza complicaţiilor, iar eu n-am de gând să te pierd, nu chiquita loca! îi răspund pe un ton serios ca să înţeleagă că nu glumesc şi o privesc adânc în ochi, în timp ce deschid sticla de Tequila şi i-o înmânez.Nu beau alcool, Augustin! îmi spune şi chiar dacă ştiu că aşa şi e, acum e cam nevoită să bea, asta dacă vrea să nu simtă pa\i multe.

În asemenea situaţii este recomandabil să bei alcool, mai ales dacă vrei să taci faţă unei operaţii pe viu.

— Ştiu, mieuţo! Dar cum nu avem anestezie, trebuie să bei cât mai mult din asta. Te va amorţi suficient de mult, încât să rezişti, dar n-am să te mint, durerea va li destul de mare, îi explic totul, făcând-o să-şi închidă ochii preţ de câteva secunde apoi şi-i deschide la loc şi mă priveşte când pe mine. când sticla din mâna mea.

Suflă puternic printre buze, parcă fticându-şi curaj şi se întinde puţin în faţă apoi ia sticla din mâna mea şi o duce spre buze, cu o uşoară reţinere, dar se opreşte brusc pentru un minut, inspiră adânc şi spune:

— Am încredere în tine, Augustin! felul în care îmi pronunţă numele, punând accent pe el, îmi dă de înţeles că ea chiar are încredere în mine şi încuviinţez din cap. Doar încearcă să nu mă doară, altfel te voi bântui pentru tot restul vieţii tale, ameninţarea ei jucăuşă, e într-un fel şi serioasă şi zâmbesc, în timp ce ia o înghiţitură destul de zdravănă de Tequila, sfârşind prin a tuşi la final. Tot nu înţeleg cum de puteţi bea aşa ceva, e groaznică, se înfioară.

îi iau sticla din mână şi beau o gură zdravănă, la rândul meu, din lichidul maroniu, strâmbându-mă şi trebuie să recunosc că e destul de tare. Poate prea tare, aşa că întorc sticla şi mă uit la anul de fabricaţie, realizând că are peste douăzeci de ani vechime. Asta numai Tequila nu mai e. Oftez prelung şi înainte să pot pune sticla jos, mă trezesc cu ea furată din mâna mea.

— Ce? Tu ai spus că trebuie să beau cât mai mult ca să rezist, aşa că nu te mai holba la mine ca la un bibelou

proaspăt pictat, mă dojeneşte şi cred că deja i s-a cam urcat la cap.

Zâmbesc şi mă reîntorc la ceea ce trebuie să fac. Dau drumul arzătorului de la soba imensă din încăpere şi bag cuţitul lat acolo ca să fie pregătit pentru când va trebui să.| folosesc. Deschid sticla de Jack şi dezinfectez celelalte două cuţite, întorcându-mă mai apoi cu totul în spate şi o obser\ pe Christina purtându-se ciudat. îşi ridică mâna în aer. pn. vind-o încruntată şi începe să mustăcească, gânditoare.

Cât a băut? Nici nu ştiu de ce întreb asta, până şi eu mă simt ameţit şi asta dintr-o înghiţitură, deoarece niciunul dintre noi nu a mâncat ceva azi. Băutura pe stomacul gol e ca otrava pură. îşi mijeşte ochii şi-şi mişcă capul când într-o parte, când în alta şi mă priveşte, clipind des.

—De ce nu mi-ai spus că ai un frate geamăn? mă întreabă şi zâmbeşte, făcând cu mâna. Vrei te rog să opreşti camera din a se învârti, mă roagă brusc serioasă şi acum realizez că micuţa mea e beată criţă şi asta doar din câteva înghiţituri mici, dar întorcându-mi privirea spre sticla din mâna ei, constat că aceasta e golită mai bine de un sfert Zâmbesc fără să vreau şi trebuie să recunosc că e destul de adorabilă aşa, dar nu-i mai dau să bea. Băutura nu e de ea Mă priveşte îndelung pe sub gene - fiind acum la marginea patului - şi oftează. Oftez şi eu la rândul meu şi mă îndrept spre ea, cu tot ce am nevoie în mână, exceptând cuţitul care încă e în flăcările sobei. Trebuie să fie cât mai încins, pentru că doar aşa voi reuşi să cauterizez bine plaga împuşcată, îndată ce scot glonţul afară.

— Ştiu că sunt beată, ceea ce e ciudat pentru mine, dar vreau să ştiu, chiar dacă probabil mâine n-o să-mi mai aduc aminte, începe să-mi vorbească. O mai iubeşti? mă întreabă fără pic de amuzament în glas şi-şi ridică privirea din podea, aţintindu-mă. O mai iubeşti pe Eva? întrebarea ei mă loveşte undeva în străfundul sufletului şi nu înţeleg ce i-a venit aşa, dintr-odată.

— Nu! Nu o mai iubesc pe Eva de foarte mult timp. Ce ţi-a venit cu asta? o întreb nedumerit şi o ajut să se întindă

înapoi în pat, într-o parte, cu plaga împuşcată în sus, luând în braţele ei o pernă.

— Atunci..., la depozit erai aşa..., începe să-mi explice de ce, dar se opreşte, neştiind probabil ce să-mi spună şi ce nu.

— Ceea ce-am aflat m-a şocat, mieuţo! Când am cunos- cut-o pe Eva nu era aşa diabolică şi crudă, dar se pare că m-am înşelat amarnic. M-am înşelat în multe privinţe, chiar şi în privinţa ta, îi mărturisesc şi o îndemn să muşte puternic din lemnul pe care l-am înfăşurat într-o bucată din tricoul meu şi înfig vârful cuţitului în pielea fină a micuţei mele.

Scrâşneşte din dinţi, închizându-şi ochii strânşi din cauza durerii ce-i străfulgeră toate simţurile şi respiră din nou, după un minut, îndată ce slăbesc totul. E prea adânc înfipt, dar trebuie să-l scot cumva. Introduc din nou cuţitul în rană, puţin mai adânc, făcând-o pe Christina să muşte la propriu din lemnul înfăşurat în tricoul meu, dar şi să strângă bine perna pe care o ţine în braţe şi cred că nu vrea să ţipe, doar ca să-mi demonstreze cât e de puternică, deşi ştiu asta. E puternică, dar până şi un om puternic mai urlă câteodată, scoţând afară ceea ce îi răneşte sufletul.
Nu ştiu câte minute au trecut de când mă chinui să scot glonţul, dar într-un final reuşesc să scot bucata de metal afara din coapsa Christinei. Dezinfectez bine rana turnând din sticla de Jack, lichidul maroniu peste aceasta şi-mi întorc privirea spre ea. După felul în care sudoarea i se prelinge pe trup în jos, îmi arată cât de slăbită e, aşa că fără să mai stau prea mult pe gânduri, mă îndrept spre soba imensă din încăpere şi o opresc, realizând că e mult prea cald înăuntru.Deschid uşa larg, înainte să mă reîntorc la Christina şi las ca aerul nopţii să răcorească totul, apoi scot cuţitul imens din flăcările sobei şi mă îndrept spre pat. Ajuns în dreptul acestuia, fără avertizări sau altceva, ating pielea asudată a Christinei fix unde e plaga şi-l ţin acolo, făcând ca pielea ei să sfârâie şi ea să urle de durere. Ştiu că o doare al dracului de rău, dar sper să mai reziste măcar

puţin. După felul în care îşi înfige unghiile în carnea de pe braţul meu, îmi arată că nu mai poate şi îndepărtez cuţitul. Degetele din jurul braţului meu se preling în jos şi-mi întorc privirea spre Christina, observând-o dându-şi ochii peste cap, ca în secunda următoare să leşine de tot.

— Christina! Mi chiquita, răspunde-mi! o rog şi mă reped să o iau în braţele mele. Christina, îi pronunţ din nou numele, dându-i palme uşoare peste faţă ca să-şi revină, dar tot nimic. Mi chiquita hermosa!

Durerea a secat-o efectiv de toate forţele din corp, nici nu-i de mirare că a leşinat. O întind în pat şi-o acopăr, uitându-mă haotic prin cabană şi observ geanta neagră care stă pe jos lângă piciorul mesei. De ce n-am văzut-o până acum[9] Se pare că micuţa mea nu a pierdut timpul şi a mers de a luat geanta cu tot ce ne trebuie. Caut cutia neagră şi îndată ce o găsesc, scot din aceasta o seringă cu un ac sigilat şi un lichid transparent în ea.

Morfină! Mai mult ca sigur va avea nevoie de ea după ce se trezeşte, în timp ce durerea îi va străfulgera din nou simţurile. Caut bine, găsind la fundul genţii un tricou pe care îl trag pe cap şi hotărăsc să pun cutia cât mai aproape de pat, în caz de nevoie şi constat că mi chiquita tremură incontrolabil.

La naiba! Las totul de o parte şi dau pătura subţire la o parte, strecurându-mă mai apoi în aşternuturi şi o trag în braţele mele. îşi ridică privirea din pieptul meu - nici nu ştiu când s-a trezit - şi mă priveşte cu durere, fiind incapabilă să vorbească. îşi trece buricele degetelor peste buzele mele şi cred că îşi doreşte să mă sărute, aşa că cine sunt eu să-i refiiz o asemenea dorinţă. îmi lipesc buzele de ale ei şi încep să > le sărut cu o foame neastâmpărată, introducându-mi limbii în gura sa dulce. O trag şi mai aproape, lipindu-i corpul & al meu, în timp ce mâinile sale se strecoară pe sub tricoul de pe mine şi începe să-mi atingă pielea, înfiorându-mă [intr]-un mod plăcut. Pentru un minut uit de piciorul ei şi-mi plin[1''] mâinile haotic pe corpul ce mă cheamă să mă *„ înfrupt"* di'[1] el şi o fac să tresară într-un final din cauza durerii.

— îmi pare rău, mi chiquita! o refuz într-un fel şi e pentru prima dată când refuz o femeie, însă aici nu e vorba de vreo fată oarecare, ci de femeia pe care o iubesc, iar acum refuz să fac dragoste cu ea.

Nu o refuz de bou ce poate sunt, o refuz pentru simplul fapt că e rănită destul de grav şi nu vreau să o rănesc şi eu mai rău. Inspiră adânc şi se cuibăreşte la pieptul meu, încercând să adoarmă din nou, dar sfârşeşte prin a se fâstâci şi ştiu sigur că asta i se datorează doar din cauza piciorului rănit.

— Nu pot să dorm, îmi spune brusc, ridicându-se cu greu în şezut. Ori de câte ori închid ochii, am un sentiment ciudat aici, continuă să-mi vorbească şi-şi aşază palma în dreptul inimii mele.

Mă ridic în şezut şi-i dau o şuviţă rebelă după ureche, privind-o. De ce pare atât de pierdută? Oftează prelung şi încearcă să mă ocolească cumva, realizând că vrea să se dea jos din pat. Mă dau la o parte şi-i fac loc, dar tot nu înţeleg ce vrea. O prind de braţ şi o trag înapoi, chiar înainte de a se prăbuşi pe podea.

— Dacă eşti supărată pentru faptul că refuz să fac drag..., încep să spun cuvânt după cuvânt, dar mă opreşte, zâmbindu-mi.

— Augustin, nu sunt supărată, mi-e rău, îmi răspunde repede, astupându-şi gura cu o mână şi sare efectiv din pat, chiar dacă rana e foarte proaspătă, trecând peste durerea ce efectiv îi străbate întreg corpul şi iese val-vârtej din cabană, şchiopătând.

Fir-ar! Nici nu-i de mirare că îi este rău, practic nu a mâncat nimic, iar alcoolul plus durerea insuportabilă şi-au cam spus cuvântul. Sar şi eu din pat şi mă îndrept spre ieşire - nu înainte de a lua cu mine un pahar plin cu apă - şi ajung în prag. O caut cu privirea până o găsesc stând pe bancheta de pe verandă, privind pierdută. Mă aşez lângă ea

şi-i iau mâna într-a mea, captându-i atenţia apoi întind paharul ca să bea. Ia o înghiţitură, zâmbeşte subtil şi spune:

—Reaminteşte-mi să nu mai beau în viaţa mea, îmi spune şi zâmbesc. Ţi se pare amuzant, nu? mă dojeneşte şi o privesc cu o sprânceană ridicată, iar în schimb tot ce primesc, e un pumn în braţ, făcându-mă să râd cu gura până la urechi.

— Doar atât poţi? mă iau de ea şi o tachinez, făcând-o să se îmbufneze. Pe gorila lui Emanuel ai cam pus-o la punct şi...

— Şi, ce? Crezi că pe tine nu te pot doborî? mă întreabă revoltată şi-i strâng fundul în palma mea, acum că se ridică în capul oaselor, făcând-o să se dezechilibreze de pe picioarele ei stângi şi o prind de mijloc, chiar înainte de a cădea în nas.

Dacă ne-ar vedea cineva acum, ar spune că suntem pe punctul de a ne-o trage, nu de alta, dar poziţia în care suntem - ea aplecată în faţă şi eu în spatele ei - mă face să zâmbesc ca un nemernic ce sunt şi ca totul să fie şi mai bine, încep şi-mi mişc bazinul când în faţă, când în spate.

— Nemernic mai eşti, mă dojeneşte şi se împinge cu fundul în mine, reuşind cumva să se ridice în capul oaselor, ţopăind într-un picior. încep să cred că vă cam place vouă băieţilor poziţia asta, chicoteşte.

Zâmbesc complice. Zâmbetul nemernic de pe faţa ei mă face să mă întreb ce pune la cale. îşi aşază palma pe pieptul meu şi o privesc încă nedumerit, în timp ce mă îndeamnă să mă mişc, sfârşind pe bancheta de pe verandă. îmi aşez palmele pe talia ei, dar mi le îndepărtează privindu-mă în ochi şi-şi face loc între picioarele mele, ca mai apoi să-şi pună piciorul rănit în jurul meu şi buzele pe linia pulsului de pe gâtul meu.

Chiquita! o alint, simţindu-i săruturile dulci depuse pe pielea mea şi cred că vrea să mă domine, dar să fiu al dracului dacă nu mi-am dorit să facă asta

.Până acum eu eram cel care domina fără regrete, oferind plăcere fără limite, dar faptul că ea vrea să mă domine, mă excită al naibii de mult. îmi aşez din nou palmele pe talia ei micuţă, însă mi le îndepărtează repede, făcându-mă să mârâi uşor nemulţumit de asta şi-mi muşc buzele cu putere, îmi prinde lobul urechii între buzele sale senzuale şi-l suge uşor, făcându-mă să gem prelung şi-mi simt membrul întărindu-se, dorind să iasă afară şi s-o simtă în totalitate.

—Micuţo, dacă nu te opreşti, nu mai răspund de ce-o să-ţi fac şi am să ţi-o trag acum şi aici, o avertizez, gâfâind şi o observ muşcându-şi buzele, zâmbind. Nemernico, o dojenesc şi o trag în braţele mele.

îi revendic buzele şi o sărut cu patimă, dar mă opresc pentru că nu e indicat să merg mai departe chiar dacă îmi doresc asta - piciorul ei e mai important decât orice partidă în doi.

Oftează prelung şi-şi aşază capul pe umărul meu.

— S-a întâmplat ceva?

—E ceva ce mă bântuie, încă de când am scăpat din mâinile lui Emanuel! cuvintele ei mă duc cu gândul la un singur nume.

—Eva! spun cu voce tare gândul pe care-l am, iar ea încuviinţă scurt din cap că am nimerit răspunsul. N-am mai adus vorba de ea, încă de când a murit, dar în ultima vreme până şi pe mine mă bântuie constant. îmi împletesc degetele cu ale Christinei şi o trag mai bine în braţele mele, în timp ce-mi umezesc buzele cu limba.

Am cunoscut-o pe Eva acum şase ani jumătate, lucra la o florărie în centru, încep să-i povestesc de nemernica care m-a făcut să-mi blestem zilele. Pe atunci eram destul de naiv, prostuţ chiar, aşa că m-am îndrăgostit foarte repede de ea, ajungând într-un timp scurt să o mut la mine, chiar dacă Emmei nu i-a plăcut

niciodată de ea. M-a dus de nas în toate privinţele, m-a jucat pe degete cum a vrut, plus că m-a înşelat cu cel mai bun prieten al meu şi cu toate astea am iertat-o, dar am început să mă schimb. Odată cu moartea ei, dar şi a părinţilor mei m-am schimbat total şi am devenit ceea ce sunt azi

— .Eu nu vreau să te schimbi, îmi spune deodată. Vreau să rămâi acelaşi nemernic pe care-l cunosc, pentru că asta te face bărbat, nu un papă lapte, îmi vorbeşte şi mă apuc de râs.

— Deci, până acum sunt bărbat şi dacă mă schimb devin un papă lapte? o întreb, încă amuzat şi o văd încuviinţând scurt din cap că da. Dacă te face să te simţi mai bine, atunci voi rămâne acelaşi nemernic pe care îl cunoşti, dar te avertizez, fundul ăla al tău sexy tot nu scapă nepedepsit.

— Aş vrea să te văd atentând la fundul meu, domnule Ozera. Din câte ştiu e proprietate privată, aşa că nu văd cum aţi reuşi să faceţi ceva, îmi spune, încercând să pară serioasă, dar pot să observ de la o poştă cum îi vine să zâmbească.

Mă apropii de chipul ei, dorindu-mi să-i sărut buzele, dar o lumină care vine din depărtare, îmi captează atenţia şi am sentimentul că e Emanuel. îi fac semn Christinei să nu spună nimic şi o ajut să se dea jos din braţele mele, fără prea multă gălăgie şi intrăm în interiorul cabanei, stingând lumina, doar ca să nu ştie că suntem aici.

— Cine sunt? mă întreabă Christina în şoaptă şi se aşază pe podea în dreptul meu.

— Cred că nemernicul de Emanuel ne-a găsit, îi răspund şi trag geanta neagră mai aproape de mine, scoţând din aceasta unul dintre pistoale. Cum nu ne-au găsit la maşină s-au pus să ne caute, turui cuvintele de zici că o iau razna sau ceva.

— Augustin, maşina a explodat, mai mult ca sigur au crezut că am murit. Tot ce-am putut să scot din ea a fost geanta neagră de lângă tine şi pe tine, apoi s-a făcut scrum, mă pune în temă cu ce s-a întâmplat şi dacă nu ne-au găsit corpurile, mai mult ca sigur şi-au dat seama că încă trăim.

— *Căutaţi prin împrejurimi,* se aude glasul lui Emanuel şi am fost sigur că el e, împreună cu tâmpiţii lui. *Vreau* si)-' *găsiţi şi să-mi aduceţi capul lor, să fie clar, nu pleacă nimeni viu de aici*, urlă ca un dement şi aud câteva lucnin sparte, printre care şi un geam.

— Augustin, nu e nici timpul potrivit, dar nici locul pentru a mă pipăi, aşa că i-aţi mâna de pe piciorul meu, cuvintele Christinei mă fac să mă întorc cu privirea spre ea şi-mi mijesc ochii, neînţelegând.

— Christina, ce tot vorbeşti acolo? Sunt aici, n-am cum să te pipăi, îi explic.

— Atunci ce naiba se urcă pe piciorul meu? mă întreabă speriată şi aud sâsâitul, realizând că acela e un şarpe şi unul chiar veninos.

Fir-ar!

— Nu face mişcări bruşte, o rog şi aproape că îmi ţin şi eu respiraţia, în încercarea de a prinde şarpele care urcă în continuare pe piciorul micuţei mele în sus.

Acesta se opreşte din a înainta şi o aţinteşte pe Christina, scoţându-şi încontinuu limba şi făcând ca sunetul sâsâitor să fie şi mai puternic decât a fost şi pot să jur că aud felul în care inima micuţei mele bate. într-o fracţiune de secundă, în care mă trec atât pe mine, cât şi pe Christina toate transpiraţiile, reuşesc să prind şarpele de cap şi să-l iau de pe micuţa mea. Aceasta răsuflă uşurată, dar încă nu s-a terminat.

Trebuie să-l omor, altfel ne putem trezi muşcaţi, dar nu mai apuc - cineva apasă pe clanţa de la uşa principală şi o deschide larg. Mă uit când la şarpele ce sâsâie încontinuu şi la idiotul care tocmai a intrat în cabană şi Înainte să poată striga după Emanuel, arunc şarpele pe el - acesta atacându-l destul de rapid şi-şi înfige colţii plini de venin în carnea boului ce se zvârcoleşte pe podea acum şi mai mult ca sigur n-o să se mai ridice de acolo.

— Trebuie să plecăm, spun către Christina şi o trag după mine, dar mă opreşte.

N-am cum să fug, sunt desculţă, Augustin! îmi spune şi mă uit în jos către picioarele ei.Privesc haotic prin încăpere, de preferat, înainte ca cineva să mai intre şi observ perechea de adidaşi de sub pat. Îi scot, însă dau peste o altă problemă, mult mai mare decât idioţii care ne caută. Se pare că şarpele de mai devreme nu e singurul proprietar al

cabanei şi spun asta acum că ies încă doi de sub pat, dar dimensiunea lor fiind mai mică şi asta mă duce cu gândul că acolo e un cuib de şerpi. Cum naiba nu ne-am dat seama de asta? Cum de nu i-am auzit[9] La naiba! Iau cutia neagră de lângă pat şi o arunc în geantă apoi îmi aţintesc privirea spre Christina.

— Trebuie să plecăm, acum! spun şi o iau pe Christina în spatele meu şi geanta în mână, îndreptându-mă cu paşi alergători spre ieşirea din cabană şi apoi cât mai departe de aici.

Tot ce sper e ca Emanuel să nu ne fi observat, căci nu mai scăpăm vii. Nici nu ştiu câte minute au trecut de când fug cu Christina în spatele meu, dar simt că trebuie să ne oprim şi o las pe micuţa mea în capul oaselor.

— Augustin!

Se propteşte în faţa mea şi mă priveşte îndelung apoi îşi rupe tricoul până sub sânii ei fermi şi începe să-mi tamponeze chipul de sudoarea care se scurge împreună cu câteva firicele de sânge. Lanul de porumb în care am intrat a fost un bun scut, dar se pare că frunzele lungi şi destul de ascuţite pe părţi, mi-au cam rănit faţa, tăindu-mă şi ca totul să fie aiurea până la capăt, se pare că ploaia ce cade acum din cer, nu are de gând să se oprească.

Asta e tot ce ne mai trebuie, o răceala zdravănă. Christina îşi lasă capul pe spate şi-şi închide ochii, simţind picăturile lovindu-i chipul şi observ tricoul ce se cam ridică, dezvelind jumătate din sânii ei.

Zâmbesc, dar se pare că tricoul ce-l poartă e cam bu clucaş, dezvelindu-i minunăţiile în toată splendoarea lor, îndată ce acesta se udă complet, lăsând la vedere sfârcurile care se întăresc de la picăturile reci ce cad din cer. Fără să mai stau pe alte gânduri, îmi încolăcesc un braţ în jurul ei, iar cealaltă mână mi-o înfig în

părul său umed, zdrobin- du-mi buzele de ale ei şi o sărut până când aerul dispare, lăsându-ne fără suflu

.— Te iubesc, micuţo! Şi orice se întâmplă de azi încolo, să nu uiţi că te iubesc, că te ador, îi spun ca să nu uite asta, în timp ce gândul meu zboară la ziua în care îl voi ucide pe Emanuel.

Am de gând să pun capăt vieţii lui Emanuel şi să termin odată pentru totdeauna cu asta, deoarece acţiunile lui Katherine ne-au băgat în rahat până în gât, iar acum Christina trage ponoasele de pe urma unei idioate. Deschid geanta şi scot din aceasta un alt tricou pe care îl găsesc la fund şi i-l dau Christinei, făcându-i semn din priviri să se uite mai în jos. înghite în sec, iar eu zâmbesc pervers, făcându-i jucăuş din ochi, dar pe când să mă dojenească cum îi stă în fire s-o facă, o observ clătinându-se pe picioare şi o prind în braţele mele, lăsându-mă jos pe asfalt cu tot cu ea. E din ce în ce mai slăbită, dar şi eu sunt la fel. Trebuie să găsim un adăpost cât mai repede.

— Haide, micuţo, mai rezistă încă puţin, o rog.

Oftează scurt şi se ridică în capul oaselor, ajutată de mine şi începe să ţopăie într-un picior, strâmbându-se şi ţinându-se de coapsă. Mai mult ca sigur durerea a revenit. Scot din geantă cutia neagră şi o deschid, luând din aceasta o seringă cu morfină şi înfig „acul cât mai aproape de rana pe care o are pe coapsă şi apăs, făcând ca lichidul transparent să se împrăştie prin tot muşchiul. Se agaţă cu palmele de umerii mei şi mârâie înfundat de la durerea ce-i străfulgeră fiecare nerv, dar nu pentru mult timp. Morfina îşi face repede efectul şi o simt moale acum în braţele mele, aşa că o ajut să-şi schimbe tricoul, privindu-i sânii ce - al dracului să fiu - mă cheamă să-i gust, să-i dezmierd şi pentru un minut îmi las gândul să alunece spre lucruri nu tocmai cuminţi.

— Augustin, îmi pronunţă numele şi-şi acoperă sânii cu palmele, privindu-mă dojenitor. în timp ce tu stai şi salivezi, uitându-te la sânii mei, eu îngheţ, mârâie către mine, dojenindu-mă în continuare.

— Bun! Măcar acum am un motiv bun să-i încălzesc, spun serios şi-i îndepărtez mâinile, ca mai apoi să mă năpustesc asupra sânilor ei.Te-ai ţăcănit? Suntem în mijlocul pustietăţii şi ţie îţj arde de a-mi încălzi sânii? se răsteşte la mine, dar nu o iau în seamă şi-mi umplu gura cu unul dintre sânii ei fermi şi încep să-i gust, trecându-mi limba peste sfârcul deja întărit.

O simt moale în braţele mele, exact ca o îngheţată topindu-se sub soare şi geme prelung. Fac şi cu celălalt sân exact ca şi cu precedentul, încălzind-o mult mai repede decât dacă şi-ar fi luat o geacă pe ea.

— E mai bine acum? o întreb, lingându-mi buzele şi-i zâmbesc.

— Şi de-am fi într-un circ, iar eu aş tremura de frig, tu mai mult ca sigur m-ai dezbrăca acolo, fără să-ţi pese de restul, doar ca să mă încălzeşti în stilul tău, spune şi zâmbesc complice. Perversule! mă dojeneşte şi-şi trage tricoul pe ea.

îmi dau ochii peste cap şi oftez, apoi îmi deschid buzele şi aproape că strig, doar ca să mă audă - grozav - a luat-o înainte.

— Pervers, ha? Stai că-ţi arăt eu ce înseamnă pervers.

O ajung din urmă - nu că ar putea să fugă - şi o ridic pe sus, punând-o cu stomacul pe unul dintre umerii mei, exact ca pe un sac de cartofi şi o iau pe drum înainte, fără să-mi pese de protestele ei.

— Augustin, lasă-mă jos!

— Nici nu mă gândesc, i-o întorc. Prima dată să găsesc un tufiş şi acolo te las jos. Din câte am aflat de la Alex, e un loc bun în care să ţi-o trag, continui să o tachinez, făcând pe seriosul.

Dacă tot a spus că nu vrea să mă schimb, ci să rămân acelaşi nemernic, ei bine, asta şi fac, pe nemernicul, arătându-i că tot obţin ce vreau chiar dacă ea e împuşcată în picior şi acum protestează ca să o las jos.

îmi ling palma şi-mi iau avânt, plesnind-o puternic peste fund şi o aud icnind.

— La dracu, Augustin! înjură şi o mai plesnesc încă o dată peste fund. Lasă-mi fundul în pace şi de ce naiba m-ai plesnit? mă întreabă revoltată.Limbajul, domnişoară! o dojenesc şi-o aud scrâşnind din dinţi. Cât despre fundul tău, ei bine, e proprietatea mea şi dacă mie îmi place să-l plesnesc, asta o să şi fac, îi spun amuzat. în timp ce mâna mea urcă periculos pe coapsa ei în sus.

***

Nu ştiu de câte minute mergem pe drum înainte, dar deodată văd luminile aprinse ale unei case, aşa că o trag pe Christina după mine. Trebuie să găsim un telefon şi să-i sun pe nebunii mei ca să ne scoată de unde mama dracului suntem acum. Reuşim să ajungem până în dreptul unei casei - cu greu, ce-i drept - şi încep să bat cu palma în uşa acesteia, sperând ca cineva să ne deschidă. După alte câteva minute, scârţâitul uşii ne captează atenţia, iar în pragul acestuia apare o doamnă cam în vârstă, ce abia se mişcă. Face ochii mari, acum că ne vede mai bine, aranjându-şi ochelarii de vedere pe nas.

— Oh, Doamne! Nu staţi acolo, intraţi.

îi fac semn Christinei să intre şi o urmez, dregându-mi glasul, în timp ce micuţa mea îşi îmbrăţişează corpul ca să se încălzească.

— Ne pare rău că vă deranjăm la ora aceasta, dar ne-am cam pierdut şi cum nu aveam nimic la noi, nu ştim exact unde suntem, glasul micuţei mele se aude ca un ecou în încăpere şi o trag în braţele mele, doar ca să o fac să nu mai tremure.

— Sunteţi în Wilkes-Barre, Pennsylvania, ne informează şi încerc să-mi dau seama cum mama naibii am ajuns tocmai aici.

îmi frec faţa cu palmele şi o observ pe Christina tocmai la timp, înainte de a se prăbuşi pe podea şi o prind în braţele mele. E mult prea slăbită şi dacă nu bea apă şi nu mănâncă, s-ar putea să sfârşească în spital, intubată.

— Oh, Doamne! exclamă bătrânica şi-mi face semn să o întind pe Christina pe canapea. Mă duc să aduc trusa de prim-ajutor, dar şi ceva de mâncare.

— Mă scuzaţi, doamnă...

— Mama Maria mi se spune pe aici. Cu ce te pot ajuta tinere?

— Aveţi un telefon? o întreb fără să mă dezlipesc di Christina.

— Desigur, e acolo pe măsuţa de lângă fotoliu. Nu i foarte modern, dar sper să te ajute, îmi răspunde. Acum scuză-mă, revin imediat.

încuviinţez şi mă îndrept spre măsuţa indicată, luând îr mână telefonul şi încep să-l butonez, formând numărul lu Alex.

— Trimite pe cineva în Wilkes-Barre, Pennsylvania spun de îndată ce răspunde fără să-l las să asimileze cine e,

—*Augustin?! Cum mama naibii aţi ajuns tocmai acolo şi ce s-a întâmplat cu telefonul tău?* îmi pune o mie de întrebări, dar numai chef de interogatoriul lui nu am. *Dominic, e îngrijorat până peste cap.*

— Lasă-mă dracului cu întrebările astea tâmpite şi trimite-l pe Arman sau pe Andy, ori pe Lorena sau pe oricare dintre voi, idioţilor şi scoateţi-ne naibii de aici. Christina e într-o stare gravă, aşa că mişcaţi-vă fundurile, babelor şi proiectaţi-vă cât mai repede unde trebuie, altfel vă leg pe fiecare în parte de podul Golden Gate şi vă las să atârnaţi acolo o săptămână, mă răstesc la el şi-l aud tastând de zor.

închid telefonul, chiar înainte ca mama Maria să revină şi mă reîntorc la micuţa mea. Emanuel tocmai s-a ales cu cel mai mare duşman al său şi n-am de gând să renunţ până nu îl văd la doi metri sub pământ. E ca şi stabilit.„ Mă îndrept aproape fugind spre băiatul care stă doar şi mă priveşte cu un zâmbet imens pe faţă. Ajunsă în dreptul lui, îi arăt trandafirul pe care l-am cules.

Iubesc florile chiar dacă sunt micuţă şi nu prea ştiu mare lucru despre ele, dar dintre toate florile, trandafirii sunt preferaţii mei şi singurii pe care-i cunosc cel mai bine. Mă uit la trandafirul din mâinile mele micuţe şi zâmbesc. E atât de frumos, încât mai mult ca sigur îi va plăcea mamei.

— Uite, Mao! E atât de frumos, spun pe un glăscior de copilaş şi miros trandafirul. Ce zici, îi va plăcea mamei? îl întreb, în timp ce clipesc des şi încă sper să primesc îngheţata pe care mi-a promis-o dacă vin cu el la plimbare.

— Mai mult ca sigur îi va plăcea, trandafirel, mă alintă băiatul din faţa mea, exact cum mă alintă el de obicei şi sunt mândră că am un frate ca el, chiar aşa micuţă cum sunt.

— Mao, când ajungem acasă îmi înalţi un zmeu? îl întreb pe acelaşi glăscior copilăresc, ţopăind, în timp ce ne îndreptăm spre ieşirea din parc. Mi-ai promis!

— Sigur, trandafirel. Dar prima dată, ce zici dacă mergem să-ţi cumpăr îngheţata promisă? mă întreabă şi se opreşte. Se apleacă cât să-mi privească ochişorii şi îmi atinge năsucul cu degetul, făcându-mă să chicotesc. Însă, nu-i spune mamei, îmi face cu ochiul. E chiar înainte de cină şi nu vreau să se supere. Bine?

— Ihm, încuviinţez scurt din cap şi-mi împletesc degetele micuţe cu ale fratelui meu, înaintând spre maşina de îngheţată.

- Capitolul 6 -

V

Christina Hera „ Crudul Adevăr

— *De îndată ce ajungem în dreptul acesteia, aştept cuminte după îngheţata promisă şi privesc în continuare trandafirul ce pare că se ofileşte în mâna mea.Mao, de ce moare trandafirul? îl întreb tristă şi-l trau de tricou. Mao!*

— *Nu mă mai trage de haine, pacoste ce eşti, altfel te pocnesc, se răsteşte bărbatul din faţa mea şi tresar, neinfelegând unde e fratele meu. Şi ce mama dracului ai acolo?*

Nu-mi place deloc felul în care îmi vorbeşte, pentru că îmi face inimioara să o ia la fugă şi mami mi-a spus că nu e tocmai bine. Nu vreau să rămân fără ea, dar bărbatului din faţa mea se pare că nu-i pasă de asta, ba mai mult se enervează, văzându-măplângând. Unde e Mao? Era aici acum câteva minute. De ce m-a lăsat singură şi cine e nenea? Mă sperie, vreau la mama.

— *Dacă nu încetezi cu plânsul, te bag înapoi în beci şi acolo vei rămâne până vei muri de foame, urlă la mine şi mă îmbrânceşte doar ca să încetez.*

Nu mai vreau acolo, e atât de frig şi de întuneric.

— *Tot nu ai de gând să te calmezi? mă întreabă şi mai supărat. Bine, înapoi în beci cu tine, scârbă ce eşti!*

— *Nu, nu mai vreau acolo. O să fiu cuminte, promit, dar nu mă mai duce acolo, glăsciorul meu copilăresc şi aproape sugrumat se aude pe toată strada, dar pare-se ca nimănui nu-i pasă de asta.*

Trag de mâna mea micuţă ca să o eliberez, dar degeaba, nenea e mult prea puternic şi mă trage după el. Ţip cât pot de tare, însă mai rău fac, de îndată ce nenea se întoarce spumegând de nervi şi dă…"

Mă trezesc aproape urlând, în timp ce-mi trag suflul şi încerc să-mi dau seama de ce anume am visele astea. E a nu ştiu câta oară când se întâmplă să le am şi toate sfârşesc U fel: cu un trandafir care se ofileşte şi-un bărbat pe care nic[1] măcar nu-l cunosc. Partea proastă e că la nicio persoană di[n] visul meu nu le pot distinge chipul, de parcă le-ar fi t°[st] şters, lăsând să se observe doar gura, ceea ce e ciudat.

Oftez prelung şi mă arunc înapoi pe spate, aţintind tavanul. Sunt trei zile de când sunt înapoi acasă, iar Augustin nu a mai dat niciun semn de viaţă. Cred că şi-a dat seama ce pacoste mare sunt şi m-a lăsat baltă, plecând. Măcar dacă mi-ar fi spus, deşi cred că m-a scutit de o durere în plus. îmi şterg fugitiv lacrimile ce cad, fără să-mi dau seama de ele până acum şi mă ridic cu greu din pat, aşezându-mă pe marginea acestuia. Va trece ceva timp până când rana se va vindeca complet, dar mai mult ca sigur voi resimţi durerea, străfulgerându-mi fiecare nerv din corp, odată cu schimbarea vremii - amintindu-mi cu groază de ziua aceea - din cauza cicatricei care mi-a rămas şi care încă se vindecă. îmi iau telefonul de pe noptiera de lângă pat şi-l verific.

Tot nimic. îl pun înapoi pe noptieră şi oftez prelung, lăsându-mi capul în jos şi-mi aşez palmele de o parte şi de alta a corpului meu. *Unde naiba eşti, Augustin?* mă întreb în sinea mea, simţind un mic fior pe şira spinării. Tot nu vreau să cred că a plecat şi m-a părăsit, pentru că asta m-ar transforma în scrum şi n-aş mai fi bună de nimic. N-aş mai vrea să trăiesc. îmi frec faţa cu palmele şi într-un final mă ridic în capul oaselor, simţind durerea care-mi străfulgeră piciorul de jos în sus, făcându-mă să mă strâmb, ca în cele din urmă să mă îndrept spre baie. Cu paşi mărunţi ajung şi dau drumul la apă în chiuvetă apoi o adun în palme, ca într-un final să-mi spăl faţa doar ca să mă trezesc şi mai bine. îmi ridic privirea şi mă uit în oglindă, la reflexia ce pare mai obosită ca niciodată. De când viaţa mea s-a schimbat atât de brusc? încă de când am scăpat de nemernicul ce ne-a torturat pe mine şi pe mama, am aceste coşmaruri pe care nu pot să mi le explic, oricât aş încerca, deşi multe dintre ele le aveam încă de mai de mult. Oftez prelung şi opresc apa apoi ies din baie, îndreptându-mă spre dulap.— Doamne, de ce urlă aşa unul la celălalt? Nu se mai înţeleg sau ce naiba au? glasul meu se aude în toată camera, referindu-mă la mama şi John, căci se aud şi mai tare zgomote de jos. Nu vreau să cred că trebuie să ne mutăm,

pentru că mai mult ca sigur îl voi ruga pe Augustin să-m, dea înapoi camera de la el, dacă se va întâmpla asta, rostesc ceea ce gândesc cu voce tare, cu cât cearta dintre Maryse şi John se aude de două zile încoace.

Nu înţeleg ce naiba i-a apucat, mai ales că s-au înţeles întotdeauna bine, iar acum...? îmi frec a doua oară faţa cu palmele şi deschid dulapul larg, scanând hainele împăturate frumos şi mă opresc într-un punct fix. Scot un tricou şi o pereche de pantaloni lungi de trening, pe care le şi îmbrac şi mă postez în faţa oglinzii de la măsuţa de toaletă. Mă dau cu puţină cremă pe faţă apoi iau peria de pe blat şi trec cu ea prin părul lung pe care-l am.

Mi-a stat în gând să-l tund până la umeri, dar se pare că lui Augustin îi place aşa lung cum e, aşa că nu m-a lăsat să mă ating de niciun fir din capul meu, spunându-mi până la urmă că-mi va lipi fir cu fir podoaba capilară, doar ca să am din nou părul lung până aproape de fund. Zâmbesc cu gura până la urechi, imaginându-mi-l pe Augustin lipindu-mi părul, fir cu fir şi încep să râd în hohote. E mult prea amuzantă imaginea ca să nu râzi, chiar dacă de jos se aud urlete şi mult zgomot provocat de lucrurile care se sparg din când în când.

Ce naiba i-a apucat pe oamenii ăştia? mă întreb revoltată în sinea mea şi mă ridic din scaun. îmi încalţ tenişii şi ies val-vârtej din dormitor cu gândul să-i iau la rost, mai ales că e posibil să-l trezească pe cel mic. Cobor scările cât pot de repede, dar rana nu mă prea lasă. Ajunsă la ba/a acestora, mă opresc pentru câteva secunde, durerea făcându-şi din nou apariţia şi mă aşez cu fundul pe o treaptă.

— La naiba în ea durere, oftez şi-mi proptesc coatele pe genunchi, lăsându-mi capul în jos.

Vrei să încetezi cu asta? îl aud pe John, răstindu-^ la mama a nu ştiu câta oară. *Trebuie să-i spui adevărul*[lli] *mai e o copilă, Maryse!* continuă să-i vorbească pe un tofl ridicat şi încerc să-mi

dau seama cui şi ce adevăr trebuie &
spună mama

— *.Nu înţelegi? O să mă urască pentru tot restul vieţii, pentru că i-am ascuns atâţia ani adevărul*, îi răspunde mama şi după felul în care suspină tind să cred că plânge. *E copilul meu, nu pot să-i dau drumul pur şi simplu.*

— *Ştiu că o iubeşti, Maryse, exact ca pe copilul tău, dar trebuie să ştie adevărul. La naiba, trebuie să-i dai drumul,* îi vorbeşte John pe un ton brusc de blând. *Tu chiar nu înţelegi, nu? Pentru că eu da şi sincer să fiu, să ajung în situaţia asta de acum, mai mult ca sigur aş vrea ce-i mai bun pentru copilul meu. Te va ierta până la urmă, Maryse, dar trebuie să înţelegi că trebuie să-i dai drumul,* continuă John să o convingă pe mama de ceva anume.

— *N-am de gând să fac asta. Nici acum, nici altă dată,* pare revoltată. *E copilul meu şi aşa va rămâne pentru totdeauna,* continuă mama să se încăpăţâneze, dar tot nu înţeleg despre ce copil e vorba.

în ce necazuri a intrat mama? Fir-ar!

— *Ce copil, Maryse? Ai uitat că tu nu poţi avea copii?* John se răsteşte din nou la ea, enervat probabil de faptul că mama se tot încăpăţânează cu altceva, dar stai, ce tocmai a spus?

Cum adică mama nu poate avea copii? Şi eu ce sunt? 0 închipuire? Un experiment într-o eprubetă? Nu, nu! Mai mult ca sigur e vorba despre altcineva. Oftez prelung şi dau să mă ridic, dar ceea ce urmează să aflu, mă face să mă aşez înapoi.

— *Dacă nu-i spui tu adevărul, mă văd nevoit să i-l spun eu,* o ameninţă destul de serios şi încă încerc să-mi dau seama despre ce adevăr e vorba.

— *Nu, nu-i vei spune absolut nimic, John!* se răsteşte mama la el. *Christina nu va afla niciodată adevărul şi punct*, continuă şi muţesc când îmi pronunţă numele.

Stai! Despre mine era vorba în tot acest timp? Ce adevăr îmi ascunde mama? Nu mai înţeleg nimic. Tot ce vreau în momentul acesta, e ca Augustin să apară de oriunde e acum şi să mă strângă în braţele lui. Simt că mă prăbuşesc şi **asta** nu e tocmai bine. îmi închid ochii şi inspir

adânc, încercând să mă calmez, dar cum azi nu toate merg aşa cum trebuie să meargă, ei bine, următoarele cuvinte mă lovesc direct în suflet.

— Maryse, pentru numele lui Dumnezeu! încetează să mai crezi aşa ceva. Christina nu e copilul tău şi niciodată nu a fost. Nu tu i-ai dat viaţă, ci doar ai crescut-o timp de câţiva ani pentru că Paul s-a încăpăţânat să fie de acord cu ceva atât de prostesc, însă mama ei biologică e altcineva, îi spune John totul pe nerăsuflate, iar eu simt că mi se face rău.

Inspir şi expir profund, simţindu-mă din ce în ce mai rău, încât dacă mă ridic de jos, mai mult ca sigur o să cad înapoi, fără ca cineva să fie aici şi să mă prindă. Cum adică nu sunt fiica ei? După câte am trecut împreună şi după câte mi-a făcut, acum vine cu asta? Vrea să mă alunge din nou din viaţa ei şi nu ştie cum? De ce nu mi-o spune pur şi simplu în faţă? Ce e atât de greu? îmi frec faţa cu palmele şi mă ridic de jos, ţinându-mă într-un final de perete - pentru că totul se cam învârte cu mine - şi mă îndrept cu paşi mărunţi spre living. îmi repet întruna că nu poate fi adevărat ceea ce am auzit, dar cuvintele lui John răsună şi acum ca un ecou în mintea mea:

„ Christina nu e copilul tău şi niciodată nu a fost...

M-a minţit mama în tot acest timp? Dacă da, atunci cine sunt eu şi cui aparţin, de fapt? Cine sunt părinţii mei? Ajunsă în living, mă opresc şi privesc spre cei doi oameni din faţa mea şi înghit în sec. Ce aş putea să spun sau ce aş putea să fac? Tot ce simt, e faptul că totul se învârte cu mine şi eu odată cu restul încăperii, ce pare din ce în ce mai mică, făcându-mă să respir tot mai sacadat. îmi deschid buzele ca să spun ceva, dar cuvintele parcă nu vor să iasă, aşa că le închid la loc şi inspir din nou adânc aerul în plămâni. Ceea ce tocmai am aflat, m-a transformat în scrum doar în câteva secunde, înainte ca oricine altcineva să facă asta. înghit în sec a doua oară şi pe un ton aproape stins, spun:

— E adevărat ceea ce-am auzit? glasul spart pe care-l am se aude ca un ecou în liniştea apăsătoare dintre noi şi-mi simt deodată trupul tremurând incontrolabil.

Felul în care mă priveşte acum Maryse, cu ochii mari, îmi dă de înţeles că tot ceea ce am auzit e crudul adevăr. Inspir adânc şi încerc să mă menţin pe linia de plutire, dar numai asta nu reuşesc, îndată ce genunchii mei se transformă în gelatină şi cad pe jos, uitându-mă într-un punct fix.

— Christina, draga mea! mă alintă ma...

La dracu! Ea nu e mama mea, niciodată n-a fost, doar s-a prefăcut, iar acum m-a distrus de tot.

— Rămâi unde eşti, nu te apropia de mine, mă răstesc la Maryse, oprind-o din a mai înainta spre locul în care sunt şi-mi ridic privirea furioasă spre aceasta, simţind lacrimile ce vor să cadă. Nu vreau să mă mai atingi, nu vreau să mă mai priveşti, nu vreau să-mi mai vorbeşti. înţelegi asta? Cum ai putut să-mi ascunzi un lucru atât de delicat şi de important pentru mine? Pentru tine, pentru noi! Spune-mi! strig către Maryse.

— C-Christina..., îmi pronunţă numele, bâlbâindu-se. Copila mea!

— Nu sunt copila ta, ştii bine asta, mă răstesc încă o dată la Maryse şi-mi aţintesc privirea în jos, încercând să mă adun cât de cât. în toţi aceşti ani am trăit un calvar de neimaginat, un calvar pe care nu-l doresc nimănui, ca să aflu acum că nici măcar nu sunt fiica ta? încep cu alte întrebări. Că tu nici măcar nu eşti mama mea? Cum ai putut trăi în toţi aceşti ani, ştiind că mai mult rău îmi faci, decât bine? arunc cu alte întrebări în Maryse şi o observ, sprijinindu-se de scaunul din faţa ei.

— Te-am adorat încă din clipa în care te-a adus Paul în casă noastră. Era destul de nervos şi de agitat, murmurând întruna să te duc jos în beci şi să te închid acolo până câixj îţi va sosi momentul de a dispărea definitiv, cuvintele Im Maryse mă lovesc din nou în suflet, în repetate rânduri k prima fază nu am vrut, mai ales că mă priveai cu ochişorii

aceea ai tăi, destul de rugători, încât mi se rupea sufletul privindu-te. Însă, după ce m-a lovit, n-am avut de ales p te-am dus în beci.

Acum înţeleg cine e bărbatul care urla la mine în vis. era tocmai Paul.

Omul pe care-l credeam cândva tatăl meu. Mă ameninţa că dacă nu încetez cu plânsul, o să mă ducă înapoi în bea şi mă va închide acolo până când aveam să mor de foame. Cred cu tărie acum, că Paul de aceea încerca tot timpul să mă omoare, pentru că nu eram fiica lui. Niciodată n-am fost, dar cine sunt eu de fapt, dacă numele meu de familie nu e Hera? îmi strâng genunchii la piept, îmbrăţişându-i cu braţele şi-mi proptesc capul pe aceştia, lăsând ca lacrimile să-mi spele obrajii şi încep să mă leagăn când în faţă. când în spate de parcă aş fi o nebună.

— De ce te-ai oprit? încă vreau să ştiu tot adevărul. Maryse! îi pronunţ numele, renunţând totodată să o mai numesc mama mea.

Ea nu e mama mea, e doar femeia ce m-a crescut, după ce soţul ei m-a luat din sânul propriei mele familii.

Oare ce fac părinţii mei? Sunt îngrijoraţi pentru mine' Mă caută? Oare cât timp a trecut de când nu i-am mai vii-zut? Oare am fraţi, surori? Oare ştiu unde sunt. ce fac. pri ce-am trecut? Oare mă mai cred vie sau sunt moarta ikjJ pentru ei?* întrebările astea încep să mă bântuie încetul & încetul, dorindu-mi tot mai mult să-i caut şi să le spun d încă trăiesc, că sunt aici, că vreau înapoi acasă. îmi rnl^ privirea din pământ şi mi-o îndrept spre femeia pe care nu mai recunosc în acest moment.

— îmi pare atât de rău, copila mea! continuă să mă[nU'] mească fata ei, cu ochii plini de lacrimi.C'um îndrăzneşti să mă mai numeşti copilul tău? Cum îndrăzneşti să te mai consideri încă mama mea? Ţi-am fost alături şi am îndurat atât, suferind alături dc tine, chiar şi pentru tine, iar acum să aflu că nici măcar nu avem acelaşi sânge? mă răstesc fără să vreau la Maryse, dar simt că nu mai pot, că totul s-a rupt odată cu acele cuvinte rostite de John.

— Te iubesc, Christina, şi întotdeauna vei fi copilul meu, chiar dacă nu eu ţi-am dăruit viaţă, începe Maryse să-mi spună. Ştiu, sunt o egoistă pentru că ţi-am ascuns asta, dar întotdeauna mi-am dorit copii şi când am aflat că nu pot concepe unulj am fost distrusă, la fel şi Paul. Aşa că de atunci lucrurile au început să se înrăutăţească, să se destrame între noi până într-o zi în care ai apărut tu. Un copil atât de frumos, ce ţinea între mâinile sale micuţe un trandafir aproape ofilit şi care plângea, dorindu-şi să fie lângă mama ei, mai adaugă şi o privesc fix.

— Ce-ai spus? o întreb de îndată ce aud menţionat trandafirul ofilit, simţindu-mă tot mai secată de puteri şi simt că totul începe să capete contur, iar visele pe care le-am tot avut, acum realizez că nu sunt vise, ci amintiri din trecut.

Amintiri ce vor să iasă la suprafaţă din străfundul sufletului meu de copilaş. îmi închid ochii şi încerc să-mi amintesc de chipul mamei, de parfumul ei specific, dar ştiu că oricât m-aş strădui, nu am cum să-mi aduc aminte. Eram doar un copil mic când am ajuns la Maryse. Un copil speriat şi care nu ştia ce se întâmplă cu el, unde e acum şi de ce nu e în braţele mamei sale, unde-ar trebui să fie.

— Timp de doi ani Paul te-a ţinut închisă în beci în frig şi în întuneric. Singurele dăţi în care mă lăsa să intru la tine, era atunci când trebuia să te hrănesc, aducându-ţi mult mai multe lucruri de care aveai nevoie fără ca el să ştie. Mi se rupea sufletul de fiecare dată când mă rugai să te scot de acolo şi să te duc la mama ta, continuă Maryse să-mi povestească şi simt voma ce urcă tot mai mult, dorindu-şi să iasă, dar încerc să o stopez, însă îmi este mult prea rău.Acum înţeleg toate fobiile pe care le am: frica de întuneric, de trăsnete, de singurătate, de abandon. Eram un copil fericit şi m-au distrus până când n-a mai rămas nimic din ceea ce am fost cândva.

— Christina, spune ceva, mă îndeamnă Maryse, ajungând în dreptul meu şi îmi atinge uşor umărul, captându-mi atenţia care parcă e pierdută în neştire.

— Ce ai vrea să-ţi spun? îi răspund cu o întrebare. Că îţi mulţumesc pentru tot calvarul prin care am trecut? Pentru că m-aţi distrus? Căci, da! Asta aţi reuşit să faceţi, să mă distrugeţi, îi arunc vorbele în faţă şi mă ridic de jos, dar ameţesc, acum că mă văd în capul oaselor, iar durerea ce-mi străfulgeră piciorul stâng, amplifică toată durerea pe care o am acum în sufletul meu.

Mă sprijin de măsuţa de lângă mine şi-mi încrucişez coatele pe blat, proptindu-mi capul de ele şi las ca tot amarul să iasă afară, plângând în hohote. Sunt distrusă, iar Augustin nu e aici ca să-mi aline suferinţa. *De ce nu e aici când am mai mare nevoie de el? Pe unde eşti, demonul meu nebun?* Am nevoie de întunericul tău ca să mă ascund de văzul lumii şi să încerc să uit de ceea ce m-a distrus. Să plâng acolo, la pieptul tău, în timp ce-ţi simt inima cum bate doar pentru mine. Nici nu ştiu de câte minute stau aşa şi plâng, dar liniştea e mult prea apăsătoare, aşa că îmi ridic privirea şi o observ pe Maryse venind cu o cutie în braţe. Mă ridic de jos cu greu şi mă îndrept spre ea, dorindu-mi cu ardoare ca în acea cutie să fie ceva care să mă ducă în trecut şi să mă facă să-mi amintesc şi mai mult.

— în această cutie am păstrat rochiţa cu care erai îmbrăcată, atunci când ai intrat în viaţa mea, îmi mărturiseşte şi înghit în sec.

îmi simt mâinile tremurând incontrolabil, cu cât ridic capacul şi izbucnesc şi mai rău în plâns, văzând rochiţa ce-mi apărea mereu în vis. Albul imaculat, acum e îngălbenit de timp, dar trandafirii micuţi de pe aceasta şi-au păstrat până şi acum culoarea. Las capacul cutiei să atingă podeaua şi iau materialul fin între degetele mele, simţindu-l şi-l duc spre chipul meu, ca mai apoi să inspir adânc.

Oh, Doamne! Mama mea, unde e mama mea? Mai mult ca sigur îşi face griji pentru mine, pentru copilul ce i-a fost smuls din braţe şi aruncat în braţele străine al altei mame. Mă aşez pe marginea canapelei - nici nu ştiu cum am ajuns în dreptul ei - şi mă uit la rochiţa din mâinile mele printre perdeaua de lacrimi, care mi s-a instalat în ochii şi nu dă semne să se evapore. îmi trec degetele peste materialul fin, oftând şi sughiţând din când în când şi dacă stau puţin să-mi amintesc mai bine de mama, tot ce văd sunt ochii ei azurii.

— Cum am ajuns să fiu fiica ta? sparg liniştea dintre noi, dorindu-mi să aflu mai multe despre acea perioadă din trecut.

— Zile întregi am stat pe capul lui Paul ca să mă lase să te scot din beci, dar de fiecare dată mă loveam de un refuz. M-am ataşat foarte tare de tine, ajungând într-un final să te văd ca fiind fiica mea, iar tu să mă vezi ca fiind mama ta. Chiar ai început de la o vreme să-mi spui „ *mami*”, îmi mărturiseşte şi o aud râzând uşor printre hohotele de plâns. A fost cea mai frumoasă zi din viaţa mea, atunci când ai pronunţat acel cuvânt atât de dorit de mine. MAMA!

îmi închid ochii şi înghit cu greu nodul ce mi s-a acumulat în gât. După atâtea zile în care un copil e ţinut înfometat în frig, în întuneric, cred şi eu că până la urmă uită de mama lui adevărată şi o numeşte „ *mamă* „ pe femeia care îi este alături. Se pare că aşa s-a întâmplat şi în cazul meu, pentru că nu-mi mai aduc aminte de chipul mamei. îmi

deschid ochii şi mă ridic în capul oaselor, simţind durerea de la picior, străfulgerându-mi din nou corpul, punând-o în acelaşi timp şi pe Maryse în alertă.

— Christina, draga mea, eşti bine? mă întreabă îngrijorată şi se apropie de mine, dar îi fac semn să se oprească, înainte să poată să mai facă vreun pas.

— Vreau doar..., încerc să spun, dar mă opresc. Vre^ doar să fiu singură, aşa că, te rog nu veni după mine, e tot ce-i mai spun şi mă îndrept spre ieşirea principală.

Trebuie să-mi pun ordine în gândurile pe care le am, în sufletul făcut scrum şi în inima care nu mai ştie ce să facă. Să bată sau să se oprească? Ajunsă în dreptul uşii, îmi aşez mâna pe clanţă şi o deschid larg, ieşind în paşi alergători şi îndreptându-mă... Nici eu nu ştiu spre ce anume mă îndrept, dar ştiu sigur că nu mai vreau să fiu aici în acest moment

— Christina, aud glasul lui Maryse, dar în loc să mă opresc, măresc pasul şi mai mult, lăsând-o cu totul în urma.

Tot ce îmi doresc, e să dispar pentru că mai mult ca sigur moartea mea le va uşura suferinţa altora, dar ştiu că în acest moment vorbesc doar aberaţii, dar puneţi-vă în locul meu şi simţiţi ceea ce simt eu. V-aţi mai dori să trăiţi? V-aţi mai dori ca ziua de mâine să vină cât mai repede? E atât de greu şi doare, iar eu nu ştiu ce să fac. Mă opresc şi încerc să-rai regăsesc suflul, dar în zadar, parcă nici nu mai e acolo. îmi pun mâinile în cap şi mă uit haotic în jurul meu, izbucnind din nou în plâns. Ce-am făcut să merit o aşa viaţă? Te sacrifici, dai tot ce ai mai bun din tine şi pentru ce? Doar ca în următoarea secundă să realizezi că de fapt, eşti un nimeni? Că
eşti doar o umbră care se plimbă prin lumea asta nebună?
***

Nici nu ştiu de câte ore rătăcesc pe străzile New York-ului, fără o destinaţie anume, ţinând între degete rochiţa pe care am purtat-o când am fost micuţă.

îmi vine să urlu, să lovesc tot ce-mi iese în cale, dar ce rost mai are când toată viaţa pe care ai crezut c-o ai, pe

care ai trăit-o până acum, s-a bazat doar pe minciuni? Ce rost mai are să încerci să te regăseşti, când deja eşti pierdut? De ce să spui *„te iubesc*" unei fiinţe pe care o credeai părintele tău, când nu ai la cine să spui? Ce rost mai are viaţa, când nu ai în braţele cui să te refugiezi atunci când simţi că te

prăbuşeşti?Mă simt moartă într-un corp viu şi nu ştiu pe unde s-o mai iau ca să exist. îmi îmbrăţişez corpul şi o iau la pas înapoi spre casă, deşi numai acasă nu vreau să ajung. Nu vreau să dau ochii cu ma... Fir-ar! Nu vreau să dau ochii cu Maryse, pentru că mai mult ca sigur îi voi arunca în faţă vrute şi nevrute. O iubesc ca şi cum ar fi mama mea, dar în acest moment încrederea mea în ea e zero. Mi-a ascuns un adevăr atât de delicat şi de vital pentru mine, încât nu pot să trec cu vederea şi să o iert pur şi simplu, ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. îmi trag nasul ca în cele din urmă să strănut.

Grozav! Acum mai mult ca sigur mă va paşte o răceală zdravănă şi ca totul să fie din *„ bine „* în *„şi mai bine* ploaia ce cade brusc din cer mă udă până la piele şi acum clar voi face o pneumonie. Strâng mai bine braţele în jurul corpului meu şi fug cât mă ţin picioarele, adăpostindu-mă într-un final sub un pod. Mă lipesc cu spatele de peretele rece şi mă preling, fundul atingând asfaltul rece de sub mine. Mă simt ca un copil orfan ce trăieşte pe străzi, încercând să supravieţuiască de pe o zi pe alta. N-am nevoie de nimic, ci doar de căldura unei mame; de căldura mamei mele.

Strănut, încă o dată şi încă o dată, simţindu-mi ochii ieşind din orbite şi după felul în care corpul meu începe să tremure, îmi spune că ar fi cazul să plec de aici, dar întrebarea e: unde? încep şi mă buzunăresc după telefon, dar sfârşesc prin a-mi trage o palmă peste frunte, amintindu-mi că nu am luat cu mine telefonul atunci când am ieşit din cameră. La naiba! Dacă m-a sunat Augustin? Acum probabil îşi face griji pentru mine, iar eu umblu aiurea pe străzi.

Grozav! Tocmai am ajuns o boschetară, mai ales că acum sunt plină de noroi, alunecând destul de uşor cu tenişii din picioare. *Unde naiba sunt?* mă întreb în sinea mea şi mă uit haotic după un indicator care să-mi indice strada pe care sunt. Ajunsă la prima intersecţie, privesc în sus spre indicatoare şi citesc Liberty Street pe una dintre ele, aceasta fiind îndreptată spre stânga mea. îmi întorc privirea spre strada ce duce la complexul de apartamente şi mai mult ca sigurDominic mă va primi la el, măcar până voi vorbi cu Augustj$_n$ să-mi dea camera înapoi. Aşa am să fac. Strănut pentru a r^ ştiu câta oară şi o iau la pas alergător spre apartamentul |$_{Ul}$ Dom inie, însă cum ghinioanele se ţin lanţ de mine în seara asta, alunec pentru a nu ştiu câta oară şi cad direct în balta cca mai mare. Drace! Mă ridic de jos, mai mult fleaşcă şi oftez învinsă. Nu mai am nici starea necesară, dar nici forţă pentru orice altceva, aşa că îmi încrucişez braţele la piept şi o iau la pas spre apartamentul lui Dom. Nici nu ştiu câte minute am făcut până aici, dar iată-mă, privind de jos în sus complexul de apartamente şi inspir adânc, nu înainte de a strănuta şi înaintez spre intrarea principală a scării.

Of, Doamne! La ce număr stă? mă întreb în sinea mea. nu de alta, dar în stadiul în care sunt, am şi uitat. îmi desfac braţele de la piept şi-mi duc o mână spre tâmple şi le masez puternic, încercând să-mi storc creierii pentru a-mi aduce aminte de ceea ce am nevoie.

— Doamna Robinson, spun cu voce tare, amintindu-mi de bătrânica ce stă la etajul trei al clădirii.

Mai mult ca sigur e acasă, întotdeauna e, doar locuieşte cu cele trei pisici ale ei. îmi duc mâna spre interfon, tremurând incontrolabil, dar înainte să apăs butoanele, îmi aduc mâna spre buze şi suflu aer cald peste acestea doar ca să mă mai încălzesc. Acum că-mi mai simt degetele formez numărul trei sute şase şi aştept. Mi-a spus Dominic să sun la ea la interfon atunci când îmi uit cheile, pentru că mai mult ca sigur îmi va deschide, deşi la cât e de nebună - într-un sens bun, sincer - la început a crezut că suntem un cuplu

nu antrenor şi elev. Oricum, Dom m-a sfătuit să-i spun că sunt fiica lui, măcar aşa scap şi eu de cicăleala ei obsesivi dar şi el.

— Bună seara, doamnă Robinson! spun de îndată ce-mi răspunde. îmi cer scuze că vă der...

— *Cine e acolo?* mă întreabă şi după felul în care fa[1]' vorbeşte, mai mult ca sigur am trezit-o din somn. *Christin* tu eşti, draga mea?*

— Da, doamnă Robinson. Mi-am uitat cheile, îmi puteţi deschide, vă rog? o întreb aproape dârdâind de frig.

— *Sigur, draga mea!* îmi răspunde şi în scurt timp aud click-ul specific de deschidere a uşii.

Mă opresc pentru un minut şi mă proptesc în faţa panoului. căutând numele de familie a lui Dom.

— Evans... Evans... Evans, murmur şi odată găsit, mă îndrept spre lift, simţindu-mă din ce în ce mai rău.

Nici nu-i de mirare, în ultima vreme m-am cam neglijat şi nu prea am mâncat. Cum aş putea, după câte s-au întâmplat'[7] Apăs pe butonul verde şi mă sprijin de tăblia liftului, în timp ce acesta urcă spre etajul opt al clădirii. Sper doar să fie acasă, căci nu ştiu unde aş putea să mă duc de aici, mai ales că nu am nimic la mine, doar rochiţa din copilărie, îndată ce uşile liftului se deschid, încep şi mă uit la fiecare număr în parte, doar ca să-l găsesc pe acela la care locuieşte Dominic.

— Patru sute douăzeci, murmur şi ajung în dreptul uşii.

înghit în sec şi încerc să nu tremur prea tare şi să par cât
mai naturală, dar în stadiul în care sunt, mă îndoiesc că voi reuşi să arăt aşa.

Bat de două, trei ori în uşa apartamentului şi aştept. încă sper să fie acasă şi să nu fiu nevoită să merg din nou la mama. N-aş putea da ochii cu ea, nu fără să fac prostia de

a-i cere şi mai multe explicaţii care mai mult ca sigur mă vor omorî de tot.

— Da, Alyah! Am să te anunţ dacă aflu..., spune Dom de îndată ce deschide uşa, dar se opreşte din vorbit acum că mă vede.

Arăt atât de rău, ştiu asta, dar nu-mi pasă, pentru că tot ce-mi vine să fac, e să izbucnesc în plâns. Fără să pronunţ măcar un cuvânt, îi înlănţui trupul cu braţele umede şi dau drumul lacrimilor ce le-am ţinut prea mult în frâu. Ştiu că pare surprins de felul în care reacţionez, dar simt nevoia de a ti luată în braţe.— Alyah, le sun puţin mai încolo. Am găsit-o pe Christina, îi spune iubitei sale şi simt braţul care se strânge în jurul meu. Da, Alyah, e aici. Doamne, e aici! Nu mai plânge, fata mea, încearcă să-mi aline suferinţa chiar dacă nu ştie exact ce s-a întâmplat.

Mă trage după el, odată ce-a închis telefonul şi mă ajută să mă aşez pe marginea canapelei - fără să-i pese dacă o murdăresc sau nu - şi mă lasă singură, îndreptându-se acum spre dormitor. După câteva minute se întoarce cu o pătură şi câteva haine curate şi mi le aşază pe canapea, lângă mine. Mă priveşte cu o căldură părintească în ochi şi-mi vine din nou să plâng, ţinând strâns între degetele mele rochiţa care-mi aduce aminte de mama, de copilăria mea pierdută şi uitată, odată cu iadul în care am trăit până acum.

— De unde ai asta? mă întreabă deodată, referindu-se la rochiţa din mâna mea şi-mi ridic privirea spre Dom.

— Mi-a dat-o ma..., încep să spun, dar mă opresc brusc şi înghit în sec. Mi-a dat-o Maryse, îi răspund în cele din urmă. îmi aduce aminte de trecut, mai ales că tocmai am aflat că... că ea nu e mama mea, niciodată nu a fost, doar . doar m-a crescut, îndată ce-am fost adusă în casa lor, încep să-i povestesc cu ochii în lacrimi.

— Fetiţa mea, mă alintă Dominic şi mă trage din nou în braţele lui. Nu mai plânge, scumpa mea fetiţă, continuă sa mă alinte, liniştindu-mă, dar în acest moment mă simt ca şi cum aş fi fetiţa aceea din trecut.

Fetiţa aceea care are nevoie de un umăr pe care să plângă, de două braţe care să o strângă şi să-i ofere protecţia necesară. Fetiţa aceea care are nevoie de căldura unei inimi unui suflet care să-i demonstreze că nu e singură, că e iubiţi aşa cum ar trebui un copil să fie. încă mă consider un copil mai ales acum, mai ales în acest moment.

— — Mă simt atât de pierdută, atât de orfană, încât nu ştiu ce să fac, unde să mă duc, vorbesc după ce ne despărţim din îmbrăţişare, trăgându-mi nasul, în timp ce Dominic î«„ şterge lacrimile cu degetele sale, privindu-mă la rândul ^ cu ochii în lacrimi.Nu ai de ce să te simţi aşa, sunt atât de multe persoane care te iubesc şi ţin la tine, îmi spune, luându-mi mâinile într-ale lui.

— Dom, eu..., încep să vorbesc, simţind înăuntrul meu că este ceva în atitudinea lui, dar şi în vorbele pe care le spune, nu e tocmai aşa cum poate credeam că e.

Nu pot avea o relaţie cu el, pentru că eu îl iubesc pe Augustin şi nu i-aş face asta niciodată. Nu l-aş înşela pentru nimic în lume, dar nici nu pot să-l iubesc pe Dominic mai mult decât un tată.

—■ Dom, vezi..., eu..., încerc să-l refuz politicos şi să nu întrec măsura, dar nu ştiu cum.

Oftează.

— Christina, te asigur că de acum încolo n-o să-ţi mai lipsească nimic. Eu n-o să mă îndepărtez de tine, aşa că nu ai de ce să te simţi pierdută. Nu ai de ce să te simţi orfană, pentru că..., începe să-mi mărturisească ceva şi încremenesc, în timp ce oftează din nou, dar nu duce fraza până la capăt.

Poate a fost o idee **Tea** să vin aici, iar acum nu găsesc o portiţă prin care să fug. înghit în sec şi mă dau cu un pas mai în spate, neştiind ceea ce vrea să facă, căci îmi ia din nou mâinile într-ale lui. îmi umezesc buzele uşor crăpate. dar pe când să mi le deschid şi să spun ce am de spus, uşa principală se trânteşte de perete, captându-ne atenţia. Îmi întorc privirea spre sursă şi încremenesc, văzându-l pe Mărio. Ce naiba caută aici şi cum a intrat?

— Nu-mi vine să cred! exclamă, acum că ne vede mâinile atingându-se. Cum poţi să-i faci una ca asta lui Augustin? se răsteşte la mine şi nu înţeleg aluzia. Te caută ca un nebun de câteva ore bune şi tu eşti aici cu tata? continuă cu întrebările şi-mi mut privirea spre Dominic.

— Mărio, încetează! strigă Dom la el. Nu ştii nici pe departe ce se întâmplă aici, îi spune şi-mi eliberează mâinile.

— Ştiu foarte bine ce se întâmplă aici, continuă Mărio să strige la Dom. A crezut că eşti altfel, că îl iubeşti cu adevărat, dar eşti la fel ca toate, tonul lui, ce se tot ridică, mă face să dau frenetic din cap, realizând la ceea ce se refeiă O târfă ce-şi doreşte faima şi statutul în societate, urlă acum la mine şi simt că nu mai am mult până să mă prăbuşesc

Sunetul ce tocmai se aude, e provocat de palma grea a lui Dominic, zdrobindu-i obrazul lui Mărio şi tresar, ducându-mi mâinile la gură de uimire. Oh, Doamne!

— Nu-mi vine să cred că tocmai m-ai plesnit, se adresează Mărio tatălui său, dar până nici mie nu-mi vine sa cred că a fâcut-o. Şi pentru cine? Pentru o târf..., arunca din nou în mine, dar se opreşte brusc şi-şi mijeşte ochii în direcţia mea. De unde ai aia? mă întreabă revoltat, referindu-se şi el la rochiţa din mâinile mele şi nu înţeleg ce vor amândoi cu ea.

E rochiţa mea, ea e tot ce mi-a rămas din copilărie 0 strâng şi mai bine în braţele mele, în timp ce fac un pas înapoi, îndată ce Mărio face câte un pas către mine.

— Unde crezi că mergi? mă întreabă, văzând că nu mai am mult şi o iau la fugă. Te mai întreb o singură data: de unde ai aia?

— Mărio, încetează! strigă Dominic la el. Nu ştii nici pe departe cine e ea.

— Şi cine e ea? urlă acum Mărio. Una dintre târfele cu care ţi-o tragi? Alyah, ştie?

— Vorbeşti fără să gândeşti puţin. Cum aş putea să mă culc cu ea când..., Dom începe să-i spună, dar se opreşte de parcă ceva îl reţine.

Oftează prelung şi scoate din buzunarul din spate a blugilor pe care îi poartă, o foaie mototolită şi i-o întinde lui Mărio. Acesta se uită nedumerit când la el, când la foaia din mâna lui Dom, ca mai apoi să se încrunte şi spune:

— Ce naiba mai e şi asta? Nu-mi spune că ai luat-o şi de nevastă, iar acum e noua mea mamă? aruncă cu întrebări în Dom şi încremenesc pentru a nu ştiu câta oară.

Ce dracu a zis? S-a lovit la cap sau ce mama draculuiCum să ajung eu mama lui, când clar sunt mai mică decât el

— Mărio, încetează cu prostiile tale, răbdarea lui Dom se cam risipeşte. Numai chef n-am de ele, se răsteşte la Mărio

— Prostii? Mărio îl întreabă revoltat. Dar acum câteva minute ce aveai de gând să faci? Să o inviţi în dormitor? În orice caz, Augustin o să afle ce fel de fată eşti, îşi mută privirea pe mine. O târfă josnică şi jalnică, mă face în toate felurile şi izbucnesc din nou în plâns.

— Nu l-aş înşela niciodată pe Augustin, răbufnesc pe un ton sugrumat. Mai bine aş muri, decât să fac asta. Cum poţi să crezi că eu şi Dom...?

— Cum pot să cred? Da ce, sunt eu orb? mă întreabă nervos, întrerupându-mi cuvintele. Chiar acum am să-l sun pe Augustin şi am să-i spun ce fel de târfă eşti, mă ameninţă, în timp ce-şi scoate telefonul din buzunarul blugilor şi începe să-l butoneze.

— încetează să-i mai vorbeşti aşa, glasul lui Dominic e cu o octavă mai sus, înfiorându-mă. Şi nu suni pe nimeni, spune către Mărio şi dă să-i confişte telefonul, dar nu reuşeşte.

— Nu-mi spui tu ce să fac. Panarama asta prefăcută merită să primească o lecţie. E prietenul meu şi ştiu prin ce-a trecut ultima dată cu prefăcuta de Eva şi ştii şi tu, aşa că scuteşte-mă, Mărio aruncă cu alte cuvinte în Dom şi sunt de-a dreptul stupefiată, încât nici nu mă pot mişca.

— încetează să-ţi mai faci SORA târfă, Dominic izbucneşte şi muţesc. E SORA ta, la naiba! Asta încerc să-ţi zic de douăzeci de minute, încăpăţânatule, dar numa' nu mă laşi. Tu eşti fratele ei, iar ea e sora ta, cuvintele lui Dominic mă încremenesc cu totul atât pe mine, cât şi pe Mărio, făcându-ne să ne holbăm ca nebunii la el.

Ce a spus? Cum adică...? Nu mai înţeleg nimic. Mă simt din ce în ce mai ameţită, asta datorându-se şi faptului că n-am mâncat mai nimic toată ziua, dar şi faptului că încep să mă simt din ce în ce mai rău, odată cu veştile primite din toate părţile.

E SORA ta, creier de găină! se răsteşte Dom din nou la Mărio. Cum poţi să crezi

că m-aş culca cu fiica mea, cu sora ta, idiotule? îl întreabă şi-i întinde foaia să se convingă de unul singur că spune adevărul

.Dar vreau să ştiu şi eu dacă e aşa sau nu, aşa că mă reped spre Dominic, chiar înainte ca Mărio să atingă foaia şi o iau între degetele mele tremurânde. O despătur grăbită şi trec într-un final cu privirea peste cuvintele scrise şi simt că toată lumea mea tocmai s-a prăbuşit de tot, a doua oară. îmi ridic privirea spre bărbatul care stă şi mă priveşte cu ochii în lacrimi şi acum observ asemănarea dintre noi doi.

— T-tată?! pronunţ cuvântul pe buzele care-mi tremură incontrolabil şi simt foaia smulsă dintre degetele mele de către băiatul care mă numea în toate felurile numai pe numele meu nu.

— Oh, Doamne! îl aud pe Mărio exclamând, asta făcân- du-mă să realizez că tocmai a citit ceea ce scrie pe acea foaie din mâinile sale. Trandafirel?! îmi pronunţă alintul pe care băiatul din visul meu l-a folosit şi îmi întorc privirea şocată spre acesta.

Mărio e fratele meu?

Băiatul care s-a dat la mine în seara aceea la petrecere, e fratele meu? Sunt de-a dreptul şocată.

Oh, Doamne!

— Mao, e tot ce mai pronunţ, ca în următoarea secunda să scap rochiţa din mâinile mele, făcându-se brusc negru în faţa ochilor mei.

—Christina, aud glasul lui Dominic ca prin vis, după care nimic...

***

îmi deschid ochii şi încerc să-mi dau seama unde sunt, pentru că numai acasă nu. Nici nu mai ştiu ce înseamnă cuvântul „acasă”.

Capul îmi bubuie mult prea tare şi simt răceala ce pune stăpânire pe mine, încetul cu încetul, aşa că dau plapuma la o parte şi încerc să mă ridic în şezut, dorindu-mi să mă duc până la baie, oriunde ar fi aia, dar braţele care se încolăcesc în jurul meu mă opresc.

— Eşti bine? Ai nevoie de ceva? glasul lui Augustin îmi captează atenţia şi fără să rostesc cuvintele din

capul meu, îl îmbrăţişez şi izbucnesc din nou în plâns. Christina, micuţa mea! mă alintă, mângâindu-mi spatele cu palma.

— Unde-ai fost până acum? îl dojenesc printre suspine. Lumea mea s-a prăbuşit, iar tu nu erai de găsit. Maryse nu e mama mea, iar Dom... Oh, Doamne! Dominic, e tatăl meu, Augustin! îi spun totul pe nerăsuflate după ce ne despărţim din îmbrăţişare şi mă priveşte blând, ştergându-mi lacrimile.

— Ştiu, micuţo, ştiu! cuvintele lui mă fac să îl privesc cu ochii mari de surprindere.

înghit în sec şi dau să-mi deschid buzele ca să spun ceva, dar Augustin mi-o ia înainte:

— M-ai fi crezut dacă ţi-aş fi spus chiar eu că Maryse nu e mama ta şi că Dominic e tatăl tău? mă întreabă, privin- du-mă în ochi şi-mi ia faţa între palmele sale.

— Mai mult ca sigur ţi-aş fi spus că te-ai lovit grav la cap şi că vorbeşti total aiurea, îi răspund sincer şi-l observ, zâmbindu-mi. Unde sunt? mă refer că nu ştiu în patul cui am dormit.

— Eşti încă la Dominic acasă, îmi răspunde şi acum realizez şi mai bine că suntem în dormitor. M-a sunat după ce ai leşinat, neştiind ce să facă, iar când am ajuns, Mărio era în stare de şoc. Niciodată nu l-am mai văzut ca acum şi cre- de-mă, că mai nimic nu îl şochează, însă cred că adevărul că tu îi eşti soră, plus faptul că s-a dat la tine în seara aceea la petrecere, l-au adus în stadiul acesta, îmi spune şi inspir adânc.

— Nici acum nu-mi vine să cred că tipul care s-a dat la mine e fratele meu. Oh, Doamne! exclam şi-l îmbrăţişez pe Augustin, simţind nevoia să o fac. Toate au venit aşa, deodată, încât nu ştiu cum ar trebui să reacţionez. Să fiu tristă? Să fiu bucuroasă? Am atât de multe întrebări fără vreun răspuns plauzibil.Credc-mă că la ora asta Mărio c cam pierdut în spaţiu la cât dc rău îi parc pentru tot, simt vibraţia râsului său discret în urechea mea, ce stă chiar în dreptul inimii sale. Să-| vezi cum sc învârte şi acum ca un titirez prin living, neştiind cum să te ia atunci când ai să tc trezeşti, continuă Augustin să-mi vorbească uşor amuzat.

Mă ridic brusc şi-mi duc o mână spre gură, înghiţind într-un final ceea ce dorea să iasă afară, dar şi aşa nu prea avea ce. îmi frec faţa cu palmele şi acum realizez că nu mai am tricoul pe mine, ci mai degrabă o bluză cam mare pentru statura mică pe care o am.

— Te rog spune-mi că nu Dom m-a schimbat de hainele ude, nu de alta, dar aş intrat în pământ de ruşine, dau glas gândului ce mă îngrozeşte şi-mi ascund faţa în palme.

— Poate că e Dominic tatăl tău, dar n-am avut de gând să-l las să te vadă goală. Te-a văzut destul când erai mică şi oricum, a trebuit să-mi răsfăţ micuţa, îmi spune şi-şi linge buzele, făcându-mă să mă uit ciudat la el. Deci, nu-ţi face griji, eu sunt nemernicul care te-a schimbat şi ţi-a sărutat pielea, în timp ce tu dormeai, îmi vorbeşte, postându-se deasupra mea şi zâmbesc, ca mai apoi să-mi ascund faţa în palme. Sper doar să nu intre peste noi chiar acum şi să creadă că vreau să te violez, continuă cu vorbitul, amuzân- du-mă şi izbucnesc în râs.

— Nebunule! îl dojenesc. Mai mult ca sigur ştie că noi

— Ne-o tragem? mă întrerupe amuzat şi mă abţin să nu zic ceva destul de colorat la adresa lui de nebun. Ştiu, dar puţin îmi pasă de asta, atâta timp cât ne iubim, trebuie să fiu bărbat şi să-mi răsfăţ iubita.

— încă mi-e greu să mă obişnuiesc cu tine aşa direct, dar îmi place. Măcar spui ceea ce gândeşti, îi mărturisesc şi-' observ zâmbind.

— Mmmrrr! spune, în timp ce mâinile sale se **strecoară** pe sub bluza de pe mine şi chicotesc. Te-aş devora acum toată, răsfăţându-ţi fiecare părticică a corpului, îmi spune cu nasul în umărul meu şi-i simt buzele, urcând pe lin* pulsului în sus spre lobul urechii mele, făcându-mă să simt firicelele de electricitate care-mi străfulgeră simţurile şi chicotesc din nou.

După ziua de azi, faptul că mă face să râd e ca o alinare pentru mine, pentru sufletul meu îndurerat, însă nu ştiu ce voi face mai încolo sau unde mă voi duce. Fără să mai stea pe gânduri, îşi zdrobeşte buzele de ale mele şi începe să mă sărute cu dor şi patimă. Şi mie mi-a fost dor de el, aşa că îmi strecor mâinile pe sub tricoul pe care-l poartă, înfiorându-l cu atingerile mele fine şi-l aud mârâind profund în sărut.

Aş vrea ca pentru câteva ore să mă facă să uit de tot, ca şi cum nimic nu s-a întâmplat şi să fim doar noi doi, însă cum nu suntem nici în locul potrivit, ne oprim brusc. Augustin îşi sprijină fruntea de a mea şi oftează.

— Ar cam trebui să ieşim, Dominic vrea să-ţi dea ceva, îmi spune deodată. îmi sărută scurt şi apăsat buzele, ridi- cându-se într-un final de pe mine.

îşi aranjează tricoul apoi îmi întinde mâna ca să i-o apuc şi fac întocmai, dându-mă cu totul jos din pat, dar fiind încă slăbită, mă agăţ şi mai bine de Augustin şi-mi ridic privirea în sus, spre el, găsindu-l zâmbind.

Mă repune în capul oaselor şi-mi dă o şuviţă de păr după ureche, privindu-mă cu admiraţie, cu iubire, cu foame şi-mi revendică din nou buzele într-un sărut. Simt prin toţi porii faptul că mă iubeşte nebuneşte aşa cum şi eu îl iubesc pe el, la fel de nebuneşte şi ne despărţim din sărut din cauza lipsei de aer. Ne sprijinim frunţile una de alta, zâmbind.

Să nu crezi că scapi, în seara asta te voi face să ţipi de plăcere, pentru că am de gând să seduc un înger, glasul lui Augustin îmi dă de înţeles că acasă la ma... Fir-ar!îmi va lua ceva timp până când nu o să-i mai spun lui Maryse mamă, doar că mi-e atât de greu să nu mă gândesc la ea ca la mama mea, mai ales prin câte am trecut împreună. Prind tricoul lui Augustin în pumnii mei micuţi, chiar înainte de a se îndepărta de mine şi-l trag înapoi, revendicându-i buzele într-un sărut şi-mi introduc limba în gura sa mentolată, simţindu-i palmele, strângându-mi fun- dul cu putere şi gem prelung.

— Iar eu am de gând să seduc un demon, care m-a lăsat pe jar timp de trei zile. Unde naiba ai fost până acum? M-ai făcut să mă îngrijorez, nebunule! îl iau tare, dojenindu-l şi-i observ zâmbind. Nu e amuzant, Augustin.

— Ştiu, micuţo, doar că nimeni nu şi-a mai făcut griji pentru mine de foarte mult timp, ştiind că-mi pot purta şi singur de grijă. însă dragostea ta mă surprinde pe zi ce trece şi mă face să mă îndrăgostesc şi mai mult de tine. Ce-am făcut să merit un înger ca tine, mi chiquita? mă întreabă, dar nu ştiu ce să-i răspund.

— Te amo! e tot ce-i spun şi-i sărut din nou buzele, simţindu-i braţele, încolăcindu-se în jurul meu.

— Yo tambien te amo, hermosa! Eşti pregătită?

Oftez.

— Sincer, nici nu ştiu ce să spun, ce să nu spun. Cum să reacţionez, cum...

— O să fie bine, ai să vezi, Augustin încearcă să mă liniştească. Dominic chiar te iubeşte, Christina. Te-a căutat ani de zile, micuţa mea, iar acum singurul lucru de care îi este frică e să te piardă, vocea lui suavă îmi aduce din nou lacrimi în ochi, acum că ştiu că familia mea nu a încetat niciodată să mă caute, nici atunci când speranţa lor poate a murit de mult.

Inspir adânc şi-mi împletesc degetele cu ale lui Augustin, ieşind într-un final din dormitor şi ne

îndreptăm spre living cu paşi mărunţi, găsindu-l pe Mărio, plimbându-se destul de agitat de colo-colo - e exact cum a spus Augustin că va fi - parcă certându-se cu el însuşi şi cred că se simte şi mai vinovat pentru faptul că s-a dat la mine în seara aceea la petrecere.

îmi pare atât de rău, trandafirel! îşi cere scuze Mărio, îndată ce ne vede şi rămân surprinsă de felul în care mă numeşte, alintându-mă ca şi când am fost copil

— .C-cum m-mi-ai spus? îl întreb, bâlbâindu-mă şi-mi simt ochii din nou plini de lacrimi. P-poţi s-să mai repeţi încă o d-dată? mă bâlbâi în continuare, rugându-l şi strâng şi mai tare mâna lui Augustin într-a mea.

— Trandafirel, aşa te alintam când erai mică. iubeai enorm trandafirii, îmi mărturiseşte şi-mi duc o mână spre chip, încercând să mă abţin să nu izbucnesc din nou în plâns.

Dar mi-e atât de greu. încerc să mă calmez şi inspir adânc.

— Şi acum încă iubesc trandafirii, Mao! îi răspund, alin- tându-l aşa cum îi spuneam când eram mică, după ce înghit cu greu nodul din gât. E în ordine, sincer. E ca şi uitat, aşa că încearcă să te ierţi, pentru că eu te-am iertat, continui să-i vorbesc.

îmi ridic ochii spre Augustin, iar privirea lui blândă şi senină - aşa cum poate nu am văzut-o până acum - îmi oferă şi mai multă încredere în mine şi încuviinţez scurt din cap la cuvintele lui nerostite. Fără să stau prea mult pe gânduri, îmi îmbrăţişez fratele şi dau frâu liber încă o dată lacrimilor.

— Oh, Doamne! Am un frate, un frate pe care mi l-am dorit întotdeauna, spun cu voce tare printre hohotele de plâns şi mă simt ridicată în aer ca pe un fulg.

Se pare că fratele meu are o forţă incredibilă, dar singura mea temere e că nu ştiu cum voi reacţiona în faţa lui Dominic, în faţa tatălui meu. *Tata*, repet cuvântul în sinea mea şi trebuie să recunosc că sună atât de bine, mai ales că el chiar merită din plin acest titlu. E o persoană dintr-o bucată, cu un suflet mare şi destul de iubitor. Acum înţeleg de ce m-a numit de multe ori *„fetiţa lui* pentru că în fond sunt chiar copilul lui de mult pierdut. Mă despart din îmbrăţişarea de urs a lui Mărio şi mă clatin pe picioare, ameţind, insă două braţe puternice mă prind în îmbrăţişarea lor - întotdeauna o face - şi îmi dau putere ca să-mi revin destul de repede.

—Mai uşurel, maimuţoiule! înţeleg că e sora ta, dar nu uita că e şi iubita mea. O vreau întreagă, nu pe bucăţi, ¡| dojeneşte Augustin pe Mao şi zâmbesc la faptul că totul nu se pare brusc atât de natural şi de firesc.

— Termină, gorilă. Lasă-mă să mă bucur că sora meae din nou acasă, mai ales că a lipsit atâta timp, îl dojeneşte Mărio pe Augustin şi el la rândul lui şi izbucnesc fără să vreau în râs.

Amândoi mă privesc fericiţi şi se reped spre mine, îm- brăţişându-mă într-un final.

— Uşurel că mă striviţi, spun, reamintindu-le cât de mică sunt, dar şi pentru faptul că încă sunt rănită.

Mărio îmi zâmbeşte cu gura până la urechi, dar odată ce în peisaj apare Dominic, zâmbetul meu dispare, neştiind cum să mă comport cu bărbatul din faţa mea, cu tatăl meu Ţine între degetele sale o poză şi se uită când la ea, când la mine, apoi îşi deschide buzele şi spune:

—Semeni atât de mult cu mama ta, glasul lui e plin de durere, în timp ce se îndreaptă spre locul în care sunt.

înghit în sec, a nu ştiu câta oară în seara aceasta şi iau poza dintre mâinile sale, acum că întoarce poza cu chipul mamei spre mine. *Doamne! E chiar ea, mama mea*, spun în sinea mea şi-i ating chipul cu degetele, lăsând ca lacrimile mele să cadă peste portret. Aveam dreptate, încă îmi amintesc de ochii ei. De ochii ei azurii.

Doamne, e atât de frumoasă cu părul lung şi ciocolatiu, exact ca al meu.

— Te rog, iartă-mă, dar nu pot rămâne în seara asta aici, spun deodată, ridicându-mi privirea spre... tata! Mi-ar face plăcere să te cunosc mai bine, tată! rostesc cuvântul ce-mi oferă căldură şi-l observ pe Dom în lacrimi, ce curg nestingherite pe chipul său, auzindu-mă pronunţând cuvântul care ne oferă căldură la

amândoi. Dar în acest moment simt nevoia să mă regăsesc pe mine, înainte să te regăsesc pe tine, continui să-i vorbesc şi-l observ, încuviinţând scurt din cap

— Pot măcar să te îmbrăţişez? mă întreabă şi izbucnesc în hohote de plâns, aprobându-l şi-i înlănţui trupul cu braţele, simţind căldura părintească de care am atât de multă nevoie.

E greu pentru un adult să se menţină pe linia de plutire, să fie puternic atunci când emoţiile şi sentimentele îl copleşesc, dar ce să mai spui când un copil trece prin asemenea emoţii, sentimente, el nu are aceeaşi tărie şi izbucneşte, la fel ca un vulcan când erupe, dar renaşte la fel de repede ca şi pasărea Phoenix din cenuşa ei. Aşa sunt şi eu acum, am murit, dar am renăscut. Mă desprind din îmbrăţişarea lui Dominic şi mă postez din nou în dreptul lui Augustin, sim- ţindu-i degetele împletindu-se cu ale mele.

— Ia-ţi cât timp ai nevoie, draga mea, îmi spune Dominic. Şi, Augustin, am încredere că vei avea grijă de Christina, altfel mă văd nevoit să te las fără moştenitori. M-ai înţeles? îşi aţinteşte privirea asupra lui şi-l observ pe Augustin, zâmbind. Şi încearcă să nu-mi călăreşti prea mult fiica, nu de alta, dar nu vreau să o văd într-un scaun cu rotile, ultimele cuvinte a lui Dominic mă fac roşie ca racul şi încremenesc.

Am trăit să o aud şi pe asta. Tata, dojenindu-mi iubitul pentru că mă iubeşte prea mult, făcând dragoste ori de câte ori avem ocazia, iar eu nici nu ştiu cum să reacţionez în acest context. Tot ce-mi vine să fac, e să-mi bag capul în pământ, exact ca un struţ şi să rămân acolo, de preferat, până când totul trece şi nu mai sunt nori pe cer sau aşa ceva.

— Dom, îl atenţionez, simţindu-mi obrajii în flăcări şi înghit în sec. Vreau să spun... tată.

— Nu trebuie să te forţezi să-mi spui ***„tală”,*** Christina. Prefer să-mi spui pe nume mai bine, decât să-

ţi fie greu să-mi spui altfel, Dom mă corectează şi încuviinţez din cap ca şi aprobare.

Ar cam trebui să plecăm, se aude brusc vocea lui Augustin, spărgând liniştea. Trebuie să te odihneşti şi să mănânci ceva, mi se adresează acum mie şi tind să-i dau dreptate.Stomacul meu cam protestează, iar ameţelile revin. Dacă nu mă hidratez, chiar să mănânc ceva apoi să mă odihnesc, mai mult ca sigur voi ajunge un zombie umblător. Strâng şi mai tare poza mamei la pieptul meu, în timp ce ieşim din apartament şi intrăm în liftul abia venit, privind spre fratele şi tatăl meu ce ne conduc. îmi închid ochii preţ de câteva minute şi oftez.

— Eşti bine? glasul îngrijorat a lui Augustin mă face să-mi deschid ochii şi să-l privesc, în timp ce-mi mângâie uşor obrazul cu degetele sale lungi.

— Doar puţin obosită, răspund şi oftez din nou, masân- du-mi puternic tâmplele din cauza durerii de cap ce tocmai s-a gândit să-mi facă o vizită. N-am absolut nimic la mine, nici măcar telefonul, continui cu ceea ce îmi trece prin minte.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, mă asigură, iar ceea ce-mi spune mă face să-mi întorc capul în direcţia lui, ne- înţelegând. Cuiva i-a fost dor de tine, continuă să-mi vorbească cu un zâmbet nemernic pe buze, în timp ce ne apropiem de maşina pe care a lăsat-o parcată în faţa clădirii şi o observ pe Azazel, ţopăind pe scaunul din faţă a pasagerului

Deschid portiera şi o las pe Azazel afară. Mi-a fost dor de ghemotocul meu de blană, dar ce caută ea aici? Mă las în jos şi o iau în braţele mele, primind de la ea un ***„pupic*** de toată frumuseţea. E atât de energică, cum sunt toţi căţeii de fapt.

— Mai încet, blăniţă! o dojeneşte Augustin pe Azazel în seara asta e a mea, ai timp mâine să o tot *„pupăceşti”* continuă cu dojenitul şi izbucnesc în râs.

E destul de ciudată imaginea din faţa mea, mai ales ci Augustin îmi ceartă căţelul că e prea iubitor cu stăpâna lui, dorindu-şi ca el să fíe în locul acestuia. Mă urc în scaunul pasagerului, ţinând-o pe Azazel în braţele mele, fiind destul de adâncită în gândurile ce mă acaparează încetul cu încetul şi privesc prelung chipul mamei.Mă doare că ea nu e aici, printre cei vii. Mă doare că nu pot să o strâng în braţele mele şi să-i spun cât de mult mi-a lipsit. Cât de mult o iubesc. Da, îmi aduc destul de bine aminte când mi-a spus Dominic că soţia lui, adică mama mea, s-a sinucis de dorul meu, la doi ani după dispariţia mea.

Sper că de acolo de unde eşti acum, mamă, să fii mai liniştită, mai împăcată, căci fiica ta s-a întors acasă.

TE IUBESC, MAMA!

***

—- Am ajuns, glasul lui Augustin mă trezeşte şi acum realizez că am dormit pe tot parcursul drumului.

Mă întind mai rău decât o pisicuţă în acelaşi timp cu Azazel, ce stă comodă pe genunchii mei şi deschid portiera în cele din urmă, simţind aerul răcoros al nopţii. Mă bucură faptul că am venit la apartamentul lui din centru, e mai bine aşa, departe de tot şi toate. Doar eu şi el şi-un ghemotoc de blană. Ies din maşină şi-l observ pe Augustin scoţând mai multe bagaje din portbagaj, însă îndată ce-mi recunosc genţi le, rămân iară cuvinte. Mă priveşte amuzat şi înaintează spre intrarea în complexul de apartamente, nu înainte de a bloca maşina, lăsându-mă cu falca în pământ. Când a avut timp să-mi aducă toate lucrurile de la ma...? Fir-ar al naibii să fiu! *încetează, Maryse nu e mama ta,* mă dojenesc de una singură în sinea mea, în timp ce-I urmez pe Augustin până în lift.

— Când ai avut timp să-mi aduci lucrurile de la Maryse? îl întreb, cât aşteptăm ca liftul să ne ducă până la etajul nouă al clădirii.

— Când m-a sunat Dom şi mi-a spus că ai leşinat, ştiind tot adevărul, eram deja la Maryse, te căutam pe tine, îmi răspunde sincer. Aşa că, m-am gândit să-ţi strâng lucrurile. Ceva din mine îmi spunea că nu o să-ţi mai doreşti să stai acolo, vorbeşte serios şi inspir adânc, dându-i dreptate.

— Acel ceva din tine se pare că are dreptate. Nu mai pot să locuiesc acolo, m-ar distruge şi mai rău.

— Atunci vei locui aici, cu mine. îndată ce te instalezi, am să-ţi dau o cheie, mă anunţă şi într-un fel mă simt bine că suntem aici.

Aş fi mers şi la casa în care am locuit înainte, acolo cu Emma, dar în acest moment să o văd tristă şi îngândurată din cauza mea nu e prea ok, în plus probabil e la Kyle acum, altfel mi-ar fi spus Augustin. O trag şi mai bine pe Azazel în braţele mele, de îndată ce uşile liftului se deschid şi înaintăm spre apartament. E exact cum mi-l amintesc de ultima dată, de acum câteva zile. Nimic nu e schimbat, poate doar prezenţa mea şi a lui Azazel aici mai schimbă ceva, în rest e la fel. Bucătăria spaţioasă şi complet echipată e în dreapta şi tot înainte, exact cum intri în micul hol, apoi se întinde spre un living imens - televizorul plat pe perete, în faţa lui o canapea cu o măsuţă şi două fotolii - iar pe stânga sunt cele două dormitoare, fiecare având baia proprie. Las pufo- şenia să se plimbe nestingherită şi mă îndrept spre dormitor, cu Augustin pe urmele mele. încă cară bagajele. Ajunşi în cameră acesta le aşază lângă pat, iar eu inspir adânc amin- tindu-mi de ultimele lucruri petrecute aici. Zâmbesc subtil şi mă aşez pe marginea patului, oftând. Un duş fierbinte o să mă ajute să mă mai calmez, limpezindu-mi astfel toate gândurile întortocheate pe care le am. Da, asta e.

— Eu... dau să spun ceva, dar mă opresc. Mă găseşti în baie, e tot ce mai spun către Augustin care încuviinţează uşor din cap. Inspir adânc, simţind din nou

lacrimile ce vor să cadă, dar nu mai vreau să plâng. însă, ziua de azi s-a dovedit a fi cea mai mare prăpastie din viaţa mea. O prăpastie ce mi-a adâncit şi mai mult durerea din suflet. Scap de hainele de pe mine şi intru sub jetul de apă aproape fierbinte şi las ca apa să-mi relaxeze fiecare muşchi în parte, apoi îmi trec palmele peste faţă, dând într-un final excesul de apă jos şi simt cum toată durerea revine în forţă, lovindu-mă ca cel *zm*
mai crunt iceberg. Mă preling pe lângă peretele din gresie în jos şi-mi adun genunchii la piept, izbucnind şi mai rău în plâns. Doare al dracului de rău totul, poate mai rău decât acum câteva minute. îmi las capul pe spate şi mă uit pierdută. Nu ştiu de câte minute sunt aici în duş, simţindu-mă atât de goală pe dinăuntru, deoarece timpul parcă s-a oprit pe loc, iar eu am împietrit de zici că am văzut-o pe Medusa. îmi deschid cu greu ochii, îndată ce mă simt scuturată, şi-mi aţintesc privirea spre Augustin.

— Christina, trezeşte-te! îl aud urlând la mine îngrijorat. Micuţo, nu-mi face asta, te rog, trezeşte-te, continuă să-mi spună, simţindu-i degetele mângâindu-mi chipul.

Habar nu am când am leşinat sau am adormit, dar tot ce ştiu e că s-a făcut brusc întuneric şi de aici mi s-a rupt tot firul.

— Fă-mă să uit, măcar pentru seara asta, Augustin! îi cer şi-l observ deschizându-şi buzele, încercând să-mi spună ceva, dar nu-l las şi-mi pun un deget peste buzele sale, ridi- cându-mă cât să fiu la nivelul său.

Hainele lui sunt ude leoarcă, dar se pare că nu-i pasă de asta. Braţele sale se încolăcesc în jurul meu şi îi simt degetele înfigându-se în părul ce mi se lipeşte de pielea mea uşor fierbinte. îşi zdrobeşte buzele de ale mele şi începe să le sărute domol. Vreau să uit măcar

pentru câteva clipe de tot ceea ce s-a întâmplat şi să-l las să mă iubească nebuneşte aşa cum ştie el mai bine, făcând dragoste cu mine.îi simt buzele alunecând pe pielea mea umedă, în jos, şi-şi umple gura cu unul dintre sânii mei, dezmierdându-l. Felul în care limba lui jucăuşă trece peste sfârcul meu întărit, mă face să mă cutremur, dorindu-mi să-l simt şi mai bine înăuntrul meu, contopindu-ne într-un singur trup. îl ajut să scape şi el de hainele incomode ce-i acoperă trupul şi în cele din urmă mă lipeşte cu totul de perete, în timp ce limba sa se adânceşte în gura mea, gustându-mă flămând şi-i simt degetele stimulându-mi intens feminitatea. Gem uşor, acum că buzele lui se înfruptă din gâtul meu şi îmi înfig degetele în părul lui, ciufulindu-l. Las o cantitate mare de aer să-mi părăsească buzele, odată cu palmele mele care alunecă pe trupul său imens şi-l privesc în ochi, muşcându-mi buzele acum că mâna mea îi strânge uşor drăcuşorul în palmă şi-| aud mârâind, privindu-mă cu o sclipire în ochi. Se năpusteşte din nou asupra mea şi mă sărută intens, muşcându-mi buzele din când în când, în timp ce palmele sale coboară uşor pe picioarele mele în jos. Mă saltă în braţele sale, cu picioarele înconjurându-i talia şi-l simt intrând brusc, dar delicat şi destul de adânc în interiorul meu umed şi cald.

Gem prelung, cu cât mişcările lui se intensifică şi mă sprijin şi mai bine de umerii săi cu palmele, în timp ce pulsează înăuntrul meu, gemând profund la rândul său, odată cu mine şi tot ce simt acum, tot ce văd acum, e doar el şi nimic altceva. L-am rugat să mă facă să uit pentru câteva clipe de tot ce am trecut azi şi face întocmai, iar pentru asta îmi ador demonul.

— Te ador, mi angel! îi spun şi-i sărut buzele, în timp ce orgasmul ne învăluie pe amândoi şi-l îmbrăţişez şi mai strâns.

— N-am să las pe nimeni şi nimic să-ţi mai facă rău, mă asigură de asta şi-mi ia chipul între palmele sale calde.

îmi aşez mâna peste a lui şi zâmbesc slab, închizându-mi ochii preţ de câteva secunde. Lângă el mă simt în siguranţă, ştiind că aparţin cuiva care mă iubeşte cu adevărat.

— Nici măcar nu mai ştiu cine sunt, glasul meu spart se aude ca un ecou în baie şi-mi deschid ochii. Sunt Christina Ximena şi doar atât, continui, cuvintele ieşindu-mi printre buzele tremurânde.

Nu, nu eşti, micuţo! Eşti o Evans sau dacă nu îţi place, poţi oricând să devii o Ozera, cuvintele lui mă fac să-l privesc cu ochii mari, surprinsă de ceea ce îmi spune, pentru că mă simt de parcă m-ar cere în căsătorie. Am vorbit cât se poate de serios, Christina. E un jurământ

.îl trag din nou în braţele mele şi cred cu tărie că mama e :ea care mi l-a trimis în viaţa mea pe Augustin. Chiar dacă la început părea nebunul nebunilor, acum e jumătatea care-mi întregeşte sufletul. Mă întoarce cu spatele la el şi mă lipeşte cu totul de abdomenul său, în timp ce-mi dă părul într-o parte şi mă sprijin în mâini, de peretele din gresie, simţindu-i drăcuşorul tare ca piatra.

— Eşti atât de frumoasă, de specială şi eşti doar a mea, rosteşte cuvintele peste pielea mea, simţindu-i respiraţia în- fiorându-mă şi mârâi.

— Iar tu eşti doar al meu, mi loco angel! murmur, în timp ce buzele lui îmi sărută pielea şi-l simt pulsând din nou înăuntrul meu, în cel mai senzual mod.

Felul în care îmi dăruieşte mai tot din el, mă face să mă simt specială, dar ştiu ce vă întrebaţi. Oare mai iau pastile sau nu? Ei bine, n-am uitat nicio zi să le iau, aşa că nu vă alarmaţi încă. Dacă va fi să fie să avem vreodată un copil, mai mult ca sigur că veţi fi primii care veţi afla.

Razele soarelui îmi mângâie uşor chipul, încălzindu-l şi-l simt pe Augustin foindu-se lângă mine. îmi deschid ochii şi aţintesc tavanul din dormitorul nostru şi o observ pe Azazel aşezându-se la picioarele mele, oftând şi zâmbesc. Ziua de ieri a fost una zguduită de durere, minciuni, secrete care m-au lovit din toate părţile, dar azi... azi mă simt mai împăcată cu mine însămi mai mult ca oricând. Poate şi din cauza persoanelor care nu m-au lăsat la greu, poate şi din cauza nemernicului de lângă mine, care-mi oferă toată iubirea lui nebunească.

Bună dimineaţa, micuţo! glasul uşor răguşit al lui Augustin răsună în toată camera, captându-mi atenţia şi-mi simt buzele acaparate de ale sale, sărutându-mă şi-mi aduc aminte de felul în care am cam devastat dormitorul, făcând dragoste.Şi l-am devastat la propriu, mai ales că multe nu mai sunt la locul lor, dar şi faptul că mă dor toate, dar sper să mai pot umbla, altfel îl pun pe Augustin să mă care în braţe peste tot. Buzele lui dulci încă le sărută pe ale mele, simţin- du-le moliciunea, la fel ca şi trupul masiv ce se mulează pe lângă al meu şi mă trage deasupra lui cu totul, făcând-o pe Azazel să latre nemulţumită, ca într-un final să râdem.

— E ceva ce vrei să facem azi?

— Ar fi ceva, îi răspund, privindu-l. Vreau să merg să o vizitez pe mama şi vreau ca tu să fii acolo, continui să-i spun dorinţa mea şi mă trage şi mai bine în braţele sale. Dar nu mă refer la Maryse! îl lămuresc.

— Ştiu! Nu-ţi face griji, voi fi acolo lângă tine, micuţa mea, mă asigură şi ne ridicăm din pat.

în mai puţin de o oră ieşim pe uşa apartamentului şi ne îndreptăm spre sediul de care mi-a povestit pe tot parcursul micului dejun, punându-mă în temă cu tot. Ştiu cu ce se ocupă atât Augustin, cât şi Dominic, dar şi restul echipei, inclusiv fratele meu Mărio, şi mai ştiu că poate ar trebui să-mi pese de ceea ce fac, dar sinceră să fiu, m-am născut într-o lume plină de pericole la tot pasul, aşa că nimic din ceea ce viitorul ne asigură nu mă mai surprinde. Pentru că acum ştiu cum pot să lupt împotriva acestuia, schimbându-i cursul. Deschid portiera şi mă urc în maşină în acelaşi timp cu Augustin. îmi frec mâinile una de alta, simţind emoţiile pe care le am pentru revederea cu Dom, dar şi cu Mărio, fratele meu.

Ştii, întotdeauna mi-am dorit s-o cunosc pe fiica lui Dominic, mai ales după câte mi-a povestit de-a lungul ani- lor, vocea lui Augustin răsună în toată maşina, spărgând liniştea şi-l observ, zâmbind în colţul gurii. Dar cine-ar ti

crezut că am să ajung să o cunosc, chiar înainte ca el să-nu facă cunoştinţă cu ea în adevăratul sens al cuvântului? L[3] naiba! Şi încă cum o cunosc, continuă să-mi mărturisească mândru şi-mi împletesc degetele cu ale lui.îmi duce mâna spre buzele sale, ţinând-o strâns ca să nu cumva să o scape, şi-mi sărută dosul palmei, dar cu ochi' încă pe drum. Gestul lui mă face să zâmbesc. în mai puţin de treizeci de minute sau patruzeci, nu ştiu exact, căci nu m-am uitat la ceas, ajungem la destinaţie şi mă uit puţin ciudat la clădirea dărăpănată din faţa mea. *Aici e sediul de care-mi spunea?*

Nu are nimic special, poate doar că arată ca o clădire abandonată unde-şi fac veacul persoanele fără casă, dar poate că asta e doar o acoperire să nu dea nimănui de bănuit.

— Nu lăsa ca imaginea din faţa ta să te ducă în eroare, Augustin mă scoate din gânduri, parcând în curtea clădirii. E doar o diversiune pentru a ascunde de toţi curioşii ceea ce se află, de fapt, înăuntru, îmi explică şi ieşim din maşină, îndreptându-ne acum spre intrarea principală. Bun venit în familie, micuţa mea! îmi urează acum că suntem înăuntru şi mă uit haotic prin împrejurimi, surprinsă de ceea ce se află, găsindu-i şi pe toţi ceilalţi aici.

— Boboaco! glasul lui Andy mă face să zâmbesc de felul în care-mi vorbeşte.

Se apropie de locul în care sunt şi încearcă să mă îmbrăţişeze, dar mârâitul nemulţumit al lui Augustin, care se aude, de undeva din spate mă face să-i trag un pumn în umăr lui Andy, oprindu-l.

— Au! se văietă afectat şi îşi masează umărul.

— Tot la fel de nesimţit ai rămas, îl dojenesc şi zâmbesc cu gura până la urechi.

— Iar tu tot la fel de serioasă ai rămas, dar măcar l-ai prins în lesă, Andy pare pus pe şotii, privind acum spre Augustin şi-mi face subtil cu ochiul.

— Fă paşi, până nu...

—Trandafirel, mă alintă Mărio, întrerupându-i lui Augustin şirul de cuvinte şi mă ia prin surprindere cu îmbrăţişarea lui de urs.

— Nu pot să respir, Mao! mă plâng, încercând să scap cumva, dar se pare că nu are de gând să-mi dea drumul prea curând.

— Oh, scuze!

Tuşesc, încercând să-mi găsesc suflul.

— la-o mai încet, boule, că o striveşti de tot, se ia Augustin de Mărio şi pot să jur că nu mai are mult şi-l iaşi la bătaie dacă nu ştie cum să se comporte.

— Nu la fel de mult cum o faci tu, matahală, i-o întoarce şi deja subiectul a luat o întorsătură cu tentă nebună.

Mă postez între ei şi încerc să-i calmez înainte ca lucrurile să degenereze în ceva mult mai serios, luându-se la bătaie. *Când s-a transformat Mărio din tipul care s-a dat la mine, în fratele protector?* E puţin ciudat, dar cred că peste noapte, altfel nu îmi explic. Of, Doamne!

— Christina, îmi captează toată atenţia glasul lui Dominic şi înaintez spre el fără să-i mai bag în seamă pe cei doi idioţi, care nu mai au mult şi-şi scot ochii. Ce cauţi aici şi cine te-a adus? mă întreabă şi-şi aruncă privirea peste umărul meu spre Augustin.

— Nu cred că asta contează, mai mult decât ce vreau să te rog, îi răspund, fastâcindu-mă de pe un picior pe altul.

Inspir adânc, apoi suflu puternic aerul printre buze şi încerc să-mi găsesc cuvintele.

— Vreau să o văd pe mama, mă poţi duce la ea? îl întreb şi pot să văd cu uşurinţă cum ochii lui încep să se umple de lacrimi, scăpând totodată pe jos dosarul pe care-l are intrc mâini. Tată, eşti bine? îl întreb îngrijorată, repezindu-mă spre el şi se pare că, acest cuvânt *„tată”* iese de pe buzele mele mult mai uşor decât aş ii crezut.

— Mi-ai spus *„tată”,* surprinderea din vocea lui Dome de milioane şi zâmbesc.

— Doar eşti tatăl meu, nu? îl întreb şi-mi aşez palma pe obrazul lui. Ar trebui să nu-ţi mai faci atât de multe griji, sunt bine. Trebuie să ai grijă de inima ta, îi spun şi-l observ făcând ochii mari şi-şi aruncă din nou privirea peste umărul meu spre Augustin. Nu-l certa, nu e vina lui că am cam trai cu urechea la conversaţia voastră, aşa am aflat de problema ta cu inima, continui să-i vorbesc şi-l observ, oftând.

— îl cunosc foarte bine pe Augustin, mai bine decât ie cunosc pe tine, draga mea, dar voi îndrepta asta. Te asigur
şi se pare că nemernicul chiar te iubeşte şi asta poate doar să mă bucure. Jurământul ia amploare, vorbeşte pierdut în gânduri şi nu înţeleg.

Despre ce fel de jurământ e vorba?

— Jurământ?! îl întreb uşor confuză.

— Nu contează, îmi răspunde. Vino să te duc la mama ta, e tot ce-mi mai oferă, ieşind într-un final din sediu.

Felul în care a reacţionat la întrebarea mea mă pune puţin pe gânduri, căci nu ştiu despre ce anume vorbeşte. Sau poate e doar emoţionat de totul. Orice ar fi azi nu contează, vreau doar să-mi văd mama. îmi întorc privirea spre bărbatul care mă priveşte la rândul său, cu atât de multă admiraţie şi mândrie şi încuviinţez din cap. îmi împletesc degetele cu ale lui - mâna sa se întinde după a mea - şi ne îndreptăm spre ieşire. Ajunşi în faţa maşinii mă opresc pentru o secundă şi privesc spre Dominic, care ne aşteaptă de câteva minute. La fel făcând şi Mărio, care ne acompaniază. Ne urcăm cu toţii în maşini şi ne îndreptăm spre cimitirul Adium Ruhiel.

***

Cu toţii greşim în viaţa aceasta, alegând să facem lucruri care până la urmă tind

să ne rănească pe noi şi pe cei din jurul nostru, dar suntem destul de maturi încât să ne recunoaştem greşelile? Suntem destul de maturi să spunem *„ te iert”* sau *„iartă-mă”* chiar şi atunci când nu e vina noastră şi să mergem mai departe cu inima şi sufletul împăcate? Poate că da, poate că nu, dar uite că viaţa te pune la încercare, oferindu-ţi obstacole pe care trebuie să le treci doar ca să ajungi să fii fericit în cele din urmă. Inspir adânc şi păşesc cu încredere spre locul în care se odihneşte trupul mamei mele

.E în afara cimitirului din simplul fapt că ea s-a sinucis, iar preotul a refuzat să-i ţină o slujbă din cauza aceasta, spunând că doar cei care nu recurg la asemenea gesturi merită să fie izbăviţi, însă, mama mea merită izbăvirea, căci tot ce a făcut a fost să-şi iubească copii, sacrificându-se pentru ei. Mă las pe genunchi şi aşez buchetul imens de trandafiri, de un roşu spre negru, peste mormântul din faţa mea şi inspir adânc. Sunt florile ei preferate, de asemenea şi ale mele.

— Aş fi vrut să te cunosc aşa cum eşti tu, mamă. Să te simt lângă mine, să pot plânge atunci când simt că totul se duce pe apa Sâmbetei, dar uite că soarta m-a smuls din braţele tale şi m-a aruncat în braţele altei femei, numind-o pe ea *„mamă”* în locul tău, rostesc cuvintele cu ochii în lacrimi şi îmi trag nasul.

Clipesc des ca să mai diminuez din lacrimi şi inspir adânc o cantitate mare de aer în plămâni, doar ca să îmi

revin. înghit nodul din gât şi îmi duc o mână în dreptul inimii, simţind durerea care o străfulgeră.

— Vei rămâne veşnic mama mea, chiar dacă tu nu mai eşti aici, printre noi. Dar ştiu că de acolo de unde eşti acum, mamă, mă veghezi şi-mi vei călăuzi întotdeauna drumul, continui să-i spun tot ce am pe suflet. Te iubesc, mama! rostesc cuvintele, plângând într-un final, deoarece nu mă mai pot abţine şi-l simt pe Augustin în spatele meu. îmbrăţişându-mă.

— O să fie bine, ai să vezi, încearcă să mă calmeze. Mai mult ca sigur e mândră de fiica ei, aşa cum sunt şi eu mândru de ea, îmi spune atât de sincer şi zâmbesc, năpustin- du-mă asupra lui cu buzele şi-l sărut scurt.

îmi întorc, pentru ultima dată, privirea spre mormântul în care zace femeia ce mi-a dăruit viaţă şi rostesc cuvintele care sunt scrise pe piatra din faţa mea.

Evelyn Rose Evans 1977-2004

În memoria celei mai frumoase fiinţe

Atât soţie, cât şi mamă iubitoare şi devotată

Odihnească-se în pace

!- Capitolul 7 -

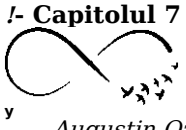

y

Augustin Ozera
Jurământ de sânge
14 Iulie 2015
Marţi

îmi deschid ochii şi aţintesc tavanul, oftând. Sunt două săptămâni şi cinci zile de când micuţa mea a aflat adevărul despre viaţa ei şi tot atât de multe zile de la moartea lui Emanuel. Acele trei zile în care am lipsit din New York, înainte ca micuţa mea să afle adevărul, le-am petrecut pe drumuri împreună cu Andy şi cu Mărio până când l-am încolţit pe Emanuel în Minnesota.

Am jurat că-l voi prinde pe nemernic şi-l voi omorî dacă se leagă de Christina, dar se pare că idiotul nu a vrut să asculte, aşa că l-am băgat acolo unde îi este locul. Mă întorc pe o parte şi dau de locul gol din dreapta mea. *Oare unde e?* mă întreb în sinea mea, gândindu-mă la Christina şi mă ridic în şezut, uitându-mă haotic prin dormitor. *Nu cumva e din nou în living şi învaţă?* Mă uimeşte maniera ei nebună de a face atât de multe lucruri, fără ca măcar să obosească. Dau plapuma subţire la o parte şi mă ridic în capul oaselor, lăsându-mi tălpile goale să atingă podeaua uşor rece şi mă îndrept spre baie. Ajuns în dreptul uşii, o deschid larg şi intru ca într-un final să mă proptesc în faţa oglinzii şi mă holbez ca un dement la reflexia mea. Zâmbesc ca un idiot, în timp ce dau drumul la apă în chiuvetă şi o adun în palme, stropindu-mă mai apoi pe faţă ca să-mi revin din starea de somnolenţă pe care încă o am. *Cum de am ajuns aici?* Acum câteva luni de abia dacă o cunoşteam, chiar eram nervos pe faptul că o puştoaică mă atrage într-un mod nebunesc şi inexplicabil, dar uită-ne la aproape şapte luni distanţă de la prima noastră întâlnire, pot spune că sunt îndrăgostit nebuneşte de micuţa nemernică, totodată fiica lui Dominic, care nu ştiu pe unde naiba umblă acum.

Opresc apa şi iau prosopul de pe suport şi-mi şterg faţa în timp ce ies atât din baie, cât şi din dormitor, îmbrâcai doar într-o pereche de boxeri. Tot livingul e împânzit de tot felul de caiete, cărţi, foi, chiar şi muzica e dată puţin mai tare. încep şi o caut pe Christina cu privirea, şi o găsesc în- tr-un final trebăluind prin bucătărie, mişcându-şi în acela>i timp şi şoldurile pe ritmul muzicii şi zâmbesc. Am ajuns să o cunosc atât de bine, încât întotdeauna când e stresată atacă cutia cu îngheţată, exact ca acum. Mă uit prelung la ea, analizând-o şi constat că e îmbrăcată într-o cămăşuţă albastră de noapte cu dantelă albă pe alocuri, spatele gol acoperit doar de nişte breteluţe în zig-zag, savurând de zor din cutia de îngheţată. *Te-am prins!* îmi aşez palmele pe talia ei micuţă, făcând-o să tresară. Se întoarce cu totul spre mine, având linguriţa, încă în gură sa dulce şi mă priveşte.

— Ce?! mă întreabă mirată şi cu gura plină. Sunt stre- sată, adaugă şi înghite.

îi iau linguriţa din mână zâmbindu-i şi o aşez pe blatul din bucătărie. Prin minte îmi trec tot felul de lucruri, care mai de care mai nebune.

— Te scot eu din starea asta de stres, micuţo!

înghite ceea ce mai are în gură şi-şi linge buzele într-un
mod atât de senzual, încât... fără să mai stau pe gânduri, îmi zdrobesc buzele de ale ei şi o sărut, simţind gustul de ciocolată pe care îl are, de la îngheţata savurată acum un minut. îmi înconjoară gâtul cu braţele şi mă trage mai aproape de ea, sărutul devine mai pasional, limba ei se adânceşte în gura mea, făcându-mă să mârâi de plăcere. îmi place al naibii de mult atunci când devine mai îndrăzneaţă şi preia frâiele, încercând să mă domine. Alunec încet cu palmele spre şoldurile ei, strecurau- du-mi uşor degetele pe sub cămăşuţa de noapte pe care o poartă şi îi strâng fundul în palme, auzindu-i perfect g^' mătul prelung de plăcere. îmi prinde buza de jos între dini[1]- privindu-mă pe sub genele lungi şi zâmbesc

realizând ce i?[1] doreşte. *Afurisită mică, deci aşa!* Micuţa mea are chef &
joacă, dorindu-şi astfel să o domin şi încă cât îmi mai place să o domin, făcând-o a mea din nou şi din nou ca şi cum ar fi pentru prima dată. Fără să mai stau pe gânduri, o salt în braţele mele şi o aşez cu fundul pe blatul din bucătărie. îmi fac loc între coapsele sale şi o aud chicotind, în timp ce degetele mele dau la o parte materialul ce-i acoperă *„ buzele „* cărnoase, pe care îmi doresc să le gust, să le muşc, să le simt cum tremură sub atingerea mea şi încep să le ating delicat.

— Augustin, o să întârzii la examen, îmi spune printre micile guri de aer, în timp ce gust cu nesaţ din pielea ei parfumată şi-mi las degetele să alunece peste feminitatea sa dulce.

O ating stimulând-o într-un mod nebun şi o aud pe micuţa mea gemând, cu cât degetele mele se adâncesc înăuntrul său.

— Chiar ai de gând să mă laşi în suferinţă? o întreb cu buzele încă presate de pielea sa, simţindu-mi bărbăţia aproape rupând boxeri de pe mine. Nu o să întârzii, te duc chiar eu, o asigur de asta şi o trag mai bine în braţele mele, încolă- cindu-i picioarele în jurul meu şi mă îndrept spre canapea.

O aşez pe suprafaţa acestuia privind-o şi-mi trec mâna peste sânii ei fermi, în timp ce pieptu-i coboară şi urcă ritmat sub atingerea mea. Cobor spre tivul cămăşuţei de noapte şi îndată ce-l prind între pumnii mei, trag cât pot de tare în ambele părţi, făcând ca pârâitul materialului rupt să se audă în tot apartamentul. îmi place să-i sfaşii hainele de pe ea, pentru că o face mai senzuală, excitându-mă al dracului de mult, dar cred că şi pe ea.

Mă priveşte şi-şi muşcă buzele în repetate rânduri, aşteptând parcă să mă înfrupt din dulceaţa ce mă înnebuneşte atunci când o gust. Mă apropii încet cu buzele de abdomenul său fierbinte şi-l sărut delicat, simţindu-i tremurul fin ce-i străbate fiecare nerv din corp, apoi trasez linii fierbinţi cu limba şi cercelul din aceasta, spre sânii ei nici prea mici, nici prea mari - de parcă ar fi făcuţi special pentru palmele mele - ce deja sunt pregătiţi ca să-i pot gusta în voie.Prind sfârcul cu dinţii şi trag uşor de el, făcând-o să tre. mure sub trupul meu masiv, în timp ce buzele sale gem pre. lung, încântându-mi auzul şi trebuie să recunosc că n-am mai privit aşa intens o femeie atunci când e excitată, aşa cum o privesc pe femeia din faţa mea. Senzualitatea de care dă dovadă îmi demonstrează că ceea ce fac sau faptul că o iubesc nebuneşte, îi oferă şansa de a-mi dărui ceea ce are ea de oferit: sufletul, inima şi iubirea ei necondiţionată.

Sunt un demon decăzut, un diavol îndrăgostit până peste cap de un înger pur, ca ea. îmi presez buzele de pielea sa fierbinte şi cobor spre abdomen, apoi spre feminitatea ei dulce şi odată ajuns în dreptul acesteia, trag cu putere de ultimul material care-i acoperă pielea. Gustul ei e acelaşi, pur şi dulce. îmi aşez mai bine buzele peste mugurul ce-i stimulează toate simţurile din corp şi o gust în cel mai erotic mod.

îmi introduc limba înăuntrul său şi o fac să tremure în- controlabil, gemându-mi numele în repetate rânduri, în timp ce degetele ei se joacă cu părul meu.

— Augustin, vreau să te simt, rosteşte dorinţa ei, cu cât degetele i se înfig şi mai mult în părul meu, apoi cobor încet spre chipul său şi mă trage mai spre ea.

Cuvintele ei mă surprind, căci mai niciodată nu mi-a spus dorinţele sale, dar trebuie să recunosc că mi-ar face plăcere să le mai aud rostite pe buzele ei. Până şi felul în care-mi vorbeşte mă excită, mă înfioră într-un mod plăcut, dorindu-mi cu ardoare să mă simt adânc în

interiorul ei, să o simt pe ea, pe îngerul ce a fost dăruit demonului ca să-l readucă la viaţă.

Scap de boxerii mult prea incomozi şi-mi fac loc între coapsele ei micuţe, intrând uşor în interiorul său şi o simt mulându-se după mine şi primindu-mă fără reţineri. Inspiri adânc printre buzele întredeschise, chit că degetele sale îmi ating delicat buzele şi o privesc la felul cum îşi dă capul pe spate, cabrându-şi corpul sub greutatea mea şi geme uşor, în timp ce pulsez adânc în interiorul ei, cu mişcări accelerate îi prind degetul mare cu buzele şi încep să-l sug, privind-oBuzele ei se deschid, lăsând să iasă printre acestea o cantitate mare de aer. O privesc îndelung pentru câteva secunde, apoi îi revendic din nou buzele într-un sărut sălbatic, dar destul de pasional, ridicându-i în acelaşi timp şi unul dintre picioare, l-l pun în jurul meu, pulsând şi mai adânc în interiorul său şi o simt primindu-mă fără nicio reţinere, exact cum un înger îşi primeşte demonul în braţele sale, alinându-i toată suferinţa prin care a trecut. Braţele micuţei mele îmi strâng corpul cu putere şi-i simt unghiile înfigân- du-se adânc în spatele meu, în timp ce mişcările-mi sunt tot mai accelerate, făcând-o să geamă prelung şi tare, de îndată ce orgasmul ne loveşte pe amândoi şi cad peste ea, epuizat.

— Te amo, mi chiquita loca! îi mărturisesc de fiecare dată, printre micile guri de aer, în dreptul urechii sale şi-i plasez un sărut fix sub lobul acestuia, simţind-o tremurând.

Deci aşa, acesta e locul tău sensibil, constat în sinea mea şi zâmbesc, bucurându-mă să aflu asta. Mai plasez încă un sărut tot în acelaşi loc şi o aud gemând. Femeia asta mă face să-mi doresc să o simt din nou, dar dacă fac acest lucru, mai mult ca sigur nu va mai ajunge la examen şi nu vreau să se întâmple aşa ceva.

E destul de important pentru ea şi ştiu sigur cât de mult şi-a stors creierii învăţând pentru ziua aceasta, dar mai mult ca sigur va avea o surpriză de îndată ce va ieşi. Am de gând să o învăţ să conducă, chiar dacă ştiu că va face maşina praf.

E mai importantă ea decât o tâmpită de maşină care se poate schimba cu alta. Ies uşor din interiorul ei, simţind-o relaxându-se şi mă ridic în capul oaselor şi îi întind mâna ca să o ajut şi pe ea să se ridice.

îndată ce-i simt mâna într-a mea, o trag spre mine şi o prind în braţele mele, înainte ca genunchi ei să cedeze. M-am învăţat minte de data trecută, când aproape că am făcut-o să leşine, de fapt ce tot spun, am fâcut-o să leşine de câteva ori, pentru că-mi place s-o iubesc nebuneşte. îi dau o şuviţă rebelă după ureche, privind-o şi o trag şi mai bine în braţele mele, în timp ce se face comodă cu urechea în dreptul inimii.

E încă acolo, micuţo, şi e doar a ta, spun în sinea mea Poate mă credeţi nebun şi o să-mi spune-ţi că e mult prea repede să gândesc în felul acesta, dar pentru prima dată de foarte mult timp, pot să admit cu mâna pe inimă că nu pot să-mi văd viaţa fără Christina. Micuţa asta s-a înfipt bine în interiorul inimii mele, exact ca rădăcinile unui trandafir şi înfloreşte tot mai frumos pe zi ce trece, făcând ca dragostea ce i-o port să crească şi ea în acelaşi timp.

— Yo tambien te amo, mi chiquito loco! îmi spune şi zâmbesc cu gura până la urechi.

E atât de adorabilă, surprinzându-mă cu câte ceva în fiecare zi, ca acum cu spaniola, încât n-ai cum să nu o iubeşti. N-ai cum să nu îţi doreşti o femeie ca ea lângă tine.

— Chiquito înseamnă mic, dar numai mic nu sunt, micuţo! îi explic şi o văd mustăcind.

— Ştiu ce înseamnă, mi gran loco, doar că tu pentru mine eres un chiquito, îmi dă replica înapoi, amuzându-se. Oh, la naiba! E târziu, spune dintr-odată. Va trebui să conduci repede dacă vrei să ajung la timp, îmi cere şi zâmbesc drăceşte.

— E ca şi stabilit, acum fugi şi îmbracă-te, trec cu limba peste buze şi o plesnesc puternic peste fund,

făcând-o să mă privească în timp ce ne îndreptăm spre dormitor ca să ne îmbrăcăm.

Atât dimineţile, cât şi serile, dar şi restul zilelor sunt cele mai plăcute. îmi face plăcere să adorm şi să mă trezesc lângă micuţa mea, făcând tot felul de lucruri nebuneşti şi cred că aş înnebuni să ştiu că nu mai e aşa într-o bună zi De când a aflat adevărul şi-a prezentat scuzele lui Dominic pentru că încă nu va locui cu el şi Alyah, ci cu mine, dar cum a spus şi ea, are nevoie de timp ca să se obişnuiască cu toată nebunia din ultimele zile. Ajunşi în dormitor, o observ pe Christina scăpând de cămăşuţa de noapte, ei bine ce a mai rămas din ea şi se îndreaptă aşa, goală, spre dulap. Am văzut-o de nenumărate ori în toată splendoarea ei, dar chiar şi aşa tot mă înnebuneşte când o privesc, exact ca şi acum Mă sprijin de prag şi privesc lung la mersul ei galant, fără pic de efort şi o măsor de jos în sus, prinzându-mi buzele între dinţi.

A la mierda! Deschide dulapul larg şi-şi scoate o pereche de colanţi negri, un tricou lărguţ şi lung până la jumătatea coapselor şi o pereche de lenjerie intimă albă, din bumbac cu dantelă peste, apoi deschide cealaltă parte a dulapului şi-mi scoate hainele necesare. Oh, chiquita! Nici nu ştiu de câte ori i-am spus că pot şi singur, nu-mi pică mâinile, dar insistă cu: *femeia e oglinda bărbatului, dacă ea nu are grijă de el, cine să aibă?*

— Nici să nu te-aud, mi-o trânteşte de parcă ştie exact ce vreau să-i spun şi-mi închide gura într-o clipită.

îmi ridic mâinile în aer, în semn că mă predau şi nu am de gând să scot vreun cuvânt şi mă apropii de ea, lingân- du-mi buzele ca mai apoi să-i înlănţui trupul gol cu braţele, simţindu-i pielea pe pielea mea. îmi place că nu mai e aşa de pudică ca la început, când mai tot timpul trebuia să se acopere în faţa mea, iar faptul acesta a făcut-o să nu se mai simtă stânjenită atunci când defilez doar în costumul lui Adam prin faţa ei.

— Eşti la fel de încăpăţânată, exact ca tatăl tău, dar fix încăpăţânarea ta mă face să te iubesc şi mai mult, îmi ies cu uşurinţă cuvintele printre buzele ce tânjesc după ale ei şi fără să mai stau pe alte gânduri, i le sărut din nou, dar mă opresc la timp, nu de alta, dar dacă continui s-ar putea să nu mai ajungă deloc la examen. îmbracă-te că altfel întârziem, spun şi o observ făcând ochii mari.

— Drace! o aud înjurând din nou şi se repede spre hainele deja pregătite, începând să se îmbrace în grabă.

— Limbajul, domnişoară! o tachinez şi zâmbesc cu gura până la urechi, în timp ce mă îmbrac şi eu cu hainele pregătite de ea.

— în momentul de faţă nu se aplică, mi-o întoarce.

După alte câteva minute trecute, ieşim din apartament,îndreptându-ne spre maşina parcată jos, în faţa complexului şi odată ajunşi în dreptul acesteia, mă opresc şi îmi întorc privirea spre micuţa agitată care încă răsfoieşte foile pentru a nu ştiu câta oară.

— O să te descurci, am încredere în tine şi ştiu că te duce mintea, aşa că lasă foile astea deoparte şi încearcă să te relaxezi, încerc să o liniştesc, luându-i foile din mână şi-i deschid portiera, îndemnând-o să urce.

îndată ce-o văd urcată, trântesc portiera în urma ei şi ocolesc maşina prin spate, ajungând într-un final pe partea şoferului. Pe tot parcursul drumului liniştea s-a aşternut ca un mormânt între noi, încât pot simţi agitaţia pe care o are Christina, mai ales că se joacă destul de nervoasă cu degetele. îmi aşez mâna peste mâinile ei, captându-i atenţia şi îi zâmbesc, încercând să o fac să se mai calmeze.

— Am o surpriză pentru tine după ce ieşi de la examen şi ştiu sigur că îl vei lua, spun deodată, schimbând puţin subiectul.

— Nu fi atât de sigur, s-ar putea să dezamăgesc pe toată lumea, spune pe un ton nu foarte optimist şi mă

întorc cu totul spre ea, acum că ne-am oprit în faţa liceului.

— Ştiu de ce eşti în stare şi mai ştiu că nu vei renunţa, aşa că fii puternică, micuţo! Îl vei lua.
îi sărut scurt buzele apoi deschid portiera, îndemnând-o să facă şi ea la fel şi îndată ce ne vedem în afara maşinii, îmi împletesc degetele cu ale ei şi înaintăm spre intrarea în liceu. Pot să observ cu uşurinţă privirile curioase şi răutăcioase ale unor foşti colegi de-ai micuţei mele şi am impresia că nu se aşteptau ca ea să apară cu un tip ca mine, aici, la liceu. O conduc până la intrare şi mă opresc, ca mai apoi să o trag în braţele mele şi-mi înfig o mână în părul ei mătăsos, - un lucru specific mie şi care a devenit o obişnuinţă
zdrobindu-mi într-un final buzele de ale sale şi o sărut plin de dorinţă, pasiune şi iubire de faţă cu toată lumea. **Muriţi** de ciudă, idioţilor. V-aţi bătut joc de ea, dar vă mulţumesc că mi-aţi lăsat-o mie. Eu am câştigat, nu voi

— .Pentru ce-a fost asta? mă întreabă după ce ne despărţim din sărut şi-i dau o şuviţă rebelă după ureche, observând-o că priveşte în jur.

— Să spunem că e un fel de *„ baftă „,* dar şi ca să moară toţi curioşii care se holbează acum la noi, îi răspund şi-i zâmbesc. Hai, du-te, vin să te iau după ce afli rezultatele, apoi vom face o mică plimbare.

îi sărut pentru ultima dată buzele lent, gustându-le, ca într-un final să o privesc până când intră în clădire, apoi o iau la pas spre maşina parcată în faţa liceului, zâmbind. Ei bine, Christina e o fată frumoasă, deşteaptă şi destul de matură pentru vârsta ei.

Cine n-ar vrea lângă el o tipă ca ea? Că eu sigur vreau şi o am şi n-am de gând să-i mai dau drumul vreodată. Vibratul telefonului îmi captează atenţia şi cred că mesajul primit e de la Christina, aşa că-mi vâr mâna în buzunarul blugilor şi scot telefonul, însă de îndată ce-l deblochez, constat că mesajul e de fapt de la Henry. Inspir adânc şi sper ca Emma să nu fi păţit ceva, nu de alta, dar numai în asemenea situaţii mă contactează Henry.

Deschid mesajul şi încep să-l citesc.

„Bună ziua, domnule Ozera!

Aveţi un plic cu numele dumneavoastră pe el, în dormitor. E de la cineva foarte important, iar domnişoara Emma vrea să vă vorbească urgent. „

Ajuns în faţa maşinii, deschid portiera şi urc în aceasta, în timp ce gândul îmi zboară la mesajul primit. Sunt două zile de când n-am mai mers pe acolo, Emma mai mult fiind la noi la apartament, deşi mai dormeam şi la casa din partea de nord a oraşului, atât în weekend, cât şi în timpul săptămânii, însă acum trebuie să ajung acolo.

Sunt curios să aflu despre ce e vorba şi ce anume vrea Emma să vorbească cu mine atât de urgent şi înaintez spre casa Ozera. Casa în care am copilărit, în care am crescut-o pe Emma, casa părinţilor noştri. în

mai puţin de treizeci de minute ajung şi parchez în faţa casei.

— Emma, Henry, strig după amândoi, înaintând spre Ij. ving şi o găsesc pe Emma, plângând.

Oare ce s-a întâmplat? Mă apropii destul de grăbit de sora mea şi ajuns în dreptul acesteia, mă trezesc îmbrăţişat la propriu, în timp ce izbucneşte din nou în plâns.

— Emma, s-a întâmplat ceva? De ce plângi? Spune ceva, o îndemn şi mă dezlipesc din îmbrăţişarea ei şi o privesc, încercând să-mi dau seama de ce e în starea în care e. încearcă să te linişteşti şi spune-mi ce s-a întâmplat, o îndemn din nou şi-şi trage nasul.

— Mama, Augustin! şi în momentul acesta încremenesc, clătinându-mă pe picioare.

N-am mai pomenit-o pe mama de mai bine de trei ani, de când ea şi tata au murit în împrejurări suspecte, într-un accident de avion, însă nici în ziua de azi nu am găsit blestemata aia de cutie neagră. Doar cutia aceea îmi poate spune cu adevărat ce s-a întâmplat mai exact în ziua aceea şi de ce avionul lor s-a prăbuşit pe neaşteptate. O privesc încruntat şi cu ochii mari şi încerc să-mi dau seama de ce a pomenit-o. însă văd foaia din mâna ei şi înţeleg cine e acea persoana destul de importantă, lăsându-mi plicul de care îmi spunea Henry în mesaj. Acea persoană importantă e... mama!'

— Mama ne-a lăsat câte o scrisoare la fiecare, Augustin. acum mult timp, însă doar acum a ajuns! începe Emma să-mi explice totul. Mi-e atât de dor de ea, iar acum că am citit aceste rânduri în care-mi spune că mă iubeşte, că e mândră de femeia care am devenit, îmi este şi mai dor de ea. însă, nici nu ştiu de ce ar fi mândră de mine. Nu sunt cum poate şi-a dorit ea, îmi plac atât băieţii, cât şi fetele, iar acum am o relaţie cu o fată şi mi-am cam neglijat prietenia cu Christina, începe să turuie cuvânt după cuvânt.

O trag din nou în braţele mele, doar ca să o calmez şi acum că a adus vorba de părinţii noştri, sunt şi mai curios să aflu ce anume conţine scrisoarea pe care mi-a lăsat-o mama mie. Emma se desprinde din îmbrăţişarea mea de urs.
trăgându-şi nasul pentru a doua oară şi-şi şterge lacrimile căzute pe obraji, cu palmele şi mă priveşte întrebătoare.

— Nu am citit încă scrisoarea, Emma, aşa că nu pot să-ţi spun ce conţine, îi răspund la întrebarea ei nerostită.

— Nu asta am vrut să te întreb, pentru că scrisoarea pentru tine e în camera ta, ci am vrut să ştiu cum e Christina, mă lămureşte şi oftez.

Pentru câteva minute am şi uitat de micuţa mea.

— De abia ce am lăsat-o la liceu. Nemernicii de foşti colegi pe care i-aţi avut se cam holbau insistent la ea, făcând-o să se simtă cam incomod. Totuşi, cred că nu se aşteptau, idioţii, ca ea să apară cu cineva, îi explic ce s-a întâmplat şi mă simt destul de revoltat, amintindu-mi de mutrele pe care le făceau.

N-aş fi deloc mirat de s-ar lega de Christina, îndată ce iese de la examen, dar n-am de gând să-i las să-şi bată joc de micuţa mea. Am să-i distrug pe fiecare în parte de se leagă de ea.

— întotdeauna au fost aşa, Augustin. întotdeauna s-au legat de ea, doar pentru că nu era populară, dar şi de cei mai puţin norocoşi, însă cred că atunci când vor afla cine e ea de fapt, vor fugi mâncând pământul, vorbele ei emană dreptate şi cred şi eu la fel. Oricum, după ce scapă de examen şi multe altele, să nu-ţi faci planuri, îmi ordonă şi mă uit ciudat la sora mea.

— De ce? Ce ai de gând? o întreb suspect şi-mi încrucişez mâinile la piept.

— Oh, Doamne, termină! îşi dă ochii peste cap într-un mod ironic. Nu e ca şi când aş vrea să mă dau la iubita ta, la cumnata mea, mi-o trânteşte, zâmbind.

— Cumnata?! Hmm, mă prefac că de abia am auzit ce a zis şi zâmbesc. Nu-mi da idei, soro, că s-ar putea să ţi le şi împlinesc, i-o trântesc şi o observ făcând ochii mari.

— Dacă tot faci asta, vreau şi eu vreo trei-patru nepoţei. De ce nu o echipă de fotbal şi... Ah, da! Cârdul, te rog! îmi spune şi acum m-am prins.

îmi bag mâna în buzunarul din spate al blugilor şi scot portmoneul, zâmbind cu gura până la urechi. îndată ce-l deschid şi scot cârdul din acesta, îmi întorc privirea spre sora mea şi spun:

— Dacă ţi—1 dau, mă falimentezi până mă însor, fac glume pe seama ei, încă amuzat şi se îmbufnează. Şi pentru ce-ţi trebuie? o întreb suspect cu o sprânceană ridicată.

— Ştii bine că doar atunci când vreau să fac ceva cu Christina sau pentru ea ţi—1 cer, îmi aruncă o explicaţie şi se repede spre cârd, dar nu o las să-l ia.

— O mie de dolari îţi ajung? o întreb, aşteptând şi-mi dau ochii peste cap într-un mod ironic. Bine, fie! Cinci mii şi atât, spun uşor nervos şi îi înmânez cârdul. Drămuieşte-i bine, că alţii nu mai primeşti, marmotă.

— Marmotă-i..., dă să mă înjure, dar se opreşte şi mai bine tace, strângându-şi buzele într-o linie, decât să spună ceva ce poate o să mă scoată din minţi.

Oftez prelung şi înainte să dea să plece, îmi trag sora mai aproape şi o iau din nou în braţe, sărutându-i creştetul. Mă îndrept cu paşi repezi spre camera mea şi o las să plece să se întâlnească cu Kyle. E simpatică tipa şi după felul în care se comportă cu sora mea, fiind foarte iubitoare, mă îndeamnă să-i acord o şansă. Inspir adânc şi urc scările în grabă spre dormitoare.

Pentru prima dată în viaţa mea, de când mama nu mai e printre cei vii, mă simt ca un băieţandru ce duce dorul iubirii sale, dorul de a fi strâns la pieptul ei, dorul de a-mi da un sfat atunci când am nevoie. Ajuns în dreptul dormitorului şi îmi aşez mâna pe mânerul uşii, apăsând-o şi o deschid larg, intrând în interiorul acesteia şi mă îndrept spre pat. Mă uit câteva secunde la scrisoarea ce poartă numele meu pe ea şi oftez prelung, de parcă aş vrea să prelungesc clipele Ş' să o las acolo, ca mai apoi să mă răzgândesc. O iau între degetele mele şi o deschid, aşezându-mă în acelaşi timp f marginea patului.„Dragul meu băiat,*

Sper că-ţi mai pot spune „ dragul meu acum că ai devenit bărbat în toată firea. Dacă citeşti această scrisoare, înseamnă că ori sunt departe pentru a încheia o afacere cu tatăl tău, ori practic nu mai sunt în viaţă ca să te văd la casa ta. Oricum stă treaba, vreau să ştii că te iubesc, întotdeauna te-am iubit şi pe tine, dar şi pe sora ta, chiar dacă poate nu am spus-o prea des sau nu am arătat-o aşa cum trebuie. Sunteţi cele două minuni care m-au făcut să mă simt împlinită, îndată ce v-am ţinut în braţele mele.

Chiar dacă e două noaptea în Veneţia, trebuie să recunosc că peisajul e splendid chiar şi acum, făcându-mă să îmi doresc să-mi aştern atât gândurile ce mă macină de câteva zile încoace, cât şi sufletul pentru a-ţi mărturisi ceea ce trebuie să ştii.

Asta şi fac acum. Nu trebuie să te întreb dacă eşti pregătit pentru a afla un adevăr bine păstrat ani la rând, pentru că mai mult ca sigur nu eşti, dar trebuie să-l ştii, băiatul meu, ca să fii pregătit pentru ceea ce va urma să se întâmple. îmi pare nespus de rău pentru ceea ce te fac să treci, copilul meu drag, obligându-te să te maturizezi mult prea repede decât ar fi trebuit. Obligându-te să-ţi creşti sora, devenind în acelaşi timp părinte atât pentru tine, cât şi pentru ea. Ştiu, nu sunt un părinte prea bun cum ar cam trebui să fie un părinte pentru copilul său, să fie acolo lângă el, să îl asculte, să îl îndrume, dar se pare că viaţa nu vrea lucrul acesta,

aşa cum n-a vrut nici ca fata ce îţi este promisă să rămână lângă familia ei. O căutăm, încă şi acum, dar parcă s-a evaporat, nu altceva, dar sper ca ea să apară cât de curând.

Probabil te întrebi la ce mă refer sau la cine mă refer, ei bine, acum mult timp, în timpul facultăţii mai exact, eu şi Evelyn am fost cele mai bune prietene, ajungând să ne comportăm ca două surori de multe ori. Tot acolo l-am cunoscut şi pe tatăl tău, Sebastian Ozera, dar şi pe Dominic Evans, soţul Evelynei. Cred că ai realizat despre ce fată e vorba acum, nu? Da, despre fiica lui Evelyn şi a lui Dominic, Christina.În timpul facultăţii am făcut un jurământ cu toţii, jurământul trandafirului. Ştiu, pare prostesc la început, aşa am crezut cu toţii, după ce lui Evelyn i-a venit ideea strălucita de a face un jurământ pe un trandafir. Am râs şi ne-am contrazis minute în şir, dar am ajuns la concluzia că nimeni altcineva nu trebuie să ştie de asta şi că nimeni nu s-ar fi gândit la aşa ceva, făcând ca jurământul nostru să se ducă mai departe şi să se întărească, ajungând să se împlinească odată cu căsătoria ta cu Christina.

Nu ştiu dacă voi o să ajungeţi vreodată să vă întâlniţi măcar pentru o secundă sau să vă îndrăgostiţi unul de altul, dar dacă asta nu se întâmplă, dragul meu băiat, tot jurământul nostru se destramă, iar ceea ce trebuie să fie de drept al vostru, va ajunge în mâinile cui nu trebuie, transformând oraşul într-un iad. În plic vei găsi un inel în formă de trandafir, simbolul jurământului. Mai mult ca sigur vei şti ce să faci cu el la momentul potrivit, fiind pregătit pentru pasul cel mare.

lartă-mă pentru multe câte am făcut, dar şi pentru altele care vor veni şi-ţi vor da viaţa peste cap. Gândeşte cu capul, alege cu inima, dar niciodată nu lăsa să-ţi scape ceea ce ai în mână deja.

Cu dragoste, mama.f

Citesc încă o dată scrisoarea de la mama şi în momentul de faţă nici nu ştiu cum să reacţionez. Ceea ce tocmai am aflat... Fir-ar! Cuvintele nici nu-

mi ies din gură, aşa că inspir adânc şi întorc plicul cu capul în jos, căzând din acesta inelul de care mama îmi spunea în scrisoare. îl iau între degetele mele şi-l privesc atent, observând forma trandafirului pe care o are, dar şi diamantul nu foarte mare, completând astfel tot inelul din aur alb. Eu şi Christina uniţi pe vecie sau până când moartea ne va despărţi, aşa se spune, nu? Ofte? prelung şi-mi trec mâinile prin păr, încercând şi acum să asimilez tot adevărul pe care tocmai l-am aflat. Eu şi Christina promişi unul altuia, încă de când eram copii? Ce mama dracului au făcut părinţii noştri? Cred că singurul care-mi poate da răspunsurile de care am nevoie, e însuşi Dominic. Fără să mai stau pe gânduri bag scrisoarea şi inelul înapoi în plic şi ies val-vârtej din dormitor, îndreptându-mă cu paşi repezi spre maşina ce am parcat-o în faţa casei.

— Henry, unde e Emma? îl întreb, de îndată ce ajung în living.

— A plecat acum cinci minute cu domnişoara Kyle. A spus să vă transmit că va rămâne zilele astea la ea apoi, citez: „ *Nu-ţiface planuri prea mari, maimuţoiule. Cât de curând ţi-o fur pe Christina şi o să avem câteva zile ca între fete***mă informează de planurile surorii mele şi încuviinţez scurt din cap, zâmbind şi mă îndrept spre ieşirea principală.**

Ajuns în faţa maşinii, mă opresc şi mă uit în jur, simţind strania adiere ce mă învăluie într-o presimţire nu foarte bună şi gândul îmi zboară la Christina. Sper doar că micuţa mea e bine, iar nemernicii aceea de foşti colegi ai ei să nu se fi atins de ea, altfel îi măcelăresc pe fiecare în parte. Deschid portiera şi urc în interiorul maşinii, plecând în trombă spre apartamentul lui Dominic. Tot ce îmi doresc, e să-l găsesc singur, nu de alta,

dar bănuiesc că Alyah nu ştie nimic de jurământul înfăptuit de el şi părinţii mei. Gândurile-mi zboară la cuvintele mamei mele şi încă încerc să-mi dau seama, în ce mama naibii ne-au băgat pe mine şi pe Christina. Nu cred că micuţa mea mai poate suporta încă o lovitură, încă un adevăr crud, dar de data aceasta ascuns faţă de noi doi, până acum. în mai puţin de patruzeci de minute ajung la destinaţie şi parchez, apoi ies din maşină şi înaintez spre intrarea principală a scării. Formez numărul apartamentului, ajuns în faţa interfonului şi aştept.

— *Da!* **se aude glasul lui Dom în difuzor după cinci minute de aşteptare şi îmi dreg glasul.**

— Sunt eu, deschide, îi răspund răspicat şi aştept ca uşa scării să se deschidă.

Intru în interiorul blocului, ţinând între degete scrisoarea primită de la mama, în timp ce înaintez spre lift. Sunt destul de curios ce fel de explicaţie îmi va da, nu de alta, dar merit atât cu, cât şi fiica lui să ştim adevărul.

— Alyah, e acasă? întreb direct fără ca măcar să mai salut şi intru neinvitat.

— Nu, nu e acasă, dar cu tine ce mama naibii e? mă întreabă, văzându-mi starea şi trânteşte uşa în urma lui, închizând-o.

— Ai nişte explicaţii de dat, aşa că nu mă ţine prea mult în aer şi spune absolut tot, mă răstesc la el şi-l observ, pri- vindu-mă destul de nedumerit.

— Ce fel de explicaţii, Augustin? Nu ştiu despre ce vorbeşti, aşa că fii mai concret şi spune odată ce ai de zis. se răsteşte şi el la mine, ocolindu-mă şi se îndreaptă spre bucătărie.

— Nu ştii? Lasă-mă să-ţi împrospătez memoria atunci, vorbesc printre dinţi. Pentru început ce-ar fi să-mi spui totul despre jurământul trandafirului pe care l-ai făcut tu cu Evelyn şi cu

părinţii mei, în facultate şi cum se face că eu şi fiica ta suntem promişi unul altuia, turui cuvânt după cuvânt, făcându-l pe Dom să scape paharul din mână, spăr- gându-se în zeci de cioburi pe podea.

îşi întoarce privirea, destul de îngrozit, spre mine şi mă priveşte uimit şi am sentimentul că nu-i vine să creadă ce tocmai a auzit, ca mai apoi să-şi deschidă buzele şi spune pe un ton uşor tremurând:

— De unde ştii de jurământ? mă întreabă înspăimântat

— Mama mi-a lăsat scrisoarea asta, explicându-mi totul, aşa că, ce-ar fi să-mi explici tu mai departe ceea ce poate ea a uitat să-mi scrie, îl îndemn printre dinţi şi-i arăt scrisoarea primită. încă ceva, scrisoarea conţine şi un inel şi crede-mă că n-am de gând să plec de aici până nu-mi spui tot adevărul.

Deci, a sosit timpul scrisorilor de a ajunge la destinatari, constată cu voce tare, mai mult ca pentru el şi oftează, scoţând din buzunarul din spate a blugilor, o scrisoare. Astaa sosit azi, e pentru Christina. Mama ei i-a lăsat-o cu mult timp în urmă, aşa cum şi mama ta a făcut la fel, îmi explică. Nici nu ştiu ce anume scrie în ea şi nici nu ştiu dacă ar trebui...

— Merită să ştie adevărul, Dom! îl întrerup. Nu poţi să-i ascunzi asta la nesfârşit Christinei, îi spun şi-l observ, oftând din nou.

— Am făcut acest jurământ din simplul fapt că ne-am dorit ca cele două frăţii să se unească, devenind una singură, exact ca pe vremea bunicilor voştri. Oraşul era mai curat din punct de vedere criminalistic, mult mai sigur şi nimeni nu îndrăznea să se pună cu Frăţia Trandafirului. Am auzit atât de multe despre această frăţie în vremea facultăţii, încât ne-am propus să o readucem la viaţă prin voi, copiii noştri, legându-vă unul de celălalt. Dar se pare că viaţa mi-a luat fiica de lângă mine şi totodată şi pe Evelyn. N-a lăsat nici măcar o scrisoare de adio în care să-mi explice de ce anume şi-a pus capăt zilelor, însă cred că răpirea Christinei a afectat-o foarte mult.

Cuvintele lui mă lovesc în locuri în care doar cuvintele dulci ale micuţei mele pot ajunge şi-l privesc în continuare. Am auzit atât de multe legende despre ceea ce făcea bunicul meu, încât am crezut că sunt doar poveşti de adormit copiii noaptea, dar se pare că toate astea sunt mult mai reale decât am crezut că sunt. Mă aşez pe marginea canapelei şi-mi proptesc coatele pe genunchi, frecându-mi într-un final faţa cu palmele şi oftez prelung. Simt că o iau razna.

— în ce constă jurământul vostru? îl întreb gânditor, deşi bănuiesc deja în ce anume, în căsătoria mea cu Christina.

— Jurământul acesta nu se poate rupe, Augustin, pentru că e pecetluit cu sângele nostru şi cu petale de

trandafir. Singurii care pot să-l rupă, sunteţi voi. Tu şi fiica mea, ofe- rindu-le altor persoane ocazia de a pune stăpânire pe întreg oraşul. Aşa că ce vei face? îl vei rupe sau va rămâne intact? mă întrebă destul de serios, iar în momentul acesta chiar nu ştiu ce să-i răspund.

9S51Mă ridic în capul oaselor şi mă gândesc că e timpul să mă duc după Christina. Mai mult ca sigur a terminat cu examenul, iar acum îşi primeşte rezultatele.

— Cine mai ştie dc acest jurământ, Dom? mârâi cu gândurile întortocheate.

— Naşul tău, Joshua Hashi, îmi răspunde prompt şi în acest moment am de gând să-i fac o vizită fulger, chiar înainte să merg după micuţa mea.

Fără să mai spun nimic, iau plicul cu scrisoarea şi inelul de la mania şi mă îndrept spre ieşirea principală. Capul îmi vâjâie de la atâtea informaţii, dar trebuie să o fac şi pe asta, altfel totul va fi doar în ceaţă şi nimic concret.

— Augustin..., îmi pronunţă Dom numele şi mă opresc, întorcându-mă spre el.

Ştiu exact ce vrea să-mi spună sau mai bine spus, ce vrea să mă întrebe, aşa că nu-i dau ocazia de a mai scoate vreun cuvânt pe gură.

— Vei afla decizia mea cât de curând, dacă voi rupe sau nu jurământul, e tot ce-i spun, lăsându-l cu ochii în soare şi-mi aşez mâna pe clanţă.

Deschid uşa principală şi ies val-vârtej din apartament, îndreptându-mă cu paşi repezi spre maşina parcată în faţa blocului. Trebuie să port o discuţie serioasă cu naşul meu. chiar dacă va trebui să mă lupt cu gorilele sale pentru a ajunge la el.

E un om dur, dintr-o bucată şi cu o inimă de piatră, dar cred că în această clipă doar el mă poate ajuta în ceea ce priveşte acest jurământ. Mai mult ca sigur el ştie mult mai multe decât îmi spun ceilalţi. Ajuns în faţa maşinii, mă opresc şi-mi aţintesc privirea în sus, găsindu-l pe Dominic, privindu-mă de la balcon şi deschid portiera: Ştiu exact ceea ce trebuie să fac, sunt

mai hotărât ca niciodată, dar trebuie să fac în aşa fel încât nimeni să nu bănuiască nimic până la momentul potrivit.

Alunec uşor în scaunul şoferului, trântesc portiera în urma mea şi plec în trombă spre China Town, lăsând în urma mea un scârţâit prelung. N-am de gând s-o pierd pe Christina, e tot ce mi-am dorit de la o femeie şi am găsit la
o puştoaică, nu de alta, dar se pare că destinul mi-a trimis-o ca să o întâlnesc şi să mă îndrăgostesc nebuneşte de ea, altfel nu-mi explic de ce atunci când am văzut-o pentru prima dată am realizat că seamănă izbitor de bine cu fata din visele mele şi da, am visat-o de nenumărate ori în ultimul an.

Apăs ambreiajul, schimb viteza şi accelerez, ajungând în câteva minute în China Town, observând peste tot acelaşi steag cu un şarpe pe el, înştiinţând pe toată lumea că aici e teritoriul celor din frăţia Şarpelui. Parchez în faţa imensei clădiri ce poartă sigla frăţiei şi ies din maşină, nu înainte de a lua plicul cu scrisoarea şi inelul de la mama, păşind cu încredere spre intrarea principală. Trag de mânerul uşii şi o deschid larg, intrând în holul imens ce duce spre recepţia acestui hotel şi dau nas în nas cu nimeni altul, decât una dintre gorilele naşului meu.

— Han Long, omule, ce mai faci? îl iau prieteneşte, însă după mutra pe care o are, nu pare prea bucuros să mă vadă.

Nu după ultima dată când i-am spart destul de rău nasul, ajungând în cele din urmă de urgenţă la spital. Dau să-l ocolesc, însă nu prea pare dispus să mă lase să trec, aşa că mă văd nevoit să-I pun din nou la punct.

— Domnul Hashi nu primeşte pe nimeni, îmi spune pe un ton dur, privindu-mă de sus şi mă încrunt.

—Ţi se pare că arăt a „ *nimeni*”? îl întreb, mârâind. Am o treabă cu naşul meu şi nu mă poate opri nimeni să ajung la el, nici măcar tu. Aşa că, marş din faţa mea şi nu mă face să-ţi sparg din nou moaca, îl rog în cel mai

frumos mod, zâmbind ironic şi-i dau mâna la o parte, ca mai apoi să înaintez din nou spre biroul naşului; însă gorila asta nu are de gând să mă lase să trec, şi mă opreşte din nou.

Suflu puternic pe nări şi fără să-l iau în seamă, pornesc din nou spre biroul lui Joshua, dar Han Long se pare că n-are chef să mă lase să trec, din moment ce mă opreşte din nou. Fără să mai stau pe gânduri, pentru că mă grăbesc prea tare, îi prind mâna şi i-o răsucesc în aşa fel încât i-o duc la spate şi-i întorc palma cu degetele în sus, ţinându-l aşa câteva minute.

— Termină, Han Long! Nu vreau să te rănesc din nou aşa că încetează, mârâi printre dinţi, ţinându-l bine.

— După ce că m-ai jignit în faţa şefului şi m-ai făcut de tot rahatul, încât am fost nevoit să îndur toată pedeapsa de unul singur, acum vrei să şi încetez? mă întreabă dur.

Nu acum când situaţia e ciudată şi în tot capul îmi vâjâie tot felul de teorii, legende şi micuţa mea, pe care am cam uitat-o în ultimele minute. Trebuie să termin odată toată treaba asta de rahat şi să ajung la ea, pentru că doar ea mă mai poate calma şi să mă scoată din starea în care sunt. îi dau drumul mâinii şi înaintez spre lift, dar idiotul de Han Long tot nu are de gând să mă slăbească. Bag plicul în buzunarul blugilor şi mă pregătesc de atac. Bine, tu ai vrut-o! Mă întorc brusc, chiar în momentul în care acesta se îndreaptă cu paşi repezi spre mine şi-i trăsnesc un croşeu de dreapta, spărgându-i din nou moaca. Şi-a căutat-o cu lumânarea, boul!

— Sper că de data asta ai de gând să rămâi unde eşti? îl întreb cu maxilarul încleştat şi mă îndrept de spate. Nu mă face să te bag din nou în spital, Han Long. Ştii bine că o pot face, m-a antrenat însuşi naşul meu, domnul Hashi.

— Domnul Hashi va fi destul de mândru să afle că finul lui preferat nu se lasă cu una, cu două, mai ales acum când la mijloc e un jurământ şi o fată, vorbeşte

Han Long destul de serios şi încep să mă întreb dacă nu cumva acesta a fost un test din partea lui Joshua, pentru a mă pune în gardă pentru ceea ce urmează. Vei fi un lider bun, aşa cum şi ea va fi, atunci când momentul oportun se va ivi şi veţi fi nevoiţi să preluaţi frâiele pentru a menţine pacea în oraş.

Cuvintele lui mă lasă mască şi acum chiar nu mai ştiu cum să reacţionez. îmi strâng buzele şi palmele în pumni, realizând că Joshua m-a urmărit în tot acest timp, iar eu nu mi-am dat seama deloc de asta. Fără să mai spun ceva, intru în lift şi pornesc spre biroul naşului meu. Are să-mi dea câteva explicaţii, altfel s-ar putea să-i dau puţin din propriul medicament, aşa cum făcea de fiecare dată în orele de antrenament. Ori de câte ori nu reuşeam să mă menţin după ritmul lui, îmi aplica câte-o lovitură sub coaste de mă lăsa efectiv fără aer. Şi acum îmi mai aduc aminte de zilele acelea. Aveam doar nouă ani şi jumătate, iar antrenamentele lui deveneau tot mai intense pe zi ce trecea, dar le-am răzit atunci când Dominic m-a luat sub aripa lui, antrenân- du-mă doar în zilele de marţi şi joi, pe lângă antrenamentele propriu-zise; dar recunosc că mi-au prins bine, pentru că şi acum le mai practic. Ajuns la ultimul etaj al clădirii, ies din lift şi mă îndrept nervos spre biroul din capătul holului, fiind întâmpinat de alte două gorile idioate, Huo Zheng şi Song Shui.

— Domnul Hashi te aşteaptă! mă informează Song Shui şi-mi dau ochii peste cap într-un mod ironic.

Nimic ieşit din comun, e ceva normal şi cred că deja a văzut micul spectacol de la parter. Are camere de luat vederi peste tot în cădirea asta impunătoare, deşi nici nu ştiu la ce mama naibii i-a trebuit un asemenea palat. Te pierzi cât ai pocni din degete, mai rău decât în parcul central. Inspir adânc şi-mi aşez mâinile pe cele două mânere imense şi împing uşile cu toată puterea, intrând într-un final în încăperea mult prea spaţioasă pentru a fi numită birou şi înaintez.

— Mă bucur să te revăd, Augustin! mă întâmpină Joshua cu un zâmbet imens pe faţă, ţinând în mână un pahar cu băutură, probabil coniac - preferatul lui - însă numai să zâmbesc nu-mi vine.

— Scuteşte-mă de tot rahatul ăsta cu întâmpinarea, Joshua, şi ai face bine să-mi spui totul, altfel o să iasă destul de urât. Ştii foarte bine despre ce vorbesc, pentru că n-am de gând să mă repet, naşule! îl iau tare, numindu-l naş şi-l observ, oftând.

— Deci aşa stă treaba, îmi răspunde, în timp ce se face comod în scaunul lui din faţa biroului şi mă priveşte, îngândurat, frecându-şi barba proaspăt rasă. Ce ai vrea să ştii?

Totul! îi răspund scurt. Aşa că ai face bine să începi cât poţi de repede, pentru că n-am toată ziua la dispoziţie, i-o trântesc în faţă, plimbându-mă dintr-o parte în alta

— .O cunosc pe mama ta încă de când avea doar câţiva anişori, devenindu-i în scurt timp naş. Bunicul tău a simţit că sfârşitul lui se apropie cu paşi repezi, iar frăţia Trandafirului avea să se destrame pentru totdeauna, aducând odată cu aceasta şi haosul pe care îl vezi azi, cuvintele lui îmi captează atenţia iar acum sunt şi mai nerăbdător să aflu totul. Cu cât mama ta creştea, cu atât bunicul tău dorea ca ea să-şi găsească un bărbat puternic care să-i fie alături, cu care să preia frâiele vechii frăţii. Aşa l-a cunoscut pe tatăl tău în facultate, în timp ce ea şi Evelyn, mama Christinei, învăţau acolo. Erau ca două surori, de nedespărţit, însă nu întotdeauna au fost aşa. Micile secrete şi timpul le-a cam despărţit pentru o vreme, însă greutăţile şi pericolul în care se aflau mai tot timpul le-a unit şi mai mult, promiţându-şi una alteia că nimic nu le va mai despărţi. Dar uite că nu a fost aşa, căci Evelyn şi-a luat viaţa.

— Ce legătură au toate astea? îl întreb încurcat. N-am venit aici să aflu despre viaţa mamei mele, ci despre blestematul ăsta de jurământ, mă răstesc la el. Aşa că ai face bine să treci odată la subiect, naşule! Pentru că nu am toată ziua la dispoziţie.

— Toate astea au o legătură, Augustin! se răsteşte la mine, lovind biroul cu pumnul. Poate mai mult decât îţi dai tu seama şi chiar dacă totul a început să se deruleze pe repede înainte ca o bandă de film, părinţii voştri nu au renunţat, chiar dacă au fost supuşi încercărilor, îmi vorbeşte pe un ton dur. Asta i-a întărit şi mai mult, ajungând ca într-o zi să înfăptuiască acest jurământ pecetluit cu sângele lor şi petale de trandafiri. Au ales ca simbol trandafirul de un roşu spre negru pentru că tu reprezinţi partea întunecată, iar ea partea luminoasă. împreună sunteţi mai puternici, iar ea te face puternic, pentru că văd în ochii tăi că oricât de **blestemat** e jurământul ăsta, tu tot nu vei renunţa la ea, **indiferent** de situaţie. întotdeauna vei găsi o cale şi există o cale.

Mă încrunt vizibil şi oftez.

— Ce vrei să spui? îl întreb confuz şi nedumerit. Niciodată nu le-am înţeles cultura sau poate nu mi-am dorit să o înţeleg, însă acum tot ce îmi spune, simt că doar asta mai poate să mă ajute în ceea ce vreau să fac. Să o leg pe Christina pentru totdeauna de mine.

— Există o cale, Augustin. O cale ce vă va ţine uniţi şi împreună chiar şi după moarte. Vezi tu, în mitologia noastră se spune că a existat o legendă. Legenda şarpelui alb. întâmplarea a avut loc în Hangzhou, unde şarpele alb locuia în lacul din oraş, primind într-o zi puterea magică de a se transforma într-o fiinţă umană. îndată ce a luat chipul unei fete, s-a îndrăgostit de un tânăr numit Xu Xuan, însă dragostea lor a fost supusă multor obstacole, ea fiind întunericul şi el lumina. Dar n-au renunţat şi-au luptat pentru dragostea lor, arătându-le zeilor că merită ca ea să rămână umană, nu veninoasă şi rece. însă zeii nu au fost de acord cu asta, de aceea cei doi au înfăptuit chiar şi un jurământ ce i-a adus împreună şi în viaţa de apoi. Acel jurământ se numeşte *„jurământ de sânge „*.

— Şi în ce presupune acest *„jurământ de sânge"?* îl întreb curios şi mă apropii mai mult de birou.

— Şarpele simbolizează infinitul, pentru că-şi poate muşca coada, încolăcindu-se într-un opt, iar voi doi din câte ştiu aveţi tatuat pe încheietura fiecăruia câte un infinit. Ca acest jurământ de sânge să fie înfăptuit, trebuie să vă trasaţi cu un pumnal câte o linie în palmă şi atunci când sângele iese la iveala, vă uniţi mâinile, unind în acelaşi timp şi sângele, înfăptuind jurământul ce vă va lega pe veci şi nu numai.

— Doar atât?

— Rosteşte ceea ce simţi pentru ea, uitându-te în ochii ei, pentru că ochii sunt oglinda sufletului şi ei nu mint niciodată, Augustin. Te crezi destul de pregătit pentru pasul acesta? mă întreabă şi el la fel de curios ca tatăl micuţei mele şi zâmbesc.

— Exact acelaşi lucru m-a întrebat şi Dom, dar am să-ţi răspund cum i-am răspuns şi lui: veţi afla la momentul po. trivit ce hotărâre am luat, spun şi dau să ies, dar mă opresc în prag şi mă întorc spre Joshua. Mai ţii minte când mi-ai spus că dacă am nevoie de ceva, trebuie doar să spun? îl întreb cu un scop anume.

— Desigur!

— Bun, pentru că vreau ca sora mea şi Christina să fie protejate douăzeci şi patru din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână, indiferent de situaţie, îl anunţ.

— E ca şi stabilit, îmi răspunde scurt şi la obiect, iar eu doar zâmbesc.

— Nu te interesează deloc de ce anume îţi cer aşa ceva? îl întreb curios şi-mi mijesc ochii, privindu-l.

— Nu, pentru că ştiu exact ce faci. Sacrificiul e o armă puternică, Augustin, dar fii destul de atent cum o foloseşti, pentru că te poate şi distruge, îmi spune şi înghit în sec.

Ştiu că micuţa mea nu m-ar trăda, pentru că simt asta în străfundul sufletului meu, însă mi-e frică c-o s-o dezamăgesc, trădându-i atât iubirea, cât şi încrederea. Chiar dacă viaţa mi-a trimis-o pe Eva înaintea Christinei, tind să cred că a făcut-o cu un scop, oferindu-mi o lecţie din care să învăţ, dar ştii cum se spune, nu? Tot ceea ce se întâmplă în viaţa ta are un scop, însă scopul scuză cauza. Chiar şi aşa n-am de gând să las ca vechiul eu să facă asta, chiar dacă Christina mi-a cerut să nu mă schimb pentru nimeni, nici pentru ea. Voi fi îngerul de care are nevoie, dar şi demonul ce-i va proteja sufletul şi inima.

— Cât despre jurământul de sânge, până şi părinţii tii l-au făcut, la fel ca şi părinţii Christinei, glasul lui Joshua mă opreşte înainte să ies cu totul pe uşă.

Mă întorc cu faţa spre el şi-l privesc scurt, apoi ies din biroul naşului meu şi mă îndrept spre maşină. E trecut de mult timp de amiază şi mai mult ca sigur Christina mă aşteaptă. I-am spus că am o surpriză pentru ea şi n-am de gând

să o dezamăgesc. Inspir adânc şi-mi proptesc capul de unul dintre pereţii liftului, oftând prelung, şi gândul îmi zboară când la jurământul de sânge de care mi-a spus Joshua, când la micuţa mea Christina. Scot telefonul din buzunarul din spate al blugilor şi-l deblochez, observând mesajul deja primit de la micuţa mea, aşa că îl deschid şi citesc:

„Am luat examenul. Oh, Doamne! L-am luat, nu-mi vine să cred că am reuşit. „

Din mesajul ei îmi pot da seama cât e de fericită, aşa că fără să mai stau pe alte gânduri care îmi ocupă acum mintea, deschid portiera şi urc în maşină. Mai mult ca sigur îşi face griji pentru mine din cauză că nu am apărut deja, întotdeauna îşi face, nu ar fi pentru prima dată. Apăs acceleraţia şi o iau pe Fox Street în sus, apoi virez spre dreapta şi o iau pe Stone Lane tot înainte către liceul Ridgeview College. În mai puţin de treizeci de minute ajung în faţa liceului şi parchez, întorcându-mi privirea spre curtea acestuia, iar ceea ce văd mă scoate din minţi. Micuţa mea încearcă din răsputeri să treacă de o ceată de adolescenţi, fete şi băieţi, dar se pare că nu prea reuşeşte. Aveam o bănuială că asta se va întâmpla. Nervos, ies din maşină şi trântesc portiera în urma mea, şi mă îndrept cu paşi repezi spre nemernicii ce-mi agresează iubita.

— Unde crezi că mergi, păpuşă? spune unul dintre idioţi, dar micuţa mea nu are de gând să-i răspundă şi încearcă să înainteze spre mine, de îndată ce-mi sesizează prezenţa.

—Riley, lasă-mă naibii în pace şi nu mă atinge, urlă Christina la el, lovindu-l, dar se pare că boul nu are de gând să înceteze.

—*Continuă, continuă şi doar aşa îţi pot rupe mâinile*, mă- râi în sinea mea, în timp ce mă apropii fulgerător de ceata de adolescenţi tâmpiţi şi-l prind pe tipul numit Riley de gât, ca mai apoi să-l strâng cât pot de tare, lăsându-l puţin câte puţin fără aer.Parcă ţi-a spus să o laşi dracului în pace şi să nu o m$_a$j atingi, nu? îl întreb cu maxilarul încleştat şi destul de nervos, trăgându-l după mine. Ţi-a dat cineva voie să te atingi de iubita mea? continui să-l trag după mine, dorindu-mi să-j strivesc capul de ceva, poate-i vine mintea la loc.

—Augustin! aud glasul Christinei ce mă strigă cu disperare şi mă opresc, întorcându-mă spre ea. Te rog nu face ceva care să... încearcă să mă convingă să renunţ, însă sunt mult prea nervos ca s-o iau în seamă.

M-am săturat de toţi băloşii care salivează la micuţa mea. îl trag pe Riley până în dreptul maşinii şi deschid portiera de pe partea pasagerului, ca mai apoi să deschid şi torpedoul, scoţând din acesta pistolul ce l-am pus acum o oră şi jumătate, chiar înainte să merg la naşul meu, pentru orice eventualitate. Nervii mei sunt întinşi la maxim, mai ales că ştiu destul de bine prin ceea ce a trecut Christina acum câteva luni bune. N-am de gând să-i mai menajez, de aceea îl trântesc pe Riley cu capul de caroseria maşinii şi armez arma, plasând-o mai apoi în dreptul capului său.

— Ţi se pare amuzant să te legi de o fată, să-ţi baţi joc de ea, spune? urlu la el şi simt că-mi plesneşte o venă dacă numi răspunde mai repede.

—îmi pare rău, omule! Sincer, doar nu mă omori, mă roagă, cerându-mi îndurare, în timp ce mâinile i se ridică în aer în semn că se predă, dar ei s-au îndurat aşa puţin de fata cu un suflet cald?

Nu, au continuat să-şi bată joc de ea, iar acum ce? Acum că s-a mai schimbat, arătând din ce în ce mai bine, îşi peinm

să pună mâna? Ce e al meu, e al meu, punct. Nimeni nu se atinge de ce e al meu, altfel mătur cu ei pe jos.

— Augustin, te rog lasă pistolul jos, glasul rugător al Christinei îmi captează atenţia şi pot să-mi dau seama cu uşurinţă că dacă nu mă opresc acum, ziua ei fericită s-a dus dracului. Nu merită.

Mă opresc chiar la timp şi iau degetul de pe trăgaci, lăsând pistolul în jos apoi îi dau drumul lui Riley, întorcân- du-mă acum spre Christina ce mă priveşte cu ochii mari. O trag în braţele mele şi-i şoptesc:

— Eşti bine?

— Dom are să-mi dea ceva, îmi spune fără să-mi răspundă la întrebare, şi mă încrunt. M-a sunat acum câteva minute, chiar înainte să apari tu şi chiar înainte ca totul să o ia razna, continuă să-mi spună numai ce vreau să aud, nu. Sunt bine, Augustin!

Ochii ei mă privesc intens, schimbându-şi traiectoria când spre buzele mele, când înapoi spre ochii mei. Zâmbesc amuzat ca mai apoi să-i iau faţa între palmele mele făcute căuş şi-mi zdrobesc buzele de ale ei, sărutând-o. Sunt şi mai hotărât să merg pe calea jurământului şi să o fac a mea pe vecie, şi nu numai. De îndată ce ne despărţim din sărut, îi deschid portiera şi-i fac semn să se urce, după care mă întorc cu totul spre grupul de idioţi care stau şi se holbează la noi.

— Aţi face bine să nu vă mai legaţi de fiica lui Dominic Evans că vă rup picioarele şi vă pun să vi le căraţi în spinare, mârâi către cei prezenţi şi pot să jur că tocmai au înghiţit în sec.

Fără alte cuvinte, mă urc în scaunul şoferului şi plasez pistolul în poala Christinei, făcând-o probabil să tresară, îmi întorc privirea spre ea în timp ce gonesc cu câţiva kilometri la oră pe străzile New York-ului şi observ că ia pistolul între degetele sale şi deschide torpedoul, aşezându-l mai apoi acolo unde îi este locul şi-l închide la loc, oftând. îşi

propteşte capul de speteaza scaunului, fâcându-se cât de cât comodă.

— Pare a fi un vis tot ceea ce trăiesc acum, încât mi-e frică că într-o bună zi mă voi trezi realizând că sunt tot acolo în camera mizeră din casa lui Paul, aud glasul trist al Christinei şi opresc brusc, în mijlocul străzii.

2651

Mă întorc cu totul spre ea şi o prind de braţe, nu înainte de a da scaunul meu puţin mai în spate, şi o trag pes^ schimbătorul de viteze direct între picioarele mele.

— Augustin, ce naiba faci? mă întreabă revoltată şi nu ştie cum să se ridice dintre picioarele mele şi să se mute înapoi în scaunul pasagerului, dar eu nu am de gând să o las.

— Voiam să mai aştept cu surpriza până mai încolo, dar simt că nu mai pot aştepta, aşa că am să ţi-o ofer acum, îi răspund şi-i plasez mâinile pe volanul maşinii. De azi vei învăţa să conduci, o anunţ şi o observ, privindu-mă cu ochii cât cepele.

— Te-ai ţăcănit de tot? Cum naiba să conduc, nu de alta, dar mai mult ca sigur îţi voi face maşina praf, continuă să protesteze, dar nu-mi pasă de maşina asta idioată, cât îmi pasă de ea.

— Puţin îmi pasă de maşină, micuţo, cât îmi pasă de tine, vorbesc şi învârt cheia în contact, pornind din nou motorul şi plec de pe loc, dând drumul volanului într-un final şi o las pe Christina să preia conducerea.

— Doamne, eşti nebun! exclamă. O să murim cu mine la volan, continuă să spună ceea ce gândeşte, dar dacă ea crede că am s-o las să păţească ceva, se înşală amarnic.

Simt felul în care respiră în pieptul meu şi-mi lipesc corpul mult mai bine de al ei, încercând s-o ghidez cât pot în tot ceea ce face, dar s-o las şi pe ea să preia conducerea pentru că ştiu că poate. Inspiră adânc, cu cât maşina se apropie cu mare viteză de prima intersecţie şi fără să spună ceva, întoarce brusc volanul, în timp ce mâna mea trage uşor de

frâna de mână şi trece cu uşurinţă de prima intersecţie, răsuflând uşurată.

— Oh, Doamne! Clar eşti nebun de legat, dar trebuie să recunosc că îmi place, glasul ei entuziasmat mă face să zâmbesc cu gura până la urechi în timp ce maşina înaintează sub comanda Christinei, iar eu îmi plasez buzele p* linia pulsului de pe gâtul ei. Augustin! îmi pronunţă numele şi-i scapă un oftat.

îi aşez mâna pe schimbătorul de viteze, apoi mâna mea peste a ei şi o ghidez, schimbându-le, în timp ce-i şoptesc în ureche când să apese pe ambreiaj şi când pe cea de viteză. Cred că n-am mai văzut pe nimeni atât de fascinat de ceea ce face, aşa cum e micuţa mea acum, deşi trebuie să recunosc că în acest moment eu sunt cel fascinat de felul în care învaţă totul, din mers chiar şi destul de repede.

— Apasă ambreiajul, îi spun şi o ajut să schimbe din nou viteza, virând acum spre dreapta îndreptându-ne spre apartamentul lui Dominic.

Precis că o cheamă la el fiindcă sunt gata actele Christinei,(privind schimbarea numelui Hera în Evans) dar mai cred că doreşte să-i déa şi scrisoarea de la mama sa. Nu ştiu deloc ce conţine scrisoarea aceea, dar sper ca totul să fie bine şi să nu o afecteze prea mult. Ajunşi în parcarea complexului de apartamente, opresc motorul cu totul şi scot cheile din contact apoi deschid portiera şi o ajut pe Christina să coboare.

— Să nu crezi c-ai scăpat, o dojenesc, trântind portiera în urma mea şi-mi aşez mâna pe talia ei, captându-i atenţia. La întoarcere tot tu conduci, o anunţ şi observ cum îşi măreşte ochii.

— Tu chiar vrei să-ţi fac maşina praf, nu? mă întreabă cu o tentă uşoară de amuzament în glas, privindu-mă pe sub gene; zâmbesc.

— Din partea mea poţi s-o faci praf şi pulbere, pentru că tot ce contează e ca tu să înveţi, îi spun clar ceea ce cred.

— Mai nou faci şi pe profesorul, spune ce gândeşte cu voce tare şi se opreşte, postându-se în faţa mea, şi-şi lasă capul pe spate ca să mă privească mai bine. Bine, domn' profesor, ce altceva mai predaţi? întrebarea ei mă face să zâmbesc, în timp ce prin mintea mea perversă îmi trec un milion de drăcovenii.

l-aş spune eu ce mai predau, dar asta ar însemna să îi arát, făcând-o să se urce la propriu pe pereţi, pentru că am de gând să-i predau anatomie, analizând fiecare părticicăa corpului ei. însă, pentru moment mă rezum la a-i zâmbi şi mă îndrept spre intrarea în bloc; Christina e în dreptul meu şi o aud chicotind, de parcă mi-ar fi citit gândurile. M$ opresc brusc şi mă întorc cu totul spre ea, făcând-o să se lovească de pieptul meu şi o prind în braţe înainte de-a se împrăştia toată pe jos.

— Mă fascinezi şi mă omori într-un sens bun în fiecare secundă, puţin câte puţin, cu iubirea pe care mi-o porţi de parcă îmi citeşti gândurile atunci când chicoteşti, afurisita mică. îmi cuprinde trupul cu braţele şi-şi aşază capul pe pieptul meu, luându-mă prin surprindere cu gestul ei. Alta cred că ar fi fugit de mult timp, mâncând pământul doar auzind ceea ce poate să-mi treacă prin mintea mea diabolică, însă ea... Ea e tot aici, nu a fugit ca altele, şi asta mă îndeamnă să ţin bine de ceea ce am lângă mine.

— Nu ştiu dacă voi putea vreodată să mă obişnuiesc cu tine aşa direct, pentru că mă faci întotdeauna să roşesc fiind incapabilă să-ţi întorc vorbele, însă chiar acest amănunt mă face să realizez că aparţin cuiva cu adevărat. Că sufletul >i inima mea au un cămin lângă sufletul şi inima ta. Te amo. mi angel!

îmi plasez două degete sub bărbia ei şi-i ridic privirea spre a mea, apoi îi revendic buzele şi o sărut aşa cum aş vrea să o sărut de fiecare dată, cu o pasiune diabolică, învălu- ind-o în lumină şi în obscuritate la graniţa dintre bine şi râu — Yo tambien te amo, mi chiquita loca! îi spun şH muşc delicat buzele, făcând-o să chicotească. Acum v mo. nu vreau ca Dominic să mă ia în şuturi, crezând că te-aw sechestrat pe undeva. Nu că n-ar fi o idee bună, continui, i» timp ce interfonul sună şi o aud din nou chicotind şi tare vrea să ştiu ce-i trece prin cap acum.

îmi umezesc buzele cu limba, dar pe când s-o întreb despre ce anume îi trece prin căpşorul ei frumos, glasul lui Dominic ne întrerupe, ieşind pe uşa principală a scării.

— — Am crezut că nu mai veniţi şi că v-aţi *„ **rătăcit*** pe undeva, ne dojeneşte, făcând ghilimelele de rigoare, dar pn virea lui mai mult pică pe mine, fixând vinovatul.Acum suntem aici, îi răspund uşor nervos. Ce voiai să-i dai? îl iau tare, văzând că n-are de gând să continue cu ceea ce voia să facă mai exact.

— Aş vrea să rămân singur cu fiica mea, îmi spune, şi oftez.

Nu-mi place să fiu dat la o parte şi să nu ştiu pe ce planetă locuim, dar dacă asta vrea, cine sunt eu să spun *„nu* mai ales că de când micuţa mea a aflat adevărul şi-au vorbit doar strictul necesar. îi sărut uşor creştetul Christinei şi mă întorc la maşină, lăsându-i să vorbească în voie.

Mă proptesc cu fundul de caroseria maşinii şi-mi încrucişez mâinile la piept, privindu-i. Micuţa mea trece de la o stare la alta, acum că Dom îi înmânează noul buletin cu numele de drept al ei, Evans. îmi mijesc mai bine ochii şi-l văd pe Dom că oftează intens şi scoate plicul din buzunarul din spate a blugilor. Mă ridic în picioare şi aştept reacţia Christinei, ce nu întârzie să apară. îşi duce o mână spre chip şi-şi astupă gura, probabil neştiind cum altfel să reacţioneze şi pot să jur că plânge.

îl îmbrăţişează strâns apoi se îndreaptă spre mine cu ochii în lacrimi şi tot ce pot să fac e să-mi deschid braţele şi s-o primesc în strânsoarea lor.

— Şşşş, micuţo! Totul va fi bine, ai să vezi, încerc să-mi încurajez micuţa afurisită, dar se pare că nu prea merge.

— Mama mi-a lăsat o scrisoare, dar îmi este frică s-o deschid.

Glasul spart pe care-l are mă face să realizez că emoţiile ce o cuprind sunt destul de mari în ceea ce priveşte scrisoarea în sine, dar şi în ceea ce i-a scris Evelyn cu mult timp în urmă.

Atât Emma, cât şi eu am primit o scrisoare scrisă de mama, aşa cum ai primit şi tu, îi mărturisesc. Cuvintele ei au fost destul de frumoase, realizând că în ciuda faptului că ei au fost mai tot timpul plecaţi ne-au iubit, continui să-i mărturisesc, dar mă opresc în punctul acesta.I-aş spune şi despre jurământ, dar nu acum. îi sărut scurt buzele şi apoi o trag după mine până în dreptul şoferului şj deschid portiera, ca mai apoi să-mi las corpul să alunece greoi în scaun şi o trag pe Christina în poala mea.

Nu ai scăpare, mârâi în sinea mea, văzându-i privirea dojenitoare. Trântesc portiera în urma noastră, îi fac loc între picioarele mele şi introduc cheia în contact. Ies din parcarea complexului, cu mine la volan, în timp ce ea îşi afundă chipul în pieptul meu, ţinând strâns în pumni tricoul.

— Eşti bine? o întreb după jumătate de oră de tăcere şi o simt încuviinţând scurt din cap.

îşi ridică privirea din pieptul meu şi mă priveşte scurt, apoi inspiră adânc şi se potriveşte mai bine între picioarele mele, aruncând scrisoarea pe scaunul din dreapta şi-şi propteşte mâinile peste ale mele, simţind fineţea lor şi o las pe ea să preia conducerea. Mă lipesc la propriu de micuţa mea. îmbrăţişându-i corpul şi-i şoptesc:

— încearcă să faci cum te-am învăţat. Prima dată apeşi ambreiajul, schimbi viteza, iar în cele din urmă apeşi pedala de acceleraţie cât de mult vrei tu. Fii una cu maşina şi simte-o, aşa cum mă simţi pe mine înăuntrul tău, atunci când te fac să-mi gemi numele prelung, continui să-i şoptesc cu un zâmbet pervers pe buze, şi brusc simt un cot în stomac.

— Nu mă ajuţi deloc, mă dojeneşte şi virează brusc spre dreapta şi o ia tot înainte pe Arcade Way.

— Oh, micuţa mea! Când eşti pe partea şoferului pot exista tot felul de distrageri, aşa că trebuie să fii atentă la orice, fără să-ţi pierzi concentrarea.

— Cam greu cu doi drăcuşori în spatele meu, mi-o pasează, fastâcindu-se dinadins şi-mi aşez mâinile pe şolduri le ei, oprind-o.

— Afurisită mică!

— Tu ai început! mi-o pasează din nou şi începe să râdă cu poftă.

— Îmi apropii buzele de linia pulsului de pe gâtul ei ş»[1] prind pielea între dinţi, muşcând-o cât să-i las un semn. drept pedeapsă, însă mă trezesc cu un alt cot în stomac, făcând ca maşina să meargă tot aiurea.Augustin! mă pune în gardă glasul ei alarmat şi-mi proptesc mâinile pe volan preluând conducerea, îndreptând botul maşinii într-un final.

După alţi treizeci de metri parcurşi, opresc maşina pe marginea drumului şi-mi întorc privirea spre Christina, ce stă cu faţa îngropată în pieptul meu destul de speriată, şi constat că tremură toată.

— N-ai toate ţiglele pe casă, mă anunţă deodată, dojenindu-mă de mă apucă râsul. Afurisit mai eşti! Puteam muri amândoi, iar ţie îţi arde de glume. Ar trebui să-ţi trag o mamă de bătaie, poate-ţi revii, continuă să turuie cuvânt după cuvânt şi dacă n-o opresc acum, s-ar putea să n-o mai opresc deloc.

îi iau chipul între palmele mele şi fără nicio avertizare, îmi presez buzele de ale ei şi-i închid de tot gura. Merge de fiecare dată! Doar că de data asta nu se lasă şi mă loveşte cu pumnii în piept, drept pedeapsă, dar nici eu nu mă las şi continui să-i gust buzele, până când o simt moale în braţele mele şi o lipsesc de buzele ce nu mai vor să se despartă de ale ei şi o privesc de parcă ar fi pentru ultima dată. Sunetul ce răsună deodată în toată maşina ne scoate pe amândoi din transa în care am rămas, captându-ne atenţia, şi-mi scutur uşor capul, ca mai apoi să-mi strecor, cum pot, mâna în buzunarul din stânga al blugilor să scot telefonul ce sună puternic; privesc ecranul ţi realizez că am un mesaj de la Arman. îl deblochez, oftând, şi citesc ceea ce mi-a scris:

„Am reuşit să închiriem terenul. Noi suntem deja aici, voi ce mama naibii faceţi? V-aţi pierdut pe drum sau faceţi hula hula pe undeva? „

Zâmbesc cu gura până la urechi înjurându-l pe Arman în gând cu hula hula lui cu tot şi bag telefonul înapoi în buzunar, apoi mă apropii de Christina şi-i spun:

— Trebuie să ajungem la Blokimm Park. Se pare că nebunii au reuşit cumva să închirieze terenul de fotbal până la urmă, o anunţ, şi o văd chicotind. Gata, nu mai eşti supărată?

— S-o crezi tu c-ai scăpat, mă dojeneşte pentru a nu ştiu câta oară şi zâmbeşte pe sub mustăţi, realizând că vorbeşte doar în glumă. Tot nu scapi de pedeapsă, nemernicule! mă alintă şi zâmbesc complice.

— Dacă implică şi nişte cătuşe, te las bucuros să mă pedepseşti cum vrei tu, o aţâţ un pic şi îndată ce obrajii ei se colorează într-o tentă de un roz spre roşu, realizez că tocmai şi-a imaginat cum ar ii să mă lege de pat.

Fără să mă mai pot abţine, izbucnesc într-un râs nebun, trezindu-mă cu o Christina nervoasă peste mine care-şi strânge mâinile în jurul gâtului meu încercând să mă sugrume sau aşa ceva, nu că iar şi reuşi, râzând şi ea în acelaşi timp cu mine. Drace! Nu m-am mai simţit de foarte mult timp aşa de bine, atât de plin de viaţă, cum mă simt lângă micuţa mea, încă de când am cunoscut-o.

Ştiu! Nu mai tot urlaţi la mine, dobitocilor, pentru că ştiu şi eu foarte bine cum m-am comportat cu ea la început, nu trebuie să-mi reamintiţi. însă, când viaţa îşi cam bate joc de tine, ajungi să nu mai crezi în multe, nici în dragoste, dar acum ea, micuţa cu ochişori căprui m-a făcut să cred din nou în iubire, să cred că sufletul meu poate fi salvat înainte ca el să fie înghiţit de întuneric. O ajut să se facă comodă între picioarele mele şi învârt cheia în contact, îndreptându-ne acum spre Blokimm Park. Cu toţii ne aşteaptă, dar dacă întârziem puţin, nu moare nimeni... cred. Mâinile ei se aşază peste ale mele şi-şi lipeşte spatele de pieptul meu, în timp ce ne lăsăm cuprinşi de hârâitul motorului ce toarce sub noi mai rău decât o felină, ca într-un final să-mi iau mâinile de pe volan şi o las pe Christina să preia din nou conducerea.

— Faceţi asta des? mă întreabă deodată, menţinându-şi privirea în faţă. La închirierea terenului mă refer, îmi explică.

— în fiecare lună, micuţo. E bine să te mai şi destinzi din când în când şi să uiţi pentru câteva clipe de tot, iar noi facem asta jucând fotbal, îi răspund şi simt că încetineşte maşina, ajungând la semafor.înţeleg, însă până acum...

— Până acum n-a fost să fie, micuţo, mai ales la câte s-au întâmplat în ultima vreme, o întrerup şi o văd încuviinţând scurt din cap.

Se întoarce cu capul în spate preţ de câteva secunde şi mă priveşte scurt, zâmbindu-mi, ca mai apoi să-şi întoarcă privirea înainte şi odată ce semaforul se face verde şi pornim de pe loc, îmi iau mâna de pe a Christinei şi o las pe ea să schimbe vitezele. O luăm acum pe Cave Row în sus, ca după patru metri să facă stânga pe Dwan Way, luând-o tot înainte spre Blokimm Park.

Aici ne adunăm cu toţii în fiecare lună pentru a ne mai destinde, închiriem terenul de fotbal, însă cum ultimele luni nu ne-au dat şansa asta, dându-ne mai mult bătăi de cap, doar acum am reuşit să găsim liber. După alte zece minute parcurse pe drum, ajungem la destinaţie şi o las pe Christina să parcheze maşina, însă încercarea ei eşuată mai mult mă amuză, făcând-o să se îmbufneze. întoarce volanul când spre stânga, când spre dreapta, în timp ce îşi întoarce privirea într-o parte şi în alta, dar tot nu reuşeşte să facă parcarea cu spatele.

— Decât să te tot amuzi pe seama mea, mai bine m-ai ajuta, mă dojeneşte, şi-mi aşez mâinile peste ale ei.

— Mai uşor, felină! o opresc, alintând-o. Cum am spus, simte maşina exact cu mă simţi pe mine şi o să-ţi iasă, conduc maşina ca într-un final să reuşim să parcăm.

— Simt că nu mă pot concentra la nimic acum. Gândul îmi zboară la scrisoarea de la mama şi chiar dacă sunt curioasă să aflu ceea ce mi-a scris, într-un fel mi-e frică, dă glas gândurilor sale şi inspiră adânc.

îi cuprind corpul cu braţele şi-i sărut umărul, inspirându-i adânc parfumul. Nu e nici prea dulce, nici prea înţepător, e exact cum trebuie.

Hai să coborâm şi să ne facem apariţia, înainte ca Arman să urle ca un idiot în

mijlocul terenului de fotbal că facem hula hula şi de aceea nu am venit, vorbesc amin- tindu-mi de ce mi-a scris nebunul, ca mai apoi să-mi ridic privirea din umărul Christinei

—.Hula hula? mă întreabă nedumerită, izbucnind apoi în râs şi trebuie să recunosc că Arman a găsit un nume prost pentru a spune că ne-o tragem pe undeva şi de aceea nu mai ajungem.

Deschid portiera şi o ajut pe Christina să se dea prima jos apoi cobor şi eu. Trântesc portiera în urma mea, îmi împletesc degetele cu ale micuţei mele şi înaintăm spre teren, însă astăzi se pare că nu toate merg aşa cum ar trebui să meargă, acum că tot terenul e împânzit de poliţie.

—Augustin Christian Ozera, eşti arestat pentru uciderea lui Emanuel Del Castillo, spune Ben, apropiindu-se de mine şi pot să jur că am simţit că asta se va şi întâmpla.

— Augustin, îmi pronunţă Christina numele alarmată şi se postează în faţa mea. Nu, nu! Asta nu se poate întâmpla, continuă cu vocea tremurândă şi se întoarce cu faţa spre mine. Spune-mi că nu ai făcut asta, mă roagă şi pot să observ cu uşurinţă cum ochii i se împânzesc de lacrimi.

E uşor emotivă, chiar dacă e puternică la suprafaţă, de aceea plânge mai tot timpul, însă starea asta i se datorează şi lui Paul.

El a făcut-o să fie aşa, fiind singura ei armă de a se descărca.

— îmi pare rău, micuţo! spun şi-mi aşez mâna pe chipul ei, ştergându-i lacrimile. Nemernicul s-a atins de tine, nu doar împuşcându-te, dar şi atingându-te şi nu puteam să-l las în viaţă pentru asta, spun totul cu maxilarul încleştat, ca mai apoi să-l aud pe Ben, vorbind.

—îmi pare rău, Augustin. Nu am ce face, trebuie să te duc la secţie, spune cu părere de

rău şi-mi prinde încheieturile la spate cu cătuşele. Ai dreptul să taci şi să refuzi să răspunzi la întrebări. Orice ai spune poate fi folosit împotriva ta în faţa unei instanţe judecătoreşti. Ai dreptul să consulţi un avocat înainte de a te adresa poliţiei şi de a avea un avocat în timpul interogării acum sau în viitor. Dacă nu-ţi permiţi un avocat, va fi numit unul pentru tine înainte de orice interogatoriu, dacă doreşti. Dacă te decizi acum să răspunzi întrebărilor fără un avocat prezent, vei avea în continuare dreptul să nu mai răspunzi în niciun moment până când nu vorbeşti cu un avocat. Ai înţeles toate astea? mă întreabă Ben.

— îmi cunosc drepturile destul de bine, Ben! îi răspund serios şi înaintez, după ce-mi face semn, trăgându-mă după el.

— Augustin, ne opreşte glasul Christinei şi mă întorc cu totul spre ea, chiar în momentul în care ajunge în dreptul meu şi-şi lipeşte buzele de ale mele, sărutându-mă. Am să te scot de acolo, n-am de gând să te las în închisoare, cuvintele ei mă uimesc şi înmărmuresc, privind-o. Nu-mi pasă de ce ai făcut, dar voi face orice-mi stă în putere să te scot de acolo.

— Te iubesc, micuţo! Nu uita asta, e tot ce-i mai pot spune, Ben forţându-mă să-l urmez în continuare.

Le-au luat cam mult până să-şi dea seama că Emanuel e mort şi că eu l-am omorât, însă chiar dacă Andy şi Mărio au fost cu mine, n-am de gând să-i trag la fund. Ben îmi deschide portiera, acum că suntem lângă maşina de poliţie şi mă ajută să mă aşez pe bancheta din spate, ferindu-mi capul la urcare. îmi proptesc capul de speteaza banchetei cu gândul la femeia pe care am lăsat-o în urmă plângând, şi simt durerea ei.

O iubesc al naibii de mult şi sunt în stare să fac orice pentru Christina, chiar şi să omor pe cineva pentru simplul

fapt că a îndrăznit să o atingă.

***

— Nici nu ştiu câte minute au trecut de când am plecat de la terenul de fotbal, dar maşina încetineşte, făcându-mă să realizez că am ajuns la secţia de poliţie. Ben îmi deschide portiera şi ies din maşină ajutat de el, îndreptându-ne acum spre intrarea principală. Nu ştiu ce se va întâmpla de acum încolo, însă n-am de gând s-o fac pe Christina să sufere mai mult decât a suferit deja. Trebuie să găsesc o cale să...Ştii bine că n-aş fi făcut asta dacă aş fi avut de ales îmi spune Ben deodată, întrerupându-mi şirul de gânduri, şi-mi desface cătuşele, fiind în camera de interogatoriu.

— E în regulă, Ben! Ţi-ai făcut doar datoria, îi spun, iar el încuviinţă scurt din cap.

Suflă puternic pe gură şi-şi freacă ceafa, neştiind ce să mai facă şi se apropie de mine precaut.

— Nu ai auzit asta de la mine, dar se pare că cineva foarte important are cârtiţe peste tot şi are ceva destul de personal cu tine, mă informează şi încerc să-mi dau seama despre cine mama naibii e vorba.

Deodată se aude vocea unei femei în încăpere şi încremenesc, realizând că acea femeie e nimeni alta decât Olivia.

— Ce cauţi tu aici? mârâi spre Olivia cu maxilarul încleştat.

—Fie că-ţi place, fie că nu, sunt avocatul tău din oficiu, îmi răspunde şi-şi aşază servieta pe masa din încăpere. Dacă se poate aş vrea să fiu singură cu clientul meu, se adresează către Ben, apoi îşi întoarce privirea spre mine.

îmi trec privirea peste corpul ei şi observ ţinuta office pe care a abordat-o, dându-i un aer de avocat fără scrupule, dar pe mine nu mă impresionează cu nimic. Pe dedesubt tot o nemernică şi o târfuiiţă rămâne.

—Cine-a spus c-am nevoie de-un avocat? o iau tare şi o văd zâmbind ironic.

— Of, Augustin, dragule! Ce te face să crezi că-i după tine? mă întreabă pe un ton de drac împieliţat şi se apropie de locul în care sunt. Vezi tu, cineva vrea să-ţi vorbească, dar mai întâi de toate, aşa ca pentru vremurile trecute, ce ai zice dacă..., continuă să turuie gura lasciv şi uşuratic, apro- piindu-şi corpul de al meu şi dă să mă sărute, dar o opresc înainte de a ajunge unde îşi doreşte.

— — Eşti o femeie mult prea uşuratică pentru gusturile mele, cât despre vremurile trecute, ei bine, vreau să fie trecute şi aşa să şi rămână. Acum ai face bine să-mi spui de ce mama dracului eşti aici, altfel te scot afară în şuturi, ordon să-mi spună şi o împing cât mai departe de mine.Ah, da! Am uitat, ţie nu-ţi mai plac femeile mature şi de calitate, ci te-ai dat pe copile inculte, îşi ţuguie gura spurcată pe care o are şi deschide servieta. Ce-ai spune dacă am scăpa de aşa ceva şi am trece la treburi mai serioase?

Râd ironic.

— Ce te face să crezi c-am să renunţ la Christina? E de zece ori mai femeie decât vei fi tu vreodată, Olivia! i-o trântesc în cel mai grav mod, făcând-o să spumege de nervi, apoi începe să râdă ca o idioată şi întoarce servieta deschisă cât să pot vedea ceea ce conţine. încremenesc, văzându-mi sora legată de mâini şi de picioare şi cu un căluş la gură, în ecranul din faţa mea.

— Acum că ţi-am captat atenţia...

— Ce mama dracului ai făcut cu sora mea? mârâi ca un diavol şi mă apropii ca un fulger de Olivia, ţintuind-o de perete. Spune-mi dracului unde e sora mea şi ce-ai făcut cu ea, altfel îţi jur cam să-ţi scot chiar acum inima din piept şi am să ţi-o calc în picioare, scorpie ordinară ce eşti.

Râsul sadic pe care îl are mă îngrozeşte până în măduva oaselor şi-i dau drumul, revenind asupra servietei şi-mi privesc sora ce pare mai mult decât îngrozită şi plânge în continuare.

— Ce anume vrei, Olivia?

— întrebarea e, nu ce vreau eu, ci mai degrabă ce anume vrea Emanuel de la tine. Vezi tu, dragul meu... spune şi apasă butonul roşu din servieta cu care a venit, afişându-l pe ecran pe Emanuel care mă priveşte pe sub gene şi cu degetele împreunate sub bărbie.

— Tu nu ai cum să fii viu, dau glas gândurilor şi respir sacadat, nevenindu-mi să cred ceea ce văd în faţa ochilor.

— Data viitoare când mai plănuieşti să mă omori, asigu- ră-te că o faci cum trebuie, mi-o trânteşte în faţă. Acum să trecem la următorul pas. După cum cred că ai văzut, sora ta e la mine, la fel şi iubita ei, mă pune la curent şi-mi strâng pumnii, simţind nervii ce încep să se intensifice şi mai mult.

Spune odată ce vrei, îl iau tare, vorbind printre dinţi.—Nţ, nţ! De ce atâta grabă? Să le luăm pe rând, Augustin pentru că nu cred că ai vrea ca sora ta să păţească ceva, nu? mă întreabă, zâmbind drăceşte şi simt furia ce creşte, dar şi demonul ce vrea să-şi întindă aripile şi să urle din toţi plă. mânii, revendicându-şi locul de drept al lui.

— Ai face bine să nu te atingi de sora mea, pentru că de data asta am să mă asigur că mori de tot, scârbă. Spune ce vrei, târâtură, să terminăm odată şi pentru totdeauna, îi arunc cuvintele şi-mi strâng buzele într-o linie.

— Dimitri Valkov are ceva ce-mi trebuie şi e de drept al meu, mă pune la curent cu ceea ce îi trebuie şi încerc să-mi dau seama eu de ce sunt aici.

— Şi ce treabă am eu în toată ecuaţia asta tâmpită, Emanuel? Ai face bine să treci direct la subiect şi să laşi ocolişurile idioate deoparte, altfel va ieşi destul de urât şi nu-mi pasă dacă voi face ani grei de puşcărie, dar îţi jur c-am să te omor, scursură! îl ameninţ, dar nu sunt deloc pregătit pentru ceea ce urmează.

— Dacă aşa stă treaba, vreau ca tu să te desparţi de iubita ta şi să lucrezi pentru mine, altfel poţi să-ţi iei adio de la sora ta, dar şi de la cutia neagră ce conţine informaţiile vitale despre cum au murit părinţii

tăi, mă pune în temă cu totul, zâmbind ca un drac şi încremenesc.

Cum să mă despart de Christina? Cum poate să-mi ceară aşa ceva? Cred că asta e ideea Oliviei, nu a lui, dorindu-şi răzbunare pentru ceea ce s-a întâmplat acum câteva săptămâni bune. îmi întorc privirea furioasă spre Olivia şi o văd că zâmbeşte satisfăcută; dar nu-i va merge cu mine.

— Tul exclam, aţintind-o cu privirea. Tu ai cerut asta. Tu vrei ca eu să mă despart de Christina ca să obţii răzbunarea de care ai nevoie, nu-i aşa, curvă ordinară? mârâi sadic.

Şi ce vei face în legătură cu asta? mă întreabă râzând, şi mă îndrept spre ea dorindu-mi să o sugrum, însă sunetul unei arme descărcate, îmi îngheaţă sângele în vene şi mă rog în sinea mea să nu fie Emma

.Mă reîntorc în faţa ecranului şi privesc imaginea din faţa mea. *Nu e Emma.*, răsuflu uşurat în sinea mea, însă cea care zace acum pe jos într-o baltă de sânge, e nimeni alta decât Kyle, iubita surorii mele.

— Ce dracu ai făcut? urlu către Emanuel şi văd că îndreaptă arma spre sora mea.

— Eu nu mă joc, Augustin, aşa că alege ce vei face, altfel următoarea e sora ta. Timpul trece, ai doar câteva secunde la dispoziţie. Vei face ce ţi-am cerut sau nu?

în acest moment sunt pus între ciocan şi nicovală. Sunt pus, obligat forţat între a-mi salva sora de la o moarte cumplită sau de a mă despărţi de femeia pe care o iubesc nebuneşte atât cu sufletul, cât şi cu inima.

Inspir adânc şi-mi las capul în pământ, proptindu-mi palmele pe blatul mesei şi scrâşnesc din dinţi. Ştiu

că ceea ce urmează să fac va afecta multe persoane la care ţin, în special pe micuţa care mă iubeşte nebuneşte, dar se pare că nu am de ales, deşi întotdeauna avem de ales. întotdeauna suntem puşi între a alege între bine şi rău, însă de data aceasta răul cam câştigă teren, iar acum...

Acum ştii cum se spune, nu? Dacă nu îi poţi înfrânge, alătură-te lor şi doar aşa vei putea câştiga lupta contra întunericului ce te înghite încetul cu încetul. întunericul ce nu te lasă să-i ţii aproape pe cei pe care-i iubeşti, dar tot ce sper e ca micuţa mea să nu mă alunge din inima ei şi sper să vadă dincolo de masca ce sunt obligat să o port pentru o vreme. De aceea, aici şi acum, voi face un jurământ: îndată ce scap de-aici, micuţa mea, te voi lega pe veci şi nu numai, de viaţa mea. E un jurământ, e o promisiune ce nu poate fi încălcată de nimeni, nici de mine însumi. Nu renunţ la tine, chiar dacă acum voi face o prostie, dar îţi promit că voi găsi o cale să-ţi explic totul.

— Tic, tac, Augustin! aud glasul lui Emanuel.

— Bine, o voi face! îi răspund în cel mai scurt timp, scrâşnind din dinţi, oprind ca arma să se descarce. Dar am Şi eu nişte condiţii, nu mă las uşor, pentru că nu totul trebuie să fie cum vrea el. Unu la mână, după ce mă despart de Christina o eliberezi pe sora mea, ne-am înţeles? Doi la mână, dacă se atinge cineva de Christina, indiferent în ce mod, vă jur c-am să vă distrug pe toţi, până la ultimul, i| amenint grav. S-a înţeles?

— Destul de clar, îmi răspunde Emanuel. Olivia o să rămână pentru confirmare apoi sora ta e eliberată, mă asigură: dar n-am deloc încredere în el.

Acum că ecranul se face negru, îmi întorc privirea spre Olivia şi-mi deschid buzele ca să-i spun ceva, dar nu mai apuc, pentru că uşa se deschide larg şi pe ea intră nimeni alta decât micuţa mea. înghit în sec şi-mi muşc în repetate rânduri buzele, ca mai apoi să-mi pun

masca pe care sunt obligat să o port şi mă îndrept de spate, începând să joc rolul de nemernicul secolului.

— Augustin, glasul ei cald îmi ajunge până în străfundul sufletului, dar trebuie să mă menţin indiferent, altfel Emma moare. Oh, Doamne! Eşti bine? mă întreabă şi îmi cupnnde trupul cu braţele şi tot ce pot să fac, e să scrâşnesc din dinţi.

O prind de braţe şi-o dezlipesc de mine, privind-o exact cum o priveam când am cunoscut-o, indiferent şi rece. Mă priveşte nedumerită, cu siguranţă nu-mi înţelege deloc comportamentul, apoi se întoarce cu totul în spate şi-o aţinteşte pe Olivia cu privirea.

— Tu! Ce naiba cauţi aici? o ia tare.

— Sunt avocatul lui Augustin, îi răspunde nemernica cu un zâmbet pe buze şi-şi întoarce privirea spre mine.

— Ce se întâmplă aici? întrebarea Christinei mă pune în dificultate şi-mi vine să-i spun adevărul, dar nu pot să fac asta.

îmi mut privirea când la Olivia, ea fâcându-mi semn că e timpul, când la Christina.

— Ce ţi se pare că se întâmplă aici? o iau pe micuţa mea cu indiferenţă şi-mi vine să-mi trag un pumn chiar acum Cum a spus şi Olivia, e avocata mea. Ce ţi se pare atât de ciudat, nu înţeleg? continui să mă comport cu ea ca cel mai mare gunoi.

— Augustin, ce s-a întâmplat cu tine? nedumerirea din glasul ei mă loveşte direct în moalele capului şi dacă n-ar fi Olivia aici, i-aş spune tot adevărul.

— Nu s-a întâmplat absolut nimic, aşa că încetează cu prea multe întrebări şi ar fi mai bine să pleci, încerc să o expediez într-un fel pentru a nu o răni mai mult decât o fac.

Mă priveşte cu ochii cât cepele apoi scutură uşor din cap ca să-şi revină şi pe când să-şi deschidă buzele ca să spună ceva, i-o iau înainte şi vorbesc eu în locul

ei, încercând să pun punct tâmpeniei în care trebuie să joc.

— Nu te mai holba aşa la mine ca o idioată şi cară-te. Eu şi Olivia avem nişte treburi de terminat, continui să o rănesc şi pot să văd cu uşurinţă cum ochii i se împânzesc de lacrimi.

îşi deschide buzele, dorindu-şi poate să mă întrebe multe, dar şi le închide la loc, încercând să se abţină să nu plângă. Mă urăsc în momentul acesta.

— Chiar nu înţeleg de ce-mi vorbeşti aşa, acesta nu eşti
tu.

— Te înşeli amarnic, păpuşă. Acesta sunt eu şi am obosit să mă mai prefac că te iubesc, că ţin la tine şi uite unde am ajuns din cauza ta, arunc toată vina asupra ei şi pot să văd cu uşurinţă cum înghite în sec. Mai bine ai pleca până nu te scot cu forţa afară, continui să-i vorbesc în cel mai josnic mod, trădându-i încrederea pe care cu greu am recâştigat-o, dar şi iubirea ce mi-o poartă.

— De ce simt că tot ceea ce spui tu acum, e o minciună? mă întreabă aproape urlând la mine. Nemernicule!

Pentru că e o minciună gogonată, micuţol răspund în sinea mea, deşi aş prefera să i-o spun cu voce tare.

— Ce s-a întâmplat cu toate promisiunile pe care le-ai făcut, pe care le-am făcut? Acum câteva ore erai altfel, însă acum nici nu te mai recunosc. Cred c-am făcut cea mai mare greşeală din viaţa mea oferindu-ţi încă o şansă şi pentru ce? Ca să mă transformi în nimic, din nou?

întrebările ei pline de durere mă lovesc în inimă. 0 să găsesc o cale prin care să-ţi spun tot adevărul, dar **pentru** moment, iartă-mă pentru ceea ce urmează să-ţi spun.

— Da, ai făcut cea mai mare greşeală din viaţa ta. dar pentru mine a fost una destul de minunată. Am

obţinut ceea ce am vrut, încă de la bun început şi nu numai, transformân- du-te în târfa mea. Puţin mi-a păsat de ceea ce simţi tu, de ceea ce vrei şi chiar dacă a fost minunat, trebuie să recunosc că eşti expirată şi am nevoie de ceva nou, cuvintele acre cei le spun mă lovesc până şi pe mine, rănindu-mi sufletul. Aşa că pleacă din viaţa mea, nu vreau să te mai văd.

Sunetul ce se aduce tocmai după ultima mea frază, e din cauza palmei zdravene pe care o primesc de la Christina şi înghit în sec. Am să-i omor pe amândoi, atât pe Olivia, cât şi pe Emanuel pentru ceea ce m-au obligat să fac, rănindu-mi îngerul cu nenumăratele cuvinte pe care le-am scos printre buzele ce acum câteva minute o sărutau pe ea.

— Te urăsc. în acest moment te urăsc din tot sufletul meu, se aude glasul ei tremurând, care îi face până şi corpul să tremure incontrolabil, din cauza rănilor sădite de mine în inima ei. Nu vreau să te mai văd în viaţa mea, nemernicule Ţi-am oferit ce am avut mai scump, chiar şi sufletul, dar se pare că tot ce mi-ai spus până acum, au fost doar minciuni Te urăsc, Augustin Christian Ozera, şi-mi doresc să nu tt fi cunoscut vreodată, urlă Christina la mine, rănindu-mă atât pe mine, cât şi pe ea, şi totul din cauza nemernicilor^ Olivia şi Emanuel.

Mă apropii de ea, dorindu-mi într-un fel s-o simt în braţele mele, dar mă trezesc din nou pălmuit şi mă înjur în repetate rânduri, îi prind încheieturile la spate şi o ţin pe loc în timp ce mă îndrept spre uşă cu ea cu tot.

— Dă-mi drumul, idiotule! se răsteşte la mine, dar nu vreau să-i mai dau drumul pentru că dacă ea nu mai e, nu mai vreau nici eu să trăiesc.

Deschid uşa şi înainte să o scot afară cu totul, îi şopft^ ceea ce numai surorii mele îi spun şi la nimeni altcineva

— Iartă-mă!

ii dau drumul, acum că e în afara camerei de interogatoriu, ca în cele din urmă să închid uşa în urma ei şi-mi proptesc capul de aceasta, ascultând durerea ce i-am provocat-o micuţei mele.

— Bravo, îmi zgârie timpanele glasul Oliviei, în timp ce mă aplaudă. Cine-ar fi crezut că poţi să joci atât de bine teatru, continuă să-mi vorbească entuziasmată. Până şi eu am crezut tot ceea ce i-ai spus, păcat că...

îmi întorc privirea demonică spre Olivia şi-mi bag mâna în gâtul ei sufocând-o, şi-o lipesc de unul dintre pereţii camerei, întrerupându-i şirul de cuvinte.

— Ascultă bine la mine, Piperă ce eşti. Dacă păţeşte ceva Christina, tu eşti de vină pentru absolut tot şi-ţi jur c-am să-ţi scot inima din piept şi am s-o dau câinilor s-o mănânce, o ameninţ în cel mai grav mod, în timp ce ea încearcă să-mi ia mâna din jurul gâtului ei.

— Augustin, mă sufoci!

— Foarte bine, aşa ar fi trebuit să fac de la bun început. Puţin îmi pasă că eşti femeie, dar clar am să te omor când prind ocazia.

îi dau drumul, lăsând-o să cadă şi ies cu totul din camera de interogatoriu, privind în jurul meu după Christina. Sper să nu fi făcut vreo prostie, altfel n-am să mă iert pentru nimic în lume dacă ea păţeşte ceva. N-o găsesc, scot telefonul din buzunarul din spate a blugilor şi-l deblochez, intru în agendă şi o apelez pe Happy. Doar ea mă mai poate ajuta în acest moment, ştiind exact ce trebuie să fac ca să afle şi Christina adevărul.

După două bip-uri aceasta răspunde, însă glasul ei emană doar nervozitate.

— *Augustin!* tună şi înainte să mai poată spune ceva, i-o iau înainte şi vorbesc.

— înainte să mă dai dracului, fă bine şi ascultă-mă. tmanuel trăieşte, iar Olivia e mână în mână cu ei. Au ră- pit-o pe Emma şi i-au omorât iubita, pe Kyle. M-au obligat să mă despart de Christina, altfel Emma avea să moară şi i-am spus nişte cuvinte... Fir-ar! înjur şi lovesc cutia de gunoi ce-mi iese în cale.

— *Ce vrei să fac?* mă întreabă şi răsuflu uşurat. *Te erei Augustin, şi ştiu că n-ai face asemenea lucruri, doar dacă ai fi obligat de circumstanţe,* continuă Happy să-mi spună şi uite de ce mi-am dorit ca ea să fie în echipa mea.

îşi poate da seama destul de repede atunci când cineva minte şi când nu, şi toate astea doar din tonul vocii acelei persoane.

— Du-te în camera mea şi în compartimentul secret din fundul dulapului găseşti tot ce-ţi trebuie, apoi caut-o pe Christina şi adu-o pe Lotus Lane, la casa de la marginea oraşului. Trebuie să-i explic totul. Şi, Happy! Totul trebuie să fie strict secret. Nu vreau ca Olivia şi Emánuel să afle.

— *Te anunţ când o găsesc pe Christina. Şi dacă nu vrea să vină, ce fac?* mă întreabă şi singura modalitate prin care o poate aduce la mine, e să o sedeze.

— Fă tot ce trebuie să faci, doar adu-o pe Christina la locaţia pe care ţi-am spus-o şi de trebuie să o adormi, doar ca să reuşeşti, e tot ce-i mai spun şi închid apelul.

De azi te voi lega de mine pe veci şi nu numai, de azi te
voi face mireasa mea, iar eu voi fi nebunul tău.

***

Orele au trecut repede, iar întunericul învăluie acum întreg oraşul, dar gândul meu nu e la toate astea, ci la fata pe care am rănit-o atât de profund şi pe care trebuie să o împac. Când ora va bate spre miezul nopţii am să îndrept totul între mine şi micuţa

mea. Din noapte asta te voi numi soţia mea atât acum, cât şi în viaţa de apoi. Scot telefonul din buzunarul blugilor şi-l deblochez, înjurând în sinea mea şi constai că mai este doar o jumătate de oră până la miezul nopţii, iar Happy nu e pe nicăieri. Dau să o sun, însă farurile ce luminează întreaga casă, îmi captează atenţia şi ies val-vârtej din încăpere apoi mă îndrept spre maşina ce tocmai se opreşte.

— Ţi-a luat cam mult timp până să apari, o dojenesc pe Happy, acum că e în afara maşinii. Sigur nu te-a urmărit nimeni?

— Nu vrei să ştii în ce hal am găsit-o pe Christina, aşa că mai bine taci dracului şi ajută-mă înainte ca efectul se- dativului să dispară. Mai ai cel puţin cinci minute, mă informează şi deschid portiera, privind în cele din urmă la îngerul ce doarme pe bancheta din spate.

0 trag în braţele mele şi închid portiera, trântind-o cu piciorul. Mă îndrept spre casa din faţa mea, dar mă opresc şi mă întorc în spate.

— Orice s-ar întâmpla, nu intra! o sfătuiesc pe Happy care aprobă din cap apoi deschide portiera şi o închide în urma ei, lăsându-ne singuri.

îmi întorc privirea spre micuţa ce doarme atât de liniştit în braţele mele şi pot să văd chiar şi pe semiîntuneric dârele de lacrimi ce i-au spălat obrajii şi totul doar din cauza mea. Inspir adânc şi o trag mai bine în braţele mele, în timp ce intru în casă şi înaintez spre living.

0 aşez cu grijă pe canapea, apoi mă pun şi închid toate ieşirile posibile şi mă întorc înapoi în camera imensă, pe care am pregătit-o în cel mai amănunţit mod, chiar în momentul în care efectul sedativului dispare. Se ridică ţinân- du-se de cap şi priveşte debusolată, ca într-un final să-mi întâlnească privirea, şi pot să jur că tocmai a înghiţit în sec.

— Augustin, îmi pronunţă numele pe un ton uşor tremurând şi mă apropii şi mai mult de ea. Rămâi unde eşti, nu te apropia, îmi cere, dar n-am de gând să o ascult.

îmi muşc buzele privindu-i chipul îndurerat şi tot ce-mi vine să fac e să-i sărut sufletul încercând să 1 vindec şi să pun bucăţile de puzzle la loc.

Ce mai vrei de la mine acum? mă întreabă deodată cu **cât** se tot îndepărtează, dar nu îi răspund. Nu a fost de ajuns că m-ai distrus de tot, acum vrei să mă şi omori? continuă &- şi mişte buzele, vorbindu-mi

— .Christina, o atenţionez văzând-o că vrea să plece - însă ceea ce ea nu ştie, e faptul că nu există nicio portiţă de scăpare. M-am asigurat eu de asta.

O privesc în timp ce fuge dintr-o parte în alta a casei încercând să găsească o cale să scape din mâinile mele. dar tot nu reuşeşte să iasă de aici.

— Ce naiba vrei de la mine? mă întreabă din nou uşor nervoasă, văzând că nu are nicio scăpare şi se întoarce din nou în living.

— Pe tine, îi răspund sincer şi mă apropii de ea.

— Pe mine? N-are niciun sens ceea ce-mi spui, mai ales după câte mi-ai aruncat în faţă, mă dojeneşte şi se dă cu un pas înapoi. Lasă-mă să plec, măcar aşa vei scăpa de o problemă în plus.

— Christina! o atenţionez din nou, captându-i atenţia.

— Vreau doar să plec şi să nu te mai văd niciodată. îmi spune cu ochii în lacrimi, simţind durerea ce pulsează în pieptul ei şi ştiu că am rănit-o mult prea rău, încât nu ştiu dacă voi reuşi să îndrept totul până la miezul nopţii.

— Emma a fost răpită de către Olivia şi Emanuel. spun deodată, simţind durerea ce mă apasă cu fiecare pas pe care-l face departe de mine. I-au omorât iubita, pe Kyle şi m-au obligat să mă despart de tine, altfel Emma urma să fie următoarea care moare, spun tot ceea ce mă apasă acum pe suflet.

Ea se opreşte brusc şi îşi întoarce privirea spre mine.

— Nu, nu poate fi adevărat. Ai spune orice, doar ca să- doar ca să..., încearcă să-mi spună ceva, dar îşi înghite cuvintele, nedorind să mai fie rostite.

— Te iubesc, prostuţo!

— îmi ridic mâna şi o duc spre chipul ei, acum că sunt aici. lângă ea. Lângă îngerul ce mi-a fost încredinţat să-l protejez, să-l iubesc şi-i şterg lacrimile ce nu încetează să cada. făcând-o să-şi închidă ochii preţ de câteva secunde.Tot ceea ce ţi-am spus la secţia de poliţie, atunci când Olivia era de faţă, filmând totul ca dovadă, nimic nu era adevărat. Era doar o minciună menită să te rănească şi asta a şi făcut. Eu nu spun niciodată *„iartă-mă”,* micuţo, decât surorii mele, iar ţie ţi l-am spus ca un mesaj, încercând să te fac să realizezi că toate cuvintele pe care ţi le-am aruncat în faţă nu vin de aici, spun ducându-i mâna spre inima mea. Te iubesc, micuţa mea! în cel mai sincer mod. De aceea... iartă-mă, micuţo, pentru că n-am de gând să te mai las să pleci din viaţa mea.

Felul în care mă priveşte, mă face să-mi doresc să-i sărut buzele şi chiar asta fac. îi iau chipul între palmele mele făcute căuş îmi zdrobesc buzele de ale ei şi-o sărut cu dragostea pe care i-o port. Degetele îmi alunecă pe coapse, apoi pe picioare şi o salt în braţele mele, îndreptându-mă spre măsuţa din mijlocul livingului. Ajuns în dreptul acesteia, o las pe Christina în capul oaselor, îi dau o şuviţă rebelă după ureche iar în cele din urmă mă aşez în genunchi în faţa ei, îndemnând-o să facă şi ea la fel şi rostesc cuvintele ce vin din suflet:

— Eu, Augustin Christian Ozera, înfăptuiesc acest jurământ ţie, Christina Ximena Evans, unindu-mi sufletul cu al tău, iar inimile noastre făcând-o doar una, sub jurământul sângelui ce ne va uni pentru totdeauna, chiar şi după moarte, rostesc cuvintele în timp ce trasez cu pumnalul o linie în palma mea, apoi iau mâna stângă a Christinei şi aşez pumnalul cu vârful tăişului în palma ei şi aştept.

Scutură uşor din cap, realizând că eu chiar vorbesc serios apoi inspiră adânc, închizându-şi ochii preţ de câteva secunde şi rosteşte aceleaşi cuvinte pe care eu le-am rostit, înfăptuind jurământul.

Eu, Christina Ximena Evans, înfăptuiesc acest jurământ ţie, Augustin Christian Ozera, unindu-mi sufletul cu al tău, iar inimile noastre făcând-o doar una, sub jurământulsângelui ce ne va uni pentru totdeauna, chiar şi după moarte rosteşte cuvintele în timp ce trasez cu pumnalul o linie în palma ei, făcând ca sângele să iasă, apoi ne cuprindem mâi. nile, unindu-le în acelaşi timp cu sângele, înfăptuind astfel jurământul ce ne leagă acum, aici, pentru totdeauna.

Bag mâna în buzunarul blugilor şi scot inelul pe care mama mi l-a lăsat.

— Cu un trandafir s-a făcut o promisiune şi tot cu unul te voi lega de mine, rostesc primele cuvinte ce-mi vin în minte şi-i întorc mâna cu palma în jos apoi îi pun inelul pe deget.

— Of, Doamne! exclamă, ducându-şi mâna liberă spre chipul ei şi-şi astupă gura, plină de surprindere.

— De azi, eşti partenera mea, iubita mea, amanta mea... soţia mea, micuţo! Aşa cum de azi, eu sunt partenerul tău, iubitul tău, amantul tău... soţul tău.

Fără să-mi mai spună vreun cuvânt, îşi lipeşte buzele de ale mele şi mă sărută.

— în seara aceasta vreau să fiu a ta, să mă iubeşti aşa cum poate nu m-ai iubit până acum, partenerul meu, iubitul meu, amantul meu... soţul meu, îmi spune şi zâmbesc drăceşte, revendicându-i într-un final buzele pe care le gust, le muşc subtil, apoi le gust din nou, coborând spre maxilar şi sfârşesc pe linia pulsului, înfruptându-mă în voie din pielea ei parfumată apoi o întind cu totul pe podea, postându-mă deasupra ei.

Mă ridic puţin şi încep să trag de fiecare bucată de material ce-i acoperă întreg corpul, sfaşiindu-l, iar în noaptea asta am de gând s-o iubesc în cel mai nebun mod. Nu-mi pasă de ce-a fost ieri, nu-mi pasă nici de ziua de mâine, tot ce vreau acum e să o simt pe ea. Pe micuţa a cărui suflet l-am legat de al meu. Un înger şi-un demon, legaţi pe vecie printr-un

jurământ de sânge, mult mai puternic chiar şi decât căsătoria.

Christina Evans „A mintiri pierdute

Drace, înjur în sinea mea muşeându-mi buzele, şi-l privesc pe bărbatul ce tocmai mi-a legat sufletul de al său pentru vecie. Simt că încă visez, mai ales după câte cuvinte otrăvite mi-a aruncat în faţă acum câteva ore. Chiar am crezut că mă urăşte din toată inima, dar, tot ce mi-a spus n-a fost adevărat chiar dacă a durut ca dracu, însă numai eu ştiu cât de pierdută am fost în adâncul abisului până să fiu adusă aici cu forţa şi să aflu adevărul. îl iubesc atât de mult şi aş face orice doar ca să-l ţin lângă mine, doar ca să-i arăt că pot fi femeia de care are nevoie şi îi voi arăta, în fiecare zi, în fiecare minut, în fiecare secundă a vieţii sale. Buzele lui îmi mângâie delicat pielea în cel mai erotic mod posibil, fă- cându-mă să-mi las capul pe spate, în timp ce degetele sale îmi ating feminitatea, şi gem plină de dorinţă, înfigându-mi degetele în părul său mătăsos. Alunec cu ele spre chipul ce mă priveşte pe sub gene şi-l trag spre mine. îmi revendică buzele, mă sărută, şi-mi las palmele să alunece pe umerii săi goi şi plini de cerneala neagră ce-i acoperă întreg corpul, în jos, apoi spre pieptul său ferm unde un trandafir roşu spre negru se odihneşte în dreptul inimii sale şi-l împing, reuşind cumva să ajung deasupra lui. Ştiu că îi place când preiau controlul şi-l domin, nu trebuie să mi-o spună, o pot vedea şi singură în ochii lui.

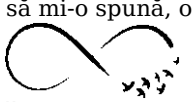

y

- Capitolul 8 -

însă, nu sunt nici pe departe atât de dominatoare cum e el, dar trebuie să recunosc că îmi place al naibii de mult când face asta, ducându-mă pe culmile extazului. îmi plasez buzele pe linia pulsului de pe gâtul lui Augustin şi încep să-i gust pielea, făcându-I să mârâie prelung, în timp ce palmele sale îmi frământă sânii, excitându-mă. Am de gând să-i ofer ceea ce el îmi oferă ori de câte ori facem dragoste, şi anumeun sex oral. Nu ştiu ce trebuie să fac exact, dar sper să fie bine şi să nu fac vreo prostie. Cobor cu buzele, sărutându-i şi gustându-i pielea - aşa cum şi el face cu mine - mai întâi spre abdomen apoi spre drăcuşorul său, al dracului de excitat, şi înghit în sec, apropiindu-mi încet buzele de acesta, în timp ce-l ating subtil cu degetele, stimulându-l, însă mă simt oprită brusc înainte ca măcar să-i ating drăcuşorul cu buzele, îndată ce Augustin mă prinde de braţe şi mă trage spre el.

Asta nu e ok, spun în sinea mea şi înghit în sec, neînţele- gând ce vrea să facă.

— Nici să nu te gândeşti, mârâie nervos şi mă priveşte dojenitor.

— Dar..., e tot ce apuc să spun şi mă opreşte chiar înainte de a mai putea scoate şi altceva pe gură, punându-şi un deget peste buzele mele.

— Nici nu mă gândesc! îmi taie tot avântul. Buzele tale sunt pentru gura mea şi pentru a-mi încânta auzul cu gemetele de plăcere pe care le scoţi printre acestea, nu pentru a mă satisface pe mine, micuţo! îmi explică şi înghit în sec a doua oară, privindu-l adânc în ochi. Dacă înainte aveam nevoie de un sex oral ca să mă menţin şi să mă stimuleze, ei bine, acum nu mai îmi trebuie aşa ceva. îmi e de ajuns să te privesc pe tine, la cât eşti de frumoasă când eşti excitată, la cum îmi gemi numele atunci când îţi dai capul pe spate - rosteşte cuvintele atât de senzual peste buzele mele, încât şi felul în care îmi vorbeşte îmi furnică pielea, **excitându**-mă -făcând ca sânii tăi să iasă în evidenţă, cu tot cu sfârcurile deja întărite, în timp ce te simt în

întregime, pulsând înăuntrul tău, e cel mai bun stimul excitant pe care un bărbat îl poate avea, mârâie prelung iar în momentul acesta tot ce vreau e să-l simt din nou în mine.

Mă poziţionez deasupra lui, cu picioarele deoparte şi de alta a bazinului său şi-l las să mă umple de el, în timp ce drăcuşorul său pulsează adânc în interiorul meu. îl ador pe demonul ce-şi iubeşte nebuneşte îngerul ce i-a fost dăruit ca să se unească atât sufleteşte, cât şi trupeşte pentru totdeauna. Iau chipul lui Augustin între palmele mele şi îi ating buzele cu ale mele şi-l privesc, făcându-mă să las o cantitate mare de aer să iasă printre buzele întredeschise, acum că-l simt şi mai bine. Palmele sale alunecă pe şolduri-le mele, înfiorându-mă şi mă trage şi mai aproape de el, ghidându-mi mişcările şi-şi umple gura cu unul dintre sânii mei, gustându-l, ca mai apoi să-mi prindă sfârcul între dinţi, trăgând puternic de el.

—Augustin, îi gem numele şi-l privesc, adorându-l, în timp ce orgasmul pune stăpânire treptat pe toate simţurile mele, dar şi pe ale lui.

—Ia totul, demoniţa mea! Sunt doar al tău, îmi şopteşte peste buze şi-l trag mai bine în braţele mele, sărutându-l şi gem epuizată.

—Doamne, cât te iubesc! spun după câteva minute de tăcere. Să nu-mi mai faci aşa ceva, îl dojenesc. Am crezut că mă urăşti cu adevărat şi că totul a fost doar un joc pentru tine, îmi afund capul în umărul său.

—Cum să te urăsc când te ador atât de mult, mi chiquita? Tu mi-ai readus sufletul la viaţă, m-ai scos din întunericul care mă înghiţea încetul cu încetul şi ai dat un nou sens vieţii mele, iubindu-mă aşa cum mă iubeşti doar tu, atât de pur, având o răbdare pe care n-am mai cunoscut-o la nicio altă femeie. Cum ai reuşit? mă întreabă şi mă uit debusolată la el.

— Ce anume? îl întreb nedumerită şi încerc să-mi dau seama la ce se referă, pentru că eu chiar nu ştiu ce să îi răspund.

— Cum reuşeşti să ai o asemenea răbdare?

— Cred că am moştenit de la mama răbdarea, dar şi faptul că am văzut în ochii tăi ceea ce ai vrut mereu să ascunzi. Ai un suflet bun şi cald, Augustin.

— Ce te face să crezi că aşa şi e? mă întreabă serios, dar nu mă duce pe mine de nas.

— Oricât de mult ai încerca să te ascunzi, tot pot să văd în sufletul tău, Augustin, şi nu-mi pasă de ceea ce faci, voi fi mereu lângă tine, vorbesc peste buzele lui, ca mai apoi să i le sărut scurt.

— Afurisită mică! mă alintă, mârâind şi îi simt palmele, strângându-mi puternic fundul, ca mai apoi să mi-l plesnească bine.

— Ce-ţi mai place să mă plesneşti peste fund, constat.

— Şi încă câte aş mai face cu el, mârâie pervers, lingân- du-mi buzele.

Fir-ar! E atât de excitant, încât mă face să o iau razna, dorindu-mi să-l aţâţ şi mai mult, doar ca să mă facă din nou a lui.

— Şi ce te reţine? îl aţâţ, muşcându-mi buzele.

— Nu mă tenta, micuţo! S-ar putea să nu mai mergi bine a doua zi, mă ameninţă şi mă ridic puţin, plasându-i palmele peste fundul meu şi îi înlănţui gâtul cu braţele.

— Te amo, mi ángel! Te amo, îi repet şi îi sărut buzele scurt.

—Yo también te amo, mi chiquita hermosa! îmi răs- punde apoi oftează prelung. Uite ce e, micuţo! devine serios dintr-odată. Va trebui să păstrăm totul secret o perioadă, făcându-i pe toţi să creadă că m-am despărţit de tine, dar va trebui să şi plec pentru o vreme. Sub presiunea lor am acceptat să lucrez pentru Emanuel, dar şi să mă desparte de tine, altfel Em..., îl opresc din a turui cuvintele şi simt emoţia din glasul său uşor tremurând şi nu-i stă deloc în fire să fíe nesigur.

— N-ai să mă pierzi, îngerul meu! Simt nesiguranţa din glasul tău, ceea ce nu e deloc în firea ta de demon, dar dacă trebuie să ne ascundem pentru o vreme, aşa vom face.

Cât despre Emma, nu-ţi face griji, am s-o scot de oriunde o ţine Emanuel şi Olivia, tu doar du-te şi fă ce trebuie să faci apoi vino înapoi, spun destul de optimistă şi de sigură pe ceea ce pot face eu. Nu mă lăsa să-ţi duc prea mult dorul.

Dacă înainte singura mea armă de apărare era fuga, neavând pe nimeni lângă mine, ei bine, acum am un grup de nebuni care ştiu sigur că nu mă vor dezamăgi, dar nici pe Augustin, indiferent de situaţia în care suntem. M-am săturat să mă ascund, să fiu slabă, neştiind cum să supravieţuiesc de pe o zi pe alta, dar acum e vremea să fiu puternică şi să lupt pentru bărbatul ce-mi încălzeşte şi-mi ocroteşte sufletul, pentru familie, pentru prieteni, pentru tot. Mă priveşte surprins şi am impresia că se aşteaptă ca eu să mă smiorcăi şi să spun că nu-mi convine nimic, că el ar trebui să fie lângă mine, că... La dracu în toate astea! Eu nu sunt ca alte fete ce se smiorcăie ca nişte fandosite, folosindu-se de tot felul de lucruri josnice doar ca să-şi ţină bărbatul lângă ele. Augustin chiar mă iubeşte, atât de nebuneşte ca şi ştiu sigur că nu-mi va mai trăda dragostea şi încrederea, iar dacă eu nu încerc să-l înţeleg, nimeni nu o poate face.

— Mă aşteptam să protestezi, să spui că sunt nebun că te las singură şi plec. Să mă ameninţi că vei face vreo prostie, doar ca să mă întorc sau..., îmi vorbeşte surprins şi zâmbesc, contrazicându-l din priviri.

— Cred că te uiţi la prea multe filme dramatice, dragul meu! i-o întorc şi zâmbesc în continuare. Nu vrei să mă şi arunc pe burtă şi să dau din mâini şi din picioare, smiorcă- indu-mă ca un bebe? îl întreb amuzată şi-l observ zâmbind. Dragul meu, dacă eu nu te înţeleg, nimeni nu poate, îl lămuresc şi mă trezesc cu buzele lui peste ale mele, în timp ce limba sa jucăuşă se adânceşte în gura mea, de zici că vrea să mă înghită cu totul.

— Dragul tău?! mă întreabă după vreun minut. Sună al naibii de bine, micuţo, mai ales rostite de buzele tale dulci! îşi plasează buzele pe linia pulsului şi-mi gustă pielea cu o foame nebunească, făcându-mă să-i simt drăcuşorul înăuntrul meu cât este el de lung şi gros.

Nebunia cu care mă iubeşte o simt în toţi nervii care-mi furnică întreg trupul, simţindu-i astfel mişcările accelerate; dacă i-aş da drumul acum, mai mult ca sigur m-aş pierdeîn neştire, în uitare, în abisul care mă va devora fără să-i pese de ceea ce simt. Nu ştiu cum ar fi sufletul meu fără al lui, dar nici nu vreau să aflu. Nu ştiu cum se va descurca inima mea dacă a lui nu mai e aici ca s-o încălzească, aşa cum o face acum. Sigur mi-aş scoate-o din piept doar ca să n-o mai simt. Mă întinde cu grijă pe podea, pulsând şi mai adânc în interiorul meu iar eu îi cuprind corpul cu braţele, lăsându-ne într-un final învăluiţi de orgasmul ce ne face trupurile să tremure necontrolat încă o dată. *Doamne, cât te ador!* spun în sinea mea şi-l trag şi mai bine în braţele mele, punându-i capul pe pieptul meu dezgolit şi-l simt, cuprin- zându-mă cu totul în braţele sale.

— În momentul acesta aş dormi cu tine aşa, dar mai mult ca sigur te voi strivi şi nu vreau asta, glasul lui mă face să-l privesc, chiar în momentul în care îşi ridică capul cât să mă privească şi chicotesc.

îmi sărută buzele apoi se ridică în capul oaselor şi-mi întinde mâna, însă sunt mult prea hipnotizată de imaginea din faţa mea, acum că-l văd în toată splendoarea lui şi trebuie să recunosc că e al dracului de frumos; şi e doar al meu.

Chicoteşte amuzat de mimica feţei mele, făcându-mă să roşesc pentru că tocmai i-am privit drăcuşorul în toată puterea lui, stând încă cu mâna întinsă şi fără să mai stau pe gânduri îmi scutur uşor capul şi-l las să mă adune de pe jos. Dar se pare că picioarele nu vor să mă asculte, transformân- du-se în gelatină şi aproape mă împrăştii înapoi pe jos.

— Ce e aşa amuzant? îl întreb încurcată, auzindu-l chicotind şi-l privesc pe sub gene, cuprinzându-i trupul cu braţele.

— Nimic! încă mă gândesc ce-am făcut să te merit, dar trebuie să-mi reamintesc şi cât de fragilă eşti, îmi răspunde, strângându-mi fundul dezgolit în palmele sale.

— Cine a spus că sunt fragilă? îmi iau inima în dinţi şi încerc să par serioasă. încă n-ai văzut nimic, mrrrr! mârâi ca o pisicuţă, abţinându-mă cu greu să nu râd şi-l observ zâmbind cu gura până la urechi.Nu mă tenta, pisicuţo! mă ameninţă jucăuş, atingân- du-mi subtil nasul cu arătătorul şi mă strâmb, mişcând din acesta. S-ar putea, cel mai probabil, să nu mai ieşi pe picioarele tale de aici mâine dimineaţă, pentru că nebunia cu care am să fac dragoste cu tine va face până şi demonii să se sperie, îmi spune serios şi înghit în sec.

Zâmbeşte cu gura până la urechi într-un mod care mă pune pe gânduri, văzându-mi mutrişoara şocată apoi îmi ia chipul între palmele sale şi-mi sărută delicat buzele. îmi cuprinde trupul cu totul în braţele sale şi mă îndeamnă să-l urmez. Nu ştiu ce vrea să facă, dar tot înaintând dăm într-un final de marginea canapelei. înghit în sec de nenumărate ori.

Of, la naiba! Vorbea serios cu „ nebunia cu care am să fac dragoste cu tine va face până şi demonii să se sperie „? mă alarmez în sinea mea şi oricât de mult mi-ar face plăcere să-l simt în continuare în mine, cu siguranţă m-ar aduce în stadiul de leşin, pentru că vă zic drept, picioarele-mi sunt gelatină în momentul de faţă.

Uf, eu şi partea mea dominantă. Suntem două părţi opuse care încearcă să pară un întreg, dar rezultă a fi două picioare stângi ce se împiedică una în alta. Se apleacă puţin într-o parte, trăgându-mă uşor după el şi încă mă rog în sinea mea ca nebunia cu care vrea să facem dragoste să fie pentru altă dată, însă ceea ce face nici prin cap nu mi-ar fi trecut.

Mă trezesc cu un material tras pe cap, îndemnându-mă să-l îmbrac şi fac întocmai, privindu-I într-un final pe Augustin cu ochii mari.

Puţini bărbaţi, chiar rari mai bine spus, sunt aceea care-şi îmbracă iubitele după ce le-au şi dezbrăcat. Ei bine, nu e pentru prima dată când Augustin mă îmbracă, dar tot

rămân uimită de gestul său, chiar dacă mă face să mă simt ca un copil mic în asemenea situaţii.

— Bun! spune şi încă mă holbez ca una lovită de-o lopată în faţă şi pot să jur că nu m-am aşteptat la aşa ceva. Hai, funduleţ, că nu vreau să îngheţi, aşa că fa bine şi întinde-te, mă îndeamnă şi mă simt de parcă m-ar trata ca pe un bebe de câteva luni şi pufnesc.

— Nu vrei şi un scutec cumva? îl ironizez şi-l văd râzând în hohote. Nu e amuzant, Augustin! Pot să mă îmbrac şi de una singură, n-am cinci luni.

—Oh, micuţa mea! Nici nu spun că ai cinci luni, doar vreau să te faci comodă pentru asta, continuă să-mi vorbească şi îndată ce-mi întinde scrisoarea de la mama, tot zâmbetul îmi dispare brusc.

în acest moment nici nu ştiu ce aş putea să spun şi ce nu. Tot ce pot să fac e să mă uit când la Augustin, care încă e în costumul lui Adam - însă nici asta nu mă ajută să-mi calmez tremuratul ce m-a acaparat subit - când la scrisoarea din mâna lui. Simt toate emoţiile ce mă cuprind ca o febră ce nu vrea să dispară, ci din contră urcă şi mă face să înghit în sec în repetate rânduri, simţindu-mă bolnavă, deşi nu sunt. îmi acoperă picioarele dezgolite cu o pătură, îmi aşază scrisoarea pe genunchi şi dă să plece, lăsându-mă de una singură ca să pot citi în voie, dar îl opresc la timp. prinzându-l de mână. Nu vreau ca el să plece, pentru că nu pot să citesc scrisoarea singură. Mi-e frică de ceea ce voi găsi în ea, de ceea ce mama mi-a scris cu ani în urmă. Inspir adânc şi pe când să spun ceva, cuvintele mi se opresc în gât şi simt că nu pot respira.

— Voi fi puţin mai încolo, micuţo! Nu-ţi face griji, nu te părăsesc, dar scrisoarea ţi-e adresată ţie, nu mie, vorbeşte atât de calm şi-şi aşază palma pe obrazul meu, mângâin- du-l. Tu trebuie să citeşti rândurile pe care mama ta ţi le-a scris, nu eu, mi hermosa.

—Ştiu, dar nu sunt în stare s-o fac de una singură, Augustin. Nu cred că pot fără ca tu să nu fii lângă mine şi chiar dacă tu ai citit-o singur pe a ta, eu...

— Aş fi vrut să fii lângă mine când am citit scrisoarea de la mama, mi chiquita, mă anunţă. Aşa că lasă-mă un minut şi revin, e tot ce-mi mai spune apoi îmi sărută scurt buzele şi iese cu totul din living, lăsându-mă de una singură în bătaia luminilor de la lumânările ce împânzesc întreaga încăpere.

Nu ştiu câte minute au trecut de când sunt singură, însă parcă nici nu s-au simţit, acum că Augustin se întoarce în living cu două căni aburinde, ce mai mult ca sigur conţin ceai, îmbrăcat pe jumătate de la brâu în jos, lăsându-şi pectoralii şi abdomenul dezgolit.

Drace! E al dracului de sexy îmbrăcat doar în perechea aceea de pantaloni de trening, jos mai strâmţi, sus mai largi. Aşază cănile pe măsuţa din faţa canapelei, apoi se aşază lângă mine, trăgându-mă în braţele sale şi cu tot corpul meu între picioarele lui. îmi ridic privirea cât s-o întâlnesc pe a lui iar el îmi zâmbeşte. îmi sărută uşor creştetul şi începem. Trag adânc aer în piept, în timp ce mâinile mele deschid plicul şi scot scrisoarea destul de groasă, făcând ca un obiect mic şi rotund să cadă în acelaşi timp în poala mea. Las scrisoarea deoparte preţ de câteva secunde şi iau inelul între degetele mele. îl întorc pe toate părţile, observându-i frumuseţea şi simplitatea pe care o are şi realizez că pe dinăuntrul acestuia sunt inscripţionate câteva cuvinte.

— *„ Când două inimi bat ca una, vor supravieţui întotdeauna* citesc cu voce tare ceea ce e scris şi încerc să-mi dau seama de ce mama mi-a lăsat şi acest inel pe lângă scrisoarea pe care mi-a scris-o, dar cred că voi afla cât de curând.

— încă un inel? întrebarea lui Augustin mă face să-mi întorc privirea spre a lui, nedumerită.

— Ce vrei să spui?

— Şi mama mea mi-a lăsat un inel, e acela pe care ţi l-am dăruit ţie, micuţo. Mi-a scris că voi şti eu când va sosi timpul potrivit pentru a-l dărui persoanei iubite şi da, a avut dreptate. Acel moment a fost atunci când noi doi am făcut jurământul şi nu regret nimic, mi chiquita! continuă să-mi vorbească sincer şi cred că mama mi-a lăsat acest inel pentru a-l oferi lui Augustin. Cu siguranţă!

2971îmi aşez mâna stângă pe stânga lui şi o aduc la nivelul meu, apoi îi pun inelul pe degetul inelar şi-i vorbesc:

— Cred că mama mi-a lăsat şi mie acest inel pentru a ţi.| dărui ţie, Augustin, odată cu inelul pe care mi l-ai dăruit tu

Braţele lui îmi înconjoară trupul, imediat după ce i-am pus inelul pe deget, în timp ce chipul său se ascunde în umărul meu, inspirând adânc. Iau scrisoarea între degetele mele, despăturind-o şi citesc cu voce tare, simţind nodul ce mi s-a instalat brusc în gât.

„ Frumoasa mea fetiţă,

Nici nu ştiu a câta scrisoare încep să ţi-o scriu acum. pentru că ori de câte ori încerc să o duc până la capât, nu reuşesc. Lacrimile-mi sunt prea multe, exact ca un izvor ce se varsă în albia unui râu, făcând ca spuma acestuia să nu se stingă. Mi-e dor de tine, copila mea, de ochii tâi căprui ce sunt atât de luminoşi în bătaia soarelui, încât iţi încălzesc sufletul atunci când îi priveşte cineva. Asta spune multe despre tine şi mai mult ca sigur acum eşti o femeie în toată firea, cu un suflet cald, iubitor şi puternic. Sunt mândră de tine, frumoasa mea, şi voi fi în continuare, orice-ur fi. Vreau să ştii lucrul acesta şi sper că oriunde eşti acum să fii iubită aşa cum te-aş fi iubit eu, îngeraşul meu scump.

Aşa cum te-aş fi ţinut eu la pieptul meu, încălzindu-te, ocrotindu-te şi ţi-aş fi şoptit doar cuvinte care să-ţi dea putere şi să te pregătească pentru ceea ce urmează să trăieşti în viaţa aceasta, dar uite că nu s-a putut. Dacă n'f^n această scrisoare înseamnă că eu nu mai sunt pe pământ, pentru că dorul de tine mă ucide încet şi sper că oria te-a*

luat de lângă mine să te aducă înapoi. Ştiu, draga meii te-am dezamăgit atât pe tine, cât şi pe fratele tău, şi-mi /xw' nespus de rău c-am făcut asta ***şi*** *chiar dacă nu merit să tt* ***înduri de mine, te rog, iartă-mă. Tot ce-am făcut am/acu***[1] *pentru tine şi pentru fratele tău, Mărios, dar cred că treburi să fac* ***şi mai mult. îmi pare rău! Doamne, cât*** *de dor îmi * de tine, dar gândul că cineva te iubeşte* ***în*** *acest momeri*
îmi mai alină durerea din suflet şi chiar dacă nu ştii la cine mă refer, am să-ţi explic imediat. Dar înainte de toate, să ***ştii*** *că te-am căutat ani la rând, cutreierând străzile în lung* ***şi****-n lat, întrebând pe oricine dacă nu te-a văzut măcar pentru o secundă cât să-ţi transmită că te iubesc. Crede în tine, copila mea, şi orice-ar fi nu te da bătută, dar ştiu sigur că odată ce-l vei întâlni pe Augustin, nu vei mai fi singură. Da, despre el e vorba. Despre băiatul ce ţi-e promis. Am avut ocazia să-l cunosc destul de bine, să realizez că are un suflet mare] că e de treabă şi mai mult ca sigur te va iubi aşa cum ştiu că şi tu îl vei iubi: cu sinceritate, cu patos, cu nebunie.*

De aceea eu şi tatăl tău, cât şi părinţii lui Augustin, Melanie şi Sebastian am făcut un jurământ în timpul facultăţii pecetluit cu sângele nostru şi cu petale de trandafiri, care poate fi rupt doar de voi, copii. în scrisoare vei mai găsi şi un inel, aşa cum şi Augustin va găsi unul în scrisoarea de la mama lui, pe care să vi-l dăruiţi unul altuia. Of, copila mea! Sper că eşti bine oriunde-aifi, dar ştiu că atunci când acea zi va veni, ca voi să vă uniţi, vei lua decizia corectă, la fel ca Augustin. Eşti puternică, copila mea, te-am simţit încă de când te-am ţinut în braţele mele. De aceea ţi-am şi pus numele cu o semnificaţie anume. Christina pentru că semnifică urmaş a lui Hristos, dar şi ceva atât de pur ca un înger, iar Ximena semnifică ascultătoare, încurajatoare.

Ştiu sigur că vei fi o bună ascultătoare atunci când trebuie, dar şi o bună încurajatoare atunci când ceilalţi vor ***fi*** *cu moralul la pământ. Vei fi un lider bun, exact ca şi Augustin. împreună sunteţi mai puternici.*

Te iubesc, micuţul meu îngeraş!
Cu dragoste, mama."

Cuvintele mamei mi-au ajuns până în suflet, nu de alta, dar nu mă pot opri din plâns. M-a căutat! Doamne, m-a căutat în tot acest timp, exact ca tata. Las scrisoarea deoparte şi-mi afund chipul în pieptul lui Augustin, îndată ce-mi

_____M

cuprinde trupul cu braţele, încercând să mă liniştească Dacă n-ar fi fost aici, nici nu vreau să mă gândesc ce-aş fi făcut. El e sprijinul meu.

— îmi aduc şi acum aminte, aveam treisprezece ani când mama ta s-a sinucis, glasul lui Augustin se aude ca un ecou în living şi mă agăţ şi mai bine de el. Dominic a suferit mult din cauza asta, însă n-a renunţat să te caute, micuţo! Dar să ştii că ai avut o mama puternică, cu un suflet mare, care nu s-a dat bătută pentru nimic în lume, continuă să-mi vorbească de mama şi-l privesc pierdută în ochii să-i albaştri, în timp ce degetele sale îmi mângâie chipul.

— Însă tot nu înţeleg un lucru, spun şi mă ridic în şezut. Dacă mama era atât de puternică şi nu s-a dat bătută, de ce s-a sinucis? De ce a renunţat la tot atât de brusc şi de ce nu există vreun bilet de adio, justificând motivul? turui întrebare după întrebare şi oftez.

Totul pare atât de încurcat şi chiar nu ştiu cum să le descurc.

— Aş vrea să-ţi pot da un răspuns, micuţo, dar nu am unul!

— Mulţumesc!

— Pentru? mă întreabă nedumerit şi-mi ridică chipul cât să-i întâlnesc privirea, punându-şi degetele sub bărbia mea.

— Pentru că exişti, pentru că sufletul şi inima ta sunt jumătăţi ale sufletului meu, pentru că eşti îngerul de care am avut nevoie în tot acest timp şi de care încă am nevoie, spun ceea ce-mi dictează inima şi mă cuibăresc mai bine la pieptul lui Augustin.

E ultima seară în care mai putem să ne ţinem în braţe, si ne iubim nebuneşte, căci

de mâine trebuie să ne prefacem că suntem doi străini şi sincer, nu-mi place, dar se pare ci suntem obligaţi de circumstanţele care ne-au înconjurat. Nu ştiu cum voi supravieţui fără ca măcar să-i simt buzele, feră ca măcar să-i simt mâinile, atingându-mă şi făcându-mă * lui în fiecare noapte. Mă ridic din nou în şezut apoi mă întorc pe o parte, sfârşind în genunchi în faţa lui

— .Ce faci? mă întreabă, prinzându-mă de braţe şi mă ridică puţin cât să mă tragă în braţele lui. Să nu te mai prind că stai în genunchi în faţa mea, mă dojeneşte, încolăcin- du-mi picioarele în jurul său.

îl privesc în ochi şi înghit în sec, apoi îmi aşez palmele pe chipul său şi spun:

— Iubeşte-mă aşa cum poate nu m-ai iubit până acum, să te pot simţi de mâine încolo pe pielea mea, pe buzele mele, în gândul meu, în inima mea, în sufletul meu, pentru c-am să mor puţin câte puţin până când totul se va sfârşi şi vom reveni la nebunia noastră.

— Te amo, mi chiquita hermosa! îmi mărturiseşte pentru a mia oară, ca mai apoi să-şi înfigă o mână în părul meu, zdrobindu-şi buzele de ale mele.

Razele soarelui îmi încălzesc chipul, cu cât lumina acestuia străbate întregul living şi mă întind ca o pisicuţă în aşternuturi, dând peste locul gol din dreapta mea. Mă ridic în şezut alarmată şi-mi strâng şi mai bine pătura în jurul meu, căutându-l pe Augustin cu privirea, însă mă liniştesc destul de repede, observând că intră cu micul dejun în living. *Probabil că l-a ajutat Happy, altfel nu-mi explic cum de arată totul atât de bine sau a învăţat să gătească pentru minei* spun în sinea mea, în timp ce Augustin aşază tava plină cu mâncare, lângă mine.

— Bună dimineaţa, mi chiquita! mă alintă şi-mi sărută scurt buzele.

— Nu-mi aminti, spun oftând. Aş fi vrut ca noaptea să nu se termine, să ţină la nesfârşit.

— Ştiu, mi chiquita. Nici eu n-aş fi vrut, dar promit că îndată ce totul ia sfârşit, plecăm undeva doar noi doi; cuvintele pe care mi le spune le cred, chiar le cred pentru că sunt sincere şi vin din sufletul său, dar tot nu-mi place cum trebuie să ne comportăm de azi încolo, neştiind exact pentru cât timp.

Inspir adânc şi iau o gură din ceaiul aburind, savurân du-ne într-un final ultimul mic dejun împreună, căci dupj

ce plecăm de aici trebuie să fim ca doi oameni certaţi ş destul de despărţiţi, însă tot ce sper e ca Olivia şi Emanue să cadă în capcana pe care i-am pregătit-o amândoi şi să-i facem comozi acolo unde le este locul, la închisoare.

— Asta e pentru tine, îmi spune Augustin şi mă întorc ci privirea spre el, observându-l că vine cu o geantă imensă în mână pe care o aşază pe măsuţa din living.

Mă uit când la Augustin, când la geanta de pe masă şi încerc să-mi dau seama ce ar putea să conţină. Rămân muta de-a dreptul când o deschid şi observ conţinutul acesteia Scot din geantă câteva acte formate dintr-un permis de conducere pe numele meu şi câteva paşapoarte cu nume diferite, cea din poze fiind tocmai eu. Le pun deoparte, privin- du-l pe Augustin încă mută şi uimită de ceea ce găsesc şi scot din geantă trei teancuri de bani şi cred că sunt câteva sute de mii de dolari acolo, dar nu înţeleg pentru ce anume, îi las şi pe aceştia deoparte şi bag din nou mâna în geantă, scoţând din aceasta un telefon şi un pistol nici foarte mare, nici foarte mic şi înlemnesc de-a dreptul. Ce sunt toate astea şi pentru ce? înghit în sec şi-mi întorc privirea spre nebunul care doar mă priveşte cu braţele încrucişate la piept.

— A-Augustin, mă bâlbâi, pronunţându-i numele. Ce sunt toate astea şi ce caută numele şi poza mea pe...? turui cuvintele fără vreun sens anume sau poate au un sens, nici eu nu ştiu exact şi-i observ zâmbetul din colţul gurii.

— Arman o să te ajute să înveţi să conduci ca în cel muli două, trei săptămâni să poţi da testul şi să ai un permis de conducere, nu unul fals. Deocamdată e bun şi acela pentru că vei avea nevoie, îmi spune şi nu înţeleg pentru ce **anume**

Nu am o maşină proprie pe care să o conduc, plus ***ci*** de abia dacă ştiu cum se conduce maşina lui Augustin, iar acum toate astea... Cum naiba am să mă descurc? înghit în sec a doua oară şi-mi repet întruna în sinea mea că **toiul** avea să fie bine, însă nu ştiu cât de bine. Aş vrea să-l **întreb** pentru ce sunt toate, dar am s-o las baltă. Tot ce vreau e să-l simt. Fără să mai stau pe gânduri, îi îmbrăţişez trupul şi-mi afund chipul în pieptul său, inspirând parfumul pe care-l poartă, ca în cele din urmă să-mi ridic privirea spre a lui şi-l găsesc zâmbind.

— Ce-i al meu, e şi al tău, micuţo! Iar ce-i al tău, e şi al meu, aşa că şi maşina e a ta, continuă să mă surprindă cu câte ceva, în timp ce-mi dă după ureche o şuviţă rebelă.

— Şi tu? întreb nedumerită.

— Am rugat-o pe Happy să-mi aducă cealaltă maşină şi tot ce trebuie, plus că am rugat-o să-ţi adune câteva din lucrurile tale din apartament şi să ţi le aducă. Vreau să mergi să locuieşti cu Dominic, micuţa mea, până când toate astea se vor rezolva. Nu-mi place să te ştiu singură acolo, mai ales că Olivia vrea să se răzbune pentru faptul că am respins-o şi am scos-o afară din casă. Prima persoană de care se va lega eşti tu şi sincer, nu ştiu de ce sunt în stare să fac dacă se mai leagă cineva de tine.

Cuvintele lui sunt destul de serioase şi sincer, îl cred în stare de absolut orice. Mi-a demonstrat deja asta. Oftez prelung şi încuviinţez din cap că aşa voi face, dar pe lângă asta trebuie să aflu unde o ţine Emanuel pe Emma şi am sentimentul că o anume persoană ştie exact pe unde s-o iau ca să ajung la ea, fără ca cineva să-şi dea măcar seama de asta. Niciodată n-am ştiut cu ce anume se ocupă sau în ce domeniu lucrează, însă tot ce ştiu este faptul că el cunoaşte foarte bine tunelurile prin care trece metroul. Va trebui să-i fac o vizită lui Paul în închisoare, aşa-zisul meu *„tată”,* însă Augustin nu trebuie să ştie asta, altfel şi-

ar ieşi din minţi. Dar cum voi face asta? La naiba! Trebuie să găsesc repede o soluţie.

— Mă voi duce să locuiesc la Dom, nu-ţi face griji în legătură cu asta, însă mă gândesc să-l iau pe Andy ca să mă ajute s-o caut pe Emma, oriunde o ţine Emanuel şi Olivia. N-am de gând s-o las acolo, spun într-un târziu, în timp ce bag toate lucrurile înapoi în geanta pe care a adus-o Augustin.

— 3031De ce Andy? De ce măscăriciul acela? izbucneşte revoltat dintr-odată şi se întoarce cu totul spre mine, pri. vindu-mă nervos. Te poate ajuta şi Happy sau oricine alt-cineva, aşa că nu cred că e nevoie să-l bagi pe retardatul acela la mijloc, tună nervos către mine şi loveşte masa cu pumnul. Voi doi singuri, nici nu mă gândesc, pentru că ştiu cât de fustangiu e. Christina, vorbesc serios! mă atenţionează şi tresar.

Mai niciodată nu-mi spune pe nume, doar atunci când vorbeşte serios şi n-ai cum să ieşi din cuvântul lui, însă acum trebuie să fie cum vreau eu, nu cum vrea el. Am şi eu un cuvânt de spus, nu? Inspir adânc şi închid fermoarul genţii, apoi să mă întorc spre el şi spun:

— Sunt ultimele minute şi tu vrei să ne certăm? izbucnesc şi eu revoltată, dar nu-mi spune nimic, doar tace. pn- vind într-o altă parte. Bine, dacă aşa vrei..., scrâşnesc din dinţi supărată şi trag geanta pe umăr, îndreptându-mă spre ieşirea din casă cu ochii în lacrimi.

Nu-mi vine să cred că tocmai ne-am certat şi pentru ce? Din cauza lui Andy? înţeleg că e gelos, dar l-am ales pe Andy cu un scop anume. Ştiu sigur că dacă el nu are grijă de mine, încât să nu păţesc nimic, Augustin o să-l bage direct în spital fără să clipească măcar, dar l-am ales şi pentru făptui că îmi este dator. încă n-am uitat când a spus că m-a sărutai sau când m-a dus la filmul acela erotic, minţindu-mă că va ti super şi după toate astea, nici acum nu şi-a cerut cu adevărat scuze. Deschid portbagajul şi arunc geanta lângă celelalte bagaje pe care Happy mi le-a pregătit pentru a mă muta la tata şi dau să-mi şterg

lacrimile, dar nu mai apuc, căci o mâni puternică mă prinde de braţ şi mă întoarce cu totul spre sursă. Buzele lui sunt la fel de dulci ca acum câteva minute, dar mă scoate din minţi când face pe nebunul atunci când nu trebuie. îmi aşez palmele pe pieptul său tare şi-i strâng tricoul în pumni, în timp ce mâna lui se înfige în părul meu şi adânceşte sărutul, introducându-şi limba în gura mea. *Al naibii nebun*, mârâi în sinea mea şi-l lovesc cu pumnii în piept

—Îmi vine să-ţi f..., dau să-i spun ceva destul de colorat, dar îmi închide din nou gura, zdrobindu-şi buzele de ale mele şi mă sărută doar ca să nu mai spun nimic.

—Poţi să-mi faci orice vrei tu, micuţo, dar mai încolo. Acum lasă-mă doar să te sărut, îmi spune peste buze, după un minut.

—Mi-ai făcut o criză infernală şi acum vrei să te las să mă săruţi? îl iau tare. Nici măcar nu m-ai ascultat de ce l-am ales pe Andy, că m-ai şi închis de tot când n-ai spus nimic.

—Pentru că m-a scos din minţi faptul că l-ai ales tocmai pe el şi pentru că ştiu exact cât de fustangiu este, mai ales acum, când toţi cred că noi suntem despărţiţi, turuie cuvintele, plimbându-se dintr-o parte în alta apoi se opreşte şi mă priveşte încruntat. Crede-mă, micuţo, că nu va scăpa nicio ocazie ca să se dea la tine, mârâie gelos printre dinţi şi în momentul acesta îmi vine să-l sărut, dar îl mai las să fiarbă puţin, aşa cum mă fierbe şi el pe mine câteodată.

Ştiu, suntem doi încăpăţânaţi, dar suntem doi încăpăţânaţi îndrăgostiţi unul de altul.

—Ştiu, dragul meu, şi-mi pare rău! Oricum, sunt sigură că-i vei rupe picioarele dacă încearcă ceva, plus că încă îmi e dator pentru ce-a făcut înainte, îl pun în temă cu totul şi zâmbesc.

—Diavoliţă mică ce eşti, mă tachinează şi mă strânge în braţe, ridicându-mă în aer şi zâmbesc cu gura până la urechi. Ar trebui să plecăm, îmi reaminteşte din nou.

—Ştiu! oftez.

îmi sărută buzele pentru ultima dată şi mă lasă în capul oaselor, oftând şi el la rândul lui apoi îmi deschide portiera şi mă urc în scaunul şoferului. îmi aşez mâinile pe volan şi înghit în sec, simţind o senzaţie ciudată în stomac, mai ales că voi fi doar eu, nu şi Augustin, însă tot ce sper e ca poliţia să nu mă oprească. Permisul meu nu e unul adevărat şi asta mă sperie puţin, din simplul fapt că e pentru prima dată când voi încălca unele reguli.

Te amo, mi angel

— !Yo tambien te amo, mi demonia!

îl sărut pentru a nu ştiu câta oară, simţind un impu]s nebun de a nu-i mai da drumul şi pornesc motorul. Expir profund pe gură, în timp ce maşina înaintează spre drumul principal şi arunc o privire fugitivă în oglinda retrovizoare privindu-l pe nebunul meu. Sunt al dracului de emoţionată, dar cumva trebuie să mă menţin lucidă pentru că de acum încolo începe adevărata luptă. Apăs ambreiajul şi schimb viteza, exact cum m-a învăţat Augustin şi o iau tot înainte spre intrarea în New York. Ştiu c-ar trebui să merg direct la tata acasă, însă înainte de toate trebuie să fac o oprire pe la Maryse. E singura care mă poate duce la Paul şi singura soluţie de a afla ceea ce vreau.

Virez prima la stânga, acum că intru pe Acom Boulevard, apoi virez a două la dreapta pe Apostle Avenue şi o iau tot înainte, ca în mai puţin de cinci metri să virez la stânga şi să o iau pe Hawthorne Boulevard către casa lui Maryse. N-am prea vorbit cu ea în ultima vreme. Inspir adânc, în timp ce opresc maşina pe aleea din faţa casei lui John şi-mi las corpul moale în scaun. Trebuie să o fac şi pe asta. Deschid portiera, mai hotărâtă ca niciodată şi ies din maşină, nu înainte de a-mi lua cheile şi telefonul, îndreptându-mă acum cu paşi repezi spre intrarea principală. Ajunsă pe veranda casei, înghit în sec nodul ce mi s-a acumulat brusc în gât şi bat de două ori în uşa casei

şi aştept. Trebuie cumva să o conving, altfel se duce dracului tot.

— Christina?! glasul surprins a lui John mă face să mă întorc cu totul spre el şi zâmbesc cât pot de natural.

— Maryse? întreb cu inima bubuindu-mi în piept.

— Intră, te rog! E în bucătărie cu cel mic, mă anunţă şi intru, înaintând spre bucătăria spaţioasă care îmi trezeşte multe amintiri.

Sunt aproape două luni de când n-am mai intrat în casa aceasta, de când n-am mai simţit mirosul mâncării gătite, de când n-am mai auzit scâncetul unui copil mic şi cred că mi-au lipsit toate astea într-un anumit fel. înaintez cu paşi mărunţi spre bucătărie şi o observ pe Maryse jucându-se cu cel mic în timp ce îi dă să mănânce, şi zâmbesc. Chiar dacă sunt încă tânără, într-un fel ciudat îmi doresc şi eu unul, însă nu ştiu dacă şi Augustin e de aceeaşi părere, chiar dacă a mai făcut glume puţin cam serioase pe seama asta, spunând că-şi doreşte o echipă de fotbal.

Oh, Doamne! îşi doreşte o echipă de fotbal?! acum îmi pică fisa în sinea mea şi aproape că mă înec cu saliva, făcându-mă să tuşesc într-un final şi captez atenţia Marysei.

— Christina, îmi pronunţă numele destul de emoţionată şi lasă mâncarea deoparte, apoi se îndreaptă cu paşi repezi spre mine şi mă îmbrăţişează strâns. Doamne, ce dor mi-a fost de tine, draga mea! îmi mărturiseşte şi mă priveşte cu ochii în lacrimi, luându-mi mâinile într-ale ei. Pe zi ce trece eşti tot mai frumoasă şi asta-mi demonstrează că Augustin chiar are grijă de tine, continuă să-mi vorbească, însă de ar şti de fapt pentru ce sunt aici, mai mult ca sigur ar înceta să mai zică ceva.

Dar, într-un fel nebun mi-a fost dor de ea. E singura *„mamă”* pe care o am în acest moment şi chiar dacă mi-a greşit enorm de mult, tot cred că mai merită o şansă.

— Oh, Doamne! Ce-ai păţit la mână? mă întreabă, vă- zându-mi bandajul şi aici chiar nu ştiu ce-ar trebui să-i

spun. Te-ai logodit? întrebarea ei mă readuce în simţuri şi-mi trag mâna dintr-a sa, dar nu-i răspund, ca mai apoi să mă îndrept spre frigider şi-l deschid, scoţând din acesta sucul de mere >j-mi torn într-un pahar de parcă aş fi la mine casă.

— Nu de asta sunt aici, Maryse! încerc să evit răspunsul la întrebările ei. Sunt aici pentru că într-un fel nebun am nevoie de ajutorul tău, turui cuvintele cu inima cât un purice.

— Draga mea, spune-mi de ce ai nevoie şi te voi ajuta cu plăcere, îmi răspunde Maryse entuziasmată; însă ceea ce vreau eu s-ar putea să-i şteargă definitiv zâmbetul de pe buze.

Mai iau o gură din sucul de mere şi mă pregătesc sufleteşte pentru ceea ce am de gând să-i cer, apoi aşez paharul gol pe blatul mesei şi oftez prelung, de parcă aş vrea să prelungesc momentul.

— Vreau să mă duci la Paul, la închisoare, spun şi pot să observ cu uşurinţă cum zâmbetul Marysei dispare treptat **şi** se transformă în groază.

— Nu, nici nu mă gândesc, îmi răspunde hotărât! Cere-mi orice altceva, dar nu asta.

— Maryse! o atenţionez şi simt că mă transform în Augustin la cum mă comport acum.

— Ai uitat cât de mult rău ţi-a făcut? răbufneşte şi îi dau dreptate în privinţa asta, dar tot trebuie să aflu ceea ce am nevoie pentru a o elibera pe Emma. Pentru ce ai nevoie să mergi la un asemenea gunoi? Vrei să te distrugi şi mai rău decât a făcut-o el? continuă să arunce cu întrebări în direcţia mea, cu ochii în lacrimi.

— Am nevoie să o salvez pe Emma, îi răspund într-un final, plângând şi-mi ridic privirea din pământ. Dacă n-o scot de unde e acum, Maryse, s-ar putea să n-o mai văd niciodată. E ca şi sora mea, înţelegi? întotdeauna mi-a fost alături şi nu m-a lăsat la greu, eu de ce să o las? Ori mă duci, ori voi găsi o cale să ajung de una singură acolo, tun, respirând sacadat.

— Nici nu mă gândesc, Christina. Gunoiul acela merită să putrezească în închisoare pentru tot ce-a făcut şi punct, buzele ei se închid de tot şi dă să plece, lăsându-mă în compania lui John şi a celui mic, însă glasul meu o opreşte din drum.

— Mamă, te rog!

îmi trag nasul cât pot de tare, încercând să-mi stăpânesc sughiţurile şi hohotele de plâns şi trebuie să recunosc că mi-a fost dor de ea al naibii de mult.

Dor de femeia ce mi-a fost mamă în toţi aceşti ani. Firi să spun vreun cuvânt, mă preling pe lângă mobilă şi-mi ascund chipul în palme, încercând să mă liniştesc, dar nu po

tSunt mult prea multe la mijloc şi toate sunt presate asupra mea, încât nu mai ştiu cum le voi da de capăt.

— Christina, draga mea! glasul cald a lui Maryse mă înmoaie şi o trag într-o îmbrăţişare.

— Mi-a fost dor de tine, mamă! Nici nu-ţi dai seama cât de dor mi-a fost de tine şi în ciuda a tot ce s-a întâmplat, te consider încă mama mea, Maryse, dar am nevoie să-l văd pe Paul, altfel Emma moare, vocea mea tremurândă se poate simţi cu uşurinţă şi mă tem pentru viaţa *„surorii"* mele.

Nici pentru viaţa mea nu m-am temut atât de mult, cum mă tem pentru viaţa Emmei. E tot ce i-a mai rămas lui Augustin pe lângă mine. E singura lui familie. Inspir adânc şi mă ridic de jos, ameţind şi încep să clipesc des, realizând că iar am nevoie de ochelarii de vedere. Of, la naiba! Numai asta nu mi-a lipsit. Trebuie să ajung la tata acasă şi să mă odihnesc, imediat după ce termin de cărat bagajele.

— Trebuie să plec, spun deodată. Mai mult ca sigur tata mă aşteaptă şi nu vreau să-şi facă griji şi mai sunt atâtea de făcut, turui din nou cuvintele mai mult pentru mine şi dau să plec.

— Christina! glasul lui Maiyse mă opreşte în loc şi mă întorc spre ea. Chiar dacă tu nu-mi spui, pot să-mi dau seama şi singură că ceva s-a întâmplat. E totul bine între tine şi Augustin? mă întreabă îngrijorată şi oricât de mult îmi doresc să-i spun adevărul, că eu şi Augustin suntem mai legaţi ca niciodată, nu pot să fac asta.

Nu încă. Nu acum, când trebuie să purtăm un război, purtând totodată pe umerii noştri o responsabilitate mult mai mare decât alţii.

— Te iert, mamă! spun, simţindu-mi sufletul mult mai uşurat. E totul bine, nu-ţi face griji. Ai te rog încredere în mine, momentan nu pot să-ţi spun mai mult de atât.

încuviinţează scurt din cap şi mă trage într-o îmbrăţişare caldă, menită parcă să mă îmbărbăteze şi-o strâng şi eu în braţe la rândul meu, ca în cele din urmă să ne despărţim şi mă îndrept spre ieşirea din casă, dar mă opresc în prag.

— Când vrei să mergi? mă întreabă Maryse şi oftez.

— Nu vreau să te bag în ceea ce se întâmplă acum, Maryse. A fost o idee proastă să vin să-ţi stric viaţa frumoasă pe care o ai alături de John, spun cu părere de rău şi dau să ies cu totul din casă, dar mă simt oprită şi-mi întorc privirea în spate.

— Vreau să te ajut, Christina, şi sper ca prin asta să pot să-mi îndrept cumva greşeala pe care am comis-o, câtuşi de puţin, chiar dacă tu m-ai iertat, însă eu nu mă pot ierta aşa uşor.

Oftez!

— Am să vin eu după tine în maxim trei ore. Crezi că poţi rezolva cu vizita până atunci? o întreb cu speranţă.

— Nu-ţi face griji. Directorul penitenciarului e bun prieten cu John, aşa că mai mult ca sigur ne va asigura intrarea, mă asigură Maryse şi încuviinţez scurt din cap că am înţeles, îndreptându-mă acum spre maşina parcată pe aleea din faţă.

Ajung în dreptul acesteia, deschid portiera de pe partea şoferului şi înainte să urc, îmi îndrept din nou privirea spre intrarea principală şi o observ pe Maryse, privindu-mă. îi fac un semn scurt din cap şi urc în maşină. Gândul îmi zboară la Augustin, sperând că e bine şi nici măcar trei ore nu au trecut de când ne-am văzut ultima oară.

îmi este dor de nemernicul meu nebun, oftez prelung şi virez spre stânga, intrând în parcarea complexului de apar tamente şi-l observ pe Domin ic, aşteptându-mă. Trebuia să-mi dau seama că se aştepta ca eu să apar aici, mai ales că el crede că eu şi Augustin suntem despărţiţi, însă va a\ea o mare surpriză. Opresc motorul şi scot cheile din contacu deschizând mai apoi portiera şi ies din maşină, îndreptându-mă spre tata.

— Conduci?! mă întreabă surprins şi nici nu ştiu ce anume să-i zic mai exact. Şi de când e maşina lui Augustin la tine? ei bine, la întrebarea asta ştiu ce să răspund.Păi, dacă tot s-a despărţit de mine, l-am despărţit şi eu de frumoasa lui *„iubită”,* spun, făcând ghilimelele de rigoare şi încerc să par serioasă, dar cu gândul la Augustin şi de m-ar auzi ce spun acum, mai mult ca sigur ar râde cu gura până la urechi.

Deja îl şi văd pentru că sincer, până şi mie îmi vine să râd, dar încerc să mă abţin, deşi îmi este greu. Inspir adânc şi-mi mut privirea într-o altă parte, altfel s-ar putea să mă dau de gol şi momentan nu e tocmai favorabil.

Deschid portbagajul, scot din acesta geanta cu tot ceea ce mi-a dat Augustin şi o trag pe umăr. Mai iau încă o geantă în mână, una mai mică şi-l las pe Dominic să ia şi ultimele două bagaje, Vibrarea telefonului mă scoate din gânduri şi prefer să nu deschid încă mesajul, nu până nu mă instalez comod în noua mea cameră. Intru în lift urmată de Dom şi inspir adânc pentru a doua oară. Liniştea dintre noi e destul de bizară şi dacă mai vorbeam din când în când, acum chiar nu ştiu ce ar trebui să-i spun.

— Alyah? întreb de iubita lui şi-l văd oftând ca mai apoi să-şi întoarcă privirea spre mine, gânditor.

— Ştiu că încerci să eviţi subiectul, Christina, dar spune-mi sincer, cum te simţi? Eşti bine? Ai nevoie de ceva? mă bombardează cu întrebări şi înghit în sec.

— Sunt mai mult decât bine, Dom! Sincer.

De ce aş minţi la faza aceasta? Chiar sunt mai bine ca oricând, zâmbesc cu gândul la Augustin şi-mi duc mâna stângă spre piept, simţindu-l aproape apoi închid ochii preţ de câteva secunde. îndată ce-mi simt mâna smucită, mă încrunt în direcţia lui Dom. Mă priveşte cu ochii cât cepele apoi îmi priveşte bandajul de pe mână, dar şi inelul ce tronează frumos pe degetul meu şi observ că se clatină pe picioare.

Tată! Dom! mă alarmez, lăsând toate deoparte şi încerc să-l ajut. Tată! Tată, s-a întâmplat ceva? continui cu întrebările, dar nu spune nimic.Mă priveşte pierdut cu ochii în lacrimi, şi tot nu înţeleg ce a păţit aşa, deodată. Inspiră adânc, încercând să-şi revină şi se lasă într-o parte, ca mai apoi să-şi aşeze palma peste butonul roşu de urgenţă a liftului, şi-l opreşte de tot între etaje. Lumina se stinge apoi se aprinde cea de urgenţă şj încep să mă întreb de ce a făcut asta.

— Stai liniştită, aici nimeni nu ne poate auzi, liftul e izolat fonic. Chiar eu am ajutat la proiectarea lui, mă asigură de asta, încercând să-şi revină şi-mi aduc aminte când mi-a spus că are probleme cu inima.

— N-ar fi mai bine să mergem înăuntru? Mai mult ca sigur Alyah îşi face griji că n-am ajuns, încerc să-l fac să se răzgândească din ceea ce are de gând, însă slabe şanse.

— Aţi făcut jurământul, iar acum vă prefaceţi că nu sunteţi împreună? constată, întrebându-se cu voce tare ceea ce voiam să ascundem de el, dar şi de restul, şi-şi întoarce privirea spre mine.

— Eu... e tot ce scot pe gură, simţind cuvintele cum se opresc în gât. Nu avem ce face, tată, trebuie! răspund într-un târziu, lipindu-mă cu spatele de unul dintre pereţii liftului.

— Ce vrei să spui cu asta? nedumerirea lui spune totul.

— Eşti sigur că nu ne poate auzi absolut nimeni aici? întreb uşor nesigură şi încă reflectez la ideea de a-i spune adevărul sau măcar jumătate din el.

— Da, fetiţa mea! Christina, poţi să vorbeşti cu mine, sunt tatăl tău, afirmă îngrijorat şi mă îndeamnă să-l privesc, ridicându-mi bărbia cu degetele.

— Chiar şi dacă e pe viaţă şi pe moarte? întrebarea mea îl pune în alertă şi pot să observ cu uşurinţă groaza din ochii săi.

în momentul acesta mă tem, dar nu pentru mine, pentru că aş fi mult prea egoistă să gândesc aşa, ci mă tem pentru viaţa Emmei şi mai mult decât o făceam deja. Timpul se scurge repede şi nu ştiu unde e sau cum se simte. Dacă e tratată bine sau îşi bat joc de ea, însă nu am de gând să o las acolo, am să lupt şi am s-o scot de oriunde ar fi.

— Mai ales dacă e pe viaţă şi pe moarte, Christina! pune accent pe numele meu.

Mă lipesc mai bine de peretele de metal al liftului şi vorbesc în final.

— Olivia şi Emanuel au răpit-o pe Emma şi pe iubita ei, Kyle. L-au ameninţat pe Augustin când a fost la secţia de poliţie, că dacă nu se desparte de mine în cel mai scurt timp şi nu acceptă să lucreze pentru ei, Emma şi Kyle vor muri, însă ca să-i grăbească decizia şi să vadă că nu glumeşte, au omorât-o pe Kyle. Aşa că s-a despărţit de mine atunci şi chiar dacă nu a vrut să-mi spună toate acele cuvinte, a fost nevoit s-o facă şi asta doar din cauză că Olivia era prezentă, fiind avocata lui din oficiu şi a filmat tot, apoi mai târziu m-am trezit într-o casă la marginea oraşului. Augustin era deja acolo, iar pe mine m-a dus Happy câteva minute mai târziu. Acolo mi-a spus Augustin tot adevărul, apoi s-a pus în genunchi în faţa mea şi a început să rostească câteva cuvinte, tăindu-se în palmă, apoi mi-a făcut şi mie la fel, îndată ce m-am pus în genunchi şi am rostit aceleaşi cuvinte, turui totul fără ca măcar să suflu vreun pic şi respir uşurată că i-am spus ceea ce s-a întâmplat până acum.

— Acum înţeleg de ce mi-a spus că voi afla la momentul potrivit şi de ce dorea să ştie cine altcineva mai e implicat în jurământ, bolboroseşte Dominic ca pentru el cuvânt după cuvânt şi mă uit nedumerită în direcţia sa.

— Ce vrei să spui?

— Voi n-aţi rupt jurământul, ci l-aţi făcut mai puternic decât a fost, unindu-vă sufletul şi inima, rosteşte cuvintele atât

de mândru şi îi dau dreptate. Voi aţi devenit un întreg mult mai puternic.

Suntem mai legaţi ca niciodată, suntem două inimi ce bat ca una, două suflete ce se întregesc şi nu mai pot fi despărţite nici când moartea va pune stăpânire pe corpurile noastre îmbătrânite.

— Dar, te rog, tată, ca tot ce ai aflat acum să rămână aici, nimeni nu trebuie să ştie... încă. Totul trebuie să fie ca şi cum eu şi Augustin n-am mai fi împreună, altfel Emma moare şi nu vreau asta, îl rog cu ochii în lacrimi şi simt acum puternic nevoia de a fi în braţele lui Augustin.

Oh, îngerul meu nebun, pe unde eşti? Sper că eşti bine **spun în sinea mea cu gândul la el şi-mi revin repede în fire acum că liftul se pune din nou în mişcare. Trag breteaua genţii pe umăr şi păşesc în holul imens, cu Dominic pe urmele mele. înaintez mai împăcată în suflet şi mă opresc în faţa uşii. Aceasta se deschide înainte ca eu să apuc să**-mi **aşez mâna pe clanţă, dezvăluind faţa zâmbitoare a lui Alyah. Nu prea o cunosc atât de bine pe iubita tatălui meu, dar din câte am auzit de la ceilalţi şi de la Augustin, e o tipă chiar de treabă şi în tot acest timp a avut grijă de el.**

— **Christina, îmi pare bine să te revăd, entuziasmul cu care mă primeşte mă face să mă simt bine primită şi mă îmbrăţişează cu căldură. Camera ta e deja pregătită cu tot ce-ţi trebuie, mă pune la curent şi zâmbesc. Şi îmi pare rău pentru ce ai păţit, draga mea. Dacă simţi nevoie să te descarci, să spui ce ai pe suflet, eu...**

— **Alyah! o atenţionează Dom numaidecât şi îi mulţumesc pentru asta.**

Nu pentru că nu ar fi plăcut să te poţi descărca cuiva, însă acum nu e timpul pentru aşa ceva. În cel mult două ore trebuie să fiu la Maryse acasă şi eu încă nu mi-am despachetat bagajele. Ajunsă în faţa noului meu dormitor, îmi aşez mâna pe clanţă şi deschid larg uşa, păşind în cele din urmă înăuntru. Trântesc geanta pe pat şi mă aşez lângă ea, aşteptând ca tata să-mi lase restul bagajelor şi să mă lase de una singură. Nu vreau ca el să vadă ce conţine geanta pe care mi-a dat-o Augustin, altfel sutele de întrebări nu vor înceta să apară, iar eu nu ştiu ce să-i răspund. Trebuie să-i găsesc o **ascunzătoare, dar unde? Ochii mei scanează fiecare colţişor al dormitorului şi inspir adânc, încercând să găsesc un loc în care să pot ascunde geanta de Dominic şi de ochii curioşi ai altor persoane.**

— Astea sunt toate, spune Dom într-un târziu. Dacă ai nevoie de ceva...

1 | A

Sunt bine, tată! Nu-ţi face griji, mă descurc, îl întrerup, evitând un alt dialog ciudat între noi

—.Ăă... Eu şi Alyah vom ieşi puţin, sunt ultimele lui cuvinte, apoi iese val-vârtej, lăsându-mă de una singură.

— Bi... ne!

A fost puţin ciudat şi, deşi mi-ar mai fi plăcut să stau în compania lor, să-i cunosc mai bine, într-un fel mă bucur că ei pleacă. Asta îmi va oferi momentul oportun de a pleca fără prea multe explicaţii, pentru că ştiu sigur că altfel tata ar fi venit cu mine sau m-ar fi închis în dormitor. Mă ridic hotărâtă în capul oaselor şi încep să cotrobăi prin toată camera după un loc în care să pun conţinutul special al genţii de la Augustin, însă nimic. *Ce naiba mă fac?* îmi scarpin ceafa şi oftez prelung, mă uit în toate părţile, căzându-mi în cele din urmă privirea pe dulap. Sper să găsesc un loc cât de repede, altfel am dat de naiba. Deschid larg uşile dulapului şi încep să caut un loc în care să ascund geanta; în cele din urmă dau peste o porţiune din fundul dulapului ce sună a gol. Bat din nou în lemnul masiv şi aud acelaşi gol ca acum un minut. Ating cu degetele suprafaţa acestuia şi îndată ce găsesc de unde se deschide, înghit în sec. Apăs puţin mai tare în partea din dreapta şi odată ce se aude un clic, împing uşiţa în stânga şi mi se dezvăluie conţinutul acestuia.

— O agendă?! gândul meu nebun iese fără niciun efort pe buze şi îmi mijesc mai bine ochii.

O scot cu grijă şi o întorc pe toate părţile, privind nedumerită coperta simplă şi neagră pe care o are. *Ce caută o agendă aici?* mă întreb în sinea mea şi mă aşez pe marginea patului, începând să o răsfoiesc. Sunt destule pagini datate cu zile, luni şi ani diferiţi, dar al cui e? Inspir adânc şi deschid agenda la o pagină anume.

„23 Iunie 1997

Sunt trei zile de când te-ai născut frumoasa mea. Ochii tăi luminoşi, iar zâmbetul pe care-l porţi în fiecare clipă, mă face până şi pe mine să zâmbesc. Mă bucur că te-am putut aduce pe lume, micuţul meu bobocel de trandafir. Eşti tot ce mi-am dorit, iar fratele tău, Mărio, nu încetează săte mai soarbă din priviri. Spune constant că dacă vreun băiat s-ar lega de tine, i-ar rupe picioarele fără ca măcar să clipească. Eşti un bobocel ce va înflori într-un trandafir maiestuos..."

Oh, Doamne! Acesta e jurnalul personal al mamei, constat şi-mi simt inima bubuind în piept, în timp ce mâna mea se duce spre chip şi încerc să-mi ţin lacrimile în frâu. Sunt gândurile ei încă de când m-am născut, dar şi cu mult înaintea lui Mărio, ajungând până în ziua în care l-a cunoscut pe tata. Doamne, am s-o cunosc pe mama aşa cum era ea, dar acum vreau să aflu altceva. încep şi răsfoiesc paginile în speranţa că voi găsi motivul pentru care s-a sinucis, aşa că dau filă după filă şi mă opresc în cele din urmă la:

„15 Iulie 2002

Sunt trei săptămâni de când frumoasa mea fetiţă a fost răpită din parcul în care o duceam de fiecare dată ca să se joace. Acolo unde am plantat trandafirii de un roşu spre negru pentru a înfrumuseţa locul. îi adoră atât de mult, încât ori de ori mergem în acel loc, îmi culege câte unul şi mi-l aduce în dar. Doamne, fetiţa mea, unde eşti? Nu vreau să cred că te-am pierdut, pentru că asta mi-ar sfâşia de tot inima. Pentru că te-am dorit atât de mult, încât fără ca tatăl tău să ştie am făcut tratament după tratament doar ca să pot rămâne din nou însărcinată.

*Când mi-a spus doctorul că s-ar putea să nu mai pot face copii, deoarece aveam un chist pe ovarul drept, am crezut că-mi pică cerul în cap. N-am vrut să accept lucrui acesta şi am căutat împreună cu doctorul Ricardo Morales un tratament, chiar după ce mi-am extirpat chistul ce-mi dădea dureri de cap. Câţiva ani mai târziu am rămas din nou, dar acum că te-am pierdut, simt că o parte din mine a murit. De ce? De ce a trebuit ca viaţa să mi te ia, copila mea? Tocmai acum când tu şi Augustin v-aţi cunoscut puţin mai bine..."*Eu şi Augustin ne cunoaştem, încă de când am fost copii?! De ce nu-mi aduc aminte de asta? Dar oare el îşi aduce aminte? Perioada aceea a copilăriei mele încă e în ceaţă şi oricât aş încerca să-mi aduc aminte acum, nu pot. Sunt alte lucruri care-mi ocupă mintea, cum ar fi Emma, dar tot îmi doresc să aflu motivul pentru care mama s-a sinucis. Inspir adânc şi răsfoiesc din nou paginile jurnalului, întorcând filă după filă şi ajung la ultima pagină datată. Foaia împăturată pe care o găsesc aici îmi dă de gândit, aşa că o despătur cu grijă, şi găsesc în ea o şuviţă de păr prinsă cu o panglică roşie iar asta mă îngrozeşte. Pun jurnalul şi şuviţa deoparte şi încep să citesc ceea ce e scris pe acea foaie ce pare îmbătrânită de timp.

„Dacă vrei să-ţi mai vezi fetiţa în viaţă, va trebui să faci un mic sacrificiu. Cum se spune: viaţă pentru viaţă? Da, cred că aşa se spune, aşa că îţi las aici o şuviţă din părul ei ca să ştii că fetiţa ta trăieşte, dar dacă nu faci acest sacrificiu, mă văd nevoit să ţi-o trimit bucăţi înapoi.

CrescentLane numărul 50, e o mică fabrică abandonată chiar la marginea de sud a oraşului.

Şi încă ceva...

Fără poliţie, altfel îţi omor fiica fără să clipesc şi am s-o îngrop unde n-o va mai găsi nimeni, niciodată. „

Oh, Doamne! Nu-mi vine să cred, spun în sine mea şi-mi astup gura cu palma aproape plângând şi chiar dacă încerc să mă ţin tare, mi-e greu. înghit cu dificultate nodul ce mi s-a acumulat în gât şi mă gândesc la mama care n-a murit pentru că aşa a simţit nevoia, ci a fost împinsă de la spate ca să se sinucidă. Asta e dovada clară că cineva ne vrea răul, întotdeauna ni l-a vrut. Dar cine? îmi şterg fugitiv lacrimile ce-mi curg de câteva secunde şi iau jurnalul în mâinile mele şi încep să citesc ultima pagină datată.„5 Iulie 2004

Sunt doi ani de când fetiţa mea dragă nu mai este lângă noi şi chiar dacă încerc să fiu puternică, câteodată simt că nu mai pot. Mă ascund tot timpul de Dom, de Mărio şi plâng atunci când nu mă vede nimeni, pentru că dorul de micuţa mea Christina e mare şi nu vreau să-i mai neliniştesc şi mai mult decât sunt. Azi am primit o scrisoare ce m-a făcut să încremenesc, dar în acelaşi timp şi să mă liniştesc. Fetiţa mea trăieşte. Oh, Doamnei Trăieşte, însă nu ştiu pentru cât timp, dar tot ce vreau e să o salvez şi sd *vină acasă. Ştiu că ceea ce voi face e de neiertat, mai ales în ceruri, dar sper... sper ca ea să mă ierte într-o bună zi. Asta dacă va avea curajul să o facă. Măcar aşa puţin..."*

Nu mai pot să citesc, e prea dureros. Mama s-a sacrificat ca să mă salveze, însă a murit degeaba pentru că acasă am ajuns doar acum, după mulţi ani şi cred că singura persoană care ştie mult mai multe decât a lăsat să se vadă, e însuşi **Paul. Acum motivul meu de a-l vizita e mult mai mare decât a fost la început. Nemernicul acela ştie cine i-a** trimis **mamei acea scrisoare şi dacă nu-mi va spune, am să-l** oblig **să-mi spună. Inspir adânc şi-mi şterg lacrimile fugitiv, pentru a nu ştiu câta oară, apoi pun şuviţa de păr şi scrisoarea pe care a primit-o mama înapoi în jurnal şi-l las deoparte pe pat. Mă ridic de pe marginea acestuia, mă întind puţin ca să mă dezmorţesc şi încep să pun în compartimentul secret din fundul dulapului ceea ce conţine geanta de la Augustin**

— Ce naiba? spun în gura mare, de îndată ce dau peste o **pereche de cătuşe pe fundul genţii.**

Nici nu vreau să ştiu de când sunt alea acolo, dar tocmai **mi-au dat o idee. Trebuie să mă întâlnesc cu Augustin, oricât de riscant ar fi. Bag mâna în buzunarul din faţă a blugilor şi scot telefonul, şi-mi aduc aminte de mesajul ce l-**am **primit acum jumătate de oră şi realizez că mesajul era de la Augustin. îmi simt sufletul pe jumătate pierdut acum** că **eU în altă parte iar eu aici.**

„ Când soarele E pe cer în miază-zi, uiTă-te sprE nord şi mă vei găsi, daCă nici acolo nU sunt, aşază-ţi mâna în dreptul inimii şi Simte-o Bătând. „

Citesc încă o dată mesajul de la Augustin şi nu înţeleg ce e cu literele mari, aşa că mă îndrept spre noptiera de lângă pat şi deschid sertarul, căutând acum după un pix şi o foaie. După multe căutări, reuşesc să găsesc un pix şi o foaie şi încep să scriu pe aceasta literele scrise cu majuscule, încercând să desluşesc mesajul.

— E, T, E, I, C, U, S, B, spun cu voce tare literele şi ceva îmi pare cunoscut după felul în care sună fiecare.

Nebun incurabil, te adori spun în sinea mea şi zâmbesc de îndată ce îmi dau seama ce cuvânt e şi acum îmi doresc şi mai mult să-l văd pe nemernicul meu adorabil. Mi-a scris „Te iubesc” ascuns într-un alt mesaj. Las foaia şi pixul deoparte şi bag perechea de cătuşe în buzunarul din spate a blugilor, apoi iau permisul fals de conducere, cheile, jurnalul mamei şi tot ce-mi mai trebuie şi ies din dormitor, îndreptându-mă spre ieşirea din apartament, nu înainte de a-i trimite un mesaj lui Augustin.

„Ştiu că e riscant, chiar şi mesajul acesta, dar trebuie să te văd urgent. E vorba de moartea mamei mele, Augustin. Am găsit ceva ce nu pot să-i arăt tatei.”

Bag telefonul în buzunar, acum că i-am trimis mesajul şi ies val-vârtej din apartament, închizând uşa în urma mea, ca în final să mă îndrept spre maşina ce-am parcat-o în faţa blocului. Trebuie să ajung cât mai repede la sediu şi să vorbesc cu Happy. Nu pot să-l las pe Augustin să facă totul de unul singur, pentru că asta ar însemna să fiu mult prea egoistă chiar dacă îl înţeleg. A făcut prea multe de unul singur şi a suferit enorm, dar acum e timpul ca toate astea să se schimbe.

Accelerez şi mă îndrept spre sediu. Mă simt de parcă aş încălca câteva reguli, ceea ce şi fac, dar puţin îmi pasă dacă am să fiu arestată după toate astea, cât îmi pasă să-l opresc pe Augustin să facă vreo prostie colosală. Ştiu că trebuia să-l opresc de azi-dimineaţă, dar am vrut să-i arăt că-l înţeleg, că-i sunt alături, dar cred că trebuia să procedez altfel. Acum am să fac ceea ce trebuie. Virez, puţin cam forţat, tăind în acelaşi timp calea altor două maşini şi încerc să mă menţin cu capul pe umerii, de preferat înainte să fac vreun accident şi să sfârşesc în vreun scaun cu rotile. După alţi cincizeci de metri virez din nou spre stânga şi o iau pe Crown Avenue în sus cu destinaţia: sediu.

Sper să fie acolo! Sper să fie acolo, mă rog în sinea mea şi schimb din nou viteza. în câteva minute ajung în faţa sediului cu inima bătându-mi puternic în piept şi parchez destul de strâmb fix la intrarea principală. Opresc motorul şi ies cu totul din maşină, nu înainte de a lua jurnalul mamei cu mine. Nu pot să-l las pe tata să vadă jurnalul, altfel inima lui ar ii la pământ. Ajunsă în sediu, nu mă uit pe unde merg. şi mă lovesc de un piept tare şi aproape că mă dezechilibrez, dar mă simt prinsă la timp şi pusă înapoi în capul oaselor.

— Unde arde? mă întreabă Arman amuzat.

— Trebuie să o găsesc pe Happy. E cam urgent!

— E în sala tehnică cu Alex, îmi indică locul în care e. Nu cred că ar..., dă să mai spună ceva, dar puţin îmi pasă.

Happy e singura care ştie unde e Augustin acum, aşa că ajunsă în faţa camerei tehnice, intru ca nebuna înăuntru şi-i găsesc sărutându-se. Da, cred că despre asta a vrut Arman să mă avertizeze, înainte s-o tulesc aici. Suflu puternic printre buzele întredeschise şi o prind pe Happy de braţ, spunând către Alex:

— Ţi-o aduc imediat înapoi, dar am nevoie de ea acum.

— Christina, ce-i cu tine aici? mă întreabă Happy surprinsă de prezenţa mea, dar nu-i răspund şi o trag după mine într-o altă cameră.Unde e Auguslin? o întreb direct acum că suntem doar noi două, dar tot ce primesc e un oftat prelung şi un scărpinat pe ceată. Happy! mă uit la ea insistent.

— Christina, eu...

— Happy, e foarte important. E vorba de mama, a fost împinsă de la spate să se sinucidă, iar asta explică totul, turui cuvintele fără să-mi mai pese de nimic şi-i arăt jurnalul din mâinile mele. Tot aici spune că eu şi Augustin ne cunoaştem de când am fost copii. Trebuie să-l găsesc înainte să facă vreo prostie.

— Christina, el întotdeauna a făcut totul de unul singur, scutindu-ne pe noi de toate. Ori de câte ori am încercat să-l ajutăm, ne-a dat la o parte şi ne-a spus să nu ne băgăm că rezolvă el totul. Nici nu ştiu de câte ori s-a pus în pericol şi chiar dacă îi datorez multe, eu... Aşa e el, niciodată nu a vrut...

— Nu crezi că e timpul să-l facem să înţeleagă că nu e singur, că-i suntem alături? o întrerup. Suntem cu toţi în asta, nu doar el, aşa că fie cu ajutorul vostru, fie fără ajutorul vostru, n-am de gând să-l las să ducă toată povara asta de unul singur, Happy. Am fost o proastă că am plecat azi-di- mineaţă, însă acum am să îl leg la propriu de mine şi am să lupt alături de el, rostesc hotărâtă de ceea ce vreau să fac şi dau să plec, dar glasul ei mă opreşte.

— E în sala de trageri, a ajuns acum o oră, mă anunţă. Nu ştiu exact ce vrea să facă, dar ai grijă, în momente ca astea e...

— Nu-ţi face griji pentru mine, Happy. Tu doar anunţă-i pe toţi de ceea ce s-a întâmplat până acum, eu mă duc după Augustin.

3211

Nu mai aştept ca Happy să-mi confirme dacă va face aşa sau nu şi mă îndrept cu paşi repezi spre sala de trageri, fără ca măcar să-i iau pe restul în seamă. Nu pot acum, nu când totul e într-un risc maxim, deşi ştiu că mă privesc ciudat, eu n-am de gând să renunţ. Ajung destul de repede şi mă opresc în faţa uşii, gâfâind apoi încerc să mă adun cât pot de mult şi intru în sala de trageri, căutându-l pe Augustin cu privirea.

E la punctul cinci şi-şi încarcă arma, pregătindu-se să tragă la ţintă. Fără să mai stau pe gânduri scot din buzunarul din spate al blugilor cătuşele şi le desfac, legându-mi-le apoi de încheietura stângă o parte a acestuia şi cealaltă o leg de mâna lui dreaptă, captându-i total atenţia asupra mea.

— Micuţo, ce faci? mă întreabă nedumerit, ridicând mâna în aer, însă o trage şi pe a mea în acelaşi timp.

— Ce trebuia să fac de la bun început, să te leg şi la propriu de mine, îi răspund sincer, privindu-l în ochii.

Ştiu că-şi va ieşi din minţi, dar n-am de gând să dau înapoi. Bag repede cheia în buzunarul din spate al blugilor, înainte să observe şi aproape că-mi ţin respiraţia. Inspiră adânc pe nări, vizibil nervos şi-şi strânge buzele într-o linie apoi şi le deschide şi spune pe un ton răspicat:

— Christina, dă-mi cheia, îmi ordonă şi simt nervozitatea din glasul lui urcând, dar tot nu dau înapoi.

— Nu! îi răspund hotărâtă. N-am de gând să te las să faci totul de unul singur. Am fost o proastă că te-am ascultat şi am plecat, nu...

— Chiar nu înţelegi, nu? Nu vreau să te pierd, încăpăţânată mică ce eşti, dar dacă n-o fac singur, Emma moare, tună către mine şi chiar dacă îmi simt inima bubuind **în** piept, tot nu dau înapoi. Christina, dă-mi cheia, nu mă face să fac ceva...

— Opreşte-te, la naiba! mă răstesc la el. încetează să crezi că poţi face totul de unul singur, pentru că nu ai cum, încerc din răsputeri să-l fac să înţeleagă. Nu...

— întotdeauna am făcut totul de unul singur, pentru **că** n-am vrut să-i implic şi pe ceilalţi şi să le distrug viaţa, **mă** întrerupe, privindu-mă nervos şi înghit în sec. Chiar dacă te iubesc al dracului de mult, n-am nevoie să vii tu ca **să-mi** spui ce trebuie să fac şi ce nu, mârâie către mine, dar **rămân** ferm pe poziţii chiar dacă îmi vine să o iau la fugă. **Cred** c-am făcut o greşeală aseară când..., ştiu exact ce vrea să spună chiar dacă e la nervi, dar nici el nu o crede, la fel **ca** mine. Christina, dă-mi cheia!

-NU!

— Nu mă face s-o spun de două ori, Christina! mârâie printre dinţi şi pot simţi nervozitatea pe care o emană prin toţi muşchii.

— Iar răspunsul meu e tot NU! Nu-ţi dau drumul, pentru că nu eşti singur. Nu trebuie să lupţi de unul singur...

— Christina! mă atenţionează şi mă simt izbită la propriu de unul dintre pereţii sălii de trageri, făcându-mă să-mi pierd suflul pentru o secundă.

Eram destul de conştientă că asta avea să se întâmple, dar dacă nu aş fi făcut-o, l-aş fi pierdut pe veci. E atât de încăpăţânat, exact ca mine, dar îmi iubesc nebunul aşa cum e şi de aceea nu-l pot lăsa să facă asta.

— Te iubesc prea mult ca să te las să lupţi de unul singur, glasul meu sugrumat, de abia se aude printre micile guri de aer ca să pot respira. Tu lupţi, lupt şi eu! Tu cazi, cad şi eu! Tu mori, mor şi eu! Asta înseamnă jurământul pe care noi l-am făcut, Augustin. N-am de gând să te pierd din cauză că eşti prea încăpăţânat. Auzi? urlu la el, în timp ce îl lovesc cu pumnii în piept şi mă priveşte încremenit. Te quiero mucho, mi ángel!

Mă priveşte în ochi atât cu groază, cât şi cu iubire şi ştiu că-mi dă dreptate, altfel ar fi spus de mult ceva. însă tot ce face e să-şi umezească buzele cu limba, dându-mi un impuls nebun să i le gust şi-mi muşc buza de jos, în timp ce îi prind gulerul tricoului în pumnii mei micuţi. îl trag spre mine şi-mi zdrobesc buzele de ale sale, sfârşind prin a-l săruta cu pasiune. îi simt degetele de la mâna liberă, înfigându-se în părul meu şi adânceşte şi mai tare sărutul, de parcă ar vrea să mă înghită cu totul, dar se opreşte şi-şi sprijină fruntea de a mea, luându-mi faţa între palmele sale.

— Eşti atât de încăpăţânată şi de nesăbuită, micuţo! Ce mă fac eu cu tine? mă priveşte adânc în ochi preţ de câteva secunde, apoi mă trage în braţele lui. Nu regret că am făcut jurământul, micuţa mea, doar că...

3231

— Nu eşti singur, Augustin! Nu trebuie să lupţi de **unul** singur întotdeauna, vorbesc de îndată ce-şi ridică **privirea** şi şi-o aţinteşte spre a mea. Ai o echipă de nebuni în spate şi încă o nebună la tine în braţe. Chiar crezi că te-aş fi lăsat singur? întrebarea mea îl face să zâmbească.

— Afurisită mică ce eşti! mă dojeneşte şi zâmbesc cu gura până la urechi. Tot nu scapi fără să-ţi înroşesc fundul ăsta sexy al tău, după ce trec toate, mă ameninţă jucăuş şi chicotesc mulţumită că am reuşit ce mi-am dorit.

Poate să-mi înroşească fundul cât vrea mai încolo, nu-mi pasă. Tot ce-mi pasă acum, e faptul că l-am făcut să înţeleagă că nu e singur, că mă are pe mine şi restul echipei împreună suntem mai puternici şi doar aşa putem lupta contra oricui. îmi sărută scurt buzele şi mă priveşte din nou, dar de data aceasta dă peste ochii mei plini de durere. Nu mai pot ţine durerea asta în suflet, ştiind că mama s-a sinucis din cauza că cineva i-a cerut s-o facă, doar ca să mă salveze pe mine.

— Mama nu s-a sinucis pentru că-mi ducea dorul, ci pentru că a fost împinsă de la spate s-o facă, doar ca să mă aducă pe mine acasă, mărturisesc ceea ce ştiu şi ceea ce mă apasă acum pe suflet şi-l observ, privindu-mă a nu ştiu câta oară cu ochii cât cepele.

— De unde ţi-a...?

— Am dovada, Augustin! spun, întrerupându-l. Când încercam să ascund de Dominic geanta pe care mi-ai **oferit**-o. am căutat un loc cât mai ascuns şi tot ce am găsit, a **fost** compartimentul **secret** din fundul dulapului, din camera tf> **care stau acum. Acolo mama** şi-a **ascuns** jurnalul personal - H cred că tata nu ştie de el, aşa că l-am răsfoit, dorindu-mi c" ardoare să aflu motivul pentru care mama s-a sinucis şi l-atf aflat. însă, am mai aflat un lucru, că noi doi ne cunoaştem încă de când eram copii, că ne-am întâlnit faţă în faţă, înainte ca eu să fiu răpită, continui să turui cuvânt după cuvânt Spune-mi că nu...

— Oh, mi chiquita! mă întrerupe din nou, dându-mi după ureche o şuviţă rebelă. M-ai intrigat încă de când am fost copii, aşa micuţă cum erai, simţind o conexiune stranie între noi. Nu am o explicaţie anume pentru asta, însă, după ce ai fost răpită, cu cât timpul trecea mai mult, cu atât mă maturizam, mă schimbam, dar încercam să menţin vie amintirea chipului tău, dar tot ce mi-a rămas în gând, au fost ochii tăi şi nimic mai mult. I-am visat noapte de noapte, micuţo, până în ziua în care te-am cunoscut şi am simţit din nou acea conexiune stranie între noi, exact cum am simţit-o când am fost mici! îmi mărturiseşte sincer.

— Ai ştiut încă de atunci cine sunt? îl întreb uşor nesigură, simţindu-mi inima bubuind în piept şi-l privesc în ochi.

— Nu, micuţo! însă acea conexiune m-a făcut să-mi pun un milion de întrebări la care n-am găsit niciun răspuns, aşa că am început să-mi doresc să te cunosc mai bine, chiar dacă m-am comportat ca un nemernic în multe dăţi.

Cuvintele lui sincere îmi demonstrează că pot avea încredere în el, indiferent de situaţie. Se pare că nu doar părinţii noştri ne-au vrut împreună, ci şi viaţa, oferindu-ne mai întâi obstacole pe care să le trecem pentru a ajunge unde suntem acum. îndată ce ne despărţim din îmbrăţişare, iau jurnalul mamei, care nu ştiu când a ajuns pe jos, apoi îmi împletesc degetele cu ale lui Augustin şi păşim cu încredere spre sala mare a sediului. Nu ştiu dacă Happy le-a spus şi celorlalţi toată situaţia în care suntem. Ajunşi în încăperea imensă, ne oprim. Privesc spre cei adunaţi şi zâmbesc, strângând mâna lui Augustin în a mea şi îmi întorc privirea spre el.

— Ţi-am spus că nu eşti singur, dau glas gândurilor mele, în timp ce desfac cătuşele şi-l observ, zâmbindu-mi cu subînţeles apoi se întoarce spre echipa lui nebună şi urlă:Dacaţi terminat cretinilor să vă holbaţi la noi ca la nişte bibelouri într-o vitrină, să trecem la treabă, mârâitul specific al unui demon scăpat din lanţuri mă face să zâmbesc şi mă bucur că şi-a revenit. Alex, vreau să cauţi orice informaţie despre Dimitri Valkov şi să-mi dai raportul cât se poate de repede. Se pare că e destul de important pentru Emánuel şi nu înţeleg de ce.

— Mă ocup chiar acum, îl anunţă şi rămân surprinsă de agilitate cu care tastează Alex.

— Am ştiut eu că vor fi bune la ceva cătuşele alea, se aude glasul lui Happy şi acum realizez cine le-a pus în geantă. Le-ai folosit destul de bine, îmi spune, privindu-mă. Ce? îl priveşte acum pe Augustin. Ai meritat-o! Trebuia să te pună cineva la punct şi ştiam că doar ea o să poată face aşa ceva, aşa că ar trebui să-mi mulţumeşti, nu să mă dojeneşti.

— Am eu ac de cojocul tău, o ameninţă amuzat Augustin. Cât despre tine... vorbeşte din nou, întorcându-şi privirea spre mine. Să nu crezi că scapi nepedepsită, mă anunţă şi încerc să-mi dau seama ce-i poate trece prin cap, dar renunţ. Astea

rămân la mine, ştiu exact ce voi face cu ele, continuă să vorbească amuzat, dar şi uşurat - asta cred - referindu-se acum la cătuşele cu care l-am legat.

Deblochez telefonul şi constat că e deja târziu şi mai mult ca sigur Maryse se întreabă pe unde naiba sunt de nu mai apar. Trebuie s-o fac şi pe asta. Inspir adânc şi încerc cumva să mă fac nevăzută, dar mă simt prinsă de braţ şi întoarsă cu totul spre sursă, sfârşind în braţele demonului ce-şi iubeşte îngerul promis. însă doar demon nu e în ochii mei, ci mai degrabă îngerul meu nebun!

— Unde crezi că mergi? mă ia tare.

Inspir adânc pe nări şi ştiu că nu-i pot ascunde asta, oricum va afla, cred că e mai bine să-i spun eu decât altcineva.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Maryse. Am rugat-o să mă ducă să-l văd pe Paul, la închisoare, îi răspund sincer şi pot să jur că-i ies ochii din orbite.

— Ce-ai făcut? urlă cât îl ţin plămânii - vocea lui se aude în tot sediul, captând atenţia tuturor - şi tresar. Omul acela ţi-a făcut mult rău şi tu vrei să mergi să-l vizitezi ? mârâie nervos. Nici nu mă gândesc, îmi taie tot elanul; m-affl aşteptat la asta.
— Augustin, trebuie! Trebuie să aflu ce ştie, trebuie să...

— Christina, nu mă face să te leg de ceva şi să te ţin acolo, pentru că sunt în stare! mă atenţionează, dar oricât aş vrea să nu procedez aşa, tot trebuie să merg.

— Paul ştie cine i-a trimis mamei biletul prin care i-a cerut să se sinucidă, Augustin! mă răstesc la el, captând încă o dată atenţia tuturor. Mama s-a sinucis crezând că aşa îmi vor da mie drumul, însă nu s-a întâmplat aşa cum trebuia să se întâmple, de aceea trebuie să-l văd, ca să aflu adevărul. Te rog, înţelege-mă, nu vreau ca mama să fi murit degeaba, îl implor. Doar trebuie să ai încredere în mine!

Fără niciun răspuns şi fără să-i mai pese de tot ceea ce e în jurul nostru, mă trage în braţele lui şi-mi spune:

— Am încredere în tine, micuţo! Dar ai grijă de tine, omul acela e în stare de orice.

— Voi avea, îţi promit. Dacă nu, poţi să mă pedepseşti cum vrei tu, îi spun, privindu-l pe sub gene şi-mi muşc buzele.

— Afurisită mică, crezi că ai scăpare? încă tot trebuie să te pedepsesc pentru nebunia de azi, îmi promite şi chicotesc, însă n-am de gând să-i spun că după ce ies de la Paul, mă duc s-o caut pe Emma.

Nu ştiu cât timp mai are, dar trebuie să o scot, de oriunde naiba e acum şi n-am de gând s-o mai las singură.

— Augustin, glasul lui Alex se aude şi ne întoarcem privirea spre el.

Cu siguranţă a aflat ceea ce voia Augustin să ştie despre un anume Dimitri Valkov, dar eu trebuie să plec. îl prind de braţ pe nemernicul din faţa mea şi-l opresc, înainte să dispară din raza mea vizuală şi-i întind jurnalul.

— Ascunde te rog jurnalul de tata. Cu problemele pe care le are cu inima, nu e tocmai ok să ştie de ce s-a sinucis mama. Nu până nu aflu ceea ce vreau să ştiu, Augustin! îi rog.

— Şi Mărio? mă întreabă deodată şi realizez că am uitat de fratele meu.

— Dacă trebuie, spune-i. Dacă nu, lasă-mă să vorbesc eu cu el, îl rog şi încuviinţează din cap.

Oh, Doamne, Mărio! Nici nu vreau să-mi imaginez cum va reacţiona fratele meu, atunci când va afla adevărul după ce se întoarce de la Washington.

— Te vreau întreagă înapoi, altfel îţi tăbăcesc fundul acela sexy al tău până ţi—1 fac roşu, glasul lui Augustin mă scoate dintre gânduri şi îmi vine să zâmbesc doar gândin- du-mă la ce mi-a spus.

Au început să-mi cam placă palmele lui peste fundul meu, într-un fel sunt destul de excitante, făcându-mă să-mi doresc să sar pe el sau el pe mine. Of, Doamne! Oftez în sinea mea şi îmi bifez în minte ca după ce scăpăm de toate astea, să-mi iau inima în dinţi şi să fiu eu cea care domină, deşi nu ştiu cât de bine o să-mi şi iasă.

— De parcă n-o faci de fiecare dată, îl iau peste picior, zâmbindu-i.

— Nu mă tenta, micuţo! oftează în cele din urmă şi îşi aţinteşte privirea prin încăpere. Andy, strigă, acum că-l observă şi trebuia să-mi dau seama că n-o să mă lase să merg de una singură. De păţeşte ceva, îţi garantez că-ţi voi rupe atât picioarele, cât şi mâinile şi ţi le dau să le mănânci la cină, îl ameninţă, dar Andy arată de parcă i-a intrat pe 0 ureche şi i-a ieşit pe cealaltă.

— Bine, bine, cum spui tu! îl expediază. Hai, bobocel! Pe cine trebuie să omorâm? Andy îşi întoarce privirea spre mine şi-şi aşază braţul pe după gâtul meu, trăgându-mă spre ieşirea din sediu.

— Andy! tună Augustin din spatele nostru, dar cred că lui Andy îi cam face plăcere să-l aţâţe, altfel nu-mi explic comportamentul bizar pe care-l are.

Calmează-te, gorilă! îmi ţin mâinile acasă, spune şi-şi ridică mâinile în aer, fâcându-ne nevăzuţi; Suntem în parcarea sediului şi ne îndreptăm spre maşina cu care am venit. Wow, mă miră că s-a despărţit de ea! exclamă surprins şi aproape că îmbrăţişează maşina

— .Am impresia că-ţi cam face plăcere să-l scoţi din minţi pe Augustin, constat cu privirea aţintită către Andy şi-i arunc cheile de la maşină. Ce? îl întreb, văzându-i mutra nedumerită. Nu vreau să conduc, nici măcar nu am un permis cum trebuie şi pe deasupra nici şcoala de şoferi.

— Un permis fals nu e un capăt de lume. Mai ai multe de învăţat, bobocel! mă ia peste picior. Şi oricum, cineva trebuie să-i reamintească nebunului că are o iubită bestială şi că trebuie să ţină bine de ea, spune, făcându-mă să-mi întorc privirea spre el, în timp ce bagă cheia în contact şi pornim în trombă din parcare.

Scot telefonul şi încep să-i scriu lui Happy, în speranţa că nu a uitat să-mî trimită înregistrarea cu Emma, pe care Olivia i-a arătat-o lui Augustin când a fost la secţia de poliţie. Precis că Paul ştie unde se află locul acela. Sunt sigură de asta.

— Christina, sunt brusc zgâlţâită şi mă întorc cu totul în scaun, spre Andy.

— Ce naiba ai? mă răstesc la el.

— Voiam să te întreb unde trebuie să ajungem, dar ai adormit, mă pune la curent cu ce s-a întâmplat în aceste câteva minute şi nu-mi dau seama când ochii mei s-au închis.

Inspir adânc şi mă fac mai comodă în scaun.

— La Maryse acasă, acolo trebuie să mergem, îi răspund, iar el schimbă viteza într-o fracţiune de secundă şi o ia pe prima la dreapta.

Sunt mai obosită decât am crezut, dar nu am de gând să cedez până n-o văd pe Emma acasă. Ea nu a cedat în privinţa mea şi a fost un punct de sprijin de care m-am putut agăţa, pentru a ieşi la lumină. Acum ea are nevoie de acel sprijin de care să se agaţe, iar eu am să i-l ofer. în mai puţin de treizeci de minute parcăm pe aleea din faţa casei lui John şi o văd pe Maryse, care ne aşteaptă. Las geamul în jos şi îi fac semn să urce în maşină.

— Trebuie să ne grăbim, orele de vizită se termină în două ore, iar noi trebuie să ajungem în St George, State Island, ne pune la curent şi-mi simt mâinile tremurând.Stai, ce naib...

— Condu, Andy! mă răstesc la el fără să vreau.

Sunt al naibii de nervoasă din cauza întâlnirii cu Paul, iar Andy doar pune paie pe foc cu întrebările lui. Nu ştiu cum voi reacţiona atunci când îl voi vedea pe Paul, dar trebuie să fiu puternică şi să-i arăt că nu mă tem de el, altfel mă va călca în picioare aşa cum şi-a dorit de la bun început. Inspir adânc pe nări, apoi expir profund şi-mi închid ochii preţ de câteva minute, proptindu-mi capul de speteaza scaunului.

— Augustin ştie unde trebuie să ajung, spun într-un târziu, deschizându-mi ochii şi privesc înainte, acum că maşina e în mişcare. Trebuie să aflu..., încercarea mea de a spune ceva eşuează lamentabil şi mă rezum mai bine la linişte. Doar condu!

încerc să nu mă gândesc la cum ar fi fost viaţa mea fără toate astea de acum, fără Emma, fără tata, fără multe altele, dar fără nebunul meu, pentru că mai mult ca sigur ar fi fost monotonă şi fără pic de culoare în ea sau mai bine spus. aş fi fost moartă şi aruncată într-o ghenă de gunoi, undeva la marginea oraşului, fără să-i pese cuiva.

— Am ajuns, glasul lui Andy îmi îndeamnă ochii să se deschidă şi observ clădirea imensă, prevăzută cu un garc foarte înalt şi sârmă ghimpată.

Când a trecut timpul şi cum de am ajuns aşa repede? mă întreb în sinea mea apoi scutur uşor capul şi deschid portiera.

— Christina, nu trebuie să faci asta, mă imploră Marvse, oprindu-mă din drum.

—Trebuie, Maryse, altfel nu voi afla niciodată ceea ce îmi doresc să ştiu, îi mărturisesc sincer şi simt că vibrează telefonul. Am nevoie să ştiu, altfel voi trăi toată viaţa cu unele întrebări fără niciun răspuns, iar golurile din mmiw mea vor rămâne la fel, încerc să o lămuresc de ce fac asta ţi doar încuviinţează din cap.

îmi revin repede şi-mi aduc aminte că am primit un mesaj, mai mult ca sigur e Happy. Sper că a reuşit să sustragă video-ul de la Augustin, altfel nu ştiu cum voi afla ce vreauScot telefonul din buzunarul din faţă al blugilor şi-l deblo- chez, apoi deschid mesajul cu inima bubuindu-mi în piept şi observ că pe lângă acesta, am şi un mesaj de la ea.

„Dacă află Augustin că ţi-am trimis asta, ai încurcat-o, de fapt, amândouă am încurcat-o „

Oricum am încurcat-o, dar acum nu mai e cale de întoarcere. Intru cu Maryse şi Andy pe urmele mele, în incinta închisorii. Privesc înjur şi tot ce văd sunt gratii, pereţii vopsiţi în gri, gardieni ce-mi oferă un fior de groază pe şira spinării şi înaintez prin poarta ce se deschide larg.

— Ridică-ţi mâinile şi depărtează-ţi picioarele, îmi ordonă unul dintre gardieni şi începe să mă percheziţioneze scurt, apoi îmi face semn din cap să intru şi fac întocmai, simţindu-mă puţin ameţită.

Gândul c-am să-l văd pe monstrul ce m-a torturat atâţia ani nu-mi face deloc bine, ba mai mult, mă îndeamnă să o iau la fugă în direcţia opusă, dar trebuie să o fac şi pe asta.

— Pe aici, ne spune un alt gardian, conducându-ne spre sala de vizite.

Aş vrea să pot să-l torturez, exact cum a făcut el cu mine, dar ce rost are? Eu nu sunt ca el, niciodată n-am fost, dar nici nu vreau să mă transform într-un monstru, torturând suflete nevinovate.

— Cred c-ar fi mai bine să mă aşteptaţi afară, le spun celor doi şi o observ pe Maryse, privindu-mă cu groază.

— Draga mea...

— Nici nu mă gândesc, se bagă şi Andy în discuţie. Vrei să mă omoare Augustin?

— Nu, mamă! mă întorc spre Maryse, ignorându-l pe Andy. Trebuie să fac asta de una singură. Trebuie să-l înfrunt şi să-mi învingdemonii ce mă bântuie de luni de zile, altfel voi trăi tot restul vieţii în frică şi nu-mi doresc asta, dau glas gândurilor şi înghit în sec. Andy, dă-mi numărul de telefon, am o idee, mă întorc acum spre el şi-l fixez cu privirea.

— Ce vrei să faci? mă întreabă confuz, în timp cc faccm schimb de numere şi-l trec sub un alt nume, pentru ca **planul** pe care-l am să meargă.

— Ceva îmi spune că nu voi reuşi din prima să aflu ccc_a cc îmi doresc, de aceea am nevoie de un plan de rezervi T_c voi suna când va fi momentul, dar trebuie să-mi faci jocul până la capăt.

— Am înţeles, şefa! mă strâmb la felul în care mă numeşte şi-mi dau ochii peste cap, apoi mă întorc spre Maryse

— Fii puternică, fata mea! încearcă să mă încurajeze.

Aştept până se îndepărtează de tot, apoi mă aşez pe scaunul din faţa mea şi privesc insistent spre uşa ce tocmai se deschide; îl observ pe Paul apropiindu-se cu paşi lejeri de masa

la care sunt. imi place că nu suntem într-un spaţiu restrâns şi că în jurul meu sunt şi alţi oameni, dar cred că dacă vrea să-mi facă rău, tot o va face fără să-i pese de ceilalţi.
. Mă priveşte cu un zâmbet ironic pe faţă şi-şi trage scaunul, odată ajuns în dreptul acestuia, aşezându-se într-un final pe el.

— Când mi-au spus că am vizitatori, nu m-am gândii că fiica mea va dori să-şi vadă tatăl, spune, zâmbind.

— Tu nu eşti tatăl meu, Paul, niciodată n-ai fost. Aşa că lasă prostiile deoparte, pentru că ştiu foarte bine faptul **că** ştii exact de ce sunt aici, spun stăpână pe mine şi-l străful- ger cu privirea.

— Deci ai aflat, constată cu voce tare. Atunci nu avem nimic de povestit, îmi aruncă vorbele în faţă şi dă să se ridice.

— Cine i-a trimis mamei mele scrisoarea prin care i-a cerut să se sinucidă? îl iau tare încă de la bun început, el se opreşte şi se întoarce cu totul spre mine.

— Ce te face să crezi c-am să-ţi spun? mă întreabă, zâmbind batjocoritor.

— Cred că ai să-mi spui, de îndată ce vei asculta ceea ce am **de** gând să-ţi propun. O înţelegere, să spun aşa, vorbesc serioasă, dar îmi simt inima bubuind în piept şi mă rog în sinea mea ca totul să iasă bine.

— Ce fel de înţelegere? mă întreabă gânditor şi ia loc din nou pe scaun.

— Sentinţa ta contra informaţiilor de care am nevoie, Paul! îi pronunţ numele, accentuându-l, să-i arăt că vorbesc cât se poate de serios, deşi sper din suflet să cadă în capcana ce i-am pregătit-o.

— Bine, să aud, mă îndeamnă cu un zâmbet satisfăcut.

— Vreau să ştiu cine a împins-o pe mama la sinucidere şi de ce, îl privesc în ochii. Spune-mi, Paul, asta dacă vrei să scapi mai uşor de sentinţa pe care o ai, îi trântesc cuvintele în faţă şi aştept.

însă, felul în care mă priveşte, presupun că vrea să mă facă să ies din carapacea de dură pe care o afişez, dar n-am de gând să-i dau satisfacţia asta şi-mi încrucişez mâinile la piept, lăsându-mă moale în scaun şi-l privesc cu o sprânceană ridicată. S-o crezi tu că am să cedez. Paul inspiră adânc şi se lasă şi mai moale în scaun.

— Nu-i ştiu numele, niciodată nu s-a prezentat, dar nici n-am văzut-o vreodată la chip, însă după voce pot spune că avea în jur de patruzeci de ani. Tot ce mi-a cerut să fac, a fost să trimit scrisoarea aceea contra unei sume mari de bani, dar şi să asist la ceea ce urma mama ta să facă. Nu-ţi mai aduci aminte, copila mea? felul în care mă întreabă îmi îngheaţă şi sângele în vene. Erai şi tu acolo, îmi spune cu un zâmbet de plăcere pe faţă şi mă îngrozesc.

Nu, nu se poate! îl privesc încă îngrozită şi tot ce zic e:

— Minţi, mârâi către el şi aproape că-mi vine să sar peste masă şi să-l strâng de gât.

Cum poate să-mi spună aşa ceva? Cum poate să-mi spună că am asistat la moartea mamei mele, când eu nici nu-mi aduc aminte. De fapt, sunt multe lucruri de care nu-mi aduc aminte şi asta e doar din cauza lui.

N-am de ce să te mint, păpuşă. Chiar eu te-am scos cu forţa din beci şi te-am dus în acel loc, continuă să-mi mărturisească faptele lui, zâmbindu-mi batjocoritor.îmi strâng pumnii pe sub masă şi oricât aş vrea să urlu |a el, încerc să mă menţin calmă.

— Să zicem că te cred şi e aşa cum spui tu, de ce?

— Sincer, nu m-a interesat niciodată motivul, tot ce m.a interesat au fost banii şi atât. Altceva? mă întreabă.

— Da, vreau să-mi spui unde se află asta, schimb brusc subiectul şi-i arăt video-ul cu Emma, în speranţa că-mi va spune ceea ce vreau să ştiu.

— Hmm, nu ştiu! mă minte.

— Haide, Paul, ştiu foarte bine că ştii unde e situat locul acesta. Spune-mi ce vreau să ştiu şi pe unde ar trebui s-o iau ca să nu fiu văzută şi ai cuvântul meu că mâine vei ieşi din închisoare, forţez puţin totul, dar nu mă dau bătută.

— Demonstrează-mi, îmi cere şi deblochez telefonul chiar în faţa lui, apelând numărul deja pregătit.

L-am rugat pe Andy să-mi dea numărul lui de telefon pentru a duce planul până la capăt, dar încă sper ca Paul să nu se prindă că totul e doar de faţadă, pentru a scoate informaţiile necesare de la el şi atât. Va putrezi ani buni în închisoare, o merită din plin.

— Am nevoie ca sentinţa lui Paul Hera să fie anulată, iar de mâine să fie un om liber, spun cât pot de serioasă, făcându-l pe Andy să-mi joace jocul şi-l privesc pe Paul direct în ochi, apoi iau telefonul de la ureche şi-l pun pe difuzor ca să fie totul şi mai veridic.

— *Desigur, de mâine Paul Hera e un om liber.* Chior *acum am trimis toate datele penitenciarului, înştiinţăm directorul de ceea ce trebuie să facă*, minte Andy de la celălalt capăt al difuzorului şi odată spuse toate astea, închid telefonul şi aştept ca Paul să vorbească.Sunt impresionat, recunoaşte, încrucişându-şi braţele la piept. Prietena ta e pe undeva pe lângă Prospect Park, Brooklyn. Se poate ajunge foarte uşor prin tunelurile metroului, posibilitatea şi mai avantajoasă e aceea de a intra în tuneluri direct din parc. Este un pasaj chiar în partea de esi a parcului, îmi oferă informaţiile de care am nevoie şi mă ridic de pe scaun fără să mai spun ceva, îndreptându-mă mai apoi spre ieşirea din sala de vizite, dar mă opresc la sfertul drumului şi mă întorc cu totul spre Paul.

— Am minţit! Meriţi să putrezeşti în iad, Paul, pentru tot ce mi-ai făcut şi nu numai. Şedere plăcută!

— Târfuliţă ce eşti, mârâie sadic, îndată ce-mi asimilează cuvintele şi se repede spre mine, făcându-mă să tresar. Te omor! e tot ce mai îmi spune şi aproape că mă ajunge din urmă, însă e luat pe sus de gărzile ce reacţionează destul de repede şi reuşesc să ies din sală.

Am uitat cu desăvârşire cât de mult mă sperie omul acesta. Frica aceea ce mi-a zidit-o adânc în suflet, încă o am în mine, simţind-o până în măduva oaselor, iar acum simt c-am înrăutăţit lucrurile, dar am făcut-o cu un scop şi acela de a o găsi pe Emma, dar şi să aflu cine mi-a împins mama la sinucidere. însă, numele tot nu îl ştiu.

— Christina! Christina, draga mea, eşti bine? glasul lui Maryse mă readuce în simţiri şi doar acum realizez că sunt pe jos, plângând.

îmi şterg lacrimile cu dosul palmelor şi înghit în sec, apoi mă ridic de jos ajutată de Andy şi de Maryse şi spun:

— Sunt bine, vocea mea tremurândă mă cam dă de gol, dar sunt ok cât de cât.

— Augustin o să mă omoare, asta-i clar! glasul lui Andy îmi captează atenţia şi zâmbesc subtil în direcţia lui.

— O să mă omoare pe mine, nu pe tine, aşa că stai liniştit, vorbesc, ştiind exact ce mă aşteaptă, mai ales că mi-a spus deja că mă aşteaptă o pedeapsă.

îl privesc pe Andy, apoi pe Maryse preţ de câteva minute, ca în cele din urmă să ieşim cu totul din penitenciar, îndreptându-ne spre maşină. Mă opresc îndată ce ajung în faţa acesteia şi fără să mai răspund de ceea ce fac, încep şi lovesc caroseria maşinii când cu pumnii, când cu picioarele de parcă ar avea vreo vină.

Simt nevoia să mă eliberez.

— Christina! Christina, opreşte-te! glasul lui Andy se aude de undeva din spatele meu şi mă simt luată pe sus şj dusă cât mai departe.

— Dă-mi drumul, Andy. îl omor, spun, referindu-mă la Paul. Merită să moară! încă urlu, simţind nevoia de a lovi ceva.

— Vrei să te calmezi? se răsteşte la mine, lăsându-mă în capul oaselor şi mă întoarce cu faţa spre el. Ce ţi-a spus nenorocitul de reacţionezi aşa? mă întreabă printre dinţi şi pot să jur că am văzut o venă zvâcnindu-i-se pe gât.

Inspir adânc, apoi expir profund doar ca să mă calmez şi spun:

— Mi-a spus că am asistat la sinuciderea mamei mele Că el m-a dus acolo cu forţa, dar nu-mi aduc absolut nimic aminte şi nu... Drace! înjur în gura mare şi-mi pun mâiniie în cap.

— E adevărat, Christina! glasul plin de durere a lui Maryse, mă face să mă întorc cu totul spre ea şi simt că tocmai mi-a picat cerul în cap. Am încercat să-l opresc din a te duce acolo, dar n-am reuşit. M-a ţinut legată, chiar dacă l-am implorat să nu te ducă, însă când te-a adus înapoi, plângeai în hohote şi-mi cereai să te duc la mama ta. Am încercat să-ţi alin durerea câtuşi de puţin, dar nu prea am a\ut şansa asta, căci Paul te-a închis în

beci şi de aceea nu-ţimai aduci aminte, draga mea. Practic ţi-a şters memoria.

îmi vine să urlu, îmi vine să lovesc tot ceea ce îmi iese în cale, dar la ce bun când nu pot să-mi aduc mama înapoi? A murit crezând că asta mă va salva, dar se pare că doar au vrut să-şi bată joc de sufletul ei, pângărindu-l, iar acum nici în linişte nu se poate odihni. Paul îşi merită soarta. Merită ca el să moară, putrezind în puşcărie, acolo unde îi este lo* cui. Maryse mă trage în braţele ei şi tot ce fac, e să-mi descarc sufletul.

***

Inspir adânc şi îmi deschid ochii, întinzându-mă ca o pisicuţă şi privesc pierdută pe geam, în timp ce maşina goneşte pe străzile New York-ului şi încerc să-mi dau seama când am ajuns în maşină.

— E bine că te-ai trezit, chiar nu voiam să te duc înapoi leşinată, îmi spune Andy care încetineşte şi virează spre dreapta. Am lăsat-o pe Maryse acasă, însă nici nu vreau să ştiu cum va reacţiona Augustin...

— Trebuie să mergem după Emma, spun deodată, întrerupându-l şi chiar dacă ştiu că Augustin îşi va ieşi din minţi, trebuie.

— Nu, Christina! mi-o taie scurt. Vom merge înapoi la sediu, de preferat înainte ca Augustin să mă omoare de tot şi vom vedea cum o scoatem pe Emma de unde o ţine Emanuel, mă anunţă, dar nu vreau să fac asta.

— Andy, ştiu unde e Emma. Dacă nu mergem acum, s-ar putea să fie prea târziu, mă răstesc la el, simţindu-mi inima galopând. Văd eu cum o scot la capăt cu Augustin după aceea, dar nu o pot lăsa pe Emma acolo, mai ales că iubita ei Kyle a fost omorâtă, continui să urlu la el şi-mi aşez mâna pe portieră, venindu-mi o idee trăsnită şi destul de periculoasă şi o deschid larg.

— Christina, închide portiera! tună către mine.

— Mergem după Emma, altfel sar din maşină, Andy. Alege! mârâi hotărâtă şi-l observ punând brusc frână.

— Să-mi bag..., înjură, lovind volanul cu palmele de câteva ori, de parcă ar avea vreo vină, apoi se lasă moale în scaun şi spune. Bine, recunosc! Nu putem s-o lăsăm acolo, dar trebuie să ne facem un plan în caz că apar complicaţii şi sincer, îmi cam place de Emma, aşa că fie ce-o fi, spune şi mă uit surprinsă la el, închizând portiera la loc.

— Adică vrei să spui că...?

De când m-am aliat cu Emma pentru a-l face pe Augustin gelos în legătură cu tine şi să-şi mărturisească sentimentele, am cam început să am eu sentimente pentru ea, îmi mărturiseşte sincer, în timp ce se îndreaptă spr

eProspect Park, Brooklyn. Aşa că, oricât de mult ar cam trebui să mergem înapoi la sediu, trebuie să-ţi dau dreptate, riu o putem lăsa acolo.

Cine-ar fi crezut că un tip ca Andy se poate îndrăgosti, dar mă îngrozeşte reacţia lui Augustin, dat fiind faptul că ştie ce fel de om e. Tot ce ştiu e că Andy e un mare fus- tangiu, cum îl numeşte Augustin de multe ori, dar cred că are un suflet bun, altfel ar fi dat înapoi şi m-ar fi dus direct la sediu fără să clipească. în mai puţin de patruzeci de minute ajungem în faţa parcului din Brooklyn şi coborâm din maşină, uitându-ne după intrarea în tunelurile metroului de care mi-a spus Paul.

—Fir-arl înjur în gura mare. Ne învârtim de mai bine de jumătate de oră prin parcul ăsta idiot şi tot n-am găsit intrarea aia tâmpită, turui cuvintele şi mă lipesc cu spatele de ceva rece, trezindu-mă mai apoi că mă tot duc pe spate **şi** sfârşesc lovindu-mă. Au! mă vait.

— Christina, eşti bine? mă întreabă Andy, înaintând spre locul în care sunt.

Lumina ce vine dinspre direcţia lui, mai mult ca sigur e de la o lanternă, nu de alta, dar mi-o bagă direct în ochi.

—Mă doare doar mâna, în rest sunt ok, îi răspund şi încerc să mă ridic.

— Lasă-mă să te ajut, spune repede şi-mi întinde mâna. Se pare c-am găsit intrarea, continuă să-mi vorbească, pu- nându-mă înapoi pe picioare.

— S-au mai bine spus, tocmai m-a înghiţit cu totul, încerc s-o spun într-un mod amuzant, dar nu cred că mi-a ieşit.

— Mai degrabă te înghite Augustin cu totul, de îndată ce va afla ce facem, iar pe mine mă aruncă într-o groapă feră fiind.

—Ha ha ha! Foarte amuzant, Andy. Acum, pe unde **o** luăm? întreb, privind când în dreapta, când în stânga.

— Nu am nicio idee, vine şi răspunsul lui. Hai s-o luăm spre dreapta şi dacă nu găsim nimic, o luăm spre stânga, bolboroseşte cuvintele cu voce tare şi-mi pun mâinile în cap

O să murim aici!***

Cred că ne învârtim mai bine de o oră şi jumătate prin tunelurile astea afurisite, în timp ce telefonul meu sună ca nebunul, dar nu răspund chiar dacă îl scot din minţi. Ştiu cine e, poate de aceea mi-e şi frică să răspund. Mă opresc în loc, simţind nevoia de a mă odihni şi tind să cred că Paul m-a minţit, iar acum... Acum ce naiba ne facem?

— O iubeşti pe Emma? îl întreb deodată pe Andy, pentru a mai destinde atmosfera, cât timp o căutăm pe Emma iar el se opreşte în loc.

Inspiră adânc aerul în plămâni şi se întoarce cu faţa spre mine.

— Sincer, timpul petrecut cu ea, cu o fată cu care nu mi-o trag de regulă, a fost chiar plăcut. M-a făcut să văd altfel viaţa, încât am ajuns să mă cam îndrăgostesc de Emma. Dar cum ea avea iubit, pardon, iubită nu m-am băgat pentru că n-am vrut ca sentimentele mele pentru ea să fie un obstacol prin care să ne priveze de la a mai putea vorbi, mă uimeşte mărturia sinceră a lui Andy, şi realizez cât de mult s-a schimbat faţă de cum era acum câteva luni.

Pot vedea în ochii lui cât de mult ţine la Emma, fără ca măcar să-i pese de ceea ce are de spus Augustin în legătură cu asta. Presimt că va lupta pentru ea, aşa cum Augustin a făcut-o pentru mine, şi eu pentru el, însă nu ştiu dacă şi Emma are sentimente pentru Andy.

— I-ai spus Emmei ce simţi pentru ea?

— Nu, îmi răspunde scurt. Crezi că m-ar lăsa Augustin să mă apropii de ea dacă i-aş fi spus, mai mult decât un prieten şi atât? mă întreabă serios şi-şi aţinteşte privirea spre a mea, însă nici nu ştiu ce aş putea să-i spun. Aşa credeam şi eu, spune, realizând că tăcerea mea a răspuns singură la întrebarea lui.

Augustin nu e atât de rău pe cât lasă să se vadă, Andy. Te-ai schimbat şi cred că şi el a observat asta, nu doar eu, nu de alta, dar până şi unui demon îi este frică de unele lucruri.Nu vrea ca sora lui să păţească ce a păţit el, încerc să-i arăt şi o altă perspectivă. Cred că ai proceda la fel în cazul fraţi, lor sau surorilor tale.

— Nu am nici fraţi, nici surori. Am trăit doar prin plasamente şi orfelinate, îmi spune cu o tristeţe în glas şi acum regret ce am spus. Augustin m-a luat sub aripa lui, găsin- dumă într-o zi destul de şifonat din cauza tatălui meu vitreg. Am crezut că n-am să supravieţuiesc, dar mulţumită lui, tatălui tău şi a celorlalţi, sunt acum aici. Echipa e familia mea, bobocel! E tot ce am, de aceea nu cred că Augustin ar fi de acord ca eu şi sora lui să devenim un cuplu.

— îmi pare rău pentru ce am spus mai devreme, despre fraţi şi surori, oftez profund şi-l observ încercând să-mi spună ceva, dar nu îl las. Nu am ştiut...

— Nu are de ce să-ţi pară rău, Christina! Nu aveai de unde să ştii, îmi zâmbeşte scurt şi-şi întoarce privirea în faţă.

Brusc mă izbesc de Andy, şi încerc să-mi dau seama de ce s-a oprit.

— Ce s-a...? e tot ce apuc să spun, ca în final să-mi închidă gura printr-o ridicare a mâinii sale şi nu înţeleg de ce. Andy! îl atenţionez, dar prea târziu, e deja întins pe jos cu urechea lipită de şina metroului şi încă încerc să-mi dau seama ce face.

încă mă holbez ca o nebună la el şi dau să-mi deschid buzele ca să-i spun ceva, însă glasul lui mă opreşte şi spune

— Cred c-ar fi mai bine să o rupem la fugă, mă îndeamnă, acum că se ridică de jos şi dau să-l întreb de ce, dar aud sunetul metroului şi mă îngrozesc.

— încep şi o iau la pas alergător, auzind metroul tot mai aproape de mine, însă de abia dacă mă mai ţin picioarele şi încerc să-l ajung pe Andy din urmă, dar nu prea reuşesc. *Mişcă mai repede, leneşol* încerc să mă împing de la spate de una singură, însă creierul şi membrele mele nu sunt pe aceeaşi lungime de undă, ajungând într-un final între şinele de metrou.întinde-te cu totul pe burtă, urlă Andy la mine, spunându-mi ce trebuie să fac şi fără să mai stau pe gânduri, mă întind cu totul pe burtă şi-mi astup urechile cu palmele, simţind cum tot pământul din jurul meu se cutremură odată cu apropierea metroului de locul În care sunt.

Mă simt de parcă timpul a încetinit pentru câteva secunde, auzind fiecare bătaie a inimii mele, fiecare respiraţie pe care o am, oferindu-mi o vedere clară asupra vieţii ce se derulează foarte repede prin faţa ochilor mei. Ceea ce îmi doresc, dar şi ceea ce se poate întâmpla dacă eu nu mai sunt. Eu, el şi încă două suflete ce s-agaţă de ale noastre, oferindu-ne împlinirea de care avem nevoie, dar pe de altă parte, totul pare atât de rece şi de întunecat, de parcă totul s-a sfârşit în câteva clipe.

în viaţă trebuie să fim conştienţi de alegerile pe care le facem, dar eu sunt destul de mulţumită de alegerea făcută şi nu regret nimic, însă acum trebuie să rămân şi în viaţă dacă vreau să-i dăruiesc ceea ce tocmai am văzut. O familie.

— Eşti bine? mă întreabă Andy deodată şi încerc să-mi dau seama de cât timp zac aici, întinsă pe burtă.

Nici n-am realizat când a trecut metroul, doar mi-am ţinut ochii strâns închişi şi urechile astupate, ca să nu las zgomotul asurzitor să-mi zgârie timpanele.

— Da, sunt bine, îi răspund într-un final şi mă ridic în capul oaselor, trezindu-mă trasă în braţele lui. Andy! îl atenţionez.

— Scuze, doar că...

— Ştiu, a fost o nebunie care clar nu se va mai repeta.

încuviinţăm amândoi din cap că experienţa asta cu metroul nu se va mai repeta nici în ruptul capului şi înaintăm, căutând-o pe Emma. După câţiva metri de mers dăm peste câteva uşi care sper din suflet să ne ducă spre Emma, aşa că trag ca nebuna de mânerul uneia dintre acestea, dar nu se deschide şi scrâşnesc din dinţi. Fir-ar! Andy face la fel şi cu celelalte, dar tot nimic.

— Unde eşti Emma? aproape că urlu în gura mare şi-mi pun mâinile în cap, însă vocile ce se aud la câţiva metri de. părtare, răsună ca un ecou, captându-ne atenţia.

Mă uit la Andy şi el la mine apoi înaintăm cu paşi cât mai silenţioşi spre sursa zgomotului şi ajunşi la începutul curbei, ne oprim. Mă lipesc de perete, în timp ce Andy îşi bagă capul şi începe să numere, în timp ce îmi scot şi eu capul şi număr.

— Unu, doi, trei, număr atât eu, cât şi Andy pe cei trei idioţi ce sunt însoţiţi de Olivia şi mă retrag, lipindu-mă din nou cu spatele de peretele din beton şi dau cu pumnul în el Ar trebui să fie şi Emma aici, dar nu e! spun revoltată.

— Nu fi atât de sigură, spune Andy deodată, şi-mi face semn din mână să mă apropii.

Are dreptate, Emma e cu ei, însă după felul în care araţi numai bine nu e. Mă lipesc din nou de peretele din beton şi oftez prelung, încercând să-mi dau seama cum o vom scoate de acolo. Ei sunt patru, iar noi doar doi.

— Eu mă ocup de cele trei matahale, crezi că te poţi descurca cu Olivia? mă întreabă Andy, scoţându-mă dintre gândurile ce m-au acaparat, încercând să fac un plan cum să o salvăm pe Emma şi înghit în sec.

— N-am nimic la mine, cum ar trebui să mă descurc? mă alarmez, răspunzându-i cu o întrebare şi îndată ce scoate din spate două arme, mă uit ca o nebună la el.

— Nu ştii niciodată când ai nevoie, îmi spune şi-mi înmânează unul dintre ele. Ştii să-l foloseşti?

— Eu... mă pierd şi nici nu ştiu ce să-i răspund, apoi îmi mut privirea spre pistolul din mâna mea şi inspir adânc, încercând să-mi dau seama cum se foloseşte.

— Trebui doar să tragi piedica şi e gata apoi ţinteşti şi tragi, mă instruieşte scurt şi încuviinţez din cap, lăsându-l pe Andy să o ia înainte, acum că le-am dat de capăt.

— Dă-i drumul, urlă Andy către cei trei idioţi, îndreptând pistolul spre aceştia şi fac şi eu la fel.

Aceştia îi dau drumul Emmei, ce cade pe pământul umed şi dau să mă reped spre ea, însă sunt oprită din drum de glasul unei idioate pe care de mult îmi doream să o confrunt.

— Lasă arma jos, îmi ordonă, dar n-am de gând să fac asta. Lasă arma jos, urlă din nou la mine, descărcând arma în direcţia mea şi fac cum zice şi ţin mâinile la vedere. Măi, măi, pe cine avem noi aici? Christina, nu? Ştii ce mă surprinde? continuă să vorbească, iar eu la tot ce mă pot gândi, e cum să scap de ea. Augustin s-a despărţit de tine, dar tu tot nu renunţi şi vii să-i salvezi sora, frumos.

— De ce aş renunţa la prietena mea, chiar dacă fratele ei a renunţat la mine? o întreb, prefăcându-mă şi o observ ridicând din umeri, nepăsătoare.

— Sincer, chiar nu-mi pasă. Mişcă, îmi ordonă, dar nici nu mă clintesc din loc, ci stau şi aştept momentul oportun.

Inspir adânc printre buzele întredeschise şi expir profund, tot printre ele şi încep să calculez şansele pe care le am, ca mai apoi să mă reped spre idioata din faţa mea, încercând să-i iau pistolul din mână. Aceasta ripostează, trăgându-mi un pumn direct în stomac şi tuşesc, încercând să-mi revin şi mă

reped din nou spre ea. Ştiu că tocmai îmi pun viaţa în pericol, dar trebuie să pun punct nebuniei Oliviei, altfel ne va pune ea tuturor. Reuşesc să îi prind încheietura cu ambele mâini şi i-o răsucesc, dar tot nu vrea să dea drumul pistolului, aşa că i-o mai răsucesc încă o dată şi o lovesc cu cotul în gură, ameţind-o, dar pe când cred că am reuşit, arma se descarcă speriindu-mă şi mă trezesc cu un pumn sub coaste, tăindu-mi aproape tot aerul.

— Afurisito! mârâi printre dinţi, dar nu mai apucă să spună şi altceva, că o lovesc puternic cu cotul în stomac şi-i tai tot aerul. Dă-i drumul, Olivia, spun, referindu-mă la pistolul din mâna ei, dar tot nu vrea să cedeze.

două a fost împuşcată, dar pot să jur că nu simt nimic, Niciun pic de durere. îi dau drumul Oliviei şi o observ, că- zând pe jos într-o baltă de sânge şi realizez că tocmai i-am luat viaţa.

— Christina, glasul lui Andy mă readuce în simţiri şi înghit în sec, simţindu-mi brusc gura uscată. Christina, eşti bine? mă întreabă din nou, privindu-mă în ochi şi încuviinţez scurt din cap că da.

— Emmai e tot ce spun şi-l ocolesc pe Andy, oprindu-mă în dreptul ei. Emma, trezeşte-te! Emma, continui să o strig pe nume, dar nu reacţionează în niciun fel.

Ce naiba i-a făcut nemernica? O iau în braţele mele şi încerc să o aduc în simţiri, dar tot degeaba. Nu, nu, nu are cum să fie moartă.

— Emma, te rog, trezeşte-te! urlu la ea şi o strâng şi mai tare în braţele mele. Emma, nu ne face asta! încă mai ai multe de făcut, aşa că deschide ochii, o rog cu ochii în lacrimi.
Carolina Hills
Andy îşi sprijină fruntea de a Emmei şi îi spune: — Te iubesc, Emma! Trezeşte-te!

- Capitolul 9 -

August în Ozera *f*
„Dimitri Valkov” ___*x* ^
Dimitri Valkov

Fiul lui Ivanovici Valkov şi a Alexandrei Matei. *Deci e jumătate rus Jumătate român,* constat în sinea mea, în timp ce-mi frec barba rasă şi citesc în continuare datele ce-mi apar pe ecranul imens din faţa mea. îmi aduc aminte de zilele în care mama şi tata vizitau România, dar asta a fost cu mult timp în urmă, iar eu eram mult prea mic ca să-mi mai aduc aminte de ce sau pentru ce. Scutur uşor din cap şi citesc mai departe.

Nu are nici tată, nici mamă. Mama lui, Alexandra Matei, a murit când acesta avea doar zece ani, fiind răpusă de cancer la plămâni, în ultimul stadiu. în schimb tatăl lui, Ivanovici Valkov a murit în urma unui asasinat ce-l viza, în Moscova. Se pare că numele asasinului nu e cunoscut, dar înainte de asta şi-a făcut fiul dispărut cu ajutorul părinţilor mei. încă încerc să-mi dau seama ce legătură are un ţânc de douăzeci şi unu de ani cu familia mea, dar să fiu al naibii dacă îmi dau seama! Mă uit în continuare la poza lui şi tot nu mi se aprinde beculeţul. Oftez prelung, enervat de faptul că nu găsesc motivul pentru care Emanuel e aşa de interesat de Dimitri sau de ce acesta are o legătură cu familia mea, şi îmi îndrept privirea spre monitorul încorporat în blatul mesei - din mijlocul sălii mari - şi încep să tastez butoanele digitale, căutând tot mai adânc în baza de date.

— Alex, spune-mi că ai găsit ceva? urlu cât să mă audă, de îndată ce nu găsesc nimic şi mă îndrept de spate, întorcându-mi privirea spre sala tehnică.

— Tot ce am găsit e asta, spune şi-mi face semn din priviri spre ecranul imens şi mă întorc cu totul spre acesta, încercând să-mi dau seama de ce anume îmi arată Alex imagini din aeroport.

3451Tipul ce apare pe camerele de supraveghere din aeroport îmi pare destul de cunoscut, la prima vedere, aşa că îi fac semn lui Alex să mărească imaginea şi odată ce aceasta se clarifică, rămân surprins să-l găsesc pe Dimitri în New York.

—De când sunt imaginile? îl întreb pe Alex şi mă îndrept spre el, auzind cu uşurinţă felul în care tastează.

— De acum jumătate de oră, îmi răspunde şi încă încerc să-mi dau seama ce anume caută Dimitri în oraş, mai ales că Emanuel e pe urmele lui.

Sper doar că nu e atât de prost încât să cadă în capcana pe care Emanuel a întins-o prin mine, dar dacă pot ajunge la el înainte ca Emanuel să afle că e în N. Y., asta mi-ar da un avantaj destul de mare pentru a afla mai multe lucruri.

— Vreau să ştiu unde s-a cazat sau dacă s-a cazat sub un alt nume, cât de repede, îi ordon şi acesta începe să tasteze cu repeziciune, căutând ceea ce l-am rugat.

— Mă ocup de asta acum, îmi răspunde şi mă poziţionez în spatele lui, privind la tot ceea ce se afişează pe monitoare. S-a cazat la Riu Piaza Hotel, sub numele de David Harvey, mă anunţă după câteva minute de căutări.

—Bun! Trebuie să ajung la el, înainte ca Emanuel să ajungă primul. Arman, Lorena, strig după cei doi.

Trebuie să aflu ce naiba se petrece, altfel o să-mi ies din minţi şi toţi ştiu că nu e bine să te pui cu mine când sunt în stadiul acela. Practic, nu mai răspund de ceea ce fac şi ce nu fac. Inspir adânc apoi îmi întorc privirea încruntată spre Alex şi spun:

— Anunţă-mă dacă sunt schimbări.

Acesta încuviinţează scurt din cap şi se întoarce la ale lui, în timp ce mă îndrept spre sala mare pentru a mă întâlni cu Arman şi Lorena, dar telefonul ce începe să sune ca un descreierat, insistând, mă opreşte din drum. Scot telefonul din buzunarul din faţă al blugilor şi privesc ecranul ce pâlpâie. *Andy?!* Sper că micuţa mea e bine, altfel am să-i rup picioarele şi am să i le îndes în dos. Accept apelul şi duc telefonul la ureche, însă nu apuc să scot două cuvinte pentru că glasul lui Andy mi-o ia înainte şi vorbeşte.

— Vino repede la Grand Vally Hospital Center, de pe Main Street. Am găsit-o pe Emma şi nu e într-o stare prea bună, mă anunţă şi scrâşnesc din dinţi.

— Christina! pronunţ numele micuţei mele, simţindu-mi maxilarul încleştat şi cred că nebuna asta mică nu mi-a spus tot ce avea de gând să facă.

Ştiu că mi-a promis că mă va ajuta să o găsesc pe Emma, dar dacă a păţit ceva... Fir-ar! Nici nu vreau să gândesc atât de departe, dar a întrecut orice măsură.

— E bine, e lângă Emma. Augustin, Andy îmi pronunţă numele, oftând şi-mi duc mâna liberă spre chip, ca mai apoi să-mi masez puternic tâmplele, încercând să-mi dau seama ce s-a mai întâmplat.

— în zece minute sunt acolo, îl anunţ şi închid telefonul înainte ca Andy să mai poată spună ceva.

Fir-aş al naibii! Am să-i tăbăcesc fundul şi jur că am s-o închid în dormitor. Măcar aşa ştiu că nu va mai putea face ceva, însă seamănă atât de mult cu Dominic, încât niciun vulcan în erupţie n-o s-o oprească din a face ce îşi propune. Bag telefonul înapoi în buzunar şi mă îndrept spre biroul din capătul încăperii. O cameră nu foarte mare, cu pereţii vopsiţi în alb, câteva corpuri de mobilier, o canapea pe care s-au întâmplat mult prea multe - asta când nu o cunoşteam pe Christina - şi veşnicul birou din lemn masiv ce tronează în mijlocul încăperii.

Ajuns înăuntru mă îndrept spre birou şi deschid sertarul. *Mai mult ca sigur voi avea nevoie de astea*, murmur în sinea mea şi iau cătuşele cu care Christina m-a legat atunci când mi-a dat o lecţie. Dar acum sunt nevoit să-i dau eu o lecţie şi să înţeleagă că orice ar fi, facem totul împreună. Trântesc sertarul la locul lui şi bag cătuşele în buzunarul de la spate, ca în cele din urmă să ies din birou, îndreptân- du-mă spre sala mare

.— Arman, Lorena, voi doi veniţi cu mine. Mergem prima dată la spital, Christina şi Andy au găsit-o pe Emma apoi avem de făcut o vizită în centru, le spun planul şi înaintăm spre ieşirea din sediu.

Gândul îmi zboară la sora mea şi la starea în care e. Din câte mi-a spus Andy, nu este prea bine şi asta mă duce cu gândul la faptul că Olivia şi Emanuel i-au făcut ceva. Dar ce? Vor plăti cu viaţa dacă Emma rămâne cu sechele. Deschid portiera şi mă fac comod în scaunul şoferului şi demarez în trombă spre Grand Vally Hospital Center, cu Arman şi Lorena pe urmele mele. Gândul îmi zboară acum la fata cu care mi-am unit sufletul şi-mi simt o venă zvâcnind, fiind furios pe acţiunile ei nebuneşti, chiar dacă uneori sunt cu intenţie bună. Virez spre stânga la prima intersecţie şi o iau pe Willow Boulevard, ca după cincizeci de metri să virez tot spre stânga şi o iau tot înainte pe Main Street, înaintând cu viteză spre spital. în mai puţin de treizeci de minute ajung la destinaţie, fiind un maniac al vitezei când trebuie şi parchez chiar în faţa spitalului, nepăsându-mi de faptul că nu e un loc potrivit pentru a parca şi le fac semn lui Arman şi lui Lorena să mă aştepte aici până mă întorc. Intru ca un taifun în interiorul spitalului şi mă opresc fix în dreptul recepţiei.

— A fost adusă acum câteva minute bune o fată inconştientă. Un prieten şi iubita mea sunt cu ea, turui cuvintele, în timp ce asistenta îşi face treaba şi tastează.

Nici nu ştiu dacă m-a auzit sau nu, dar simt că-mi pierd răbdarea dacă nu-mi răspunde cât mai repede. Strâng marginile blatului între palme şi scrâşnesc din dinţi, dar înainte să pot urla la ea, se întoarce cu privirea spre mine şi spune:

Etajul doi, salonul 431, îmi oferă informaţiile necesare şi mă îndrept grăbit spre etajul indicat.O iau pe scări, fără să mai aştept tâmpitul acela de lift şi ajung sus, gâfâind. înaintez cu inima bubuindu-mi în piept spre salonul cu numărul 431. Ajuns în dreptul acestuia,

deschid uşa şi intru, îndreptându-mă acum spre patul în care doarme sora mea. De fapt, pare că doarme la prima vedere, însă ceea ce a păţit, încă nu se ştie exact.

— Augustin, îmi pronunţă Christina numele şi-mi întorc privirea spre ea, găsind-o cu hainele pline de sânge şi asta mă îngrozeşte şi mai mult.

— Micuţo?! Micuţo, spune-mi că eşti bine, mă năpustesc asupra ei şi o trag în braţele mele apoi o verific dacă e întreagă.

— Augustin! Augustin, sunt bine. Acesta nu e sângele meu, mă anunţă, dar tot nu înţeleg.

0 privesc încruntat şi pot observa destul de bine cum înghite în sec şi-mi face loc ca să pot ajunge mai bine la Emma.

îmi aşez palma pe fruntea surorii mele şi mă aplec puţin în faţă, ca mai apoi să-i sărut scurt creştetul şi-i şoptesc la ureche.

— Vor plăti pentru ceea ce ţi-au făcut, îţi jur!

De îndată ce rostesc cuvintele, îi sărut din nou creştetul Emmei şi mă îndrept de spate, privind acum spre Christina. Fata asta mă uimeşte, dar mă şi înnebuneşte în acelaşi timp. Fără să mai scot vreun cuvânt, o prind pe micuţa mea de mână şi o trag după mine. Are câteva explicaţii de dat şi asta nu poate aştepta, altfel nimic nu va mai ieşi bine azi.

— Augustin, îmi pronunţă numele, bâlbâindu-se, dar nu 0 iau în seamă şi mă îndrept spre ieşirea din salon, trăgând-o în continuare după mine. Augustin, cineva trebuie să stea cu Emma, continuă să-mi vorbească, însă tot nu spun nimic.

Uşa de la salon se deschide şi pe ea intră un Andy puţin cam somnoros cu două cafele în mână. Tind să cred că una e pentru Christina, dar nu acum, poate mai târziu.

0 să aibă grijă Andy de Emma, acum vino! arunc cuvintele în aer, iar Andy mă priveşte nedumerit de atitudinea pe care

o am, realizând că sunt aici, dar puțin
îmi pasă de asta acum

.Sunt nervos, obosit şi al dracului de excitat, dar mă abţin pentru că nu e momentul prielnic pentru a-i sfâşia Christinei hainele de pe ea, ca mai apoi să i-o trag într-un stil mare. Ştiu, poate credeţi că sunt o bestie cu ea în dormitor şi-mi place s-o rănesc, însă vă înşelaţi amarnic. Sunt mai blând decât am fost vreodată, deşi mai sunt dăţi în care mi-o doresc ca un diavol scăpat din lanţuri. Ies cu Christina cu tot din salon înainte ca Andy să poată protesta şi verific fiecare salon în parte, de pe tot holul. De îndată ce găsesc unul gol, o bag pe Christina înăuntru, intru apoi şi eu, şi blochez uşa după noi. Pot să aud cu uşurinţă felul în care respiră, încă de aici, de lângă uşă - salonul fiind scufundat într-un semiîntuneric — şi mă apropii de ea ca o felină ce-şi pândeşte prada, înaintând cu paşi lenţi spre ea. Tot am promis că o voi pune cu burta pe genunchii mei şi am să-i înroşesc fundul, însă nu m-am ţinut de cuvânt, dar cât de curând se va întâmpla asta.

— Augustin, îmi pronunţă numele aproape în şoaptă şi o opresc din a mai scoate ceva pe gura ei dulce, plasându-mi un deget peste buzele ei pline.

O privesc încruntat şi o lipesc la propriu de mine, dar şi de peretele din spatele ei, înlănţuindu-i trupul cu braţele şi-mi apropii chipul de al său, suflându-i aer cald peste buze.

— Ce mă fac cu tine? şoptesc peste buzele ei, privind-o şi scrâşnesc din dinţi. într-o zi am să ţi-o trag ca un demon scăpat din lanţuri şi am să-ţi încing pielea cu fiecare atingere, continui să-i şoptesc peste buze şi-mi înfig degetele în părul ei, simţindu-i inima bătând în pieptul meu. Şi am să te fac să-mi gemi numele, iubindu-te ca un nebun, pentru că în stadiul acesta mă aduci când faci câte-o nebunie, ca azi!

Mă priveşte cu o sclipire ciudată în ochi, poate mi se pare mie sau poate sunt lacrimile, dar şi aşa tot am vorbit

serios. îşi aşază palmele pe pieptul meu şi-şi umezeşte buzele cu limba apoi şi le deschide şi spune:

— Sărută-mă, îmi cere şi fac întocmai fără să mai aştept să-mi mai spună şi altceva.

îmi zdrobesc buzele de ale ei şi-mi adâncesc limba în gura sa dulce şi o sărut, flămând după pielea ei, după corpul ei, după sufletul şi inima ei, după îngerul ce-şi cheamă demonul să-i amorţească toate simţurile cu a lui iubire demonică şi nebunească. O iubesc în adevăratul sens al cuvântului şi n-aş vrea să o pierd. Ştiu, poate m-am transformat într-un idiot ce se înmoaie ca dracu în preajma ei, dar ştiu sigur că aş despărţi pământul în două dacă ea ar dispărea chiar acum de pe suprafaţa lui. Ne despărţim din sărut şi-mi sprijin fruntea de a Christinei, gâfâind. Blugii mă strâng ca dracu, dar trebuie să-mi calmez toate simţurile, dar şi bărbăţia ce tânjeşte să fie în interiorul ei, pentru că nu e momentul. Nu acum!

— îmi pare rău, glasul ei sugrumat se aude ca un ecou în salon şi-mi dezlipesc fruntea de a ei. Dar trebuia să o scot pe Emma din tunelurile metroului, acolo unde a dus-o Olivia, turuie fiecare cuvânt şi înlemnesc.

Ce mama dracului căuta Olivia cu sora mea în tunelurile metroului? Şi cum de şi-a dat seama micuţa mea de asta?

— Cum de ai ştiut că e acolo, micuţo? o întreb nedumerit şi curios, luându-i chipul între palmele mele şi o îndemn să mă privească.

— Dacă e să fii supărat pe cineva, fii pe mine, dar nu te supăra pe Happy, începe să-mi spună şi acum încerc să-mi dau seama ce treabă are Happy în toate astea. Când am fost la Paul, la închisoare, pe drum am rugat-o pe Happy să-mi trimită video-ul pe care îl aveai cu Emma.

Acum înţeleg unde a dispărut telefonul meu pentru câteva minute, dar nici prin cap nu mi-a trecut ce pun la cale nebunele astea două. Ce mă fac eu cu tine, micuţo?

— Ceva din mine îmi spunea că Paul ştie unde se află locul acela în care e ţinută, mai ales că atunci când

locuiam la ei, el mai tot timpul pleca, iar când venea acasă mirosea ciudat şi gândul mă ducea la faptul că mirosul acela venea dintr-un loc închis şi umed, se strâmbă, aducându-şi aminte şi mă priveşte în continuare. Aşa că i-am arătat lui Paul în. registrarea. Prima dată nu a vrut să-mi spună, însă după ce l-am minţit că am să-l scot de acolo, mi-a spus totul.

Chiar dacă îmi vine să o iau la rost, încă mă abţin.

—Şi cum ai reuşit? o întreb curios.

— L-am pus pe Andy să mă ajute, prefăcându-se că e cineva important şi după ce l-am pus pe speaker, Paul a muşcat momeala, chiar dacă a fost sceptic la început, însă odată ce şi-a dat seama că nimic din ce-am spus nu va fi aşa, mi-a jurat că va ieşi cumva de acolo şi-o să vină după mine, turuie cuvânt după cuvânt şi chiar şi prin semiîntunericul ce ne înconjoară, pot să observ cât de teamă îi este încă de Paul.

Omul acela şi-a înfipt bine ghearele în sufletul micuţei mele, încât şi după atâta timp, chiar şi din închisoare, tot poate să-i provoace frică. O trag în braţele mele, fără să-i mai spun ceva, încercând să o calmez şi-mi bag mâna în buzunarul din spate al blugilor, când cred că totul s-a mai calmat puţin şi scot perechea de cătuşe. O parte o leg de încheietura stângă a Christinei şi cealaltă parte o leg de încheietura dreaptă a mâinii mele.

—Augustin, ce faci? mă întreabă nedumerită, ridicând mâna în aer, în timp ce o trage şi pe a mea după a ei. De ce...?

— Dacă tu crezi că am să te mai las de una singură, te înşeli amarnic, piticot! o alint şi îi ating nasul cu vârful degetului. Acum vino, trebuie să mergem în centru să aflu de ce Dimitri e în N. Y., spun şi o trag după mine.

— Dar..., Augustin..., trebuie să stea cineva cu Emma. Nu o pot lăsa de una singură, încearcă să protesteze ca

de fiecare dată, crezând că am să-i dau drumul, dar tot nu cedez

La dracu, Christina! încetează, pentru că tot n-am de gând să te las din vizor şi punct, mă răstesc la ea şi tresare Are cine să aibă grijă de Emma, nu-ţi mai face atâtea griji, i-o întorc, neînduplecat. Chiar acum o sun pe Happy să vină la spital şi pe deasupra e şi Andy aici, continui să-i vorbesc, în timp ce scot telefonul din buzunar şi o apelez pe Happy.

— Ăăă... da! Ai dreptate, vine răspunsul ei după câteva secunde de tăcere şi felul în care a rostit cuvintele, mă face să o privesc nedumerit şi ciudat.

E ceva în privirea ei, dar şi în cuvintele rostite ce mă pun pe gânduri, însă pentru moment nu spun nimic şi deblochez uşa, ieşind într-un final cu totul din salon şi-mi împletesc degetele cu ale Christinei, înaintând acum spre salonul în care se odihneşte Emma.

— Happy, te vreau aici la spital. Emma are nevoie de protecţie, aşa că sună-l pe Ben şi nu lăsaţi pe nimeni să se apropie de ea, îi ordon şi închid apelul fără să mai aştept ca să-mi răspundă.

Un sentiment ciudat începe să mă învăluie, în timp ce ne îndreptăm spre salonul Emmei şi mă uit fugitiv spre micuţa mea, găsind-o privind pierdută într-un punct. Sper că nu-mi ascunde ceva, altfel va ieşi urât. Urăsc trădarea şi dezamăgirea, pentru că am mai trecut deja prin aşa ceva şi dacă e ceva ce-mi ascunde, nu cred că vrea să-mi vadă şi cealaltă faţă. Un chip temut de toţi şi de neînduplecat. Inspir adânc, încercând să mă calmez şi să nu fac vreo gafă pe care să o regret după aceea şi îmi aşez mâna pe clanţă.

— Happy o să apară din clipă în clipă cu Ben, aşa că rămâi aici cu Emma, spun către Andy, ordonându-i, sesizân- du-ne prezenţa în salon şi pentru prima dată nu protestează în niciun fel.

Ok! Ceva e ciudat în comportamentul lui Andy, am văzut asta încă de când am ajuns la spital, dar şi în com- portamentul micuţei mele şi asta nu-mi place deloc. Sper doar... Fir-ar! Nu vreau să mă gândesc că poate între

Andy şi Christina e ceva. Scutur uşor din cap şi privesc când spre Andy, când spre Christina, iar privirile lor intersectate mă bulversează şi mai mult. înghit în sec şi scrâşnesc din dinţi, ieşind val-vârtej din salon şi uit pe moment că o trag şi pe Christina după mine.

— 3531A-Augustin, îmi aud numele rostit ca prin ceaţă şi ^ opresc brusc, făcând-o pe Christina să se izbească de mine S-a întâmplat ceva? îmi vorbeşte dulce şi încă mă abţin să nu răbufnesc şi să o iau la întrebări.

Mă întorc cu totul spre ea şi o privesc încruntat. *Chiar mi-ai face aşa ceva? M-ai trăda?* mă întreb în sinea mea, apropiindu-mă de ea, dar tot ce găsesc în ochii ei, e doar iubire şi nimic altceva. Oare mă înşel? Oare-mi joacă mintea feste? Nici eu nu ştiu în acest moment, dar voi afla pe parcurs.

— Nu, nu e nimic, îi răspund într-un final şi o trag în braţele mele.

Sper doar să mă înşel în ceea ce cred că se întâmplă între Christina şi Andy, altfel sunt în stare să-i omor pe amândoi. îmi duc degetele sub bărbia ei şi-i ridic chipul, cât să-i văd ochii şi îi revendic buzele într-un sărut, gustându-le aşa cum nu i le-am mai gustat de mult. Toate întâmplările din ultimele zile mă aduc în stadiul de demenţă, încât simt că nu mai gândesc clar.

— Te amo, mi chiquita! îi spun sincer şi-i dau o şuviţă rebelă după ureche.

— Yo tambien te amo, mi angel! îmi răspunde fără ezitare şi zâmbesc.

Mai mult ca sigur mă înşel la faza cu Andy. El e prietenul meu, nebunul din echipa mea, iar ea e sufletul meu pereche, îmi împletesc degetele cu ale ei şi ne îndreptăm împreună spre ieşirea din spital. Trebuie să ajung la Dimitri înaintea lui Emanuel, altfel s-a dus dracului tot planul. Odată ajunşi în faţa maşinii, mă opresc şi mă întorc spre Christina care mă priveşte

dojenitor. Da, acum e acum. Zâmbesc, venin- du-mi o idee trăsnită în minte şi o trag după mine.

— Augustin! mă atenţionează, dar nu o ascult.

Ocolesc maşina prin faţă şi deschid portiera de pe partea
şoferului, apoi mă fac comod în scaun şi o trag pe micuţa mea la mine în poală. Nu am cum altfel să conduc, de vreme ce mâinile noastre sunt legate de o pereche de cătuşe. însă să o ţin în braţele mele, mie îmi convine ideea, aşa o mai simt şi eu, că n-am simţit-o de două zile, din noaptea în care am făcut jurământul. O ajut să-şi treacă picioarele peste ale mele şi le aşază pe scaunul din dreapta, iar fundul ei în poala mea sau mai bine spus, între picioarele mele, altfel nu are cum să stea. După ce suntem gata, închid portiera şi bag cheia în contact, trăgând în acelaşi timp şi mâna Christinei după a mea.

— Chiar era nevoie de asta? se aude glasul micuţei mele după minute în şir de tăcere, ridicând mâna dreaptă în aer şi arată spre cătuşele care ne ţin legaţi, în timp ce virez spre stânga, la prima intersecţie.

— Dacă nu încerc să te potolesc cumva, vei face numai prostii şi sincer, nu vreau să te pierd, încăpăţânato! îi spun cât pot de calm, deşi îmi vine să-i trag câteva palme la fund, ca la un copil mic care a furat o bomboană din punga din sertar şi a fost prins.

— Şi ce trebuia să fac? S-o las pe Emma acolo? se revoltă şi îmi ţine piept, fâstâcindu-se în poala mea.

De mai continuă mult, mă văd nevoit să staţionez undeva, să o întind pe bancheta din spate şi să o simt aşa cum îmi doresc în fiecare minut. Aş vrea să urlu în gura mare că o iubesc şi să o pierd, ar fi încă o lovitură pentru mine. Am pierdut deja prea multe persoane, însă ea şi sora mea sunt totul pentru mine.

— Nu, dar trebuia să-mi spui ce ai de gând să faci, aproape că mă răstesc la ea, din nou. Aş fi venit cu voi sau măcar aş fi trimis şi pe ceilalţi să vă ajute, spun sincer, apoi apăs ambreiajul, schimb viteza şi accelerez

tot mai mult, îndreptându-mă acum spre Riu Piaza Hotel, cu Arman şi Lorena în urma mea.

Trebuie să mă concentrez pe ceea ce am de făcut, însă nebuna asta mică mă pune pe jar, chiar dacă ştiu că o face cu intenţii bune. De îndată ce ajungem, parchez în faţa hotelului şi deschid portiera. O ajut pe Christina să coboare
apoi cobor şi eu, îndreptându-ne într-un final spre intrarea în hotel, dar mă simt oprit. Mă întorc în spate şi o privesc pe Christina nedumerit şi după ce-mi face semn spre hainele ei pline de sânge, realizez de ce s-a oprit.

— Nu crezi că e cam ciudat să umblu aşa? întrebarea ei tocmai îmi oferă un semnal că nu e bine, în timp ce încearcă să-şi ascundă sângele de pe haine.

— Vino! e tot ce-i spun şi o trag după mine.

Mă opresc în dreptul portbagajului şi îl deschid larg. apoi trag de geanta neagră pe care o ţin mai tot timpul în maşina şi o deschid, ca în cele din urmă să scot din aceasta un tricou negru cu inscripţionări pe el şi i-l înmânez. Priveşte când spre mine, când la tricoul din mâna ei şi spune:

— Bine, demon incurabil. Desfă cătuşele, îmi cere 51 zâmbesc.

— Nici nu mă gândesc, demoniţă! i-o retez, zâmbindu-în continuare şi sunt curios cum va reuşi să se schimbe ae haine.

Inspiră adânc, pentru că pieptul i se ridică şi coboară ritmat şi fără să mai spună ceva, începe să-şi dea jos tricoul, încântându-mă cu priveliştea ce mi-o oferă şi scrâşnesc dw dinţi, auzind fluierături şi claxoane venite de la maşinile ce trec pe lângă noi. Fir-ar! De ce mama naibii n-am bâgaK în maşină?

— Nu poţi să te mişti mai repede? o întreb nervos, re-pezind-o şi ca să-mi facă în ciudă, se mişcă şi mai încet Christina! o atenţionez, suflând puternic pe nări.

Mă priveşte cu sprâncenele ridicate şi simt că-mi pieni răbdarea dacă mai stăm mult aici, mai ales că toţi se holbează la ea. îmi vine să le scot ochii la fiecare în parte, da? ce rezolv? Se pare că micuţa mea mi-o întoarce rău. Scoi cheia din buzunarul din spate al blugilor, cedând şi destk cătuşele, eliberându-i mâna apoi o scap repede de tricoul plin de sânge pe care-l arunc în portbagaj. Iau tricoul din mâna ei şi i-I trag pe cap, îndemnând-o să-l îmbrace şi o găsesc zâmbind

— .îţi cam place să mă scoţi din minţi, constat şi o aud chicotind.

— Iar ţie îţi cam place să mă provoci, îmi dă peste nas cu răspunsul ei, chicotind din nou.

— Afurisită mică! mârâi şi o prind de mână, ca mai apoi să-mi împletesc degetele cu ale ei.

— Am învăţat de la cel mai bun, îmi mărturiseşte şi zâmbesc.

Nu am de gând să-i mai pun cătuşele, dar nici nu o pot lăsa aici de una singură, aşa că ne îndreptăm împreună spre intrarea în hotel cu Lorena şi Arman pe urmele noastre. Nu ştiu ce ne aşteaptă, dar trebuie să aflu ceea ce se ascunde în spatele acestui mister.

— Ce facem noi aici? mă întreabă micuţa mea, oprindu-ne în faţa recepţiei.

— Dimitri s-a cazat aici sub un alt nume, încep şi o pun în temă cu totul pentru că şi ea face parte din lumea asta, întorcându-mă cu privirea spre Christina şi o observ privin- du-mă la rândul ei, dar puţin cam confuză. Tipul pe care-l caută Emanuel, e aici! Trebuie să ajung la el înaintea lui.

încuviinţează scurt din cap şi-şi închide ochii preţ de câteva secunde, făcându-mă pe mine să mă uit ciudat la ea, apoi îi deschide şi îşi umezeşte buzele cu limba.

— Ce trebuie să fac? mă întreabă şi dacă ea crede că trebuie să facă ceva, ei bine, singurul lucru pe care va trebui să-l îndeplinească, e acela de a sta cuminte.

—Nimic!

înainte să mai poată spune ceva, recepţionista ne captează atenţia şi-mi îndrept privirea spre aceasta. Inspir adânc şi spun:

— Avem o întâlnire cu domnul David Harvey, mint şi-mi aşez braţul pe suprafaţa tejghelei.

— îmi pare rău să vă anunţ, dar domnul Harvey a specificat clar că nu vrea să fie deranjat, îmi răspunde tipa şi într-un fel trebuia să-mi dau seama că aşa va fi.

M

Cum naiba aflu dacă mai e în hotel sau nu? încuviinţez scurt din cap şi mă întorc în spate, fix în momentul în care Dimitri se îndreaptă spre ieşirea din hotel. Unde naiba merge?

— Vino! spun către Christina şi o prind de mână, îndrep- tându-mă cu paşi repezi spre ieşire.

îl observ pe Dimitri urcând în primul taxi ieşit în cale şi porneşte... Habar n-am spre ce mama naibii se îndreaptă, dar trebuie să îl ajung din urmă. Din câte am observat, avea şi o geantă cu el, aşa că le fac semn lui Arman şi lui Lorena să urce în maşini şi să o ia înainte, urmărind taxiul.

— Unde mergem? mă întreabă Christina curioasă şi-i fac semn să urce în maşină şi face întocmai.

Urc şi eu în scaunul şoferului şi bag cheia în contact apoi o învârt, pornind motorul, demarând în trombă, încât să nu-l scap pe Dimitri din vizor, chiar dacă Lorena şi Arman sunt pe urmele lui.

— Dimitri tocmai a părăsit hotelul şi am vaga impresie că se aştepta ca noi să apărem aici, aşa că trebuie să-l urmărim, îi răspund şi intru în depăşire, ţinându-mă încontinuu după cei doi nebuni din faţa mea. Dacă Emanuel îl găseşte înaintea noastră, nu voi afla niciodată ce legătură are el cu familia mea, micuţo! îi explic în mare.

O observ cu coada ochiului cum încuviinţează scurt din cap apoi îşi ia telefonul la verificat, ca în cele din urmă să-şi îndrepte privirea spre mine şi spune:

— S-a trezit Emma, însă e mult prea speriată şi au trebuit să-i administreze un sedativ ca să o calmeze, mă anunţă, apoi oftează şi se face comodă în scaun.

Apăs ambreiajul şi schimb viteza, simţindu-mă nervos pe dinăuntru, pe faptul că Emanuel şi Olivia s-au atins de sora mea şi accelerez, ajung taxiul galben din urmă, apoi virez spre stânga, urmărindu-l în continuare până în punctul în care se opreşte. Ce naiba caută Dimitri în Gladstone Park? Opresc şi eu odată cu Lorena şi Arman şi

deschid portiera, dar înainte să pot coborî din mașină, mă simt tras cu putere în spate și nu înțeleg ce a apucat-o așa deodată pe Christina. Bubuitura ce se aude în următoarea secundă, mă face să-mi ridic privirea și observ portiera aruncată cât colo, realizând că în tot acest timp am fost urmăriți la rândul nostru de cineva.

— Ești bine? mă întreabă Christina îngrijorată, respirând sacadat. Ce naiba a fost asta?

— Nu știu, dar cred că Emanuel tocmai și-a dat seama că planul lui a eșuat și a trimis-o pe Olivia să-i facă treaba, îi răspund și dau să mă ridic, dar mă reîntorc la loc, auzind sunetul unei arme, descărcându-se în direcția noastră, lovind caroseria mașinii.

Mă năpustesc asupra micuței mele ca să o protejez, apoi mă întind cum pot spre geanta de sub scaunul pasagerului și o apuc, scoțând-o la suprafață. Fir-ar!

— Nu are cum să fie ea, răsună glasul Christinei prin sunetul proiectat de gloanțele ce se lovesc de caroseria mașinii și îmi ridic privirea spre ea. Olivia e moartă, chiar eu am omorât-o când încercam să o scoatem pe Emma din tuneluri, îmi mărturisește sincer și dacă Olivia nu e cea care trage în noi, atunci cine?

Reușesc să deschid geanta și scot din aceasta o armă, pe care o încarc și încep să trag spre mașina care se învârte în jurul nostru, trăgând. Nu știu cine e, dar nu se lasă.

— Micuțo, ești bine? o întreb, întorcându-mi privirea spre Christina și o observ, încercând să se ascundă.

— îhm, e tot ce reușește să-mi răspundă și-și acoperă capul cu mâinile, în timp ce telefonul meu începe să sune.

îl scot cumva din buzunar și răspund, ducând mai apoi telefonul la ureche, în același timp în care îmi întind mâna dreaptă în față și încep să trag glonț după glonț.

Vă acoperim noi, voi încercaţi să ieşiţi din maşină, glasul lui Arman se aude din partea cealaltă a telefonului şi încerc să deschid portiera de pe partea cealaltă, dar nu reuşesc.Nebunii au tras în bord, unde sunt comenzile şi cumva maşina s-a blocat de tot. Îi pot vedea silueta Lorenei, apropi- indu-se de maşina în care eu şi micuţa mea suntem captivi, trăgând în continuare spre cei din maşina care ne-a urmărit, ca mai apoi să se lase în jos şi după ce deschide portiera, ne face semn să ieşim. O prind pe Christina de mână şi o trag după mine.

— Plecaţi, ne descurcăm noi, ne ordonă Lorena, în timp ce-şi încarcă arma apoi se ridică de după maşină şi începe să tragă, acoperindu-ne. Plecaţi! urlă la noi.

— Rămâneţi în viaţă, spun şi mă îndrept spre Arman, cu tot cu Christina, încercând să ne ferim cum putem din calea gloanţelor.

Ajungem în dreptul maşinii, ne lăsăm în jos lipindu-ne de aceasta, apoi îmi întorc privirea spre Arman şi spun:

— Am nevoie de o armă, a mea a rămas fără gloanţe.

Arman trage geanta pe care o are de pe scaunul şoferului
şi mi-o întinde. O deschid larg şi scot din aceasta câte o arma pe rând, încărcându-le mai apoi. Două le ascund sub tricou, la spate şi una i-o întind micuţei mele, rămânând cu ea în aer. îmi întorc privirea spre ea şi observ că înghite în sec

— Nu trebuie să o foloseşti, doar ţine-o la tine, o rog şi Christina încuviinţează scurt din cap, luând arma între mâi ni le ei şi o ascunde sub tricou.

Mai iau o armă pe care o încarc şi las geanta deoparte Prind mâna Christinei şi mă ridic puţin, îndemnând-o şi pe ea să facă la fel şi înaintăm repede spre parc. Sper că am scăpat, nu de alta, dar trebuie să văd unde e Dimitri şi să-l scot dracului de aici. Cine ne-a urmărit, mai mult ca stgui ştia de venirea lui, dar şi de faptul că suntem pe urmele lw Valkov. înaintăm tot mai

adânc prin parc, destul de precaut« şi privim în toate părţile, continuând să-l caut pe Dimitri

— Fir-ar! Unde naiba e? De ce a ales tocmai parcul acesta? continui cu întrebările şi îl caut în continuare.

— Augustin, nu e el? mă atenţionează Christina şi i”[11] îndrept privirea spre persoana pe care o indică.

Dimitri stă sprijinit cu palmele de balustrada podului ce trece peste lacul artizanal din parc şi priveşte în jur. Are la el aceeaşi geantă neagră şi sincer, sunt curios ce naiba cară în ea.

— Vino! îmi împletesc degetele cu ale Christinei şi ne îndreptăm spre pod cu paşi repezi, rugându-mă în sinea mea ca Dimitri să nu dispară din locul în care e acum.

— Augustin, cred că suntem urmăriţi, mă anunţă Christina şi mă întorc cu privirea în spate.

— La naiba! înjur. Trebuie să ajungem repede la Dimitri şi să plecăm dracului de aici.

O luăm la pas alergător şi încercăm cât putem de mult să nu fim în vizorul matahalelor. Ajungem în dreptul podului şi înaintăm, ca şi cum nimic nu s-ar întâmpla, ci doar suntem un cuplu normal ce se plimbă prin parc, şi ajunşi în dreptul lui Dimitri ne oprim şi încep să o trag pe Christina în braţele mele, fiind cu spatele la acesta.

— începeam să mă întreb cât timp îţi va lua să-ţi dai seama că sunt în New York, dar şi cât timp îţi va lua să mă găseşti, glasul lui Dimitri se aude dintr-odată, captându-ne atenţia.

— în momentul acesta suntem urmăriţi, spun fără să răspund la ceea ce a spus. Trei matahale la ora douăsprezece, spre sud, îi dau indicaţiile fără să mă întorc cu privirea spre el.

— Ştiu! Până şi recepţionista de la hotel e complice, bmanuel a pus-o pe urmele mele, iar acum are impresia că sunt încă la hotel, de îndată ce am zis că nu vreau să fiu deranjat. insă, va avea o surpriză mare, constatând că tot ce va găsi în cameră, e doar o bombă ce va exploda

cât de curând, mă pune la curent cu tot. Ştiam că risc multe venind în N. Y., dar trebuia să te văd. Trebuie să ştii...

— Nu cred că e un loc bun în care să vorbim, îl întrerup. Fir-ar! Tocmai ne-au găsit. Trebuie să plecăm de aici. Acum!

3611

îmi împletesc degetele cu ale Christinei şi o luăm la fugj împreună cu Dimitri, înaintând tot mai adânc prin parc Trebuie să ieşim naibii din parcul acesta nenorocit şi să gă. sim o cale de a ajunge la sediu. Câteva gloanţe se aud ve- nind în direcţia noastră, aşa că mă întorc în spate şi încep să trag spre cei care trag spre noi, dar nu îi nimeresc. Fir-ar! Sper doar să nu nimeresc persoane nevinovate, altfel ne-am dus dracului cu toţii.

— Pe aici, spune Dimitri deodată şi o luăm spre dreapta, ajungând într-un final la drumul principal. Aici!

îmi întorc privirea spre Dimitri şi-mi mijesc ochii, realizând că acesta tocmai are de gând să fure o motocicletă. Ei bine, e totuşi un transport de care avem nevoie. O trag pe Christina după mine şi mă opresc în dreptul unei motociclete.

— Augustin, doar nu vrei...? începe micuţa mea să mă întrebe dacă sunt atât de nebun încât să fur o motocicletă, în timp ce desfac firele şi încerc să o pornesc, însă nu-şi mai duce fraza până la capăt, dar tot înţeleg la ce se referă.

— O să fie bine, o asigur, luându-i chipul între palmele mele şi-i sărut scurt buzele apoi încalec motocicleta, îndemnând-o să facă la fel.

— ***Prindeţi-i,*** se aude deodată şi-mi întorc privirea spre dreapta. ***Nu-i lăsaţi să scape***, urlă una dintre matahale, sco- ţându-şi arma din teacă.

Se pare că ne-au găsit mai repede decât aş fi anticipat. Turez bine motorul motocicletei, simţind-o pe Christina li- pindu-se de-a dreptul de mine, în timp ce-şi

încolăceşte braţele în jurul meu şi pornesc în trombă cu destinaţia sediu.

— ***Hei!*** se aude glasul oamenilor ce ies în grabă din restaurant, observându-ne plecând cu motocicletele lor, dar nu-i iau în seamă şi gonesc în continuare spre sediu.

Aerul se simte destul de puternic, lovindu-ne chipurile cu a sa adiere şi fac prima la stânga, înaintând pe Union Lane, ca după câţiva metri distanţă, s-o iau spre dreapta pe 1362 _ _____ Cottage Way, cu Dimitri pe urmele mele. Dar se pare că norocul nostru s-a cam terminat, deoarece se aude un scârţâit prelung ca de maşină şi câteva gloanţe proiectate asupra noastră. La naiba! Cum naiba ne-au şi găsit?

— Ţine-te bine, urlu spre micuţa mea ca să mă audă şi accelerez, încercând să scap de nemernicii ce ne urmăresc.

încep şi fac slalom printre maşinile care circulă regulamentar, însă gloanţele ce încă sunt proiectate asupra noastră, provoacă un accident în lanţ, nimerind astfel persoanele nevinovate de la volan. Trebuie să scap cumva de ei, dar cum? Inspir adânc şi accelerez şi mai mult, luând-o acum spre partea de sud a oraşului şi îi îndemn pe idioţi să ne urmeze spre periferia oraşului. Cunosc foarte bine partea aceea de oraş, mai ales că o frecventam destul de des în perioada pubertăţii, dându-mă şi eu mare cu maşinile pe care le aveam în acea perioadă. Participam mult la curse, însă cu cât înaintam în vârstă şi priorităţile s-au schimbat, cu atât s-au rărit şi vizitele mele. Ştiu sigur că mai sunt câţiva ce-şi fac şi acum veacul pe acolo, participând la numeroasele curse ilegale de maşini şi cu care am rămas în relaţii bune, de aceea şi mizez pe ajutorul lor. îi fac semn lui Dimitri să vireze pe prima străduţă la dreapta. Ajunge în dreptul acesteia, ia curba - făcând şi eu la fel - şi o ia tot înainte pe Cliff Row spre periferie.

— Augustin!
Scârţâitul roţilor ce se aud prelung în spatele nostru, îmi dau de înţeles că tot nu vor să renunţe, continuând să-şi descarce armele în direcţia noastră. îmi strâng buzele şi-mi trece brusc o nebunie prin cap. Ştiu că-i voi pune viaţa în pericol mai mult decât e, dar cred că asta e o şansă bună de a scăpa de maşina ce ne urmăreşte.

— Micuţo, ascultă-mă bine, încep să urlu ca să mă audă. Ceea ce-ţi voi cere să faci acum, e un lucru nebunesc, ştiu! Dar te rog să ai încredere în mine.Ce trebuie să fac? vine întrebarea ei şi pot simţi destul de bine tremurul ce i-a acaparat întreg trupul.

Inspir adânc şi spun:

— Va trebui să încerci să treci pe sub braţul meu, indiferent pe ce parte, încât să ajungi să mă poţi privi în ochi, îi spun ceea ce trebuie să facă şi se lipeşte şi mai rău de mine.

— Augustin, mi-e frică! îmi mărturiseşte. Nu cred că pot să fac asta. Dacă o să cad? mă întreabă, tremurând în spatele meu.

— Ştiu, micuţo, ştiu! Dar nu ţi-aş cere să faci aşa ceva, dacă aş avea o altă soluţie. N-am să te las să cazi, o asigur şi asta am şi de gând să fac, să nu o las să cadă.

— încep! mă anunţă şi îşi pune piciorul în jurul meu. apoi se întoarce spre dreapta, încetul cu încetul.

E nebunesc ceea ce facem noi, dar trebuie, asta dacă vreau ca ea să ajungă la armele pe care le am sub tricou în spate şi să tragă spre maşina ce ne urmăreşte de câteva minute bune. Se lasă puţin pe spate şi încearcă să treacă pe sub braţul meu, însă se dezechilibrează şi aproape că se desprinde de mine, dar într-un act de nebunie şi adrenalină, îi cuprind mijlocul cu braţul, chiar şi cu riscul de a dezechilibra întreaga motocicletă, încât să ne facă piftie şi o ajut să se urce înapoi pe motocicletă, dar acum cu faţa spre mine.

— Eşti bine? o întreb şi o simt, cuprinzându-mi trupul cu braţele şi-şi afundă chipul în pieptul meu.

— Asta a fost nebunie curată, spune deodată şi zâmbesc, ştiind că are dreptate.

E o nebunie curată ceea ce am rugat-o să facă, însă ceea ce urmează e o demenţă.

— în spatele meu, sub tricou sunt două arme, continui să-i vorbesc. Aş trage eu, dar nu am cum, micuţo! Aşa ci mă bazez pe tine, altfel n-o să putem scăpa prea curând de ei.

îmi îndrept fugitiv ochii spre ea şi pot să observ cu uşurinţă groaza din ochii ei. Ştiu că e speriată şi eu **deopotrivă,** însă nu pentru viaţa mea, ci pentru a ei. E o dementă curată^a ce îi cer să facă, dar altă soluţie nu am. O aud cum „nspiră adânc şi îmi cuprinde trupul cu braţele, ca mai apoi bage mâinile pe sub tricoul meu şi scoate cele două
arme.

— Şi acum? glasul tremurând al micuţei mele, denotă faptul că e îngrozită de ceea ce trebuie să facă şi spun:

— Trage piedica, e deasupra armei, apoi ţinteşte şi trage.

— Nu cred că am o ţintă prea bună şi s-ar putea să nimeresc cu totul altceva, mă anunţă chicotind amar, ca şi cum ar vrea să ascundă neliniştea din glasul ei şi face întocmai cum i-am spus.

îşi încolăceşte mai bine picioarele în jurul meu şi se lasă într-o parte, întinzând mâna şi trage. Nu ştiu exact dacă i-a nimerit sau nu, dar trebuie să riscăm, doar pentru a putea ajunge întregi la sediu. Virez spre stânga, odată cu Dimitri, în timp ce Christina încă trage spre maşina buclucaşă, încercând în acelaşi timp să nu cadă şi lasă gloanţele să-i nimerească.

— Drace! aud înjurătura lui Dimitri şi-mi întorc privirea fugitiv spre el.

Se pare că nemernicii l-au nimerit, iar acum plaga împuşcată din braţul lui, sângerează. Fir-ar! Nu vreau ca el să moară, altfel nu voi mai afla absolut nimic.

— Oh, la naiba! glasul Christinei mă scoate din gându- nle pe care le am şi încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat. l-am nimerit. Oh, Doamne! I-am nimerit, continuă să >pună şi zâmbesc chiar dacă n-ar trebui s-o fac.

Ştiu că nu e indicat să zâmbeşti în astfel de situaţii, însă entuziasmul şi groaza din glasul ei, mă fac să

reacţionez a>a. Acum că am scăpat de problema ce ne urmărea, se pare ti nu mai am nevoie de ajutorul celor de la periferie, aşa că facem cale întoarsă, luând-o pe prima străduţă ce ne iese în ^le şi ne îndreptăm spre sediu. Trebuie să ajungem cât de rcPede, nu de alta, dar Dimitri cam pierde sânge şi asta nu e în mai puţin de patruzeci de minute ajungem cumva la

3651sediu şi parchez în curtea acestuia, oprind de tot motorul şj o ajut pe Christina să se dea jos de pe motocicletă. însă, înainte de asta îi iau chipul între palmele mele şi-mi zdrobesc buzele de ale ei, sărutând-o flămând şi cu pasiune.

— Eşti nebunia de care are nevoie, un nebun cu acte în regulă. Te iubesc, micuţo!

îi sărut din nou buzele scurt şi o ajut să se dea jos, însă picioarele ei sunt ca gelatina acum, făcând-o aproape să îmbrăţişeze pământul, aşa că nu o las şi îi cuprind trupul cu braţele şi o repun pe picioare, înaintând spre intrarea în sediu cu Dimitri în spatele nostru.

—Oh, Doamne! V-am căutat peste tot, se aude glasul Lorenei şi-l observ pe Arman într-o stare destul de rea.

Pare destul de bătut, ca şi cum s-a luat la trântă cu doi deodată, iar acum are arcada spartă, nasul la fel şi mai mult ca sigur îl dor unele părţi ale corpului.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb şi o las pe Christina să se aşeze pe canapea. Lorena, adu trusa de prim ajutor, Dimitri a fost împuşcat în braţ. Alex, află cât de repede poţi cine mama dracului au fost cei trimişi pe urmele noastre şi anun- ţă-mă cât de repede, urlu spre sala tehnică.

îmi pun mâinile în cap şi oftez. Ziua asta a fost una data naibii. S-au întâmplat prea multe, însă un singur lucru mai e de aflat, aşa că îmi întorc privirea spre Dimitri, omul muli căutat de toată lumea, inclusiv de mine şi spun:

— Cred că a venit timpul să-mi spui ce mama dracului se întâmplă de fapt, mârâi către acesta şi-l observ inspirând adânc, ca apoi să se ridice în capul oaselor şi se îndreaptă spre mine.

— Am să-ţi spun totul, frate! vorbeşte şi înlemnesc. Cum adică *„frate”?* Nu înţeleg! Singura persoană care

— mai e lângă mine, din familia mea, e Emma, sora mea. Aşa că nu ştiu să fi avut vreun frate ce a dispărut fără urmă, acum mult timp şi acum s-a reîntors. Şocul ce tocmai m-a lovit în moalele capului, mă face să mă încrunt.Nu sunt fratele tău, Dimitri! vocea mea aspră îl face să zâmbească. Am doar o soră care acum e în spital din cauza lui Emanuel şi a Oliviei şi acum vii tu şi-mi spui că eşti fratele meu? Nu mai înţeleg nimic.

— Hmm, deci să înţeleg că nu ştii, constată deodată zâmbind şi acum sunt mai bulversat ca niciodată.

— Ce ar trebui să ştiu? Spune odată, mă răstesc la el şi îl observ cum se aşază din nou pe scaun, îndemnat de Lorena care a venit să vadă rana lui.

Faptul că mi-a spus *„frate”,* mă pune în situaţia de a mă gândi dacă nu cumva mama îl înşela pe tata cu altcineva, însă... Nu, nu! Nu am de gând să merg atât de departe cu gândurile mele, pentru că am un imens respect pentru mama, dar dacă a făcut-o... La naiba! Scutur din cap şi-mi îndrept privirea înapoi spre Dimitri, aşteptând să-mi ofere răspunsurile de care am nevoie. M-am săturat să trăiesc în secrete.

— Ce legătură ai tu cu familia mea?

— Cum am spus, sunt fratele tău, într-un fel, continuă cu aceeaşi afirmaţie şi oftează în final. Uite ce e, nu aştept să mă crezi, însă acesta e adevărul, dar... Poţi sta liniştit. Părinţii tăi s-au iubit foarte mult şi nu s-au înşelat unul pe celălalt, mă asigură de asta.

— Nu înţeleg, aşa că ai face bine să treci direct la subiect, înainte să scot adevărul de la tine prin alte metode, glasul meu sună tare şi răspicat. Şi crede-mă că n-o să-ţi placă.

— Acum patru ani şi jumătate, tata a simţit că moartea îl pândeşte din toate părţile, aşa că s-a gândit să-mi lase mie totul. însă, cum aveam doar şaptesprezece ani, nu puteam umbla la nimic din ceea ce tata mi-a lăsat. Trebuia ii am optsprezece ani ca să pot avea totul, de

aceea, cu câteva zile înainte de asasinat, tata s-a întâlnit cu părinţii tăi n Houston, Texas. De aici până la a fi sub tutela părinţilor ăi, a fost doar un pas. Melanie şi Sebastian au fost foarte >uni prieteni cu părinţii mei, încă din copilărie, ei bine, doar tatăl tău mai mult, de aceea au şi acceptat ca eu să ajung sub tutela lor, însă, nu am vrut să iau şi numele de familie şi am rămas un Valkov.

Ceea ce tocmai aud mă loveşte în moalele capului pentru a doua oară. Se pare că părinţii mei ascundeau mai multe decât lăsau să se vadă, iar acum toate ies la suprafaţă ca un vulcan ce erupe. încerc să mă menţin pe linia de plutire, însă ce urmează să aflu, e un şoc mult mai mare ce are de gând să mă doboare complet.

— Şi ca să-ţi răspund şi la celelalte întrebări..., continuă să vorbească, deschizând geanta pe care o are asupra lui şi scoate din acesta un CD.

— Nu am spus nimic, îi întorc vorbele şi privesc CD-ul din mâna lui.

— Ştiu, dar nu trebuie. Privirea ta spune totul, vorbeşte apoi îşi drege uşor glasul. Emanuel mă caută cu disperare din simplul fapt că eu ştiu cine i-a omorât pe Melanie şi Sebastian, părinţii tăi şi pentru faptul că eu deţin cutia neagră a avionului care s-a prăbuşit odată cu ei. însă, întrebarea următoare e: eşti destul de sigur că vrei să afli cine ţi-a omorât părinţii? mă întreabă, iar felul în care o face, mă pune serios pe gânduri, aşa că inspir adânc şi fără ezitare spun:

— Da!

— Bun! Atunci nu ne rămâne decât să deschizi CD-ul acesta şi vei afla totul.

îi fac semn din priviri Lorenei să-l ia, iar eu îmi întoic privirea spre Dimitri, care parcă aşteaptă să-l mai bombardez cu alte întrebări, dar nu o fac. Nu acum, sunt mult prea multe şi nu ştiu dacă îi voi face faţă. însă, dacă acum câteva ore aveam un sentiment ciudat, ei bine, acum se intensifica şi mai mult.

— Mai trebuie să ştii un lucru, se aude din nou glasui lui Dimitri. Pentru motive întemeiate, cutia neagră a fost distrusă, dar înainte de asta am filmat totul atunci când am extras toate datele de pe ea, mă anunţă şi dacă cutia **neagră** e la el, atunci ce are Emanuel?

Fără să mai spun ceva, îi lac semn lui Alex să pornească lilnuilcţul de care Dimitri spunea, se afişează pe ecranul de pe perete, din sala mare şi inspir adânc pentru a nu ştiu câta oară şi încerc să mă calmez. ín (iIm apare Dimitri, aşa cum a spus, extrăgând datele din cutia neagră a avionului în care părinţii mei au fost când acesta s-a prăbuşit şi a luat foc, pu- nundu-le pe un laptop. Tot ce se aude la început, e un bârâit prelung apoi câteva voci, ce de abia le desluşesc şi cu cât sunetul devine mai clar, glasul feminin ce se aude în acest moment mă face să mă împleticesc pe picioare, şocat!

— *August în nu va afla niciodată că eu v-am luat viaţa, oricum, el ştie că sunt deja moartă.*

— *Nu vei scăpa basma curată, Eval* **glasul mamei se aude şi el, ţinându-i piept.** *Am ştiut dintotdeauna că nu eşti bună pentru fiul meu, ca şi ea, dar de îndată ce ei doi se vor intâlni...*

Tind să cred că mama se referă la Christina, pentru că ea c cea promisă mie, dar şi sufletului meu.

—*Ce vă face să credeţi că o va găsi?* Eva îi întreabă, râzând. *Şi când mă gândesc că a plâns ca un copil mic la înmormântarea mea, sincer, îmi venea să râd. Era atât de patetic. Păcat, dar trebuie să recunosc că singurul loc în care era bun..., ei bine, era la pat şi cam atât. în rest era doar un papă-lapte*, glasul inconfundabil al femeii pe care am iubit-o cândva, se aude destul de clar şi simt că-mi fuge lot pământul de sub picioare.

ha i-a omorât, nu-mi vine să cred. Eva mi-a omorât părinţii, înscenându-şi mai întâi propria moarte, doar pentru a putea face asta. îmi strâng palmele în pumni şi scrâşnesc din dinţi cât pot de tare, simţindu-mă mai furios ca niciodată.

Furios pe femeia pe care am iubit-o cândva, furios pentru că am fost un prost şi un idiot crezând că şi ea mă iubeşte aşa cum o iubeam eu pe ea, însă tot ce a căutat, de fapt, au fost banii, statutul şi toate astea nu i-au fost de ajuns.A trebuit să se omoare pe ea, ca mai apoi să-mi omoare părinţii, doar ca să obţină ce a vrut; şi a obţinut, însă eu am obţinut cu mult mai multe decât ea, sufletul meu pereche.

— Augustin! Augustin, eşti bine? Uită-te la mine, se aude glasul Christinei destul de aproape şi-mi simt chipul luat între palmele ei. Ce naiba s-a întâmplat? întreabă alarmată, privind spre ceilalţi. La naiba! Răspundeţi odată.

— Eva mi-a omorât părinţii, îi răspund eu, încă şocat de ceea ce am aflat şi o privesc cu groază.

— Stai, cum vine asta? Dar ea e moartă, nu? panica din glasul Christinei spune totul.

O sperie gândul acesta, dar şi pe mine. Nici nu ştiu cum am să reacţionez dacă Eva e cu adevărat vie, pentru că... La naiba! Nu am un *„pentru că* dar am un mare *„De ce?”*

— Eva e cât se poate de vie, glasul lui Dimitri ne captează atenţia, iar în acest moment mă încearcă un amalgam de sentimente pe care nici nu ştiu cum să le controlez. Cine crezi că v-a lăsat mesajul acela pe peretele din dormitor, în Santorini? continuă să vorbească şi-mi ridic privirea spre el. V-a urmărit în tot acest timp, iar faptul că tu ai o relaţie cu ea, spune arătând spre Christina, nu-i convine deloc şi ar face orice să vă despartă.

N-am să permit aşa ceva!

— Eu am nevoie de aer, spune Christina deodată şi iese afară.

Fir-ar!

— Augustin! îmi pronunţă Dimitri numele, dar în acest moment trebuie să merg după Christina.

Fără să mai spun ceva, ies afară din sediu şi o caut pe Christina. E prea mult ceea ce s-a întâmplat azi şi cred că micuţa mea e în stare de şoc şi îngrijorată.

— Christina! îi- pronunţ numele, dar nimic. Christina, pronunţ din nou numele ei, dar tot nimic.

Oare a plecat?

IV7ÎY

îmi pun mâinile în cap, ca în cele din urmă să lovesc peretele cu pumnul, simţindu-mă tot mai nervos, tot mai nedumerit, mai cu toate gândurile amestecate. Oftez prelung şi mă hotărăsc să intru înapoi, însă glasul ce vine din partea dreaptă, de după colţ, îmi captează atenţia, aşa că mă îndrept spre sursă şi o găsesc pe Christina vorbind la telefon.

— *Mă bucur că e mai bine, dar nu ştiu cât pot să-i ascund asta lui Augustin, pentru că, într-un final îşi va da seama şi va fi mai rău. Mai bine ai face...*

încerc să-mi dau seama cu cine anume vorbeşte şi ce anume îmi ascunde, stând să ascult mai departe conversaţia, îndată ce pronunţă numele celui cu care conversează, văd doar negru în faţa ochilor.

— *Andy, nu e ok....*

Nu, nu! urlu în sinea mea şi-mi strâng palmele în pumni. Nu poate să-mi facă una ca asta, nu mă poate trăda. Nu ea! Am sperat că mă înşel în legătură cu asta, dar se pare că e adevărat. între Andy şi Christina se întâmplă ceva.

Fără să realizez ce mai fac, mă îndrept furios spre Christina şi după ce ajung în dreptul ei, o prind brusc de braţ şi o întorc cu totul spre mine, doar dintr-o smucitură şi o plesnesc puternic peste faţă, făcând-o să cadă pe jos. M-am aşteptat la trădare din partea oricui, dar nu din partea ei. Mă priveşte destul de speriată, tremurând din

toate încheieturile şi cu ochii în lacrimi, dar nu mă impresionează deloc asta. M-a trădat şi m-a dezamăgit, iar eu credeam că mă iubeşte aşa cum o iubesc, dar acum nici nu mai ştiu.

— Nu pot să cred că m-ai lovit, glasul ei sugrumat mă face să îmi îndrept ochii spre ea şi o aţintesc furios.

— Cum poţi să-mi faci una ca asta? urlu la ea. Credeam că eşti diferită, dar eşti exact ca toate femeile, o curvă. Ştii, am crezut că sunt eu prea paranoic şi că vădtotal aiurea, dar se pare că privirile pe care vi le aruncaţi tu şi Andy în spital, spuneau cu totul altceva. Nu pot să cred că m-aţi trădat

amândoi, rostesc cuvânt dupft cuvânt printre dinţi, insă în secunda următoare mă trezesc cu o palmă zdravănă peste faţă de la Christina, care mă priveşte cu ochii în lacrimi şi destul de furioasă.

— Eşti un prost de-a binelea dacă crezi aşa ceva. urlă la mine, în timp ce mă loveşte cu pumnii în piept. Nu te-aş trăda pentru nimic în lume, idiot notoriu ce eşti, eu nu sunt Eva. Nu ţi-aş face aşa ceva, nici de aş avea un pistol îndreptat spre tâmpla mea, mai bine aş muri. Te iubesc prea mult nemernicule, ca să-ţi fac una ca asta, însă Andy m-a rugai să nu-ţi spun că e îndrăgostit de sora ta, de Emma. urlă în continuare la mine şi rămân trăsnit de ceea ce aud.

Andy e îndrăgostit de Emma? Când s-a întâmplat asta ' îmi îndrept privirea spre femeia care mi-a oferit totul fără sî ceară nimic în schimb şi simt că am dat-o rău de tot în ban cu ceea ce am făcut. Idiot mai sunt, dar ceea ce am aflat azi. se pare că mi-a întunecat conştiinţa şi, în loc să vorbesc cu ea, să o strâng în braţele mele ca să mă calmez, am acţionat impulsiv ca un prost ce sunt. Fir-ar!

— Micuţo!

— Nici să nu mă atingi, mă expediază aspru, dându-se cu un pas mai în spate.

— Micuţo, îmi pare rău, spun cu regret, dar ştiu ci nu ajunge şi încerc să mă apropii de ea, însă se dă mai în spate.

— iţi pare rău pentru că m-ai plesnit sau pentru faptul că încă o iubeşti pe Eva?

intrebarea micuţei mele vine ca un duş rece ca gheata menit să mă trezească la realitate şi realizez că prostia mea mă va costa destul de scump. Dacă o mai iubesc pe h a [4] Sincer nu, o urăsc din tot sufletul, mai ales acum când du[1] cauza ei şi a prostiei mele oripilante, simt că tocmai mt-jni pierdut sufletul.

Mi-am pierdut îngerul de care am atÂta nevoie. Jumătate* sufletului meu. La dracu în ea de treabă!

1VTL -Capitolul 10-

Christina Evans

„ los Angeles: Cunoscându-mifamilia:

l August 2015

Sâmbătă dimineaţa

Sunt mai bine de două săptămâni de când s-au întâmplat toate acele lucruri, ce ne-au adus în stadiul în care suntem acum, într-o pauză... cred. Niciun telefon, niciun mesaj, nimic. Chiar dacă m-a plesnit, crezând că l-am trădat, că I-am dezamăgit, tot l-am iertat pe Augustin.

Oare e cu ea? Oare chiar s-a întors la Eva iar pe mine m-a uitat? mă întreb în sinea mea. Scutur uşor din cap şi nu vreau să gândesc atât de departe, pentru că m-ar distruge de tot, dar nici nu am de gând să mă duc după el, nu i-am greşit cu nimic, ci el mi-a greşit mie odată ce a crezut că între mine şi Andy e ceva. Inspir adânc şi-mi şterg lacrimile ce mi se preling pe obraji şi afişez un zâmbet, de îndată ce Emma apare în living. Emma locuieşte cu mine, încă de când a ieşit din spital, dar şi de când a aflat ceea ce a făcut Augustin. Locuieşte cu mine pentru că nu mai vreau să o las singură, nu după ceea ce a păţit, dar şi pentru faptul că s-a certat destul de zdravăn cu fratele ei. Nu ştiu ce şi-au spus, pentru că nu a vrut să-mi spună. A zis că la momentul potrivit am să aflu, însă nu ştiu când va fi acela, sper totuşi că repede.

— Iar te gândeşti la fratele meu? glasul Emmei e aproape şi o simt îmbrăţişându-mă. Ştii că-i pare rău, nu? mă întreabă şi încuviinţez scurt din cap că da.

OG

Ştiu că îi pare rău, ştiu asta foarte bine! Pentru că în ziua aceea, când s-au întâmplat atât de multe plus palma pe care mi-a dat-o, mi-a trimis un mesaj mai spre seară, de îndată ce am ajuns la Emma la spital, prin care mi-a spus că ştie că nişte scuze penibile sunt de prisos, dar îi pare sincer rău că m-a lovit şi nu se aşteaptă să-l iert atât de uşor, dar va face

orice îi stă în putere să-mi demonstreze prin fapte că locul meu e lângă el. Chiar mi-a şi jurat lucrul acesta,

însă acum nu ştiu dacă să cred asta sau nu. Sunt atâtea zile în care nu a zis nimic şi nici nu a făcut nimic.

— Dacă mă vrea înapoi va trebui să facă mult mai mult decât un simplu *„ îmi pare rău „* sau *„ iartă-mă*îi spun, privind-o şi încerc să-mi ţin lacrimile în frâu. La naiba, Emma! M-a plesnit, dar chiar şi aşa l-am iertat, pentru că îl iubesc prea mult.

— Sigur e numai asta? mă întreabă Emma deodată şi ştiu la ce se referă sau la cine anume se referă.

— Sincer? Mi-e frică! Mi-e frică că poate s-a întors la Eva, acum că ea e vie, iar eu... iar eu rămân doar persoana de umplutură atunci când a avut nevoie, îi răspund cu lacrimile deja curgând pe obraji şi imaginea asta doare al naibii de rău.

Doare să realizezi că după atâta timp în care tu ai investit sentimente, emoţii, totul, eşti dat la o parte pentru cineva care nu dă doi bani pe tine. îmi şterg lacrimile cu palmele şi mă aşez pe suprafaţa canapelei, proptindu-mi capul de speteaza acesteia şi clipesc des doar ca să nu mai las şi alte lacrimi să cadă. *Fir-ai al naibii, Augustin!* îl înjur în sinea mea. îmi vine să-l plesnesc încontinuu, doar ca să-i dau o lecţie. Doamne, ce furioasă sunt! Dar dacă voi avea ocazia am să-l plesnesc până i se face faţa roşie ca racul.

— Ştiu, Chris, ştiu că te doare, dar ai încredere în mine şi lasă-l să fiarbă puţin, să realizeze ce a făcut, pentru că el trebuie să vină la tine, nu tu să mergi după el, Emma pare destul de fermă pe ceea ce-mi spune, îmbărbătându-mă şi dacă stai bine să te gândeşti, ce fel se soră mai ia apărarea iubitei şi nu a fratelui ei?

— Sincer, mă surprinde izbucnirea ei la adresa lui Augustin. Ştiu că îl iubeşte, dar cred că aş fi procedat la fel în privinţa fratelui meu dacă ştiu că el a greşit. Nu toate surorile le înghit fraţilor iubitele şi ştiu asta, pentru că Emma nu a înghiţit-o niciodată pe Eva, însă pe mine mă considera ca fiind sora ei.Şi pe deasupra, i-am spus să nu te deranjeze o vreme, să te lase să te liniştească, altfel o să fac ceva ce o să regrete, continuă Emma să-mi vorbească şi rămân de-a dreptul şocată de ceea ce aflu.

— Ţi-ai şantajat fratele... pentru mine? o întreb cu ochii cât cepele şi încă îmi este greu să cred că a făcut asta.

— N-ar fi pentru prima dată, îmi răspunde, fâcându-mi jucăuş din ochi. Plus de asta, nu voiam să fiu tot timpul controlată, de parcă aş fi un copil, care are nevoie tot timpul de o dădacă. Ştiu că încă nu sunt majoră, însă chiar vreau să-i dau o şansă lui Andy, pentru că se vede că e destul de serios şi sincer, în ziua în care Olivia şi Emanuel m-au răpit, eram cu Kyle. Doream să mă despart de ea, pentru că am realizat că nu mai simt acea atracţie ca la început şi ar fi fost prea crud ca noi două să mergem mai departe într-o relaţie toxică, mă anunţă şi ia o gură zdravănă din cafea. M-am simţit în al nouălea cer când Andy mi-a spus: *„ te iubesc „!*

Fericirea pe care o citesc în ochii Emmei, spune multe, mai ales de când Andy i-a mărturisit, în zilele în care a stat în spital că e îndrăgostit de ea şi că nu se aşteaptă ca să-i răspundă. în fond a iubit-o mult pe Kyle sau aşa lăsa să se observe. Dar, se pare că socoteala din târg nu se potriveşte cu cea de acasă şi până la urmă, Emma i-a mărturisit lui Andy că e îndrăgostită de el.

Mă bucur mult pentru cei doi, în fond, fiecare om are dreptul la o şansă. Inspir adânc şi iau o gură din ceaşca mea de cafea, privind într-un punct fix, pierdută în imaginile ce mi se derulează prin faţa ochilor.

Deci, de aceea nu mi-a dat niciun semn de viaţă? Din cauză că Emma l-a şantajat; dar poate că pauza asta ne face bine la amândoi, aşa putem reflecta la tot, chiar şi la

sentimentele pe care le avem. Fir-ar! Pe cine naiba păcălesc, îmi e dor de el, îmi e dor de nemernicul de odinioară. De îndată ce golesc ceaşca, mă ridic în capul oaselor şi privesc în direcţia Emmei, care zâmbeşte încontinuu la mesajul primit

3751şi tind să cred că e de la Andy. Zâmbesc scurt şi mă îndrept spre bucătărie cu gândul că trebuie să-mi pregătesc baga- jele; azi merg cu Dominic şi Alyah să-mi vizitez familia din Los Angeles. Se pare că am doi verişori şi un unchi. Mătuşa a murit din cauza leucemiei, dar Michael, fratele mamei de abia aşteaptă să mă cunoască, însă trebuie să recunosc că am mari emoţii şi nu doar din cauză că voi zbura pentru a doua oară cu avionul, ci şi pentru faptul că nu ştiu mai nimic despre oamenii aceia ce par atât de străini pentru mine.

— Eşti bine? glasul Emmei mă scoate dintre gândurile în care m-am adâncit şi tocmai realizez că stau de câteva minute cu mâna întinsă în chiuvetă, dorind să las ceaşca acolo.

Of, gândurile astea. Scutur uşor din cap ca să-mi revin şi las ceaşca în chiuvetă, apoi mă întorc spre Emma şi spun:

— Sunt bine, doar că... Nu-mi cunosc deloc familia, deşi ar fi trebuit să o ştiu câtuşi de puţin, iar călătoria asta mă sperie într-o anumită măsură, îi răspund sincer, în timp ce mă joc nervoasă cu degetele. Nici măcar bagajul nu mi l-am pregătit.

— Chris, o să fie bine. Ai încredere, dar trebuie să te previn de un lucru, spune deodată serioasă şi asta nu-mi place.

Ce mai poate fi acum? mă întreb în sinea mea şi mă sprijin cu fundul de blat, aşteptând o altă bombă să mă lovească până în străfundul sufletului.

Augustin şi vărul tău, Ash, au fost cândva foarte buni prieteni, doi camarazi chiar, încât şi-au tatuat câte o panteră neagră pe gamba dreaptă doar ca să simbolizeze asta, însă odată ce Eva a apărut în viaţa fratelui meu, a apărut şi în viaţa lui Ash. Femeia aia i-a întors pe toate părţile pe amândoi, făcându-i de multe ori să se certe atât de rău până în noaptea în care i-a prins Augustin, făcând sex în maşina lui Ash. De atunci au devenit duşmani, îmi povesteşte Emma şi-mi duc o mână spre chip, fiind surprinsă de ceea ce aflu. Augustin s-a simţit trădat de bunul său prieten şi dezamăgit de femeia pe care o iubea cândva nebuneşte.Acum îi înţeleg mult mai bine reacţia din ziua aceea. Nu |.aş putea trăda, nici de mi-ar călca inima în picioare, iar în acest moment îmi vine să-l iau în braţe şi să-i mângâi sufletul. doar ca să-i liniştesc inima. Mă abţin cât pot de mult să nu mă apuc din nou de plâns, ştiu, sunt cam sensibilă, asta sunt eu şi zâmbesc strâmb către Emma.

— Sigur vei fi bine, locuind la Andy cât timp lipsesc? o întreb într-un târziu, schimbând subiectul şi într-un fel mă simt ciudat să o las singură.

Bine, nu tocmai singură, ci e cu Andy şi ştiu că va avea grijă de ea cât timp sunt plecată, altfel cu mine o încurcă rău, să nu mai zic de Augustin, care-şi va ieşi din minţi ştiind că Emma nu mai e la mine, ci la Andy. Oh, Doamne!

— Of, Doamne, Chris! Nu-ţi mai face atâtea griji, du-te şi fă-ţi bagajele, în mai puţin de trei ore pleci şi tu încă nu eşti gata. Trebuie să fiţi cu cel puţin două ore mai repede la aeroport şi tot cu gândurile aiurea eşti, mă dojeneşte şi bolborosesc câteva cuvinte, îndreptându-mă spre dormitor.

Ajunsă înăuntru, scot geamantanul imens de sub pat apoi deschid dulapul şi încep să-mi aşez hainele în acesta. Câteva tricouri, bluze, blugi şi colanţi, lenjerie intimă şi veşnicii mei tenişi, plus un cardigan şi o geacă.

Nu ştii când ai nevoie de una alta. îmi scot şi gentuţa în care îmi aşez biletul, paşaportul şi ce mai am nevoie, să fie la îndemână. Mă îndrept spre baie şi-mi iau lucrurile necesare pe care le trântesc şi pe acelea în geamantan, apoi mă aşez pe marginea patului şi mă întind pe suprafaţa acestuia, închizându-mi ochii un pic. *„Patul se lasă uşor în jurul meu, îndemnându-mă să-mi deschid ochii şi privesc pierdută în cele două oceane ce mă privesc cu atâta dragoste. Augustin îşi ridică o mână în aer, pe care o duce mai apoi spre chipul meu şi începe să-mi mângâie pielea cu degetele sale lungi, privindu-mă în continuare.*

3771

îşi apropie chipul de al meu şi-mi revendică buzele, să- rutându-mă cu focul ce mistuie în inimile noastre, ce ne aduce tot mai aproape unul de celălalt şi-mi aşez palmele pe pieptul său ferm, simţindu-i inima cum bate. Doamne, mi-a fost dor de el, de demonul ce-şi adoră îngerul promis. Buzele noastre se dezlipesc şi-şi sprijină fruntea de a mea, gâfâind uşor.

— îmi pare rău, micuţo! îmi pare rău că te-am lovii m-am pierdut cu firea şi am... Fir-arl spune, dând cu pumnul în aşternuturi.

îi iau chipul între palmele mele şi-l îndemn să mă privească, lăsându-mă pierdută din nou în ochii săi albaştri şi spun:

— Ştiu că-ţi pare rău, dar îmi este atât de greu să trec peste aşa ceva, pentru că ştiu cum e. Prima dată o palmă, apoi un pumn şi după aceea? îl întreb printre buzele tremu- rânde şi-l observ închizând ochii.

— Ce ar trebui să fac să-ţi demonstrez că eşti îngerul de care am nevoie, încât aş fi în stare să fac orice pentru tine, micuţo? mă întreabă serios şi de îndată ce-şi pune pistolul în dreptul tâmplei, încremenesc.

— A-Augustin, mă bâlbâi, simţind cum lacrimile-mi curg pe obraji şi mă ridic odată cu el de pe pat, privindu-i îngrozită de ceea ce face. T-te r-rog, lasă p-pistolul jos, mă bâlbâi în continuare. Nu...

— Te iubesc, micuţo! Te iubesc al dracului de mult, îmi mărturiseşte sincer, aşezându-se în genunchi în faţa meu. cu pistolul încă la tâmpla sa. Fără tine, îngerul meu, nu mai vreau să trăiesc.

Ultimele lui cuvinte mă îngrozesc de-a dreptul şi înainte să-mi pot reveni, cât de cât, sunetul armei ce se descarcH, mă face...”

Ţip cât pot de tare, privind în jurul meu speriată dup* **Augustin şi constat c& ceea ce am trăit de fapt, a** fost doar un **vis.** *Doamnei A fost doar un afurisit de vis***, murmur** în sine« **mea şi când m& gândesc c& am aţipit doar pentru** câteva
lV7ft
minute. îmi frec faţa cu palmele şi mă ridic în capul oaselor, îndreptându-mă acum spre baia din dormitor. Mă opresc în faţa chiuvetei şi-mi aşez palmele de o parte şi de alta, privind lung în oglinda de deasupra acesteia. Oftez şi dau drumul apei, pe care o adun mai apoi între palmele mele şi-mi stropesc faţa ca să-mi revin. Mai sunt doar câteva minute până să ajungă tata cu Alyah aici, iar eu încă nu m-am schimbat. Termin repede în baie şi mă întorc în dormitor, învârtindu-mă ca un titirez, de parcă nu mai ştiu ce ar trebui să fac şi ce nu, şi mă opresc în dreptul dulapului. îl deschid larg şi scot din acesta o pereche de colanţi negri, o bluză lungă, alb-crem până peste fund şi cu o parte ce cade pe un umăr, lenjerie intimă, pe care le îmbrac cât pot de repede şi trag în picioare botinele negre cu multe catarame, joase.

Nu-mi place să port cu toc înalt, nu de alta, dar nici nu ştiu să merg pe aşa ceva şi pe deasupra mă voi face numai de râs, căzând ca o toantă direct în nas. Mă privesc pentru ultima dată în oglinda lipită pe uşa dulapului şi visez cu ochii deschişi. îl observ pe Augustin cum îşi încolăceşte braţele în jurul meu şi-mi depune un sărut dulce fix pe linia pulsului, aşa cum îi place lui.

Revino-ţi!

Inspir adânc şi-mi revin din visare, apoi trag un cardigan negru pe mine şi mă îndrept spre geamantanul

lăsat lângă pat, iau între degete, ca în cele din urmă să ies din dormitor şi mă îndrept spre living, constatând că Dominic şi Alyah sunt deja aici, dar şi Andy, care a venit după Emma.

—Eşti pregătită? glasul tatei îmi captează atenţia şi încuviinţez scurt din cap, plasându-i bagajul, de îndată ce pune mâna pe el.

Sincer, nu prea sunt pregătită, dar cred că o schimbare de mediu îmi va face bine. Vom vedea!

— Aici ai ceea ce ţi-am promis, îmi întinde Emma un plic şi nu prea înţeleg ce vrea să spună. Dar, deschide-l doar când eşti în avion, mă roagă şi aşa am să şi fac, încuviinţând din cap.

— Gata? ne întreabă din nou Dominic, acum că am re. zolvat totul şi dau din cap aprobator.

Ieşim toţi din apartament, încuind uşa în urma noastră şj ne îndreptăm spre maşinile parcate în faţa scării. ***Oare de ce mă gândesc că e jos şi mă aşteaptă?*** Poate din cauza că aş vrea ca Augustin să fie aici, să mă oprească să plec, să mă strângă în braţele lui şi să-mi spună că mă iubeşte; dar nu-l zăresc.

Poate că...? Trebuie să încetez să mă mai gândesc la prostii şi să merg mai departe. Odată ajunşi în faţa scării şi implicit a maşinilor deschid portiera şi mă fac comodă pe bancheta din spate, privind spre plicul ce mi l-a dat Emma. Ştiu că mi-a spus să îl desfac doar în avion, dar... nu ştiu! Mă uit la plic preţ de câteva minute apoi oftez prelung şi mă resemnez, aşteptând până când voi urca în avion şi-l bag în gentuţă.

îmi ridic picioarele şi mă fac mai comodă, în timp ce tata şi Alyah urcă şi ei în maşină. Schimbă câteva vorbe între ei. nu prea ştiu ce anume, sunt cu gândul în altă parte şi simt maşina punându-se în mişcare. O să mă aştepte patru ore şi cincizeci şi patru de minute foarte lungi cu avionul, dar sper să treacă repede.

în mai puţin de treizeci de minute ajungem la destinaţie şi Dom parchează maşina în parcarea

aeroportului, deschide portiera şi iese, îndreptându-se spre portbagaj.

— Eşti bine? mă întrebă deodată Alyah, întorcându-se cu privirea spre mine. E din cauza lui, nu? De ce nu îl suni ca să vorbiţi? continuă Alyah cu întrebările şi oftez prelung, întorcându-mi privirea spre ea.

— Nu ştiu, Alyah! Nici măcar nu m-a căutat, chiar daca mi-a promis că o va face, dar sincer, aş fi vrut ca el să tic aici, îi răspund şi deschid portiera.

Ies din maşină şi mă îndrept spre Dominic, care a terminat deja de scos bagajele din portbagaj. îl caut pe al meu din priviri şi de îndată ce-l găsesc, îl iau între degete şi mi îndrept spre intrarea în aeroport cu Alyah şi Dominic pi
1 ^O *á*|urmele mele şi din câţiva paşi ajungem la check-în. Trebuie să aşteptăm, în faţa noastră mai sunt încă două persoane care îşi fac şi ele check-în-ul, deci suntem nevoiţi să staţionăm. După alte zece minute în care stăm şi aşteptăm, vine rândul meu. Mă îndrept spre ghişeu, îmi fac check-în-ul şi mă îndrept mai apoi spre terminalul de la care trebuie să luăm avionul.

Trecem uşor şi de securitate şi ne îndreptăm spre terminalul E22. Gândul îmi zboară din nou la plicul pe care mi l-a dat Emma şi într-un fel sunt nerăbdătoare să ştiu ce conţine acesta. Caut cu privirea numărul terminalului, înaintând prin aeroport şi pot auzi cu uşurinţă chicotelile celor doi din spatele meu. Alyah şi tata se înţeleg foarte bine şi asta mă bucură nespus de mult, mai ales că tata n-a mai avut pe nimeni de câţiva ani buni, până acum, la Alyah. îmi întorc privirea în spate preţ de câteva secunde şi în locul lor mă văd pe mine cu Augustin, chicotind aşa cum fac ei doi şi dorul de el mă cuprinde şi mai rău. La naiba! Inspir adânc şi-mi continui drumul spre terminal. *Unde naiba mai e şi terminalul acela?* mă întreb în sinea mea, simţindu-mă uşor

nervoasă şi, într-un final găsesc nenorocitul acela de terminal.

— Trebuie să aşteptăm câteva minute, mă anunţă Dom şi oftez. Se pare că încă nu a început îmbarcarea.

încuviinţez scurt din cap şi mă aşez pe un scaun liber, aşteptând momentul îmbarcării. Suflu puternic aerul printre buze şi simt că răbdarea mea o cam ia la goană, căci capul meu vâjâie şi simt că mă iau toţi dracii până ajung în avion ca să văd ce naiba e în plicul acela. Ştiu, par o nebună în acest moment, dar mă roade rău curiozitatea să aflu ce e înăuntru, însă mă abţin şi încerc să-mi respect promisiunea faţă de Emma.

Of, Emma! Grea misiune mi-ai dat. După alte câteva minute trecute, în difuzoare se aude o voce de femeie ce ne anunţă că îmbarcarea începe, şi inspir adânc pentru a nu ştiu câta oară. îndată ce mă ridic în capul oaselor, iau
3811
geamantanul între degete şi mă îndrept spre poarta de îm. barcare cu biletul şi paşaportul pregătit. Din câţiva paş, ajung în dreptul doamnei ce-mi cere biletul şi îl înmânez pentru a fi scanat.

Acum e acum, spun în sinea mea, inspirând adânc şi în. aintez prin tunelul ce duce spre intrarea în avion şi-mi simt inima bătând cu putere în piept. ***O să fie bine, o să fie bine*** îmi repet în gând, odată ajunsă la avion şi mă urc în el. zâmbind spre stewardesa ce ne întâmpină la intrare şi mă îndrept într-un final spre interiorul avionului, căutând locul unde stau.

— 22A, murmur numărul şi mă uit în continuare la fiecare loc până când îl găsesc pe al meu.

Se pare^ că locul meu e la geam, numai bine, aşa pot $ă văd totul. îmi aşez geamantanul în compartimentul de deasupra, în timp ce tata şi Alyah fac la fel - se pare că locurile lor sunt chiar în spatele meu - mă aşez comod în scaun $ mă gândesc că e timpul să desfac plicul de la Emma. Sunt totuşi în avion, nu? Cu inima bătându-mi puternic în piept, deschid gentuţa şi scot plicul, apoi îl deschid şi scot foaia împăturită. O desfac şi mă uit la cum

arată. Sunt multe cuvinte mâzgălite cu pixul, ce ştergeau cuvinte greşite. E un scris îngrijit şi ordonat, uşor de citit.

„ Vreau să-ţi spun că-mi pare al naibii de rău pentru faptul că te-am lovit, nu trebuia, sunt un nemernic. Totul w acumulat şi în loc să-mi ţin îngerul în braţe ca să mă liniştesc, mi-am vărsat nervii pe fiinţa pe care o iubesc. Stan aici ca un idiot şi-ţi scriu o scrisoare, în loc să fiu lângă m şi să-ţi demonstrez cât de rău îmi pare. Îmi e dor de HM afurisită mică! La dracu în ea treabă, nici măcar nu $/» cum mama naibii ar trebui să încep o idioată de scrisount, nu sunt bun la aşa ceva pentru că n-am mai scris în vuip mea, însă, se pare că Emma nu-mi dă nicio altă alternauwj şi m-a ameninţat că dacă nu te las în pace ca să te linişte^ o să se culce cu Andy. îţi vine să crezi, propria mea soro mă şantajează. Cum naiba s-a ajuns la asta? AIu ştiu, & am avut un şoc, aflând că nemernicul acela fustangiu îmi iubeşte sora şi se pare că şi Emma îl iubeşte pe el. Nu ştiu cât de acord sunt cu ei, însă aici nu e vorba de cei doi, ci de noi, iar eu bat câmpii aiurea cu poveşti de adormit copiii în loc să-ţi spun că TE IUBESC al naibii de mult, micuţo, şi dacă trebuie, am să urlu asta în gura mare ca să audă toţi.

A fost odată când am crezut că o mai iubesc pe Eva, dar am realizat că acea iubire era moartă de mult timp, însă mă minţeam de unul singur, crezând că iubirea pură nu mai există şi asta doar din cauza trădării şi a dezamăgirii prin care am trecut, dar tu mi-ai demonstrat contrariul, dobo- rând fiecare zid pe care l-am ridicat în jurul inimii mele. însă, în ziua aceea am văzut doar negru în faţa ochilor, de îndată ce am aflat cine mi-a omorât părinţii şi ca să-ţi răspund la întrebarea ta:

NU O MAI IUBESC PE EVA! E doar praf şi pulbere pentru mine, tot ceea ce contezi eşti TU!

Mi-e dor să-ţi sărut buzele, să-ţi gust pielea, să-ţi privesc ochişorii ciudaţi, să mă simt adânc înăuntrul tău, făcându-te să-mi gemi numele puternic, în timp ce fac dragoste cu tine. Drace! Nu contează unde eşti acum, pentru că am să te găsesc şi îţi jur că mai bine îmi înfig un glonţ în cap, decât să te mai lovesc vreodată. Te vreau lângă mine, nebună mică! Aşteaptă-mă că am să vin după tine, pentru că nimic nu ne poate despărţi, suntem legaţi chiar şi după moarte.

Te amo, mi chiquita hermosa!

P. s. Şi de trebuie să mă iau la bătaie cu vărul tău Ash, lot nu renunţ la tine. Ne vedem în L. A" mi chiquita. TE AMOr

3831

Zâmbesc şi plâng în acelaşi timp, cuvintele lui sunt profunde, sincere dar şi directe. Acesta e Augustin al meu, nebunul de care m-am îndrăgostit, nemernicul ce-mi înseninează atât ziua, cât şi noaptea. îmi iau gentuţa şi scot telefonul din ea apoi îl deblochez şi încep să tastez repede, scriindu-i un mesaj

„Ai face bine să nu mă faci să te aştept prea mult, nemernicule! Am nevoie de tine, mi angel, mi gr an loco.

TE A MO!”

Setez telefonul pe modul avion de îndată ce-am trimis mesajul şi-l bag înapoi în gentuţă, cu gândul la Augustin. Acum mi-e şi mai dor de el. îmi şterg lacrimile ce cad nestingherite şi încerc să mă relaxez, aşa cum pot, nu că mi-ar şi reuşi, dar încerc.

— Eşti bine? se aude o voce de băiat de lângă mine şi-mi întorc privirea în dreapta mea.

încuviinţez scurt din cap şi ridic scrisoarea în aer.

— Oh! Iubitul? mă întreabă din nou, iar eu nu fac altceva decât să aprob din cap, încercând să mă calmez.

Doamne, par aşa o prostuţă acum şi mai mult ca sigur va crede că nu vorbesc dacă nu răspund. Inspir adânc şi spun:

— Scuze, mi-a scris ceva ce m-a emoţionat şi...

— E chiar drăguţ că în ziua de azi se mai practică aşa ceva, ştii tu, scrisul scrisorilor de mână, nu electronic, îmi spune şi zâmbesc. Numele meu e Stephen. Stephen Wild. se prezintă şi îmi întinde mâna peste scaunul gol dintre noi

— Christina, mă prezint şi eu strângându-i uşor mâna.

— Singură?

— Ah, nu! Sunt cu tata şi cu mama, îi răspund, arătând spre locurile din spatele nostru şi tocmai realizez că am numit-o pe Alyah, mama mea.

îmi întorc privirea în spate şi o observ pe Alyah cu ochii în lacrimi şi ştiu că asta se datorează faptului că am numit-o mama mea, i-am atins totuşi o coardă sensibilă. încă de când ne-am cunoscut, mi-a spus că i-ar face plăcere să ne înţelegem şi că în niciun caz nu îşi doreşte să o înlocuiască pe mama. Mi-a mai spus şi faptul că ştie cum e să ai o mama vitregă, mai ales că ea deja a avut două. încep şi mă fâstâcesc în scaun, de parcă nu am stare şi trebuie să recunosc că, într-un fel mi-e frică.

Dacă se va prăbuşi? Dacă sunt terorişti în avion şi se întâmplă ceva rău? Doamne, prea multe gânduri aiurea ce-mi sporesc nervozitatea.

— Prima dată cu avionul? mă întreabă Stephen deodată şi îmi întorc privirea spre el.

— Nu, dar tot am aceleaşi emoţii ca şi cum ar fi prima dată, zâmbetul meu slab nu prea mă ajută.

— Am un frate mai mic care e în aceeaşi situaţie, ori de câte ori zburăm cu avionul, începe să-mi vorbească din nou, zâmbind şi-şi mută privirea spre telefon, de parcă ar căuta ceva. Întotdeauna îi spun să-şi închidă ochii şi să inspire adânc apoi să expire, funcţionează de fiecare dată. Ar trebui să încerci şi tu, mă îndeamnă şi mă fac comodă în scaun şi fac ceea ce-mi spune, în timp ce avionul se ridică în aer.

Se pare că funcţionează, însă gândul tot la nemernicul meu incurabil îmi zboară, doar din cauză că îmi este dor de el. îmi deschid ochii şi zâmbesc, întorcându-mi privirea spre Stephen, care mă întâmpină cu un zâmbet pe buze. Are părul blond-argintiu, ochii de un jab intens şi din câte pot să observ, are braţele tatuate, dar şi bine făcut, câtuşi de cât.

— Mersi!

— Pentru nimic, merge întotdeauna.

Scot din nou telefonul din gentuţă şi constat că e doar ora unsprezece, iar până la destinaţie mai sunt cam patru ore şi câteva minute şi simt că totul trece prea încet. Inspir adânc şi mă fac comodă în scaun, în timp ce-mi scot căştile şi le conectez la telefon, dând drumul la muzică.

Sper doar să treacă orele astea cât mai repede, chiar îmi doresc să-mi cunosc verişorii, în special pe Ash. Faptul că el şi Augustin nu se mai înţeleg de foarte mult timp, mai ales că înainte au fost prieteni foarte buni, mă face să mă gândesc că doar nenorocita aceea de Eva e cauza din spatele a multor probleme, iar acum că e şi vie...

Nu sunt genul care să gândească în felul acesta, dar îmi vine să-i dau cu ceva în cap la idioata aceea şi să

rămână acolo unde va pica. îmi împreunez braţele la piept şi-mi aţintesc privirea pe geam şi tot ceea ce pot să văd, e o ***„pătură”*** imensă de nori ce se întinde pe toată suprafaţa. Sunt atât de pufoşi, încât îţi vine să te întinzi pe ei şi să tragi un pui de somn.

***

— Christina, draga mea! se aude glasul lui Alyah chiar lângă mine, îmi deschid ochii somnoroşi şi privesc acum spre ea.

Nici nu ştiu când am adormit, dar se pare că oboseala no te întreabă dacă vrei să dormi sau nu, ea doar vine pe neaţ. teptate şi te trimite direct la somn. Clipesc des şi mă aşez mai bine în scaun.

—în treizeci de minute aterizăm, mă anunţă, în timp ce-mi frec faţa cu palmele şi încuviinţez.

îmi strânge uşor mâna, zâmbindu-mi, apoi se ridică, dorind să meargă la locul ei dar o opresc şi o îndemn să mă privească şi se aşază din nou în scaunul liber de lângă mine

— Ştiu că nu prea am avut ocazia să vorbim, să ne cunoaştem mai bine, dar vreau să-ţi spun că mă bucur că eşti lângă tata. Se vede că vă iubiţi, iar tata merită să fie fericit Ştii, Alyah, nu prea îmi cunosc familia aşa cum ar fi normai să o cunosc sau aşa cum îi cunosc pe restul, de aceea…. încerc să-i spun că am nevoie de sprijin, atât moral, cât şi fizic, în ceea ce urmează, dar parcă nu mă pricep deloc.

— Nu o pot înlocui pe mama ta, dar voi fi lângă tine, on de câte ori ai nevoie, draga mea, mă asigură, alintându-mă şi chiar contam pe asta. Nu-ţi face griji de asta.

—Mersi, Alyah! Apreciez ceea ce încerci să faci, dar nu vreau să fii doar prietena mea, ci şi mama mea. Crezi că ai putea să încerci? o întreb şi-i observ ochii umplându-se brusc de lacrimi.

Cred că nu se aştepta ca eu să-i cer aşa ceva, sincer, niu eu, dar chiar am nevoie de o mamă. Relaţia mea cu Maryse a început să se cam destrame, mai ales că ea

acum îşi ve& dt viaţa ei, de familia ei, iar eu de ale mele. Adevărul e că s-au cam destrămat legăturile noastre după vizita la penitenciar şi chiar dacă aş mai vrea să păstrez legătura cu ea, Maiy# nu face parte din viaţa pe care o am. Poate e mai bine aşa, va fi în siguranţă, departe de toate problemele ce mă vizau* într-un mod pe care nu ştiu cum să-l explic. Poate că timpulle va rezolva pe toate, însă acum am nevoie de Alyah şi cred că mama ar fi vrut ca ea să-mi devină mamă.

— Relaţia mea cu Maryse nu mai e ce-a fost odată, mai bine spus şi chiar am nevoie de un sprijin, chiar am nevoie de o mamă la care să pot apela. Căreia să-i pot spune ce am pe suflet. Crezi că ai putea fi mama mea, Alyah? o întreb, simţind nodul ce mi s-a acumulat în gât şi încerc să-mi stăpânesc lacrimile. Chiar dacă imaginea mea reprezintă o femeie matură şi puternică, în interior încă sunt un copil speriat, îi mărturisesc sincer şi pot să observ cu uşurinţă lacrimile.

Fără să spună ceva, mă trage într-o îmbrăţişare caldă, dar strânsă şi fac şi eu la fel, înlănţuindu-i trupul cu braţele. Chiar nu-mi pasă dacă ne vede cineva, am nevoie de asta şi cred că până şi Alyah are nevoie.

— Dom a vorbit întotdeauna atât de frumos de tine, încât zâmbea de fiecare dată când îşi amintea de copilul său drag sau atunci când privea pozele cu fetiţa lui. Felul lui de a povesti despre tine m-a făcut să te îndrăgesc încă din primele clipe, chiar dacă nu te cunoşteam deloc, îmi mărturiseşte Alyah deodată. Te iubesc, fetiţa mea!

Ultimele ei cuvinte îmi ajung direct la suflet şi mă bucur că am avut discuţia asta, poate mai mult decât aş fi sperat. Acum simt că pot avea o mamă căreia pot să-i spun ce am pe suflet, la care pot să apelez când simt că lumea mea o ia razna, o mamă de care un copil are nevoie, pentru că încă sunt un copil în suflet, un copil într-un corp de femeie. O strâng încă o dată în braţe apoi mă fac comodă în scaun şi-mi închid centura, îndată ce

semnalul luminos, de deasupra capului pentru a cupla centura, apare.

— ***Vă rog frumos să vă legaţi centurile, în cinci minute vom ateriza,*** se aude glasul stewardesei dintr-odată în difuzoare.

îmi verific telefonul şi constat că e aproape ora patru du- pă-masă şi, din câte îmi aduc aminte, Dominic mi-a spus că mai avem de mers şi cu maşina cam o oră jumătate până la

casa în care locuieşte unchiul şi verişorii mei, aceasta fiind în afara L. A. Acolo a crescut mama şi poate asta mă emoţionează mai tare decât orice altceva. Simt presiunea, cu cât avionul coboară şi mă ţin bine de scaun, închizându-mi ochii, dar mâna ce se lipeşte de a mea mă face să-i deschid şi să-mi întorc privirea spre sursă. Stephen îmi zâmbeşte, apoi îşi deschide buzele, dezvelindu-şi dinţii albi şi spune:

— Trebuie doar să inspiri şi să expiri, şi va trece, îmi oferă instrucţiunile necesare pentru a trece de emoţiile aterizării, însă numai acest lucru nu mă preocupă acum.

— Nu e asta, am doar gândul în altă parte. Mersi! îi răspund scurt şi-mi trag mâna de sub a lui.

E puţin ciudată atingerea pe care mi-a oferit-o, dar şi apropierea bruscă pe care o are faţă de mine, iar mie asta nu-mi place deloc. E ceva la tipul ăsta care mă nelinişteşte, dar poate mă înşel. Zâmbesc strâmb şi-mi mut privirea pe geam, în timp ce roţile avionul ating pământul şi mulţumesc în sinea mea lui Dumnezeu că am ajuns la destinaţie. După alte zece minute, în care avionul se îndreaptă spre locul unde va staţiona, acesta se opreşte de tot şi-mi desfac centura. Oftez prelung şi mă ridic pentru a-mi lua geamantanul, dar mă opresc la timp, acum că mâna lui Alyah se aşază peste a mea. îl las pe Stephen să-şi ia geamantanul de sus şi odată

îndepărtat de locul în care sunt, îmi iau şi eu geamantanul şi mă îndrept spre ieşire cu Dominic şi Alyah pe urmele mele. Ne îndreptăm uitându-ne prin tot aeroportul, dar sincer nici nu ştiu după ce mă uit sau după cine ar trebui să mă uit mai exact, nici nu ştiu cum arată unchiul meu.

— Michael, pronunţă Dom numele unchiului meu şi-mi îndrept privirea spre persoana în cauză şi rămân mută la cât de bine arată.

Părul de un şaten închis, ochii de un albastru-verzui mă privesc insistent, atât pe mine, cât şi pe Dom şi Alyah, deja mă simt ciudat, deşi încă nu l-am cunoscut pe unchiul meu. Doamne, seamănă atât de mult cu mama, dar pare atât de tânăr, de parcă timpul nici nu a trecut peste anii lui.

— Christina, scumpa mea nepoată! se aude glasul uşor răguşit a lui Michael tot mai aproape de mine şi-mi mut privirea pe tata, care-mi face semn din priviri că totul e bine.

în acest moment par speriată, nici nu ştiu ce e cu mine şi într-un fel caut sprijin în Augustin, dar el nu e aici, aşa că trebuie să mă descurc cu asta. Zâmbesc şi-l las pe Michael să mă strângă în braţele lui, făcând şi eu la fel.

— Doamne, ce frumoasă te-ai făcut, mă complimentează.

— Mulţumesc!

Oh, Doamne! Par atât de patetică în această clipă, încât îmi vine să-mi dau două palme doar ca să-mi revin. Mă fâstâcesc când pe un picior, când pe altul şi tot ce îmi doresc e să ajungem cât mai repede la casa unchiului meu. Vreau să mă odihnesc sau să mă ascund, nici eu nu ştiu, dar tensiunea ciudată dintre noi se simte tot mai mult.

— Bun, cred că putem pleca, spune Michael deodată, simţind şi el tensiunea ciudată dintre noi.

îmi ia geamantanul dintre degete şi ne îndeamnă să-l urmăm, ajungând repede în afara aeroportului şi ne îndreptăm acum spre maşina lui, un Jeep imens. Michael deschide portbagajul şi aşază în el bagajele împreună cu tata, în timp ce eu şi Alyah ne facem comode pe bancheta din spate. Trag gentuţa mai bine în braţele mele şi scot telefonul, amintin- du-mi că nu mi l-am scos de pe modul avion şi odată ce semnalul revine, telefonul începe să-mi vibreze fără oprire.

„Sper că ai ajuns cu bine, deja îmi este dor de tine, cumnăţică!

Andy mă bombardează cu pupici şi îmbrăţişări, nici n-am bănuit că poate fi atât de drăgăstos. Oare fac ceva greşit dacă vreau ceva mai mult? „

Mesajul de la Emma mă face să râd, dar şi să simt ceva în cuvintele pe care mi le-a scris. Cred că vrea să facă următorul pas cu Andy, însă îmi este frică de reacţia lui Augustin atunci când va afla că cei doi şi-au tras-o. Nici nu ştiu ce i-aş putea spune. Inspir adânc şi încep să tastez.

„ Gândeşte atât cu capul cât şi cu inima, Emma. Nu-ţi pot spune ce să faci sau ce să nu faci, oricum vei face cin* vrei. Sper doar să fiţi bine. Şi mie îmi este dor de tine Kisses."

Trimit mesajul şi-l deschid pe următorul, la care numele destinatarului mă face să zâmbesc cu gura până la urechi Doamne, ce dor îmi este de el, de tot ce înseamnă el, chiar si de nemernicia lui. Inspir adânc pentru a doua oară şi încep să citesc mesajul primit.

„ Te amo, mi chiquita! Şi îmi pare nespus de rău că |e-m lovit. Sunt un bou, dar poţi să mă pedepseşti în orice jei vrei tu, tot nu scapi de mine. Ne vedem luni, doar atunci am găsit bilet de avion. TE AMO1"

Mesajul lui Augustin mă face să zâmbesc cu gura până la urechi, şi-mi las capul pe spate, atrăgând atenţia lui Alyah

— Eşti bine? glasul ce vine din stânga mea mă îndeamnă să privesc spre direcţia aceea, zâmbind în continuare. Să înţeleg că ţi-a scris, constată de una singură.

— Da, îi răspund scurt într-un final. Luni vine în L. A.. o anunţ şi o văd schimbându-se brusc la faţă. Alyah, eşti bine? o întreb eu acum şi nu îi înţeleg deloc schimbarea (k spirit.

— Nu cred că e o idee bună ca Aug...

— Ştiu ce s-a întâmplat între ei doi, Alyah şi dacă Augustin nu e binevenit, atunci nici nu vreau să-mi cunosc verişorul. Nu e vina lui Augustin pentru că relaţia lor de prietenie s-a stricat, e vina acelei..., îi răspund aspru şi oftez, oprindu-mă.

Gândul că nenorocita de Eva trăieşte mă înfurie tot mai mult cu fiecare secundă în care îmi apare în gând şi asu **pentru că** mi-a **rftnit** familia, dar şi persoana pe care o iubesc enorm de mult.

— Nu am vrut să vorbesc aşa, Alyah, doar că...

1390

— E în ordine, Christina. Te înţeleg, însă s-ar putea ca între ei doi să iasă scântei; de pildă, Ash încă îl învinovăţeşte chiar şi acum pe Augustin pentru moartea Evei.

— Ştiu, Alyah! Dar cred că e timpul să-şi rezolve problemele, iar Ash trebuie să afle că Eva e vie, nu...

— Cine e vie? ne întreabă Michael deodată, întrerupân- du-ne micul dialog şi înghit în sec.

Dominic se întoarce cu privirea în spate şi ne priveşte întrebător, dar nu ştiu ce să-i spun şi-mi întorc privirea într-o altă parte, tăcând. Se pare că unchiul nu ştie nimic despre faptul că femeia care a distrus două vieţi e mai vie decât a lăsat să se vadă până în acest moment.

Mă fac şi mai comodă, în timp ce maşina înaintează spre casa în care locuieşte Michael, iar tăcerea sumbră ce s-a instalat între noi, mă sperie. L. A. seamănă atât de mult cu New York-ul sau poate aşa mi se pare mie, ambele oraşe având zgârie nori, oameni care par mai tot timpul agitaţi, aglomeraţia şi nebunia ce învăluie atmosfera din jurul tău.

Totuşi, pentru mine e un oraş nou. După câţiva kilometri petrecuţi prin jumătate de oraş, Michael virează spre stânga şi se îndreaptă spre ieşirea din Los Angeles, luând-o acum pe un drum de ţară. Tot ce pot să văd e doar o întindere de pajişte şi chiar câţiva copaci în depărtare, dar nu pentru mult timp, pancarta orăşelului sau mai bine spus a satului, cred, se întrevede în zare şi citesc ce scrie pe aceasta: ***Wildwood***| Se pare că unchiul meu locuieşte în afara agitaţiei din oraş. Sincer, chiar îmi place asta. Un pic de linişte nu a omorât pe nimeni. Privesc încă fascinată de ceea ce văd în faţa ochilor mei şi realizez că unchiul meu are o fermă. Of, Doamne! întotdeauna mi-am dorit să văd cai, pe care-i vedeam doar la televizor, în filmele western ce rulau aproape în fiecare weekend. Zâmbesc cu gura până la urechi, de îndată ce văd cei cinci cai, odihnindu-se în locul special amenajat. Maşina se opreşte în parcarea

din faţa casei imense, aşa că deschid portiera şi mă reped, ca un copil fascinat, spre locul în care sunt caii. ***Doamne, sunt atât de frumoşi,*** spun în sinea mea şi-mi proptesc coatele pe gardul ce mă desparte de frumuseţile pe care îmi doresc să le ating.

— Cel alb cu negru, cu coama şi coada stufoasă, dar şi picioarele ***„îmbrăcate”*** e din rasa Gypsy Vanner. Mamei tale i-a plăcut foarte mult această rasă şi şi-a dorit să primească în astfel de cal cadou la vârsta de cincisprezece ani, însă tatăl ei, adică bunicul tău n-a mai avut ocazia să i-l cumpere pentru că a murit prea devreme, aşa că şi l-a cumpărat singură din banii pe care i-a strâns timp de cinci ani. A muncit din greu, în orice domeniu, doar ca să aibă acest cal; dar niciodată nu s-a plâns, glasul lui Michael îmi captează atenţia şi îl ascult fascinată, povestindu-mi de mama.

De fiinţa ce mi-a dat viaţă, dar pe care nu o mai am acum, pentru că doi oameni nemernici i-au luat viaţa fără ca măcar să le pese de consecinţe. Mă întristez pentru moment, dar inspir adânc, revenindu-mi şi-l ascult în continuare pe unchiul meu, povestindu-mi de mama şi despre ceea ce a făcut ea.

—Apoi au venit micuţii Haflinger, cei doi din dreapta, sunt băiat şi fată. Culoarea cappuccino-ului şi coama de un alb spre argintiu, îi fac să fie deosebiţi. A urmat după aceea Blue Steel şi nu în ultimul rând, Frizianul, continuă şi mă uit ca o toantă la el.

Frizi... ce? întreb mai mult în sinea mea, dar expresia pe care o am pe chip îl face pe Michael să-mi zâmbească cu căldură, realizând că nici nu ştiu ce rasă e aceea.

—Frizianul e calul pe care mama ta l-a cumpărat pentru tine. I se mai spune şi Perla Neagră Olandeză, îmi mărturiseşte şi în acest moment sunt şocată.

— Mama mi-a cumpărat un cal? Când s-a întâmplat asta? Am atât de multe întrebări, încât mă simt ciudat să le pun. Sunt puţin reticentă cu propria mea familie. Ce e în neregulă cu mine? Scutur uşor din cap şi, de îndată ce aud glasul lui Dominic în spatele meu, îmi canalizez privirea spre el.îmi aduc aminte şi acum de ziua aceea în care mai avea puţin şi te aducea pe lume. Evelyn ţipa la mine încontinuu să mă duc să finalizez cumpărarea calului, însă eu parcă nu mai eram pe lumea asta. Eram îngrijorat şi speriat, iar ea tot ce îşi dorea, pe lângă ca tu să vii cu bine pe lume, era acel cal pentru tine, draga mea. Era doar un mânz de **vTeo** săptămână atunci când te-ai născut, practic aţi crescut împreună, să spun aşa. E al tău, Christina!

Zâmbesc în continuare şi nici nu ştiu ce să spun, sunt încă fără grai, nevenindu-mi să cred că toate astea sunt reale, dar nu pentru mult timp, pentru că ceva mă aduce la realitate foarte brusc. Mă dau jos de pe gard şi mă întorc cu totul în spate şi îngheţ la propriu, văzând ce se află acum în faţa mea. Ţipătul meu se aude clar şi tare, făcându-i pe cei prezenţi să-şi întoarcă privirea spre mine alarmaţi.

— Christina! atât tata, cât şi Michael îmi pronunţă numele în acelaşi timp şi tot ce pot să spun, în timp ce mă dau mai în spate, e:

— Ce pisoi imens! exclam speriată de felina din faţa mea, mai ales că îşi şi linge botul plictisită şi mă priveşte ciudat şi nu ştiu unde să mă ascund.

— Zeya, ne captează atenţia glasul unei fete şi-mi direc- ţionez privirea spre sursa vocii.

înghit în sec şi privesc spre fata ce se apropie de noi, ca mai apoi să se oprească lângă pisoiul imens şi negru, oprin- du-l din a mai înainta spre locul în care suntem. Are părul blond, puţin mai în jos de umeri, îmbrăcată într-o pereche de blugi skinny şi o cămăşuţă cu mânecă scurtă, destul de subţirică. Afară sunt câteva grade cu plus.

— îmi cer scuze pentru Zeya, spune deodată. Poate fi aşa..., continuă, dar se opreşte, privirea ei căzând pe Dominic. Unchiule! exclamă fericită şi-i cuprinde trupul cu braţele.

Tata o strânge şi el în braţele lui şi realizez că ea trebuie ti fie verişoara mea. Cum zicea Dom că o cheamă?

— Leya, îi pronunţă tata numele şi înghit în sec.

i> ar trebui să-i spun sau sa tac? Îşi întoarce privirea a/urie spre mine şi îmi zâmbeşte cu gura până la urechi, apoi îşi ascunde chipul în palme, ca în cele din urmă să vorbească, adresandu-mi-se mie.

— Oh, Doamne! Nu îmi vine să cred că în sfârşit îmi văd verişoara acasă, teafără şi nevătămată, glasul ei emoţionat îmi dă de înţeles că e la fel de nervoasă ca şi mine.

Mă priveşte în continuare, analizându-mă, dar eu tot la fel am rămas, împietrită. M-aţi crede dacă v-aş spune că îmi vine să plâng? Ştiu, sunt sensibilă, dar mai rău mă doare că nu-mi cunosc familia mai deloc. înghit în sec nodul ce tocmai mi s-a acumulat în gât şi încă încerc să-mi ţin lacrimile în frâu, îmi întorc privirea spre Dominic şi tot ce-mi vine să tac acum, e să frig, doar ca să mă liniştesc pentru că în acest moment sunt mai rău decât un copil speriat. Braţele Leyei se încolăcesc în jurul trupului meu şi mă trage într-o îmbrăţişare caldă şi fac şi eu la fel.

La naiba! Doare! Doare faptul că mi s-au răpit atâţia ani în care mă puteam bucura de familia mea, de această căldură pe care o simt din partea lor, dar într-un fel mi-e străină. Inspir adânc, desprinzându-mă din îmbrăţişarea verişoarei mele şi fără să mai spun ceva o iau înainte spre intrarea în casă plângând. Nu-mi place să fiu văzută aşa, pentru că mai mult ca sigur arăt ca o smiorcăită.

— Am spus ceva? aud glasul Leyei, însă nu e vina ei. e a mea. Unchiule, eu...

— Nu-i nimic, Leya! Nu ai greşit cu nimic, Christina are încă nevoie de acomodare, draga mea! e tot ce mai aud şi toate astea venind de la tata şi trec pe lângă pisoiul imens ce m-a speriat acum câteva minute, de parcă n-ar ti acolo şi intru în casă. Mă aşez pe canapeaua din living şi-mi îmbrăţişez trupul cu braţele, dorindu-mi ca Augustin să fie aici şi să mă liniştească, însă el vine doar luni, iar eu simt că mor aici aproape două zile fără el. Zgomotul de vase sparte şi pato^ ce se aude deodată de undeva din stânga mea mă face sA tresar şi-mi şterg lacrimile cu dosul palmelor, îndemnându-n»*
4 mi ridic de pe canapea. Cineva pare destul de nervos jupă vorbele colorate pe care le scoate şi tot ce pot să disting din tot ce bolboroseşte pe acolo, e numele lui Augustin. < ; cwm. a p r o p i i cu paşi mărunţi de intrarea în bucătărie şi ascult cu atenţie ceea ce spune tipul ce sparge farfurii U câţiva paşi de pragul în care stau.

— La dracu! Deja m-am săturat de idiotul acela, întotdeauna îşi bagă nasul unde nu trebuie, mârâie printre dinţi tipul ce pare că nu vrea să se liniştească. Am să-l distrug, jşacum rn-a distrus el pe mine. Ştiu că el a omorât-o...

Nu înţeleg ce vrea să spună, dar pare destul de pornit pe cineva. Stau să ascult în continuare şi mu(esc când aud numele lui Augustin, pronunţat din nou de tipul din faţa mea.

— Am să te omor Augustin Ozera, spune, prinzând marginile hiatului, încercând parcă să se calmeze, dar nu prea ii iese. De fapt, nu! Ştiu exact ce-o să te doară şi mai rău, siişiindu-te pe dinăuntru. De îndată ce-ţi voi găsi regina, am să i-o trag până leşină de tot, iar tu nu o să poţi face nimic, fiind legat în lanţuri, fără posibilitatea de a ajunge la ea. aud planul lui sadic şi mă cutremur, simţindu-mi trupul tremurând şi în acest moment îmi vine să vomit.

Tind să cred că el e Ash, verişorul meu, iar vorbele lui mă fac să-mi doresc să-l plesnesc cu orice preţ. Cum mama naibii să-şi...? înghit în sec pentru că îmi este greu să pronunţ aşa ceva şi gândul îmi zboară la noaptea în care fratele meu m-a sărutat. Bine, practic nici nu ştiam că suntem fraţi, dar tot greţos e. Fără să mai stau pe gânduri, intru hotărâtă în bucătărie şi îndată ce se întoarce cu faţa spre mine, palma mea face contact destul de dur cu obrazul lui. Se dă cu un pas înapoi şi mă priveşte nervos, dar şi nedumerit, neve- nindu-i să creadă că l-am plesnit. ***Să vad acum dacă-ţi dai seama cine sunt, idiotulel*** mârâi în sinea mea şi îmi vine să-l iau la o serie de palme bine meritate.

— Cine naiba mai eşti şi tu? se revoltă. Cum îndrăzneşti să mă plesneşti, tâmpito? continuă cu întrebările, în timp ce se apropie de mine şi încă tot nu spun nimic, ci doar aştept.

3951Un pas, încă un pas şi acum că e lângă mine, palma mea se izbeşte din nou de obrazul lui, de data aceasta mult mai tare. Mă priveşte în continuare confuz de a doua palmă pe care a primit-o şi mai furios ca niciodată, se apropie furtunos de mine. Dau să-l mai plesnesc încă o dată, dar de data aceasta mâna mea e prinsă de a lui, oprindu-mă.

— Ar trebui să te strâng de gât pentru palmele pe care mi le-ai dat, mârâie, dar rămân ferm pe poziţie.

Ar merita şi mai multe palme, dar asta doar mi-ar aduce aminte de Augustin şi de perioada noastră nebună şi nu e tocmai bine, nu în momentul de faţă.

— Eşti chiar dobitoc dacă tu crezi că Augustin a omorât-o, vorbesc într-un final nervoasă şi încerc să-mi eliberez mâna din strânsoarea lui Ash. Pentru informaţia ta, ea...

— Hopa, ce avem noi aici, îmi întrerupe şirul de cuvinte şi-şi freacă barba cu mâna liberă. Se pare că nu

mai trebuie să-i caut regina dobitocului, pentru că a venit de una singură în capcana lupului, continuă să-şi răcească gura degeaba, însă nici nu ştie cât de rău o să-i pară în continuare. Nici nu ştie ce îl aşteaptă, mârâie sadic, făcându-mă să-mi dau ochii peste cap.

Cred că de data aceasta vorbeşte ca pentru el, pentni că pare ca un nebun scăpat de la ospiciu şi cred că din clipă în clipă uşa se va deschide, vor apărea cei în halate albe cait vin după el şi-l vor duce înapoi unde e locul, între acei patru pereţi căptuşiţi cu saltele albe. Mă priveşte de parcă ar vrea să mă intimideze, însă m-am cam obişnuit cu privirile de genul acesta. încerc să-mi abţin zâmbetul care vrea să apară pe chipul meu şi spun:

— Foarte bine, mi-ai dat un motiv pentru care să te **urăsc**« Ash! pun accent pe numele lui şi pot să citesc cu **uşunn**|ă nedumerirea de pe faţa sa.

— De unde...? Cui îi pasă, acum eşti a mea, mârâie câttf mine şi dă să mă tragă după el, însă nu mai apucă.

— Ce naiba faci, Ash? Dă-i drumul verişoarei tale, vorbele lui Michael îl încremenesc pe Ash şi-l observ, întorcân- du-şi privirea îngrozită spre mine, apoi spre tatăl lui şi încă o dată spre mine.

Nici nu ştiu când au apărut şi restul, dar nu-mi pasă, sunt mult prea nervoasă. Acum că-mi simt mâna eliberată, palma mea se izbeşte încă o dată de obrazul lui Ash, dar de data aceasta nu mai îndrăzneşte să facă nimic, doar mă priveşte îngrozit şi cam atât.

— Să văd cui i-o mai tragi tu acum, mârâi printre dinţi cât să mă audă doar el şi dau să plec, dar mă simt oprită şi nu înţeleg ce mai vrea acum Ash.

îmi întorc privirea spre el şi aştept să-mi spună ceea ce vrea să-mi spună, însă doar mă priveşte încruntat iar eu îmi dau ochii peste cap. Inspir adânc, iar tăcerea sumbră ce s-a aşternut în casă mă sperie şi mai mult. Am

venit să-mi cunosc familia, însă în acest moment mai bine aş mânca pământ, decât să mai fac asta. Atitudinea lui Ash nu-mi place şi poate dacă ar şti adevărul s-ar mai gândi înainte de a mai scoate ceva pe gură, dar nu ştiu dacă e dreptul meu să i-l spun. Au iubit totuşi aceeaşi femeie, o femeie ce le-a otrăvit sufletul, bătându-şi joc de amândoi şi i-a întors unul împotriva celuilalt. Tot ce vreau e să mă odihnesc, aşa că îmi eliberez braţul şi dau să ies din bucătărie, dar glasul lui Ash mă opreşte din drum.

— Cu ce te-a vrăjit? Cu ce te-a ameţit de îi iei apărarea? mă întreabă deodată şi simt în vocea lui cât e de nervos.

— Augustin nu m-a ameninţat, dar nici nu m-a obligat vreodată să mă culc cu el, chiar dacă mi-a spus în faţă de „n” ori că mă doreşte în patul lui. Dacă n-ar ii fost el şi sora lui să mă scape din iadul în care am trăit atâţia ani, azi aş fi fost într-un loc îngrozitor, maltratată, violată sau chiar moartă, urlu la el cu ochii în lacrimi. Poate el este o persoană rea cum o consideraţi voi, dar îl iubesc aşa cum e şi el mă iubeşte aşa cum sunt...

— 1Să te iubească? mă întreabă surprins, întrerupân- du-mă acum el pe mine. Te rog! pufneşte. îi pasă doar de el şi de nimeni altcineva şi cât de curând vei fi şi tu moartă, aşa cum a făcut şi cu Eva. El a omorât-o şi aşa va face şi cu tine. Trezeşte-te înainte să fie prea târziu, verişoară! îmi spune totul urlând la mine şi dacă până acum m-am abţinut să-i spun adevărul, acum trebuie.

— Nu e moartă, idiotule! Eva nu e moartă, îl anunţ, urlând la rândul meu. V-a dus de nas în tot acest timp, fâcân- du-vă să credeţi că e moartă, jucându-vă pe degete cum a vrut, dar se pare că e mai vie decât inima ta, mă adresez lui Ash, împungându-l cu degetul în piept şi tot ce primesc de la el, e un râs batjocoritor.

îl privesc şi nu înţeleg ce naiba l-a apucat de râde ca un idiot. îmi vine să-l pocnesc, dar ce rost are, se pare că verişorul meu a înnebunit de tot. Fără să mai spun ceva, fac stânga-mprejur şi tot ce vreau e să mă odihnesc undeva, aşa că mă îndrept spre ieşirea din bucătărie, dar mă opresc în prag şi îmi îndrept privirea spre Ash.

— Am fost de faţă când Augustin a aflat că Eva trăieşte, pentru că ea i-a omorât părinţii şi asta s-a întâmplat la doua zile după moartea ei, îi spun tot adevărul şi-l observ în continuare râzând, de parcă aş fi spus o glumă sau aşa ceva. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe Dominic.

Ash îşi întoarce privirea încruntată spre tata şi aşteaptă un răspuns care nu se lasă aşteptat.

— Tot ce spune Christina, e adevărat, Ash! îmi susţine cuvintele spuse şi-mi îndrept din nou privirea spre Ash.

— Pare şocat, nedumerit şi cred că tot nu-i vine să creadă ceea ce tocmai a aflat. Zâmbetul de pe chipul lui se lărgeşte şi mai mult şi realizez că tot nu ne crede. Nici nu ştiu de ce-mi mai bat capul cu asta, se vede că e destul de încăpăţânat. îmi privesc încă o dată verişorul şi doar acum constat cât e de frumos. Are ochii de un verde crud, păml şaten deschis şi scurt, bine făcut - sigur face sală muliă, ca şi Augustin - şi câteva tatuaje pe care le zăresc pe ambele braţe şi pe gât.La dracu în ea treabă! înjură Ash deodată în gura mare, lovind blatul mesei cu pumnul. Nu pot să cred că v-a prostit pe toţi cu tot rahatul acesta, iar voi îl credeţi. Bravo! bate din palme. Nici nu ştiu de ce-l mai ţii în echipa ta, unchiule! se adresează lui Dominic şi deja întinde coarda. Se vede că tot ce caută, e să fie în frunte şi pe deasupra deja a obţinut unu lucru, pe ea, continuă să vorbească arătând acum spre mine.

— Ashton Mason Harys, încetează! ia atitudine Dominic şi oftez. Lucrurile sunt mult mai complicate decât crezi tu, iar Augustin face parte din echipa mea, nu doar pentru că aşa vreau eu, ci şi pentru faptul că el şi Christina sunt pro- mişi unul altuia şi tot ei vor readuce la viaţă frăţia.

— încă mai crezi în porcăria aia, unchiule? Şi pe deasupra, să spunem că frăţia va reveni, de ce Augustin? De ce nu eu? De ce nu Mărio sau Leya? îl bombardează cu întrebări. Suntem destul de capabili oricare dintre noi să conducem frăţia bunicilor, continuă să vorbească revoltat.

— Dacă îţi doreşti atât de mult asta, de ce nu o faci? intervin şi mă opresc în faţa lui Ash, privindu-l urât, dar se rezumă la a nu spune nimic şi oftez. Aşa credeam şi eu, aşa că doar lasă-mi logodnicul în pace. Nu e vina lui pentru ceea ce s-a întâmplat, e vina Evei, care v-a prostit cum a vrut ea, iar voi ca idioţii aţi căzut în capcana ei. Noroc că Augustin a realizat asta, tu de ce nu o faci?

Niciodată n-am fost mai hotărâtă în a face sau a spune ceva, ca şi acum. **Nici nu** ştiu de unde am atâta

putere, încât să-mi înfrunt propriul verişor, dar şi întreaga lume. Cine spune că iubirea poate salva o viaţă, că îţi poate da puterea de a **merge mai departe, de a înfrunta lumea întreagă, crede!** Pentru că eu cred, iar asta îmi oferă puterea necesară de care am nevoie pentru a supravieţui într-o lume nebună ca a lastră. Inspir adânc şi fără să mai stau pe gânduri, ies din casă.

întunericul se lasă încetul cu încetul peste ferma unchiu- [lu]> Şi gândul îmi zboarft la nebunul meu. îmi este atât de dorde el, iar până luni cred că am să mor încet. Mă plimb liniş. tită prin curtea imensă şi observ nişte trandafiri, întinşi pe o suprafaţă destul de mare, şi mă hotărăsc să mă îndrept spre aceştia, dorindu-mi să-i văd de aproape, să simt mireasma lor. Culoarea pe care o au, de un roşu închis spre negru îmi amintesc de dăţile în care Augustin îmi lăsa în dormitor câte unul, de parcă ar fi ştiut că acelea sunt florile mele favorite.

— Sunt frumoşi, nu? glasul Leyei îmi captează atenţia, scoţându-mă din amintiri şi mă întorc spre ea.

— Sunt florile mele preferate, îi răspund şi mă aplec puţin în faţă până când nasul meu atinge unul dintre trandafiri.

Miros atât de divin. Mă îndrept de spate şi-mi îmbrăţişez trupul cu braţele, privind acum spre verişoara mea. Nu îmi aduc aminte de niciunul dintre ei. Fir-ar! E aşa aiurea şi trist în acelaşi timp.

— Mătuşa Evelyn i-a plantat, îmi mărturiseşte şi se pare că tot locul acesta e plin de amintiri cu mama.

O privesc tristă şi mă simt puţin ciudat pentru că nici asta nu ştiam.

De fapt, nu ştiu mai nimic despre mama, dar sper ca zilele astea să aflu mai multe despre ea.

— Unchiul Dominic ne-a povestit prin ceea ce ai trecut în toţi aceşti ani, se aude din nou glasul Leyei după câteva minute de tăcere. Nici nu pot să-mi imaginez toate ororile prin care ai fost nevoită să treci, să...

— Leya, e în ordine, o întrerup pentru că deja plânge. Ce-a fost, a fost, vreau doar să uit şi să-mi văd în continuare de viaţă. Crezi că ai putea să mă ajuţi, în legătură cu. totul? o întreb, referindu-mă la faptul că nu prea ştiu nimic de familia mea; ea încuviinţă scurt din cap, în timp ce-şt ştergea lacrimile.

Leya mă trage într-o îmbrăţişare caldă şi asta mă face si mă simt puţin mai bine, ca mai apoi să ne îndreptăm cu paşi mărunţi spre intrarea în casă. Oboseala începe să-şi cam spună cuvântul şi tot ce am nevoie e puţină odihnă pentru a începe o nouă zi, dar şi de o căutare rapidă pe net. Încă <kcând am rămas cu cicatricea aceea pe şoldul stâng, de când Emanuel m-a împuşcat, mi-am dorit din tot dinadinsul să o acopăr cu un tatuaj. Nu i-am spus nici lui Augustin asta, într-un fel vreau să fie o surpriză atât pentru el, cât şi pentru restul. Chiar am şi desenat modelul pe care mi-l doresc. Un trandafir de un roşu spre negru şi un motiv tribal pe lateral sau ceva asemănător, dar şi câteva cuvinte:

„ Chiar şi un înger pur se poate transforma într-un Demon, atunci când sufletul îi este praf şi pulbere, înnegrit de rănile trecutului.”

— îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat azi, îşi cere scuze Leya în locul lui Ash şi nu înţeleg de ce o face.

Ea nu mi-a greşit cu himic, în schimb se pare că verişorul meu îşi cam dorea să mă bage în patul lui. Bine, recunosc, nici nu ştia că eu sunt acea regină, aşa cum m-a numit el, până în momentul în care m-a cunoscut.

— Leya, nu ai de ce să-mi ceri scuze. Lucrurile au cam luat-o razna, iar faptul că Ash îl urăşte de moarte pe Augustin m-a făcut să reacţionez impulsiv. îl iubesc cu toată fiinţa mea pe Augustin, nu doar pentru că el şi sora lui m-au scos din iadul în care am trăit atâţia ani departe de familia mea, ci şi pentru dăţile în care a fost un nemernic, scoţându-mi la suprafaţă latura de luptătoare pe care o credeam pierdută, dar şi pentru momentele în care a avut grijă de mine şi mi-a oferit iubirea lui. Cât despre Eva...

— Nici nu vreau să ştiu nimic de ea, mă întrerupe Leya. Aş fi preferat să fie moartă, nu de alta, dar de când a apărut ea în viaţa fratelui meu, totul a mers prost. Până şi relaţia lui cu Augustin s-a terminat printr-o bătaie zdravănă şi totul din cauza acelei femei. Erau cei mai buni prieteni, îmi povesteşte şi realizez că până şi ea nu o suporta pe Eva.

4011

Inspir adânc, şi fără să mai spun nimic intru în casă cu Leya în dreptul meu, îndreptându-ne acum spre living. în ᶜasă e linişte, deşi acum câteva minute a fost un război de zile mari

— .Ştii cumva vreun salon bun de tatuaje prin L. A.? o întreb pe Leya şi mă opresc din drum. Vreau să-mi acopăr o cicatrice de pe şoldul stâng, îi mărturisesc şi o văd gândindu-se la ceva anume.

— Ştii, am o idee şi mai bună, îmi răspunde zâmbind, de parcă a găsit deja soluţia. Ţi-l va face Ash, îmi spune deodată şi mă uit uimită la ea.

—Leya, nici nu…

— O să fie bine! Nu-ţi face griji, Christina! Se pricepe destul de bine l-a făcut tatuaje, fiind totodată şi proprietarul salonului din centrul L. A., mă anunţă şi nici nu ştiu ce să fac. Ţi-l poate face chiar în seara aceasta, numai bine astfel s-ar putea revanşa faţă de tine, continuă, dar eu tot mai am reţineri şi nu ştiu ce să fac.

într-un fel mă sperie asta pentru că s-ar putea să mă cert din nou cu el, însă chiar vreau să fie o surpriză pe când vine Augustin aici. Inspir şi într-un final mă hotărăsc.

— Bine, sunt de acord.

—Aici eraţi, ne întrerupe glasul lui Michael mica conversaţie şi ne întoarcem spre el. Cred că eşti obosită, mi se adresează acum şi îmi face semn să-l urmez. Dacă vrei să te odihneşti, aici e camera ta, mă îndeamnă să-l urmez şi de îndată ce urcăm scările, ajungând la etaj, ne oprim în faţa dormitorului din dreapta şi-mi deschide uşa larg. A fost camera mamei tale, mă anunţă unchiul meu.

Privesc când spre unchiul meu, când spre camera din faţa mea. Faptul că această cameră a fost a mamei mele mă face să mă simt şi mai aproape de ea, aşa că intru uşor nesigură în dormitor şi încep să analizez totul, iar atmosfera pare atât de caldă şi de primitoare.Mobilierul de culoarea mierii completează perfect pereţii de un crem deschis, iar trandafirii ce tronează pe fiecare noptieră de lângă patul imens mă fac să o simt pe mama $i mai aproape. E ca şi cum mi-ar cuprinde trupul cu braţele sale calde şi m-ar strânge la pieptul ei, spunându-mi că totul va fi bine. îmi şterg lacrimile şi mă apropii de pat. analizând în continuare camera. Nu e foarte mare, dar e plină de căldură, iubire şi de ea. Iau poza mamei de pe noptieră şi privesc spre chipul ei plăpând.

Ochii de un albastru-verzui îmi aduc aminte de ochii fratelui meu, părul de un ciocolatiu îmi aduce aminte de părul meu. iar zâmbetul acesta, mă face până şi pe mine să zâmbesc, simţind-o pe mama cum îmi bate în suflet. îmi duc o mână spre piept şi mi-o aşez în dreptul inimii, inspirând adânc, în timp ce îmi închid ochii preţ de câteva secunde.

— Te simt, mama! Simt că eşti aici şi tot ce vreau să ştii e... că te iubesc.

Câteva bătăi ce se aud deodată în uşa dormitorului mă fac să realizez că sunt de ceva timp singură şi mă îndrept spre uşă, însă nici nu apuc bine să fac doi paşi, că aceasta se deschide larg şi pe ea intră Ash cu un echipament în mână.

— Ştii, cred că ar fi mai ok dacă nu ai mai intra până nu îţi deschid. S-ar putea să fiu goală şi... înţelegi tu ideea, îl mustru, încrucişându-mi braţele la piept.

— Ştiu că am cam început-o cu stângul noi doi, începe Ash să-mi vorbească fără să bage în seamă ce am zis, în timp ce-şi aşază echipamentul de făcut tatuaje lângă pat şi pot simţi regretul din glasul lui. îmi pare rău! se opreşte şi mă priveşte. Mi-ar face plăcere să-mi cunosc verişoara aşa cum e ea, o luptătoare, pentru că în fond, eşti o luptătoare, dar înainte de toate... Voi doi chiar sunteţi logodiţi? mă întreabă şi zâmbesc complice, ridicându-mi mâna stângă şi îi arăt inelul. Cine-ar fi crezut că nebunul va face aşa ceva? S-a înmuiat, mototolul! face mişto de Augustin şi dacă el crede asta, se înşală amarnic.

Sincer şi eu am fost surprinsă că îşi doreşte aşa ceva, mai ales că relaţia noastră a început cu stângul, îi mărturisesc sincer şi-mi îndrept privirea spre Ash, surprinzându-l zâmbind. Şi încă ceva, nu e mototol, Ash. îl prefer nemernic aşa cum e el, pentru că fix nemernicia lui m-a făcut să lupt pentru ceea ce îmi doresc

— .Sunt de-a dreptul impresionat! exclamă, apoi suflă puternic printre buzele întredeschise şi-şi freacă ceafa. Şj acum..., oftează. Leya mi-a spus că vrei un tatuaj ca să-ţi acoperi o cicatrice. Ce anume? mă întreabă, schimbând subiectul şi-mi face semn să mă întind în pat, odată ce totul a fost aranjat.

Scot foaia cu desenul şi mesajul pe care le vreau tatuate pe şoldul meu stâng şi i le înmânez lui Ash. îmi zâmbeşte după ce îl vede şi începe să facă schiţa, mult mai bună decât a mea, potrivind totul bine, în timp ce mă schimb în baie într-o pereche de pantaloni scurţi.

— Unde vrei să-l faci? mă întreabă, acum că am revenit în cameră şi arăt spre şoldul meu. Cine te-a împuşcat? mă întreabă, văzând imensa cicatrice şi se îndreaptă spre mine.

— Emanuel del Castillo, îi răspund scurt, pronunţând numele vinovatului şi-l observ pe Ash strângându-şi pumnii.

— Nebunul acela şi-o caută de mult cu lumânarea, dar se pare că acum acea lumânare s-a topit mai mult decât trebuie, vorbeşte brusc nervos. Iar acum că s-a atins de familia mea, va plăti cu viaţa pentru asta.

Felul în care vorbeşte mă face să tresar, căci în felul acesta a vorbit şi Augustin, şi chiar dacă nu ar trebui să zâmbesc, o fac. Inspir adânc, pregătindu-mă sufleteşte pentru ce urmează şi mă întind în pat.

Va fi o noapte lungă, dar va merita!

- Capitolul 11 -

Augustin Ozera „Foc Sălbatic” V / ^

îmi frec faţa nervos din cale-afară şi tot nu înţeleg, cum mama dracului a putut Emanuel să ne scape? A câta oară? Şi când mă gândesc că am fost la un pas de a-l prinde. Fir-ar! Nemernicul acela şi-a căutat-o grav atunci când s-a luat de cele două fiinţe pe care le iubesc. L-am căutat în trei state şi tot nimic, zici că s-a evaporat ca prin minune şi cred că idiotul avea pe cineva care ne urmărea fiecare mişcare şi-i dădea raportul, încât a ştiut când să dispară din peisaj, înainte ca noi să putem ajunge la el. Dar cu noua pistă pe care o avem despre el, nemernicul nu mai scapă viu din mâinile mele. Aud telefonul vibrând pe bordul maşinii, aşa că mă întind după el şi citesc numele apelantului: ***Dimitri! Sper că a găsit ceva,*** mormăi în sinea mea şi accept apelul, ducând mai apoi telefonul la ureche.

— Spune!

— Din surse proprii, am aflat că Emanuel s-ar ascunde în clubul Cameo de pe Maple Passage, mă pune la curent Dimitri cu ultimele informații despre acel nemernic.

— Bun! Anunță-i și pe restul, eu mă duc să-l iau pe Andy și ne vedem acolo, spun și închid telefonul. Deschid apoi portiera și ies din mașină, privind în jur.

9

Andy locuiește într-un cartier destul de banal, unde liniștea e la ordinea zilei. îmi îndrept spatele și-mi pocnesc toate oasele, apoi pornesc spre intrarea în bloc, în timp ce gândul îmi zboară doar la fata care acum e departe de mine și mă întreb oare ce face. îmi este al dracului de dor de ea, îmi doresc să fac mai mult decât să o strâng la pieptul meu și parcă timpul tocmai acum trece mai greu. Fir-ar! Las gândurile cu micuța mea deoparte pentru moment și mă gândesc la sora mea care nu a mai dat niciun semn de viață, de două zile chiar, în care m-a anunțat că va dormi la o prietenă de-a ei, cât Christina e în Los Angeles la familia sa și mă gândesc să o sun mai târziu. Trebuie să știu dacă are nevoie de ceva.

Intru în lift, apoi apăs pe numărul cinci și aștept ca acesta să mă ducă spre etajul dorit, în timp ce mă proptesc cu spa- tele de unul dintre pereții liftului. Ajung destul de repede și odată ce ușile se deschid, pornesc cu pași lejeri spre ultimul apartament din capătul holului și sper ca Andy să nu aibă vreo puicuță pe acasă, altfel îl pun să o trimită să plimbe ursul, mai ales că am nevoie de el, întreg. Inspir adânc, din nou și bat de câteva ori în ușa din metal și aștept ca acesta să-și miște fundul leneș din pat și să vină să-mi deschidă. Ceea ce îmi este dat să văd la deschiderea ușii mă uluiește cu adevărat. Nici prin coșmaruri n-aș fi crezut că persoana care va apărea în prag va fi nimeni alta decât Emma, sora mea. E îmbrăcată doar într-un tricou gri, lung până pe coapse și cu picioarele goale și acum mă privește înghițind în sec.

Scutur ușor din cap și încerc să-mi dau seama dacă nu cumva am greșit adresa și fiind cu gândul la sora mea, am venit la prietena ei și nu la Andy. Privesc în jur și chiar dacă am fost doar de vreo două sau trei ori la Andy, tot mi se pare străin locul. Mă întorc spre sora mea și privesc nedumerit spre ea, apoi dau să-mi deschid buzele și să o întreb dacă nu

cumva m-am tâmpit de tot din cauza dorului pentru Christina, însă glasul ce vine dinăuntru mă face să mă încrunt, fiind vizibil nervos.

— Iubito, cine e? se aude glasul lui Andy de undeva din spate şi îmi vin în simţiri, realizând că nu am greşit deloc apartamentul, iar sora mea e cu...

Fir-ar al naibii să fie! Buzele mi se strâng, la fel şi pumnii şi scrâşnesc din dinţi, pufnind.

— Te omor! mârâi printre dinţi către Andy şi intru ca un taifun în apartament, ocolindu-mi sora şi mă îndrept acum spre nemernicul ce mă priveşte, în timp ce are în gura sa o periuţă de dinţi.

Dau să-l prind de gulerul tricoului şi să-l scutur puţin, dar glasul surorii mele mă opreşte pentru o secundă.

— Augustin, calmează-te! Augustin nu... încearcă Emma, dar nu prea îi iese, sunt de-a dreptul revoltat, iar Andy nu mai are scăpare, după ce s-a atins de sora mea.Augustin, el nu are nicio vină, încearcă Emma din nou, dar tot nu mă calmez.

Nebunul s-a atins de sora mea, ba mai mult ca sigur a şi băgat-o în patul lui şi i-a tras-o, iar acum vor să mă calmez? Cum să mă calmez, când propria mea soră mă ameninţa cu asta, încă de când voiam să merg la Christina să o împac şi acum... Drace!

— Cum poţi să-mi ceri să mă calmez, când tu eşti aici, cu el şi... şi porţi doar un tricou pe tine, mârâi către sora mea destul de revoltat şi-mi pun mâinile în cap. încă eşti minoră, Emma! Ce mama dracului? încă n-ai ajuns majoră, iar eu încă răspund de tine, mă crizez. Crezi...

— încetează să crezi că nu pot lua şi singură decizii în ceea ce priveşte viaţa mea, mă întrerupe. Poate că nu am împliniţi cei optsprezece ani, dar e viaţa mea, Augustin! La naiba! Chiar îl iubesc, aşa cum şi el... continuă pe un ton mai blând şi chiar dacă nu-şi duce vorbele până la capăt, înţeleg ce vrea să spună, în timp ce-şi mută privirea spre nebunul din spatele meu.

Mă întorc spre Andy, iar ceea ce văd în ochii lui e iubire! Îl văd oftând, apoi îşi deschide buzele şi-mi vorbeşte pe un ton puţin aspru.

— Poate că-ţi convine sau nu, dar o iubesc şi eu, vocea hotărâtă a lui Andy mă face să oftez învins, mai repede decât

aș fi crezut și e pentru prima dată când nu pot citi niciun pic de amuzament pe chipul său.

Se pare că" nebunul vorbește cât se poate de serios, iar asta mă uimește, poate și din cauză că nu l-am văzut mai niciodată în stadiul acesta. E băiat bun, știu asta și chiar dacă nu a avut parte de o familie adevărată, fiind orfan și plimbat prin plasamente, va face ce-i mai bun atât pentru el, cât și pentru sora mea, asta dacă nu vrea să aibă de-a face cu mine, pentru că n-am de gând să-l iert dacă o rănește.

— Să zicem că sunt de acord cu relația voastră, dar dacă îți bați joc de ea, am să întorc foaia, vorbesc, privind spre Andy și acesta încuviințează scurt din cap, înțelegând ideea.

1Pentru sora mea aş face orice, dar să o văd tristă nu e o opţiune.

Braţele calde ale Emmei se încolăcesc în jurul meu şi mă trage într-o îmbrăţişare strânsă şi fac la fel, încolăcindu-mi braţele în jurul ei şi-i sărut uşor creştetul, apoi mă întorc cu totul spre Andy şi oftez, realizând că nu pot să-l iau cu mine.

— De ce ai venit mai exact? mă întreabă acum că lucrurile s-au mai liniştit.

— Mario şi Dimitri au găsit o pistă nouă şi ştiu unde e Emanuel acum, îi răspund, dar nici nu mă gândesc să-l iau cu mine.

Emma are nevoie de cineva lângă ea, nu poate rămâne de una singură, mă descurc eu cu cei doi nebuni şi cu restul echipei ca să-l găsim pe Emanuel. Fără să mai spun ceva, mă îndrept spre ieşirea din apartament, dar Andy mă opreşte din drum.

— Lasă-mă cinci minute şi vin cu tine!

— Nici nu mă gândesc, i-o tai scurt şi-l observ privindu-mă încruntat.

— Augustin, nici nu mă gândesc, ai nevoie de mine, vocea lui serioasă îşi face apariţia, răsturnându-mi vorbele şi oftez. De când n-am mai avut parte de puţină acţiune, îşi freacă mâinile una de alta şi mă mănâncă rău limba să i-o întorc înapoi, în stilul meu.

— Dar acţiunea de azi-noapte nu ţi-a fost de ajuns? mă iau puţin de el, mai ales că uşa dormitorului e deschisă larg şi pot să văd încă de aici, destul de bine aşternuturile răvăşite.

— Amuzant! Foarte amuzant! ironizează şi zâmbesc, fe- cându-mi plăcere să mă iau de el pe tema asta.

— Augustin! se ruşinează Emma şi în următoarea secundă se face nevăzută, intrând în dormitor.

— Bun! Ştiu că nu a fost prea frumos, dar nu mă pot abţine. Cam asta şi voiam, ca Emma să nu mai fie aici.Iniţial am venit după tine, însă acum că eşti cu sora mea, să rămână de una singură nu e o opţiune. Emanuel încă e liber, iar el poate oricând să-i facă din nou rău, aşa că uite ce vreau să faci, îmi vine în minte un singur lucru şi

chiar dacă încă sunt în dubii în legătură cu relaţia lor, cea mai bună opţiune e ca el să fie cu ea. Vreau s-o scoţi pe Emma din New York pentru câteva zile. Nu contează unde o duci, atâta timp cât e în siguranţă, spun cât se poate de serios, pentru că sora mea a suferit destul.

Andy oftează prelung, frecându-şi ceafa şi pare căzut pe gânduri. îl privesc încruntat cum se plimbă dintr-o parte în alta şi încerc să-mi dau seama ce îi trece prin capul său nebun.

—Andy! îl atenţionez, mai ales că timpul meu e cam limitat.

— Lasă-mă să mă gândesc, mi-o trânteşte şi-mi încrucişez mâinile la piept, aşteptând. Ştiu, vom...

—Nu, nu-mi spune, îl întrerup. E mai bine să nu ştiu, atât pentru siguranţa surorii mele, cât şi a ta. Ai grijă de ea! i-o încredinţez.

îl bat uşor pe umăr şi în cele din urmă, mă îndrept spre ieşirea din apartament, dar nu înainte de a arunca un ochi înspre dormitor şi o observ pe Emma privind în direcţia mea.

— Te iubesc! îmi spune şi mă îmbrăţişează strâns.

A trecut mult timp de când Emma nu mi-a mai spus „ ***te iubesc***", poate doar când era mică, dar odată cu creşterea ei, devenind o domnişoară în toată regula, multe lucruri s-au schimbat şi ele, chiar şi eu. îmi strâng sora în braţe şi-i şoptesc un ***„te iubesc şi eu",*** apoi îi dau drumul şi ies din apartament, îndreptându-mă acum spre maşină. Trebuie să termin treaba pe care o mai am apoi să urc în idiotul acela de avion şi să-mi aduc sufletul acasă. Simt că înnebunesc fără ea, fără micuţa mea. De când cu ziua aceea, în care am lovit-o pe micuţa mea, nu mai am linişte. De abia dacă mai dorm şi sunt mai rău decât un zombie umblător, petrecân- du-mi o mare parte din timp în sala de forţă, ducând dorul demoniţei mele. Din cauza a doi nemernici care n-ar trebui să mai trăiască pe acest pământ mi-am descărcat toată furia

pe îngerul care ştia de fiecare dată cum să-şi liniştească demonul şi l-am trimis la mama naibii, cât mai departe de mine.

Iar acum, acum demonul din mine urlă şi se zvârcoleşte, lovindu-mă puternic în inimă şi ştiu că e timpul să mă duc să-mi aduc sufletul înapoi unde-i e locul... lângă al meu. Scot telefonul din buzunarul gecii şi-l deschid, apelându-l într-un final pe Dimitri, pentru că mai mult ca sigur e în nenorocitul acela de club cu Mărio cu tot şi simt că îmi pierd răbdarea, stând ca un idiot mai bine de zece minute, aşteptând un semn de la ei. Poate ar fi mai bine să intru după ei, dar prefer să-i aştept afară, deoarece n-am de gând să-mi pierd capul şi să o rănesc pe Christina şi mai mult decât am făcut-o deja.

— Ce mama dracului faceţi acolo? mă răstesc la Dimitri şi-l aud sughiţând. Grozav! şuier şi scrâşnesc din dinţi. V-am trimis să vedeţi de Emanuel şi voi vă distraţi?

Sunt de-a dreptul nervos şi nu ştiu cum naiba să trag de ăştia doi ca să aflu ceea ce vreau să ştiu, apoi să-i duc înapoi şi să ajung în timp record la avionul ce decolează în doar câteva ore. I-am promis micuţei mele că ne vedem în seara aceasta în Los Angeles, fiind deja luni şi n-am de gând să o dezamăgesc, însă tâmpiţii aceştia doi se pare că şi-au cam pus în gând să mă scoată din minţi.

— Intră şi tu pentru câteva minute, nu mori şi stai liniştit că soră-mea n-o să facă urât că ai intrat într-un club de striptease. Eşti bărbat, ce dracu? Te-ai călugărit? mă ia tare Mărio şi nici nu ştiu când telefonul lui Dimitri a ajuns la el

— Dacă nu ieşiţi chiar în clipa asta de acolo, vin şi vă scot de urechi afară, ca pe nişte „ ***domnişoare „*** ce sunteţi, îl ameninţ, dar după felul în care râde nu-mi oferă altă soluţie

îi închid telefonul în nas şi ies din maşină, îndreptân du-mă acum spre intrarea în club. Trec repede de bodyguard-ul de la intrare şi intru în încăperea plină de fum şi luminată de câteva becuri şi încep să-i caut pe cei doi idioţi. ***naiba cu tine, Mărio! De calc strâmb din***

cauza ta, mai uk* că blugii mă strâng ca dracu de câteva zile încoace, îţi •^tV< inima din piept şi te pun să o mănânci, mârâi în sinea ntf*
i/l IA
cu cât înaintez adânc prin club, căutând cu privirea pe cele două „ ***domnişoare*** care se pare că au de gând să provoace doar probleme. Strâmb din nas, ca niciodată, privind scârbit spre toate ţinutele sumare pe care fiecare tipă în parte le poartă şi aproape că-mi trag la propriu câteva palme, realizând cât de mult m-am schimbat dacă acum reacţionez aşa. înainte nu aveam nicio treabă, chiar mă holbam cu plăcere la ele, analizând în gând câte îmi vor pica în plasă, însă acum gândul îmi fuge constant la micuţa mea, care acum e în Wildwood, la Michael acasă şi mă aşteaptă să ajung la ea. îmi dau ochii peste cap într-un mod ironic, de îndată ce privirea mea cade peste cele două ***„domnişoare"*** şi mă simt de parcă trebuie să am grijă de doi copii, nu de doi bărbaţi în toată firea. Dau să mă apropii de cei doi crai şi să-i scot de urechi afară, însă tipa ce tocmai îmi taie calea, mă face să sâsâi nervos, realizând că cea care e în faţa mea acum, e nimeni alta decât Katherine Corvinus. Afurisita ce trebuia să fie şi la ora aceasta în Bora Bora, făcând ceea ce ştie cel mai bine: să cheltuiască banii furaţi. De când e ea în oraş?

— Măi, măi, măi! Ce avem noi aici? Pe Augustin Ozera în persoană. Ce te aduce în clubul meu, drăguţule? glasul ei lasciv şi piţigăiat îmi zgârie timpanele şi dacă ea crede că am de gând să stau la taclale sau orice altceva, se înşală amarnic.

Fără să-i răspund, dau să o ocolesc şi să mă duc mai repede după cei doi idioţi ce stau la bar, fiecare ţinând în braţe câte o târfă şi să-i scot dracului din club, dar nu mai apuc să fac asta, odată ce mâna lui Katherine mă opreşte din drum, trăgându-mă de braţ.

— Ce vrei, Katherine? mârâi către ea şi tot ce face e să-mi râdă în nas.

— Nu-mi spune că nu ţi-a fost dor de mine, scumpule? întrebarea ei tâmpită mă face să zâmbesc ironic, dându-mi ochii peste cap la alintul ei stupid şi-mi smucesc braţul din strânsoarea sa.

— Singurul dor, în ceea ce te priveşte, Katherine, e să te omor, îi dau un răspuns pe măsura statului ei de femeie de doi bani şi asta e tot ce-mi doresc.

Ne-a pus în cârcă ceva de care nu ne facem vinovaţi, iar acum mă întreabă dacă mi-a fost dor de ea? îmi vine chiar acum s-o strâng de gât, până i se învineţeşte chipul de tot şi să o las moartă pe podeaua din club, încât să o calce toţi în picioare.

— Noi doi, încă n-am terminat-o şi aşa cum voi mi-aţi luat pe cineva drag, tot aşa îţi voi lua şi eu ţie, mă ameninţă şi scrâşnesc din dinţi, întorcându-mă cu totul în spate.

Îi prind chipul cu o mână şi strâng cât pot de tare, îndem- nând-o să-mi privească ochii ce ard de furie.

— Ai face bine să nu te pui cu mine, Katherine. Nu vrei să ştii de ce sunt în stare, pentru că nici dracu nu te mai scapă din mâinile mele, de te atingi de ce-i al meu, sâsâi printre dinţii încleştaţi şi vorbesc cât se poate de serios.

îi dau drumul şi pot să observ felul în care îşi freacă faţa, probabil din cauza dureri provocate - de parcă mi-ar păsa - şi îşi ridică mâna în aer. Gestul acesta e pentru a chema paza şi ştiu că e timpul să ne luăm tălpăşiţa înainte ca totul să degenereze, dar cum nimic nu iese bine acum, mă trezesc cu un pumn direct în nas. ***De unde naiba a mai venit şi ăsta!*** Scutur uşor din cap ca să-mi revin şi mă trezesc cu un al doilea pumn în faţă.

Fir-ar! Mă dezechilibrez, dându-mă cu un pas mai în spate şi mă simt prins de doi tipi cât un munte şi dus cu forţa în partea de nord a clubului, într-un separeu. Se pare că nemernica de Katherine şi-a adus artileria grea cu ea, altfel nu înţeleg ce mama naibii mai vrea de la mine, dar cred că voi afla cât de curând. Mă simt trântit pe canapeaua din separeu, de culoare vişiniu închis şi clipesc des, ducându-mi mâna spre faţă şi încerc să-mi opresc sângerarea. Dau să mă ridic, dar sunt pus înapoi la loc şi scrâşnesc din dinţi.

— Ce mai vrei acum, Katherine? o întreb într-un târziu şi tot ce face e să-mi râdă în nas, în timp ce toarnă într-un pahar lichidul maroniu din sticla ce o are în mână, apoi soarbe din el şi se întoarce cu faţa spre mine.

Poartă pe ea o rochie mult prea elegantă, lungă până în pământ, aurie, cu un decolteu destul de generos şi o j j j r

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

_ despicătură pe partea stângă a rochiei, de la jumătatea şoldului până jos, privindu-mă într-un anume fel de zici că vrea să mă seducă; dar ce nu ştie ea e faptul că la mine nu prinde figura asta. O privesc cu dezgust, cât timp se apropie de locul în care sunt, mişcându-şi şoldurile într-o parte şi alta, ca în cele din urmă să-şi aşeze pantoful cu toc, dezvelindu-şi piciorul bronzat artificial, pe pieptul meu şi scrâşnesc din dinţi, în timp ce mă ţintuieşte în loc. Ce mama naibii mai vrea afurisita asta?

— Ce te face să crezi că n-am să te omor, chiar acum, aici? Pe tine şi pe prietenii tăi, mârâie către mine şi-şi apropie chipul de al meu, trezindu-mă că-mi linge faţa cu limba.

Strâmb din nas din cauza gestului ei scârbit, apoi îi dau piciorul jos de pe pieptul meu şi mă ridic în picioare, dar mă simt trântit la loc şi asta nu-mi place deloc. Tot nu ştiu ce mai vrea afurisita asta de la mine, dar tind să cred că trage de timp.

De ce? Ce pune la cale?

— Ai face bine să spui dracului ce vrei, târfă ordinară, înainte să-mi ies de tot din minţi, o ameninţ şi eu la rândul meu şi la cât sunt de... nu în apele mele, îi omor pe toţi. Ce mai aştepţi? Fă ce ai de făcut sau eşti atât de laşă? o provoc şi-mi râde din nou în nas.

—Oh, drăguţule! Unde te grăbeşti aşa, pentru că nu e ca şi cum te-ar aştepta cineva, nu? Sau e? îmi pune întrebare după întrebare, dar nu răspund, dorindu-mi să ştiu până unde are de gând să întindă coarda. Oricum, te duci degeaba!

— Katherine! urlu la ea şi mai am doar un pic până să-mi ies de tot din minţi.

Trebuie să fac cumva să ajung la sticla de pe masa din dreapta mea, pe care am ochit-o încă de când am fost adus aici. Dar cum?

Nu ştiu ce mai face acum Katherine, dar n-am de gând să mai stau şi să aştept, pentru că pierd timp preţios şi

trebuie să ajung la micuţa mea. Inspir adânc şi într-o fracţiune de
4131secundă, fără să gândesc măcar puţin şi împins de la spate de adrenalina ce-mi curge prin vene, mă reped spre sticla din dreapta şi odată apucată între degetele mele, i-o trântesc direct în cap idiotului din faţa mea, fâcându-l să se dezechilibreze. Mă simt prins ca într-o menghină de cel din spatele meu şi încerc din răsputeri să mă eliberez, dar la dracu, strânge mult prea tare, făcându-mă să urlu şi mă împing cu picioarele în pământ, apoi i le servesc tipului ce se ridică de jos, împingându-mă în el şi-l trântesc pe cel din spatele meu cu spatele de perete, lovindu-l puternic.

Reuşesc cumva să mă eliberez şi arunc o privire prin împrejurimi, însă lovitura ce o simt de nicăieri, îmi pune capac şi ajung să stau în genunchi în faţa lui Katherine, care ţine între degetele sale lungi un pahar aproape plin cu un lichid maroniu şi nu-mi place deloc felul în care mă priveşte. îmi simt mâinile strâns ţinute la spate de alţi doi idioţi, care nu ştiu când mama naibii au mai apărut în peisaj, în timp ce Katherine îşi aşază degetele sub bărbia mea şi mă îndeamnă să o privesc, scrâşnind din dinţi, deoarece nu am de gând să stau locului şi să o las să facă ce vrea din mine. Afurisita asta trebuie să moară. Obrazul începe să mă usture de la dosul de palmă pe care mi-l oferă cu atâta „ ***drăgălăşenie*** şi o aţintesc cu privirea.

— Nţ, nţ! Ai fost un băiat destul de rău, iar „*manii* trebuie să te pedepsească acum, vocea ei tâmpită mă face să-mi dau ochii peste cap din nou şi încerc să mă eliberez din strânsoarea celor doi idioţi, dar degeaba, degetele lor pun şi mai mare presiune, forţându-mă să stau locului, în timp ce Katherine se apropie şi începe să-mi strângă din nou faţa cu putere între degetele ei subţiri, exact cum am fo-cut eu cu ea acum câteva minute şi mă obligă să-mi deschid buzele, însă orice are de gând să facă, trebuie să se oprească în punctul acesta. Haide, nu fi băiat rău şi deschide gura, îmi ordonă şi tot nu fac cum zice ea, aşa că îi face semn tipului din spatele ei să se apropie şi mă simt

forţat în următoarek secunde să-mi deschid gura şi să dau capul pe spate.

1414

Fir-ar! Nemernica duce paharul, dintre degetele sale. spre buzele mele şi începe să-mi toarne lichidul maroniu, cu forţa pe gât în jos, iar după gustul pe care îl are gândul mă duce doar la un singur lucru: ciupercă otrăvitoare. Scuip băutura cât pot de mult, încercând să nu înghit ce mi-a dat afurisita să beau, însă o mică parte din ea tot s-a dus pe gât în jos. Scrâşnesc din dinţi şi ştiu că dacă nu ajung cât mai repede la sediu, scoţându-le în acelaşi timp şi pe cele două ***„domnişoare”*** de aici, ciupercile acestea afurisite sau ce mama dracului mi-a dat, îşi vor face efectul poate mult mai repede, mai ales că nu ştiu cât a pus în băutură şi nu e bine.

— Oh, haide! Nu mai fi atât de agitat că nu ai să mori, drăguţule, nu încă! se maimuţăreşte Katherine, râzând cu gura până la urechi. Vezi tu, ciupercile astea nu sunt bune numai pentru a te duce într-un loc fericit, ci sunt bune şi pentru alte lucruri, de aceea vei suferi... puţin, sau... poate mai mult, râde în continuare ca nebuna şi mă simt brusc eliberat.

Cad cu totul pe jos, clipind des, simţind cum efectul ciupercilor încep să-şi cam facă treptat efectul şi... Trebuie să ies dracului de aici! Mă ridic de jos, susţinându-mă cu mâinile de canapeaua de lângă mine şi pot s-o observ pe afurisita de Katherine, cum iese din separeu împreună cu matahalele pe care le-a avut ca protecţie. Dau să urlu după tâmpiţii ăia doi, dar ştiu că e în zadar, muzica e mult prea tare şi nu au cum să mă audă. Scutur uşor din cap ca să-mi

revin cât de cât, asta dacă e posibil şi mă îndrept spre ieşirea din separeu şi odată văzându-mă în încăperea imensă a clubului, înaintez încercând să-mi menţin echilibrul şi respir regulat, îndreptându-mă acum spre cei doi idioţi care m-au făcut să calc în tâmpenia asta de club. îmi fac loc printre trupurile asudate ce se mişcă pe ritmurile muzicii şi împart coate până ajung în dreptul celor doi şi fără să mai stau pe gânduri, mai ales că trupul meu e din ce în ce mai slăbit, îi prind pe fiecare de o ureche şi îi trag după mine fără explicaţii

— .Au, au, au! se văicăresc amândoi la unison, dar puţin îmi pasă de asta acum.

îi trag în continuare după mine, reuşind cumva să ieşim cu totul din club şi mă opresc în faţa maşinii, respirând sacadat şi simt cum mă trec toate transpiraţiile. înghit în sec şi scot cheile din buzunarul gecii apoi deblochez maşina, dar pe când să dau să o ocolesc şi să ajung pe scaunul şoferului - ştiu, nu sunt în toate minţile - mă prăbuşesc la pământ.

— Eşti bine, frate? glasul lui Dimitri se aude de undeva din stânga mea şi clipesc în continuare, dar tot ce văd e chipul Christinei.

— Micuţo! pronunţ alintul pe care îl folosesc când o văd şi nu, nu poate fi aici, ea e în L. A.

La naiba! Deja am vedenii şi asta mă duce cu gândul la o posibilă identificare a ciupercii. Amanita Muscaria, cunoscută şi sub numele de pălăria şarpelui. Provoacă halucinaţii, vărsături, stare de oboseală, nervozitate chiar sau stări de fericire, însă numai fericit nu sunt. Trebuie să ajung cât mai repede la sediu şi să iau atropina, antidotul contra ciupercii, însă ştiu că voi avea ce trage în noaptea asta din cauză că nu am voie să adorm şi mai trebuie să ajung şi în L. A. Nicio idioată de ciupercă otrăvitoare nu mă va opri din drum, de a ajunge la Christina.

— Omule, ce naiba ai păţit? mă întreabă Mărio deodată şi mă ajută să mă ridic de jos. Nu eşti ok, eşti... încearcă să-şi continue propoziţia, însă nu o mai duce până la capăt, realizând că ard.

— Katherine... ciuperci..., e tot ce pot să pronunţ şi-i întind cheile.

Acesta nu mai stă pe gânduri şi îndată ce deschide portiera, mă ajută să mă fac comod în scaunul pasagerului, în timp ce Dimitri se urcă pe bancheta din spate. Trânteşte portiera şi ocoleşte maşina, urcându-se în scaunul şoferului. Bagă cheia în contact, eşuând de vreo două ori ca si o pornească şi chiar dacă nu sunt eu credincios, mă rog în sinea mea să nu facem vreun accident şi să ajungem pe bucăţi la destinaţie. Scrâşnesc din dinţi puternic, simţind totmai intens voma ce vrea să iasă afară şi încerc să o menţin în frâu măcar până ajungem la sediu. Felul în care Mărio conduce în momentul de faţă, mă face să cred că e vreun pacient evadat de pe la vreun ospiciu, iar acum fuge ca să nu fie găsit şi aruncat din nou în cămaşa de forţă. înghit în sec ceea ce încearcă să vină pe gât în sus şi inspir adânc, încercând să mă menţin cât pot de treaz şi-mi simt corpul tremurând.

— Oh, Doamne! Ce naiba s-a întâmplat? glasul lui Happy vine de undeva din spatele meu şi încerc să păşesc acum spre ea.

— Katherine l-a otrăvit pe Augustin, o pune Dimitri la curent cu ceea ce am păţit şi-mi simt genunchii transformându-se în gelatină.

— ***De ce, Augustin? De ce m-ai lovit?*** glasul Christinei imi captează atenţia şi clipesc des, nevenindu-mi să cred că e aici. ***Te iubesc prea mult ca să-mi bat joc de inima ta. De ce?*** ochii în lacrimi pe care îi are mă face să mă bat de unul singur.

— Micuţo! Micuţo, îmi pare rău, spun adevărul şi dau să mă apropii de ea, însă silueta ei dispare subit şi-mi strâng puternic ochii apoi îi deschid şi privesc în jur.

Mă susţin de Arman, care habar nu am când a mai apărut în peisaj şi mă îndrept spre intrarea în sediu, slăbit. Dar, mă opresc din nou când în faţa mea apare... Eva?!

— ***Oh, iubitule! Ce s-a întâmplat cu tine, pisica ţi-a mâncat limba?*** vocea ei de viperă mă îndeamnă să o strâng de gât, acum că râde ca o idioată şi crede-mă că aş face-o cu mare plăcere.

— Te omor! mârâi către ea nervos şi încă mă susţin de Arman.

Augustin, cu cine naiba vorbeşti? Pe cine omori? glasul lui Arman mă readuce la realitate, privind în faţa mea şi simt că o iau razna.Aleg să nu-i răspund şi-mi continui drumul spre intrata principală, oprindu-mă din când în când ca să-mi vărs aproape tot stomacul afară, ca în final să reuşesc să intru în sediu zece minute mai târziu şi mă întind pe canapea, cât timp Lorena merge după antidot şi aţintesc tavanul, sim- ţindu-mă ameţit. Trebuie să ajung la ea, trebuie să ajung la Christina înainte să păţească ceva. În minte îmi revin unei« cuvinte şi încerc să analizez toată situaţia. „ ***Oricum, te cka degeaba!***" îmi răsună din nou în gând şi mai mult ca sigur Katherine a pus ceva la cale. Trebuie să-l sun pe Danzell Nemernicul încă îmi este dator cu multe, iar acum poate să-mi întoarcă favoarea, având grijă de micuţa mea până ajung eu acolo. Inspir adânc şi mă ridic în şezut pe marginea canapelei, brusc ameţind şi clipesc des ca să-mi revin, în timp ce încerc să-mi scot telefonul din buzunar.

— ***Augustin, unde eşti?*** se aude din nou glasul Christinei. apoi un ţipăt prelung care mă îngrozeşte. ***Augustin, găseş- te-mă! Nu-l lăsa să mă ia, nu vreau să mă întorc înapoi acolo,*** glasul micuţei mele se aude de undeva din faţă şi o observ cum îşi întinde mâinile, dar ceva o trage înapoi şi nu o lasă să ajungă la mine.

— Chiquita! o alint şi dau să merg după ea, dar realizez repede că e încă o halucinaţie afurisită, îndată ce dispare brusc din faţa mea şi totul rămâne pustiu.

Unde naiba e Lorena cu antidotul acela? mă revolt în sinea mea, ameţind şi clipesc din nou, întorcându-mă cu privirea în spate, şi o observ pe Lorena cu o seringă în mână.

Acum înţeleg de ce...

•••

Mă trezesc cu o durere insuportabilă de cap şi privesc în jur, realizând că încă sunt în sediu şi încep să mă întreb cât

timp am fost leşinat. De obicei nu se adoarme în asemenea cazuri, însă acum nu ştiu ce s-a întâmplat.

Trebuia s-o fac, altfel nu îţi reveneai, încercă Lorena să se scuze şi încuviinţez scurt din cap

.îmi afund mâinile în buzunare, căutându-mi telefonul şi după ce-l găsesc, verific ceasul şi constat cât e de târziu, fiind deja douăsprezece, iar la două decolează idiotul acela de avion. Ar cam trebui să mă odihnesc, însă nu e timp de pierdut şi trebuie să găsesc un mijloc de transport rapid care să mă ducă din New York până în Los Angeles în mai puţin de cinci ore. Deblochez telefonul, îmi amintesc de Danzell şi-l apelez fără să-mi pese cât e ceasul la el. După cinci minute închid şi încerc din nou

— ***Tu chiar nu ai milă? Frate, cât e ceasul?*** întreabă, apoi se aude un foşnet scurt. ***E abia nouă dimineaţa, lasă naibii omul să doarmă,*** se răsteşte la mine şi cred că şi-a tras o pernă peste cap.

—- Mişcă-ţi fundul puturos din pat că ai treabă, îl iau tare din prima, ridicând tonul ca să mă fac înţeles. Faci asta pentru mine şi te-ai achitat de tot, îl anunţ şi-l aud fâstâcindu-se mai mult decât a făcut-o până acum.

— ***Nu mă păcăleşti, nu?*** mă întreabă nesigur.

— Danzell, nu mă face să intru prin telefon şi să te strâng de gât, doar ca să-ţi arăt că vorbesc serios, vorbesc nervos şi mă simt din nou ameţit, aşezându-mă pe marginea canapelei şi încep să-mi masez puternic tâmplele.

— ***Bine, bine! Nu trebuie să te ambalezi aşa.***

— Ascultă bine la mine, vreau s-o urmăreşti pe verişoara lui Ashton Harys. E în Los Angeles, îşi vizitează familia, iar Katherine cred că a pus ceva la cale şi vrea să-i facă rău, îl pun în temă cu ceea ce vreau să facă şi-l aud fluierând.

— ***Oho, Ash şi-a găsit verişoara? Şi cum e? E bună?*** îmi pune o sumedenie de întrebări şi scrâşnesc din dinţi.

— Ţine-ţi gândurile perverse departe de logodnica mea că s-ar putea să iasă urât, i-o trântesc ca să ştie cu cine are de-a face şi pot să jur că tocmai a înghiţit în sec, dar revine repede la starea lui, odată ce începe să facă glume pe seama mea.

4191

Bine, bătrâne! Acum că tot te-ai călugărit, pot să am eu maşina ta şmecheră, nu de alta, dar sigur vei conduce o furgonetă de acum încolo, face mişto pe seama mea şi-l aud râzând

.îmi dau ochii peste cap şi i-o întorc. — Cu furgonetă sau nu, tot nu pupi maşina, poate doar o broscuţă mică pe patru roţi, pentru un copilaş ca tine şi cu roţi ajutătoare. Acum mişcă-ţi fundul leneş din pat şi fii ce te-am rugat, îl iau din nou tare şi-l aud oftând. îţi trimit o poză cu ea şi vreau să mă ţii la curent cu totul.

Îi închid telefonul în nas înainte să-i mai dau ocazia să scoată ceva pe gură şi îmi strâng ochii, apoi îi deschid şi-mi masez puternic tâmplele, ridicându-mă de pe marginea canapelei şi-i trimit lui Danzell o poză cu Christina ca să-i fie mai uşor să o recunoască.

Efectele toxinei încă nu au trecut de tot, dar nici nu mai pot rămâne în New York, trebuie să ajung în Wildwood. Inspir adânc pentru a nu ştiu câta oară şi mă îndrept cu paşi aproape grăbiţi spre partea cealaltă a sediului, trecând pe lângă Arman şi Toby oprindu-mă în dreptul lui Alex.

—Fă-mi legătura cât mai repede cu Lance Hopper. Am nevoie de un transport care să mă ducă cât mai repede în Los Angeles, acum! ordon şi ies din sala tehnică, simţin- dumă în continuare ca dracu.

—Ia stai aşa! mă opreşte Toby. Unde crezi că mergi? mă ia tare şi n-am de gând să le dau prea multe explicaţii şi mă îndrept în continuare spre sala cu arme. Cu tine vorbesc, se răsteşte la mine şi mă opresc în loc din cauza sunetului produs de arma care a fost încărcată şi îndreptată spre mine.

— Toby, ce mama dracului faci? Se răsteşte Happy la el. Ai înnebunit?! se pune între mine şi pistolul îndreptat în direcţia mea.

— Nu, nu eu sunt cel care a înnebunit, vorbeşte Toby după un minut de tăcere. Ci el, se referă acum la mine, aţintindu-mă cu privirea. Dacă tu ai impresia că vei pleca din New York în stadiul în care eşti, atunci eşti chiar bătut în cap, se răsteşte din nou la mine şi-i face semn lui Happy si se dea din faţa lui, dar aceasta nu-l ascultă şi rămâne ferm pe poziţie.

Nu ştiu de ce reacţionează aşa, dar după felul în care mă priveşte, făcându-mi parcă semn spre stânga lui, instinctul ¡mi spune că vrea să-mi transmită ceva. Clipesc de câteva ori. dându-i de înţeles că am prins ideea şi oftez prelung, apoi îmi deschid buzele şi spun:

— Ce propui?

— Transportul este pregătit, se aude glasul lui Dimitri care se apropie de locul în care suntem, şi încerc să-mi dau seama la ce se referă.

Se opreşte în loc, în timp ce îşi aranjează mâneca şi ne priveşte pe sub gene, apoi zâmbeşte subtil şi se apropie. îl privesc nedumerit, îndreptându-se spre mine.

— Tata a avut un prieten, care a avut alt prieten, care lucrează în armată şi..., se opreşte pentru o secundă, iar eu mă uit şi mai confuz de toată treaba. Ai prins tu ideea, gesticulează şi ne face semn să-l urmăm.

0 ia înainte, dar se opreşte după ce observă că niciunul din noi nu se mişcă din loc. Se întoarce cu totul în spate şi vorbeşte din nou.

— Parcă voiaţi să ajungeţi în Los Angeles cât mai repede...

Privesc spre Toby, apoi spre Dimitri şi o iau la pas spre transportul care ne aşteaptă şi odată ajunşi afară, privesc incnintat spre maşina camuflată a armatei. Fără să mai caut

alte explicaţii, care să ducă la alte explicaţii, care-mi vor da doar bătăi de cap, urc în maşină şi mă fac comod pe bancheta din spate, aşteptând să urce şi Toby, care mai apoi se aşază lângă mine.

— Cred că avem un trădător, murmură Toby cât să aud eu şi-| privesc încruntat, încercând să-mi dau seama la cine * referă, în timp ce maşina se pune în mişcare şi se îndreaptă spre aeroport după cum constat.

Nu m-am aşteptat la aşa ceva, ca printre noi să existe un ^ădător, dar aşa cum vremea se schimbă, aşa se pot schimba ti oamenii.

îmi masez puternic tâmplele şi încerc să scap de ameţeala ce tocmai m-a acaparat, ca mai apoi să-mi scot telefonul din buzunar şi-l deblochez, gândindu-mă să-i trimit lui Andy un mesaj. Sper doar că a scos-o pe Emma din New York şi a dus-o într-un loc mai liniştit, departe de toată agitaţia asta, pentru că nu mai vreau să păţească ceva.

„ Sper doar să nu-mi nenoroceşti sora de tot, apetitul tău e cam mare şi nu ştii când să te opreşti. Şi sper că ai plecat deja, printre noi există un trădător. „

După ce termin de scris mesajul, îl trimit şi aştept să-mi răspundă, privind acum pe geam şi observ clădirea imensă de care ne apropiem foarte repede, realizând că tocmai am ajuns la aeroport. Telefonul îmi vibrează în mână şi zâmbesc, ştiind că mesajul ce tocmai l-am primit numai de la Andy poate fi şi... bingo! Deschid mesajul şi încep să citesc ce mi-a scris nebunul.

„Ha ha ha! Măcar eu sunt satisfăcut, pe când tu umbli cu sacii plini de câteva zile bune. Văd eu după aceea care-i nesătulul şi... stai liniştit, am plecat de mai bine de două ore. Voi avea grijă de ea!”

închid telefonul de tot şi cobor din maşină, dar simt din nou aceeaşi ameţeală. Scutur uşor din cap şi-mi continui drumul spre avionul militar ce ne aşteaptă pregătit şi trebuie să recunosc că Dimitri s-a întrecut pe el şi m-a uimit pe mine. Ne urcăm în avion şi ne ocupăm locurile.

— Eşti bine? mă întreabă Dimitri într-un târziu şi încuviinţez scurt din cap.

Mă fac comod în scaun, în timp ce avionul decolează şi gândul îmi zboară acum la Christina. Prin gând îmi trec tot felul de momente cu noi, mai plăcute dar şi mai neplăcute, zâmbind ca un idiot. Mi-e dor de afurisita aceea mică, iar de data aceasta n-am de gând să-i mai dau drumul, nici mort.

***

Nici nu ştiu când au trecut cele două ore jumătate de când am plecat, dar se pare că am ajuns mai repede decât am anticipat la început. Avionul Înaintează prin aeroport şi

după ce acesta se opreşte de tot mă ridic şi mă îndrept spre ieşire, aproape împleticindu-mă pe picioare.

— Eşti bine? se aude glasul lui Mărio chiar lângă mine şi încuviinţez din cap, deşi simt că ceva nu e în regulă.

Îi fac semn să înainteze şi face întocmai, cu mine pe urmele lui. Simt că încep să mă prăbuşesc tot mai mult, dar trebuie să fiu tare, să fiu puternic pentru ea. Odată ajunşi în faţa maşinilor, ne urcăm în ele şi plecăm în trombă spre Wildwood.

Chiar dacă ştiu că voi avea de furcă cu Ash, n-am de gând să dau înapoi şi de trebuie mă iau la trântă cu el, doar ca să ajung la ea, la micuţa mea.

îmi simt inima bătând cu putere în piept, cu cât ne apropiem de ferma lui Michael şi tot ce îmi doresc e să-mi strâng îngerul în braţe şi să-i sărut buzele. Inspir adânc, simţin- dumă cam slăbit şi încerc să-mi revin cât de cât, înainte să observe cineva. Gândul îmi zboară la ceea ce mi-a spus Toby în avion şi încerc să-mi dau seama cine din echipă poate să ne trădeze fără ca măcar să clipească.A la mierda! îmi strâng pumnii şi mă abţin să nu lovesc ceva. După alte treizeci de minute pe drum, pancarta imensă ce se întrevede de la distanţă, mă îndeamnă să-mi ridic privirea şi citesc ceea ce scrie: ***Wildwood!*** încep şi mă fâstâcesc mai rău decât un copil în scaun şi odată intraţi pe sub hambarul de la intrarea în fermă, cel pe care l-am construit de la zero împreună cu Ash, înaintăm spre casa imensă din faţa noastră şi o observ pe Zeya stând liniştită pe verandă, într-un fel nebun mi-a fost dor de pisoiul acela imens şi negru, cu ochii ca două perle albastre ce te privesc într-un anume fel, de zici că mai are puţin şi te mănâncă. Sper doar să n-o fi speriat pe micuţa mea prea rău. Ies ca un nebun din maşină, acum că s-a oprit şi înaintez ca un dement spre intrarea în casă fără să-mi mai pese de consecinţe. Tot ce vreau e să o văd, să-i spun că-mi pare rău, că o iubesc, că...

— Augustin?! glasul surprins a lui Dominic îmi captează atenţia şi-mi întorc privirea spre el. Ce cauţi aici?

— Trebuie să o văd pe Christina, trebuie să ştiu că e bine, îi răspund prompt şi dau să intru din nou în casă, dar glasul lui mă opreşte din nou.

— Augustin...

— Katherine a revenit din mica ei vacanţă şi cred că vrea să-i facă rău, îl pun repede în temă cu ceea ce se întâmplă şi intru ca un nebun în interiorul casei, căutând-o.

Mă uit după ea, dar nu o găsesc. Unde naiba poate fi? îmi afund mâinile în buzunare şi-mi scot telefonul, dorin- du-mi să o sun, însă mârâitul nervos a lui Ash mă face să mă întorc cu totul spre el şi mă trezesc cu un pumn direct în faţă. Fir-ar! Nu se lasă şi-mi mai serveşte unul, dar reuşesc să mă feresc la timp şi-i servesc eu unul în schimb, de toata frumuseţea, direct în stomac. De mult timp îmi doream să fac asta, dar mai niciodată nu am avut ocazia. Tuşeşte de vreo două ori apoi îşi reia poziţia şi încearcă să mă lovească din nou, trezindu-mă într-un final cu un pumn în stomac. Ne privim unul pe celălalt - acum că suntem cam plini de sânge - şi zâmbim ca doi tembeli, încercând să ne calmăm şi să ne revenim, trăgându-ne suflul, ca apoi să izbucnim într-un râs de toată frumuseţea, făcându-i pe cei din jurul nostru să ne privească ciudat.

— Loveşti la fel de bine ca întotdeauna, îmi spune zâm- bind şi zâmbesc şi eu. Dar ţi-ai meritat-o, de mult voiam să ţi-o întorc, mi-o trânteşte şi zâmbesc în continuare.

— Nici tu nu te laşi mai prejos, strâng din dinţi, dar în- cerc să-mi revin şi-mi simt inima bătând cu putere în piept Unde e Christina? îl întreb într-un târziu.

E cu Leya în oraş, atât reuşeşte să-mi răspundă că în următoarea secundă, sunetul unui telefon se aude în toat* casa şi începem să ne privim sceptici; ceva îmi spune ci(de rău

.Ash dispare pentru câteva secunde în camera alăturată şi se întoarce înapoi cu telefonul în mână, acceptând apelul şi —1 pune pe difuzor. Se aud tot felul de foşnete, paşi alergători şi ţipete, dar şi împuşcături ce mă îngrozesc. Afurisita a tras de timp doar ca să ajungă aici, trebuia să-mi dau seama de asta.

— Leya! glasul lui Ash mă scoate dintre gânduri şi îl aţintesc cu privirea. La naiba, Leya! Spune ceva, o îndeamnă, dar tot nimic, însă după felul în care i se aude respiraţia îmi dă de înţeles că fuge. Drace! îl aud pe Ash înjurând şi dispare din nou în cealaltă cameră.

Aşa că hotărăsc să-l urmez, în timp ce telefonul îmi vibrează în buzunar şi-l observ stând în faţa laptopului, intrând în programul de urmărire şi începe să tasteze numărului surorii sale. Scot şi eu telefonul şi-l deblochez, observ mesajul pe care l-am primit de la Danzell, dar înainte să pot spune unde sunt, pe ecranul laptopului se afişează locaţia exactă a fetelor, aceasta fiind la Starlight Piaza de pe Wilshire Blvd, exact ca în mesajul primit de la Danzell. îi trimit mesaj înapoi, să stea acolo şi să mă ţină la curent şi mă îndrept spre ieşire.

— Augustin, Ash! Dominic ne pronunţă numele pe un ton superior şi ne oprim din drum. îi vreau capul! e tot ce ne spune şi încuviinţăm.

Katherine nu mai are scăpare acum. Ne urcăm în maşini, fiind acum în dreapta lui Ash, pe scaunul pasagerului şi-mi curăţ faţa de sângele pe care încă îl am pe piele, în timp ce maşina se pune în mişcare cu un scârţâit prelung şi mult fum în urma noastră, plecând în trombă spre Starlight Piaza, unde sunt acum fetele noastre. La naiba! Ashton conduce ca un maniac în acest moment, cred că nu l-am mai văzut în starea aceasta de când cu ultima noastră înfruntare, dar aceea pot spune că a fost o mare prostie pusă la cale de-o singură persoană doar ca să distrugă frăţiile şi să ne facă să ne urâm între noi. Ei bine, i-a mers, dar acum s-a terminat. Reuşim să ajungem la destinaţie, în patruzeci de minute şiceea ce găsim, ne îndeamnă să ieşim cât mai repede din maşini realizând că haosul ce s-a iscat aici e mai mare decât am anticipat. Oameni morţi peste tot, oameni care urlă şi se împing unii pe alţii, încercând să scape cu viaţă, fugind în toate direcţiile. Mă sprijin brusc de maşină şi încerc să-mi dau seama de ce tot ameţesc, dar pentru moment nu sunt capabil să găsesc un motiv, gândul îmi zboară la Christina, dar şi la sora lui Ash. Mai mult ca sigur sunt pe undeva prin clădire.

— Augustin, îmi pronunţă Ash numele şi mă întorc cu faţa spre el, fix în momentul în care acesta îmi aruncă o armă.

O prind şi o armez, apoi iau rezervele pe care Ash mi le mai înmânează şi înaintăm spre haosul din clădire, cu Toby. Mărio şi Dimitri pe urmele noastre. Danzell sigur e pe aici pe undeva. Instinctul îmi spune că e ceva mai mult şi mă feresc, îndată ce se aude o armă, descărcându-se în direcţia noastră şi îndrept arma• spre etajul superior. Privesc peste tot, dar nu văd pe nimeni. Se aude din nou aceeaşi armă descărcându-se şi ne ascundem, suflând puternic printre buzele întredeschise şi împins de adrenalina ce-mi curge prin vene, mă împing cu spatele în perete şi ies din ascunzătoare, încep şi trag glonţ după glonţ, analizând tot etajul superior şi-l zăresc pe tipul ce îndreaptă arma spre mine şi începe să tragă, făcând şi eu la fel, dar nu-l nimeresc. Fir-ar! *Cine*

mama dracului mai e şi acela? mă întreb în sine mea, în timp ce îmi încarc arma, însă după ce îi recunosc vocea, încremenesc.

— Ne întâlnim din nou, Augustin! glasul sadic a lui Paul îmi face sângele să spumege în vene şi ies din ascunzătoare, privind acum spre el.

— Dă-le drumul, Paul! Dacă nu vrei să rămâi fără capul de pe umeri, îl ameninţ, mârâind şi nu glumesc.

Vezi tu, nu pot. Afurisita aceea trebuie să plătească pentru tot ce-am trecut din cauza ei. Auzi, vei plăti, scârbă ce eşti! urlă cât îl ţin plămânii şi realizez că nu a ajuns la eleMicuţa mea încă e în siguranţă, la fel şi Leya, dar nu ştiu pentru cât timp. îi fac semn din priviri lui Ash şi celorlalţi s**-o** ia spre etaj şi încerc să-i distrag lui Paul atenţia până **când** ajung ei sus.

— De ce să te iei de o fetişcană, când în fond eu te-am băgat la închisoare, Paul! Cred că pe mine ar trebui să fii **nervos,** nu pe ea, glasul meu se aude ca un ecou prin toată clădirea şi încerc să-l atrag în capcană.

— Bine spus, îmi răspunde, ieşind din ascunzătoare şi îndreaptă arma spre mine, descărcând-o în repetate rânduri.

0 iau la fugă, ferindu-mă din calea gloanţelor şi îndrept pistolul spre locul în care se află Paul - acum că m-am ascuns - şi trag glonţ după glonţ în direcţia lui, dar acesta se fereşte.

Fir-ar! ies şi înaintez spre scările ce duc la etaj şi odată ajuns în dreptul lor, urc şi mă năpustesc spre locul în care nenorocitul a fost, dar nu mai e. Cercetez locul şi intru în fiecare magazin cu speranţa de a o găsi pe Christina, dar eşuez lamentabil. Unde e?

— Vreo veste de la Christina şi Leya? dau peste Mărio şi Danzell, amândoi ieşind dintr-un magazin.

— Nu, iar Paul a dispărut, îl anunţ.

— îmi pare rău, omule, le-am cam pierdut pe fete în îmbulzeala care a fost, se scuză Danzell, dar cred şi eu, la cum naiba arată locul acesta.

11 bat cu palma uşor pe spate, să înţeleagă că nu-i port ranchiună şi oftez scurt, încercând să-mi dau seama unde să Je caut.

— Drace! Trebuie să fie pe aici pe undeva, continuă Mărio să vorbească, după un minut, referindu-se la Paul, de aceea nu ne putem da bătuţi şi să-l lăsăm să câştige.

Sunete încep să se audă deodată şi-i fac semn atât lui Mărio, cât şi lui Danzell s-o ia prin partea cealaltă a mălini şi să se uite şi în restul magazinelor, în timp ce eu le ᶜ'3ut în

celelalte. Mă opresc brusc şi încep să analizez silueta ^ o observ într-un magazin şi încerc să-mi dau seama dacă

4271e micuţa mea sau verişoara ei, Leya. înaintez cu precauţie doar ca să nu o sperii şi odată ajuns în dreptul ei, îmi aşez mâna pe umărul acesteia, iar ceea ce-mi este dat să văd, mă înfurie până în măduva oaselor.

— Bună, iubire! Ţi-a fost dor de mine? glasul Evei mai mult mă scoate din minţi, zgâriindu-mi timpanele, iar furia pe care o simt acum în mine, mă îndeamnă să o strâng de gât.

O ţintuiesc de peretele din spatele ei şi aşez pistolul în dreptul tâmplei sale, scrâşnind din dinţi.

— Azi ţi-e sfârşitul, afurisita dracului! mârâi către ea şi tot ce face e să-mi râdă în nas.

îmi încleştez degetele în jurul gâtului ei şi o izbesc din nou de perete, dar aceasta râde în continuare ca o nebună. Scrâşnesc puternic din dinţi, simţind durerea ce-mi străfulgera întreg corpul şi-mi iau mâna de la gâtul Evei, întorcându-mă cu totul în spate şi o observ pe Lorena cu o bucată de lemn rupt în mâinile sale şi realizez că cealaltă bucată e înfiptă în carnea mea.

— Lorena?! îi pronunţ numele cu surprindere. Tu eşti trădătorul? continui încă surprins şi chiar dacă mă aşteptam la aşa ceva, nu am crezut că ea poate fi acel trădător. De ce? o întreb şi mă susţin de perete.

— Pentru familia mea, Augustin! îmi răspunde cu o privire rece şi indiferentă.

— Tu nu ai familie, Lorena, noi suntem familia ta. Chiar tu ai spus că părinţii tăi sunt morţi, că nu ai fraţi, nimic, încerc să lămuresc situaţia, dar se pare că se agravează mai mult.

— Am minţit! mi-o întoarce. Am minţit în privinţa multor lucruri, Augustin. Vezi tu, nu Cody era cârtiţa din sediu, ci eu. El doar era momeala ca să nu fiu descoperită şi a mers, poate mai bine decât mă aşteptam să meargă, mărturiseşte totul şi încă sunt şocat, simţindu-mă tot mai slăbit

Toţi aceşti ani..., dau să-mi continui vorbele, dar w» mai pot.Mă prăbuşesc la podea, respirând sacadat şi pot s-o văd pe Eva cum râde satisfăcută de tot ceea ce se întâmplă şi îndrept pistolul spre ea, trag, dar glontul trece pe lângă aceasta şi ricoşează direct în perete.

— Nu mai contează restul anilor, tot ce contează e acum, **Augustin.** Iar acum, prin corpul tău, se răspândeşte toxina **cu** care Katherine te-a otrăvit, mă anunţă şi acum înţeleg de **ce** ameţeam din când în când. Ceea ce ţi-am administrat la **sediu,** nu a fost antidotul, ci un ser care te face să crezi că ţi-ai revenit şi ai scăpat, dar nu e aşa, mărturiseşte în continuare şi o observ pe Eva apropiindu-se de locul în care sunt.

îmi strâng buzele şi scrâşnesc din dinţi, cu cât se apropie, simţindu-mi fruntea plină de picături reci ai transpiraţiei şi mă rog Domnului, chiar dacă nu prea cred în aşa ceva, să-mi dea forţa necesară pentru a o trimite la dracu.

— Pentru sfidarea ta vei avea de suferit... puţin, iubire! îmi atinge buzele cu buricele degetelor sale şi-mi încleştez degetele în jurul gâtului ei, dar sunt prea slăbit, iar zgomotul ce se aude de afară, întrerupe totul.

— Trebuie să plecăm, vocea Lorenei mă face să-mi îndrept privirea spre ea şi le observ cum se îndreaptă spre ieşirea din magazin, însă ceva sau cineva le taie calea şi le opreşte.

— Eva?! glasul şocat a lui Ash, îmi dă de înţeles că el nici nu ştia că afurisita trăieşte.

Ridic mâna în aer, aţintind pistolul spre cele două şi încep să trag de câteva ori, în speranţa de a le nimeri, însă numai asta nu se întâmplă, ci doar îi scot din transă, reuşind ca cele două să fugă pe lângă Ash, care pare încă şocat. Tuşesc de câteva ori şi scrâşnesc din dinţi, respirând sacadat printre buzele întredeschise şi tot ce pot să fac acum, e să o înjur pe Lorena pentru trădarea ei şi să blestem ziua în care am cunoscut-o pe Eva. Da, o blestem! Multe lucruri care s-au întâmplat, i se datorează ei. Mă las cu totul pe

spete şi aţintesc tavanul, încercând să nu mă las prins în nirejele somnului şi mă simt brusc ridicat de jos, de Ash.

4291— Drace! înjură şi încerc să mă susţin bine de el, în timp ce ne îndreptăm spre ieşire. Avea dreptate, dar n-am vrut să o cred, murmură mai mult pentru el.

Ne continuăm drumul spre ieşirea din Starlight Piaza şi odată ajunşi afară, la maşini, mă trezesc cu o îmbrăţişare strânsă din partea Christinei, făcându-mă să icnesc puternic. Se desprinde de mine şi acum pot să observ cu uşurinţă ochii ei căprui, care mă privesc plini de lacrimi. E plină de sânge, hainele nu sunt la locul lor, iar asta mă duce cu gândul că Paul i-a făcut ceva.

—Dacă s-a atins... de tine... îl... omor, mârâi înfundat şi sacadat şi-mi atinge chipul cu palma sa caldă, parcă încercând să mă facă să mă liniştesc şi îi iese.

— Paul e mort, l-a ucis Mărio! mă pune Ash în temă cu ceea ce s-a întâmplat şi-mi aţintesc privirea spre fratele micuţei mele.

Pe chipul lui nu se poate citi deloc părerea de rău, ci satisfacţia că a scăpat de acest om însă ceea ce el nu ştie, e faptul că Eva e mai vie ca oricând şi se pare că e pusă pe fapte mari.

—Vino, ai nevoie de îngrijiri, mă trage după el Ash şi mă ajută să mă fac comod pe bancheta din spate.
Portiera de pe partea cealaltă se deschide larg şi lângă mine se aşază Christina, trăgându-mă mai apoi în braţele ei şi oricât de slăbit sunt, tot îi zâmbesc şi încerc să-i mângâi obrazul. E la fel de frumoasă şi încă simt că n-o merit
Maşina se pune în mişcare, odată cu apariţia poliţiei, dar şi a lui Michael şi a lui Dominic. Nu ştiu ce caută ei aici, însă cred că Michael e mână în mână cu poliţia şi acum încearcă să cureţe toată mizeria asta, înainte ca FBl-ul să apară. Mă surprinde faptul că la noi nici n-au îndrăznit să se bage în vreun caz.

Oricum ştiu că ne supraveghează foarte atent şi aşteaptă momentul oportun pentru a ne băga la închisoare. îmi aţintesc din nou privirea spre micuţa mea, care încearcă să mă ajute să beau nişte apă, însă nu e prea ok dacă nu are şart

care să mă ajute să-mi dau stomacul afară şi să mai elimin din toxina asta.

Mă abţin să nu urlu din cauza durerii, dar nu prea îmi iese şi simt maşina accelerând, aproape zburând pe şosea, ca în mai puţin de patruzeci de minute să ajungem la destinaţie. Ash parchează în faţa casei, iese ca un nebun din maşină şi deschide portiera din spate, ajutându-mă să mă dau jos şi păşim spre intrare. Urlu din cauza durerii, pentru că nu mă mai pot abţine, ca în cele din urmă să-mi trag suflul şi urlu cât mă ţin plămânii:

— Mărio, ia-o pe Christina şi du-o de aici, îi ordon, îndreptându-mă cu Ash spre camera de oaspeţi.

— Ce? Nu, nu! Nici nu mă gândesc, glasul alarmat al micuţei mele, îmi dă de înţeles că nu are de gând să stea deoparte, însă eu vreau să nu fie aici.

Nu vreau să asiste la ceea ce urmează să se întâmple, pentru că nu va fi deloc plăcut. O privesc scurt în ochi şi încerc să-i transmit că totul va fi bine, dar ştiu că nu mă crede.

— Mărio, ia-ţi odată sora şi plecaţi dracului de aici, acum! tună Ash, ferm pe poziţii şi intrăm în cameră.

Mă trântesc în pat scrâşnind din dinţi şi încerc să mă dezbrac de hainele de pe mine, cât Ash îi spune surorii sale ce trebuie să facă.

— Leya, adu prosoape, apă, un cuţit imens, ceva tare de băut...

— Sare, cât de multă, îl întrerup pe Ash şi-l observ privindu-mă nedumerit. Katherine m-a otrăvit cu ciuperci, iar Lorena în loc să-mi dea antidotul, mi-a dat nu ştiu ce afurisit de ser, îi explic totul cât pot de bine şi scap de tricou, rupându-l de tot.

*La dracul A ieşit pe partea cealaltă***, constat în sinea mea, referindu-mă la lemnul ce e înfipt în carne, în zona abdomenului şi lovesc aşternuturile cu pumnul. Afurisitele ciracului!**

Leya, adu şi antidotul din cameră de la Michael, îi cere Şi aceasta încuviinţeaz& scurt din cap, ieşind din dormitor. Rămas doar cu Ash, acesta dispare pentru câteva secunde în baie apoi revine în cameră şi mă priveşte cu un colţ de zâmbet în partea dreaptă şi trebuie să recunosc că idiotului îi place să mă vadă în stadiul acesta. Scoate o seringă şi un ac steril din cutia mică şi neagră, apoi o fiolă de morfină şi trage în seringă lichidul transparent şi fără niciun avertisment, îmi înfige acul cât mai aproape de rană. Mârâi spre acesta şi tot ce primesc înapoi e un rânjet satisfăcut.

— îţi cam place să mă vezi suferind, i-o trântesc.

— Nu pot spune că nu, mi-o întoarce. Dar..., dacă verişoara mea suferă din cauza ta, te omor! mă ameninţă şi trebuia să mă aştept la aşa ceva din partea lui.

— De când ai devenit tu marele protector? Din câte îmi aduc bine aminte, mai că ai vrut să o bagi în patul tău, fac mişto de el, chiar şi în starea în care sunt şi zâmbesc amar din cauza durerii.

— Asta a fost înainte să aflu că ea e verişoara mea şi înainte să-mi tragă câteva palme, învăţându-mă minte, îmi povesteşte şi mă apucă râsul, apoi scrâşnesc din dinţi, înjurând în barbă.

în cameră apare Leya cu tot ce i-a cerut Ash şi le aşază pe măsuţa de lângă pat şi inspir adânc, ştiind exact ce mă aşteaptă.

— ***Mario, nu! Mario, dă-mi drumul***, aud glasul Christinei care se luptă cu propriul frate pentru a ajunge la mine şi oftez.

Oricât de mult îmi doresc să fie aici, să o strâng la pieptul meu, în momentul acesta, nu! Nu când totul va deveni ceva foarte urât, doar mai încolo când totul se va linişti.

— ***Mario, lasă-mă naibii. Nu vreau să stau în camera mea***, continui să aud vocea Christinei şi e mai hotărâtă ca niciodată să ajungă aici.

— Fă-o! îi cer lui Ash şi acesta mă priveşte încruntat Fă-o odată, aproape că urlu la el şi aprobă din cap.

Se apropie de mine, acum că Leya nu mai e aici şi **începe** să pregătească totul, apoi îmi întinde sticla cu tărie şi **beau** din aceasta câteva guri. Bagă cuţitul în focul din sobă şi-l lasă acolo, cât timp se îndreaptă spre mine şi apucă lemnul ce e înfipt în carnea mea, trăgând cu putere de el. Urlu cât mă ţin plămânii, simţind toată durerea străfulgerându-mi întreg corpul şi încep să tremur necontrolat, scrâşnind din nou din dinţi, în timp ce Ash toarnă din tărie peste rana ce sângerează cam abundent. îmi las capul pe spate şi aţintesc tavanul, respirând sacadat şi încerc să mă pregătesc pentru ceea ce urmează. Suflu puternic atât pe nări, cât şi pe gură şi oricât m-aş abţine să nu urlu, nu pot. Aud cum carnea sfârâie din cauza cuţitului încins în focul din sobă şi dacă Ash n-ar face asta, mai mult ca sigur rana nu s-ar vindeca mai repede, iar eu chiar îmi doresc ca noaptea asta să fie doar a mea şi a micuţei mele.

Bun! spun în sinea mea, frecându-mi palmele una de alta şi privesc încă o dată hambarul aranjat, pentru a-mi petrece aici noaptea cu micuţa mea. Câteva şiruri de beculeţe atârnă pe ici şi colo, luminând uşor, iar pilota, nu foarte groasă, stă întinsă peste paiele aruncate la etaj, făcând ca locul să fie mai comod şi mai primitor.

Mă îndrept spre uşile ce sunt deschise larg şi privesc spre priveliştea ce pare desprinsă dintr-un tablou pictat şi gândul îmi fuge la Christina. Doamne, ce dor mi-a fost de ea, însă nu doar mie, pantalonii încep să mă cam strângă puţin. îmi fag câteva palme mintal şi mă gândesc să merg înaintea ei, nu de alta, dar e destul de beznă afară, iar Zeya cam umblă liberă la ora **asta,** având grijă de tot **ce** cuprinde **ferma** lui Michael. Pe Zeya am salvat-o de la nişte circari din Rusia, tare o băteau fără milă încă de când era un puiuţ.

Şi acum îmi mai aduc aminte când am fost cu Ash, cu ^ominic şi Michael într-o misiune în Moscova, pe când [a]veam doar şaisprezece ani şi ca doi nebuni ce eram, ne-am aventurat pe străzile oraşului, ajungând în final pe la periferia acestuia şi acolo am găsit circul. Aici am găsit-o peZeya aproape moartă şi desfigurată. împinşi de nebunia şi adrenalina pentru iucruri extreme, am deschis cuşca şi am scos-o afară, apoi am luat-o la fugă cu ea în braţele noastre. Cred că avea doar vreo două luni când ne-am întors cu ea în Wildwood şi am hotărât să rămână la fermă. De atunci a devenit o altă felină, oferindu-ne ideea de a numi salonul de tatuaje *„* ***The*** *Black Panther”*

Am pus bazele acestui salon, odată ce ne-am descoperit pasiunea pentru tatuaje, dar şi pasiunea pentru a desena, oferind clienţilor tatuajul dorit. Majoritatea tatuajelor de pe corpul meu sunt făcute de Ash, însă odată cu apariţia Evei în viaţa noastră, totul s-a terminat. Nici nu ştiu dacă Ash a mai ţinut salonul deschis sau nu, dar nu mai contează asta acum. Inspir adânc şi înaintez spre casă şi o observ pe Christina venind spre mine, aşa că mă dau mai la o parte şi mă scufund de tot în întuneric, pândind-o până ajunge în dreptul meu şi mă furişez în spatele ei, apoi îmi încolăcesc braţele în jurul său, făcând-o să ţipe. îi astup gura cu palma şi spun:

— Sunt eu, micuţo! o simt moale şi-mi iau mâna de la gură ca s-o las să vorbească.

— Am crezut că e Zeya. Pisoiul acela imens mă sperie ca naiba, îmi mărturiseşte şi zâmbesc.

— Şi atunci ce cauţi de una singură pe întunericul acesta? o iau puţin peste picior şi mai mult ca sigur s-a îmbufnat Şi ca să ştii, Zeya e puţin mai spre stânga noastră, stă şi ne priveşte, o anunţ şi o întorc spre locul în care se odihneşte *„pisoiul”* imens. Vezi ochii aceea care strălucesc ca două cristale albastre? o întreb, şi simt cum tremură în braţele mele. Chiquita, nu-ţi va face nimic! încerc să o liniştesc, dar nu prea îmi iese şi mă trezesc cu un cot în stomac, fo- cându-mă să icnesc.

Aşa mi-a trebuit dacă m-a mâncat rău sub limbă. 0 simt că-şi doreşte să se întoarcă, dar nu o las şi o îndemn să înainteze spre hambarul din spatele casei, iar după ce ajungem în dreptul acestuia, intrăm şi înaintăm spre scara ce duce la I c<Mj. Hambarul c în stilul mai vechi, nu ca ccl nou de la în- | wtfcfl ¥» frumuseţe« acestuia e deosebită.
Christina
¿ac întoarce eu privirea spre mine şi mă priveşte nedume- nii\. nctnţclcgând ce mai trebuie să facă. îi fac semn din priviri să urce şi o observ oftând, apoi se prinde cu mâinile de scară şi începe să urce treaptă cu treaptă, eu urmând-o îndeaproape.

— Urcă mai repede, altfel te muşc de fund, o ameninţ jucăuş, dar mai mult ca sigur mi-ar face plăcere să gust din ea. cu totul şi o aud chicotind. Afurisită mică!

— Nu mă mai face să râd că s-ar putea să cad, mă dojeneşte.

Ajunşi sus, Christina se opreşte şi începe să analizeze totul în jurul ei, cât timp scap de tricoul de pe mine şi-l arunc pe patul improvizat, apropiindu-mă acum de micuţa mea şi-mi încolăcesc braţele în jurul ei şi inspir adânc parfumul pielii sale.

— Doamne!

— îmi pare rău, micuţo! rostesc primele cuvinte ce-mi un în cap şi se întoarce spre mine, privindu-mă atent în rchi.

Fără să spună măcar un cuvânt, începe să-mi atingă pielea cu buricele degetelor sale dinspre chip în jos pe umeri, apoi pe piept, simţind furnicăturile ce mi le transmite prin tot corpul şi pun presiune asupra taliei sale, strângând şi mai bine degetele în jurul ei şi o trag mai aproape. Se opreşte cu degetele asupra trandafirului pictat în dreptul inimii mele, iar acum lângă el se odihneşte un înger ce-l cuprinde cu bra- ide sale şi pot să observ cât de surprinsă e micuţa mea, de mdată ce citeşte cuvintele scrise dedesubt, dar şi iniţialele numelui ei lângă.

„ Te amo por siempre, mi demonici hermosa C. X. „

— Mi-e frică, îmi mărturiseşte şi nu înţeleg de ce simte *m.*

— Nu ai de ce, micuto! încerc sfi o calmez, dur ne parc că nu prea îmi iese, odată ce se desprinde din braţele mele.

îşi îmbrăţişează trupul cu braţele, ca şi cum i-ar (i Irig yi priveşte printre uşile deschise, priveliştea ce se aşterne în faţa noastră.

— Mi-e frică c-o să te pierd, îmi mărturiseşte din nou. Ochii ei sunt împânziţi de lacrimile şi nu-mi place să o văd aşa. Nu are de ce să-i fie frică, nu plec nicăieri, aici sunt pentru ea, dar cred că e aşa din cauza Evei.

îi mângâi obrazul cu degetele, dându-i de înţeles că sunt aici pentru ea, nu pentru altcineva şi îmi apropii chipul dc al ei, ca mai apoi să o sărut. îmi afund limba în gura sa dulcc şi adâncesc şi mai mult sărutul, trăgând-o şi mai bine în braţele mele şi o îndemn să se deplaseze spre patul improvizai.

Odată ajunşi, o ajut să se întindă pe suprafaţa pilotei şi mă poziţionez deasupra ei, începând mai apoi să-i sărut delicat pielea de pe gât şi-i simt tremurul uşor de care mi-a fost dor în tot acest timp. O doresc al dracului de mult să mă simt adânc în interiorul ei, să-i aud gemetele şi numele meu rostit pe buzele ce mă îndeamnă să le gust, să le muşc, să le alint cum doar eu ştiu. îmi ridic privirea spre ea şi o observ cum mă priveşte atât de atentă, cu o sclipire specifică în ochii ei căprui, dar tot ce aş vrea acum, e să ştiu ce-i trece prin căpşorul ei frumos.

— Respiră încet şi regulat, chiar dacă greutatea mea îi cam striveşte trupul şi încep din nou să-i mângâi obrazul cu degetele, surprinzând-o zâmbindu-mi cu gura până la urechi încă o privesc ca şi cum ar fi doar un vis şi ştiu că am greşit mult când am lovit-o şi regret asta, dar n-aş mai repeta-o, nici de ar fi cu adevărat ca ea să-mi trădeze inima. E focul sălbatic de care am nevoie să-mi alimenteze nebunia, să-mi întărâte demonii ce mă menţin viu. îşi închide ochii preţ de câteva secunde, inspirând adânc, şi-i simt braţele în- conjurându-mi trupul, îndemnându-mă să-mi aşez capul pe pieptul ei. Fac întocmai şi-i cuprind trupul micuţ în braţele mele, ascultând cum inima ei bate în ritm cu a mea.Tocmai mi-am amintit ceva, îi aud glasul ei fericit ji-mi ridic privirea spre a ei, chiar dacă nu aş vrea s-o fac, ci aş vrea încă să rămânem ca acum câteva secunde. Mi-am amintit cum fugeam spre mama, însă nu mai ştiu locul în care eram, dar m-am împiedicat şi am căzut, julindu-mi genunchii. Am rămas acolo şi am început să plâng din cauza durerii, dar mai mult plângeam din cauza că-mi murdărisem rochiţa pe care o purtam, apoi un băiat cu ochii atât de albaştri m-a îngrijit şi ca drept răsplată...

—...mi-ai sărutat obrajii, îi completez cuvintele, amintindu-mi de ziua aceea şi-i zâmbesc, de îndată ce-i observ nedumerirea de pe chip. Acel băiat care ţi-a îngrijit genunchii, am fost eu, micuţo! îi mărturisesc şi pot să observ cu uşurinţă surprinderea de pe chipul său. Cine ar fi crezut că tu, mi hermosa demonia, îmi vei fi jumătatea?

— Oh, Doamne!

îşi ascunde chipul cu palmele şi cred că amintirile încep să reapară încetul cu încetul.

— Chiquita! Chiquita, mírame[1]! o îndemn şi îi îndepărtez mâinile de pe chip, privind-o acum în ochi. Yo soy tu esposo, y tu eres mi esposa para siempre y no solo. Te amo, mi demonia[2]! îi mărturisesc cele mai adânci sentimente pe care le am.

— Yo tambiem te amo, mi ángel! Te extrañé[3], cuvintele ei mă fac să zâmbesc şi tot ce îmi doresc, e să fac dragoste cu ea până în zorii zilei. Cred că drăcuşorul

tău e cam nerăbdător, mi-o trânteşte deodată şi în cap îmi vin doar lucruri perverse.

— Ei bine, drăcuşorul acesta are o treabă cu diavoliţa ta, i-o întorc şi o aud chicotind. Deci aşa stă treaba!

Fără să-i dau răgaz să protesteze, îmi zdrobesc buzele de ale ei şi încep să o sărut delicat, simţindu-i mâinile alunecând peste trupul meu plin de cerneala ce spune sute de poveşti, dar şi întâmplări hazlii, şi-mi aşez palma peste şoldul ei, ca într-o fracţiune de secundă să o simt deasupra mea, cu

J Micuţo, micuţo, priveşte-mă!
•Eu sunt soţul tiu, iar tu eşti soţia mea pentru totdeauna şi nu numai. Te iubesc, demo-
JHamea!
4371

Şi eu te iubesc, îngerul meu! Mi-ai lipsit.picioarele de o parte şi de alta a bazinului meu. Mă lipseşte de buzele sale, ca mai apoi să-şi prindă buza de jos între dinţi şi să mă privească senzual, aşezându-se mai bine, iar după felul în care mă priveşte, mă îndeamnă să mă înfrupt din ea, aşa că cine sunt eu să refuz asta. Mă ridic în şezut, chiar dacă rana nu prea îmi permite asta şi îi cuprind trupul cu braţele, privind-o adânc în ochi apoi îi prind tivul tricoului şi-l trag în sus, scap de el şi-l arunc pe undeva prin încăpere. Scap şi de bustiera pe care o poartă şi-mi umplu gura cu unul dintre sânii ei fermi şi încep să-l gust cu patimă, în timp ce degetele mele îi ating pielea, să-l ling, trecându-mi limba peste sfârcul întărit şi aud cum o cantitate mare de aer părăseşte buzele ei. O privesc pe sub gene, la felul în care îşi lasă capul pe spate şi...

Drace 1 Mă întorc într-o parte cu ea cu tot şi mă poziţionez deasupra ei, apoi îmi afund chipul în scobitura gâtului său şi încep să-i gust pielea, făcând-o să geamă din nou. Cobor în jos spre sâni şi le aplic acelaşi tratament ca acum câteva secunde, gustându-i şi simt cum degetele ei se încleştează în părul meu, ciufulindu-l. îmi trec limba în jurul sfârcului şi o aud cum geme prelung, fiindu-mi al dracului de dor de sunetul acesta ce-mi încântă auzul. Cobor şi încep să-i tachinez abdomenul, muşcându-l subtil în locurile în care ştiu că se gâdilă şi o aud chicotind şi zâmbesc şi eu. li prind tivul pantalonilor trei sfert şi trag de ei, iar ceea ce mi se dezvăluie pe şoldul ei strâng, mă uimeşte. E un tatuaj! Arunc pantalonii prin încăpere şi încep să-i ating şoldul cu buricele degetelor, conturând petalele trandafirului şi citesc cuvintele scrise sub acesta cu voce tare.

— Chiar şi un înger pur se poate transforma într-un de mon, atunci când sufletul îi este praf şi pulbere, mnegnt de rănile trecutului. Oh, mi chiquita! o alint şi o privesc în ochii ei căprui.

Dacă n-ai mai fi, m-aş transforma într-un demon doar ca să te pot găsi, îmi mărturiseşte şi mă trage mai aproape de ea, simţindu-i degetele coborând încet spre betelia blugilor de pe mine şi începe să mi-i desfacă uşor, înţelegând ceea ce îşi doreşte.Mă năpustesc asupra ei şi încep să o sărut cu dor, ca în cele din urmă să cobor cu săruturile pe trupul ei şi odată ajuns în dreptul chilotului, îl prind cu dinţii şi-i trag pe picioare în jos. O observ cum îşi muşcă buzele constant şi scap de hainele incomode de pe mine, apoi îmi fac loc între coapsele ei şi încep să-i sărut interiorul coapsei, ajungând în final unde mi-am dorit, să o gust cu totul.

îi prind mugurul între buzele mele şi o simt cabrându-şi spatele, cu cât gust şi mai intens din feminitatea ei şi-mi afund limba în interiorul său umed şi cald, ascultându-i gemetele ce se aud tot mai intens. Revin la nivelul ei, făcându-mi loc între coapsele sale, acaparându-i buzele şi încep să o sărut, în timp ce intru brusc în interiorul ei şi o aud gemând prelung, strângându-mă în braţele sale calde. îi ating pielea cu buzele şi cobor spre maxilar. Sfârşesc pe linia pulsului de pe gâtului ei, odată cu mişcările ce-mi devin tot mai accelerate şi ascult cum gemetele i se transformă într-o melodie ce îmi încântă sufletul şi mă întorc într-o parte, ajutând-o în final să mă încalece, punându-şi picioarele de-o parte şi alta a trupului meu şi o fac să mă simtă adânc în interiorul ei.

îmi aşez palmele peste şoldurile ce încep să se mişte şi strâng uşor, cu cât mişcările sale devin şi mai ameţitoare, ca mai apoi să mă ridic în şezut, cuprinzându-i trupul cu braţele şi-mi ridic bazinul, venindu-i în întâmpinare. îi sărut din nou buzele cu nebunie şi senzualitate, în timp ce trupurile noastre se mişcă în sincron, privindu-ne adânc în ochi şi ne lăsăm învăluiţi de orgasmul ce ne scutură necontrolat trupurile, de parcă ne-ar fi frig. E plăcut să aparţii cuiva, chiar dacă

acum câteva luni mă băteam dur pe piept şi puteam să jur, oricând, că toate astea nu sunt de mine, dar ea mi-a arătat contrariul şi am ajuns s-o iubesc cum n-am iubit-o nici pe Eva vreodată.

Şi da, recunosc...

O iubesc pe Christina, mai mult decât am iubit vreodată o femeie în viaţa mea.

4391„Azi este despre mine, despre tine, despre noi. Despre tot ceea ce ne-a întărit, despre ceea ce ne-a unit, despre sufletul meu şi al tău. Despre două inimi ce se iubesc în eternitate, îmbrăţişaţi de nebunia ce ne oferă culoare."

- Carolina Hill

s- Capitolul 12 -

Christina Evans „Eu- Tu. Noi!"

Mă mişc un pic într-o parte şi în alta, simţind paiele înfipte în părul meu şi zâmbesc, fără să vreau, la amintirea a ceea ce s-a întâmplat azi-noapte.

Doamne! murmur în sinea mea şi-mi acopăr chipul cu palmele, ruşinându-mă şi e pentru prima dată când mi se întâmplă asta, după mult timp. îl iubesc atât de mult, încât simt toată dragostea lui revărsându-se prin toate simţurile mele şi-mi bucură inima cu nebunia ce-mi îmbrăţişează sufletul şi mă simt întreagă acum. îmi deschid ochii, aţintind tavanul hambarului şi inspir adânc, simţind mirosul specific al acestui loc, apoi mă ridic în şezut, strângând pătura subţire şi mai mult în jurul meu şi îmi frec faţa cu palmele ca să-mi revin cât de cât. Privesc înainte şi rămân ca o stană de piatră, de îndată ce o văd pe Zeya în faţa mea, lingându-şi botul şi privindu-mă plictisită.

Ce caută ea aici? mă întreb în sinea mea şi înghit în sec, în timp ce-mi întind mâna spre dreapta, dorindu-mi să-l trezesc pe Augustin, însă odată ce dau de locul gol de lângă mine, îmi simt brusc trupul tremurând de frică. Se spune că nu e bine s-o priveşti în ochi, pentru că o va lua drept ameninţare şi eu tocmai asta fac, mă uit în ochii

ei şi înghit în sec pentru a doua oară, neştiind ce ar trebui să fac.

Dacă o iau la fugă, nu prea e ok, pentru că o să cad în- stant de la etaj, este doar o scară de lemn aici, dar dacă rămân s-ar putea să fiu mâncată de vie. Oricum aş da-o, tot nu scap de ea. La naiba! Unde mama naibii e Augustin?

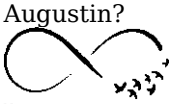

y

— Bună, pisoiaş! rostesc cu juma* de gură, simţindu-mi brusc gâtul uscat şi o observ lingându-şi botul, în timp ce cască. Bun, pisoiaş! încerc să-i intru în graţii şi mă dau mai într-o parte. Ce cuminte eşti tu, rostesc din nou cu aceeaşi groază în glas şi înghit din nou în sec.

Unde naiba eşti, Augustin? continui să mă întreb în sinea mea şi mă rog ca prin minune să apară de oriunde ar fi. Chiar dacă sunt frumoase aceste pantere, sincer, prefer să le privesc de la distanţă, în timp ce se odihnesc într-o cuşcă. N-am nimic cu ele, dar mă sperie al dracului de mult, ca şi în acest moment. îmi trag genunchii la piept şi mă dau mai în spate, împingându-mă cu tălpile în plapuma subţire de sub mine, până ajung să ating paiele din spatele meu şi mă opresc. Oftez prelung şi mă uit către Zeya cu ochii cât cepele, acum că s-a ridicat de jos şi-mi simt inima în gât de frică.

— Augustin, urlu într-un final şi acum îmi simt inima bubuind în cutia toracică, ca şi cum ar vrea să iasă afară şi să o rupă la fugă.

— Zeya, He nyraH mok> ManeHbKyio. Ch^cti»[I], aud glasul lui Augustin tot mai aproape de noi, vorbind în rusă şi cred că pisoiul acesta imens din faţa mea nu ştie altă limbă, degeaba încercam să îndrug câteva cuvinte spre ea sau el - nici nu ştiu ce naiba e - doar ca să o dau bine.

I Nu-mi speria micuţa, ieşi

Răsuflu uşurată, acum că o văd plecând şi mă las moale în aşternuturi, făcând ca alte paie să se înfigă în părul meu. îmi acopăr chipul cu palmele şi-mi închid ochii, simţind mai apoi o greutate deasupra mea, dar şi buzele ce se lipesc de mâinile mele şi ştiu că doar Augustin poate fi.

— Bună dimineaţa, hermosa! îmi urează, dar numai bună nu e odată ce Zeya a fost aici. De ce te ascunzi? mă întreabă nedumerit.

—Am crezut că o să fiu hrană pentru pisoiul acela imens, mă sperie ca naiba, îi răspund, încă speriată şi-mi simt mâinile îndepărtate de pe chip.

Zâmbeşte! însă zâmbetul lui mă nedumereşte.

Eu am pus-o pe Zeya să aibă grijă de tine, micuţo! Nu voiam să te las de una singură, cât timp eu eram plecat şi pe deasupra, Zeya e un bodyguard foarte bun, îmi mărturiseşte şi-mi sărută delicat vârful nasului. N-o să-ţi facă nimic, promit

— !Prefer mai degrabă un câine şi acum îmi pică fisa, ca din înaltul cerului că eu am uitat complet de Azriel şi Azazel, cele două ghemotoace de blană. Oh, Doamne! exclam, trăgându-mi o palmă zdravănă peste cap. Am uitat **complet** de cele două ghemotoace, nici nu ştiu unde sunt, mă panichez brusc. Dacă sunt bine, dacă mai sunt încă în viaţă, încep şi turui cuvintele unele după altele iar tot ce **face** Augustin e să-mi zâmbească. Sunt o stăpână groaznică, mă dojenesc de una singură.

— Mi hermosa, calmate! Nu, nu eşti o stăpână groaznică, încearcă să mă calmeze, însă eu nu pot nici să-l privesc. Micuţo, mirame! mă îndeamnă, punându-şi două degete sub bărbia mea şi-mi ridică privirea spre el. Henry a avut grijă în tot acest timp de cele două ghemotoace, aşa că nu ai de ce să-ţi faci griji. Sunt pe mâini bune şi trataţi bine, mă pune la curent cu toate, dar la câte s-au întâmplat, m-am zăpăcit de tot.

Nu sunt genul care să uite de anumite lucruri, dar acum totul a luat-o razna în cel mai grav mod şi nu pot să nu mă gândesc la femeia care i-a distrus sufletul bărbatului din faţa mea, odată cu moartea ei, dar şi a părinţilor lui, iar acum că l-am vindecat, de fapt, ea e atât de vie, iar asta mă sperie. Îl privesc cu căldură, dar într-un fel pare atât de schimbat, încât chipul său radiază aşa cum nu l-am văzut până acum. îmi încolăcesc braţele în jurul gâtului său şi-l trag mai aproape de mine, lipindu-mi buzele de ale sale şi incep să mi le mişc uşor peste ale lui, gustându-le, sărutându-le şi-mi simt trupul uşor strivit, dar nu mă plâng, pentru că îmi place să îl simt.Degetele îi urcă delicat pe piciorul meu în sus - acum că a reuşit să dea pătura la o parte, cât să-mi dezvelească picioarele goale - şi firicelele pe care mă face să le simt, mă îndeamnă să-l trag şi mai aproape de mine. Iubirea lui o văd în ochii săi, o gust prin intermediul buzelor sale, o simt prin atingerile pe care mi le oferă, dar şi prin inima ce bate

acum în pieptul meu, de parcă a mea nu mai e la locul ci. ci o îmbrfttţişca/A pc a lui, lormAnd doar una. Prin sufletele noastre ce ne înihrucA cu o hainA şi ne încAlzcştc, oferindu-ne şi mai multA iubire, încredere, stabilitate, dar şi putere de a merge mai departe. Îl privesc adânc în ochi şi simt o ameţeală cc mA prevesteşte eA c timpul sA port din nou acele rame groase cu lentile ciudate, numite ochclari de vedere. îndată ce totul în faţa mea se cam înceţoşează, îmi duc o mânA spre chip şi încep sA-mi mase/ ochii pentru a-mi reveni, dar se pare că mica *„ceaţă”* ce s-a instalat nu vrea să plece prea curând. Oftez prelung şi-l privesc în continuare, zâmbind.

— Te iubesc, micuţo! îmi spune şi zâmbesc în continuare, simţindu-mi obrajii încălzindu-se şi nu-mi vine să cred că tocmai am roşit.

Cred că n-am mai roşit de mult timp la tot ceea ce-mi spune, ce-mi mărturiseşte, însă azi simt că totul e altfel. Relaţia noastră e altfel, mai stabilă, mai puternică decât a fost vreodată. Zâmbim amândoi, apoi se ridică şi-mi întinde mâna. îmi muşc puternic buza de jos, privindu-l şi încă simt că visez şi-mi aşez mâna într-a lui, reuşind astfel să mă ridice în capul oaselor, dar cu pătura în jurul meu, acoperindu-mă. Privirea lui pătrunzătoare îmi atinge până şi sufletul, iar în acest moment tot ce-mi vine să fac, e să-i gust din nou buzele. Mă lipeşte şi mai mult de el, simţindu-mi pulsul luând-o razna, în timp ce-mi mângâie obrazul cu degetele şi mă priveşte scurt în ochi, apoi îşi zdrobeşte într-un final buzele de ale mele şi începe să mă sărute.

— Cred că ar fi mai bine să punem ceva haine pe tine, nu vreau să răceşti, vorbeşte deodată peste buzele mele, strun- gându-mi fundul gol între palmele sale şi chicotesc.

Hm... sunt curioasă cu ce ar trebui să mă îmbrac, Domnule Ozera, pentru că îţi cam face plăcere să-mi slaşii, de fiecare dată hainele de pe mine, mă iau puţin de el şi tot ce face e să-mi zâmbească ştrengar

— .Ca să nu zici că îmi placc doar să tc dezbruc... rcctifîc, ¿.ţi sfaşii hainele de pe tine, mi demon iu, nm să le îmbrac $_{c}$hiareu. chiar acum, mă anunţă şi mă pufneşte rasul, tăcân- j_{u}.| să mă privească ciudat. Tu crezi că glumesc, nu? constă întrebând şi-şi afişează zâmbetul lui de drac împieliţat, # nu prevesteşte nimic bun.

Oh, Doamne! Se spune că nu ajungi într-o viaţă să cu**noşti** un om, dar simt că îl cunosc pe Augustin mai bine **decât** mă cunosc pe mine şi asta nu doar pentru că e cu mult mai matur, ci pentru felul în care şi-a doborât treptat zidurile şi m-a lăsat să îi îmbrăţişez sufletul cu al meu, chiar dacă la început a fost cam reticent şi rece. Când ai parte doar de dezamăgiri şi trădări, ajungi să te închizi în tine şi să nu mai crezi în nimic, dar depinde şi cum eşti tu, pentru ca degeaba eşti inimoasă şi ai toţi bărbaţii la picioare, însă în cap ai doar praf pe care vântul îl mătură fără pic de osteneală. Sau poţi să treci prin multe, viaţa dându-ţi o lecţie dură pentru a învăţa ceva, însă decazi şi te complaci în lucruri care-ţi distrug sufletul, dar şi trupul. Trebuie să ştii cu adevărat ce vrei de la viaţa aceasta şi să lupţi.

Să lupţi pentru a trăi, pentru a simţi, pentru a iubi, deoarece în lume există şi pentru tine acel cineva care să te facă fericit, să te iubească, văzând dincolo de perdeaua roz pe care omenirea a ţesut-o atât de bine, doar pentru a ascunde cu adevărat ceea ce se întâmplă în spatele ei, văzând adânc în sufletul tău, realizând că în tine a găsit jumătatea. Se pare că amândoi am realizat într-un final toate astea, iar acum simt că nimic nu ne mai poate despărţi. Mă îmbufnez ca un copilaş mic, apoi îmi deschid buzele, după ce le umezesc cu limba şi spun:

— Augustin, mă pot îmbrăca şi singură, încerc să-i dau (ie în(eles că eu încă cred că el glumeşte, dar pare mai hotărât decât credeam că e.

Trage geanta mai aproape de noi - nici nu ştiu când a adus-o - şi începe să scoată din aceasta o bluză gri, pufoasă, Pfră pe şolduri de lungă şi cu mânecile lungi, puţin cam decoltată, o pereche de blugi lungi, albaştri, o pereche de tenişi negri, lenjerie intimă maronie, de fapt e un costum de baie - mai mult ca sigur el mi l-a cumpărat, eu nu îl aveam - şi se apropie de mine, tăcându-mi jucăuş din ochi. la chiloţii între degete, trăgând puţin de ei, într-o parte şi în alta şi-mi face semn din priviri să dau pătura la o parte, dar tot nu cedez pentru că mi se pare ciudat totul.

— Augustin, nu e amuzant. Ce fel de bărbat ai mai văzut tu care să-şi îmbrace iubita după ce a şi dezbrăcat-o[9] îl întreb. îţi spun eu, niciunul! continui, dar tot nu se lasă păgubaş.

— Nici nu mă gândesc, pisoiaş! mi-o întoarce şi se apropie tot mai mult de mine, având o sclipire ciudată în ochi, care mă face să mă dau cu un pas înapoi, însă proastă idee.

Mă simt pe marginea etajului şi realizez că am dat de dracu, mai ales că nu este o balustradă de care să mă sprijin. Până să alunec şi să cad lată ca o plăcintă mai este doar 0 afurisită de secundă şi nici nu ştiu dacă mă voi mai ridica de acolo sau nu. Sau poate mai rău, să fie vreo furcă şi să mă înfig cu totul în ea, murind pe loc. Oricum aş gândi-o, tot rău iese, dar mă simt trasă la timp înapoi şi-mi deschid ochii, pe care nici nu ştiu când i-am închis, realizând că acum sunt în braţele lui Augustin, nu împrăştiată pe undeva pe jos.

— încăpăţânată mai eşti, mă dojeneşte din nou şi zâmbesc ca un copilaş care a fost prins la furat, ridicându-mi privirea spre a lui.

Oh, la naiba!

— Nici tu nu te laşi mai prejos, i-o întorc, chicotind.

E ciudat ceea ce se întâmplă între noi? Pentru că în acest moment ne comportăm ca doi copii care fac doar năzbâtii, iar eu nu l-am văzut pe Augustin mai niciodată aşa. Îl pn- vesc adânc în ochi şi-mi duc o mână spre chipul său, mân- gâindu-i mai apoi obrazul cu degetele şi-l observ închizân- du-şi ochii, ca şi cum e mai împăcat cu el însuşi decât a fost vreodată. Mă strânge şi mai tare în braţele sale, de parcă i-tf fi frică că mă pierde, apoi îşi deschide ochii şi mă priveşte

— Prefer să mor decât să te mai pierd, micuţo! Mă faci să mă simt mai viu decât am fost vreodată, să zâmbesc mai mult decât am fâcut-o vreodată. Mă faci să mă simt mai întreg decât am fost când m-ai cunoscut, lipind cu atâta precizie fiecare bucată în parte, mă completezi în întregime, întru totul, mărturia lui îmi împânzeşte ochii de lacrimi şi jur că-l cred în stare de aşa ceva, odată ce tonul său e destul de serios.

înghit, doar ca să-mi astâmpăr gâtul uscat şi spun în cele din urmă:

Sufletele noastre, inimile noastre, eu..., tu..., noi... suntem legaţi unul de celălalt chiar şi după moarte. Oricine ar încerca să ne despartă, nu va putea vreodată să rupă această legătură, îndată ce-am legat-o cu propriul sânge, într-o noapte în care demonii şi-au dansat îngerii într-un vals ce a unit răul cu binele, pentru că, până şi diavolul a fost cândva un înger, cuvintele-mi vin atât de uşor pe buze şi-mi aşez urechea în dreptul inimii sale, auzind-o cum bate în ritm cu a mea.Inspir adânc şi în cele din urmă îl las să facă ce-şi dorea să facă de la bun început, să mă îmbrace, pentru că ştiu foarte bine că n-am scăpare. Zâmbesc fără să vreau, pentru că totuşi e cam comică treaba şi-mi dezvelesc picioarele goale, lăsându-l în final să-mi tragă chiloţii pe ele în sus, acoperindu-mi atât fundul, cât şi *„diavoliţa”* - porecla dată de Augustin feminităţii mele - şi-mi face jucăuş din ochi,

odată ce mă priveşte atât de senzual. îmi muşc cu putere buza pe dinăuntru, efectiv nu vreau să râd, însă nu prea îmi iese, iar el pare atât de serios şi de implicat în ceea ce face, încât devine şi mai adorabil. *De ce îmi vine să-l prind de obrăjori şi să-l smotocesc puţin?* mă întreb în sinea mea, privindu-l, acum că încearcă să-mi închidă sutienul la spate şi brusc nu-mi mai vine să râd, pentru că ceea ce face el în acest moment, mă emoţionează. Ştiu, trec de la o stare la alta, dar aş vrea acum să le prind pe acele fete, care stăteau pe holurile liceului şi spuneau că bărbaţii sunt nişte porci, fără maniere, fără sentimente, care ştiu doar să ia şi să nu dea înapoi, lăudându-se cu câte scoruri au punctat ei.

Ei bine, Augustin a doborât toate aceste vorbe goale ce doar le mânjea bărbăţia. Se pare că, totuşi mai există bărbaţi cu maniere, dar nu mă pripesc, deoarece poate oricând să nu mai vrea, însă până atunci am de gând să savurez momentul. îmi ridic braţele în sus, de îndată ce-mi face semn din priviri, zâmbindu-mi cald şi simt bluza pufoasă alunecând pe trupul meu. Coboară uşor, acoperindu-mi abdomenul şi spatele, şi-i simt palmele alunecând spre fundul meu, pe care-l strânge mai apoi cu putere.

îmi muşc frenetic buza de jos şi-i strâng tricoul între pumnii mei micuţi şi acum buzele mele tânjesc după ale lui, dar parcă anticipând ceea ce îmi doresc, îşi apropie chipul de al meu şi-mi atinge delicat buzele cu ale lui, sărutân- du-le. Ne privim în ochi, în timp ce buzele noastre se ating şi zâmbim fără pic de efort, fiind totodată învăluiţi de iubirea ce ne-o purtăm unul altuia.

— Cred că mai bine te îmbrac, de preferat înainte să-ţi îngheţe de tot fundul, vorbeşte peste buzele mele, făcân- du-mă să chicotesc. încă mai am nevoie de el.

Chicotesc din nou şi-l observ cum se lasă în jos şi ia blugii între degetele sale, apoi revine la nivelul meu şi-mi face din nou semne din priviri, îndemnându-mă să-i îmbrac şi fac întocmai. Zâmbeşte ca un drăcuşor împieliţat şi mă întoarce cu spatele spre el, printr-o smucitură şi mă lipeşte cu totul de abdomenul său, dându-mi într-o parte părul. Respiraţia sa caldă îmi face pielea de pe gât să se înfioare, în timp ce-mi închide nasturele şi fermoarul de la blugi şi-mi muşc din nou buzele. Mă simt prinsă ca într-un preludiu, în care binele şi răul se seduc unul pe celălalt, încercând să formeze un întreg din iubirea ce şi-o poartă şi mă întorc cu totul spre bărbatul ce mă face să-l iubesc şi mai mult. Scutur uşor din cap, simţind aceeaşi ameţeală şi-mi strâng puternic ochii, prinzându-mă bine cu pumnii de tricoul lui Augustin şi-l privesc din nou

— .Cred că ar fi bine să porţi din nou ochelarii de vedere, îmi sugerează, privindu-mă şi strâmb din nas, clipind des.

— Sunt bine, Augustin, doar puţin obosită, încerc să mă scuz.

—Tot nu ştii să minţi, micuţo! mă ia peste picior, dar nici nu mă gândesc să port din nou ochelarii. Ştii bine că mă prind.

Felul în care arată, cu acele rame groase şi lentilele la fel, nu-mi oferă decât posibilitatea de a vedea, dar nu şi de a arată cât de cât bine. O să arăt ca un monstru sau ca un aragaz cu patru ochi. Mă desprind din braţele lui şi mă îndrept desculţă spre cele două uşi deschise larg, de la etaj şi privesc spre priveliştea ce mi se afişează în faţă, apoi privesc în jos şi ameţesc. Se pare că eu şi înălţimea nu ne împăcăm prea bine.

— Poartă-i, îmi ordonă pe un ton serios şi dau din cap într-un mod negativ, refuzând total să port ochelarii. Christina, poartă-i! îmi ordonă din nou şi oftez prelung.

îi aud paşii venind spre mine.

— O să arăt ca un aragaz cu patru ochi, mai mult ca sigur şi pe deasupra sunt groaznici, nu am avut timp nici să-i schimb ca să-mi ofere vederea mai bună, decât o fac, să-mi fie mai..., mă plâng, rezemându-mă cu spatele de peretele hambarului, chiar lângă uşa deschisă, dar mă reduce la tăcere, plasându-şi degetul peste buzele mele.

Avându-i de ani de zile, nu sunt atât de buni pe cât par a fi, mai ales că Maryse de abia a putut să-mi facă rost de ei, atunci când ochii mei au început să se *„ îmbolnăvească „* Paul a ştiut foarte bine ce să facă şi copil fiind nu aveam atâta putere de a mă împotrivii asupra abuzurilor sale, chiar dacă Maryse încerca din răsputeri să-l oprească. însă, atunci când avea ocazia, mă priva constant de lumină, de ceea ce aveam nevoie, ţinându-mă cu zilele în beciul acela oribil, plin

de mucegai şi întuneric, iar odată ce ieşeam la lumină, ochii mei se închideau brusc, fiind dezobişnuiţi de tot ce era colorat şi viu. Şi acum mai am momente în care mă bântuie

4491constant acele zile groaznice şi parcă încă-i văd zâmbetul acela de diavol, dorindu-şi să-mi facă şi mai mult rău.

— O să fie bine, glasul lui Augustin îmi captează atenţia şi acum realizez că plâng, căci îmi şterge lacrimile cu buricele degetelor. Poartă-i, ai încredere în mine, continuă să-mi vorbească pe un ton cald şi mă trezesc cu ochelarii puşi pe nas ca să pot vedea mai bine.

Nici nu ştiu dacă trebuie să-mi ridic privirea din pământ şi să-l privesc, dar într-un fel îmi este frică. Ştiu, ar trebui să fiu puternică, dar acum mă simt ca un copil neajutorat. îşi aşază degetele sub bărbia mea şi-mi ridică treptat privirea spre a sa, privindu-l brusc cu ochii cât cepele, observând pe nasul lui o pereche de ochelari de vedere. îmi duc o mână spre chip şi-mi înăbuş un chicot, nevenindu-mi să cred că a fost în stare de aşa ceva, doar ca să mă facă pe mine să-i port.

—Bun! Acum nu mai eşti singurul aragaz cu patru ochi, mă face să râd cu poftă şi realizez într-un final că ceea ce port, nu sunt ochelarii mei vechi.

îi dau jos de pe nas şi îi privesc pentru o secundă, apoi îmi ridic privirea spre Augustin, care îmi ia ochelarii dintre degete şi mi-i aşază înapoi pe nas. îşi umezeşte buzele cu limba, îndemnându-mă să fac şi eu la fel şi-l privesc în continuare, uşor nedumerită.

— Cât timp tu dormeai, ţi-am luat ochelarii vechi din geanta şi am plecat cu Ash în oraş ca să-i schimb, mă anunţă. Ştiam că o să ai nevoie de ei la un moment dat.

— Domnule Ozera, ştiţi că nu e frumos să umblaţi în geanta unei fete? mă iau puţin de el, chiar dacă a făcut-o cu o intenţie bună şi-mi încrucişez braţele la piept. Ar trebui si vă pedepsesc pentru că aţi umblat printre lucrurile sacre aie unei femei, mă pufneşte

râsul, deoarece nu pot fi serioasă ca şi el şi-l observ căzând pe gânduri.

Şi în ce constă pedeapsa, domnişoară Evans? îmi face jocul şi-şi încrucişează şi el braţele la piept, **privindu**-tni serios.La naiba! Cum poate fi atât de calm şi serios, iar mie îmi vine să râd ca o nebună? Inspir adânc şi încerc să mă menţin serioasă, dar nu prea îmi iese. *Drace!* înjur în sinea mea şi-mi muşc buza pe interior cu putere doar ca să nu mă înfunde râsul. *Doamne, e atât de serios!*

— încă aştept pedeapsa, domnişoară Evans, mă anunţă încă serios şi oftez.

Ce pedeapsă aş putea să-i dau? îl privesc prelung şi tot ce-mi vine este:

— Iubeşte-mă cu nebunia ta, aşa cum doar tu ştii, îi cer şi-l observ zâmbindu-mi.

— S-a făcut!

Mă trage în braţele lui şi-mi revendică buzele, săru- tându-mă cu senzualitate şi mă lipeşte cu totul de peretele hambarului, simţindu-i palmele strângându-mi uşor talia.

— Se pare că mă cunoşti mai bine decât mă cunosc eu pe mine, vorbesc pe un ton jos, acum că buzele noastre s-au despărţit şi-mi îndrept privirea într-o altă parte.

— Iar tu mă cunoşti mai bine decât mă cunosc eu pe mine, rosteşte aceleaşi cuvinte. De aceea ne completăm unul pe celălalt, micuţo! Chiar nu ai realizat asta? Doamne!

E atât de... nici nu am cuvinte să spun ce reprezintă acest moment pentru mine, din simplul fapt că e ceva mai mult decât aş fi sperat vreodată să am. Am familia mea care mă iubeşte, am bărbatul pe care orice fată şi-l doreşte, am viaţa la care de mult timp am visat. Mă ridic pe vârfuri şi-mi încolăcesc braţele în jurul gâtului său, dorindu-mi să-l simt şi mai aproape şi mă înfundă râsul odată ce-mi aduc aminte de ochelarii pe care-i poartă.

— Eşti un nebun incurabil, ştii asta? îl întreb peste buzele sale şi-i prind buza de jos între dinţi, muşcând-o subtil.

— Lângă tine sunt şi dement dacă trebuie, doar să-ţi demonstrez că te iubesc, îmi răspunde, dându-mi drumul buzei. Ar trebui să mergem, ceilalţi ne aşteaptă la masă.

4511încuviinţez scurt din cap şi mă desprind de el, îndrep- tându-mă spre *„patul”* improvizat. Reuşesc să îmi încalţ tenişii şi să-mi aranjez mai bine hainele pe mine, în timp ce Augustin aranjează puţin pe aici. Coborâm şi ne îndreptăm spre locul de unde ceilalţi iau deja masa. Totul e aranjat în curtea din spatele casei. îi salut pe toţi, acum că ne-au sesizat prezenţa, iar Augustin dă mâna cu Ash. Cei doi par mai liniştiţi ca niciodată, ba chiar par ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, iar prietenia lor nu a fost deloc afectată sau poate mi se pare mie şi se comportă aşa pentru mine.

— Deci..., gata cu duşmănia? îi întreb pe amândoi, privind când spre Augustin, când spre Ash, în timp ce mă aşez la masă şi mă trezesc cu o farfurie plină cu bunătăţi în faţă.

— Ar cam trebui să-ţi mulţumesc ţie, îmi răspunde Ash şi-mi întinde bolul cu salată. Dacă n-ai fi fost tu, cred că totul se sfârşea mai rău decât a fost, şi Christina... îmi pronunţă numele cu un regret în glas. în legătură cu seara aceea, în care am spus lucruri care nu ar fi trebuit să le spun. îmi...

— E în ordine, Ash! N-ai avut de unde să ştii, îl întrerup, dându-i de înţeles că eu am trecut deja peste şi nu mai are rost să-şi ceară scuze.

încuviinţează scurt din cap şi ia o îmbucătură din friptura pe care o are, apoi se întoarce cu privirea când la mine. când la Augustin, care îmi face jucăuş din ochi.

— Şi, Christina, spune-mi cum ai reuşit să scapi din iad? mă întrebă Ash deodată, făcându-mă să mă înec şi îl privesc cu ochii mari.

— Ash! îl atenţionează Augustin că întrece puţin limitele şi nu-i înţeleg izbucnirea.

Din câte ştiu, Dominic le-a povestit ceea ce am păţit, însă singurul care ştie în totalitate ceea ce a

fost, e bărbatul din dreapta mea, care acum îl priveşte dojenitor pe verişorul meu.

— Ăăăă..., mă simt intimidată de propriul verişor şi asta mă face să mă simt ciudat.Ash! continuă să-l atenţioneze Augustin şi simt cum brusc îmi cam trece pofta de mâncare.

Augustin îmi strânge uşor mâna, ca într-un final să ne continuăm masa cu numeroase glume din partea celor doi nebuni, care-şi amintesc de multe trăsnăi înfăptuite împreună, lăsând deoparte momentul stânjenitor de acum câteva minute. Cred că n-am râs atât de mult ca şi acum, dar sunt şi alte poveşti care pe moment mă întristează, amintindu-mi de femeia ce mi-a dat viaţă, iar acum nu mai e printre noi. Dar îmi revin destul de repede, de îndată ce Ash revine la momentul stânjenitor şi începe să-mi ţină morală din multe alte motive ce-i vin în cap, ca un părinte îngrijorat. Pe moment îmi vine să-i spun câteva, dar o las baltă şi mă ridic ca un fulger de la masă, intrând în casă. Pe când am crezut că va fi o zi frumoasă, a trebuit Ash să o ia pe arătură şi să strice totul. Nu mai am cei cinci ani pe care i-am avut atunci când am dispărut, ci optsprezece ani, iar gândirea mea nu e ca a unei fete pline de hormoni excitaţi, care-şi doreşte tot timpul să se afirme, purtând haine deochiate şi aruncân- du-se în braţele oricărui băiat care îi iese în cale. N-am fost niciodată pe acest principiu, ci mai degrabă pe principiul de a răzbi în viaţă, muncind şi realizând multe prin munca depusă, nu prin a mă dezbrăca de haine. Inspir adânc şi ies după câteva minute, cu totul din casă, îndreptându-mă acum spre locul în care mă aşteaptă Augustin, pentru a face o plimbare cu caii şi-mi aşez mai bine ochelarii de vedere pe nas.

Zâmbesc de îndată ce-mi întâlneşte privirea şi continuă iă-mi pregătească calul. îmi strâng părul într-un coc dezordonat în vârful capului şi-l văd pe Ash

ieşind cu un alt cal din grajd şi se apropie de locul în care e Augustin.

Du-te schimbă-ţi bluza, mă trezesc din transă şi-l privesc pe Ash nedumerită.Privesc spre bluza mea, care e căzută pe un umăr şi-mi dezveleşte o parte din sutienul de la dresul de baie şi înghit în sec. îmi trag pe umăr bluza şi încerc să o aranjez cât de cât, încât să nu pară nelalocul ei, dar nu prea îmi iese şi-l observ pe Augustin că zâmbeşte pe sub mustăţi.

— Deja exagerezi, Ash! Continui să te comporţi cu ea de parcă ar avea încă cinci ani, se ia Augustin de el. E majoră, ce naiba! Mai las-o în pace, nici la masă nu ai scutit-o puţin de unele lucruri, de parcă ar fi fost nevoită să-ţi ofere ţie explicaţii despre multe.

înghit în sec pentru a nu ştiu câta oară şi deja mă simt incomod. Ash se comportă mai mult ca un părinte, chiar dacă are aceeaşi ani ca şi Augustin şi cred că vrea să recupereze timpul pierdut în care nu şi-a văzut verişoara şi nu a avut cum să o îndrume în viaţă. îi apreciez efortul, dar aş prefera să o facă subtil, nu atât de brusc. încă încerc să mă acomodez cu totul, chiar şi cu familia mea, mai ales că practic... nu-i cunosc mai deloc. încerc să ignor totul şi mă îndrept spre perla mea neagră iar odată ce ajung în dreptul acesteia, mă opresc, îl privesc scurt şi-mi aşez fruntea de botul lui.

— Chris, aud glasul lui Ash strigându-mă şi-mi ridic privirea spre el.

N-am de gând să-i mai ofer ocazia de a mă lua la tot felul de întrebări la care, pur şi simplu nu am un răspuns. Nu ştie nici pe departe prin ce am trecut, chiar dacă tata le-a povestit în mare tot ce s-a întâmplat, rugându-i să-mi ofere timp să mă obişnuiesc cu toate.

— Dacă ai de gând să îmi ţii din nou morală, las-o baltă, Ash! Nu mai am de mult timp cinci ani, însă

chiar dacă eşti verişorul meu, asta nu înseamnă că ai tot dreptul de a mă lua la tot felul de întrebări, vorbesc pe un ton cât de cât calm. dar răspicat. Nu m-a luat Dominic la întrebări, care e practu tatăl meu, dar ai făcut-o tu. De parcă nu îmi este îndeajuns de greu că practic nu-mi cunosc mai deloc familia, iar tu-tu îngreunezi totul, îi spun ce am pe suflet.

Ai dreptate, îmi răspunde, deşi mă aşteptam să mă ia în continuare tare, însă nu o mai face. Poate că reacţione

zaşa şi din cauză că încă nu-mi vine să cred că voi doi..., încearcă să-şi ducă propoziţia până la capăt, dar se opreşte şi se rezumă la a ne zâmbi subtil şi a da din cap, înţelegând pe deplin ideea. La naiba! înjură şi mă priveşte din nou. Sper doar s-o faci fericită, altfel s-ar putea să iasă rău, îl ameninţă delicat pe Augustin, dar ştiu că nu-l afectează cu nimic, odată ce-şi afişează zâmbetul în colţul gurii.

— Cred că încă n-ai priceput, Ash! Verişoara ta, e soţia mea.

Chiar dacă Augustin şi Ash şi-au rezolvat cât de cât conflictele dintre ei, lui Ash încă îi este greu şi nu doar din cauză că Augustin e logodnicul meu, ci şi din faptul că Eva evie.

Ştiu, ne este tuturor greu din cauza aceasta, dar trebuie să fim uniţi, altfel ne vor învinge foarte uşor. Ash îşi prinde calul de hăţuri şi se îndepărtează de noi, lăsându-ne singuri.

— Eşti pregătită? întrebarea lui Augustin mă face să mă întorc cu totul spre el, acum că aruncă un mic bagaj în spatele calului său şi nu înţeleg pentru ce anume să fiu pregătită.

Doar mergem la o plimbare cu caii şi cam atât sau ce are de gând nebunul din faţa mea? Îl aţintesc cu o privire nebună şi încerc să-i citesc gândurile, dar asta merge doar în filmele cu vampiri, nu şi în viaţa reală. Uff, ce n-aş da să am puterile lui Edward Cullen, de a putea citi gândurile fiecăruia din jurul meu, poate aşa aş evita multe, sau viziunile 'ui Alice Cullen, pentru a vedea în viitor, însă cred că cer Prea mult. Nu sunt un vampir, sunt doar un simplu om, foră Piiieri speciale, dar tot pot să-mi dau seama că nebunul din tya mea a pregătit ceva ieşit din comun.

— Pui tu ceva la cale, constat cu voce tare, captându-i [il]enţia şi-l observ zâmbindu-mi ştrengar. Deci, domnule

Ai să vezi, hai, urcă, mă îndeamnă şi mă întorc cu faţa tye perla mea neagră.Îmi aşez piciorul în suport şi încerc să urc pe cal, dar nu prea îmi iese, nu de alta, dar până acum n-am mai călărit unul. încerc din nou, dar nicio şansă. Inspir adânc şi încerc pentru a treia oară, dar de data aceasta mă simt ajutată şi reuşesc să-mi trec piciorul pe partea cealaltă a calului. Inspir adânc, apoi expir printre buzele întredeschise şi prind hăţurile între degetele mele, simţindu-mă mult prea sus şi mă rog în gândul meu să nu cumva să cad de pe cal.

— Vezi, nu a fost aşa de greu, se amuză Augustin puţin pe seama mea. Deşi, nu e ca şi cum m-ai călări pe mine, îmi face jucăuş din ochi şi cred că are glume perverse în program.

E ciudat să-l văd în stadiul acesta, de bărbat îndrăgostit, mai ales că el e mai tot timpul serios, fără pic de emoţii şi sentimente pe care să le vezi la suprafaţă. Dar se pare că asta s-a schimbat, dar nu pot spune acelaşi lucru şi despre glumele lui, care sunt mai tot timpul perverse. îl iubesc, la naiba şi nu l-aş schimba pentru nimeni altcineva. Augustin reuşeşte să se urce cu uşurinţă pe calul său şi îmi face semn să-l urmez, Însă tot ce fac e să mă uit ciudat la calul meu şi mă simt ca un copil mic care acum învaţă să meargă, dar nu prea îi iese nimic. Doamne!

— Trage doar de hăţuri şi va porni singur, îmi explici Augustin şi-mi vine să-mi dau două palme peste cap, realizând că am uitat efectiv lucrul acesta, deşi Leya mi-a explicat cât de cât cum stă treaba.

Trag de hăţuri, iar perla mea neagră se pune în mişcare şi odată cu ea şi inima mea, care deja începe s-o ia la galop, deşi acesta merge lejer pe lângă calul lui Augustin. Trebuie să-mi înving fricile pe care le am, altfel voi rămâne cu ele toată viaţa şi nu e bine. Inspir adânc, apoi ridic hăţurile pu- ţin în aer şi le las cu putere în

jos, făcându-mi calul să o w la galop şi-l întrec pe Augustin, simţind briza aerului trecân- du-mi printre firele de păr, de îndată ce reuşesc să-mi **desfac** cocul dezordonat.

Nu ştiu de ce, dar toate astea mă fac mai vie, mai umană **decât** am fost zilele trecute. Augustin mă ajunge din urmă şi mă priveşte dojenitor, dar nu-l iau în seamă şi continui **să**-mi îndemn calul să o ia la galop, întrecându-l şi zâmbesc cu gura până la urechi, ştiind că tocmai l-am provocat la o întrecere. îmi îndrept privirea scurt în spate, dar nu-l mai **văd** deloc, de parcă ar fi dispărut ca prin magie şi trag puternic de hăţuri, oprind de tot calul.

— Augustin, nu e amuzant. Unde eşti? strig după el.

Mă uit din nou în toate părţile şi aproape că ţip, deoarece mă sperii de el, fiindcă a apărut acum în faţa mea. —Nu e deloc amuzant, îl dojenesc şi îl văd zâmbindu-mi.

— Vino! mă trage mai aproape de el şi trece de pe calul **lui în** spatele meu, luând totodată şi micul bagaj adus cu **noi**, apoi **îi** aplică o palmă calului cu care a venit şi acesta o **ia la** galop în direcţia opusă, întorcându-se spre casă.

—Augustin, îi rostesc numele, simţindu-mi părul dat în**tr-o** parte, apoi braţele ce mă înconjoară, preluând hăţurile **şi** îndeamnă calul să o ia la galop, îndreptându-ne spre...

Nici nu ştiu spre ce anume ne îndreptăm, dar tot înain**tând** prin iarba uşor crescută, ajungem în dreptul unei pă**duri** dese şi intrăm în aceasta, mergând tot mai adânc spre **interior.** Sunetul păsărilor se aud ca un ecou, înconjurân- **du-ne** cu al lor cântec şi asta mă face să zâmbesc, în timp **ce** privesc în toate părţile, zărind razele soarelui fâcându-şi **loc** printre ramurile înalte

ale copacilor, oferindu-mi astfel o stare de relaxare; îmi închid ochii, lăsându-mă furată de acest peisaj frumos.

— Mai avem doar un pic, mă anunţă Augustin şoptin- du-mi suav la ureche, de parcă nu ar vrea să ne audă nimeni Şi îmi deschid ochii privind înainte.

Încă încerc să-mi dau seama în ce direcţie ne îndreptăm, dar îndată ce aud sunetul apei, acum realizez de ce am un costum de baie pe mine. *Oh, nu! Doar nu vrea să înotăm?* iiă întreb în sinea mea şi înghit în sec. Eu şi apa nu suntemprietene prea bune; bine, poate doar în duş, dar acolo e altă treabă. Opreşte calul pe marginea lacului şi privesc spre cascada nu foarte mare, ce face ca apa să curgă atât de liniştită, spărgându-se în spuma de sub ea. Nu ştiu să înot. iar asta mă sperie puţin. Oftez prelung şi-l las să mă ajute să cobor de pe cal, sfârşind în braţele lui. îmi zâmbeşte atât de cald şi mai rău decât un nebun, de parcă ar avea în gând un plan diabolic, apoi îşi trage tricoul peste cap, rămânând la bustul gol şi înghit în sec. *Doar nu are de gând să înoate în lac?* totul mi se confirmă şi mai mult, după ce începe să-mi tragă bluza pufoasă uşor în sus, făcându-mi semne din pn- viri să-mi ridic braţele în aer, ca în cele din urmă să scape de ea şi o aşază pe cal.

— Augustin, nu ştiu să înot, spun cu o uşoară panică în glas, însă el continuă să scape de hainele de pe mine. Augustin, aproape că-i urlu numele, captându-i într-un final atenţia.

— Nu îţi face griji, micuţo, cunosc manevrele de resuscitare în caz de orice, mă ia peste picior şi mă îmbufnez, în timp ce-mi desface nasturele şi fermoarul de la blugi.

—Nici nu mă gândesc, i-o retez şi-l opresc din a continua.

Mă priveşte blând, fără să izbucnească în vreun fel şi-mi mângâie obrazul cu buricele degetelor, încercând parcă să mă facă să mă liniştesc, dar şi să-mi înfrâng frica de a mă îneca. E puţin ciudat, iar în acest moment îmi este dor de nemernicul meu, care nu mă

lasă nici să respir cum trebuie, de tipul care întotdeauna face doar ce vrea, înnebunindu-ma cu fiecare gest diavolesc pe care-l are în gând, nu de...

— Tot nu scapi, mi-o întoarce şi mă trezesc cu capul în jos, realizând că tocmai m-a pus cu burta pe unul dintrv umerii săi.

— Augustin, îi rostesc numele, dar mă înfundă râsul.

Chiar dacă ar trebui să mă sperie ceea ce urmează si
facă, râsul nu conteneşte să apară. Ştiu, par o nebuna, dar
ce altceva pot să fac? încep şi râd cu poftă aşa cum poate nu am fiicut-o de mult şi puteam să jur că mă aşteptam la aşa ceva din partea lui. Nebunia sa m-a molipsit până şi pe mine, iar faptul de a-l vedea prea blând mă omoară încet. Înaintează câţiva paşi de locul în care am lăsat calul să se odihnească, apoi urcă puţin, ca în cele din urmă să mă lase în capul oaselor şi-mi dau părul de pe faţă ca să-l privesc. Doar zâmbeşte, însă zâmbetul lui e mai rău decât un drac; mă lipesc cu totul de el, acum că observ mai bine unde ne aflăm. Suntem pe o stâncă, nu foarte înaltă, chiar lângă lac şi înghit cu greu nodul ce mi s-a acumulat în gât.

— Doar nu vrei să...? dau să-l întreb dacă e întreg la cap, dar nici nu ştiu de ce fac asta, ştiu sigur că nu e.

— Ai încredere în mine? mă întreabă deodată şi dau afirmativ din cap.

— Da! îi răspund scurt şi-l las să mă scape de restul hainelor pe acre le aşază lângă noi.

Acum am încredere în el şi ştiu că nu va lăsa nimic să mă rănească.

— Aceştia vor trebui daţi jos, se referă la ochelarii de vedere şi îi aşază lângă haine.

Mă întorc cu faţa spre marginea stâncii şi nu cred că sunt mai mult de cinci metri până jos, dar tot mă sperie, făcân- du-mi trupul să tremure uşor. Inspir adânc, simţindu-mi brusc palmele transpirate, apoi expir profund printre buzele întredeschise şi-i simt palmele lui Augustin, aşezându-se pe talia mea, ca în cele din urmă să-mi şoptească:

— Voi fi tot timpul lângă tine, nu ai de ce să-ţi faci griji, chiquita! mă alintă. N-am să-ţi dau drumul, continuă să mă facă să mă calmez, dar încă îmi este frică.

îşi împleteşte degetele cu ale mele şi ne poziţionăm mai pe margine, simţindu-mi inima în gât şi-mi întorc privirea >pre nebunul meu, care îmi zâmbeşte scurt şi-mi face semn că la trei o să sărim. încuviinţez scurt din cap şi aştept numărătoarea, care nu întârzie să apară.

— _ _ _ _ _ _ _ 45911..., începe să numere cu voce tare, strângându-mi şi mai bine mâna în a sa. 2..., inspir adânc şi-mi fac curaj. 3...

îmi închid ochii şi sar odată cu el, ţinându-mi respiraţia şi abia când suntem cu totul în apă îi deschid la loc şi privesc spre Augustin, care încă mă ţine strâns de mână, mişcându-şi picioarele în voie şi se apropie de mine, lipin- du-mă de trupul său. îi fac semn să urcăm, deja încep să nu-mi mai pot ţine respiraţia şi-mi zâmbeşte subtil. Nu ştiu de ce face asta, dar îndată ce buzele lui se lipesc de ale mele, simt aerul ce mi-l oferă şi continuă să-şi mişte buzele peste ale mele, sărutându-mă într-un final. Mă simt de parcă aş pluti pe un norişor, fără ca măcar să mai am nevoie de aer, ci doar de el. Primul meu sărut sub apă.

Cine ar fi crezut că se simte atât de bine?

„ Dragul meu Augustin,

îmi colorezi viaţa în mii şi mii de culori, însă felul în care demonul din tine îşi iubeşte nebuneşte îngerul, zdrobind orice barieră, orice mit, în care binele şi răul nu pot forma o conexiune, mă fac să te iubesc şi mai mult decât o fac deja. Şi simt... simt prin tot ceea ce ne înconjoară că tu eşti sufletul meu, iar eu nebuna de care ai nevoie ca să supravieţuim amândoi într-o lume neagră, dar care totuşi încă speră ca lumina să iasă la suprafaţă. „

Trag aer tare în piept, acum că suntem la suprafaţă şi zâmbesc, încolăcindu-mi braţele în jurul său şi-l privesc în continuare în ochi. Doamne, e o nebunie ce tocmai am tăcut, însă cu el aş repeta-o la nesfârşit.

— Te amo! Dios, te amo! îi repet şi-i sărut din nou buzele, făcându-l să zâmbească.

***

Ziua a trecut mai repede decât mă aşteptam să treacă, dar îmi amintesc cu plăcere nebunia în care m-a atras **Augustin** flră niciun regret şi cred că am sărit de pe stânca aceea şi de zece ori după aceea. Zâmbesc şi tot nu-mi vine să cred că am trecut peste frica ce o aveam de foarte mulţi ani, devenind o nebună incurabilă ca el şi totul cu ajutorul bărbatului pe care-l iubesc.

— Eşti gata? glasul lui uşor răguşit îmi captează atenţia şi-l privesc în oglindă, în timp ce-mi hidratez buzele cu un balsam.

— Aproape, îi răspund şi-mi încalţ veşnicii tenişi cu care mă simt comod pe care nu i-aş schimba pentru nimic.

În seara aceasta ne vom întâlni cu Kara, vechea lui prietenă din facultate, pe care am avut ocazia să o cunosc acum câteva luni şi mai are doar puţin până va îmbrăca rochia de mireasă. Privesc spre inelul pe care mi l-a oferit Augustin în noaptea în care am făcut jurământul şi-l ating cu buricele degetelor,

imaginându-mi ziua în care voi purta o rochie albă de mireasă şi voi păşi spre altar cu tata la braţ, spre bărbatul ce mi-a jurat că-mi va fi alături până şi după moarte.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă şi zâmbesc, încercând să-mi revin din melancolia în care am căzut şi-l privesc în ochi.

— Nu, doar..., încerc să spun ceva, dar cred că şi-a dat seama şi singur, îndată ce-mi ia mâna stângă într-a sa şi mă priveşte şi el în ochi.

— Putem şi acum să mergem să ne căsătorim, îmi vorbeşte serios şi mă abţin să nu plâng.

Dar nu sunt lacrimi de tristeţe, ci de fericire şi cred că visez. Ştiu că poate sunt prea mică, constatând faptul că am doar optsprezece ani şi mulţi ar spune că sunt complet nebună să fac aşa ceva, însă îmi doresc o viaţă alături de el, îmi doresc o familie alături de el şi poate doi, trei copii sau de ce nu, o echipă de fotbal dacă asta îşi doreşte. Zâmbesc, simţind lacrimile curgându-mi şi spun:

— Da!

— Atât am vrut să aud, mi hermosa esposa[1]!

I Frumoasa mea soţi

eBuzele lui se mişcă în acelaşi ritm cu ale mele şi mă strânge şi mai tare în braţele sale, dorindu-şi parcă să uităm de lume, să uităm de tot ce ne-a rănit şi să ne lăsăm purtaţi pe aripile iubirii ce ne-a adus împreună şi ne-a legat pe vecie.

—Oricât de mult mi-ar face plăcere să ne închidem în dormitor şi să fac dragoste cu tine până în zori, nu se poate. I-am promis Karei că ne vedem cu ea şi viitorul ei soţ, dar şi cu Danzell, îmi şopteşte peste pielea de pe gâtul meu şi tot ce pot să răspund e:

— Ihm!

îmi aranjez părul puţin dezordonat, ca în cele din urma să ieşim din dormitor şi ne îndreptăm spre ieşirea din casă. dând peste fratele meu, care se chinuie să tragă geamantanul după el.

—Mărio! îi pronunţ numele surprinsă să-l văd, captân- du-i atenţia şi ne zâmbeşte.

—Bună, trandafirel! mă alintă, apoi îşi mută privirea pe Augustin, analizându-l. Văd că tu eşti încă întreg, cum aşa?

—Să spunem că un înger a vegheat asupra mea, îi răspunde şi mă strânge în braţele lui.

—Deci, ne vedem mai încolo? schimbă Mărio subiectul şi nu înţeleg la ce se referă.

—Desigur, dar acum trebuie să ne vedem cu Kara. Mărio încuviinţează din cap, apoi continuă să tragă geamantanul după el, nici nu ştiu ce naiba are în, şi ieşim din casă, îndreptându-ne spre maşina parcată în curtea din faţa.

—Ash a fost destul de binevoitor şi mi-a împrumutai maşina lui, glasul lui Augustin mă face să-mi întorc privirea spre el, în timp ce deblochează portierele şi-mi face semn să urc.

Ceva îmi spune că între ei doi a fost o ceartă mai întâi şi doar apoi Ash a fost atât de binevoitor, încât să-i împrumute maşina. îmi deschid buzele ca să-l întreb ce s-a întâmpla» mai exact, dar le închid la loc, considerând că e mai bine*[1] tac. Prefer să mă bucur de noapte, decât să mai aflu cine ştiece. Nu mai îmi este frică de demenţa pe care o are atunci când e la volan, ba mai mult, aş mai repeta încă o dată ceea ce m-a pus să fac atunci când am păşit de bună voie în lumea lui, care s-a dovedit într-un final, ca fiind şi lumea mea. îi simt mâna aşezându-se pe genunchiul meu şi zâmbesc, apoi îmi împletesc degetele cu ale lui, intrând în oraş. Ies din maşină odată cu Augustin şi inspir adânc. E un local destul de frumos, aşa ca la prima vedere şi din câte îmi aduc aminte, Augustin spunea că va fi şi Danzell aici, fratele Karei, căruia încă n-am apucat să-i mulţumesc pentru ziua aceea neagră de la mall. Dacă n-ar fi fost el, Paul mai mult ca sigur m-ar fi omorât atât pe mine, cât şi pe Leya doar ca să scape de martori şi să se facă nevăzut, însă planurile lui au fost dejucate la timp şi datorită lui Danzell sunt încă în viaţă. Augustin îşi împleteşte degetele cu ale mele şi păşim spre intrarea în restaurant.

— Augustin, Christina, glasul suav al tipei ce se apropie de noi îmi captează atenţia şi trebuie să recunosc că nu s-a schimbat mai deloc.

E la fel de frumoasă ca în ziua în care ne-am cunoscut. Zâmbesc şi îi ofer o îmbrăţişare caldă, apoi ne îndreptăm spre locul în care e şi fratele ei, dar şi viitorul soţ, Reece. Amândoi ne întâmpină cu un zâmbet cald şi o strângere fermă de mână. Ne aşezăm şi aşteptăm să vedem ce doreau să ne spună.

— Din câte observ, dragostea îţi priieşte, se ia Kara deodată de Augustin, întrerupând liniştea dintre noi şi acesta doar zâmbeşte, strângându-mi mâna. Ţi-am spus eu că e pentru tine, dar nu ai fi

vrut să recunoşti atunci, nici de te ameninţam cu un pistol, continuă să-l dojenească. Am ştiut eu ce am ştiut, de îndată ce te-am văzut cu ea la concursul de caritate.

— Nu cred că le ştii pe toate, Kara! i-o întoarce. Dacă tot pretinzi că ai puteri supranaturale, ai fi ştiut că noi doi am devenit deja soţ şi soţie, îi aruncă bomba şi o observ, 'necându-se cu vinul pe care tocmai îl savura.

— Ce? înghite cum poate şi ne priveşte pe rând. Când naiba s-a întâmplat asta? Şi eu care credeam că am să ajung să-ţi fiu naşă, cununându-te, continuă să se ia unul pe celălalt peste picior şi tind să cred că cei doi au împărţit ceva mai mult în facultate, decât simpla lor prietenie.

Inspir pentru a nu ştiu câta oară şi iau o gură zdravănă din paharul meu cu vin, înghiţindu-l cu greu. Nici nu vreau să ştiu, trecutul lui să rămână acolo unde e, mă interesează doar prezentul şi viitorul care ne aşteaptă să-l petrecem împreună, de aceea nu cred că e nevoie să dezgropăm lucrurile de mult îngropate, pentru ce? Pentru a ne face rău sau mai ştiu eu ce scenarii macabre? Scutur uşor din cap, de îndată ce Augustin mă strânge din nou de mână, captân- du-mi atenţia.

— Eşti bine, micuţo? mă întreabă, dar nu mai apuc să răspund, sunetul unui telefon se aude dintr-odată.

Danzell îşi scoate telefonul din buzunar, constatând că al lui e cel care sună ca un nebun şi acceptă apelul, ducându-l într-un final spre ureche.

—Da! răspunde, dar după expresia care brusc se schimbă, ceva îmi spune că numai de bine nu e. Când s-a întâmplat asta? Unde? pune o sumedenie de întrebări, destul de revoltat. Rămâi acolo unde

eşti, vin acum după tine. Să nu cumva să te mişti de unde mama dracului eşti, aproape că urlă, apoi închide telefonul şi se ridică de la masă.

— Danzell! îi strigă Kara numele, oprindu-l din drum. Ce s-a întâmplat?

— Faith s-a întâmplat, îi răspunde vizibil nervos şi încerc să-mi dau seama despre cine e vorba. S-a întrecut cu Kobe la cursele de la periferia oraşului şi a pierdut, nemernica. Şi i-am spus să nu facă asta, dar se pare că m-a minţit când mi-a spus că merge la o colegă să înveţe. Am să-i rup picioarele, mai ales că a fugit nemernica, cu maşina ce i-o datorează cu tot, continuă destul de nervos şi se îndreaptă spre ieşire.

— Vin cu (inc. îl nnunţfl Kara şi nc ridicăm cu to(ii dc 14 nutsft. nu înuintc dc u plăti ceea ce am consumat şi ne ¡iula%ptftiu spre maşini.

Nu ştiu exact despre cine c vorba sau ce anume s-a în- (iimplat. dar totul pare atât de serios, încât simt înăuntrul ₜneu că ceva se va întâmpla, însă numai de bine nu e. Ne uivăm în muşini şi ne îndreptăm spre... Doamne, habar nu m unde ne îndreptăm. August în se ţine constant după marina lui Danzcll, care goneşte ca un nebun pe străzile Los Angclcs-ului şi înghit în sec, simţindu-mi gâtul brusc uscat.

— Cine e Faith? îl întreb pe Augustin într-un final, chiar în momentul în care ia curba şi realizez că ne îndreptăm spre periferia oraşului, unde se ţin de obicei cursele ilegale dc maşini.

— Faith e verişoara lui Danzcll şi a Karei, mă pune la curent. Iar acum s-a întrecut cu cel mai de temut racer, a pierdut, şi crede-mă, cu Kobe nu te pui. E în stare de orice, telul în care îmi vorbeşte mă

face să cred că şi el a avut de-a tace cu acest Kobe cândva şi nu a ieşit nimic bun.

Virează spre stânga şi o ia tot înainte, dar opreşte brusc maşina, îndată ce celelalte maşini fac la fel. Privesc înainte ţi tot ce pot să văd, e o maşină albă izbită într-un stâlp, iar lângă aceasta o tipă care-şi îmbrăţişează constant trupul, legânându-se când în faţă, când în spate. Mai mult ca sigur aceea e Faith. Plânge în hohote şi se uită când într-o parte când în alta, iar asta mă duce cu gândul că îi este frică ca nu cumva Kobe să fie prin preajmă. îmi duc mâna spre piept şi *mi* o apăsare stranie ce mă face să respir tot mai sacadat, aptând atenţia lui Augustin.

— Nu ieşi, îl opresc chiar înainte de a deschide portiera.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă, privindu-mă.

— Cred că se va întâmpla ceva rău, îi răspund. O simt [il]ci, arăt spre inima mea. Ca o presimţire, de aceea, te rog, nu ieşi.

— Îl privesc îngrijorată.O să fie bine, micuţo! Nu voi păţi nimic, mă asigură şi scoate din torpedo un pistol, care în loc să mă liniştească, mai mult mă pune în alertă.

— Augustin, să nu mă părăseşti! îl rog cu ochii în lacrimi, de îndată ce deschide portiera. Promite-mi!

— Te Io prometo, chiquita!

îmi sărută scurt buzele, apoi iese şi închide portiera în urma sa, observându-l acum cum înaintează spre locul în care e Kara şi las geamul în jos, ascultând ceea ce vorbesc

— *Cum poţi fi atât de nesăbuită, Faith?* urlă Danzell la verişoara lui şi se plimbă de colo-colo. *Ce naiba a fost în capul tău?*

— *îmi pare rău,* glasul lui Faith pare sugrumat şi se lasă în jos, pe vine.

— *l-am promis tatălui tău că voi avea grijă de tine, chiar înainte să moară, iar tu asta faci? Se întoarce în mormânt din cauza ta*, continuă Danzell să urle la verişoara lui, punându-şi mâinile în cap.

îmi strâng şi mai tare bluza în pumn şi-mi închid ochii. sim{ind în continuare că ceva nu e bine. Inspir, apoi expir şi continui tot aşa, însă scârţâitul prelung al unor roţi ce se îndreaptă spre locul în care suntem, se aude ca un răget venit din străfundul infernului şi asta mă face să tresar în scaun Câteva focuri de armă se aud dintr-odată, captându-mi atenţia şi-mi îndrept privirea în faţă şi-mi duc o mână spre faţă, încercând să-mi înăbuş suspinele, de îndată ce Augustin nu mai apare în raza mea vizuală.

Nu, nu, nu! mă răstesc cu groază în sinea mea şi ies pe partea cealaltă din maşină. Trebuie să ştiu că e bine. Se aud din nou alte focuri de armă şi nu înţeleg de unde vin, apoi un ţipăt ascuţit, făcându-mi inima să o ia la galop şi mă rog în sinea mea ca nebunul meu să nu fi păţit nimic. Mă ridic puţin, cât

să văd ce se întâmplă, dar mă las repede în jos, ascunzându-mă după maşină, acum că scârţâitul roţilor se aud în dreptul meu şi înghit în sec. Sper doar să plece După alte cinci minute în care liniştea s-a aşternut, ies din ascunzătoare şi mă îndrept spre locul în care e Kara şi ve- rişoara ei, Faith, dar şi Reece şi Danzell care, în acest moment zace într-o baltă de sânge.

— Nu, nu! Danzell? glasul lui Faith mă face să mă întorc spre ea şi o privesc cum împinge trupul lui Danzell cu mâinile, încercând să-l trezească. Te rog, ridică-te! îmi pare rău, urlă la el, dar e în zadar, e mort.

îmi duc mâna spre piept şi încă simt acea apăsare în dreptul inimii şi mă panichez, acum că nu-l zăresc pe Augustin nicăieri.

— Nu... nu, nu, nu! repet acelaşi cuvânt cu voce tare, simţindu-mă ca şi cum un pumnal mi s-a înfipt în inimă şi pentru un minut simt că lumea mea s-a prăbuşit de tot. Nu, nu! Nu mă poţi părăsi...

— Micuţo! glasul lui îmi captează atenţia, ieşind de după maşina Karei şi răsuflu uşurată, văzându-l. îi sar la propriu în braţe, dorindu-mi să ştiu că nu visez şi-i sărut scurt buzele, doar ca să mă conving de tot.

— Ţi-am promis că n-o să te părăsesc, chiquita! îmi spune, mângâindu-mi obrazul, apoi îşi îndreaptă privirea în faţă şi-l observă pe Danzell zăcând pe jos.

— Danzell, nu! Nu, nu poţi să mori, glasul sugrumat al Karei îmi confirmă şi mai mult faptul că fratele ei e mort. E doar vina ta, o acuză pe verişoara ei. Ţi-a spus de atâtea ori să nu mai calci strâmb, dar niciodată nu l-ai ascultat că eşti tu mai brează, continuă Kara să-şi certe verişoara, iar Faith îşi lasă privirea în jos, simţindu-se în totalitate vinovată pentru moartea verişorului ei.

Totul s-a întâmplat atât de repede, iar eu nici n-am apucat să-i mulţumesc pentru faptul că mi-a salvat viaţa, dar îi voi fi veşnic recunoscătoare pentru asta. îmi strâng ochii, lăsând ca alte lacrimi să-mi curgă şi-mi întorc privirea spre maşina ce se opreşte în dreptul nostru, Mărio şi Ash ieşind din aceasta ca nişte fulgere ce străbat cerul.

— Trebuie să plecăm, acum! ne anunţă şi nu înţeleg deKobe şi oamenii lui sunt pe drum încoace, iar dacă vă găsesc aici, am dat de dracu, glasul lui Ash îmi captează atenţia, realizând că e destul de furios. Nemernicii aceia ne-au făcut doar zile fripte de când au apărut în oraş, acum două luni. Nu e de joacă cu ei, aşa că trebuie să plecăm, acum! tună din nou şi-l observ pe Mărio, luând-o pe Faith pe sus, în timp ce Reece o ia pe Kara şi o urcă cu forţa în maşină.

— Şi Danzell, doar n-o să-l lăsaţi acolo? vorbesc în cele din urmă, captând atenţia lui Ash.

— Augustin, ia-o pe Christina şi plecaţi. O să rezolv eu aici, doar plecaţi, ne ordonă şi mă simt trasă dm locul în care sunt. Şi, Augustin..., glasul lui Ash ne opreşte în loc. Când ajungi, schimbă plăcuţele de înmatriculare, iar la astea dă-le foc, îl roagă şi toată treaba asta cu Kobe e mai serioasă decât pare.

Augustin încuviinţează din cap şi mă trage după el până în dreptul maşinii. Deschid portiera, odată ce-am ajuns şi mă urc în scaunul pasagerului, punându-mi centura de siguranţă, nu de alta, dar ştiu că în acest moment, Augustin va conduce mult mai repede decât de obicei, grăbindu-se să ajungă la ferma unchiului. Nimeni nu ştie de locul acela, de aceea unchiul şi-a făcut casa departe de văzul tuturor, ferindu-se totodată şi de duşmanii care-i dau târcoale. Inspir adânc, apoi expir profund şi-mi deschid ochii în cele din urmă - nici nu ştiut când i-am închis - şi privesc înainte prin parbriz la locul în care suntem. Luminile oraşului nu mai sunt de mult în văzul nostru, dar nici zgârie-norii ce se ridicau maiestuos spre cer şi cred că suntem în afara Los Angeles-ului, îndreptându-ne spre Wildwood.

— Ash a reuşit să-l ducă pe Danzell din locul în care a fost, mă pune Augustin la curent cu ceea ce s-a întâmplat în ultimele minute. îmi pare rău, micuţo! rosteşte cu părere de rău şi nu înţeleg de ce.

Pare îngrijorat, iar felul în care conduce, mă sperie puţin.

— Augustin, îi pronunţ numele îngrijorată şi-mi mut privirea spre el.

— Trebuia să fie o seară plăcută, dar totul s-a transformat în haos, îmi răspunde în cele din urmă şi virează acum spre dreapta, intrând pe drumul ce duce spre ferma unchiului. Mărio o aduce pe Faith aici, pentru că nu poate rămâne de una singură, acum că Danzell e mort, iar Reece a scos-o pe Kara din oraş, ducând-o în oraşul în care a copilărit, la părinţii lui, continuă să mă pună în temă cu totul, ca în cele din urmă să oprească maşina în curte şi iese din maşină ca un fulger.

— Augu...

Ies şi eu din maşină şi observ felul în care loveşte tot ce îi iese în cale, urlând. L-a afectat mai mult decât credeam totul şi dacă nu fac ceva, s-ar putea răni. Fără să stau pe gânduri, mă apropii de el cu riscul de a primi un pumn în faţa şi-i înlănţui trupul cu braţele.

— Sunt aici, calmează-te! îl rog, dar nu prea iese. Te rog, Augustin, calmează-te. Sunt aici, n-am să plec şi de mă alungi, tot aici rămân, continui să-i vorbesc doar ca să-l fac să se calmeze.

îl simt tot mai moale în strânsoarea braţelor mele şi se întoarce cu totul spre mine, apoi îmi ia chipul între palmele sale şi-mi spune:

— îţi jur că dacă ai păţi ceva, micuţo, sunt în stare să fac pământul bucăţi şi nu mă voi opri până nu te voi găsi, chiar dacă asta ar însemna să mor căutându-te.

îl privesc blând în ochi şi îi iau mâinile într-ale mele, apoi spun, de îndată ce-mi umezesc buzele cu limba.

— Iar eu te voi căuta până şi în cele nouă cercuri ale Iadului, doar ca să te aduc înapoi lângă

mine şi să-ţi dă- miesc..., spun, dar nu-mi mai duc toată propoziţia până la capăt, ci îi aşez mâna pe pântecul meu şi zâmbesc. Vreau să fiu soţia ta, dar şi femeia ce-ţi va dărui cele mai frumoase zâmbete, de acum încolo, îi mărturisesc, simţindu-mă pregătită să devin mamă.

— În cazul acesta, vreau trei! Mai bine o echipă de fotbal, îmi spune dorinţa lui, făcându-mă să zâmbesc, chiar înainte ca buzele noastre să se unească într-un sărut.

Am fost făcut K. O. de atâtea ori,
înecându-mă pierdut în agonia
Ce-mi sfâşia cu ale sale gheare sufletul şi inima
Şi ca şi-n dăţile trecute,
Diavolul cutremura pământul sub mine,
Aruncându-mă în apele învolburate ale destinului
Până te-am găsit pe tine.
Tu care m-ai privit în ochi şi mi-ai zâmbit
Şi cu o singură suflare ai străpuns întunericul cu a ta
lumină
Până când inima mea a început să bată din nou,
Simţind acea văpaie de culoare ce-mi anima sufletul
Şi atunci am ştiut că lângă tine am găsit salvarea,
împlinirea, iubirea şi o chiquita ce-mi va fi alături
Până la sfârşitul veacurilor şi nu numai.

-Augustin OzeraAugustin Ozera „ Văpaia din inima mea

Au trecut cinci zile de la moartea lui Danzell, iar Faith se învinovăţeşte constant pentru asta, închizându-se de multe ₀ri în dormitor, fără ca măcar să ştim ce naiba face pe acolo
refuzând să mănânce sau să vadă pe cineva. Practic, arată ca un zombie umblător. Atât Christina, cât şi Leya, dar şi restul nu mai ştim ce să facem ca să o scoatem din starea în care e, doar Mărio ce îi mai linişteşte nopţile, cât de cât şi cred că are coşmaruri din cauza faptului că şi-a văzut vărul ***„înghiţind***" câteva gloanţe. Spun asta din simplul fapt că aproape trezeşte toată casa în miez de noapte, atunci când
0 auzim urlând şi plângând isteric. Asta îmi aminteşte de perioada în care micuţa mea avea coşmaruri - nu că n-ar avea şi acum, însă mai rar sfârşind cu mine în dormitorul ei. chiar dacă în mai toate dăţile se abţinea puternic să nu facă gălăgie, suspinând în tăcere, nedorind să atragă atenţie asupra sa. Am continuat s-o supraveghez din umbră, doar ca să fiu acolo când coşmarul îi atingea sufletul şi să i-l pot vindeca, dar uite că asta mi-a vindecat până şi mie sufletul de greutatea ce o simţeam că-l apasă. Tind să cred că abţinerea ei i se trage şi din perioada în care locuia cu Maryse şi Paul, iar atunci când avea coşmaruri încerca din răsputeri să nu facă gălăgie, altfel idiotul mai mult ca sigur îi trăgea o mamă de bătaie ca să o reducă la tăcere sau mai rău.

O trimitea să stea în beciul acela oribil cu zilele, fără mâncare sau apă. îmi vine să-mi strâng pumnii doar gân- dindu-mă prin câte a trecut Christina şi chiar dacă idiotul nu mai e pe lumea aceasta, ocupându-şi locul de drept în infern, tot mă scoate din minţi. Tot îmi vine să merg după el acolo unde e şi să-i administrez acelaşi tratament pe care

y

- Capitolul 13-

1 l-a aplicat el Christinei, ani la rând. Mă opresc, pentru că Faith îmi taie brusc calea, scoţându-mă astfel dintre gânduri şi se închide din nou în dormitor. *Drace! O luăm de la capăt , cu fata asta nu ajungem nicăieri*, murmur în sinea mea şi o prind pe Christina de braţ, oprind-o, chiar în momentul în care apare în raza mea vizuală.

— Faith!

— Nu are rost! o fac să mă privească şi se opreşte din a-şi dori să meargă după fata aia încăpăţânată. Va sta închisă în cameră până când se calmează. Ai nevoie şi tu de o pauză, micuţo! constat mai ales că cearcănele de sub ochn ei sunt tot mai pronunţate.

— Nu o mai înţeleg, glasul ei frânt mă face să oftez prelung, epuizat până şi eu de tot ce se întâmplă şi o trag în braţele mele. Pe când crezi că a acceptat, o ia razna din nou. continuă să-mi vorbească blând, în timp ce ne îndreptăm spre terasa din faţă.

Cu toţii plângem moartea lui Danzell, chiar dacă nu la suprafaţă, ci pe interior şi am fi preferat ca totul să se ii sfârşit altfel, dar uite că nu a fost să fie. I-a sunat ceasui mult prea devreme, mult prea tânăr, dar în lumea în care noi suntem, nu ştii niciodată când doamna cu coasa îţi bate la uşă şi fără să te salute, doar te apucă de mână şi te duce îr lumea de apoi. Christina inspiră adânc, în timp ce se aşaza în balansoar şi-şi trage picioarele la piept, făcându-mi loc lângă ea. E mai mult decât epuizată, exact ca fiecare dintre noi. îmi trec mâinile peste faţă scurt, în

timp ce gândunk mele zboară în toate părţile şi trag picioarele micuţei mele la mine în poală ca să poată sta relaxată, dar pe când **crezi** că totul s-a mai calmat un pic, niciunul dintre noi nu se aştept la asta.

— Oh, Doamne! aud glasul Christinei, mult prea ing*[v] zit şi sare din balansoar înainte să pot reacţiona măcar îndreaptă ca un fulger spre intrarea în casă. Faith, ce nai^ ai făcut? îmi îndrept privirea în aceeaşi direcţie cu a micuW mele şi o văd pe Faith cu încheieturile mâinilor sângeri abundent. *La dracul* mârâi în sinea mea şi nu-mi vine să cred că nebuna tocmai şi-a tăiat venele. Sincer? Mă aşteptam să facă o nebunie, însă nu atât de gravă. Pufăi exasperat şi mă ridic **şi** eu din balansoar, îndreptându-mă acum spre locul în care sunt cele două şi o ajut pe Christina să o ducă pe nebună în casă, aşa că o iau pe Faith în braţele mele şi intru de urgenţă înăuntru.

—■ Trebuie să fie în baie o trusă de prim ajutor, du-te şi adu-o, o rog pe Christina, cât timp o întind pe Faith pe canapeaua din living, fără să-mi pese că tot locul se murdăreşte de sânge. Ce naiba ţi-ai făcut, nebuno? întrebarea mea se adresează acum fetei care de abia dacă mai respiră şi dacă nu oprim cumva sângerarea asta, s-a dus dracului totul, mai ales viaţa ei.

Christina revine în living cu trusa de prim ajutor şi o deschide, cu mâinile tremurânde, apoi scoate din aceasta câteva tampoane de tifon şi le înmoaie în dezinfectant, ca mai apoi să mi le întindă pe rând. Cât timp dezinfectez tăieturile pe care Faith şi le-a trasat atât de bine pe încheieturile sale, Christina pare din ce în ce mai îngrozită şi o înţeleg pe deplin. Aş vrea să-i pot promite o viaţă liniştită şi normală, dar mă tem că făcând asta mă mint până şi pe mine. Noi doi nu vom avea o viaţă normală şi oricât aş încerca, simt că o dau în bară cu fiecare minut în care ne îndreptăm spre porţile Infernului, nu ale Raiului.

— Ce naiba se întâmplă aici? se aude glasul lui Mărio ce intră în living şi scapă pe jos cumpărăturile, fiind şocat de-a dreptul.

— Nu sta acolo ca o momâie idioată şi vino şi dă o mână de ajutor, urlu la el, scoţându-l cumva din transa în care e şi îl observ clipind des, neştiind pe ce să pună mâna mai întâi.

— Fir-ar! Faith, ce naiba ţi-ai făcut? o întreabă, punân- du-şi mâinile în cap, dar gestul lui numai de ajutor nu ne este în acest moment.

Mă ridic în capul oaselor, destul de nervos, şi îl prind de gulerul tricoului, zguduindu-l puţin şi-l privesc ca u

nnebun, însă nu ştiu pe cine sunt mai nervos, pe tot ceea ce se întâmplă sau pe mine? Da, cum aţi auzit! Sunt nervos pe mine însumi, pentru faptul că tot ce îi pot oferi Christinei, e doar un drum pavat cu moarte, iar asta mă omoară încet, pentru că am ajuns să o iubesc mai mult decât propria-mi viaţă. Mi-a oferit mai multe decât am avut vreodată şi nici măcar acum când totul o ia razna, tot nu încetează să mă iubească, să mă surprindă cu tăria de care dă dovadă.

— Ai face bine să-ţi revii înainte ca pumnul meu să facă cunoştinţă cu moaca ta, mârâi printre dinţi către Mano. Du-te să aduci trusa chirurgicală, acum! urlu la el, apoi îl împing cât colo şi-mi întorc privirea spre micuţa mea, chiar în momentul în care Ash şi cu ceilalţi intră şi ei în casă şi găsesc scena macabră ce se întâmplă acum în living.

— Augustin, nu o pot face, nu din nou, îmi vorbeşte Christina cu o voce tremurândă şi înţeleg exact despre ce e vorba.

O privesc adânc în ochi şi nu pot să-i fac asta, nu din nou. Nu pot să o rog să-i coase lui Faith tăieturile pe care singură şi le-a făcut, dar dacă nu o facem cât de repede posibil, va muri. Inspir adânc şi-mi îndrept privirea spre Ash, ştiind destul de bine că se pricepe la aşa ceva, nu degeaba a făcut aproape trei ani de medicină - bine, nu mai punem faptul că s-a lăsat după aceea din motive doar de el ştiute - însă, în acest moment se exclude posibilitate de a o duce pe Faith la spital. Kobe mai mult ca sigur o caută, iar FBI-ul încă anchetează moartea lui Danzell şi multe alte complicaţii de care nu avem nevoie în acest moment.

Mărio, du-te după trusa chirurgicală din camera mea. O găseşti chiar în baie, în dulapul de jos, Ash începe să împartă ordine, mobilizând pe toată lumea, pentru a o ajuta pe Faith să-şi revină. Leya, adu câteva prosoape din dulapul de pe hol, iar tu Christina, du-te spală-te şi odihneşte-te, cam ai nevoie, o roagă pe micuţa mea care se ridică în capul oaselor şi mă priveşte întrebător.Simt că o iau razna în acest moment şi mi-e teamă să nu fac vreo prostie, reacţionând aşa cum nu ar trebui să reacţionez, impulsiv şi de tot ce am nevoie, e de aer. Cât mai mult! Fără să-i răspund micuţei mele, ies afară, privind în toate direcţiile şi-mi pun mâinile în cap fără să-mi pese că sunt încă pătate de sângele lui Faith şi-mi vine să urlu cât mă ţin plămânii. Drace! încerc să văd viaţa pe care o va avea micuţa mea lângă mine, dar nu o văd bine şi asta nu mă încântă deloc. Ea merită mult mai mult, iar lângă mine...

La dracu! Sunt prea egoist să o las să plece şi nu doar din cauza asta, ci şi din simplul fapt că o iubesc al dracului de mult. Fără să gândesc clar, măcar puţin, îmi izbesc pumnul de peretele casei, în repetate rânduri până când acesta se înroşeşte de-a dreptul şi din el începe să iasă acum firişoare de sânge, dar nici nu mai simt durerea, doar acea pe care sufletul meu o poartă atât de intens. Şi nu e o durere ce mă face să mă doară în adevăratul sens al cuvântului, ci mai degrabă simt durerea ei prin mine.

— Augustin! glasul se aude Christinei tot mai aproape, dar sper din suflet să nu se apropie, altfel s-ar putea să o lovesc fără să conştientizez asta şi nu vreau.

Am lovit-o o singură dată şi am simţit că totul s-a dus dracului, iar eu am ajuns în inima infernului şi am simţit că mă sfâşie pe dinăuntru absenţa ei. Sunt nebun fără ea, dar un dement lângă ea.

— Mi angel, calmate! încearcă, dar nu prea iese, pentru că încă continui să-mi zdrobesc pumnul de

perete. Augustin, încetează, urlă la mine şi-mi înlănţuie talia cu braţele, fără să-i pese că poate o lovesc, încercând din nou să mă oprească. Mă răneşti!

— De îndată ce îi aud cuvintele, mă opresc brusc şi înghit în sec, respirând sacadat. îmi închid ochii preţ de câteva secunde, apoi îi deschid şi mă întorc cu totul spre chipul ei angelic, în timp ce ochii săi căprui îşi varsă acum lacrimile şi o privesc, prăbuşindu-mă de-a dreptul pe jos şi o trag şi pe ea după mine.N-o să pot să-ţi ofer niciodată o viaţă liniştită şi normală, micuţo! încep şi vorbesc de parcă mi-aş lua adio de la îngerul meu, privind-o în ochi şi-i dau o şuviţă rebelă după ureche. Lângă mine vor fi doar pericole, vei avea doar de suferit, iar eu...

—încetează! Doar taci, taci, taci, taci! îmi întrerupe şirul de cuvinte, urlând la mine. Tu te auzi ce spui? îmi \ orbeşti de parcă ţi-ai lua adio. Nu! Spune, dând frenetic din cap într-un mod negativ. Crezi că viaţa mea a fost liniştită şi normală până să te cunosc? mă întreabă, deşi ştim amândoi care e răspunsul. N-am nevoie de o viaţă normală şi liniştită, Augustin, am nevoie... doar de TINE!

Fără să-i răspund o trag în braţele mele şi-i sărut pielea de pe gât, presându-mi buzele cu putere doar ca să o simt Să-i simt inima cum bate, să-i inspir parfumul specific ce mă ameţeşte atunci când e în preajma mea, să o simt pe ea. îmbrăţişându-mi sufletul cu al ei. îi ridic privirea spre ochii mei, plasându-mi degetele sub bărbia sa şi-mi presez buzele de ale sale, sărutându-i-le cu patos. Dacă aşa se simte cu adevărat iubirea, n-am de gând să o las să-mi scape printre degete, chiar dacă am fost destul de hotărât să renunţ doar pentru a nu o mai face să sufere.

—Te amo, chiquita! Te amo! rostesc peste buzele ei şi o trag din nou în braţele mele, ignorând total durerea ce începe să-mi străfulgere pumnul.

—Ar trebui să..., dă să-mi spună, ştiind exact la ce se referă, dar o opresc pentru că am ceva să-i dăruiesc.

Scot din buzunarul de la spate, plicul alb pe care Alex a reuşit să mi-l trimită, chiar la timp aş putea spune, cu numele ei tipărit pe acesta şi, deşi aş fi vrut să i-l ofer într-un alt mod, acum cred că e momentul. îl aşez în faţa Christinei şi o îndemn să-l ia, chiar în momentul în care ochii ei m* privesc întrebători. îi zâmbesc şi o îndemn din privin să-l deschidă. Inspiră adânc şi ia plicul între degetele sale tremurânde, apoi îl desface cu grijă şi de îndată ce scoa* foaia din el şi o despătureşte, începe să citească.

îşi trece privirea peste rândurile frumos tipărite şi după felul în care emoţiile de pe chipul ei se schimbă vizibil, presupunând că nu îi vine să creadă că tocmai a intrat la cea mai bună facultate din New York, NYU mai exact. Orice s-ar întâmpla de acum încolo, vreau ca ea să-şi continue studiile. Nu vreau să-i răpesc posibilitatea de a face ceva ce îi place, plus că va fi aproape atât de mine, cât şi de familia ei. E o femeie puternică şi independentă şi asta ador cel mai mult la ea. îşi deschide buzele şi încearcă parcă să-mi spună ceva, dar şi le închide la fel de repede la loc, încă surprinsă. Mai citeşte încă o dată ca să fie sigură, apoi mă priveşte.

— Nici măcar nu am apucat să termin de completat scrisorile, nici n-am avut când, vorbeşte într-un târziu, apoi înghite în sec, aşezându-se mai bine între picioarele mele. Cum se face că am intrat? mă întreabă surprinsă în continuare.

— Cu puţin ajutor le-am completat şi le-am trimis. Emma a fost de mare ajutor, se pare că te cunoaşte destul de bine, micuţo! zâmbesc şi cu ocazia asta îmi aduc aminte să-i sun pe cei doi porumbei. Ţi-am lăsat dreptul de a-ţi alege specializarea, dar vreau să-mi promiţi un lucru. Indiferent prin câte vom trece, vreau să-ţi continui studiile. Crezi că poţi face asta? o întreb, în timp ce îi

dau o şuviţă după ureche şi-şi presează scurt buzele de ale mele.

— Promit! mă priveşte cu atâta căldură şi când mă gândesc ca eram să renunţ la ea, ca un prost, acum îmi vine să-mi trag un pumn în faţă pentru că o merit pe deplin. Te amo, mi angel! mă alintă aşa cum îi place ei şi o strâng la pieptul meu.

— Yo tambien te amo, mi demonia!

Ne ridicăm amândoi de jos, arătând ca şi cum ne-am fi tăvălit prin praf şi mă izbesc cu spatele de perete, trăgând-o şi pe Christina după mine. O privesc, în timp ce-mi umezesc buzele cu limba şi pe când să o sărut Ash ne strică tot farmecul cu glasul său puternic, odată ieşit din casă.

4771— Am reuşii să-i suturc/ tăieturile, însă noapteu aceasta c critică. A pierdut prea mult sânge şi poate oricând să intre într-un şoc. iar asta nu va li bine deloc, continuă Ash să vorbcască, făcându-mă sft înghit în scc şi-mi las capul pc spate, aţintind corul. Mărio va sta în permanentă cu ca, dar va trebui să mai facem şi cu schimbul, altfel totul se va duce dracului, îşi pune mâinile în cap, ca mai apoi să arunce prosopul do pământ, enervat.

îmi întorc privirea spre Christina, chiar în momentul în care mă dojeneşte fără să spună ceva şi ştiu exact de ce. Din cauza pumnului meu, care acum e încă plin de sânge şi dacă nu-l curăţ mă pot trezi cu o infecţie de toată frumuseţea Dau afirmativ din cap, zâmbind şi o las să mă tragă după ca până în casă, apoi în dormitorul nostru. Nu suntem un cuplu care să se ia după lucrurile băbeşti, încât să doarmă separat până în noaptea nunţii aşa cum se făcea pe acele vremuri, însă acelea au apus de mult şi pe deasupra, puritatea ei e a mea. Cu ea am legat-o de mine, cu sufletul pentru c-am fost predestinaţi să ne întâlnim şi sub jurământul trandafirului să ne unim.

Mă trage încă după ea şi intrăm în baie. Se postează în faţa chiuvetei, cu tot cu mine în spatele ei şi dă drumul apei, potrivind-o treptat, ca mai apoi să-mi bage mâna sub jetul **de** apă, făcându-mă să scrâşnesc din dinţi. *„ Aşa îţi trebuie. Capul face, capul trage”,* parcă o aud rostind cuvintele acestea şi chiar dacă nu le spune cu voce tare, ştiu sigur că cu aşa ceva m-ar fi certat, nu de alta, dar după felul în care mă priveşte în oglindă, la cuvintele acelea mă duce gândul, îi înconjor talia cu braţul liber şi mă lipesc cu totul de spatele ei, în timp ce degetele sale continuă să-mi cureţe delicat rana. îmi împing bazinul cu putere în faţă şi o fac să mă simtă cu totul, iar în acest moment simt că o vreau. Vreau să-i sărut fiecare centimetru de piele, să-i dezmierd fiecare sân în parte, să-i gust dulceaţa ce mă scoate din minţi, să mă simt înăuntrul ei, în timp ce trupurile noastre se contopesc într-unui singur. îi sărut pielea până în dreptul urechii, apoi îi prind lobul între buze şi încep să i-l gust, să i-l sug,făcând-o pe ea să tremure în braţele mele şi-mi introduc mâna rănită pe sub tricoul pe care îl poartă. Icneşte din cauza contactului pielii sale cu palma mea încă umedă şi urc spre sânii ei, constatând că nu poartă nimic pe dedesubt. Zâmbesc şi mă împing din nou în ea, auzindu-i gemetele scurte, în timp ce degetele mele se joacă cu unul dintre sfârcurile sale deja întărite. O întorc printr-o smucitură cu faţa spre mine, apoi îmi plasez palmele peste fundul ei, strângându-l şi o salt în braţele mele, aşezând-o într-un final cu fundul pe blatul din baie.

Privirile noastre se intersectează pentru o secundă, ca în cele din urmă buzele să-şi ceară drepturile, unindu-se şi o sărut ca un nebun ce sunt. Limba mea e într-un război continuu cu a ei şi de îndată ce se întâlnesc, încep să danseze un dans ce ne îmbată şi mai mult simţurile şi-mi introduc mâna în pantalonii săi scurţi, stimulându-i feminitatea şi o simt cât de umedă e. O s-o ud eu până la capăt şi la propriu şi la figurat, aşa că o ajut să se dea jos de pe

blat şi intru cu ea în cabina de duş, dând drumul apei. O reglez treptat, cât să ne încălzească deja trupurile fierbinţi şi o scap pe micuţa mea de tricoul de pe ea, lăsând la vedere minunăţiile ce mă îndeamnă să le gust. Să le dezmierd aşa cum îmi place mie, însă mă ia prin surprindere, prinzându-mi tricoul în pumnii ei micuţi şi-l trage în sus, reuşind să mă scape de el, ca mai apoi să-şi zdrobească buzele de ale mele şi începe să mă sărute. îmi place când preia controlul, devenind dominatoare, dar până într-un anumit punct, în care dominatorul suprem sunt eu.

îi simt buricele degetelor atingându-mi corpul, iar firicelele ce-mi străfiilgeră simţurile sunt tot mai intense şi mai excitante. Preiau frâiele şi încep să-i desfac nasturii pantalonilor scurţi, scăpând de ei şi îi arunc pe unde apuc. Scap §i eu de pantalonii de trening de pe mine, la fel şi de boieri şi îndată ce îi simt mâna atingându-mi membrul tare ca piatra, o vreau. Fără să stau pe gânduri apuc de chiloţii din dantelă pe care îi poartă, trag cu putere de ei şi îi sfâşii ka dreptul, lăsându-mi cale liberă spre a-i gusta dulceaţa.

Cobor cu buzele spre sânii ei şi-mi trec vârful limbii peste unul dintre sfârcurile întărite, apoi îmi umplu gura cu el şi încep să-l gust, să-l ling, să-l muşc subtil până când buzele ei scapă un geamăt de plăcere ce-mi încântă auzul. Continui să-i dezmierd trupul cu atingeri şi săruturi, care mai de care mai excitante.

— Drace! o aud înjurând şi asta mă face să zâmbesc, ştiind că ceea ce îi provoc să simtă, o fac destul de bine.

Cobor spre abdomen, tachinând-o, în timp ce respiraţia ei devine tot mai accelerată şi îi plasez unul dintre picioare pe umărul meu şi-mi presez buzele de feminitatea sa dulce. O gust, prinzându-i subtil mugurul între dinţi şi trag uşor de acesta, făcând-o să geamă cu putere. Apa continuă să ne îmbrace cu a sa căldură şi mă opresc chiar înainte să

atingă apogeul şi revin la nivelul feţei sale, sărutându-i scurt buzele. O întorc uşor cu spatele la mine şi-mi plasez palma peste feminitatea ei, prin faţă, în timp ce cu cealaltă îi prind unul dintre sâni şi intru în interiorul său umed şi cald, mişcându-mă când mai lent, când mai accelerat, făcând-o să mă încânte cu gemetele pe care le scoate. Senzualitatea pe care o emană de fiecare dată când facem dragoste mă face să îmi doresc să încerc şi mai multe cu ea, devastând dacă se poate orice loc în care suntem. Aş iubi-o şi o mie de ani şi chiar mai mult. îşi plasează palmele pe suprafaţa peretelui, sprijinindu-se, dar o trag şi mai aproape de mine şi îi dau părul într-o parte. Apoi îmi plasez buzele la baza gâtului său, în timp ce mişcările mele sunt mai lente în aşa fel încât să mă simtă cât mai adânc, şi-mi cobor palmele pe talia ei, apoi pe şold şi sfârşesc pe picior, ridicându-l puţin pe urmă mă adâncesc şi mai mult în interiorul ei.

Mă mişc din nou mai accelerat, în timp ce braţul ei se încolăceşte în jurul gâtului meu şi mă adâncesc, făcând-o să mă simtă destul de bine. Mă opresc şi ies uşor, oferindu-i o pauză şi-mi trec palmele peste faţă, dorind să scap de excesul de apă şi inspir adânc. Buzele ei sunt atât de moi, iar acum îmi sărută pieptul gol şi o privesc respirând tot mai sacadat, cum buzele sale îmi acaparează unul dintre sfârcuri
J480 şi începe să-l guste, jucându-se cu limba peste el. Fir-ar! În acest moment nu-mi mai pasă de nimic, nici de pumnul care mă doare încontinuu, dar nici de ce se întâmplă în jurul nostru. îşi ridică privirea şi-mi zâmbeşte, în timp ce palmele-mi coboară uşor spre fundul ei, apoi pe coapse şi o salt din nou în braţele mele, intrând brusc în interiorul său. Mă strânge în braţele sale, respirând sacadat şi-mi sărută buzele, cât timp o lipesc cu spatele de peretele băii şi încep să mă mişc, făcând-o să mă simtă cu totul, contopindu-ne trup şi suflet. O iubesc

ca un nebun, o doresc ca un demon şi o vreau ca mamă a copiilor mei, dar şi ca femeia care mi-a lipit inima la loc, bucată cu bucată, întregind-o. îi revendic buzele şi-mi introduc limba în. gura sa dulce, sărutând-o şi îi simt degetele încleştândii-se în părul meu, cât timp corpurile noastre se mişcă în acelaşi timp şi ne lăsăm cuprinşi de orgasmul ce ne scutură necontrolat trupurile.

— Se pare că demonul a fost îngenunchiat, doborându-şi barierele şi a lăsat îngerul să-l îmbrace cu ale sale aripi, doar ca să se simtă întreg, doar ca să fie alături de ceea ce iubeşte, rostesc peste buzele ei primele cuvinte ce îmi vin în cap şi recunosc că ea e slăbiciunea mea.

— De ce să fie îngenunchiat când, de fapt, e puterea îngerului, îmi răspunde, privindu-mă în ochi, în timp ce palmele sale îmi conturează chipul. Până la urmă binele şi răul se pot contopi, la fel ca albul şi negrul, devenind gri, dar se pare că demonul şi îngerul au devenit mai mult decât au fost vreodată şi acum pot să treacă prin foc şi apă, continuă, ca mai apoi să-şi lipească buzele de ale mele, sărutându-mă.

Zâmbesc, simţindu-mă al dracului de bine şi o las în capul oaselor, apoi îi sărut buzele şi într-un final iau gelul de duş, îi desfac capacul şi încep să îi torn conţinutul acestuia direct în cap, făcând-o să mă privească urât.

—- Asta înseamnă război, spune şi ia şamponul în mână, desface capacul şi încearcă să-mi toarne în cap conţinutul acestuia, dar nu prea îi iese, pentru că nu ajunge unde trebuie, eu fiind cu mult mai înalt decât ea. Nu e corect, se îmbufnează şi mă priveşte cu o sprânceană ridicată

.îi trece ei ceva prin căpşorul acela frumos şi mai mult cg sigur pune ea ceva la cale. Nu se dă bătută cu una cu douâ* de aceea mă aştept la orice din partea ei, ca atunci când mi-a turnat în cap tot conţinutul de lapte şi cereale. De ficcarc dată când îmi aduc aminte îmi vine să zâmbesc, ei bine, dar mi-am luat revanşa odată ce am aruncat-o cu totul în apă, ca mai apoi să-mi trag câteva palme zdravene din simplul fapt că nu mai ieşea la suprafaţă. Bine, recunosc, tot ea m-a făcut K.O., dar acum sunt curios ce are de gând să facă Se întoarce cu spatele la mine şi începe să-şi treacă degetele prin păr lăsând ca apa şi spuma ce s-a adunat, să se scurgi pe trupul ei gol şi îmi prind buza între dinţi. Dacă acesta e modul ei de a se răzbuna pe mine pentru gelul pe care i l-am turnat în cap, să fiu al dracului dacă nu îi şi iese. Felul în care palmele sale îi conturează trupul, îmi face *„prietenul”* să o ia razna chiar în acest moment, drept pentru datorie şi înghit în sec odată ce se întoarce cu totul spre mine şi observ cum toată spuma se scurge pe trupul ei, făcând-o al dracului de senzuală.

— Te joci cu focul, chiquita! mârâi spre ea şi tot ce faoc e să chicotească, privindu-mă. S-ar putea să nu mai ieşi pe picioarele tale, o ameninţ, dar zici că în ciudă îmi face, de îndată ce-şi lasă capul pe spate şi-şi trece degetele prin păi; scăpând de excesul de apă. Mârâi ca un demon, privind-o intens şi-mi muşc cu putere buza de jos, în timp ce respiraţia mea o ia razna şi încerc să mă apropii şi să revendic ce e al meu - ea e a mea - dar mă opreşte, refuzând total ca eu să ajung acolo unde îmi doresc, lângă ea. O privesc atent şi cred că are de gând să se joace grav cu hormonii mei şi sft mă ţină în suferinţă, însă îi arăt eu că nimeni nu se pune co mine, nici chiar micuţa mea, pentru că Augustin Christian j Ozera întotdeauna obţine ce vrea. Fac un pas spre ea, cu cât ea face unul înapoi şi tot aşa până când atinge peretele cu spatele şi ştiu sigur că acum nu mai are unde fugi, nu d şi-ar dori asta. O privesc cu un zâmbet de drac şi-mi ume-zesc buzele cu vârful limbii şi felul în care i se ridică pieptul şi apoi coboară, îmi trezeşte o dorinţă arzătoare de a face¿jn nou dragoste cu ea. îmi aşez palmele peste umerii ei micuţi şi cobor spre sânii ei fermi, pe care îi strâng cu putere ţn palme şi o fac să geamă şi mai puternic acum că degetele ,nele îi stimulează feminitatea într-un mod nebun. *Doamne, ce-mi faci tu mie?* mârâi în sinea mea şi-mi zdrobesc ca un dement buzele de ale ei.

— Te iubesc, micuţo! îi şoptesc peste buze şi o iau cu
totul, fără să-mi mai pese de ceva, doar de ea.

***

Ziua a trecut mult prea repede şi mult prea grotească, dar la sfârşit am reuşit să gust din dulceaţa care mi-a înseninat restul zilei de azi. Cred că au fost trei ore cap-coadă, poate mai mult, nu prea ştiu exact - dar cine mama dracului mai stă să le şi numere - în care eu şi Christina am devastat atât baia, cât şi

dormitorul şi puţin ne-a păsat de restul. Cu starea lui Faith nu e de glumă, însă cred că am avut şi noi dreptul de a ne deconecta de tot şi a ne concentra asupra noastră noi.

Am simţit că întâmplările din zilele astea ne-au cam îndepărtat, luând-o razna, dar se pare că, de fapt, ne-au întărit şi ne-au apropiat şi mai mult unul de celălalt, realizând că ea e slăbiciunea mea. Aş scoate toată armata infernului şi mi-aş vinde sufletul diavolului dacă Christina ar păţi ceva, doar ca s-o scot din necaz şi să o aduc înapoi lângă mine. Inspir adânc şi o trag pe micuţa mea mai bine în braţele mele, privind stelele ca doi îndrăgostiţi, dar pe când crezi că totul e mai bine, se iveşte din nou câte ceva. Mărio iese din casă ca un fulger, iar după felul în care reacţionează deduc că s-a întâmplat ceva cu starea lui Faith.

— Unde e Ash? mă întreabă odată ajuns în dreptul nos- tru, respirând sacadat, de parcă ar fi alergat la un maraton.

— Mărio! îl atenţionez cu grijă să continue ce a început să zică, şi aştept.

4831

— Faith a intrat în stare de şoc, ne anunţă; mă temeam de fcta. Unde naiba e Ash când ai nevoie de el? urlă şi-şi pune Vinile în cap.

— Cnlmcazft-te, omule! ridic vocea la el şi-l prind gulerul tricoului. Adună-tc şi să vedem ce e de ftcut, Ash c aici momentan, e plecat în oraş, dar îl anunţ.

— Va li prea târziu până se întoarce, iar Faith poate oricând să piardă lupta cu viaţa. l-am promis lui Danzcll că voi avea grijă de ca, că nu o voi lăsa să facă vreo prostie şi până acum am dat-o serios în bară, aşa cum am dat-o în bară şi cu sora mea când am fost în parcul acela şi trebuia să am grijă de ea. Cuvintele lui sunt mai serioase ca niciodată şi asta mă duce cu gândul la faptul că el încă se învinovăţeşte pentru răpirea Christinei, şi-şi întoarce privirea afectată spre

ea. îmi pare rău, trandafirel! Trebuia să am mai multă grijă de tine, continuă.

— Mărio, e în ordine, glasul Christinei se aude chiar lângă mine, încercând să-şi calmeze fratele.

— Nu, nu e bine, trandafirel. Mama mi te-a lăsat în grijă, iar eu... eu...

Christina îşi trage fratele în braţe şi încearcă să îl calmeze. Am avut dreptate, Mărio întotdeauna s-a învinovăţit pentru răpirea surorii sale, chiar dacă dădea impresia că a trecut peste.

— *Mărio!* ne atrage atenţia glasul Leyei şi ne face să ne întoarcem privirile spre intrarea în casă şi, fără să mai stăm pe gânduri, intrăm cu toţii ca un fulger, îndreptându-ne spre dormitorul din capătul holului.

Mărio se îndreaptă spre Faith, în timp ce Leya încearcă să-i calmeze trupul ce se zbate în spasme vizibile şi dacă nu o ducem cât de repede la un spital pentru a primi sângeftt de care are nevoie, se poate întâmpla ceva urât. Mai mtl|f ca sigur ne vom trezi cu un cadavru pe capul nostru, deott rece nu ştim ce e de făcut. Privesc când spre cei doi, cân| spre micuţa mea şi chiar dacă Ash nu va fi de acord cu asâţ prefer să risc. -r

— la-o pe Faith şi să mergem, îi ordon lui Mărio şi mi privesc cu toţii de parcă am spus ceva ieşit din comun.

— Dar e riscant, se bagă Leya, şi o înţeleg, dar acutt vorbim despre un om care se zbate între viaţă şi moarte.

— Chiar îţi doreşti moartea lui Faith pe conştiinţa ta? o întreb revoltat. Eu unul nu-mi doresc aşa ceva şi nici Christina, dar cred nici ceilalţi, iar dacă nu primeşte sângele de care are nevoie, va muri. Asta îţi doreşti? o întreb din nou şi o observ dând din cap într-un mod negativ.

Mărio o ia pe Faith în braţele sale şi ne îndreptăm cu paşi repezi spre maşini. S-a dus naibii şi liniştea

noastră, pentru nici nu ştiu a câta oară. Deschid portiera şi îi fac loc lui Mărio să se aşeze comod pe bancheta din spate cu Faith cu tot, cât timp Leya urcă lângă el, iar Christina în faţă şi inspir adânc, trântind portiera în urma lor. Ferma e la o distanţă de o oră şi jumătate faţă de oraş, iar minutele lui Faith sunt cam numărate, aşa că accelerez din nou. Chiar dacă s-ar putea să ne trezim cu poliţia pe capul nostru tot nu încetinesc, ci accelerez şi mai tare, îndreptându-mă spre blestematul acela de spital. Liniştea bizară ce s-a aşternut de câteva minute între noi, este perturbată de melodia unui telefon care sună.

— Ash, calmează-te, auzim glasul Leyei care răspunde la telefon. Bine, bine! mai spune ea, ca după aceea să se audă vocea lui Ash, urlând la noi prin difuzor.

— *Unde mama dracului aţi dispărut? Sper că nu... ?*

— Faith a intrat în stare de şoc, îl anunţ, urlând la el. Iar acum suntem pe drum, îndreptându-ne spre cel mai apropiat spital. Ce trebuia să facem? Să o lăsăm să moară? urlu în continuare şi acum că pancarta verde se întrevede în zare, ne dăm seama că suntem deja aproape de intrarea în oraş.

Pot auzi respiraţia sacadată a lui Ash chiar şi prin telefon şi pare din ce în ce mai nervos. Cine nu ar fi? Zgomotele ce se aud în următoarele secunde îmi confirmă faptul că Ash se *„descarcă”* de ceea ce are pe suflet în felul lui, trântind tot ce îi apucă la mână de perete, apoi inspiră adânc şi spune:

— *Anunţaţi-mă la ce spital sunteţi, sunt şi eu pe drum. Nu-i daţi numele real, ci altul până ajung eu acolo, ne-am înţeles?* ne întreabă şi tind să cred că are un plan.

Am înţeles, răspunde Leya.Totul se poate duce pe apa sâmbetei în câteva minute, de aceea trebuie să fim precauţi, mai ales că Kobe e încă în căutarea noastră, în special a lui Faith, iar FBI-ul mai mulj ca sigur nu ne va scuti de prezenţa lor dacă ne află locaţia Virez la stânga, la prima intersecţie şi îmi continui drumul cu GPS-ul pornit, înjurând în barbă din când în când. inspir încă o dată şi mai adânc şi-mi îndrept privirea preţ de o secundă spre micuţa mea, care îmi atinge delicat braţul plin de tatuaje] şi parcă îmi spune din priviri că totul va fi bine. Clipesc scurt, dându-i de înţeles că e în ordine şi opresc maşina în dreptul clădirii Fairmont General Hospital. E o clădire destul de impunătoare ce se întinde pe o suprafaţă mare, aşa că după ce opresc în faţa intrării ies din maşină, urmat de restul şi îl ajut pe Mărio să o scoată pe Faith, ca într-un final să ne îndreptăm spre intrarea în spital, cât timp Leya îi trimite lui Ash mesaj, anunţându-l de locaţia în care suntem.

— Medic! urlu, iar în acest moment am un deja vu idiot, care mă face să-mi îndrept privirea în spate, dar imaginea e diferită.

Mă simt de parcă am mai fost o dată în postura aceasta şi da, chiar am fost atunci când Paul a adus-o pe Christina aproape până în stadiul de moarte clinică.

— Medic!

Spre noi se îndreaptă o ceată de medici şi asistente, chiar înainte să-mi mai răcesc încă o dată gura şi ne îndeamnă să o aşezăm pe Faith pe targa adusă şi facem întocmai. Aceştia încep să-i desfacă bandajele, observând cu stupoare tăieturile, acum suturate, pe care şi le-a făcut nebuna şi ne privesc cu groază. Unul dintre doctori se îndreaptă spre noi, dar înainte să pot scoate ceva pe gură, se aude glasul lui Ash de undeva din spatele meu, preluând frâiele.

— Bună seara!

— Vă pot ajuta cu ceva? îl întreabă unul dintre medici pe Ash şi încerc să-mi dau seama de unde mama naibii a făcut rost de un halat alb şi multe alte lucruri de doctor.

— Sunt doctorul personal al domnişoarei Morgan, cea de acolo, îi răspunde, arătând spre Faith şi rămânem ca trăsniţi, de parcă ne-ar fi lovit un fulger, dar niciunul nu îndrăznim să spunem ceva.

— Atunci ne puteţi lămuri de ceea ce s-a întâmplat, domnule..., continuă domnul doctor Max Brown, după cum scrie pe ecusonul acestuia şi aşteaptă ca Ash să răspundă, spunându-şi numele.

— Read. Doctor Issac Read, se prezintă Ash şi îi fac semn Leyei să stea acolo unde e, înainte ca totul să se complice.

îmi vine să zâmbesc ca un idiot, mai ales că Ash folosea faza aceasta cu doctorul cât timp era în facultate pentru a atrage cât mai multe domnişoare, povestindu-le tot felul de întâmplări ciudate, rezultând..., ei bine, să spunem că îşi *„trata”* pacientele la domiciliu, apoi le lăsa cu ochii în soare, promiţându-le că le va suna a doua zi; dar asta nu se mai întâmpla. Ash nu e tipul de băiat cuminte şi mai toţi dintre noi ne-am folosit la un moment dat de unele povestioare inventate, doar ca să putem răvăşi aşternuturile cu tipa pe care pusesem ochii.

— Bun, domnule doctor Read, deci? întreabă din nou doctorul Brown, privindu-l suspect pe Ash.

— Domnişoara Morgan a avut un moment de rătăcire, asta după ce unchiul ei a murit de cancer acum două zile, iar azi a clacat şi şi-a tăiat venele, începe Ash să explice. Am fost de i-am suturat tăieturile, oprind totodată şi sân- gerarea, dar înainte să pot revenii la reşedinţa dânsei, cei din familia sa m-au anunţat că tocmai a intrat într-un şoc şi dacă nu i se administrează cât mai repede sângele de care are nevoie, poate să moară oricând, continuă Ash ferm pe

ceea ce spune; sper să ţină faza. De aceea am fost de acord să o ducă la cel mai apropiat spital.

Doctor Brown ne priveşte când pe noi, când pe Ash, în timp ce ia dosarul din mâna acestuia şi îşi trece vederea peste... habar n-am ce, însă cunoscându-l pe Ash, e în stare de multe. Am copilărit o perioadă împreună, deci cam ştiu
când îi trece ceva prin cap şi face, mai ales că are acea privire ciudată pe chip, dar şi zâmbetul subtil din colţul gurii.

—Salonul 502 e liber, duceţi-o acolo, ordonă doctorul Brown deodată asistentelor ce roiesc în jurul lui Faith, şi fetele răsuflă uşurate. Schimbaţi-i bandajele şi asiguraţi-vă că are tot ce îi trebuie, domnişoară Stout, i se adresează uneia dintre asistente, apoi se întoarce cu privirea spre noi. Cât sânge a pierdut? îl întreabă în continuare pe Ash.

— Când am ajuns eu la reşedinţa familiei Morgan, domnişoara Jade era inconştientă şi nu prezenta semne de revenire, deci, destul de mult, îi trânteşte Ash cuvintele în faţă, continuând cu povestea inventată în mare şi să spună mersi că nu-l şi ia la bătaie la cât de pornit e.

— Domnişoară Stout, se adresează doctorul Brown din nou aceleaşi asistente. Aduceţi, vă rog, două unităţi de sânge de tip 0 şi le administraţi domnişoarei Jade, ordonă şi aceasta doar aprobă din cap, ca mai apoi să dispară din peisaj.

Doctorul Brown mai aruncă o privire pe fişa primită, apoi începe şi scrie în fişa lui, cine mai ştie ce naiba, făcân- du-mă să-mi dau ochii peste cap şi mă trezesc cu un cot în stomac de la micuţa mea. Aşa îmi trebuie dacă mă apucă. în cele din urmă doctorul Brown apasă pe butonaşul de deasupra pixului, închizându-l şi se întoarce spre noi.

— O să-i administrăm tot ce are nevoie şi o vom ţine aici pentru mai multe observaţii. Nu ne dorim ca starea domnişoarei să se agraveze mai mult decât este, ne pune în temă cu totul şi tot ce vreau e să ajung înapoi la fermă, să mă arunc în pat şi să-mi strâng îngerul la piept. Cine rămâne cu ea? întreabă deodată şi Mărio face un pas în faţă.

—Rămân eu, răspunde.

—Bun! Iar tu eşti...? întreabă doctor Brown, aşteptând ca Mărio să-i răspundă pentru a trece în fişă.

—Nixon Sears, iubitul domnişoarei Jade, se prezintă puştiulică şi eram sigur că i s-au aprins călcâiele după domnişoara *„vene tăiate”*

Nici nu-i de mirare, mai ales că, de când Faith e la noi, Mărio a sorbit-o din priviri cât a putut de mult. Doctorul trece în fişă numele fals a lui Mărio, cât timp acesta ne priveşte şi chiar dacă pe moment e linişte, încă trebuie să fim cu ochii în patru. Kobe îi poate găsi oricând.

— Bun! mă scoate din reverie glasul doctorului. Dacă acestea sunt toate, vă doresc o seară plăcută şi domnule Sears, vă rog să mă urmaţi.

Oftez prelung şi mă întorc spre Christina, şi după felul în care îşi freacă faţa cu palmele, pare epuizată, ca şi mine, de altfel.

— Am nevoie până la baie, revin cât de repede, mă anunţă şi încuviinţez scurt din cap.

— Vin şi eu, glasul Leyei mă face să mă întorc cu totul spre sursă şi o văd mergând în direcţia Christinei.

Inima îmi bubuie cu putere în piept, simţind o adiere stranie, ceea ce e aiurea pentru că suntem încă în interiorul spitalului, nu afară, şi mă uit ca un nebun în toate părţile. Scutur frenetic din cap şi îl urmez pe Ash afară.

— Ce naiba a fost în capul vostru? mă ia tare, dar şi numai de predicile lui de popă nu am chef în acest moment.

— Dacă o aduceam pe Faith mai repede la spital, nu ajungeam în stadiul de acum, aşa că taci dracului din gură şi nu mă lua cu predicile tale, popă. Nu suntem la biserică şi din câte ştiu eu, nu sunt prieten cu slujbele de Duminică, mă răstesc la Ash şi simt că-mi pierd răbdarea cu cât timpul trece şi fetele nu se mai întorc.

Fac câţiva paşi în faţă şi las ca ploaia ce tocmai a început să mă ude din cap până în picioare şi odată ce aud uşa spitalului deschizându-se, mă întorc cu totul în spate şi o văd doar pe Leya. Privesc în urma ei, dar nu mai e nimeni. Unde e Christina? îmi bag mâna în buzunar şi scot telefonul, deblocându-l şi tastez repede numărul micuţei mele. Acesta sună şi sună, dar nu răspunde nimeni. Ce mama naibii? încerc din nou şi se întâmplă la fel.

Unde e Christina? o întreb pe Leya, dar nu ştie.îmi pun mâinile În cap şi o surprind pe Leya tremurând din toate încheieturile şi cred că se gândeşte la ce e mai rău. Sincer? Şi eu. Intru ca un taiftin în incinta spitalului şi încep să alerg de colo-colo, căutând-o prin tot spitalul acesta nenorocit. *Unde naiba poate fi? mă* întreb în sinea mea şi-mi simt telefonul vibrând în buzunarul blugilor.
îl scot, îl deblochez şi ceea ce văd pe ecran mă îngrozeşte, asta după ce deschid mesajul video pe care l-am primit. Christina este târâtă cu forţa din baia fetelor - mă surprinde că Leya nu a auzit nimic - de un idiot care îi ţine gura astupată, doar ca să nu urle şi o trage după el până spre ieşirea din spital, în timp ce mica mea războinică încearcă să scape. Opresc pentru o secundă video-ul şi-l derulez puţin, realizând că ieşirea e una de urgenţă, pe undeva prin spatele clădirii. Scrâşnesc din dinţi şi o iau la pas alergător spre aripa de nord, zona fiindu-mi cunoscută - am trecut deja pe acolo. Ajuns în dreptul uşii, o deschid larg şi privesc în toate părţile, însă zgomotul provocat de două uşi care se trântesc şi scârţâitul prelung pe asfalt al unor roţi îmi captează atenţia, ştiu sigur că acolo e micuţa mea. încep şi alerg ca un dement, doar ca să-i ajung din urmă, însă slabe şanse, am nevoie de o maşină. Mă opresc, gâfâind şi sar cu un pas mai în spate, odată ce maşina ce tocmai mi-a tăiat calea se opreşte în dreptul meu şi mă încrunt, observându-l pe Ash cu un zâmbet idiot pe faţă.

— Ţi-aş şterge eu zâmbetul acela idiot de pe faţă cu un pumn, dar acum nu am vreme de aşa ceva. Christina e ţinută în dubiţa aceea cu forţa, îl pun în temă cu ceea ce s-a întâmplat acum trei minute şi mă urc în scaunul pasagerului, dând drumul din nou la video.

în cadru apare Katherine, dar şi un tip pe care nu-1[ca]; nosc şi micuţa mea în spate, ţinută de o matahală

ce ^ mult ca sigur va îmbrăţişa mormântul. Scrâşnesc din dini[1,] încercând să-mi dau seama cum de acest mic detaliu, m[l'a] scăpat. Katherine şi-o caută grav cu lumânarea. *Ce mai^*
fracului mai vrea nebuna asta acum? mă întreb în sinea şi las video-uJ să meargă în continuare, dorind să ştiu [eX]act ceea ce mai vrea acum.

— *Cred că în acest moment spumegi, dragul meu! Ei tine, dacă aş fi în locul tău, scumpule, mi-aş şterge spumele şi aş asculta atent,* vorbeşte atât de melodramatic, încât îmi vine să-mi înfig mâinile în gâtul ei şi să o las fără suflare, nu [c]ă n-ar merita-o. *Ai la dispoziţie trei zile, înainte ca furtuna ce se anunţă ca fiind o catastrofa să ajungă la micuţa ta iubită. Aşa că, să-mi aduci fiica înapoi unde îi este locul,* îmi ordonă ce trebuie să fac ca să o recuperez pe Christina, dar cred că s-a lovit rău la cap dacă cere aşa ceva Katherine.

Nu ştiu să aibă vreo fiică, de fapt, ce fel de dementă are aşa ceva? Clar nu ea, altfel s-ar fi dus pe apa sâmbetei toată viaţa acelui copil, distrugând-o bucată cu bucată, pentru că eu nu o văd pe Katherine în postura de mamă. Inspir adânc, încercând să mă calmez cât de cât şi-l aud pe Ash schimbând viteza şi accelerând şi mai mult. Trebuie să-i ajungem şi s-o scoatem pe Christina din ghearele lui Kath şi acum îmi pică fisa. *Ce voia să spună cu „ai trei zile, înainte ca furtuna...”?* mă întreb în sinea mea şi-mi întorc privirea îngrozită spre Ash.

— Ce este peste trei zile? îl întreb printre dinţi, dar acesta nu scoate niciun sunet, ci doar îşi vede de drum.

După felul în care conduce mai mult ca sigur este ceva, dar ce? Ce poate fi atât de grav, încât refuză tocmai acum &mi spună?

— La dracu, Ash! Spune, urlu acum la el şi-l observ urângând volanul între degete până când acestea se albesc. Ash! îl atenţionez înainte să-mi ies complet din minţi.

— Peste trei zile uraganul Harvey va lovi întreg statul **California.** Se anunţă tornade de până la nivelul patru care ʸor devasta totul în calea lor, mă pune la curent Ash cu ceea ^ va întâmpla şi-mi proptesc capul de speteaza scaunu-

privind pierdut tavanul.

Cum mama mă-sîi să o găsesc pe fiica lui Katherine în trei zile şi să o şi scot pe Christina din locul în care e ţinută? Fir-ar! Deschid portiera, forţându-l pe Ash să oprească brusc în mijlocul străzii şi ies cu totul din maşină, urlând din toţi plămânii.

— Mi-o vei plăti Katherine! îţi jur că mi-o vei plăti, scorpie ordinară, urlu cât mă ţin plămânii, lovind tot ce-mi iese în cale.

încerc încă să mă calmez, dar un scârţâit prelung îmi captează atenţia şi observ maşina ce se îndreaptă în direcţia mea în mare viteză dar nu mă clintesc din loc. Dacă tot sunt un demon, să fiu până la capăt zic. Aceasta se opreşte brusc chiar în faţa mea şi-mi atinge subtil blugii cu botul maşinii, ca mai apoi să-şi oprească farurile. Din maşină ies două matahale cât un munte de înalte. Cel din dreapta mă priveşte cu un aer superior, fiind şoferul şi încep să-l analizez atent. Poartă o pereche de pantaloni negri, un tricou în aceeaşi culoare şi din câte observ toată pielea ciocolatie îi este acoperită de numeroase tatuaje. Nu ştiu cine e şi ce caută aici, dar sunt pe cale să aflu. îmi încrucişez braţele la piept şi-mi iau postura de dement, privindu-I cu o sprânceană ridicată.

—Vă pot ajuta cu ceva? îl întreb, mârâind printre dinţi.

Acesta zâmbeşte subtil şi se apropie şi mai mult de mine.

— De fapt, întrebarea e: cu ce te pot ajuta eu pe tine? îmi răspunde cu o întrebare şi-mi mijesc ochii, încercând să-mi dau seama după limbajul corpului ceea ce pune la cale idiotul din faţa mea, dar înainte să pot spune ceva, glasul lui Ash mi-o ia înainte şi vorbeşte:

— Kobe! rosteşte numele idiotului şi acum îmi dau seama cine este.

—Ashton!

— Ce mama dracului mai vrei acum? Nu a fost de-ajuns că l-ai făcut pe Danzell să înghită câteva gloanţe, iar Faith e în spital din cauza ta. Cum...Sunt nevinovat, îl întrerupe Kobe pe Ash, fiind foarte serios în afirmaţia sa. Am venit să lămurim lucrul acesta, mai ales că FBI-ul mă anchetează pentru ceva ce nu am înfăptuit.

— Dar te-am văzut în noaptea aceea, continuă Ash, apropiindu-se cât mai mult de noi. Leya, rămâi în maşină, se adresează surorii sale şi trânteşte portiera în urma ei.

— Cineva mi-a furat maşina şi s-a dat drept eu, începe Kobe să ne lămurească. S-a folosit de ea şi la cursele din acea seară şi pe oricine am întrebat, au spus cu toţii că nimeni nu a ieşit din maşină, ci doar a împărţit ordine pentru a-mi păta numele, vorbeşte printre dinţi acesta.

Se pare că cineva se joacă cu focul mai mult decât ar trebui şi cred că doar o singură persoană poate fi: Eva! Nemernica nu se dă bătută până nu-mi omoară de tot îngerul, dar n-am de gând să stau cu mâinile în sân şi să nu fac nimic. Te voi vâna Eva Brooks şi-ţi voi scoate inima din piept, ca mai apoi să ţi-o pot călca în picioare. îmi frec faţa cu palmele şi inspir adânc.

— Ce vrei mai exact, Kobe? mă bag în discuţia lui cu Ash şi acesta îşi întoarce privirea către mine.

— Să-mi reabilitez numele, îmi răspunde scurt şi cred că o alianţă între noi ne poate aduce ceea ce ne dorim.

— Uite cum facem, spun deodată. Tu ne ajuţi să-mi recuperez logodnica, iar noi te vom ajuta să-ţi reabilitezi numele. De acord? îl întreb, privindu-l cu ochii mijiţi.

Mă priveşte când pe mine, când pe Ash şi inspiră adânc, apoi îşi duce o mână spre spate, făcându-ne să

intrăm în defensivă, dar respirăm uşuraţi, realizând că tot ce a scos a fost doar telefonul lui. îl deblochează şi-l priveşte scurt, tastând ceva în cele din urmă şi spune serios.

— De acord! Acum, cu ce vă pot ajuta? ne întreabă după un minut de tăcere.

— Cu tot, pentru că am de gând să vânez o scorpie.

„Tăcerea şi sufletul spun mult mai multe decât câteva cuvinte rostite sau scrise. Dacă ştii să vezi dincolo de măştile şterse, vei cunoaşte omul aşa cum este. „

— Emma Ozera-Capitolul 14

Christina Evans

„ Adevărul de dincolo de măşti"

Inspir adânc, îmi masez puternic tâmplele şi-mi strâng ochii -simt cum mă doare tot corpul -apoi îi deschid larg şi privesc în jur. Nu ştiu unde sunt, dar ştiu sigur cine m-a adus aici: Katherine şi un idiot, a cărui faţă nu i-am putut-o vedea. Nemernica aceea nu încetează să ne facă zile fripte, iar din cauza ei familia mea are numai de suferit, în special Augustin, care duce şi acum în spinare povara răzbunării sale, ţinând cont că tot el a încasat-o mai mult. Trag tare aer în piept şi reuşesc să mă ridic în capul oaselor, analizând şi mai bine încăperea în care sunt.

Pereţii sunt de un alb spre gri cu tencuiala cojită pe alocuri, un pat din care sigur va ieşi praful dacă îl bat cu mâna, câteva corpuri de mobilier peste care se vede că a trecut timpul, iar ferestrele sunt prevăzute cu gratii şi singura ieşire e uşa maronie din capătul camerei. Fir-ar să fie! încep şi mă buzunăresc după orice şi odată ce îmi găsesc telefonul, aproape că sar în sus de fericire, dar zâmbetul meu dispare brusc, de

îndată ce constat că nu mai am decât vreo douăzeci la sută din baterie, iar semnalul e al naibii de prost.

— Oh, nu, nu, nu! spun cu groază şi-mi pun mâinile în cap, încercând să caut o soluţie să ies dracului din acest loc. Ce naiba mă fac? Drace! înjur pentru a nu ştiu câta oară şi mă îndrept spre fereastră.

OO

îmi bag telefonul înapoi în buzunar şi încep să trag de aceasta ca să o deschid, însă în zadar, zici că e lipită cu adeziv de nu se clinteşte din loc. încerc la următoarea fereastră, mai ales că nu are toate gratiile, din câte observ, şi încerc să o deschid, dar în zadar, nici aceasta nu se clinteşte nici măcar un milimetru.

Zgomotul ce se aude în următoarele secunde mă îndeamnă să mă ascund după uşa care acum se deschide şi fac întocmai, inspirând puternic aerul în plămâni pentru a doua oară. în cameră intră o fetiţă îmbrăcată într-o pereche de pantaloni jerpeliţi şi o bluză în acelaşi stadiu, cu părul prins aiurea, cu tenul palid şi poţi să zici că nu mai are mult până i se frâng toate oasele la felul în care păşeşte. Nu cred că are mai mult de opt, nouă ani.

Doamne, cine ar ţine în halul acesta un copil? mă întreb în sinea mea şi-mi simt ochii umezi şi inima plângând cu lacrimi de sânge, îndată ce amintirile mă invadează treptat. Starea ei îmi aduce aminte de perioada în care am fost exact ca ea, un copil care se întreba constant ce a făcut de şi-a supărat părinţii? Oare mă iubesc sau sunt doar o povară pentru ei? De ce nu e bine orice fac sau orice spun? Atâtea întrebări la care mulţi aleg să le lase fără un răspuns şi cad în

agonia propriului abis, devenind astfel propriul lor confort, iar ca să scape de toate astea ajung să se drogheze sau mai ştiu eu ce, crezând că doar aşa pot scăpa de durere. Chiar dacă sunt alţii care luptă pentru ei înşişi, acea durere va persista până în momentul în care vei spune: *„ te iert"!* Dar oare putem ierta de fiecare dată când vedem atâţia părinţi care se comportă cu copiii lor de parcă ar fi gunoaie, de parcă ar fi paraziţi trimişi să le facă viaţa un iad? Nu, nu cred, de aceea mulţi ajung să devină psihopaţi şi prea puţini sunt cei care ajung cineva. Dau să mă îndrept spre micuţa ce păşeşte nesigură în încăpere, dar nici nu apuc bine să fac doi paşi că simt o mână înfigându-se dureros în părul meu care mă trânteşte cu brutalitate la pământ.

Scrâşnesc din dinţi, ducându-mi o mână spre cap şi frec locul care îmi pulsează de durere, cât timp privirea mea caută persoana care tocmai mi-a smuls un smoc de păr şi pufai exasperată.

— Tu? şocul ce mă loveşte în moalele capului mă face să realizez că tipul din faţa mea e nimeni altul, decât tipul
pe care l-am cunoscut în avion, atunci când eram în drum spre Los Angeles.

încă de pe atunci mi s-a părut destul de ciudat comportamentul său, mai ales că îmi punea prea multe întrebări, dar şi atingerea sa drept susţinere la decolare mi-a oferit un sentiment straniu, pentru că nu mi-a oferit deloc siguranţă aşa cum l-am minţit atunci, ci mai mult un feeling de *„cară-te de acolo „* Suflu puternic pe nări şi încerc să-mi dau seama de ce e aici şi ce doreşte de la mine, iar asta mă face să cred că el e tipul cu care Katherine m-a răpit de la spital.

— Aş fi vrut ca a doua noastră întâlnire să se întâmple altfel, dar se pare că nu a fost să fie, rosteşte

tipul din faţa mea pe un ton jos şi încă încerc să-mi aduc aminte cum zicea că îl cheamă. Şi eu care voiam să te scot la cină, să-ţi aduc flori...

— Nici moartă n-aş fi ieşit cu tine, îl întrerup. Am simţit eu că era ceva în neregulă când te-am cunoscut, continui scrâşnind din dinţi şi dau să mă ridic de jos, dar mă trânteşte la loc. Să te ia naiba! urlu la el, făcând-o pe fetiţa de lângă noi să tresară.

— Meyleen, ieşi! se adresează acum fetiţei, pe un ton nu tocmai plăcut, aceasta privindu-l cu groază. Mă priveşte scurt pe mine, de parcă mi-ar spune *„scoa-te-mă de aici*ca în cele din urmă să iasă val-vârtej din cameră, lăsându-mă singură cu boul din faţa mea. în momentul acesta îl dispreţuiesc. Nu aşa se vorbeşte cu un copil, ci blând, oferindu-i căldura de care are atâta nevoie. Dar după cum îl văd eu pe el, mai mult ca sigur urăşte copiii. Am de gând să o iau pe Meyleen cu mine, chiar dacă nu o cunosc, pentru că acesta nu e un loc bun unde să crească un copil. îndată ce găsesc o portiţă de scăpare, am s-o duc acasă.

— Nu aşa se vorbeşte cu un copil, ce naiba e cu tine? Eşti picat în cap? mă răstesc la el, dar tot ce face e să-mi râdă în nas.

Mă priveşte încă râzând, în timp ce paşii lui se îndreaptă spre locul în care sunt, apoi îşi freacă uşor barba ce pare destul de proaspăt rasă şi-mi vorbeşte în cele din urmă.

— Bucură-te de mâncarea pe care ţi-a adus-o Meyleen, s-ar putea să fie ultima, îmi urează, şi-l privesc urât.

— Mersi, dar prefer să fac greva foamei, decât să înghit otrava aia, i-o întorc, respirând puternic pe nări şi mă trag puţin mai în spate.

— Uite, am să iau chiar eu prima bucată, vorbeşte, păşind destul de relaxat spre platoul cu mâncare, care e aşezat pe marginea patului.

Ajuns în dreptul acesteia, ia o înghiţitură zdravănă din omletă, ca mai apoi să înceapă să se înece, ţinându-se de piept şi asta mă îngrozeşte cumplit.

Ştiam eu că mâncarea e otrăvită, dar se pare că prostul a picat singur în plasa lui. Dau să mă ridic de jos cu gândul să o şterpelesc de aici, dar ajung înapoi unde am fost, acum că boul îmi râde ca un nemernic în faţă, aruncându-mă din nou la podea şi realizez că ceea ce a făcut el a fost doar teatru ca să mă ducă de nas. *Să te ia naiba!* mârâi în sinea mea, privindu-l de parcă mi-aş dori să-i explodeze capul, dar cum asta se întâmplă doar în desenele animate, pot să mă tot concentrez că nu va ieşi cum îmi doresc.

— Ţi-am fâcut-o! mi-o aruncă. Vezi tu, drăguţă... îmi prinde chipul între degetele sale şi mă îndeamnă să-l privesc. Moartea ta va fi una destul de dureroasă şi lentă, dar poţi sta liniştită, nu va fi din cauza mâncării, te asigur de asta, continuă să-mi vorbească amuzat, şi-mi dă drumul.

Scrâşnesc din dinţi, chiar în momentul în care se întoarce cu spatele la mine şi dacă el crede că pleacă fără să-mi ofere o confruntare, ei bine, se înşală. îmi bag piciorul printre ale lui, fac astfel să îmbrăţişeze podeaua murdară din încăpere, şi-l aud înjurând în barbă.

— Oh, nu-mi spune că tocmai ţi-am murdărit costumul scump, pentru că, *„drăguţule*”...-încep să-l maimuţăresc - nu mă doare nici în dos de el, continui, şi reuşesc să-l fac din nou să îmbrăţişeze podeaua, punându-i din nou piedică.

Îl aud cu uşurinţă cum mârâie nervos, bătând cu palmele în podea, dar nu-mi pasă, trebuie să ies de

aici. Reuşesc să mă ridic de jos şi pornesc spre ieşire cu paşi repezi, dar mă simt oprită din drum, Idiotul îmi prinde piciorul cu mâna şi mă face să cad la podea, lovindu-mă. La naiba! Mă întorc pe spate şi încep să-l lovesc cu piciorul liber până în momentul în care îmi dă drumul, urlând de durere; mă ridic în capul oaselor şi ies în grabă din camera în care am fost.

Fir-ar! înjur în sinea mea când ies dintr-un hol şi dau în altul, neştiind în ce parte să o iau. Mă simt ca într-un labirint sau poate e doar imaginaţia mea ce-mi cam joacă feste.

Nici nu-i de mirare, stomacul meu protestează deja de câteva minute, iar asta îmi slăbeşte puterile pe care ar fi trebuit să mi le alimentez încă de acasă. Dar cum să fi reuşit când s-au întâmplat atât de multe într-un timp atât de scurt? înghit cu greu nodul ce mi s-a instalat în gât şi o iau spre dreapta, rugându-mă în sinea mea să reuşesc să ies de aici şi să găsesc un loc bun de semnal cât să-i trimit lui Augustin un mesaj, apoi să mă rog din nou ca bateria telefonului să mai ţină cât să-mi localizeze locaţia în care sunt. Uşor de zis, greu de făcut, aşa că mă opresc din drum, îmi scot telefonul din buzunar şi-l opresc de tot doar ca să mai salvez din baterie.

— Aici erai, mă face să tresar mârâitul sadic ce vine din spatele meu.

0 iau din nou la fugă şi ţip cât mă (în plămânii, dau peste Meyleen, iar în acest moment mă simt ca într-un film de groază. îmi trag suflul preţ de câteva secunde şi mă apropii de fetiţa ce mă priveşte speriată.

— îmi pare rău că te-am speriat, dar ştii cumva pe unde se iese? o întreb cu speranţă şi ca răspuns doar încuviinţează scurt din cap. îmi poţi arăta? pun altă întrebare, dar felul în care mă priveşte îmi dau seama că ceva nu e ok.

îşi întinde mâna, arătând în spatele meu cu groază şi după ce mă întorc cu totul, scrâşnesc puternic din dinţi, acum că idiotul ce l-am trântit la podea îşi înfige brutal degetele în părul meu şi începe să mă tragă după el, înapoi spre camera în care am fost.

— Dă-mi drumul, nemernicul naibii! urlu către el, în timp ce încerc să-i scot degetele din păr, dar eşuez lamentabil şi acesta mă trage şi mai puternic, de parcă ar vrea să-mi tragă tot părul de pe scalp.

Mai mult ca sigur voi rămâne din nou fără un smoc sănătos de păr, dar jur că-l omor cu mâna mea de mă mai trage ca un catâr. Ajungem înapoi de unde am pornit şi mă simt trântită de primul perete care îi iese în cale şi acum îşi înfige degetele în gâtul meu, ridicându-mă în aer şi mă ţine aşa, suspendată.

— Mi-ai murdărit cel mai bun costum, nemernico! mârâie printre dinţi.

Puţin îmi pasă de costumul lui tâmpit, nu cât îmi pasă acum să reuşesc să mă eliberez din strânsoarea sa, înainte ca aerul să dispară de tot din plămânii mei. îmi înfig unghiile cât pot de mult în carnea de pe mâna sa, sperând că îl voi face să mai cedeze din strânsoare, însă mă ia prin surprindere şi strânge şi mai tare.

— Acum nu mai eşti vitează, nu? mă întreabă, râzân- du-mi ca un maniac în faţă. Cum ar fi dacă te-aş lăsa chiar acum fără suflare şi aşa scap şi eu de o durere în fund, continuă să-mi vorbească.

Boul îşi strânge şi mai rău degetele în jurul gâtului meu, făcându-mă să mă înec şi din câte văd în ochii lui, nu are de gând să-mi dea drumul. Deodată uşa se trânteşte brusc de perete, captându-i atenţia idiotului ce încă nu are de gând să-mi dea drumul şi se încruntă.

— Stephen, dă-i drumul, îi ordonă o voce de femeie. 0 vrea cât se poate de vie, nu moartă, continuă

să-i vorbească şi acesta îmi dă drumul, făcându-mă să îmbrăţişez podeaua.

Fir-ar să fie!

Tuşesc, acum că aerul îşi croieşte drum spre plămânii mei şi suflu puternic printre buzele întredeschise, doar ca să devin mai lucidă decât acum câteva secunde. îmi ridic privirea din podea şi dau peste cea a nemernicei de Katherine, care mă priveşte cu o sprânceană ridicată şi cu mâinile în sân şi îi face semn lui Stephen să iasă afară. Acesta face întocmai, de parcă ar fi căţeluşul ei, nu înainte de a mă privi pentru ultima dată încruntat; apoi se face nevăzut.

— Ai noroc că Eva te vrea vie, nu prea ştiu pentru ce anume, dar nici nu-mi pasă, spune Katherine, iar acum înţeleg de ce sunt aici.

Nemernica aceea nu are de gând să se calmeze şi să ne lase în pace din câte observ, vrea cu tot dinadinsul să ne distrugă de tot.

— Bucură-te de ultima ta noapte în care mai respiri, continuă să-mi vorbească cu venin, de parcă aş fi vinovată de ceva, şi asta mă îngrozeşte. S-ar putea ca mâine să nici nu-ţi mai deschizi ochii, îmi râde şi ea în nas.

în cele din urmă iese din cameră şi închide uşa cu cheia, lăsându-mă de una singură într-un semiîntuneric, mai ales că soarele de afară s-a cam dus de mult, iar noaptea îşi face simţită prezenţa. Mă aşez şi-mi proptesc capul de perete, strângându-mi genunchii la piept şi oftez profund. *Cum naiba ies eu de aici?* îmi închid ochii şi tot la ce mă pot gândi e la cât de

mult va suferi tata dacă eu dispar, chiar şi Mărio, nu a trecut foarte mult timp de când familia mea e din nou în viaţa mea, dar nu în ultimul rând, Augustin. Nemernicul acela mi-a colorat viaţa în mii de culori şi mi-a oferit din nebunia sa, fâcându-mă să mă simt mai vie ca niciodată, făcându-mă să mă simt femeie, întreagă, şi să simt că aparţin cuiva. Cred că lui îi duc dorul cel mai tare, chiar dacă îmi este dor şi de familia mea, de prietenii noştri, de lumea zbuciumată în care trăim

.Nu am nevoie de linişte şi normalitate, toate astea mi le oferă Augustin prin sufletul său. îmi deschid ochii brusc - nici nu ştiu când i-am închis - şi încerc să-mi dau seama de unde se aude zgomotul.

— Ce naiba?! Privesc cu atenţie spre colţul din dreapta, cel aproape de uşa maronie, cum o siluetă de dimensiuni mici îşi croieşte drum spre locul în care sunt. Mă simt de parcă aş fi în filmul acela *„Insidious* parcă aşa se chema, în care o creatură vine fără pic de teamă pentru a-ţi devora sufletul şi a te trimite în cele mai mari frici ale tale. Noroc că am văzut doar trailerul, dar tot m-a speriat ca naiba, ca şi acum, însă de îndată ce se apropie şi mai mult de mine, ne speriem amândouă una de alta. E doar Meyleen, acum că o văd mai bine în lumina difuză de la becul de pe noptiera de lângă pat. Cum a intrat aici? Mai ales că uşa camerei e închisă cu cheia pe dinafară. Cred că îi este foame după felul în care înghite în sec şi priveşte tava cu mâncare de pe pat. Mă îngrozeşte să ştiu că e ţinută în modul acesta. Izbucnesc în plâns fără să realizez, văzând-o în halul în care este, pentru că mă regăsesc în ea şi mă doare. Inspir adânc doar ca să mă calmez şi să nu o sperii mai tare decât e deja şi îi fac semn că se poate apropia de tavă. Aceasta o înhaţă fără să stea pe gânduri şi începe să înfulece de zici că n-a mâncat de câteva zile bune. Mă apropii de pat încercând să caut o pătură, cât de cât curată, cu care să-i acopăr trupul tremurând, aşa că dau tot ce este pe pat la o parte şi după ce găsesc o pătură cât de cât accesibilă, mă apropii cu paşi mărunţi de locul în care Meyleen savurează mâncarea. îi acopăr umerii micuţi şi firavi, făcând-o să tresară şi mă priveşte cu groază, de parcă zici că aş vrea să o omor, iar ea mă imploră să-i cruţ viaţa. Doare! Doare al naibii de tare să vezi un copil în halul acesta. înghite cu greu ceea ce are în gură şi aproape că o rupe la fugă de lângă mine, dar o trag mai aproape şi o iau în braţe.E în ordine, nu am să-ţi fac rău, îi şoptesc uşor în ureche şi o simt

relaxându-se treptat, cât îi mângâi spatele cu palma. Mănâncă să-ţi recapeţi forţele, o îndemn şi încuviinţează scurt din cap, apoi continuă să înfulece ce a mai rămas.

Ţi se rupe sufletul să vezi un copil ţinut în asemenea hal, dar oricine a lăsat-o aici, nu i-a păsat deloc dacă acest înger moare sau trăieşte.

— De cât timp eşti aici? o întreb într-un târziu.

Meyleen inspiră adânc, cu dificultate şi modul în care
respiră mă îndeamnă să-mi aşez mâna pe pieptul ei. Fac întocmai, asigurând-o din priviri că totul e în ordine şi după felul în care horcăie înăuntru, mai mult ca sigur o răceală netratată îi cam pune în pericol viaţa.

— Cred că aveam aproape cinci ani când m-a adus o doamnă în locul acesta, din câte îmi aduc aminte, se aude pentru prima dată glasul ei frânt de parcă acum îşi dă ultima suflare şi mă abţin cu greu să nu plâng. De atunci sunt aici.

— Şi... părinţii tăi? întreb nesigură, dar am o bănuială de ceea ce îmi va răspunde.

— Nu am părinţi, sau... nu ştiu, cred că am. Nu i-am cunoscut niciodată. Nu cred că mă doresc dacă m-au lăsat aici, continuă să-mi vorbească cu acelaşi glas frânt pe care îl are şi oricât aş încerca să nu plâng, nu pot.

Doare! Clipesc des, încercând să-mi ţin lacrimile în frâu, ca în cele din urmă să spun hotărâtă.

— Am să găsesc o portiţă de scăpare şi am să te scot de aici, îi promit şi-i iau chipul micuţ între palmele mele făcute căuş.

— P-promiţi? se bâlbâie.

Ochii ei mari şi negri - aşa par în bătaia luminii slabe din încăpere - sunt plini de lacrimi şi speranţă. îi şterg obrajii palizi şi îi sărut scurt creştetul.

— Promit!

5031Braţele sale slabe îmi cuprind trupul şi îşi dă frâu liber lacrimilor, plângând în hohote. Cred că a ţinut cam mult în ea tot ceea ce simte acum, de aceea o trag şi mai mult în braţele mele şi încep să fredonez un cântec pe care nici nu ştiu de unde mi-l aduc aminte.

Oare mi-l cânta mama când am fost mică?

Indiferent de unde îl ştiu, nu mai contează, atâta timp cât Meyleen ajunge să adoarmă în braţele mele şi îmi proptesc
capul de pat, privind tavanul.

***

îmi deschid ochii şi clipesc des, doar ca să-mi revin, sim- ţindu-mă mai amorţită ca niciodată şi mă uit după Meyleen, dar nu mai e aici. Sigur a plecat pe unde a venit înainte să mă trezesc, dar şi din cauza că nu ar fi vrut ca idioţii să o găsească aici. Mă ridic de jos şi privesc pe geam, realizând că vremea s-a schimbat brusc de pe-o zi pe alta, mai ales că ieri era încă soare, iar acum bate tare vântul, făcând copacii să se îndoaie. Am un sentiment straniu. Scot telefonul din buzunar şi-l pornesc, rugându-mă în sinea mea să meargă... încă. Odată pornit răsuflu uşurată şi încep să mă plimb prin toată camera după un semnal mai bun, dar zici că azi nimic nu ţine cu mine; spun asta fiindcă uşa camerei se deschide larg şi se izbeşte de perete, captându-mi total atenţia.

— Degeaba te chinui, până te va găsi, tu vei fi la doi metri sub ruine; vocea feminină ce-mi zgârie creierii mă face să mă întorc cu totul spre sursă şi odată ce dau de chipul Evei, scrâşnesc puternic din dinţi.

O privesc fără să spun niciun cuvânt şi aştept să văd ce anume vrea, pentru că sigur de asta e aici. Mă analizează din cap până în picioare, în timp ce se apropie de locul în care sunt şi fac şi eu la fel, o analizez pe ea. E îmbrăcată într-un costum negru mai

mult spre office, cu pantofi cu un toc de zici că mai are puţin şi îşi va frânge gâtul la felul în care păşeşte şi o cămaşă crem pe dedesubt.

— Ţi-a păpat pisica limba de nu spui nimic? mă întreabă râzând şi se plimbă de jur împrejurul meu.

— N-am ce să vorbesc cu tine, îi răspund într-un final. Ce-aş putea vorbi cu o persoană de speţă joasă, exact cum eşti tu? acum eu pun întrebările, dar în loc de răspuns mă trezesc cu un dos de palmă peste faţă, mutându-mi capul într-o parte.

Se pare că şi-o caută cu lumânarea şi poate oi fi eu genul acela paşnic, dar când o mâţă mă scoate din minţi ştiu şi eu să-mi scot ghearele la înaintare. Ştii cum se spune: pisica blândă zgârie rău, iar eu aşa sunt acum, deşi nu ştiu cât timp mai pot fi atât de calmă, însă cred că răbdarea mea se va termina mai repede decât anticipasem, acum că se pregăteşte să-mi arate cine are puterea, din nou. Suflu ca o nebună pe nări, de parcă eu aş fi un taur care vede doar roşu în faţa ochilor şi înainte să-mi mai trăsnească încă un dos de palmă, o prind de încheietura mâinii şi o opresc.

— Mai loveşte-mă o dată şi am să ţi-o rup, mârâi printre dinţii încleştaţi, cât timp îmi înfig unghiile în carnea ei şi o fac să mă privească ca o nebună de la balamuc.

— Ohhh, pisicuţa şi-a scos ghearele? vocea ei piţigăiată mă face să i-o închid de tot, dar încă mă abţin. Ştii, te-am urât încă de când erai în scutece. Erai atât de drăgălaşă, de iubită de toată lumea, ce scârbos! Iar când Melanie i-a propus mamei tale ca tu şi Augustin să fiţi promişi unul altuia, mama a făcut orice i-a stat în putere ca tu să dispari, vorbele sale se aud direct în urechea mea, acum că e atât de aproape de mine şi spumeg pe dinăuntru, aflând toate astea.

Se pare că mama ei a avut şi ea o parte din vină, susţi- nându-şi fiica în planul ei diabolic. îmi plimb ochii şi încerc să-mi dau seama câţi ani are de fapt Eva. Din câte ştiu de la Augustin ar avea cam douăzeci şi doi, douăzeci şi trei acum, însă presupun că are cu mult mai mulţi, decât susţinea ea cândva.

— Dar se pare că cineva chiar te iubeşte, dacă te-a scăpat atunci din ghearele morţii. Ei bine..., nu şi acum. Moartea ta o să-mi dea o satisfacţie enormă, ceva în genul excitării totale, a extazului ce-mi va face sângele să danseze, bucu- rându-mă de agonia în care vei fi, continuă să-mi vorbească şi mă trezesc ca din transă, îndată ce limba sa îmi atinge obrazul de jos în sus.

Scrâşnesc din dinţi şi-mi şterg faţa scârbită de gestul ei. Femeia asta e bolnavă... cu capul.

— Augustin era al meu. Al meu, mă auzi? urlă acum şi tresar, simţind cum îşi înfige ghearele în braţul meu. Şi aşa va trebui să rămână.

— Cum? Cobaiul tău? vorbesc într-un final. Te-a iubit foarte mult şi a suferit din cauza trădării tale, dar şi din cauza morţii tale, însă din câte observ eşti mai vie decât inima care-ţi bate în piept. Ţi-ai bătut joc de el, de sentimentele lui, transformându-l într-o fiinţă rece, fără suflet, iar acum dacă tu ai impresia că îl vei recuceri, te înşeli amarnic. Nu mai este căţeluşul tău pe care să-l ţii în lesă şi să faci ce vrei cu el, o privesc direct în ochi, dându-i de înţeles că joaca s-a terminat, dar mă încrunt brusc şi clipesc des, de îndată ce începe să îmi râdă în nas.

— Tu crezi că te iubeşte? mă întreabă încă râzând. Te rog, nu mă face să vărs! De unde ştii că tot ce ţi-a spus, tot ce-a făcut nu a fost doar din plictiseală, doar din dorinţa de a se juca? Eşti o

prostuţă oarbă, micuţă Christina! Tot la mine se va întoarce, întotdeauna o face, îmi vorbeşte atât de sigură pe cuvintele ei.

Nu vreau să cred nimic din ceea ce îmi spune, pentru că minte, cu siguranţă. Augustin nu mi-ar face asta, nu după jurământul pe care noi l-am înfăptuit.Respiraţia mea e cam accelerată din cauza nervozităţii acumulate şi-mi îmbrăţişez trupul doar ca să mă calmez. Trebuie să ies de aici. încep să-mi calculez şansele de evadare, însă până acum cam toate îmi dau cu virgulă şi nimic precis. Deodată îmi simt mâna stângă prinsă între ghearele nemernicei şi nu înţeleg ce dracu a mai apucat-o acum.

— Ce-i asta? întrebarea ei mă face să-mi mut privirea spre mâna mea şi îmi dau seama la ce s-a referit.

La inelul pe care Augustin mi l-a dăruit în noaptea în care am înfăptuit jurământul, întărind legătura dintre noi. încearcă să mi-l tragă de pe deget, dar nu o las şi mă dau cu un pas mai în spate.

— Acela e al meu, mârâie.

Femeia asta e dusă rău cu capul, constat în sinea mea şi mă poziţionez în defensivă.

— Dă-mi-l, urlă şi se repede spre mine.

îmi strâng pumnii şi odată ce o văd aproape îi servesc un pumn direct în nas, oprind-o din ceea ce vrea să facă. Nu sunt prostuţă cum crede ea, am învăţat destule de la viaţă. Se prinde de nas, clipind des şi suflă puternic pe gură, apoi începe să râdă şi asta mă bulversează.

— Se pare că te-a învăţat câte ceva, constată, ştergân- du-şi nasul de sânge.

Am lovit-o mai tare decât credeam că pot. îmi strâng pumnii şi mai tare.

— M-a învăţat mult mai multe decât crezi, îi răspund, poziţionându-mă încă în defensivă.
— Cum? Cu limba? râde din nou ca o maniacă. Scumpo, poate că Augustin e bun în dormitor, dar am cunoscut alţii cu mult mai buni decât el, mi-o trânteşte în faţă.
— Atunci ce mai doreşti de la el? L-ai iubit măcar vreodată?
— Să-l fi iubit? începe din nou să râdă ca o dementă, în- demnându-mă să-mi dau ochii peste cap. Mama m-a învăţat că iubirea nu-ţi aduce nimic bun, doar dezamăgire, suferinţă. La ce sunt bune toate astea? vorbele ei mă şochează. La nimic, de aceea, odată ce obţin ceea ce îmi doresc am să-l strivesc ca pe un gândac, la fel cum am făcut cu fiecare persoană care mi-a stat în cale, la fel cum voi face şi cu tine, îmi spune planul ei; trebuie cumva să-l avertizez pe Augustin, dar şi pe familia mea de ceea ce vrea să facă nebuna. Acum dă-mi inelul acela, e al meu! mârâie şi se repede din nou spre mine, dar n-am de gând s-o las să mi-l ia, e un lucru de preţ pentru mine.

încerc să o lovesc din nou ca să o opresc, dar mă ia prin surprindere, iar pumnul ei se opreşte în stomacul meu. Cad în genunchi şi încep să tuşesc, ţinându-mă de stomac. Afurisita asta mă scoate din minţi deja. înainte să apuc să-mi revin cât de cât, mă trezesc cu un genunchi în faţă, trântin- du-mă cu totul la podea. La naiba! Eva se poziţionează deasupra mea cu picioarele de o parte şi de alta a corpului meu şi încearcă din nou să-mi ia inelul de pe deget. *Nu atât de repede,* gândesc şi o trântesc şi pe ea la podea, aşezându-mă acum eu deasupra ei. E prima dată când răspund unei bătăi şi o prind pe afurisită de păr, trântind-o cu capul de podea.

Mă opresc, acum că Eva nu mai reacţionează şi chiar dacă îmi doresc ca ea să moară, sper ca totuşi să mai respire. Mă las într-o parte, respirând sacadat şi mă aşez doar ca să-mi trag suflul pentru câteva secunde. înghit în sec şi dau să mă ridic de jos, dar ajung înapoi şi cu Eva deasupra mea. îmi prinde capul între palmele sale şi începe să dea cu el de podea, până în momentul în care abia dacă mai pot reacţiona, şi privirea mi se înceţoşează. Clipesc, mişcându-mă când într-o parte, când în alta şi simt cum toată durerea îmi traversează corpul. Eva îmi prinde mâna stângă şi-mi scoate inelul de pe deget. Nu ştiu ce naiba vrea să facă cu el, dar nu o pot lăsa să mi-l ia. încerc să mă ridic de jos, dorindu-mi să mă duc după nemernica de Eva, dar ajung înapoi, în timp ce capul meu stă să explodeze. Privesc pierdută tavanul minute în şir şi încerc să-mi dau seama cât timp a trecut de când Eva a plecat, nu de alta, dar vremea a început să s

estrice tot mai mult, iar după felul în care bate vântul, cred că se apropie ceva. Ceva nu tocmai plăcut. Scutur uşor din cap şi încerc să mă ridic de jos. Dau peste privirea pierdută a lui Meyleen, ca mai apoi să mă trezesc cu o îmbrăţişare de la ea. Sigur a intrat în cameră pe unde a intrat şi aseară.

— Am crezut că ai murit, îmi spune printre hohotele de plâns.

— De cât timp eşti aici? o întreb.

— De când a plecat tanti aceea rea. O urăsc atât de mult, pentru că întotdeauna se comporta cu mine de parcă aş fi un gunoi; glasul de copil al lui Meyleen, dar şi plânsul ei sughiţat îmi confirmă cât de mult a suferit şi de aceea dorinţa mea de a o scoate de aici e tot mai mare.

Trebuie să ieşim cumva de aici, înainte ca vremea să se strice şi mai mult. Mă ridic de jos cu Meyleen cu tot şi încep să caut prin toată camera ceva haine sau vreo pătură, nu de alta, dar hainele pe care le poartă nu sunt tocmai potrivite să-i ţină de cald. Deschid fiecare dulap în parte, însă nu găsesc nimic. Fir-ar să fie! Trebuie să fie ceva, orice. Trag tot ce e pe pat, ca într-un final să găsesc o pătură nu foarte groasă, dar cred că e bună cât de cât. Mă apropii de Meyleen şi îi aşez pătura pe umeri, chiar în momentul în care uşa se deschide larg şi se trânteşte de perete.

îmi îndrept privirea spre aceasta şi dau de Katherine, care ţine în braţele ei câteva haine, iar după felul în care arată, mai ales că are ochii roşii, deduc că a plâns. N-am văzut-o niciodată vărsând lacrimi, căci a pozat întotdeauna în femeia puternică, lipsită de suflet. O trag pe Meyleen în spatele meu. N-am de gând să o las să-i facă rău, doar pentru că e aici. Privirea lui Katherine e ciudată, iar asta mă sperie, aşa că fac un pas înapoi cu cât ea se apropie de noi.

— N-am de gând să vă fac rău, vocea ei sugrumată îmi demonstrează că ea chiar a plâns.

— Nu te cred, i-o întorc şi încă o ţin pe Meyleen în spatele meu.

— 5091Ştiu că nu mă crezi, dar ai cuvântul meu că nu sunt aici ca să vă fac rău.

Ceva din comportamentul ei s-a schimbat, dar ce oare? Ieri aproape că îi venea să mă dea cu capul de pereţi, iar acum... Să-mi spună şi mie cineva ce naiba a schimbat-o de pe-o zi pe alta.

— Ce vrei atunci, Katherine? Pentru că n-am de gând să te las să-i faci vreun rău, sunt fermă pe ceea ce spun.

— Nu vreau să-i fac rău, pentru că..., încearcă să-mi spună ceva, dar se opreşte. Aceste haine sunt pentru Meyleen, îi rosteşte numele cu căldură şi priveşte în spate, izbucnind în plâns.

— Kath?! mă apropii de ea, acum că s-a aşezat pe marginea patului şi încerc să aflu ce e.

— Am greşit cu atât de multe lucruri, încât nici nu ştiu cum să le repar acum; se uită într-un punct fix. Trebuie să plecaţi, mi-o trânteşte deodată. Asta e pentru tine, îmi trânteşte în braţe o geacă. Iar astea sunt pentru tine, draga mea! o priveşte blând pe Meyleen şi izbucneşte din nou în plâns.

Bi... ne! Ce naiba s-a întâmplat cu femeia asta?

— Kath! Katherine, ridic puţin tonul, ca într-un final să mă privească. De ce ne ajuţi?

— Nu contează, trebuie să plecaţi, mi-o taie scurt şi se apropie de Meyleen, dar o opresc, prinzând-o de braţ şi o întorc cu privirea spre mine.

— N-am de gând să plec de aici până nu-mi oferi o explicaţie, mârâi printre dinţi şi ar face bine să-mi spună totul, altfel jur c-am s-o oblig.

—Lasă-mă măcar să o îmbrac pe Meyleen şi am să-ţi explic totul, mă roagă şi încă sunt şocată de schimbarea ei.

O las să o îmbrace pe Meyleen, iar felul în care o priveşte cu atâta dragoste mă face să-mi pun o singură întrebare: oare Meyleen e...? Nu, nu! Mai mult ca sigur m-am ţicnit, mai ales că ea a fost aici de câţiva ani, iar dacă ar fi fost fiica lui Katherine, sigur nu şi-ar fi ţinut fiica în stadiul acesta.Scutur uşor din cap ca să-mi revin şi privesc încă spre cele două. De îndată ce o termină de îmbrăcat, Kath o trage pe Meyleen în braţele ei, iar ceea ce spune mă şochează pentru a nu ştiu câta oară.

— Iartă-mă, fata mea! Dacă ştiam că eşti tu, te luam de mult de aici, cuvintele ei mă lasă cu gura căscată şi o privesc uimită pe Kath.

Chiar dacă pare o femeie de neclintit şi fără scrupule, punând viaţa oricui în pericol, se pare că totuşi are suflet, înghit în sec acum că şi-a îndreptat privirea spre mine şi inspiră adânc, luându-mi mâinile între ale ei.

— V-am greşit atât de mult ţie şi lui Augustin, încât orice aş spune acum, nimic nu va putea şterge cu buretele tot ce s-a întâmplat până în prezent, îmi vorbeşte Katherine pe un ton răguşit de la atâta plâns.

îşi trage nasul, apoi îşi umezeşte buzele cu limba şi continuă ceea ce a început să-mi spună.

— Transmite-i lui Augustin atunci când vei fi lângă el că îmi pare rău pentru dăţile în care am vrut să-l omor, cuvintele ei par atât de sincere şi dacă este ceva ce am învăţat de la echipa nebună a lui Augustin, acela e recunoaşterea faptului când un om te minte în faţă sau îţi spune adevărul, iar în ochii lui Kath văd doar adevărul, ceea ce mă sperie puţin. Ştiu, nu rezolv mai nimic cu aceste cuvinte, dar altceva nu ştiu ce aş putea să spun, pentru că nu ştiu un alt mod de a rezolva ce am făcut. Am fost o proastă că am crezut atâţia ani în vorbele ei. M-a minţit şi mi-a ascuns atât de multe şi pentru ce? Pentru a-i duce planurile

diabolice până la capăt, continuă să-mi vorbească şi tind dă cred că despre Eva e vorba în mărturisirea ei.

Femeia aceea nu are limite. Ar distruge vieţile tuturor pentru a obţine ceea ce îşi doreşte.

— Eva! scrâşnesc din dinţi.

— îmi pare sincer rău! îmi spune din nou şi se aşază în genunchi în faţa mea.

— 5111Kath! Katherine, ridică-te, o îndemn, dar nu se clinteşte din loc.

Nici nu ştiu cum să reacţionez, aşa că fără să stau prea mult pe gânduri, o trag în braţele mele şi îi ofer puţin din căldura unui prieten. Bine, noi două nu suntem prietene, dar... înţelegeţi voi. Aceasta izbucneşte într-un plâns isteric, ca după câteva minute să înceapă să se liniştească şi se dezlipeşte din îmbrăţişarea mea, privindu-mă în ochi.

— Ştiu că n-ar trebui să-ţi cer aşa ceva, dar te rog ai grijă de fiica mea, rugămintea ei mă face să-mi întorc privirea spre Meyleen.

— Vrei să spui că...?

— Da! Meyleen e fiica mea, îmi mărturiseşte şi o priveşte blând chiar înainte să o tragă din nou în braţele ei. lară-mă, fiica mea!

Meyleen îşi încolăceşte braţele în jurul lui Kath şi îşi lipeşte buzele uşor crăpate de tâmpla acesteia, oferindu-i un sărut. îmi simt ochii umezindu-se şi în acest moment mi-aş fi dorit ca mama să fie încă în viaţă chiar şi dispărută, dar nu moartă. încerc să-mi stăpânesc impulsul de a plânge şi clipesc des.

— Dacă ştiam de la început cine eşti..., continuă Kath să-i vorbească lui Meyleen cu regrete în glas. Aş fi procedat altfel, te-aş fi scos...

— Nu mai plânge, mama! o întrerupe şi Kath rămâne surprinsă de cum îi spune Meyleen.

— Trebuie să plecaţi, ne spune din nou şi trag geaca pe mine. Te rog ai grijă de fiica mea, mă roagă din nou, acum că mă priveşte

— Dar, Katherine...

— E tot ce îţi cer, până rezolv ce am de rezolvat, îmi explică şi cred că vrea să o confrunte pe Eva mai întâi.

— Se lasă în jos ca să fie la nivelul lui Meyleen şi începe să-i închidă geaca, privind-o cu un zâmbet pe buze, apoi îi sărută scurt tâmpla şi spune:Promit să mă întorc după tine, fata mea! Până atunci Christina va avea grijă de tine, îi explică. Mami o să se întoarcă repede, apoi vom pleca departe doar noi două, îi promite în continuare, dar sentimentul straniu ce se instalează în sufletul meu nu-mi dă pace.

Presimt că ceva rău se va întâmpla şi tresar, de îndată ce furtuna care a început de câteva minute, se înteţeşte şi mai rău. Nu-mi place.

— Plecaţi înainte ca totul să devină şi mai rău. O prind pe Meyleen de mână şi o trag după mine, dar odată ajunsă în pragul camerei, mă opresc şi mă întorc cu privirea spre Katherine, care încă-şi varsă lacrimile.

— Mulţumesc, Katherine!

Emoţiile ce o învăluiesc treptat trec de la părere de rău la regret, groază şi multe altele, ca într-un final să citesc doar acceptare în ochii ei, iar asta îmi dă de înţeles că e gata să moară doar ca să îndrepte lucrurile pe care le-a înfăptuit atâţia ani, şi asta la comanda Evei.

— Eu trebuie să-ţi mulţumesc pentru că vei avea grijă de fiica mea, deşi nu merit. Luaţi-o spre pădure, veţi ajunge mai repede la drumul principal. Acum... plecaţi!

Observ felul în care îşi strânge pumnii şi pare furioasă, dar nu pe mine, nu pe familia mea, ci pe ea însăşi, pentru că ani la rând a ascultat de cine nu trebuie, fiind orbită de dorinţa de a se răzbuna, iar Eva a profitat din plin de asta. A fâcut-o să creadă doar în minciuni, dar până şi minciuna are picioare scurte. O privesc pentru ultima dată şi încuviinţez scurt, apoi mă îndrept cu paşi grăbiţi spre ieşirea acestei case

dărăpănate. Noroc cu Meyleen care ştie drumul, altfel m-aş fi pierdut cu totul. Reuşim să ieşim afară, dar dăm peste un uragan în toată regula. îmi trag pe cap gluga de la geacă şi o ajut pe Meyleen să facă la fel, pornind într-un final spre pădure, aşa cum ne-a sfătuit Katherine.

Vino!Inspir adânc şi o iau pe Meyleen de mână, îndrcptân- du-ne cu paşi repezi spre intrarea în pădure, dar aceasta se opreşte brusc, chiar înainte să intrăm în pădurea deasă şi hc întoarce cu privirea spre casa în care am fost. Fac şi eu la fel şi rămân înmărmurită de ceea ce văd. Un vârtej format din nori coboară acum cu repeziciune, făcând ca tot praful să se ridice şi odată ce a atins pământul, acesta începe să se mărească în dimensiune, distrugând totul în cale. Am mai văzut tornade, însă niciodată pe viu şi atât de aproape de locul în care suntem.

îmi simt inima bubuind în piept, realizând că se îndreaptă spre noi şi asta nu e bine. Mă las brusc în jos şi o trag şi pe Meyleen după mine, ferindu-ne de copacul ce zboară deasupra noastră şi realizez că e timpul să ne cărăm naibii de aici, înainte să fim strivite de turnul imens de praf, vânt, rămăşiţe de pământ, copaci şi tot ce îi mai iese în cale. încerc să o trag pe Meyleen după mine, dar aceasta nu se clinteşte din loc, iar glasul ei micuţ şi panicat mă face să-mi îndrept privirea înainte.

— Nu, mama! urlă după Katherine şi mă îngrozesc privind cum tornada trece peste casa în care am fost ţinute, făcând-o una cu pământul şi nu ştiu dacă aceasta a plecat de acolo sau a rămas.

Meyleen se desprinde de mine şi porneşte spre locul în care e tornada, dar reuşesc să o opresc la timp şi o iau pe sus, alergând acum spre intrarea în pădure.

Alerg şi alerg, chiar dacă Meyleen protestează şi încearcă să mă facă să mă opresc.

— Nu, mama! Vreau la mama, urlă din nou, reanimân- du-mi amintiri pe care credeam că nu le mai am. Dă-mi drumul, vreau la mama! Meyleen încă urlă la mine, dar oricât aş vrea să o duc înapoi, nu pot.

— Nu mai e nimic acolo. Mă opresc, simţind nevoia de a-mi trage suflul şi o las pe Meyleen în capul oaselor. Aceasta începe să mă lovească cu palmele ei micuţe.Du-mă înapoi, vreau la mama! De ce nu m-ai lăsat să merg la mama? urlă la mine, lovindu-mă şi mă las în genunchi în faţa ei şi o trag în braţele mele.

— îmi pare rău, îi spun cu ochii în lacrimi.

Ştiu exact cum e să-ţi vezi mama murind sub privirea ta, iar tu să nu poţi face nimic. Am fost acolo când mama a sărit de pe acea clădire, imaginea ei după ce a atins pământul încă îmi este întipărită pe retină, deşi până acum parcă amintirea aceea mi-a fost blocată, doar ca să uit. Aveam şapte ani când Paul m-a urcat cu forţa în maşină şi m-a dus pe undeva pe la marginea oraşului. Credeam cu tărie că avea să mă omoare, ca mai apoi să-mi arunce trupul pe undeva fără ca măcar să-i pese cât de cât de mine.

„— Paul, încetează! urlă Maryse la bărbatul ce mă trage după el, dar acesta nu se opreşte deloc şi deschide portiera de pe partea pasagerului, urcându-mă cu forţa în maşină.

— Maryse, taci dracului din gură şi intră înapoi în casă! Paul urlă la femeia ce încearcă să-l oprească.

închide portiera, după ce mă vede urcată, apoi ocoleşte maşina prin faţă şi se urcă la volan. Nu ştiu ce vrea să facă, dar mă sperie ca naiba. Nu îndrăznesc să spun nimic pe tot parcursul drumului, ci doar mă joc nervoasă cu degetele până când glasul său răguşit îmi captează atenţia.

Vom face o mică plimbare înainte să vezi pe cineva drag ţie. Sigur îţi este dor de mama ta, privesc acum spre el >/ nu-mi vine să cred că după doi ani s-a gândit să mă ducă la mama. „însă plimbarea aceea nu

prevestea nimic bun, odată ce-am ajuns la o clădire dărăpănată, pe undeva la marginea oraşului. îmi aduc aminte cum mi-a deschis portiera cu grijă şi m-a ajutat să cobor. Am făcut câţiva paşi spre clădire, apoi ne-am oprit, iar el m-a îndemnat să privesc în sus. Puteam vedea o femeie ce stătea pe marginea acoperişului, însă pe moment n-am realizat cine e, doar atunci când Paul a vorbit.

„— Salut-o pe mama ta, Christina. E pentru ultima dată când ai s-o mai vezi, cuvintele lui mă îngrozesc.

— Nu! încep şi urlu. Mama, sunt aici! continui să urlu spre femeia de sus. Mama! Dă-mi drumul, urlu acum la Paul, dar acesta mă ţine pe loc şi cu privirea fix spre acoperişul clădirii."

Ceea ce a urmat după aceea m-a făcut să intru în stare de şoc şi asta după ce-am văzut-o pe mama făcându-se una cu pământul. N-am să uit niciodată privirea ei, ochii ei au rămas deschişi, privind spre locul în care Paul mă ţinea şi râdea ca un maniac, apoi mi-a dat drumul şi am fugit spre locul în care era mama. Degeaba încercam să o trezesc, pentru că era în zadar, mama mea murise demult.

Inspir adânc şi mă desprind din îmbrăţişarea ce i-am oferit-o lui Meyleen, apoi îi şterg lacrimile şi-i spun:

— Ştiu cum e să-ţi pierzi mama, pentru că şi eu mi-am pierdut-o pe a mea, dar îţi promit că voi avea grijă de tine, îi iau mâinile micuţe într-ale mele.

Mă priveşte încă plângând şi îşi trage nasul.

— Promiţi?

— Promit! zâmbesc slab şi îi şterg lacrimile. Dar trebuie să plecăm acum, bine?

Aceasta încuviinţează scurt din cap şi priveşte într-un final îngrozită în spatele meu.

— Christina! urlă la mine şi mă întorc cu totul în spate.

Drace! înjur în gura mare şi o prind pe Meyleen de mână

.O trag după mine, fugind şi mă rog în sinea mea să scăpăm cu bine, dar se pare că tornada asta nu are de gând să 0 ia în altă parte. Ne ferim de tot ceea ce se îndreaptă spre noi şi fugim în continuare, încercând să scăpăm de vârtejul imens de nori ce s-a transformat într-o imensă tornadă. La naiba! Fără să gândesc înainte, o iau spre stânga şi înaintăm, rugându-mă în sinea mea să dăm peste ceva. O casă, o groapă în pământ, orice!

înaintăm, chiar dacă puterile încep să ne cam lase şi zăresc în depărtare un pod nu foarte înalt, dar cât să putem intra sub el şi să aşteptăm să treacă nebunia. Suntem ude leoarcă până la piele, dar tot nu ne oprim. Ajungem cumva la pod şi o îndemn pe Meyleen să se bage sub el şi să înainteze spre mijlocul acestuia, înainte ca tornada să ajunsă la noi.

Aceasta face întocmai, aşezându-se în patru labe - podul nu e foarte înalt şi locul de sub acesta pare cam strâmt - şi intru şi eu exact la timp, chiar în momentul în care tornada trece fix pe deasupra noastră; o trag pe Meyleen în braţele mele, rugându-mă din nou în sinea mea ca să supravieţuim, îmi doresc să fiu din nou în sânul familiei mele, în braţele bărbatului ce îmi colorează viaţa cu nebunia sa şi să le ofer toată dragostea mea aşa cum ştiu mai bine. Nu sunt pregătită să mor, dar dacă e pentru cineva drag, aş face-o oricând. Meyleen mă strânge şi mai tare în braţele ei şi plânge, în timp ce tot pământul din jurul nostru se zguduie.-Capitolul 15-

Augustin Ozera
„ Până şi Demonii îşi iubesc Îngerii
11 August 2015

y

Mă plimb dintr-o parte în alta, mă aflu încă în sediul lui Kobe din centrul oraşului Los Angeles şi simt că-mi pierd minţile cu cât minutele trec şi încă tot nu ştiu unde mama naibii a dus-o Katherine pe Christina. Nemernica aceea nu mai scapă de data aceasta din mâinile mele. Şi-a semnat sentinţa la moarte şi dacă se atinge de micuţa mea, vor simţi cu toţii cum pământul se va cutremura. Ştiu! În acest moment par cel mai periculos nebun de pe faţa pământului, însă lipsa micuţei mele mă face să ajung în stadiul acesta de nebunie curată şi când mă gândesc că sunt dăţi în care încă mă întreb dacă ceea ce simt pentru Christina nu e doar un vis, un sentiment trecător şi doar atât. Dar realizez şi mai mult atunci când ea nu mai e lângă mine, că m-am îndrăgostit iremediabil de micuţa asta nemernică care îmi colorează viaţa cu iubirea ei nemărginită. Aşa că, cine ar fi crezut că Augustin Christian Ozera va ajunge din cel mai mare frân- gător de inimi, în cel mai mare îndrăgostit? Zâmbesc, gân- dindu-mă la acest subiect nebun care mă aduce în stadiul de demenţă pură şi dacă mă întrebaţi pe mine, este cel mai bun drog pe care l-am gustat vreodată şi pe care n-am de gând să-l mai las deoparte. Ci mai degrabă voi gusta veşnic din el, chiar şi după moarte, pentru că micuţa mea e drogul de care am avut întotdeauna nevoie ca să mă simt viu, ca şi acum. Sunetul ce provine de afară mă face să mă opresc în loc şi privesc încruntat spre geamul din partea de nord a clădirii.Nu-mi place ceea ce văd, iar faptul că vremea a devenit din ce în ce mai sumbră, întunecând totul în jurul oraşului, mă pune serios pe gânduri. Ash spunea că uraganul va ataca statul California abia de mâine, însă se pare că vremea nu mai are de gând să mai aştepte încă o zi, ceea ce ne va face căutările mult mai grele. însă, chiar şi aşa n-am de gând să mă

opresc din căutare şi de trebuie să înfrunt un uragan dezlănţuit doar ca să o găsesc pe Christina, o voi face fără ezitare. Inspir adânc şi dau să mă îndrept spre biroul lui Kobe, pentru a-l lua la întrebări din cauză că întârzie atât de mult cu ceea ce am nevoie, dar mă opresc în loc. Uşa principală se deschide larg şi pe ea apare un Ash nu tocmai fresh. E ud din cap până în picioare şi asta indică faptul că deja plouă torenţial afară. îşi trage tricoul peste cap şi începe să-l stoarcă, înaintând spre locul în care sunt. îl privesc cu o sprânceană ridicată şi-mi împreunez mâinile la piept, apoi îmi deschid buzele ca să-l iau puţin peste picior şi pe când să-i spun câteva de sănătatea lui, mi-o ia înainte.

— O s-o găsim, îndrăgostitule! mi-o aruncă în faţă, storcând încă tricoul între degetele sale. Dar ştii ce e amuzant, că te văd pe tine în stadiul acesta. Tu niciodată nu ai fost în stadiul acesta de dement incurabil, nici cu Eva, şi când mă gândesc că pentru afurisita aia n-ai făcut atâtea câte faci pentru verişoara mea, mă bucur. Şi ştii de ce? continuă să-mi vorbească, dar încă nu spun nimic, pentru că sunt curios unde vrea să ajungă. Pentru că am ajuns să le fiu recunoscător părinţilor voştri. Au făcut bine ce au făcut, deoarece tu şi Christina vă meritaţi unul pe altul, doar a reuşit să dezgheţe iceberg-ul din inima ta, nu? Zâmbetul mi se lungeşte pe buze chiar în momentul ultimelor sale cuvinte şi oricât aş vrea să nu îi dau dreptate, trebuie să o fac. Christina a scos din mine ceea ce era mai bun, deoarece ea a văzut până în străfundul sufletului meu, dincolo de zidurile pe care le-am ridicat, dincolo de carapacea de la suprafaţă, exact cum nu au făcut altele, luptând pentru tot, arătându-mi că merită să risc, spre deosebire de Eva,

care de fapt, a scos ce-a fost mai rău din mine şi m-a transformat în demonul care am devenit.

— Mă bucur că mi-am recuperat prietenul, vorbeşte Ash din nou, acum că a terminat cu tricoul şi-mi întinde mâna.

Privesc scurt spre mâna lui întinsă, apoi spre chipul său şi oftez prelung. Zâmbesc în colţul gurii şi îi dau mâna, tră- gându-l într-o îmbrăţişare prietenească. Se pare că micuţa nemernică a făcut mai mult decât să-mi dezgheţe inima, m-a împăcat cu persoanele pe care le-am pierdut mai demult şi pentru asta îi datorez mai mult decât propria-mi viaţă, ii datorez şi viaţa de apoi.

— O s-o găsim!

— Nu mă îndoiesc de asta, Ash, chiar dacă trebuie să înfrunt ceea ce este afară, tot n-am de gând să mă opresc din căutat până nu o am din nou în braţe, răspund destul de hotărât pe acţiunile mele.

— Ce naiba face Kobe? dau glas gândurilor mele. Şi ca şi cum m-ar fi auzit, apare de nicăieri în faţa noastră, ţinând între degetele sale câteva hârtii.

După felul în care ne priveşte, nu sunt veşti bune, de aceea nu vreau să mă gândesc la faptul că am s-o pierd. Nu! încă am nevoie de ea. Am nevoie ca ea să fie mama copiilor mei, femeia ce îmi va săruta buzele în fiecare dimineaţă atunci când mă trezesc, dar şi femeia pe care o voi strânge în braţele mele în fiecare noapte. Femeia care mă va face să mă îndrăgostesc de ea în fiecare secundă şi care îmi va ti alături tot restul vieţii.

Am reuşit să localizez telefonul Christinei, însă semnalul e destul de slab şi mi-e frică că o să-l pierdem cât de curând dacă vremea se tot înrăutăţeşte,

Kobe ne pune în temă cu ceea ce a găsit, încercând să-mi dau seama cum să procedez mai bine

— .Unde e? întreb fără să stau prea mult pe gânduri.

— Augustin, n-o să reuşim să ajungem...

— Nu contează, unde e? îmi pierd răbdarea, întrerupân- du-l şi aproape că-l iau la bătaie, dar mâna lui Ash pusă pe umărul meu, mă opreşte înainte să fac ceva nechibzuit.

— E pe undeva prin Angeles Naţional Forest, iar acesta se întinde pe o rază de câţiva kilometri distanţă, îmi răspunde, întinzându-mi hârtiile din mâinile sale, realizând că este o hartă a locului în care e Christina, după cercul roşu de pe acesta. Sunt doar două intrări. Prima ar fi să o luăm pe Angeles Crest Highway, cea mai rapidă cale, Kobe îmi indică locul intrării, fiind cel mai apropiat. Cealaltă variantă ar fi prin San Gabriel Canyon Road, însă asta ne va lua cam o zi să ajungem unde ne dorim, poate chiar mai mult, continuă să ne arate pe hartă, acesta situându-se la o distanţă de câţiva kilometri faţă de prima intrare.

Fir-ar!

Chiar dacă e un drum de câteva ore până acolo, nici măcar o afurisită de tornadă, dacă apare, nu mă va opri să ajung la îngerul meu. Statul California este cunoscut pentru zecile de tornade care lovesc această parte a Americii, de aceea nici nu vreau să mă gândesc la ceea ce ne aşteaptă în următoarele ore dacă acest uragan va deveni de categoria patru sau poate mai rău, de categoria cinci, fiind cel mai devastator uragan care poate aduce odată cu el şi câteva tornade ce vor rade totul în calea lor. Pufăi exasperat şi spun:

— Nu am încă o zi, Kobe! mă răstesc la el, fiind presat de timp. Trebuie să o găsesc acum şi de ştiu că

mor încercând, dar trebuie s-o fac înainte ca totul să devină un haos de nedescris.

— înţeleg, de aceea am şi luat deja legătura cu cei care au grijă de Angeles Naţional Forest şi mi-au spus că în decursul orei douăsprezece şi treizeci de minute, duminică noaptea, o dubiţă a intrat în pădure, folosind ruta Angeles
Crest Highway. Pe acolo vom intra şi noi, aşa că ar trebui să plecăm. Cei care au grijă de rezervaţia aceea ne aşteaptă deja acolo, vor să ne ajute cu căutările.

Informaţiile pe care ni le oferă sunt destul de vitale, mai ales acum că ştiu pe unde naiba a dus-o Katherine pe Christina; dar rezervaţia aceea de pădure se întinde pe o rază de câţiva kilometri, iar asta ne va lua câteva ore bune de căutat, poate zile, chiar şi cu tot ajutorul pe care îl vom avea, dar nu vreau să mă gândesc la Christina ca la un corp fără suflet. Trebuie să restrângem cumva aria de căutare, de preferat înainte ca uraganul de afară să devină mult mai monstruos.

— Trebuie să fie o cale mult mai rapidă de a afla unde e în pădurea aceea nenorocită, altfel ne va lua zeci de minute ca să o găsim, poate chiar ore ajutorul de care dispunem cu tot, iar noi nu avem atâtea, Kobe! vorbesc după câteva minute de tăcere şi simt hârtiile smulse dintre mâinile mele de către Ash.

Le analizează pe toate părţile şi se încruntă brusc, iar starea lui îmi spune că s-ar putea să fi găsit o cale.

— Mai există casa aceea ce este situată între Strawberry Peak şi Mt. Lawor? glasul lui Ash ne captează atenţia, indicând locul, mai ales a lui Kobe, care pare să-l privească întrebător.

— Cred că da, asta dacă nu au demolat-o deja cu mult timp în urmă, dar ar fi o opţiune, răspunde

acesta, încru- cişându-şi mâinile la piept. Crezi că e acolo? îl întreabă, frecându-şi barba cu două degete şi aşa cum Kobe aşteaptă un răspuns, la fel aştept şi eu.

Privesc când spre Ash, când spre Kobe, iar tăcerea asta bruscă mă omoară.

— E o posibilitate, răspunde Ash într-un târziu. Ţin minte că erau weekenduri în care le petreceam cu cei din familia Miller pe acolo, dar asta a fost când aveam vreo nouăsprezece ani, însă de atunci n-am mai fost prin zona aceea. Dar putem începe din acel punct, continuă Ash şi încuviinţez din cap.

— Deci e stabilit, spune Kobe. Mă duc să le spun băieţilor să pregătească totul. Vom avea nevoie de nişte maşini puternice, pentru a trece prin furtuna de afară şi pentru a ajunge la destinaţie, continuă şi dă să plece, însă glasul ce se aude în următoarele secunde îmi reactivează nervii în- tr-un mod în care nimeni nu cred că vrea să mă vadă.

— Bravo, bravo! glasul feminin ce acaparează întreaga încăpere, plus bătaia ei din palme ce se aude ca un ecou mă face atât pe mine, cât şi pe cei doi să se întoarcă spre el şi odată ce dau peste privirea Evei, mă încrunt.

De unde naiba ştia că suntem aici? Prezenţa ei în locul acesta nu prevesteşte nimic bun, aşa că n-am de gând să aflu ce anume vrea. Pufăi exasperat pe nări şi dau să mă îndrept spre locul în care se află pentru a o scoate afară, însă Ash mă opreşte. îl privesc nedumerit, neştiind de ce a facut-o, dar după ce îmi face semn din priviri spre Eva, mă încrunt din nou. Nu înţeleg de ce, dar o fac. Privirea ei satisfăcută îmi dă de înţeles că a făcut ceva. O analizez mai atent şi ceea ce mă face să-mi ies serios din minţi este inelul pe care îl poartă cu mândrie pe degetul său. Inelul pe

care eu i l-am dăruit Christinei în noaptea în care am făcut jurământul, îl recunosc oricând. Ce naiba caută la ea? Trebuie să-l recuperez cumva.

— Oh! exclamă, acum că-mi surprinde privirea asupra mâinii sale. îţi place inelul meu? mă întreabă cu un zâmbet pe buze ce mă scârbeşte. Mai ţii minte când mi l-ai dăruit, iubire? scrâşnesc şi mai rău din dinţi, abţinându-mă cu greu să nu-i pocnesc una. Mi-ai spus că mă vei iubi pentru totdeauna...

— Termină cu tot acest teatru, Eva! ia atitudine Ash înainte s-o fac eu, poate într-un mod nu atât de plăcut şi chiar dacă încă o iubeşte, nu se lasă dus de nas de prefăcătoria ei.

— Oh, Ash! Nu e niciun teatru la mijloc, am spus doar adevărul. Nu-i aşa, iubire? acum mi se adresează mie şi mă priveşte dulce. Mi l-ai dăruit în noaptea în care...

— Eu nu ţi-am dăruit ţie aşa ceva, nemernico! o întrerup şi simt că spumeg de nervi. Iar acel inel nici măcar nu e al tău, e al Christinei. Ei i l-am dăruit în noaptea în care am înfăptuit jurământul nostru de sânge, făcând-o astfel soţia mea pentru totdeauna, îi arunc în faţă adevărul, prinzându-i încheieturile, doar ca să ştiu că nu va reuşi să fugă.

Râsul ei isteric mă bulversează şi încerc să-mi dau seama dacă am spus ceva amuzant de s-a apucat să râdă ca nebuna. Pare o nebună scăpată din cămaşa de forţă, iar comportamentul ei de psihopată mă şochează. Cred că în punctul acesta şi-a dat cu totul arama pe faţă, aşa cum nu a facut-o vreodată şi dacă mă întrebaţi pe mine, ei bine, aceasta nu mai e Eva pe care eu am cunoscut-o cândva, chiar luând în considerare toate lucrurile ciudate pe care le-a făcut cât am fost împreună. Avea şi ea perioadele ei în care puteam să jur că e cu totul o altă persoană, nu Eva,

mai ales atunci când se comporta frumos, iubitoare, luându-mă prin surprindere cu gesturile ei calde.

— îţi faci speranţe deşarte, dragul meu. Eu sunt soţia ta acum, târâtura aceea a plecat deja în lumea cealaltă şi m-a lăsat pe mine să am grijă de tine; felul în care îmi vorbeşte mă amuţeşte.

Christina nu ar face aşa ceva, ci mai degrabă ar lupta, deoarece e o luptătoare înnăscută şi nu renunţă la ceva atât de uşor, mai ales la iubirea dintre noi doi. Dar cum să fac să recuperez ceea ce e al meu de drept fără ca afurisita asta să-şi dea seama? Zâmbesc cu gura până la urechi şi o privesc pe Eva într-un anumit fel, apoi îmi deschid buzele şi spun:

— Da, cred că ai dreptate, răspund, făcându-l atât pe Ash, cât şi pe Kobe să izbucnească, dar totul face parte din planul meu, chiar dacă acesta nu e tocmai strălucit, însă trebuie s-o fac cumva pe Eva să creadă că e aşa cum vrea ea
$_{s}$l fie. Am tot ce-mi trebuie aici în faţa mea, nici nu ştiu de $_{ce}$-mi mai bat capul atât de mult cu nimicuri, continui şi o trag mai aproape de mine.

— Augustin, ce naiba? glasul lui Ash mă face să-mi îndrept privirea către el şi îi fac scurt din ochi, sperând să înţeleagă mesajul pe care încerc să i-l transmit.

0 eliberez pe Eva de încheieturi şi o trag şi mai bine în braţele mele şi chiar dacă o să mă blestem pentru ceea ce fac acum, trebuie, altfel nu voi recupera niciodată acel inel. 0 privesc de parcă mi-a fost dor de ea şi îi iau chipul între palmele mele făcute căuş, ca apoi să-i sărut buzele, în timp ce privirea mea insistentă se îndreaptă spre Ash, dar şi mişcarea degetelor doar ca să-i dau de înţeles că trebuie să acţioneze prompt. Ştie ce are de făcut, aşa că fără să stea prea mult pe gânduri, îi prinde Evei mâinile la spate şi i le leagă cu o pereche de cătuşe pe care Kobe

i le-a dat în cea mai mare linişte şi întrerup brusc sărutul cu Eva, scuipând. Nu mi-a fost deloc dor de buzele ei date cu prea mult ruj.

— Nemer..., încearcă să-mi arunce în faţă, zbătându-se în strânsoare lui Ash şi mă aţinteşte cu o privire de nebună, cât timp acesta o ţine într-un loc până se întoarce Kobe, iar eu încă îmi şterg buzele de rujul ei tâmpit.

— A fost o nebunie şi pentru un minut m-ai făcut până şi pe mine să cred ceea ce ai spus, mă face să zâmbesc glasul lui Ash, însă dacă nu îl făceam pe el în primul rând, să creadă toate cuvintele spuse, atunci nu m-ar fi crezut nici Eva.

Se pare că nu e atât de deşteaptă pe cât se credea a fi, asta dacă luăm în calcul faptul că tocmai a căzut ca idioata 'n capcana mea. Kobe apare în peisaj, după ce a dispărut câteva secunde, cu un scaun în mână pe care îl aşază în spatele afurisitei, care nu încetează să se zbată ca un peşte pe uscat Ş' să vorbească colorat. O privesc, încă satisfăcut de planul ^ mi-a reuşit şi mă trezesc cu nişte fluide provenite din ^a ei, pe toată faţa mea; mă strâmb scârbit de gestul său.

îmi aşez palmele pe umerii Evei şi o forţez să se aşeze pe scaunul din spatele ei, imobilizând-o cât timp Kobe îi leagă scobitoarele lungi de fiecare picior în parte al scaunului, ca să fie sigur că nu fuge, dar şi de jur-împrejurul corpului său, imobilizând-o cu mâinile la spate.

— O să plăteşti pentru asta, ai să vezi! mă ameninţă, privindu-mă în ochi şi tot ce fac e să-mi dau ochii peste cap.

Ameninţările ei sunt ca nişte cuvinte ce mi-au intrat pe o ureche şi mi-au ieşit pe cealaltă, adică nesemnificative. Nu mă sperie!

— Tot la mine te vei întoarce, continuă Eva să se zbată în scaun, dar nu o iau în seamă. întotdeauna o

faceţi şi oricât de mult ai căuta-o pe târfuliţa aceea, nu o vei găsi, e moartă deja; cuvintele ei mă fac să mă opresc pentru o secundă şi o privesc ca un nebun, în timp ce Ash încearcă în continuare să scoată inelul de pe degetul Evei.

— Nu te cred! i-o întorc şi brusc înjur şi mă îndrept spre Ash, pentru a-l ajuta să scoată inelul. Drace, nu iese, mârâi exasperat şi continui să încerc să scot inelul de pe degetul afurisitei.

— încearcă cu acesta, sigur vei reuşi, îmi întinde Ash un cleşte imens, pe care habar nu am de unde l-a luat, dar nici nu-mi pasă, făcând-o pe Eva să-şi şteargă zâmbetul de pe buze şi să înghită în sec.

— Nu ai îndrăzni, pare panicată Eva, iar asta mă face să zâmbesc ca un drac, venindu-mi în minte o altă idee, prin care de data aceasta să o bag în sperieţi.

Oricum o merită, grav! Dacă ea crede că mai sunt căţeluşul care să se înmoaie la cuvintele ei, se înşală amarnic. Nu mai sunt persoana aceea pe care să o ducă de nas de foarte mult timp.

— Oh, ba da! Şi chiar am s-o fac, o ameninţ şi iau cleştele dintre degetele lui Ash, zâmbind mai rău decât un drac. Sper doar să ai asigurare medicală, că vie nu mai ieşi de aici, mârâi în continuare şi deschid larg cleştele chiar în dreptul chipului ei şi o fac să înghită în sec pentru a doua oară.Augustin, iubire, eu..., Eva începe să se zbată cu putere, încercând să mă înduplece cu cuvintele sale *„dulci”*

Mă poziţionez în spatele ei şi îi fac semn lui Ash să îi ţină degetul drept, cât să pot să-l tai pentru a recupera inelul, iar acesta face întocmai.

Kobe se aşază pe un alt scaun în spatele nemernicei ca să nu-l vadă, ţinând între degete o mână artificială - habar n-am de unde a mai scos-o şi pe asta şi-l privesc ciudat, primind de la el doar un ridicat din umeri - care la prima vedere pare destul de reală, folosindu-l pentru planul nostru sadic. Omul acesta pare mai ciudat decât am crezut şi chiar dacă sunt unele lucruri pe care aş vrea să le ştiu despre el, ei bine, nu e momentul acum. Am alte lucruri mai importante de făcut, cum ar fi să scot inelul de pe degetul Evei, apoi să o găsesc pe Christina înainte ca toată furtuna de afară să degenereze. Ash ţine încă degetul Evei, în timp ce eu aşez cleştele pe degetul artificial de la mâna pe care o ţine Kobe. încearcă să scoată inelul, nu înainte de a-l da cu ulei ca să alunece mai uşor, apoi improvizează un cleşte din ceea ce prinde la mână şi îşi întoarce privirea spre mine.

încep şi număr în şoaptă, cât timp Eva încă se zbate să se elibereze, scoţând pe gură cuvinte colorate şi odată ajuns la trei, îi fac semn lui Ash să înceapă. Atunci când vrei să te joci cu mintea omului, asigură-te că o faci bine, încât să aibă impresia că tot ceea ce se întâmplă, se întâmplă pe bune, nu doar aşa. Apăs cu putere pe cleşte, în acelaşi timp cu Ash, care îi strânge degetul Evei într-un cleşte improvizat şi îndată ce se

aude o pocnitură, în acelaşi timp cu ţipătul nebun al idioatei, acesta reuşeşte să scoată inelul, lăsând-o pe nemernică în agonia ei.

— La dracu! înjură Eva. Vă omor pe toţi, ne ameninţă ca o dementă care se zbate în continuare în scaun. M-aţi auzit? Vă omor pe fiecare în parte, începând cu tine, nemernicule! fc adresează acum mie şi încep să zâmbesc cu gura până la ^echi.

— Oh! exclam. Acum nu mai sunt *„iubire”,* ci nemernic? o iau peste picior, în timp ce şterg inelul de ulei.

— întotdeauna ai fost doar un pion, o a treia roată, nimic mai mult, pentru că niciodată n-ai ajuns la standardele lui Ash, încearcă Eva să mi-o arunce în faţă, folosindu-se de prietenul meu. El a ştiut ce să ofere unei femei, în schimb tu ai fost şi vei rămâne doar un băieţaş speriat care habar n-are de nimic. Nu-i aşa, dragul meu? glasul ei lasciv se adresează acum lui Ash şi începe să-l privească cu ochi dulci, jucând în două tabare, de parcă ar vrea să-l înduplece, în timp ce eu deja spumeg de nervi pe dinăuntru.

Fără să stau pe gânduri, dar şi fără să aştept răspunsul bunului meu prieten, îmi înfig degetele în gâtul afurisitei care începe să râdă din nou.

— Te-am iubit ca un nebun şi am făcut tot ce ai vrut, scorpie ordinară, dar se pare că ţie nici nu ţi-a păsat câtuşi de puţin de iubirea mea sau de faptul că am renunţat la atât de multe pentru tine, doar ca să-ţi fiu pe plac. Practic am ajuns să fiu căţeluşul tău dresat, chiar şi atunci când toţi îmi spuneau să te dau dracului şi să-mi văd de viaţa mea. Dar eu am continuat să nu-i ascult şi să-ţi fac pe plac doar ca să vezi că te iubesc, iar tu te-ai jucat atât cu viaţa mea, cât şi cu familia mea, nebuno! mârâi printre dinţii încleştaţi, strângând şi mai rău degetele în jurul gâtului ei. M-am îndepărtat de toţi, chiar şi de sora

mea, pe care se presupune că ar fi trebuit să am grijă de ea şi să o îndrum prin viaţă, şi pentru ce? Pentru o femeie care nu dă doi bani pe sentimente, familie şi multe altele, distrugând totul în calea ei, continui să-mi vărs toată amărăciunea ce s-a acumulat de-a lungul anilor şi în acest moment îmi vine pur şi simplu să o omor, doar ca să n-o mai văd în faţa ochilor.

— Augustin, încercă Ash să mă calmeze, dar de data asta Eva a întrecut orice măsură.

— Poate aş fi trecut şi mai bine peste toate dacă ea n-ar fi fost cu adevărat vie, dar aşa nu pot şterge cu buretele toate acţiunile ei incriminatorii pe care încă continuă să le facă.Nu, Ash! Şi-a bătut pentru ultima dată joc de viaţa mea, de familia mea şi de s-a atins de Christina, jur că n-am să mai răspund de acţiunile mele, îi răspund nervos şi o privesc încă pe Eva în ochi.

— Dacă tu crezi că scumpa ta soţie, aşa cum tu o numeşti pe nemernica aceea, mai e în viaţă, te înşeli amarnic, Eva îmi vorbeşte cu greu. Mi-a făcut plăcere să o dau cu capul de podea până nu a mai mişcat, îmi confirmă ceea ce a făcut şi parcă numai negru văd în faţa ochilor, odată ce încep să strâng degetele şi mai rău în jurul gâtului ei.

— Te omor! urlu către ea, ieşit din minţi.

— Augustin! Augustin, opreşte-te, nu merită, continuă Ash să încerce să mă facă să renunţ la ceea ce tocmai fac.

îl împing pe Ash de pe mine cu o mână şi continui să o strâng pe Eva de gât, orbit fiind de faptul că vreau ca ea să sufere, aşa cum ne-a făcut pe toţi să suferim.

— înţeleg că încă o iubeşti, Ash, dar acţiunile ei au mers prea departe. Trebuie să plătească pentru ceea ce a făcut.

Deodată mă simt luat pe sus de către Kobe şi Ash, înainte să fac vreo prostie colosală şi dus cât mai departe de nemernica ce începe să tuşească, acum că poate din nou să respire.

— Trebuia să o ucid atunci când am avut ocazia, se aude glasul Evei printre micile pauze de respirat şi încerc să ajung din nou la ea, dar Ash şi Kobe mă ţin în loc.

— Nu merită, Augustin! îmi vorbeşte Kobe, încercând să mă facă să mă uit la el. Stai liniştit că va

plăti pentru ceea ce a făcut, dar nu merită să-ţi pătezi mâinile de sânge. Mai bine ţi-ai păstra puterile pentru a o găsi pe Christina, nu de alta, dar vremea începe să se înrăutăţească şi nu cred că mai avem mult timp la dispoziţie pentru căutări, reuşeşte cumva să mă facă să-mi revin în fire şi îmi dau drumul.
Privesc cu coada ochiului spre Eva şi prefer să o las naibii şi să mă concentrez pe micuţa mea. Ea e tot ce contează acum, nimic altceva.

— Nu o vei găsi niciodată, vorbeşte Eva din nou, încercând parcă să-mi reactivcze nervii, de zici că asta o excită într-un mod nebun.

Prefer să o ignor, aşa că mă îndrept spre uşa principală cu cei doi pe urmele mele şi o lăsăm pe Eva în compania matahalelor lui Kobe.

— Augustin... Ash..., se aude din nou glasul Evei ca un ecou. Voi îmi aparţineţi mie, nu ei. Pe mine mă iubiţi, nu pe ea. Vă veţi întoarce voi la mine şi atunci am să vă fac sclavii mei, m-aţi auzit? cuvintele pe care Eva le scoate pe gură sunt de-a dreptul şocante şi acum cred cu tărie că e nebună în adevăratul sens al cuvântului.

Ash se opreşte în loc, făcându-mă şi pe mine să mă opresc şi-l privesc nedumerit. Ştiu că încă o mai iubeşte pe Eva, o pot vedea în ochii săi, însă nu cred că Christina l-ar ierta vreodată dacă va începe să creadă tot ce spune afurisita. Mă priveşte, încuviinţând scurt din cap şi se porneşte spre locul în care e ţinută Eva.

— Chiar şi în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat până în acest moment, eu încă te mai iubesc şi sincer, nici nu ştiu de ce mama dracului o mai fac. Deoarece nu meriţi deloc să fii iubită. Şi să nu ai impresia că am să trec cu vederea peste faptul că te-ai legat de verişoara mea şi să te iert. Cuvintele tale nu mă înduplecă cu

absolut nimic, sunt doar vorbe goale pentru mine şi atât, răceala din vocea lui Ash spune multe.

Ash pare destul de determinat să o uite pe Eva, după cum îmi dau seama din felul în care i-a vorbit.

Până şi un demon îşi iubeşte îngerul. Ash se desprinde de scaun şi ieşim cu toţii pe uşa principală în inima uraganului ce începe să se dezlănţuie şi mai mult.

în faţa noastră apar două maşini de teren echipate cu tot ce ne trebuie şi urcăm în acestea, cu Ash la volan, eu în dreapta lui şi Kobe în maşina din spate cu doi din echipa sa şi pornim spre Angeles Naţional Forest. Sper să mai existe
nenorocita aceea de clădire, iar Christina să fie acolo, altfel mă întorc înapoi aici şi am s-o omor pe Eva fără ca măcar să clipesc. Deschid laptopul ce îl găsesc în maşină, în timp ce Ash conduce ca un nebun pe străzile Los Angeles-ului şi mă conectez cu sediul nostru din New York. Ştiu că Alex mă poate ajuta cu starea vremii şi ne poate ghida spre locul în care trebuie să ajungem. Mă conectez la satelitul ce e chiar în raza noastră şi aştept să mi se facă legătura cu Alex.

— *Şi cum e vacanţa voastră...?* îmi zâmbeşte Alex cu gura până la urechi, încercând să se ia puţin de mine, însă numai de zâmbit nu-mi arde acum.

Mă priveşte sceptic.

— *După expresia pe care o ai, cred că lucrurile nu merg tocmai conform planului,* constată şi începe să tasteze cu repeziciune butoanele.

—- Alex, vreau să te conectezi la centrul de...

— 7*l-am luat-o deja înainte,* mă întrerupe înainte să duc fraza până la capăt. *Nu e prea bine, vremea se înrăutăţeşte şi mai mult şi după cum observ, uraganul va deveni de categoria patru în mai puţin de o oră, aşa*

că va trebui să vă aşteptaţi la ce-i mai rău, ne pune la curent cu starea vremii.

Deodată sirenele încep să urle prin tot oraşul, anunţând pe toată lumea că uraganul va deveni şi mai distrugător şi de ceea ce m-am temut se pare că nu avem cum să scăpăm. Chiar în faţa noastră, la câţiva kilometri distanţă, o pâlnie formată din nori se coboară cu repeziciune spre pământ şi după ce a atins suprafaţa, acesta începe să se mărească în dimensiune, distrugând totul în calea lui.

— Ţine-te bine, mă atenţionează Ash de manevra pe care urmează să o facă şi mă conformez, de îndată ce încearcă să o ia pe o altă rută, dar se pare că nici tornada nu are de gând să-şi schimbe traiectoria spre o altă parte, ci se îndreaptă fix spre noi. Drace! înjură Ash, întorcând volanul brusc spre stânga, făcându-l pe Kobe să facă la fel.

—*Augustin!* mă atenţionează Alex şi-mi mut privirea spre ecranul laptopului. *Dacă vă îndreptaţi spre ce cred că vă îndreptaţi, va trebui să vă opriţi*, continuă să-mi vorbească, dar nu pot face asta. *Trebuie să...*

— Nu pot face asta, Alex! Katherine şi Eva au răpit-o pe Christina, aşa că...

— *Stai, ce dracu au făcut?* acum mă întrerupe el, aproape urlând. *Unde e acum?* se referă la Christina, în timp ce continuă să butoneze.

— Angeles Naţional Forest, răspund şi-mi îndrept privirea spre Ash, odată ce-l aud înjurând.

— Va trebui să o ocolim cumva, se referă la tornada care nu vrea să-şi schimbe traiectoria, de parcă doar în ciuda noastră o face şi schimbă din nou viteza.

De îndată ce locuieşte în statul acesta şi s-a mai confruntat cu aşa ceva, mai mult ca sigur Ash ştie cum să scăpăm de problema din faţa noastră.

— Anunţă-l pe Kobe că s-ar putea să facem o tâmpenie, continuă Ash să-mi vorbească şi iau staţia între degetele mele.

îi dau drumul şi o setez pe frecvenţa care trebuie.

—Kobe, pregăteşte-te pentru ce urmează. Ash are de gând să facă o prostie, îl anunţ prin staţie şi-mi întorc privirea spre nebunul din stânga mea.

— *Sper doar să-mi revăd iubita, pentru că am de gând să o strâng în braţele mele la noapte, altfel vă pocnesc pe fiecare în parte, indiferent în locul în care vom fi în viaţa de apoi*, chiar dacă vorbele lui Kobe par mai mult o glumă, vorbeşte totuşi serios.

— Atunci, aşa să fie, îi răspund şi-l observ pe Ash zâmbind în colţul gurii. Ce ai de gând să faci? îl întreb acum că am închis staţia.Am de gând să înfrunt tornada în sine, aşa că odată ajunşi cât mai aproape de ea, virez în direcţia opusă traiectoriei sale şi încercăm să sfidăm forţele naturii, îmi răspunde natural ca şi cum pentru el e ceva normal şi încă mă rog să nu mă ducă la pierzanie.

— *Voi aţi înnebunit?* vorbeşte Alex în cele din urmă, acum că ne-a aflat planul. *E sinucidere curată şi s-ar putea să nu iasă prea bine. Mai bine o luaţi pe...,* se aude cum tastează în continuare, încercând să afle o portiţă mai sigură pe care să o luăm.

— Prea târziu, răspunde Ash, accelerând din nou şi-l aud pe Alex oprindu-se.

încă vreau să-mi strâng micuţa în braţe şi să-i ofer nopţi de neuitat. îmi pun centura de siguranţă şi-l anunţ pe Kobe ce trebuie să facă, apoi înghit în sec şi mă ţin bine, cât timp Ash apasă acceleraţia şi se îndreaptă spre tornada din faţa noastră. E o nebunie

ceea ce face şi nu ştiu cum supravieţuieşte el în situaţii de genul, mai ales că în New York nu sunt tornade, dar pare ca un doctor nebun gata să sacrifice câteva vieţi pentru binele omenirii sau poate doar vrea să se răzbune pe mine.

Nici nu ştiu pe ce parte s-o iau. îmi simt inima bătând cu putere în piept cu cât se apropie de tornadă, dar aceasta îşi schimbă brusc direcţia şi o ia tot înainte prin pajiştea ce se întinde în faţa noastră, Ash continuând drumul spre rezervaţia de pădure. Ash opreşte brusc şi nu înţeleg de ce, aşa că îmi ridic ochii din laptop şi privesc înainte, realizând că accesul în rezervaţie e blocat de o bucată de trunchi al unui copac ce-a fost scos cu rădăcini cu tot din pământ.

— *Ce s-a întâmplat?* mă întreabă Alex, văzându-mă în- figându-mi degetele în păr.

— Complicaţii, răspund şi-mi desfac centura, apoi deschid portiera şi ies în ploaia torenţială de afară, lăsând lap- topul pe scaun. Şi acum ce facem? îl întreb pe Ash, odată ajuns în dreptul lui.

Fără ajutor nu vom reuşi să mutăm trunchiul din drum. Ne trebuie ceva cu care să-l facem bucăţi, apoi să-

1mutăm, continuă să-mi vorbească, ca în cele din urmă să se îndrepte spre Kobe, care tocmai a parcat în spatele nostru şi iese din maşină.

— Ce s-a întâmplat? De ce...?

— Nu putem trece din cauza trunchiului căzut pe drum. îl pune tn temă Ash, tntrerupându-l, şi-l observ pe Kobe că îşi scoate telefonul din buzunar.

11 butonează, apoi îl duce spre ureche şi în cele din urmă wxbeşte:

— Avem nevoie de câteva drujbe pentru a tăia un copac căzut pe drum şi un camion cu care să transportăm trunchiul tăiat şi ne trebuie acum. În cinci minute vom avea ajutoare, ne anunţă.

încuviinţez din cap şi mă reîntorc la maşină, cu gândul să-l pun pe Alex să scaneze întreaga rezervaţie.

— Alex, vreau să scanezi întreaga rezervaţie. Află dacă mai sunt şi alte case în afară de cea situată între Strawberry Peak şi Mt. Lawlor, îmi trec degetele printre firele de păr, scăpând de excesul de apă ce se scurge pe chipul meu.

— Hmm.... mormăie gânditor şi continuă să-şi treacă degetele peste butoane, tastând.

îmi îndrept privirea înainte, odată ce zgomotul ce se aude tot mai aproape de locaţia noastră, îmi captează atenţia şi se pare că ajutoarele noastre tocmai au sosit. îmi scot telefonul şi verific ceasul. Dau să mă îndrept spre locul în care e Ash şi liobe, dar glasul lui Alex mă opreşte.

— ***Augustin***, îmi rosteşte numele cu groază şi inspir adânc, închizându-mi ochii preţ de o secundă, apoi ti deschid şi privesc spre ecranul laptopului.

Situaţia tie faţă nu arată prea bine. O suprafaţă mare din rvzerwţie a cam fost rasă de o tornadă ce s-a format intre H'inston Ridge şi Winston

Peak, cam la trei ore distanţă de locul în care sunteţi voi acum, mă anunţă şi scrâşnesc din dinţi.

— Sunt ceva clădiri prin zona aceea? îl întreb şi înghit în sec.

vu Acesta începe să butoneze din nou, apoi se opreşte brusc şi după felul în care expresia de pe faţa lui se schimbă, nu îmi oferă o stare de bine, ci devin tot mai îngrijorat. I-am promis lui Dominic că-i aduc fiica înapoi acasă, chiar dacă nu i-am spus-o cu voce tare, aşa că trebuie să o găsesc.

— Alex! îl atenţionez, din moment ce nu zice nimic.

Scutură uşor din cap, apoi îşi drege glasul şi mă conectează la imaginile la care tocmai privea. Distrugerile pe care tornada le-a lăsat în urma ei se întind pe o rază destul de mare, iar ceea ce îmi captează atenţia, sunt ruinele unei clădiri. Sper că micuţa mea să nu fi fost în clădirea aceea şi să o găsim în clădirea de care spunea Ash.

— *Augustin?*

îl las pe Alex fără niciun răspuns şi mă îndrept spre Ash şi Kobe, care încarcă chiar în acest moment ultimul buştean în remorcă.

— Bun! Acesta a fost ultimul buştean, vorbeşte un domn mai în vârstă. Ar trebui să o luăm din loc, la câţiva kilometri distanţă mai avem de adunat câţiva copaci pe care tornada i-a scos din pământ cu rădăcini cu tot. Tocmai am fost anunţaţi prin staţie de către James, un coleg care are grijă de rezervaţie.

— E vorba de Winston Ridge şi Winston Peak, nu? întreb, de îndată ce ajung în dreptul lor.

—■ De unde-ai ştiut?

— Alex tocmai mi-a arătat imaginile din acel loc, obţinute cu satelitul. Se pare că se află şi o clădire acolo.

Ash mă priveşte întrebător şi tot ce fac e să încuviinţez din cap, deoarece mai mult ca sigur şi el speră, la fel ca mine, ca micuţa mea să nu fie în acel loc.

— Ce mai aşteptăm? ia atitudine Kobe. Să mergem, ne îndeamnă şi ne îndreptăm spre maşini.

Ne urcăm în acestea şi pornim în trombă spre primul loc Şi anume clădirea dintre Strawberry Peak şi Mt. Lawlor. Drumul de acces e pavat cu obstacole şi denivelări de teren, dar într-un final reuşim să ajungem la destinaţie. Odată ce maşina se opreşte, deschid portiera şi ies cu totul din aceasta, pornind spre clădirea din faţa noastră în paşi alergători.

— Augustin, aud glasul lui Ash, dar nu mă opresc şi continui să alerg spre clădire.

— Christina, încep şi o strig pe nume în speranţa că îmi va răspunde, dar nimic. Christina, continui să-i strig numele şi încerc să intru în clădire, însă nicio şansă.

Clădirea e prevăzută cu un lanţ gros şi un lacăt, dar lemnul din care e făcută uşa principală, pare destul de putred, aşa că încep şi lovesc cu piciorul până în punctul în care se aud zgomote că aceasta cedează.

— Christina, urlu din nou şi intru în fiecare încăpere care îmi iese în cale, dar nu e nimeni.

— Ai găsit-o? mă întreabă Ash.

— Nimic! îmi trec o mână prin păr stresat şi suflu puternic printre buzele întredeschise. Nimic, la dracu!

— Nu e nici la subsol, apare Kobe în peisaj şi mă întorc cu faţa spre peretele din spatele meu.

Fir-arl înjur în sinea mea şi lovesc cu putere peretele, acesta spărgându-se instant din cauza pereţilor mult prea subţiri şi îmbătrâniţi de vreme. Nu, nu vreau să cred că e dincolo, deoarece locul acela e ras de pe faţa pământului de către tornada care a trecut pe acolo. Inspir adânc şi încerc să mă adun, apoi pornesc spre ieşirea principală cu Ash şi Kobe pe urmele mele.

— O s-o găsim.

Ştiu că Ash încearcă să mă calmeze într-un fel, dar pentru prima dată de foarte mult timp mă simt gol pe dinăuntru şi dacă Christina nu mai e, nu ştiu exact de ce aş fi în stare să fac.

— *Tocmai am detectat mişcare spre Winston Peak,* mă scoate din transă glasul lui Alex. Sunt mai multe siluete, însă nu-mi pot da seama care e Christina şi care nu, continuă să mă anunţe şi deschid portiera.

— Ash! Trebuie să plecăm, acum, urlu către acesta.

Ash se îndreaptă cu paşi repezi spre maşină şi odată ce
urcă la volan, mă priveşte întrebător.

— Alex a detectat mişcare spre Winston Peak, aşa că... calc-o! Trebuie să o găsim înainte ca vremea să devină ca dracu din nou, îl iau tare, iar acesta schimbă în marşarier şi dă cu spatele vreo câţiva metri, apoi îndreaptă botul maşinii şi ne îndreptăm spre drumul principal.

Privesc cu atenţie imaginile pe care Alex mi le afişează pe monitor şi încerc să-mi dau seama cine e pe acolo. Din câte observ e doar o maşină şi încă vreo patru, cinci persoane
care caută disperate printre rămăşiţele lăsate de tornadă. ***

Timpul a trecut pe nesimţite şi cu cât ne apropiam de locul cu pricina, simt că nu mai am răbdare. Toţi copacii din jurul nostru sunt la pământ, deşi mulţi dintre ei nici nu mai sunt la locul lor sau măcar în această zonă, ci mai mult ca sigur au fost purtaţi câţiva kilometri într-o altă direcţie, însă pentru mine nu asta contează. Ash opreşte maşina, acum că suntem lângă clădirea pe care am văzut-o în imaginile pe care Alex mi le-a trimis şi constat că locul arată mult mai rău decât credeam că este.

Privesc spre Kobe, apoi spre Ash şi alături de toţi cei care au venit să ne ajute, ne îndreptăm spre

rămăşiţele care au mai rămas din ceea ce era o clădire cu câteva ore în urmă şi începem să dăm la o parte bucăţi imense din pereţii acesteia. Nu ştiu câte minute au trecut de când tot căutăm, însă după ce mut câteva bucăţi din perete, o mână se întrevede de sub acestea, făcându-mi inima să bată cu putere în pereţii toracelui. Sper doar să nu fi murit.

Ash, Kobe! urlu către aceştia, în timp ce continui să dau la o parte bucăţile din clădire. Ajutaţi-mă să mut bucata asta de aici, nu staţi şi vă uitaţi ca idioţii 1a mine, urlu către cei doi odată ce-au ajuns în dreptul meu şi fac întocmai, apucând fiecare de o parte.Scăpăm de problcmft şi continuăm sA mai dftm la o parte şi restul rămăşiţelor do perete, apoi inii strecor mâinile pe sub mâinile persoanei din faţa mea şi mă rog în sinea mea ca ea să tic încă în viaţă.

— Christina! ti pronunţ numele, dor nicio reacţie. Christina, rAspundc-nii, încerc din nou şi odatft ce-o întorc cu faţa spre mine, mare mi-c surprinderea sA realizez că nu e micuţa mea, ci Katherine în persoană.

îi verific pulsul, dar nu simt nimic, apoi îmi aşez urechea în dreptul inimii sale, dar tot nimic. Sc pare că e moartă de ceva timp, însă dacft ea e aici, unde e Christina? MA ridic brusc de jos şi încep să dau la o parte rămăşiţele clădirii, căutând cu disperare trupul micuţei mele. Fir-ar! Dacă ca chiar nu mai este în viaţă, măcar trupul ei să fie aici, încât să-l pot înmormânta aşa cum se cuvine.

— Augustin, încearcă Ash să mă oprească, dar nici nu mă gândesc şi continui să caut. Augustin, opreşte-te, la naiba! urlă către mine.

— Nu-mi spune tu mie să mă opresc, contraatac şi mă iau de el, ridicându-mă în capul oaselor. N-am să mă opresc din a o căuta, aşa că nu-mi spune tu...

— Nu e aici, mă întrerupe.

— Nu te cred, trebuie să fie aici, continui să-i întorc vorbele şi dau să merg într-o altă parte ca s-o caut, dar mă opreşte, prinzându-mA de braţ şi fără să gândesc puţin îi servesc un pumn direct în faţă.

Ash se dă cu un pas mai în spatele lui şi mă priveşte încruntat, ţinându-se de nas. Se pare că l-am lovit cam tare. Se şterge şi înainte sA-mi pot veni în fire, mă trezesc cu un pumn servit direct în faţA, dar

nu mA las mai prejos şi îi mai servesc un pumn, ajungând sA ne batem ca nebunii.

— La dracu, ce naiba v-a apucat? intervine Kobe şi ne desparte cu ajutorul celor din jur. V-aţi pierdut complet minţile? VA comportaţi mai rAu decât doi copii, ne mustră, în timp ce-mi şterg sângele de pe faţA şi n-am nevoie de nimeni sA-mi spună ceea ce trebuie sA fac şi ce nu.

— Am s-o caut de unul singur, n-am nevoie de voi, mă încăpăţânez şi mai rău, de zici că mi-am pierdut minţile cu adevărat.

— Christina nu e aici, Augustin, intervine din nou Kobe şi mă opresc în loc. Am căutat fiecare colţişor al casei şi în afară de tipa de faţă, tot ce am mai găsit e acest telefon.

ÎI iau între degetele mele, îndată ce îl recunosc şi dacă Christina nu e aici, trebuie să fie pe undeva prin apropiere.

— îmi pare rău, cred că...

— Da, ţi-ai ieşit complet din minţi, mi-o întoarce, apoi mă bate cu palma pe spate şi spune: Dar te înţeleg, cred c-aş fi procedat şi eu la fel.

încuviinţez scurt din cap şi ne îndreptăm spre maşini, nu înainte de a urca corpul neînsufleţit a lui Katherine pe bancheta din spate a maşinii lui Kobe. Mă aşez în scaunul pasagerului cu gândul la Christina.

— *Trei maşini se îndreaptă chiar acum spre locul în care sunteţi,* glasul lui Alex mă scoate dintre gânduri şi privesc spre ecranul laptopului. *În cinci minute sunt în dreptul vostru,* continuă să mă anunţe şi ies din maşină cu gândul să-i anunţ şi pe restul, dar se pare că e prea târziu.

Maşinile deja au ajuns în dreptul nostru şi se opresc. Nu ştiu cine sunt, dar sunt pe cale să aflu. Portierele se deschid rând pe rând şi din maşini încep

să coboare câteva matahale ce-şi îndreaptă armele spre noi, însă nu le zăresc liderul, de abia ce acesta îşi face apariţia.

— Unde este Katherine? mă întreabă tipul blond ce se apropie de noi.

— Ce treabă ai tu cu ea? îi răspund cu o întrebare şi dau să fac un pas în faţă, însă mă opresc, ridicându-mi mâinile în aer, odată ce tipul blond îşi îndreaptă arma spre mine.

— Nţ, nţ! Eu n-aş face niciun pas în locul tău, mă atenţionează matahalele acestuia şi încă mă întreb ce naiba vor cu Katherine. E moartă, nu mai au ce face cu ea!

— Am găsit-o, şefiT! urlă unul dintre matahale, găsind-o pe Katherine pe bancheta din spate a maşinii lui Kobe.

Blondul îi tace semn s-o aducă şi odată ce acesta o trage în braţele lui, se îndreaptă spre maşinile cu care au venit şi pornesc în trombă din locul în care suntem. Nu ştiu cine sunt şi ce anume vor face cu trupul lui Katherine, dar într-un fel niă simt răzbunat pentru tot răul pe care aceasta l-a înfăptuit asupra mea şi asupra familiei mele. Mă urc în scaunul şoferului, învârt cheia în contact şi pornesc motorul, apoi opresc lângă Ash şi îi fac semn să urce. Acesta face întocmai, la fel şi restul şi o iau tot înainte spre drumul principal, făcând slalom printre copaci. Virez spre stânga printr-o manevră riscantă şi ajuns cu roţile pe asfalt, accelerez şi încerc să ajung maşinile din urmă. Ei trebuie să ştie unde e Christina şi cred că tot ei au fost aici cu câteva ore mai devreme şi au dus-o pe micuţa mea într-o altă parte.

— Pregăteşte-te, s-ar putea să iasă urât, vorbesc într-un final.

Ash îşi scoate pistolul de la spate, îl verifică şi se pregăteşte pentru ceea ce urmează. îşi lasă în jos geamul de la portieră, apoi iese cu jumătate de corp în afara acestuia, îndreaptă pistolul spre maşina neagră din faţa noastră şi începe să tragă spre roţile acesteia, în speranţa că îi va putea opri. însă cum socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea din târg, ne trezim cu o serie de gloanţe îndreptate asupra noastră. Ash ripostează şi reuşeşte să nimerească şi cealaltă roată din spate, făcându-l pe şofer să schimbe brusc direcţia şi o ia printre copaci.

Fac şi eu la fel şi încep să urmăresc afurisita aceea de maşină, în timp ce celelalte două maşini dispar din raza noastră vizuală, cu scopul de a afla cât mai multe despre locul în care e ţinută Christina. Spre norocul meu, maşina tocmai a intrat într-un copac. Una dintre portiere se deschide larg şi pe aceasta iese un tip ce o ia la fugă prin pădure, însă la felul în care şchiopătează, numai departe nu va ajunge.Ies şi eu din maşină în acelaşi timp cu Ash şi-mi pregătesc arma, înaintând spre vehiculul din faţa noastră. îndrept arma spre şoferul care pare într-o agonie de nedescris, plin de sânge, iar la felul în care respiră mai mult ca sigur are câteva răni interioare şi probabil o hemoragie ce nu poate fi oprită. îndrept arma spre acesta şi spun:

— Lasă arma jos, îi ordon şi acesta începe să râdă.

— Nu o veţi găsi niciodată, îmi răspunde şi încerc să-mi dau seama dacă vorbeşte despre Christina sau nu. E prea târziu, continuă să vorbească, în timp ce-şi îndreaptă pistolul spre tâmplă şi apasă pe trăgaci, chiar înainte să mai pot face ceva.

— Fir-ar! înjur în gura mare şi încep să lovesc caroseria maşinii cu piciorul, fiind nervos pe faptul că nu am aflat mai nimic despre micuţa mea. La naiba!

Mă îndrept spre maşină şi mă urc în locul pasagerului, lăsându-l acum pe Ash să conducă. Eu nu sunt în starea necesară pentru aşa ceva.

— O s-o găsim, spune Ash într-un târziu, îndreptându-ne spre ieşirea din rezervaţie.

— Cum? Singurul care ştie unde e, tocmai şi-a înfipt un glonţ în cap, Ash. Cum mama dracului crezi că vom afla acum unde e? mă revolt şi-mi trec degetele prin cap, stresat.

S-ar putea să nu o mai văd niciodată. Suflu puternic printre buzele întredeschide, în timp ce maşina *„alunecă”* pe şosea şi pe când să iau laptopul

de pe bordul maşinii, o siluetă ce merge pe marginea şoselei îmi captează atenţia. Privesc cu atenţie şi după cum constat, aceasta duce în spate un copil. *Oare?* mă întreb în sinea mea, deşi nu sunt cu nimic sigur şi poate că imaginaţia îmi joacă feste de dorul Christinei. îndată ce trecem pe lângă cele două persoane, chipul fetei îmi pare destul de cunoscut.

— Opreşte, urlu către Ash. Opreşte naibii maşina, urlu în nou către el şi deschid portiera.

— Augustin...

Nu-l iau în seamă şi efectiv sar din maşină, îndreptân- du-mă spre cele două persoane din faţa mea. După felul în care arată, pline de noroi, cu hainele ponosite şi puţin ude, mai mult ca sigur au trebuit să înfrunte uraganul ce s-a dezlănţuit pe întreg statul California. Mă opresc cu câţiva paşi înainte să ajung în dreptul acestora şi spun:

— Christina, micuţo! îi strig numele, alintând-o şi o văd că se opreşte în loc.

îşi ridică privirea din pământ şi şi-o îndreaptă spre mine. După felul în care mă priveşte, cred că nu ştie cum să reacţioneze, doar izbucneşte în plâns, fără să-i dea drumul fetiţei pe care o cară în spatele ei.

— Of, Doamne! se aude lângă mine glasul lui Ash care se repede spre Christina, la fel şi eu, înainte să se prăbuşească amândouă, luând-o cu grijă pe cea mică din spatele ei, iar eu o prind pe Christina în braţele mele.

îmi înconjoară trupul cu braţele şi izbucneşte şi mai tare în plâns. O analizez puţin ca să văd dacă e bine şi realizez că e deshidratată după buzele uscate pe care le are, slăbită, deşi încă a avut voinţa de a merge mai departe, dar şi câteva zgârieturi pe faţă.

— Şşşş, micuţo! Sunt aici, încerc să o liniştesc, dar nici nu mai trebuie, căci a şi adormit.

Nici nu o condamn, e slăbită şi obosită. Mă ridic de jos, nu înainte de a-i săruta scurt tâmpla şi o trag şi mai bine în braţele mele, îndreptându-mă în final spre maşină. Ash îmi deschide portiera, odată ce ajung în dreptul lui şi urc cu tot cu Christina pe bancheta din spşte.

O privesc scurt, răsuflând uşurat că am găsit-o întreagă şi deschid fermoarul gecii, apoi o dezbrac de aceasta, fiind încă udă şi îi învelesc trupul în pătura pe care Ash mi-a adus-o din portbagaj. O simt tremurând şi o trag în braţele mele, încercând să o încălzesc cu căldura trupului meu. Ash lasă scaunul pasagerului mai mult pe spate şi o acoperă pe micuţa pe care Christina a cărat-o atâta drum în spatele ei.— Am fost acolo, se aude deodată glasul Christinei după câteva minute bune de tăcere şi încerc să-mi dau seama ce vrea să spună. Am fost acolo când mama s-a aruncat de pe clădirea aceea, continuă să vorbească şi Ash mă priveşte îngrozit prin oglinda retrovizoare. Paul m-a obligat să-mi văd mama murind, Augustin. îmi aduc aminte totul, ca şi cum ar fi fost ieri. Doamne! îmi strânge tricoul în pumnii ei micuţi şi-şi dă drumul lacrimilor. Mama mea, Augustin. Mama mea! Te rog, fă ca imaginile să dispară, deoarece nu mai suport să o văd murind ca şi cum sunt încă acolo.

Durerea din glasul ei spune multe şi tind să cred că toate amintirile pe care le ştia de mult pierdute în străfundul minţii sale, acum au ieşit la suprafaţă, bombardând-o din toate părţile. Îi sărut din nou tâmpla şi o privesc în ochi, acum că şi-a ridicat privirea spre mine şi scot din buzunarul blugilor inelul. îi iau mâna stângă între a mea şi îi aşez inelul pe deget, acolo unde îi este locul.

— **Te amo!**

Yo tambien te amo, chiquita! Dormi, în câteva minute vom ajunge acasă, îi şoptesc, în timp ce-i mângâi obrazul cu degetele. Voi fi aici când te trezeşti

!- Capitolul 16-

Christina Evans Războiul tiv abia acum începe.

26 Soiembrie 2015/Ziua Recunoştinţei

Trei luni şi cincisprezece zile mai târziu

Inspir adânc şi continui să pregătesc totul pentru cina de Ziua Recunoştinţei, înainte ca Ash şi Leya să apară împreună cu Michael; avionul lor nu mai are mult până să aterizeze. Au trecut mai bine de trei luni de la incidentul cu tornada din Los Angeles şi trebuie să recunosc că e pentru prima dată când am experimentat un asemenea fenomen, dar şi ultima, deoarece nu mai vreau să trec prin aşa ceva. Mi-a ajuns! Inspir din nou adânc aerul în plămâni şi încerc chiar şi acum să fac faţă amintirilor ce mă năvălesc, dar cea mai puternică dintre toate este moartea mamei. Nemernicul acela mi-a distrus toată copilăria. Puteam fi un copil fericit, un copil care râde, nu plânge. Un copil care şi-ar fi putut strânge şi acum mama în braţe, însă cei care se fac vinovaţi de tot s-au hotărât să facă pe zeii şi să se joace cu vieţile oa-

menilor. N-am să încetez să-i caut şi atunci când îi voi găsi, îi voi pune să treacă prin toate chinurile prin care familia mea a trecut, începând cu nemernica de Eva. Femeia aceea ne-a distrus pe toţi.

— Hei, eşti bine? mă scoate dintre gânduri glasul lui Augustin, luând cuţitul din mâna mea şi nici nu ştiu când naiba l-am luat, deoarece nu am simţit deloc durerea ce-mi săgeta simţurile, acum că văd sângele care curge.

Noroc că rana nu e foarte adâncă. Nu spun nimic, doar îmi las capul în jos şi-mi închid ochii preţ de câteva secunde, apoi îi deschid de îndată ce Augustin mă îndeamnă să-l privesc. Ştiu că mă dojeneşte, chiar dacă nu spune nimic.

Doamne, cât am ajuns să te iubesc, nebunul meu incurabil! mormăi în sinea mea şi-l las să mă aşeze cu fundul pe blatul din bucătărie. Se întoarce cu spatele la mine şi scoate trusa de prim ajutor din dulapul de sus, apoi o deschide şi scoate din aceasta un tampon de vată şi tifon. îl îmbibă în dezinfectant şi începe să-mi cureţe rana, făcându-mă pe mine să mă strâmb la fiecare tamponare a sa.

—Rabdă! mă mustră. Capul face, capul trage, nu aşa îmi spui când fac câte o prostie? întrebarea lui mă face să zâmbesc cu gura până la urechi, în timp ce continuă să aibă grijă de mâna mea şi mă strâmb din nou.

— Da! răspund scurt şi-l privesc printre gene.

Nici nu-i pot mulţumi îndeajuns pentru ceea ce a făcut săptămânile astea pentru mine, deoarece ştiu sigur că e foarte obosit, făcând nopţi albe aproape în fiecare seară. Se pare că amintirile nu mi-au dat pace,

revenind ca o avalanşă asupra mea, însă datorită lui am ajuns să trec peste ele, cât de cât. îl privesc în continuare şi odată ce a terminat să-mi bandajeze mâna îi prind tricoul între pumnii mei şi-l trag mai aproape de mine, încolăcindu-mi picioarele în jurul său şi-mi presez puternic buzele de ale sale. îşi înfige degetele în părul meu şi adânceşte şi mai mult sărutul nostru, intro- ducându-şi limba în gura mea şi-i simt dorinţa arzătoare de a mă avea, deopotrivă ca şi a mea. Ne despărţim din sărut din cauza aerului care a cam încetat să mai existe între noi şi mă trage şi mai bine în braţele lui.

— Te amo!

— Yo tambien te amo, chiquita! Dar trebuie să plec acum, nu vreau ca Ash să-mi scoată un ochi pentru că nu i-am luat de la aeroport, deşi le-am promis c-am s-o fac, continuă să-mi vorbească, ca mai apoi să-mi sărute buzele ca şi cum n-ar mai vrea să plece de lângă mine. însă, fii sigură că diseară nu mai scapi. Am să-ţi sfaşii fiecare bucăţică de material de pe tine şi am să-ţi înfierbânt pielea cu săruturi, atingeri şi am să te fac a mea ca şi cum ar fi pentru prima dată, îmi şopteşte senzual în ureche şi deja mă simt ca o gelatină în braţele sale.

îmi muşc buzele frenetic, în timp ce fierbinţeala dintre coapsele mele devine tot mai arzătoare şi-mi vine să-l iau la bătaie pentru tot ce mi-a şoptit. Cum naiba rezist eu până diseară? Ştiu că m-am schimbat şi nu-mi pare rău. Mă simt mai încrezătoare, mai puternică în forţele mele, în iubirea dintre noi doi.

— încetează sau s-ar putea să te tac a mea aici şi acum, mă dojeneşte, încolăcindu-mi picioarele şi mai mult în junii lui.

— Şi ce te reţine? îl aţâţ şi mai rău, simţindu-i drăcu- şorul întărindu-se şi-l aud mârâind, ca şi cum ar

vrea să încetez, dar ştiu că-i place când încerc să preiau controlul, dominându-l.

— Afurisită mică, te joci cu focul! mârâie în continuare peste buzele mele şi mă îndeamnă să mă las uşor pe spate.

— Nemernicule! chicotesc, simţindu-i buzele în scobitura gâtului meu şi îmi înfig degetele în părul său.

Doamne, mi-e atât de greu să-l las să plece la aeroport, dar trebuie s-o fac, însă mai mult ca sigur noaptea asta va fi doar a noastră. Aud felul în care respiră, sărutându-mi apăsat pielea, dar şi felul în care îşi împinge bazinul între coapsele mele plin de dorinţă şi-mi muşc din nou buzele, însă tot farmecul se risipeşte, de îndată ce în bucătărie încep să se audă câţiva paşi şi un glas dojenitor.

— Doamne, luaţi-vă o cameră, glasul Emmei ne opreşte să mergem mai departe, luându-ne râsul din cauza situaţiei de faţă.

Cum am ajuns în stadiul acesta? Zâmbesc în continuare, acoperindu-mi ochii pentru o secundă, apoi îl privesc pe nebunul din faţa mea cum se ridică şi-mi întinde m&na. Până şi îngerii îşi iubesc demonii, însă el numai demon nu e, el e îngerul de care am avut atâta nevoie şi cineva mi l-a trimis pentru a-mi fi alături. ***Mulţumesc, mama! Ştiu că tu ai fost,*** rostesc cuvintele în sinea mea şi cobor de pe blatul din bucătărie cu ajutorul lui Augustin, aranjându-mi apoi fusta pe care o port.

— Voi n-aţi auzit de dormitor? continuă Emma să ne dojenească şi mă abţin să nu zâmbesc. Sau aveţi de gând să marcaţi toate locurile din casă?

De când ea şi Andy s-au întors din vacanţa lor, Emma pare cam stresată în ultima vreme şi cam agitată, continuând să ne dojenească pe fiecare în parte, ori de câte ori are ocazia. Presimt că ceva îmi ascunde, însă nu prea ştiu ce anume, dar nu mă las

până nu aflu. îmi ridic privirea spre chipul lui Augustin şi-l surprind privindu-mă cu coada ochiului şi din instinct îmi muşc din nou buzele, făcându-l să se încrunte.

— încă te joci cu focul, afurisită mică! mă dojeneşte în continuare, şoptindu-mi în ureche şi dacă n-aş şti că şi el îşi doreşte asta, la fel ca mine, n-aş mai insista, mai ales că m-a înfierbântat al dracului de mult.

Nu cred că vom rezista amândoi până pe seară, aşa că îmi iau inima în dinţi şi fac un pas pe care nu l-am făcut mai niciodată. îmi împletesc degetele cu ale Augustin şi-l trag după mine, lăsând-o pe Emma cu ochii în soare, bombănind. O las să se ocupe singură de ceea ce mai este de făcut, deoarece curcanul e deja la cuptor de câteva ore bune şi continui să-l trag pe Augustin după mine până ajungem în sala de forţă. Deschid uşa şi-l trag înăuntru, apoi o închid la loc şi învârt cheia în broască, făcându-l pe Augustin să mă privească cu o sprânceană ridicată, neştiind ce m-a apucat. Ştiu că în acest moment nu e nimeni aici, cu toţii fiind în alte locuri, pregătind ceea ce mai trebuie pentru cina de diseară.

— încă te joci cu focul, micuţo şi s-ar putea să te arzi, Augustin mârâie senzual, ţintuindu-mă între corpul său şi uşa din lemn.

Prefer să mă ard acum, dacă tot ai aprins flacăra între noi, îi răspund, privindu-l adânc în ochi, în timp ce-mi muşc din nou buzele şi îi prind tricoul între pumnii mei micuţi, trăgându-l şi mai mult spre mine

.Zâmbeşte cu gura până la urechi, într-un mod drăcesc şi-şi trece degetele prin părul meu, apoi îmi captează buzele şi începe să mă sărute cu pasiune dând frâu liber la ceea ce simte. Prind tivul tricoului de pe el şi-l trag în sus până reuşesc să scap de el şi-l arunc pe undeva pe podea, apoi îmi apropii buzele de pielea lui şi încep să i-o sărut delicat, cât timp privirea lui continuă să mă urmărească, respirând sacadat. îi simt întreg trupul tremurând sub atingerea buzelor mele. îi simt degetele cum îmi strâng puternic fundul, apro- piindu-mă tot mai mult de corpul său. Mă scapă de tricoul pe care îl port, dar şi de bustieră şi-şi umple gura cu unul dintre sânii mei, gustându-l, lingându-l, ca în final să-şi treacă limba peste sfârcul deja întărit, excitându-mă. Face la fel şi cu celălalt sân, apoi revine asupra buzelor mele, captându-le şi continuă să mă sărute destul de apăsat, ca şi cum n-ar mai pleca de lângă mine, deşi tot trebuie s-o facă, mai ales că i-a promis unchiul meu că va merge după ei la aeroport.

îi simt mâinile alunecând în jos spre fund, introducân- du-le pe sub fusta pe care o port - nu ştiu ce naiba m-a apucat de m-am îmbrăcat într-o fustă, nu prea fac asta - apoi alunecă pe picioare în jos şi mă saltă în braţele sale, încolă- cindu-mi picioarele în jurul său şi mă ţine lipită bine de uşa din lemn. Trage puternic de chiloţii mei string într-o parte, încât pot auzi materialul cum pârâie din cauza forţei şi intră brusc în interiorul meu, umplându-mă de el. Gemetele ies atât de uşor printre buzele mele şi-l strâng în braţe cu cât mişcările sale devin şi mai ameţitoare şi îi rostesc numele uşor în dreptul urechii sale, făcându-l să mârâie.

— Augustin!

Continuă să mă umple de el, ţinându-mă bine şi-mi proptesc capul de uşă, în timp ce-l strâng şi mai tare în braţe, cu cât simt că se apropie momentul.

— Te iubesc, micuţo! Te iubesc al dracului de mult, îmi şopteşte peste buze şi ne lăsăm învăluiţi de orgasmul ce ne scutură trupurile asudate.

îi captez buzele şi i le sărut apăsat, apoi îmi sprijin fruntea de a lui şi-i spun:

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine. Mi-ai întregit sufletul, inima, m-ai făcut femeia care sunt acum, îl privesc în ochi. Augustin..., mă opreşte să-mi duc fraza până la capăt, pu- nându-şi un deget peste buzele mele.

—întotdeauna ai fost femeia care eşti în acest moment, micuţo! Nici nu-i de mirare că ai reuşit să-mi calmezi demonii ce sălăşluiesc şi acum în mine, îmi vorbeşte din nou peste buze.

Reuşim în final să ne îmbrăcăm, deşi niciunul dintre noi nu ne dorim asta, ci mai degrabă ne-am închide în dormitor până în zorii zilei, şi îl trag în braţele mele chiar înainte să ieşim din sala de forţă. Am nevoie de asta! Zâmbim. înghit în sec, de îndată ce Augustin deschide uşa şi dăm peste un Andy care ne priveşte amuzat, dar şi peste un Arman care se abţine cu greu să nu zâmbească şi am impresia că cei doi sunt la uşă de câteva minute bune.

Oh, la naiba! Mai mult ca sigur au auzit tot ce s-a întâmplat aici. încerc să mă menţin calmă, normală ca şi cum nimic nu s-a întâmplat, însă cred că fierbinţeala pe care o simt acum în corp - nu e o fierbinţeală provocată de nebunul ce mă ţine strâns de mână - se datorează faptului că sunt roşie ca o tomată. Nici nu ştiu ce ar trebui să spun, doar înghit în sec şi încerc să-mi calmez inima care parcă a luat-o la galop. Fir-ar!

— Şi... merg bine aparatele? glasul amuzat a lui Andy mă face să roşesc şi mai rău. Sunt unse bine în toate poziţiile? continuă să se amuze şi-l aud pe Augustin mârâind, apoi zâmbeşte în colţul guri de parcă i-a venit o idee.

încă mă întreb dacă IQ-uI tău e setat pe toate poziţiile sau trebuie uns ca să-şi revină, i-o trânteşte înapoi, zâmbind şi mă trage după el, lăsându-l pe Andy să bombăne de unul singur.Chicotesc fără să vreau şi se pare că Andy tot nu s-a învăţat minte, uitând de fiecare dată că Augustin tot găseşte o cale să-i întoarcă vorbele. Dar tot mă simt ca naibii, ştiind că cei doi erau la uşă şi mai mult ca sigur au auzit tot ce s-a întâmplat înăuntru. *Eu şi impulsurile meU*| îmi trag o palmă peste cap.

— S-a întâmplat ceva?

— Âăăă, eu... ştii? Ce s-a întâm... noi, încerc să spun ceva, dar zici că mi se îmbârligă limbii în gură şi nu pot spune un cuvânt întreg.

— Sunt recunoscător părinţilor noştri pentru jurământul pe care l-au făcut, mi demonia! schimbă subiectul şi ştiu că face asta doar ca să mă liniştesc. Sunt recunoscător că te am, că...

— Eu ar trebui să fiu recunoscătoare, în primul rând, surorii tale, îl întrerup. Dacă n-ar fi fost ea, nici acum nu mi-aş fi cunoscut vreodată familia şi poate aş fi ajuns într-un loc mult mai groaznic sau poate chiar moartă. însă, nu tc-aş fi cunoscut pe tine, un nemernic din cale-afară, un nebun incurabil şi al naibii de...

— Sexy? Hot? mă întrerupe. Care-ţi face trupul să tremure atunci când te atinge, când îţi înfierbântă pielea cu săruturi, când te duce pe culmile plăcerii, iubindu-tc ca un demon ce-şi iubeşte îngerul. Care ţi-a legat sufletul şi inima de ale lui...

— Care mă înnebuneşte în fiecare zi cu impulsurile sale, cu nemernicia pe care nu încetez să o iubesc, îi continui vorbele şi zâmbesc, chiar în momentul în care mă trage mai aproape de el şi-mi sărută buzele.

Mi le sărută încă o dată şi încă o dată, de parcă ar vrea să prelungească momentul, apoi se îndreaptă

spre ieşirea principală, lăsându-mă pe mine acolo unde sunt şi pot să jur că l-am auzit chicotind din cauza c& priveam lung la fundul său sexi. ***Oh, Doamne!*** mormăi în sinea mea şi mă îndrept spre bucătărie. Sper doar ca Emma să nu fi incendiat totul pe acolo, altfel vom avea o zi a Recunoştinţei cu pompieri cu tot.

— Fir-ar! o aud înjurând. Nimic nu iese ca lumea, ce naiba? continuă să mormăie în barbă ca şi cum nimeni nu ar auzi-o.

— Emma! o strig, şi tot ce face e să mormăie în continuare, apoi fără să mai spună ceva, dă să iasă din bucătărie, dar nu o las. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu tine, dar te comporţi ciudat, i-o trântesc în faţă.

Emma nu s-a comportat niciodată aşa cum se comportă acum, indiferentă, nervoasă, agitată. Zici că nu e ea, iar asta mă face să mă simt incomod, mai ales că ţin la ea ca la o soră mai mică. Inspir adânc şi îi iau mâinile într-ale mele, dar se desprinde de mine şi o ia la fugă. Ce naiba?! Reacţia ei mă îndeamnă să o urmez. O caut până când aud câteva zgomote venind din partea dreapta, de parcă cineva şi-ar da şi sufletul afară şi pornesc spre baia care dă spre curtea din spate.

— Emma, eşti bine? o întreb, chiar înainte să pot intra înăuntru şi mă trezesc cu uşa trântită în faţă. Emma, deschide uşa? bat cu palmele în aceasta. Dacă nu o deschizi, am s-o dărâm, urlu cât să mă audă, ameninţând şi mă izbesc în uşa din lemn cât pot de tare.

La naiba!

Eu şi forţa mea năucitoare. îmi frec umărul înjurând în barbă şi mă decid să mai încerc o dată, dar nu mai e nevoie. Uşa se deschide larg şi pe ea iese o Emma nu tocmai în apele ei, dar abia mă priveşte că se şi întoarce pe călcâie şi ia wc-ul în braţele sale, dându-şi afară tot stomacul. îi prind

părul în mâinile mele şi stau lângă ea până când văd că îşi revine cât de cât.

— Vrei să-mi spui ce naiba e cu tine? De când v-aţi întors eşti într-o pasă proastă şi de abia vorbeşti cu mine, o dojenesc, chiar dacă îmi vine să o iau în braţe. înainte îmi spuneai ce e cu tine, acum parcă nu te mai recunosc, sincer aş...

— Sunt însărcinată, mi-o trânteşte în faţă, întrerupân- du-mi şirul de cuvinte şi amuţesc.

Clipesc des ca şi cum n-am auzit bine ce mi-a spus şi îmi deschid buzele ca să spun ceva, dar le închid repede la loc. Mă aşez lângă Emma, apoi îmi încolăcesc braţele în jurul ei şi o trag mai aproape de mine.

— Nu ai de gând să-mi ţii o morală? Să mă certi că ce naiba a fost în capul meu? Sigur Augustin aşa ar proceda, glasul sugrumat al Emmei mă face să realizez că tocmai plânge şi o strâng şi mai tare în braţe, încercând să o calmez.

— Şşşş! Linişteşte-te!

Cum naiba a ajuns în situaţia aceasta? Oare cât de avansată e sarcina? îmi pun un milion de întrebări în sinea mea, însă ştiu cum pot să aflu ceea ce s-a întâmplat şi asta doar vorbind cu Emma.

— Cum s-a întâmplat? încerc să fiu eu calmă şi să o fac să-mi spună adevărul, apoi vom vedea cum vom face ca ea şi bebe să fie bine.

— Eram în Vegas, cât timp eraţi voi în Los Angeles, începe Emma să-mi povestească. Totul a fost atât de frumos, iar Andy s-a comportat exemplar cu mine, făcându-mi toate mofturile posibile, însă într-o seară am cam exagerat cu cocktailurile. S-a ţinut de capul meu ca un părinte dojenitor că nu e bine să exagerez şi aşa mai departe, aşa că l-am provocat, continuă şi la cât de nebună o ştiu, o cred în stare de absolut orice. I-am spus că dacă după cinci pahare nu

mă mai ţin pe picioare fără pic de ajutor, i-am promis că nu voi mai face aşa ceva...

— De ce am impresia că există un *„dar”* aici? o întrerup.

— Păi...

— Emma!

— După câteva pahare totul a degenerat. Am ajuns în dormitor şi de aici cred că îţi dai seama ce s-a întâmplat, îmi răspunde şi-şi acoperă ochii cu palmele.

Inspir adânc şi realizez destul de bine ceea ce s-a întâmplat. Cred că la cât de ameţiţi au fost amândoi, au uitat complet de protecţie. Ăsta da cadou de ziua ei de naştere şi da, pe lângă ziua Recunoştinţei, mai e şi ziua de naştere a Emmei. începând de azi e majoră.

— Cât de avansată e sarcina? o întreb într-un târziu.

— Fac trei luni peste două zile, îmi răspunde puţin mai calmă.

Sarcina e avansată, dar nici nu se pune problema despre un avort, sper doar să nu se fi gândit la aşa ceva, deoarece eu una sunt împotriva avorturilor. Un copil înseamnă bucurie, ceva care te întregeşte şi mai mult cu persoana iubită. Dacă aş fi însărcinată cu Augustin aş zâmbi, nu aş fi tristă, însă sper ca Andy să fie cu capul pe umeri şi să-i fie alături, altfel cu mine a încurcat-o rău de tot, ce să mai spun de Augustin, care probabil... De fapt, mai mult ca sigur, îl va lăsa fără moştenitori, plus de asta l-ar fi măcelărit în bătaie, ţinând cont că are aproape douăzeci şi trei de ani şi se presupune că ar trebui să fie cu capul pe umeri şi mai matur.

— Andy cum a reacţionat la faptul că...?

— în prima fază s-a albit la faţă şi am crezut că se va înfuria şi-mi va ţine morală, dar nu a fost nici pe departe aşa, mă întrerupe Emma înainte să-mi duc

întrebarea până la capăt. Mi-a spus că mă iubeşte şi că va face orice ca eu şi bebe să fim bine, în siguranţă şi-mi va fi alături până la capăt.

Cred că ţine secretul acesta de ceva timp în sufletul ei, iar acum că s-a eliberat poate respira uşurată. Mă bucur că Andy a luat decizia de a-i rămâne alături şi nu a procedat cum fac alţii, fugind de responsabilităţi. Sunt mulţi băieţi care fac aşa, nedorindu-şi să-şi asume vina pentru ce s-a întâmplat şi să le rămână alături tinerelor mămici, ajutân- du-le cu copilul. Preferă doar să spună că nu e a lor şi s-au scăpat de o treabă. Mă ridic de jos, apoi întind mâna şi o ajut pe Emma să se ridice şi ea, dar o prind în braţele mele, de îndată ce ameţeşte.

Ai mâncat ceva azi? o dojenesc din priviri şi-şi lasă capul în jos. Vino

!Ne întoarcem înapoi în bucătărie, cu gândul să o fac pe Emma să înfulece ceva, nu e bine nici pentru ea, nici pentru bebe dacă se înfometează şi dăm peste un Andy care, după privirea pe care o are mai mult ca sigur o căuta pe Emma de ceva vreme.

— Doamne, am crezut că ai păţit ceva, spune către Emma şi o trage în braţele lui.

— I-a fost doar rău şi... preiau iniţiativa de a vorbi.

— Deci, ştii! constată Andy şi încuviinţez din cap, zâmbind. I-am promis c-o să-i fiu alături, de aceea..., se aşază într-un genunchi în faţa Emmei şi scoate din buzunarul pantalonilor o cutiuţă mică şi neagră.

Emma pare şocată, mai ales că-şi ţine mâinile la piept, iar în ochii ei apar lacrimi ce cad nestingherite acum pe chipul ei.

— începând de azi eşti majoră, de aceea... Emma Michaela Ozera, îmi faci onoarea de a-mi deveni soţie? întrebarea lui Andy până şi pe mine mă amuţeşte.

Nu mă aşteptam deloc la un asemenea eveniment, dar trebuie să spun că e cea mai bună decizie pe care a luat-o, cerând-o pe Emma în căsătorie. Aşa copilul pe care îl vor avea împreună va avea şi mamă şi tată.

— Da, îi răspunde Emma plângând şi îi sărută buzele lui Andy.

Sunt foarte bucuroasă pentru *„sora”* mea, aşa că mai bine îi las singuri, cu siguranţă au nevoie de asta. Mă îndrept cu gândurile întortocheate spre curtea din spate şi odată ce ajung, păşesc spre grădina cu flori. Privesc în jur şi fiecare loc îmi aduce aminte de Augustin, de nebunul ce m-a făcut să-l iubesc într-o clipită.

îmi aduc aminte de întâlnirea noastră din grădină, de ziua în care m-a aruncat în piscină şi parcă toate astea îmi lipsesc. Ştiu, noi fetele toate ne dorim ca bărbatul de lângă noi să se schimbe, să fie mai înţelegător, să ne iubească mai mult, dar în toată nebunia asta, mie mi-e dor de nemernicul de odinioară.Acel nemernic care îţi spune direct şi sincer gândurile, acel nemernic care trăieşte clipa şi nu se dă în lături de la provocări, mai ales acum că i-am văzut pe cei doi. Sper
doar să ajungă cât mai repede înapoi.

***

Ziua a trecut mult prea repede şi niciun semn încă de la Augustin. Privesc spre ceas şi constat că e deja ora opt seara şi nu ştiu mai nimic de el, nici dacă e bine sau unde e, mai ales că Ash, Leya şi Michael sunt deja aici, spunând că Augustin nu a ajuns ca să-i ia de la aeroport. Nu vreau să cred că ne-a lăsat baltă şi pur şi simplu a plecat, fără nicio explicaţie, nimic. Inspir adânc şi încerc să-l sun din nou, dar primesc acelaşi răspuns: *„apelantul nu poate fi contactat”*

— Unde eşti! mormăi de una singură, plimbându-mă şi privesc în continuare pe geam.

— Eşti bine? glasul lui Ash mă anunţă de prezenţa lui, însă numai bine nu sunt.

Nu vreau să cred că a plecat pur şi simplu fără să...

— Nu ar face aşa ceva, mă întrerupe Ash, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Ştie foarte bine că odată făcut jurământul, nu se poate încălca sau rupe, altfel... se pedepseşte cu moartea.

— Cum adică se...?

— Domnul Joshua ştie mult mai multe despre toate astea, e naşul lui Augustin şi în cultura lor, acest jurământ de sânge pe care voi doi l-aţi înfăptuit se pedepseşte cu moartea dacă unul îl încalcă, mă

întrerupe, punându-mă la curent cu unele lucruri despre care nici nu ştiam.

Asta mă pune serios pe gânduri, încât îmi doresc şi mai mult să vorbesc cu naşul lui. îmi frec faţa cu palmele şi încerc să-l sun din nou, dar tot la fel, acelaşi răspuns. Am un sentiment ciudat.

— Vino, ceilalţi se întreabă unde eşti, mă scoate Ash din gânduri. O să se întoarcă el, mai mult ca sigur încă caută vreun cadou pentru Emma şi i-a murit bateria, încă încearcă să mă liniştească şi îl las să mă conducă în living unde sunt cu toţii şi se joacă cu Azazel şi Azriel.

— Unde-ai fost? mă priveşte Emma iar eu doar zâmbesc.

—E în ordine, Emma, stai liniştită, numai nu îi răspund la întrebare. Ce zici dacă ai veni să pregătim totul? o întreb şi dau să mă îndrept spre bucătărie, dar mă opresc în loc îndată ce telefonul începe să-mi sune, anunţându-mă că tocmai am primit un mesaj.

Răsuflu uşurată şi deschid mesajul, cu gândul că Augustin a găsit o cale de a-mi scrie doar ca să fiu eu liniştită, însă tot zâmbetul îmi dispare de pe faţă odată ce realizez că nu e de la el.

„Dacă eu nu pot să-l am, atunci nici tu nu-l vei avea. I-aţi adio de la el, pentru că tocmai l-am trimis înapoi de unde-a venit. În Iad!”

Citesc încă o dată mesajul şi încerc să-mi dau seama cine are de gând să facă glume proaste, mai ales acum când toţi încercăm să ne bucurăm de o seară în familie. Probabil e doar o glumă proastă. Da, asta e, aşa că prefer să ignor mesajul. Scutur uşor din cap şi mă pregătesc din nou să merg spre bucătărie.

— Domnişoară Christina! glasul lui Henry mă face să-mi îndrept privirea spre acesta şi înghit în sec când văd cine e în spatele lui. Domnul poliţist ar vrea să vorbească cu dumneavoastră, continuă să-mi zică şi nu-mi place deloc asta.

Nu ştiu pe ce parte s-o iau sau dacă am făcut ceva greşit, dar încerc să par calmă şi inspir adânc.

— Cu ce vă pot ajuta? întreb cu o reţinere.

— Doamnă... face o pauză şi-şi dă jos pălăria de pe cap.

Gesturile acestea mă duc cu gândul la un singur lucru,
ceva urât.

— Nu! spun şi dau din cap, dintr-o parte în alta, simţind că tot pământul îmi fuge de sub picioare.

— îmi pare rău să vă anunţ, dar a avut loc un accident, continuă poliţistul să vorbească şi simt nevoia să mă aşez undeva. Câţiva martori au văzut o maşină rostogolindu-se pe şosea, chiar spre periferia oraşului, iar unul dintre martori a reuşit să facă, cât de cât, o poză la numărul de înmatriculare, chiar înainte ca aceasta să cadă în prăpastia şi să ia foc.

Simt că mi se face rău cu cât domnul poliţist continuă să-mi spună ceea ce s-a întâmplat, dar mă rog în sinea mea cu speranţa că nu e vorba de nebunul meu. Nu vreau să cred că nu mai e, nu!

— După multe căutări, am găsit proprietarul, numele său fiind Augustin Christian Ozera...

— E fratele meu, vorbeşte Emma pentru prima dată de când poliţia se află aici şi e la fel de şocată ca mine.

— îmi pare rău să vă anunţ, însă...

— Nu! glasul Emmei îmi confirmă ceea ce s-a întâmplat, în timp ce citesc din nou mesajul pe care l-am primit cu câteva minute în urmă.

E ea! Eva! Ea mi-a trimis mesajul şi tot ea se face vinovată de moartea lui Aug... Drace! Nu, nu vreau să cred că e mort. Nu! Nu poate fi mort. La dracu! Nu!

— Emma! mă ridic de pe scaun, de îndată ce aceasta se prăbuşeşte la podea, leşinând şi scrâşnesc din dinţi.

Până aici i-a fost. Nemernica aceea s-a jucat prea mult cu vieţile noastre, iar dacă ea crede că a câştigat, se înşală amarnic. Inspir adânc, chiar dacă simt că inima îmi bubuie în piept şi încep să tastez.

„Poate că ai câştigat o luptă, dar războiul e al meu. Jocul de abia acum începe, scorpiei”

Va urma...

55712 **Frumoaso**
1 Du-ne la cel mai apropiat salon de tatuaje
1Te iubesc, micuţa mea nebuna